ဓမ္မစကြာ ထဦးထော်

အမရပူရ

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

ဓမ္မစကြာတရားတော်

နှင့်

အနတ္တလက္ခဏာသုတ်တရားတော်

သပြေကန်-မဟာဓမ္မိကာရာမတိုက်

ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ

စိစစ်ပြုပြင်၍ ဥယျောဇဉ်ဂါထာများ

ရေးသား ချီးမြှင့်တော်မူသည်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန

သာသနာ-၂၅၂၃-ခု၊ ကောဇာ-၁၃၄၁-ခု၊ ၁၉၇၉-ခု၊

ဓမ္မစကြာတရားတော်

အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော်

အခြေပြု ပဋ္ဌာန်းတရားတော်

တဘဝသံသရာ

အနာဂတ်သာသနာအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ

ရတနာ့ဂုဏ်ရည်

ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ

အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း

ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာ

နောက်ဆုံးဆယ်လ မြတ်ဗုဒ္ဓ

ဘာသာသွေးနှင့် ဘာသာရေးပြဿနာများ

ဤကျမ်းစာများကို မိမိအကျိုး, အများအကျိုး လိုလားသူများ လေ့လာ၍ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးကြည့်ပါ၊ မိမိတို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာရေးအတွက် ကျမ်းစာများက တာဝန်ယူပါလိမ့်မည်။

ပဉ္စမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

—

အုပ်ရေ-၁၀၀၀၀

ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာနအတွက် စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၅၆) တွင် ဦးတင်မောင်က ပုံနှိပ်၍ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မော် မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၅၂၇) က ထုတ်ဝေသည်။

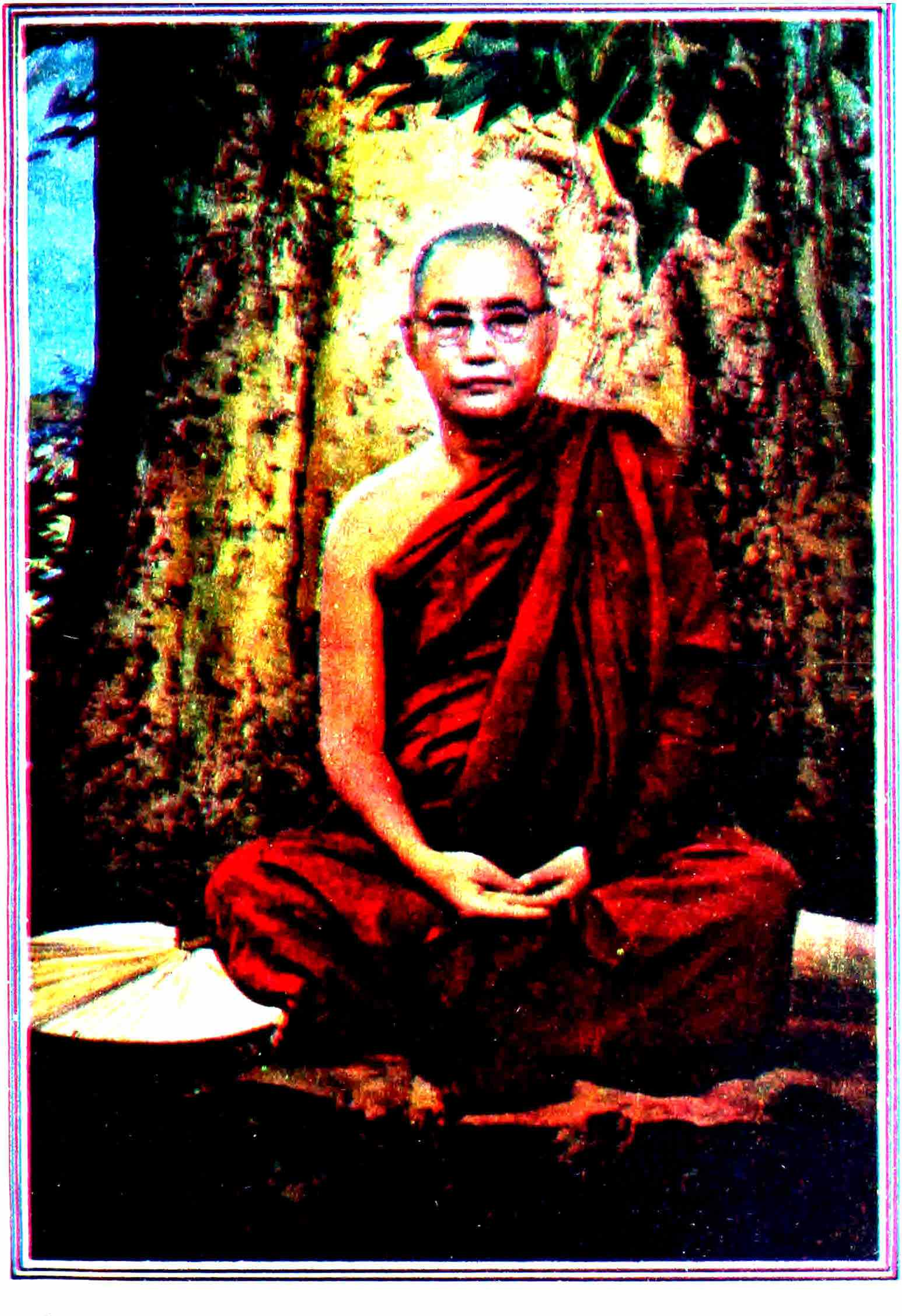

သဒ္ဒါ·ဝိနည်း·အဘိဓမ္မာ·သုတ္တန်·ဘာသာဋီကာ
ကျမ်းကြီးများနှင့်ပြည်သူများအတွက်ဘာသာရေး

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်
အရှင် ဇနကာဘိဝံသ

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

ကာဘဝသံသရာ ဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

၁။ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဆရာတော်လောင်း သူငယ်ကို စစ်ကိုင်းတိုင်း ရွှေဘိုခရိုင် ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်ရွာ ဦးဇောတိ-ဒေါ်အုန်းလှိုင်တို့မှ ၁၂၆၁-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၄-ရက် (၁၉၀၀-ပြည့်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇-ရက်) အင်္ဂါနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။

၂။ ၁၂၆၆-ခုနှစ်၌ ပဌမအကြိမ် ရှင်သာမဏေ ပြုတော်မူသည်။

၃။ ၁၂၇၅-ခုနှစ်၌ ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာမဏေ ပြုတော်မူသည်။

၄။ ၁၂၇၉-ခုနှစ်၊ သက်တော် ၁၈-နှစ်အရွယ်တွင် ပဌမကြီးတန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်တော်မူသည်။

၅။ ၁၂၈၀-ပြည့်နှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ပဌမအကြိမ် ရဟန်းအဖြစ် ခံယူတော်မူသည်။

၆။ ၁၂၈၁-ခုနှစ် နယုန်လပြည့်နေ့၌ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၂၈၁-ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ တတိယအကြိမ် ရဟန်းအဖြစ် ခံယူတော်မူသည်။

၇။ ၁၂၈၇-ခုနှစ်၌ 'ပဌမကျော်' အောင်မြင်တော်မူသည်။

၈။ ၁၂၈၉-ခုနှစ်၌ 'သကျသီဟ စာမေးပွဲ' ခေါ် 'ပရိယတ္တိသာသနဟိတ ဓမ္မာစရိယ' ဘွဲ့ ရရှိအောင်မြင်တော်မူသည်။

၉။ ၁၃၀၃-ခု ဝါဆိုဦး (၁၉၄၁-၄၂) ဂျပန်စစ်တပ်များ မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်မည့်နှစ်တွင် ယခုလက်ရှိ အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးတော်မူသည်၊ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့စဉ်က သံဃာတော်ငါးပါးမျှသာရှိ၍ ပျံလွန်တော်မူချိန်တွင် သံဃာတော် ငါးရာကျော်မျှ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။

၁၀။ (လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက်) ၁၃၁၂-ခုနှစ် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ (ရှေးဦးစွာ) 'အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ' ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ခြင်းကို ခံယူရသည်။

၁၁။ ငယ်နှစ်မှာပင် နိုင်ငံတော် စာသင်ကျောင်းများ၌ သင်ကြားရန် မူလတန်း ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲခေါ် သင်ခန်းစာများကို ရေးသားခဲ့သည်၊

၁၂။ ၁၃၁၅-ခုနှစ်၌ (က) ဆဋ္ဌသံဂီတိ သြဝါဒါစရိယ သံဃနာယက
(ခ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဘာရနိတ္ထာရက
(ဂ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ပါဠိပဋိဝိသောဓက
(ဃ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ သြသာန ဒေသာမေယျပဏ္ဏပါဠကာ
အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံယူရသည်။

၁၃။ ၁၃၃၃-ခုနှစ် ပဲခူးမြို့၌ ကျင်းပအပ်သော ဂိုဏ်းလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကြီးက ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီး၏ ဥပဥက္ကဋ္ဌ (ဒုတိယ သာသနာပိုင်) အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံယူတော်မူသည်။

၁၄။ ၁၂၈၁-ခု၊ သက်တော်(၃၀)မှစ၍ ကျမ်းစာများကို စတင်ပြုစုတော်မူခဲ့ရာ ၁၂၈၃-ခုနှစ်တွင် ပဌမဦးဆုံးကျမ်းစာကို ရေးသားပြီးစီးတော်မူ၍ ၁၃၃၈-ခု တန်ဆောင်မုန်းလတွင် 'နောက်ဆုံးဆယ်လ မြတ်ဗုဒ္ဓ' ကျမ်းစာကို ရေးသားပြီးလျှင် 'တဘာဝသံသရာ' အမည်ဖြင့် ထေရုပ္ပတ္တိကို ကိုယ်တိုင်ရေးသားတော်မူခဲ့သည်၊ ပဉ္စပကရဏဘာသာဋီကာနှင့် မူလဋီကာနိဿယ ပါဠိတော်နိဿယများကို ၁၃၃၆-ခု တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၅-ရက် (၁၈-၁၁-၇၄) တနင်္လာနေ့ ၁-နာရီအချိန် စတင်ပို့ချရေးသား၍ ၁၃၃၉-ခု ဝါခေါင်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့မှာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်၊ သုတ်မဟာဝါ ဘာသာဋီကာကို ၁၃၃၇-ခု ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၂-ရက် ကြာသပတေးနေ့ (၂၄-၇-၇၅) စတင်ပို့ချရေးသား၍ ၁၃၃၉-ခု နတ်တော်လဆန်း ၁၃-ရက် (၂၁-၁၂-၇၇) သောကြာနေ့ ပျံလွန်တော်မမူမီ ၅-ရက်အလိုတွင် ပြီးတော်မူခဲ့ပါသည်၊ ပါထေယျဘာသာဋီကာကိုပင် တရက်မျှ ရေးသားပို့ချခဲ့ပါသေးသည်။

၁၅။ ၁၃၃၉-ခုနှစ်၊ သက်တော် (၇၈)နှစ်အရောက် နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၂-ရက် (၁၉၇၇-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်)အင်္ဂါနေ့ ညနေ ၄-နာရီ မိနစ် ၃၀-တွင် တဘာဝအတွက် ငြိမ်းတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်၏

သာသနာရေး ဆောင်ရွက်မှုများ

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အရှည်တည်တန့် ပြန့်ပွါးစေလိုသူတိုင်းနှင့် တိုင်းပြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးသူတိုင်း ကျေးဇူးအမြဲသိနေရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတပါး ဖြစ်ပါသည်၊ ဆရာတော်သည် သာသနာတော်အကျိုးကို အစွမ်းထက်သလောက် ဆောင်ရွက်နိုင်သော ရဟန်းဘဝကို အလွန်မြတ်နိုးတော်မူပါသည်၊ အကျော်အစော ဘုန်းကံကြီးမားမှုနှင့် စင်လျဉ်းသော ကိစ္စများကို ဦးစားပေးလေ့ မရှိပဲ သာသနာတော်ဂုဏ်ရောင် တောက်ပြောင်စေမည့် ကိစ္စများ အပြုအမူများကိုသာ ရွေးဆောင်လမ်းပြ ညွှန်ပြတော်မူပါသည်။

နှောင်းခေတ် သာသနာတော်နှင့် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် မပင်မပန်း ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ ပိဋကတ်တော်ကို ပေါက်မြောက်ကျွမ်းကျင်ကြစေရန်အတွက် သဒ္ဒါ, ဝိနည်း, အဘိဓမ္မာ, သုတ္တန် ကျမ်းများကို သင်ရိုးကုန်အောင် ပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်၊ လူရောရှင်ပါ တိုင်းပြည်နှင့်သာသနာကို စည်ပင်ပြန့်ပွါးအောင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ရေး အသိဉာဏ် ကိုယ်ကျင့်တရားပြည့်စုံ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက်လည်း ရတနာ့ဂုဏ်ရည်, ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ, အနာဂတ်သာသနာ, ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာ, ဘာသာ သွေး, ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ, အဧရှိသော ကျမ်းစာများကို ရေးသား၍ နည်းလမ်းညွှန်ပြထားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုပြင် ရဟန်း, ဧကာ, ဒကာမများ အား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကို အမြဲညွှန်ပြ ဟောကြား၍ ပရိယတ်နှင့် ပဋိပတ်သာသနာတော် ကြိုးစားကျင့်ဆောင်ရေး၊ ကိုယ်ကျင့် သီလတရားကို မထိန်းသိမ်းပဲ သာသနာတော်တွင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်လျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့ရမည့်အရေးကို အမြဲသတိပေးတော် မူလေ့ရှိပါသည်။ ဒါနသည် ပြုလုပ်သင့်သော ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလ ဝိနည်း

သည်သာ သုဂတိဘဝအတွက် စိတ်ချရသော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း ဝိပဿနာဘာဝနာများလည်း တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားရန်လိုကြောင်း အမြဲညွှန်ပြဆုံးမတော်မူပါသည်။ အောက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်များကို လေ့လာခြင်းဖြင့် ဆရာတော်၏ စိတ်သဘောထားကို နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

စိတ်ကောင်းရှိဘို့ ပဌမ

ဤကျောင်းတိုက်မှာ နေလိုယင် အကြီးက အငယ်ကိုနှိမ် အငယ်က အကြီးကို မရိုသေတဲ့စိတ်မျိုး, ကိုယ့်ထက်သာသူကို မနာလိုတဲ့ ဣဿာစိတ်, ဉာဏ်ဝီရိယ ကောင်းတဲ့သူကို တိုးတက်မှာစိုးတဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်, အလွန်ထင်ရှား သိသာတဲ့ တဏှာရာဂစိတ်, ဂုဏ်နဲ့လာဘ်ကို အလွန်လိုလားတဲ့ လောဘစိတ်, ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသစိတ်, မာန်မာနစိတ် စတဲ့ စိတ်မျိုးတွေ မဖြစ်စေပဲ, ဆရာပီပီ တပည့်ပီပီ ရိုသေလေးစားတဲ့ မေတ္တာစိတ်, မကျန်းမာသူကို သနားတဲ့ ကရုဏာစိတ်, သူတပါးပညာတတ်သည်ကို လာဘ်ပေါသည်ကို ဝမ်းမြောက်တဲ့ မုဒိတာစိတ်, ဘုရားဝေယျာဝစ္စကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြုလိုတဲ့စိတ်, သဒ္ဓါတရား ကောင်းတဲ့စိတ်, ပျော့ပျောင်းနူးညံ့တဲ့စိတ်, အပါယ်လေးပါး ကြောက်တဲ့စိတ်, မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် လိုလားတဲ့စိတ်, စတဲ့စိတ်မျိုးတွေရှိရမည်။

(တဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ-၃၆၅)

သီလ ဝိနည်း လုံခြုံစေ

ဘဝကောင်းတို့အတွက် လူဝတ်ကြောင်များက ငါးပါးသီလ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလမပါပဲ ဒါနချည်း စိတ်မချရပုံ, ရဟန်းသံဃာများအတွက် ဝိနည်းကို ဂရုမစိုက်ယင် စာပေပရိယတ်က မိုးထိအောင် တတ်သော်လဲ နောက်ဘဝကောင်းဘို့ စိတ်မချရပုံ, မိမိတို့က သီလ မစင်ကြယ်ယင် ဒကာ-ဒကာမတို့ရဲ့ အလှူဒါနလဲ လယ်ယာမြေကောင်းမှာ မစိုက်ရသလိုဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမများပုံ အတော် စုံစုံလင်လင် တွေ့နေမိတယ်။

(စာမျက်နှာ-၃၆၅၊ ၄၅၀၊ ၄၆၄၊ ၄၆၉)

ဝိပဿနာပွါးကြလေ

ပဋိပတ်ဘက်က အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန်များမှ တော်မည့် ပရိယတ်ချည်း ကြိုးစားလာကြတာ စိတ်အနေ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမလာဘူး သီလအကျင့်မပါတဲ့ ပရိယတ်စာသင်နည်းကိုတော့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံထိုက်ဘူးလို့ မကြာမကြာ သတိပေးထားပါတယ်။

(စာမျက်နှာ-၄၅၈)

နေ့ပိုင်းမှာ စာသင် စာချဆိုတဲ့ ဂန္ထဓုရတာဝန်ကို ဆောင်ကြဖို့နဲ့ ညဥ့် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးချိန်က စ၍ အိပ်ဖို့ တုံးခေါက်ချိန်အထိ ဝိပဿနာဓုရတာဝန်ကို ဆောင်ကြဖို့ရန် စီစဉ်ရပါတယ်။

(စာမျက်နှာ-၃၃၄၊ ၄၅၆၊ ၄၆၀၊ ၄၆၄)

ကျောင်းတိုက်တွင် လိုက်နာရမည့် လမ်းညွှန်သြဝါဒ ဆယ်ချက်တွင် စိတ်ကောင်းထားရှိမည့်အရေးကို အထူးအလိုအပ်ဆုံးဟု ပညတ်တော် မူခဲ့ပါသည်၊ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆုံးမသြဝါဒကို အဆီအနှစ်ထုတ်၍ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း ဖော်ပြပါဆိုလျှင်—

စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပဌမ (စာမျက်နှာ-၃၆၅)

သီလ စီနည်း လုံခြုံစေ (စာမျက်နှာ-၃၆၅၊၄၅၈၊၄၆၄)

ဝိပဿနာပွါးကြလေ (စာမျက်နှာ-၃၃၄၊၄၆၀၊၄၆၄)

ဟူ၍ တွေ့ကြရပါမည်၊ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိတွင် ဤအချက်များကို အကြိမ်ကြိမ် အလေးပေး ဖော်ပြသတိပေးထားသည်ကို တွေ့ရပါမည်။ တပည့် ဒကာ ဒကာမများကို တွေ့တိုင်းလည်း မိမိရရှိထားသော ဘဝကောင်းကို တဆင့်ထက်တဆင့် မြင့်သထက် မြင့်စေရန် မမေ့မလျော့ဖို့ ဤသုံးချက်ကို ဟောပြော တိုက်တွန်းတော်မူလေ့ ရှိပါသည်။

ပြောသလိုလုပ်၍ လုပ်သလိုပြောလေ့ရှိခြင်း

ဆရာတော်ကြီးသည် ပဌမကျော် သကျသီဟဓမ္မာစရိယ စာမေးပွဲများကို အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ကျမ်းစာများတွင် ထည့်သွင်း ဖေါ်ပြလေ့ မရှိပါ၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို လွတ်လပ်ရေးရလျှင်ရချင်း ဆက်ကပ်ခံခဲ့ရသော်လည်း ထိုဘွဲ့ကိုအသုံးပြုလေ့မရှိပါ။

စာမေးပွဲ အောင်မြင်မှု ဂုဏ်ထူးများသည် သာသနာရေး ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဟာစိတ်တဒေသ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေသည်၊ အလုပ်လွယ်ကူအောင်မြင်စေမည် (ဟာဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ ၂၁၇)ဟု သဘောပေါက် ယုံကြည်သော်လည်း သီလစင်ကြယ်၍ သာသနာတော်၏အကျိုးကို တကယ်လိုလားစွာ ဆောင်ရွက်မှသာ သာသနာတော် တိုးတက်မည်ဟု သြဝါဒပေးတိုင်း ပြောဟော ဆုံးမလေ့ရှိပါသည်။

ကျောင်းတိုက်အတွင်း စာမေးပွဲအောင်မြင်မှု ပူဇော်ပွဲ, မွေးနေ့ပူဇော်ပွဲ, ပြုလုပ်ခြင်းကို အားပေးခြင်းမပြု၊ ခွင့်ပြုတော်မမူပါ၊ ဆူညံသော လူစုလူဝေး အ ပူပွဲခင်းကျင်းခြင်း, တီးမှုတ်ဧည့်ခံခြင်းများကိုလည်း လုံးဝခွင့်ပြုတော်မမူပါ။

မည်သူမဆို မိမိ၏ ကိုယ်မှု နှုတ်မှု စိတ်မှုတို့ကို ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် အစဉ်ပြုပြင်နေသင့်သည်၊ သေသည်အထိ အမြဲပြုပြင်နေရမည်ဟု ဆရာတော် ဆုံးမတော်မူလေ့ရှိပါသည်။

ဆရာတော်သည် အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်းတွင် မိမိရေးသားညွှန်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း တကယ်လုပ်လျှင် တကယ်ဖြစ်နိုင်ပုံကို ကောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိရော ပဋိပတ္တိဘက်ကပါ သာသနာ့ ကျက်သရေဆောင်အဖြစ် လက်တွေ့စံနမူနာ ပြခဲ့ပါသည်၊ မျက်မှောက် သာသနာခေတ်တွင် သံဃာတော် ခုနစ်ရာ ခြောက်ဆယ်ကျော်မျှသည် တိုင်းပြည်၏ကောင်းမှုဖြင့် မငြိုမငြင် မပင်ပမ်း မဆင်းရဲရပဲ အတူနေ အတူစား အတူပညာသင်လျက် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ရှိနေကြသည်မှာ မြန်မာပြည်တွင်သာမက ကမ္ဘာဝင် ဥဒါဂနေရာသာရှိပါသည်ဟုဆိုလျှင် စကားမလွန်တန်ဟု ထင်ပါသည်၊ ဤပြယုဂ်တခုနှင့်ပင် သာသနာ့ကျက်သရေသာမက မြန်မာ့ ဂုဏ်ကျက်သရေပါ ထင်ရှားပေါ်လွင်လှပါသည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို လေ့လာလိုသူ မြန်မာပြည်သူပြည်သားနှင့် နိုင်ငံခြားသူတေသီတို့သည် တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်ကို အရောက် လာလေ့ရှိကြပါသည်၊ ရောက်လာသူတိုင်းပင် နှစ်သက်ကြည်နူး သဒ္ဓါတရား ပွားများကြပါသည်၊ သန့်ရှင်းမှု၊ ငြိမ်သက်မှု၊ စည်းကမ်းကျနမှု၊ အဆောက် အဦးများ စည်ပင်မှုတို့ကိုမြင်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ရကြလေသည်၊ ဤအခြေ အနေသို့ ရောက်အောင် ဆရာတော် လုံ့လဝီရိယဖြင့် မနားမနေ ကြိုးပမ်း သည်ကို ချီးကျူးအံ့သြ ကြပါသည်၊ ကျောင်းတိုက်ပြုပြင်မှု၊ သံဃာပရိသတ် ထိန်းသိမ်းမှု၊ စာပေပို့ချမှု၊ များပြားလှသော မပြတ်မလတ် တာဝန်များ ကြားမှပင် ဘာသာဋီကာအမျိုးမျိုးစသော ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်အသွယ်သွယ် ကို ဟာကျမ်းပြီး ကကျမ်း ပြုစုတော် မူခဲ့သည်၊ ဆရာတော်၏ အာသီသကို အောက်ပါ ကြိုးစားချက်က ဖော်ပြနေပေသည်။

> ကိုယ်ဘည်းတယောက် ချမ်းသာရောက်ဘို့ ခုလောက်ကြိုးကုတ် အားမထုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ၏ ရှေးခါဘိုးဘ လက်ထက် ကလျှင် ရသည်တန်ခိုး ထပ်မညှိုးဘို့ အားကြိုးမာန်တက် ငါဆောင် ရွက်သည် ဆက်လက်တည်တံ့ရုံသာတည်း။
>
> (တဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ—၃၇၉)

ယခု (၁၃၄၁-ခုနှစ်) အခါ ဆရာတော် မရှိသည့်နောက် ဆရာတော် ဦးစန္ဒာဘာသအမှူးပြုသော ဆရာတော်ဦးမဟိန္ဒ၊ ဆရာတော် ဦးဣန္ဒောဘာသာဘိဝံသ၊ ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဝံသ၊ ဆရာတော် ဦးကုဏ္ဍလာဘိဝံသ နာယက ၅-ပါးအဖွဲ့က စီမံအုပ်ချုပ်လျက် သံဃာ ၇၆၀-ကျော်မျှကိုလက်ခံလျက် တာဝန် ယူ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် သင်ကြားကျင့်ဆောင် နေကြရာ ဆရာတော်ကြီး၏ မွန်မြတ်သော သာသနာတော် တည်တန့်ရေး ရည်ရွယ်ချက်သည် ဝေဝေဆာ ဆာ သီးပွင့်နေလေပြီဟု ယူဆနိုင်ပါ၏၊ လက်တွေ့ သင်ကြား ပို့ချပေးခြင်း၊ ကျမ်းစာများဖြင့် တနိုင်ငံလုံး ဖြန့်ခြင်းတို့သည် အရှိန်အဟုန် မြင့်မားလာခဲ့ ပေပြီ၊ ဤကိစ္စများကို ပြုစုပျိုးထောင်စဉ်က လောကသဘာဝအတိုင်း အပြစ် တင်ခံရမှု အထင်လွဲခံရမှုများရှိခဲ့ရာ၊ ဆရာတော်သည် ထိုအဆိုအပြောများကို ဥပေက္ခာပြုခါ မမှိတ်မသုံ ခဲယဉ်းစွာ ချီတက်ခဲ့ရပေသည်၊ ကိုယ်တိုင်ရေး

ထေရုပ္ပတ္တိဖြစ်သော "တဘ၀သံသရာ"စာမျက်နှာ-၂၂၁ တွင် ပထမကျမ်းစာဖြစ်သော ရတနာ့ဂုဏ်ရည်ကို ရိုက်နှိပ်စဉ်က ချို့တဲ့စွာစီမံခဲ့ရပုံကို အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရပေသည်။

"ရတနာ့ဂုဏ်ရည် ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးရိုက်မယ်"လို့ စပ်မိစပ်ရာ ပြောမိတော့ ဟိုက ဒီက ၅-ကျပ်စီ ၁၀-စီ ထည့်ကြလို့ ၂၅၀-လောက် ရပါတယ်၊ စာအုပ်က ၁၀၀၀· ရိုက်ပါတယ်၊ အားလုံး ၃၅၀-ကျပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ ငွေမရှိပါဘူး၊ ညီထံက စာဘီဒိုကိုယူပြီးတော့ ငွေဖြစ်အောင် စီမံတော့မှ လိုကဲ့ငွေ- ၃၅၀ ပြည့်ပါတယ်။

ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်မျှသတိပြုပုံ, ကျမ်းစာအုပ်များသည် စီးပွားရေးအတွက် မဟုတ်၊ သာသနာ့အကျိုးသာ အဓိကဖြစ်ပုံတို့ကို အောက်ပါ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖော်ပြချက်က ထင်ရှားစေပါသည်။

တပည့်တော်က ကျမ်းစာအုပ်နဲ့စပ်ပြီး တပည့်တော် အတွက်သာ သတိထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်နဲ့စပ်ရာအတွက်လဲ သတိထားပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေ ထွက်ခါစက စပြီး လူထွက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြတုန်းပဲ၊ တပည့်တော် စဉ်းစားခဲ့ဘူးပါတယ်၊ သူတို့ပြောသလို ငါက လူထွက်ပါပြီဆိုကြစို့၊ လူထွက်ရင် ဒီစာအုပ်တွေမှရတဲ့ ငွေဖြင့် ငါရယ် ငါနဲ့ရေစက်ဆုံတဲ့ သူရယ် သုံးစွဲနေရင် ဘ၀သံသရာမှာ နစ်နာလိမ့်မယ်၊ ငါရော ငါနဲ့ရေစက်ဆုံတဲ့ သူရော ထိုကဲ့သို့ အနစ်နာမခံနိုင်ပါဘူးလို့ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။

ယခုလဲ ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တာဝန်ယူပြီး စက်တင်ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေနေတဲ့ မောင်ကျော်နဲ့ တူဖြစ်သူ မောင်အောင်ခန့်တို့ကို အမြဲသတိပေးထားပါတယ်။

ကျမ်းစာအုပ်မှ ထွက်တဲ့ငွေကို သာသနာ့အကျိုးများဖို့ သဘောထားရမည်၊ သင်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးမဖြစ်စေကြနဲ့၊ ငွေမလည်လို့ ခေတ္တသုံးလဲ ပြန်ပြီးရှင်းနိုင်မှကောင်းတယ်၊ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်တို့ရဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခ ကိုတော့ တရားသဖြင့် သုံးကောင်းတာပေါ့။

စီးပွားဖြစ်အောင်တော့ ဘယ်သူမှ မသုံးကောင်းပါဘူး၊ နောက် နောင် မတွင်ကျယ်နိုင်သော အထက်တန်းဘာသာဋီကာတွေ ရိုက်နိုင် အောင်သာ ကြိုးစားကြပါ။

ငါဟာ သာသနာရေး အတွက် စာရေးတယ်၊ တိုက်က စာချ ဘုန်းကြီးများလဲ ကူညီကြတယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စီးပွားရေး မဖြစ်ကောင်းပါဘူး၊ စီးပွားရေးသုံးရင် သားစဉ်မြေးဆက် အညွန့်တုံး ကြလိမ့်မယ်။

ငါမရှိတောင် ဂန္ထာရုံ သာသနာအတွက် ဂန္ထာရုံ ဆိတ်သုဉ်းသွား ယင် အခြားဘာသာရေး အတွက်သာ ဖြစ်စေလိုတယ်လို့ ပြောထား ပါတယ်။

(တဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ-၃၁၆)

သာသနာတော် ကြီးပွားမည်ဆိုလျှင် အများ ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် မိမိ တယောက် ဆင်းရဲခံရမည်ကို အနည်းငယ်မျှ မရှုံ့ပဲ ရဲစိတ်ရဲမာန် အပြည့်ဖြင့် ဆောင်ရွက်တော် မူလေ့ရှိပါသည်။

ကိုယ်တည်းတယောက် ဆင်းရဲရောက်လို့ ကိုယ့်နောက်အများ ချမ်း သာပွားမှု တပါးဖြစ်ထွေ ဆင်းရဲစေတော့ စိတ်နေခုလို ဝမ်းဝယ် သို၍ ထိုထိုအလုပ် လွန်ကြိုးကုတ်သော် မဟုတ်သတင်း လုပ်ဇာတ်ခင်း လျက် ချင်းချင်းရွှဲသံ ကဲ့ရဲ့သံကို နာခံမည်း ပြည်လုံးဟိုးမျှ ဝေနိုး အနှံ့ ပျံ့အောင်ဖြန့်လည်း မခံ့တခံ့ ခံတရဲ့နဲ့ ကြံ့ကြံ့ပုံသေ ခံခဲ့ ပေ၏။

(တဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ-၃၉၄)

သာသနာတော်ကို တည်တံ့ပြန့်ပွားစေလိုသော ကြီးမားသော သမ္မာဆန္ဒ တော်ဇွဲဖြင့် ကျမ်းစာများကို အဆက်မပြတ်ထုတ်ဝေရာတွင် စာအုပ်ကုန်သည် ဟူ၍၎င်း၊ ငွေစုပြီးလူထွက်လိမ့်မည် ဟူ၍၎င်း၊ ကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခြင်းများကိုလည်း ဆရာတော်သည် သည်းခံခဲ့ရပေသည်၊ ဤလောကဓံတရားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်၏ သံဝေယူပုံမှာ—

[ည] ဆရာတော်၏ သာသနာရေးဆောင်ရွက်မှုများ

> လူ့ဟုဆိုလျှင် လူလိုပင်သာ လူတင့်တွေ့ရိုး ကြောင်းအကျိုးနှင့် ကောင်းဆိုးနှစ်ဘန် လောကဓံကို အမှန်တွေ့မြဲ စိတ်ဝယ်စွဲ၍ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ မများပါ။
>
> (တဘာဝသံသရာ စာမျက်နှာ—၁၀၅)

> လူ့ဘုံထုံးစံ ကံရှဲဒဏ်ဖြင့် ရန်မာရ်ပိတ်သဲ ခရီးခဲ၌ စိတ်ဇွဲသန်သန် နောက်မပြန်ပဲ ရဲမာန်ရဲဆေး ရဲစိတ်မွေးလျက် ရဲသွေးနီနီ စီရရီ။
>
> (တဘာဝသံသရာ စာမျက်နှာ-၂၀၉)

ဤသို့သော ရဲစိတ်ရဲမာန်စိတ်ထားဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှုကို ယခု မျက်မြင်တွေ့ကြရပေပြီ၊ ဆရာတော်၏ ပင်ကိုယ်ဆန္ဒတော်ကို ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိတနေရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

> တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်တတိုက်သာ ကောင်းဘို့လောက် ဆိုယင် ဒါလောက် မကြိုးစားပါဘူး၊ နောင် အနာဂတ်အတွက် နိုင်ငံရော သာသနာရော ကောင်းဘို့ကို ရည်ရွယ်တာဖြစ်ပါတယ်၊ [တပည့်တော်စိတ်မှာ တိုက်တတိုက်, ဂိုဏ်းတဂိုဏ်း, သာသနာတရပ် ကောင်းစားရေးဆိုတဲ့စိတ်ထား မရှိပါဘူး၊] အများကောင်းစားစေ လိုတဲ့ စိတ်ချည်းပါပဲ။ (စာမျက်နှာ-၃၅၆)
>
> တပည့်တော်က သာသနာရေးစိတ်နဲ့ချည်း ကြိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံရေးစိတ်နဲ့လဲ ကြိုးစားတာပါ။ (စာမျက်နှာ-၃၄၄)
>
> ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အမွေအနှစ် ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးကိုရင်း၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုထောက်ပံ့ကြတဲ့ ဒါယကာ-ဒါယိကာမတို့နေရာ နိုင်ငံတော်ကိုရင်း၊ အခါမလပ် သာယာစေလိုတဲ့ဆန္ဒ တပည့်တော်မှာ ပြင်းပြနေပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့လဲ သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံပါ အေးချမ်းသာယာတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို အလွန်လိုချင်ပါတယ်။ (စာမျက်နှာ-၃၅၇)

ဆရာတော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏အဆုံးအမသည် လောကတွင် အမှန်ဆုံး၊ အမြတ်ဆုံး၊ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာကောင်းကျိုးပြုနိုင်ရုံမက ကမ္ဘာတခုလုံးက စံပြအဖြစ် လေးစားလာကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်အားထားခဲ့ပုံကို အောက်ပါခံယူချက်ဖြင့် သိသာနိုင်ပါသည်။

> သဘောထားကြီးကြီး တဦးနဲ့တဦး အန္တနာခံပြီး သည်းခံမှုဖြင့်
> စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဆောင်ရွက်ကြယင် သာသနာဟာ နေလိုလလိုမက
> ကမ္ဘာကစံပြုပြီး အကြည့်ခံကြရမှာပါ၊ ဒါလောက်မကသေးပါဘူး၊
> လူတိုင်း၏ လေးစားမှုခံယူကြရပြီး ကျင့်သုံးသူ ကိုးကွယ်သူများဟာ
> ယခုဘ၀မှာပင် ရင်အေးပြီး သာသနာရေးပါ မြှော်တွေး၍ အေးချမ်း
> မှုလဲ ဖြစ်နိုင်ကြရပါမည်။ (စာမျက်နှာ-၂၀၈)

ဤသို့သော ခံယူချက်သဘောထားကို တပည့် သံဃာများကိုလည်း ဟောပြော ဒကာ-ဒကာမများကိုလည်း သွန်သင် သာသနာစိတ် အပြည့်အ၀ဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်ပြုစု ပျိုးထောင်တော်မူခဲ့ရာ မျှော်မှန်းသော ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်၍ မြန်မာ့စံပြ ကမ္ဘာ့စံပြအဖြစ် ရဲရဲ၀န့်၀န့် အကြည့်ခံနိုင်သော အခြေသို့ရောက်ခဲ့သည်ကို ယနေ့ မျက်မြင် တွေ့နေကြရလေပြီ။ ဆရာတော်ကြီး၏ သီလ သမာဓိ ပညာ ဂုဏ်ခိုး အရှိန်အ၀ါကြောင့် စေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သူ ဒကာ-ဒကာမများ တဖြည်းဖြည်းတဖွဲဖွဲ ချဉ်းကပ်ရောက်လာကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် စေတနာရှင် ဒကာ-ဒကာမများ၏ သဒ္ဓါတရားကိုလည်း လိုက်လျောရခြင်း၊ တိုးပွားလာသော တပည့်တပန်းများ အတွက်လည်း နေရာထိုင်ခင်း ဖြည့်စွမ်းရခြင်းတို့ကြောင့် မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက် အကျယ်အ၀န်းသည် ၁၆-ကျော်ဖြစ်လာရပြီး ပျံလွန်တော်မူချိန်၀ယ် (အငယ် အလတ် အကြီး) အဆောက်အဦများလည်း စုစုပေါင်း ၄၆-ခုအထိ တိုးတက်လာခဲ့ပေသည်။

[၄] ဆရာတော်၏ သာသနာရေးဆောင်ရွက်မှုများ

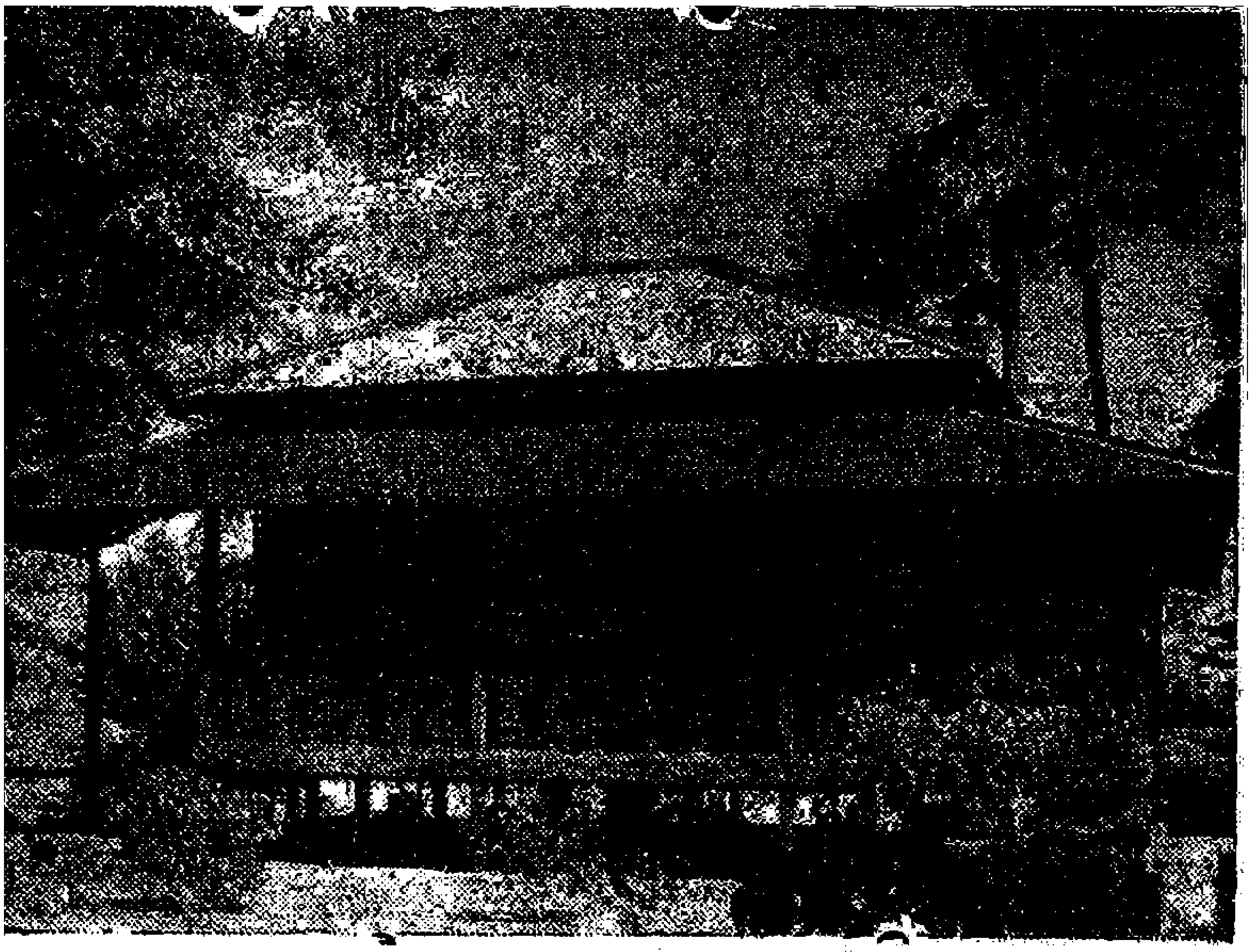

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား ပျံလွန်တော်မူသည်အထိ
သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူသော ကျောင်းကလေး။
၁၃၁၁-ခုနှစ်က ရိုက်ကူးထားသောပုံ။

ဆရာတော်ကြီးသည်ကား မူလကျောင်းတိုက် တည်ထောင်စကနေခဲ့သော တထပ်သစ်သားကျောင်းလေးတွင်သာ နောက်ဆုံးရက်အထိ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော် မူခဲ့လေသည်။ ဤနေရာတွင် အဆောက်အဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ကြီး၏ သဘောထားကို တင်ပြလိုပေသည်။

သာသနာသည် အဆောက်အဦမဟုတ်

သာသနာ တည်မြဲအောင် ပြန့်ပွားအောင် သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာ အဆောက်အဦးကြီးတွေက တတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပရိယတ္တိ သာသနာနှင့် ပရိယတ္တိကို အခြေခံသောလမ်းမှန်သည် ပဋိပတ္တိသာသနာ ကသာ သာသနာကို အရှည်တည်မြဲအောင် လုပ်နိုင်မှာဖြစ်တယ်။

ဥပမာ–ဒုတိယ သံဂါယနာတင်တဲ့ အချိန်တုန်းက ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန္တာကြီးများ သီတင်းသုံးနေထိုင်သွားတဲ့ သာဝတ္ထိ ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်ကြီး ပုပ္ဖါရုံ ကျောင်းတိုက်တော်ကြီး များနှင့် ရာဇဂြိုဟ်က ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်တော်ကြီးများက ထင်ရှားစွာ ကိုယ်စားပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပါတာ မတွေ့ရဘူး အကျင့်သီလနှင့် နေတဲ့ အခြားသောသာသနာ့ဝန်ဆောင် ရဟန်းတွေသာ ဦးဆောင်ပြီး သာသနာကို စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့ကြတာ တွေ့ရတယ်။

ယခုခေတ်ကြည့်ရင်လဲ အင်ဒိုနီးရှားတို့ အာဖဂန်နီစတန်တို့ အစရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေ အိန္ဒိယပြည်ကြီးတပြည်လုံးအနှံ့ ပါကစ္စတန် ပရှဝါ အစရှိတဲ့ပြည်များမှာ ကျောက်စာသုတေသန ဌာနအသီးသီးက ရှာဖွေတူးဖော်ကြရာ တပြည်လုံးအနှံ့ ဗုဒ္ဓနှင့်ဆိုင်ရာ ရုပ်တုတော်များ၊ ပစ္စည်းများ၊ အဆောက်အဦးကြီးများ၊ စေတီကြီးများကို တွေ့ရသော်လည်း ပြည်သူအများမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဟူ၍ တယောက်မျှပင် မတွေ့ရလောက်အောင် ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

အဲဒီတော့ သာသနာတည်ဘို့ဆိုတာ အဆောက်အဦးတွေတိုးအောင် ခန့်ငြားအောင် လုပ်အောင်ပြုနေခြင်းသည် အဓိကမဟုတ်၊ အများနားလည်နိုင်သော ပရိယတ္တိစာပေများ ပြန့်ပွားခြင်း မှန်ကန်သော တရားတော်များကို လေ့လာနိုင်ခွင့်ရခြင်း၊ ကျင့်သုံးနေကြခြင်းသည်သာ ပမာဏဖြစ်တယ်။

ဤသို့လျှင် ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သာသနာသည်သာလျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော် အဓွန့်ရှည်ကြာ ပြန့်ပွားစေမည့် အဓိကအကြောင်းဖြစ်သည်ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်သိတော်မူသည်အားလျော်စွာ ပိဋကသင်ရိုးကျမ်းပေါင်းစုံကို အချိန်ရှိသမျှ ရေးသားထားခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ညအချိန်မီးထွန်း၍ စာရေးသားလေ့မရှိပါ၊ သို့သော် လွန်ခဲ့သော ၅-နှစ်ခန့်ကစပြီး(သေဘို့အချိန်နီးနေပြီ၊ အလုပ်တွေကျန်နေမှာစိုးရတယ်) ဆိုခါ တခါတရံ ညအခါ မီးထွန်း၍ စာရေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ စာဝါပို့ချခြင်းကိုလည်း ပျံလွန်တော်မူမည့် ညနေအထိ မပျက်မကွက်ပဲ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့လေသည်။ (ဒီနေ့တော့အချိန်

စေ့ပြီ၊ မသေသေးယင် မနက်ဖန်ဆက်ပြီးပို့ချမယ်)ဟူ၍ အမိန့်ရှိတော်မူခဲ့သေး ကြောင်းကို ကြေကွဲဘွယ်ရာ ကြားရောင်နေကြရပေသည်။

(တဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ-၅၃၂)

ဆရာတော်သည် အများကောင်းကျိုးအတွက် ကြိုးစားမှု ကြောင့်ကြမှု များကြောင့် လုပ်ရ·ကိုင်ရ·ကြံစည်ရသော ခန္ဓာကိုယ်ပင်ပန်းမှု စိတ်ပင်ပန်း မှုများကို လုံးဝ ပင်ပန်းသည်မထင်ပေ၊ သတ္တဝါတို့ ကောင်းကျိုးအတွက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလောင်းအလျာဘဝများစွာတွင် ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးခံ၍ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ပုံများကိုလည်း အလွန်အားကျတော်မူပါသည်၊ အကြွင်းမဲ့ ကြည်ညိုလေးစား အားရတော်မူသည်၊ ဘုရားအလောင်းတော်၏ ပါရမီတော်ကျင့်စဉ်ကို အားကျ၍ သာသနာအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ပင် သေသေ မနေမနားကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ထားခဲ့ပေသည်။

ဘုရားဖြစ်မှ သာဝကဖြစ်မှ တပည့်တော်က ကြည်ညိုတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ အလောင်းတော်ဘဝကိုပါကြည်ညိုတာပါ။

(စာမျက်နှာ-၃၅၇)

ဤခံယူချက် ယုံကြည်မှုအတိုင်း အစဉ်ဟစိုက် ပြုလုပ်ကျင့်ဆောင်ခဲ့ပုံကို ဆရာတော်ကြီး၏ ကိုယ်တော်တိုင်ရေး တေရှပ္ပတ္တိ တွင်-၅ ကြိမ်တိုင်တိုင်ဥဒါန်း ကျူးရင့်ခဲ့ပုံဖြင့် ဤစာတမ်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့ အသက်ပေးလို့ဖြည့်ခဲ့သည်၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့ ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊
စိတ်မပျက်ပေါင်ခုလိုတွေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားသည်၊

(တဘဝသံသရာ စာမျက်နှာ-၁၀၊၃၇၂၊၄၆၇၊၄၈၅၊၅၀၀)

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်	[က]
၂။	အဖွဲ့နိဒါန်း	[ဂ]
၃။	ကျမ်းဦးအမှာ	[ဒ]
၄။	ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ ဉယျောဇဉ်	[ဟ]
၅။	**ဓမ္မစကြာတရားတော် (ပထမနေ့)** တရားတော်အချီ၊ မဟာကရုဏာတော်၊ သတ္တဝါများကို ဘုရားရှင်ကယ်တင်တော်မူပုံ၊ အတုမဲ့ ပါရမီ၊ ဘုရားရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတာ ဝမ်းသာစရာ၊ ပြုသမျှ ကုသိုလ်များ အလကားမဖြစ်၊ အရာရာမှာ ဘုရားကသာ၊ ဗေဒင်ဟောကိန်း၊ မူးမိုက်လဲသည်အထိ အားထုတ်ခဲ့ပုံ၊ မြတ်စွာဘုရားတရားဟောတော်မူခြင်း၊ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ သတ္တဝါတို့ရဲ့အုတ်မြစ်၊ အရှက်အကြောက်ရှိတဲ့သူဟာ ပွဲမကြည့်ဘူး၊ အနှုမ်းကင်တာ ထူးခြားတဲ့ အသိဉာဏ်၊ ကံမတူလို့ လူအမျိုးမျိုး ခြားနားပုံ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်တရား။	၁-မှ-၅၈
၆။	**ဓမ္မစကြာတရားတော် (ဒုတိယနေ့)** ဒုက္ခသစ္စာနှင့် သမုဒယသစ္စာဟောကြားခြင်း၊ တော့သံပေးဂါထာ၊ ငရဲသားလေးများလိုပဲ၊ မရဏာဘေး ကာကွယ်ပေး၊ ဇလားပုံးနဲ့တူတဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ဒုက္ခချည်းသာ၊ သေရင်ပြီးတာပဲဆိုတဲ့အယူ၊ တဏှာကအဆိုးဆုံး၊တဏှာလိုက်စားတော့အိုလွယ်တယ်၊ တွေ့ကရာစားပြန် အအိုမြန်၊ မြေးသေလို့ငိုတဲ့ ဝိသာခါ၊ ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ချင်တာက တဏှာ၊ချမ်းသာချင်လျှင် သာယာမှုပယ်၊ တဏှာလိုက်စားလေ ဒုက္ခများလေ။	၅၉-မှ-၉၇

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၇။	**ဓမ္မစကြာတရားတော် (တတိယနေ့)** နိရောဓသစ္စာဟောကြားခြင်း သစ်ပင်တွေက မမြဲကြောင်းပြောနေတယ်၊ ခြသေ့်ပမာ ဒို့မြတ်စွာ၊ တဏှာသုံးမျိုး၊မအိုမသေရာကို ရိုးရိုးသွားလို့ မရောက်၊ဓါတ် ၄-ပါးချုပ်ရာ၊ဗြဟ္မာမင်းကြွားဝါပြော၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဉာဏ်မျက်စိနဲ့သာ မြင်ရတယ်၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်ထိုက် တန်အောင်ကျင့်မှ နိဗ္ဗာန်မြင်၊ သိသူနှင့်မသိသူ ဆန့်ကျင်၊ နန္ဒမင်းသား ဘုရားအမြင်၊ လူတွေအမြင်နှင့် ဘုရား လမ်းစဉ်၊ နိဗ္ဗာန်အရသာ၊ သုခနှစ်မျိုး၊ နိဗ္ဗာန်အေးမြ ရည်မှန်းဆ။	၉၈-မှ-၁၃၅
၈။	**ဓမ္မစကြာတရားတော် (စတုတ္ထနေ့)** မဂ္ဂသစ္စာဟောကြာခြင်း၊ သစ္စာလေးပါးဟောပုံအစဉ်၊တဏှာကုန်တော့အာရုံမခင်၊ နိဗ္ဗာန်မြင်ချင်ရင် သူတော်ကောင်းတွေ ဆည်းကပ်၊ အတိတ်အရေးတွေးမနေနဲ့၊ ဝီရိယလေးမျိုး၊ သစ်သား ရုပ်နဲ့တူတဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ဘဝမှန်သမျှမကောင်း၊ သံသရာက ထွက်ခေတဲ့ပျော်နည်း၊ ကြိုးစားရင်ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်။	၁၃၆-မှ-၁၆၇
၉။	**ဓမ္မစကြာတရားတော် (ပဉ္စမနေ့)** ဉာဏ်တော်ခန်းနှင့် တရားတော်နိဂုံး တဏှာကိုသာပယ်ဖြတ်ပါ၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးဉာဏ်တော်၊ အကုန်သိဆိုသည်ကို မယုံကြည်ကြခြင်း၊ တဏှာလောဘ တွေ ဘုရားရှင်မှာ လုံးဝမရှိ၊ ဘုရားဟောတာ မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်၊ ရုပ်တုတော်ကိုးကွယ်နည်း၊ တရား သံဃာ ပူဇော်နည်း၊ ဆရာ ဒကာ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ၊ ဝိသာခါလျှောက်တဲ့စကား၊ ဆရာဒကာညီညာကြိုးပမ်း။	၁၆၈-မှ-၂၁၄
၁၀။	**ဓမ္မစကြာတရားတော်နှင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ။** အလောင်းတော်ဘဝ ဆန္ဒတော်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ဘုရားရှင်၊ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်-၆-ဂါထာ၊ အတုမရှိသော လုံ့လတော်၊ မိမိသိသလိုအများကို သိစေတော်မူခြင်း၊	၂၁၅-မှ-၂၂၄

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပြောသလိုလုပ် လုပ်သလိုပြောသောဂုဏ်၊ အတုမရှိသော ဩဝါဒနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောဂုဏ်။	

အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်

၁၁။	ပန်ကြားချက်–	၂၂၆
၁၂။	ကျမ်းဦးအမှာ	၂၂၇
၁၃။	အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ ဥယျောဇဉ်	၂၂၉
၁၄။	**အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော် (ပထမနေ့)** အနတ္တလက္ခဏသုတ်အချီနှင့် ပါဠိတော်	၂၃၃-မှ-၂၅၇
၁၅။	**အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော် (ဒုတိယနေ့)** အနတ္တတရားကို လွယ်တယ်မထင်ကြနဲ့	၂၅၀-မှ-၂၀၂
၁၆။	**အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော် (တတိယနေ့)** အနတ္တလက္ခဏသုတ် ရှင်းလင်းချက်	၂၀၃-မှ-၃၀၇
၁၇။	**အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော် (စတုတ္ထနေ့)** ဉာဏ်မမှီတော့ မှန်လျက်သားနှင့် အသိခက်	၃၀၀-မှ-၃၃၆
၁၈။	ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ကျမ်းစာများနှင့် ကုသိုလ်ရှင်များ။	၃၃၇

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

ဓမ္မစကြာ တရားတော်

ကျမ်းဦးအမှာ

ဤ ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသသည် သာသနာတော်နှစ်-၂၄၉၃၊ ကောဇာ-၁၃၁၁-ခု၊ (၁၉၅၀-၅၁) နှစ်ပေါင်း ၂၉-နှစ်ကျော်လောက်က တရားအစတွင် ဟောတော်မူသည့် အတိုင်း ပရိတ်တော်များကို အသံသွင်း ပြီးစဉ်က ဟောကြားတော်မူသော-တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။ တရားတော်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆရာတော်၏ တရားတော်ကို ဖတ်ရှုသောအခါ အသက်တင်ရှားရှိစဉ်က အသံတော်ဖြင့် တရားတော်ကို ဟောကြားနေစဉ် နာယူနေရပုံကို အာရုံပြု၍ ဖတ်ရှုစေလိုပါသည်၊ သို့မှ ပို၍ အရသာ ပေါ်ပါမည်။

ဆရာတော်သည် ဟောတရားများကို ကျမ်းစာအဖြစ် ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်ခြင်းကို နှစ်သက်တော်မမူပါ။ သို့သော် ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူသောအခါ ဆရာတော်၏ အဆုံးအမဩဝါဒများ ပျောက်မသွားစေပဲ ဆရာတော်၏ ဆုံးမဩဝါဒကို လေးစားကြည်ညို လိုက်နာကျင့်သုံးလိုကြသော အများပြည်သူများ သိကြစေရန်ကိုရင်း၊ ဆရာတော်အား စွမ်းနိုင်သမျှ ပူဇော်ခြင်းဖြင့် သာသနာတော်ကြီးနှင့် ပြည်သူအများ အကျိုးရှိရန်ကိုရင်း ရည်စူးကြိုးစားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျမ်းစာများ ဖတ်ရှုရာ၌ အဆင်မပြေမှုများနှင့် ကြုံခဲ့ရသော်....ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစား အားထုတ်မှုလို၍သာဟု ခွင့်လွှတ်တော်မူကြစေလိုပါသည်။

ဤတရားတော်ကို အသံဖမ်းကြိုးခွေမှကူးယူပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာ့ရေး ဦးစီးဌာန အဘိဓာန်အဖွဲ့ ဦးပညိဿရ သာသနဓဇ သိရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ၊ သကျသီဟ ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ ဓမ္မာစရိယ၊ အဘိဓမ္မာ ပါဠိပါရဂူ က ကျမ်းစာ ရိုက်နိုင်လောက်အောင် ပြုပြင်ပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပြည် ဗုဒ္ဓသာသနာတွင် ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို လူသိအများဆုံးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်၊ ရှေးအခါမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဓမ္မစကြာစာမေးပွဲ၊ဓမ္မစကြာ ဝတ်အသင်းများ တည်ထောင်၍ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ကျက်မှတ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

ဓမ္မစကြာ အမေး-အဖြေကဲ့သို့ စာအုပ်ငယ်-ကျမ်းငယ်များနှင့် ကျက်မှတ်ရန် စာအုပ်ရိုက်၍ လှူကြသူများ အများအပြား ရှိခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ကျမ်းစာတစောင်တဖွဲ့အနေဖြင့်လည်း ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း ရေးသားသည်ကား မန္တလေးမြို့ ပတ္တမြား ဆရာတော် ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသော ဓမ္မစကြာ မြန်မာဋီကာကျမ်း၊ မြဝတီ ဆရာတော်ဘုရား ကြီး ရေးသားတော်မူသော ရွိုင်ဆိုက်နှင့် စာမျက်နှာ-၉၃၉၊ ကိုးရာကျော်ရှိ ဓမ္မစကြာ မဟာဋီကာသစ် ကျမ်းကြီး၊ ဆရာတော် ဦးတိက္ခိန္ဒြိယ ရေးသော ဓမ္မစကြာ အမေး-အဖြေ၊ ၁၃၃၇-ခုနှစ်လောက်ကမှ မဟာစည် ဆရာတော် ဟောကြားတော်မူသော ဓမ္မစကြာ တရားတော် အစရှိသော ကျမ်းစာများ ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့ဘူးရုံသာမက ဓမ္မစကြာအမည်နှင့် တရားဌာနများပင် ဖွင့်လှစ်၍ သင်တန်းပို့ချမှုများ ရှိခဲ့ပါသည်။

ရှေး အစဉ် အလာ

ရှေး သူတော်ကောင်းပညာရှိ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများသည် အစဉ်အလာ အားဖြင့် ကျမ်း တစောင်နှင့် တစောင် ထူးခြားမှု မရှိပါက နောက်ထပ်တဖန် သီးခြား ရေးသားထုတ်ဝေမှု ပြုခဲ့ကြရိုး မရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဥပမာ— တောင်ဖီလာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ရွှေဥမင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဝိနည်း နိဿယရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်း၏ ဝိနည်းနိဿယကို မီးရှို့၍ ဘုရား ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ဒွါရဂိုဏ်းကြီး၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်တော်မူသော အုတ်ဖိုရှိ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သတိပဋ္ဌာန် နိဿယကို ဆရာတော် ဦးဗုဓ် ရေးပြီး ရှိ၍ ရေးရန်မလိုဟု မရေးဘဲ ထားခဲ့ပြီးလျှင် အုတ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးဗုဓ် မူရှိပြီး ဖြစ်ကြောင်းကို ညွှန်တော်မူပါသည်။ ယခု ဓမ္မစကြာ တရားတော်မှာ လည်း ပါဠိနိဿယတို့ကို ဆရာတော်ဦးဗုဓ်ပင် ရှေးက စီစဉ်ရေးသားပြီးရှိသဖြင့် ထိုမူကိုပင် အလေးထား အသုံးပြုတော်မူလျက် ရှိကြပါသည်။

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၏ ဓမ္မစကြာ

ယခု ထုတ်ဝေသော ဓမ္မစကြာ တရားတော်မှာ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ နှစ်ပေါင်း ၂၀-ကျော် ၃၀-ပတ်ဝန်းကျင် ၁၃၁၁-ခုနှစ်လောက်က ၅-ရက်တိုင် ဟောကြားတော်မူသော ဓမ္မစကြာ တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် ဓမ္မစကြာ ဟောလိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပုံနှင့် ဟောပုံ ဟောနည်းမှာလည်း မည်သူနှင့်မျှ ဆန္ဒခြင်း မတူ၊ ဟောနည်းလဲမတူ၊ ရည်ရွယ်မှုလဲ မတူသည်ကို စာဖတ်နာယူသူများ ထူးခြားစွာ တွေ့ရပါလိမ့်မည်၊ ဆရာတော်သည် မြန်မာပြည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို အခြေခံအားဖြင့် ခိုင်မာလိုသော ဆန္ဒတော်ရှိပါသည်။ ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာလည်း အခြေခံကောင်းအောင် လုပ်ကြရန် အနေအထိုင် အစားအသောက် အသွားအလာမှစ၍ စာသင်ကြားရာ၌ အခြေခံကောင်းဖို့ကိုသာ အလေးပြု လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးတော်မူပါသည်။

အခြေခံ ကိုယ်ကျင့်တရား မပြည့်စုံပဲနှင့် မူလအစက အသိဉာဏ် အကျင့်စနစ်တကျ မရှိပဲနှင့် သာသနာတော်ကို ကျက်သရေ ရှိဖို့လဲ မဖြစ်နိုင်၊ မိမိတို့လည်း သာသနာတော်မှ ရသင့်ရထိုက်သော အကျိုးထူးကို ရကြလိမ့်မည် ဟု ဆရာတော် ယုံကြည်တော်မမူပါ။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဟောတော်မူသောအခါ တရားတော်ကို ရိုရိုသေသေ ရွတ်စေချင်သည်၊ ရွတ်သောအခါ အဓိပ္ပါယ်ကို မိမိတို့ စွမ်းနိုင်သမျှ သိတန်သမျှ သိ၍ အာရုံရစေချင်သည်၊ ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို နာယူယင်း တရားရှင်ဖြစ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို အလေးထားကြည်ညိုယုံသာမက ဘုရား-တရား-သံဃာကို အခြေကျကျ နားလည်ပြီးလျှင် သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်သူတယောက် ဖြစ်စေလိုပါသည်။

နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်ဖို့က အရေးကြီးသည်

ဆရာတော်သည် အပြောနှင့်အလုပ် မညီညွတ်သူများကို နှစ်သက်မှု မရှိတတ်ပါ၊ တရားအားထုတ်သည်၊ ဝိပဿနာ အားထုတ်နေသည် ဆိုသူ အချို့၏

စိန်ရွှေတွေဝတ် သနပ်ခါး တဖုံဖုံ အဝတ်အစားက တပြောင်ပြောင်နှင့် အစား မဆင်ခြင်၊ လူစုလူဝေးနှင့် တပျော်တပါး ထင်ရှားအောင် ကြွားဝါလုပ်နေကြ သူများကို ထိုအပြုအမူများသည် ဘယ်နည်းမှ သာသနာတော်၌ လိုအပ်သော အပြုအမူများ မဟုတ်ဟု ယူဆပါသည်။

မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်သည် ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက် ဖြစ်စေကာမူ တိတ် ဆိတ်မှုကိုသာ ဦးစားပေးတော်မူပါသည်၊အလှူပွဲများ၌ပင်လျှင် စကား အပြော အဆို အနေအထိုင် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ဦးစားပေး၍ ဆူညံမှုကို တားမြစ်တော်မူ ပါသည်။

ကျောင်းတိုက်သို့ ဆရာတော်ထံလာကြသော ဒကာ-ဒကာမများ၊ ကျောင်း ဒကာ–ကျောင်းအမများ၊ အလှူရှင်များကိုလည်း ကုသိုလ် အပြည့် အဝ ရနိုင် အောင် အဆုံးအမ ဩဝါဒပေး၍ ဆောင်ရွက်ပေးသည်မှအပ အခြား စကား များကို ပြောမနေပဲ ပြီးလျှင် ပြန်ကြရန်သာ တိုက်တွန်းတော်မူပါသည်။

သာသနာတော်အတွက် အကျိုးပြုနိုင်သူ အကျိုး ရှိမည့် လူကြီး လူငယ် များကိုမူ ဆရာတော်သည် အပင်ပန်းခံ၍ အလေးပြု အချိန်ပေးပြီး ဆွေးနွေး လျှောက်ထားခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါသည်။

သာသနာကို လူများ အထူးသဖြင့် ခေတ်လူများ စနစ်တကျ တကယ့် အခြေအမြစ် နားလည်ရန် ဆရာတော် အထူး ဆန္ဒပြုတော်မူပါသည်။

> လူအများကို နိဗ္ဗာန်အကြောင်း ပြောဖို့ထက် နိဗ္ဗာန်နှင့် ဆိုင်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးကို အထင်ကြီးအောင် မိမိအတွက် အများအတွက် ဗုဒ္ဓသာသနာက အကျိုးပြုနိုင်သည်ဟု သိလာအောင်, ကိုယ်ကျင့်တရား မပြည့်စုံပဲနှင့် ဒီသာသနာကို သာသနာ၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် ကို ဘယ်နည်းမှ ရဖို့ ရောက်ဖို့ ကြီးပွါးတိုးတက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကို သိအောင် ဆုံးမတော်မူပါသည်။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ကျောင်းတိုက်အတွင်းနေလိုသော သံဃာ တော်များ လိုက်နာရန် စည်းကမ်းကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

မဟာဂန္ဓာရုံ၏ လမ်းစဉ် (၁၀) ချက်

ဤကျောင်းတိုက်၌

၁။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က...................ပထမ၊
၂။ ဝိနည်းလေးစားဖို့က.............ဒုတိယ၊
၃။ ကျန်းမာဖို့က......................တတိယ၊
၄။ သန့်ရှင်းဖို့က.........................စတုတ္ထ၊
၅။ အဝတ်အစားတတ်ဖို့က ....ပဉ္စမ၊
၆။ အနေအထိုင်တတ်ဖို့က...............ဆဋ္ဌမ၊
၇။ အသွားအလာတတ်ဖို့က...........သတ္တမ၊
၈။ အပြောအဆိုတတ်ဖို့က ....အဋ္ဌမ၊
၉။ စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့က ....နဝမ၊
၁၀။ စာတတ်ဖို့က ....ဒသမ၊

၁။ "စိတ်ကောင်းရှိ" ဟူရာ၌ ထင်ရှားသော လောဘ ဒေါသ မာန ဣဿာ မစ္ဆရိယ အစွန်းအစမပေါ်အောင် စိတ်ကို အမြဲစောင့်ရှောက်စေလိုခြင်း၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ စသော ဘာဝနာ တမျိုးမျိုးဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်မှစ၍ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာအောင် စိတ်ကို ပြုပြင် စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

၂။ ထိုသို့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ရန် အခြေခံမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဝိနည်းပညတ်တော်ကို လေးလေးစားစား လိုက်နာလိုသော သဒ္ဓါသာဖြစ်၏၊ ဝိနည်းမလေးစားလျှင် စိတ်ကောင်းရှိသော သူတော်ကောင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

၃။ ထိုသို့စိတ်ကောင်းရှိ၍ ဝိနည်းလေးစားသော သူတော်စင်သည် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေလျှင် သူ့အတွက် ကြာရှည် အကျိုးရမည် မဟုတ်ပါ၊ ထို့ကြောင့် စာသင်ချိန်မှစ၍ ရောဂါမရအောင် သတိထားရမည့်အပြင် အမြဲ ကျန်းမာနေသူဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

၄။ ထိုကဲ့သို့ ကျန်းမာသူဖြစ်ဖို့ရန် မိမိနေရာ ပတ်ဝန်းကျင် ကျောင်းကျောင်းတိုက် တရပ်လုံးနှင့် မိမိ၏ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပတ်၌ သန့်ရှင်းမှု အရေးကြီး၏၊ [ညောင်းကိုက်နေခြင်း, ခေါင်းကိုက်နေခြင်း, ဓာတ်ချုပ် ဆီးချုပ်နေခြင်း, လေနာ စသော ရောဂါရှိခြင်း, ကိုယ်၏အနံ့အသက် မကောင်းခြင်းကို "ကိုယ်တွင်းမသန့်ရှင်း"ဟုငင်း၊ အဝတ် အသုံးအဆောင်များ ညစ်ပေနေခြင်း, မသပ်ရပ်ခြင်းကို "အပြင် မသန့်ရှင်း"ဟုငင်း ဆိုလိုပါသည်။]

၅။ မိဘဆရာတို့က မသင်ပြလျှင် ဝတ်ပုံလည်း အချိုးမကျ၊ စားပုံသောက်ပုံလည်း ဣန္ဒြေမရပါ၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်း သာမဏေများ အတွက် သေခိယသိက္ခာပုဒ်တော် များနှင့်အညီ အဝတ်အစား အသွားအလာ အပြောအဆို တတ်အောင် သင်ပြစေလိုပါသည်၊ [သေခိယ၌ ဝတ်ပုံ စားပုံ သွားလာနေထိုင်ပုံ အပြည့်အစုံပါသည်။]

၆။ ဆရာသမားကောင်းတို့၏ တပည့်များသည် မလွှဲသာသော ခရီးသွားချိန်မှတပါး လူအများနှင့် ရောရှက်မနေကြ၊ လူ့အောက်၌လည်း မထိုင်ကြပါ၊ အမြင်မတော်သော နေရာ၌လည်း မနေမထိုင်ကြပါ။

၇။ အသွားအလာလည်း မနွေးလွန်း မမြန်လွန်း သွားတတ်အောင်ငင်း၊ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် မကြည့်ပဲ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် သွားတတ်အောင်ငင်း ဆရာ မိဘ တို့က သင်ပြကြရပါသည်။

၈။ အချင်းချင်းဖြစ်စေ, လူဝတ်ကြောင်များနှင့်ဖြစ်စေ စကားပြောရာ၌ လူချင်းပြောသလို "ခင်ဗျား, ကျုပ်, မင်း, ငါ, ကွာ" စသော အသုံးအနှုန်းများကို မသုံးစွဲရပါ၊ ခေါ်သောအခါ "ဒကာ(အေး) ဒကာမ (အေး)" စသော အသုံးအနှုန်း များကို ပြု၍ မိမိကိုယ်ကို "ဦးပဉ္စင်းက ကိုရင်က" စသည်ဖြင့် သုံးနှုန်းရပါသည်၊ [ကျေးရွာ၌ အချို့လူများ စကားပြော သကဲ့သို့ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောသူကိုကား ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ နှင်ထုတ်ခဲ့ဘူးပါသည်။]

၉။ ဝိနည်းစည်းကမ်းအပြင် ပြအပ်ခဲ့သော ကျောင်းတိုက်စည်းကမ်းများကိုလည်း လိုက်နာမှသာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အတွက် ဤဘဝ၌ ရသင့်သော အကျိုးများကို ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။

၁၀။ ယခုခေတ်၌ စာတတ်ဖို့ကို နံပါတ် (၁) ထား၍ ကြိုးစားနေကြ၏၊ တချို့မှာ ကျန်းမာရေးပျက်လောက်အောင် ကြိုးစားကြ၏၊ အထိုက်အလျောက် စာတတ်ပါလျက် အကျိုးမခံစားရသူတွေသည် ပြအပ်ခဲ့သော အရည်အချင်း မစုံမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ရ၏၊ ပြအပ်ခဲ့သော အရည်အချင်း ပြည့်စုံပါလျှင် လောက ဓမ္မ ၂-ဌာန၌ ရထိုက်သော အကျိုးကို ကေန်ရနိုင်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် စာတတ်ရေးကို နောက်ဆုံးအရေးဟု ယူဆပါသည်။

သတိ။ ။ငွေရှိတယ်, တိရစ္ဆာန်ရှိတယ်, ပြိတ္တာရှိတယ်။
လူနုံ လူမွဲ လူသင်းရဲတွေ ရှိတယ်။
မိမိလဲ သေရဦးမယ်, သတိထား။
အလင်းက အမှောင်သွားသူ မဖြစ်ပါစေနှင့်။

တောင်မြို့ ဘုန်းကြီး။

အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်၌ နေလိုသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြည့်စုံရမည့် အင်္ဂါများ

၁။ စာမေးပွဲအောင်မှုကို ပဓာနမပြုပဲ ပရိယတ် ပဋိပတ် ကျွမ်းကျင်မှုကိုသာ ပဓာနပြုရခြင်း။
၂။ အင်္ဂါကြီးငယ် ချို့ယွင်းချက်မရှိခြင်း။
၃။ ရှင်ဖြစ်လျှင်— (က) ရတနာ့ဂုဏ်ရည်လာ ရတနာ ၃-ပါး ဂုဏ်တော်များကိုငင်း၊
(ခ) ရုပ်ပုံ ရှင်ကျင့်ဝတ်လာ ကျက်စရာ များကိုငင်း ရပြီးဖြစ်ခြင်း။
၄။ ရဟန်းဖြစ်လျှင်— ပါတိမောက် ဘာသာဋီကာ နိဿယဖြင့် ဘိက္ခုပါတိမောက် ပါဠိအနက်ကို ရပြီးဖြစ်ခြင်း။

ခြွင်းချက်။ ။ကျောင်းတိုက်၌ နေလိုသောဆန္ဒ၏ ထက်သန်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ၃-နှင့် ၄-အချက်ကို ပြထားပါသည်၊ ကျောင်းတိုက်၌ နေဆဲလည်းဖြစ်, စောင့်ရှောက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်းဖြစ် သူနှင့် အတူလာလျှင် ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ပြီးမှလည်း ကျက်နိုင်ပါသည်။

၅။ သင်္ကန်းများကို ပိန္နဲရောင်အရင့် ဆိုးခဲ့ရခြင်း။

၆။ သပိတ်နှင့်(ဆွမ်းခံဖြစ်လောက်သော) သပိတ်အိတ်, ဂတ်ခွက် ၅-လုံး ခန့်ပါရခြင်း။

၇။ သင်္ကန်းအရောင်နှင့် တူသော နေရာထိုင် ပါရှိရခြင်း၊ [အရွယ်မှာ ရှင်ငယ်ဖြစ်လျှင် အလျား တတောင့်ထွာ၊ အနံ တတောင်နှင့် လက် ၅-သစ်ခန့်၊ ရှင်ကြီးနှင့် ရဟန်းဖြစ်လျှင် အလျား ၂-တောင်၊ အနံ တတောင့်ထွာခန့် ရှိရပါသည်၊ သင်္ကန်းအဟောင်းကိုချုပ်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။]

၈။ ရေချိုးခွက်, ဆပ်ပြာခွက်, လက်သုတ်ပုဝါ, ဇွန်း၊ (လဘက်ရည် စသည် သောက်ရန်)ဂိုင်းခွက် ပါရခြင်း၊ [ပမာဏမှာ "မတ်ခွက်"ဟု ခေါ်သော ခွက်တည်း။]

၉။ သင်္ကန်း, စာအုပ်, ခဲတံ စသော ပစ္စည်းအားလုံးပင် ဝိနည်းတော်နှင့် အပ်စပ်စေရခြင်း၊ ["ကိုယ်တိုင် ဝယ်အပ်သော ပစ္စည်းမဟုတ်ပဲ၊ မိဘ ဆွေမျိုး ပစ္စည်း ၄-ပါး ဒါယကာ ဒါယိကာမများက လှူအပ်သော ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်စေရခြင်း"ဟု ဆိုလိုပါသည်။]

၁၀။ ဆရာ မိဘ စသော အုပ်ထိန်းသူဖြစ်စေ, ထိုသူတို့၏ကိုယ်စားဖြစ်စေ လိုက်ပါအပ်နှံရခြင်း၊ [ရဟန်းတော်များလိုက်ပို့လျှင် ကပ္ပိယကာရက ပါစေရပါသည်။]

၁၁။ ထိုကပ္ပိယက ပါလာသောငွေကို ဖိုးသူတော်စသော ကပ္ပိယထံ အပ်နှံလွှဲထားရခြင်း၊ [အပ်နှံခံရသူက ဝိနည်းတော်နှင့် လျော်ညီအောင် လျှောက်ပါလိမ့်မည်။]

၁၂။ နေမည့် ရဟန်းသာမဏေသည် ဆိုက္ကား, မြင်းလှည်း, နွားလှည်းတို့ကို မစီးခဲ့ရခြင်း။
၁၃။ ကျောင်း၌မနေစဉ် အရာရာ စောင့်ရှောက်မည့် (မိမိထက်ကြီးသော) တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ် ရှိစေရခြင်း။

သတိ။ ။ဝိနည်းတော်နှင့် အညီနေ၍ ဘာဝနာအမျိုးမျိုးကို အချိန်မှန်မှန် ကြိုးစားပြီးလျှင်—

၁။ မူလဆရာလမားဏ် ကျောင်းတိုက်၌ စာချနေလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်း
၂။ ကျေးရွာကျောင်း၌နေ၍ လူကြီးလူငယ်များ၏ စာရိတ္တနှင့်ပညာရေးကို အားပေးလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်
၃။ တောရကျောင်းမျိုး၌ မိမိအတွက်သာ တရားကျင့်၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဤသာသနာ့ဝန်ဆောင် ၃-မျိုးတွင် ပါဝင်၍ သာသနာ့အကျိုး ဆောင်လိုသူကိုသာ လက်ခံလိုကြပါသည်။

၁၃၃၉-ခု ကဆုန်လ

စာချတန်းကြီးများနှင့် ပန်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များ
မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်။

ယခု မဟာမြတ်ကြာတရားတော်ကို ဟောကြားရာတွင်လည်း အထက်ပါ ရည်ရွယ်ချက်ကို အလေးထား၍ ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တရားနာယူသူ (ဖတ်ရှုလေ့လာသူ)သည် မိမိကိုယ်တိုင် သာသနာတော်တည်းပူးသော မှတ်ကျောက်ဖြင့် အမြဲထပ်တင်ကြည့်ပြီး မိမိအတွက် အကျိုးသက်ရောက်အောင် နှလုံးသွင်း စဉ်းစားတော်မူစေလိုပါသည်။

ဤတရားတော် ရိုက်နှိပ်ရခြင်း၏အကြောင်း

ဟောင်မြို့ ဆရာတော်ဘုရား၏ မဟာမြတ်ကြာတရားတော်ကို စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ရိုက်နှိပ်ရသည်မှာ—

၁။ ဆရာတော် သက်တော်ထင်ရှား မရှိသည့်နောက် ဆရာတော်၏ သာသနာ့ဩဝါဒများ မပျောက်စေရန်။

၂။ သာသနာတော်၌ စိတ်သဘောထား တူမျှကြသူ လူ ရှင် ရဟန်းများ ဆရာတော်၏ အဆုံးအမကို အလွယ်တကူ မပျောက်မပျက် ရရှိနိုင်ကြရန်။

၃။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ကြည်ညိုသူများ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ခြေခြေမြစ်မြစ် သိကြရန်။

၄။ မိမိတို့ သိလာသော ဗုဒ္ဓသာသနာကို မိမိတို့၏ ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားရှိမှသာ မိမိအကျိုး အများအကျိုး ဖြစ်နိုင်မည်ကို အတိအကျသိသာနိုင်ရန်။

၅၊ တရားသိလာသူ ဖြစ်လာပါက လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ဟန်ဆောင်ခြင်း၊ မနာလို ဝန်တိုခြင်း၊ အဂတိလိုက်စားခြင်း၊ လာဘသက္ကာရ အကျော်အစောနောက်သို့ မပါအောင် ကြိုးစားကျင့်နိုင်ကြစေခြင်းငှါ ရည်ရွယ်တော်မူပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို သူတော်ကောင်းတယောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီးသူသည် ဝိပဿနာတရားကို နှလုံးသွင်းအားထုတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းရန် ဖြစ်ခဲယဉ်းတော့ပါ။

ဆရာတော်၏မျှော်မှန်းချက်

ဆရာတော်သည် ရှေးအဆက်ဆက်က သာသနာတော်အား အရှည်တည်တန့်ခိုင်မြဲအောင် ဝန်ဆောင်သွားကြသော အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဥပါလိ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ် အစရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မြန်မာပြည်သာသနာကို စတင်ထွန်းကားစေခဲ့သော ရှင်အရဟံကဲ့သို့ မျက်မှောက်ခေတ် တဘာဝ တသက်တာကိုသာမကြည့် နောင် လာမည့် သာသနာတော်ကိုပါ ကြိုတင်စီမံသွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများကို အလွန် အလေးထားတော်မူပါသည်။

ယခု ဆရာတော် ထမ်းဆောင်ကြိုးစားသွားသော သာသနာ့လုပ်ငန်းများကိုကြည့်လျှင် ဆရာတော်သည် ဘုန်းကြီးမှုကိုမငဲ့၊ ဒကာ ဒကာမ မျက်နှာကိုလည်း မထောက်ထားပဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ကို အလေးထား ရည်ရွယ်

တော်မူသည့်အတိုင်းသာလျှင် ယနေ့မှစ၍ နောက်လာမည့် သာသနာအတွက် ရည်မှန်းတော်မူလျက် ပိဋကတ်တော်များကို အလွယ်တကူ သင်ယူနိုင်ရန် သဒ္ဒါ-ဝိနည်း-အဘိဓမ္မာ-သုတ္တန်-သင်ရိုးကျမ်းကြီးများကို ကုန်အောင် ပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်။ တကြိမ်တခါမျှ အားရ၍ နားနေသည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။

လူအများအတွက် ထိုက်သင့်သလောက် ကျမ်းစာများရေးသားခဲ့သော်လည်း ဝိပဿနာ ခေတ်စားနေသည့်ဆိုပြီး ဝိပဿနာကျမ်းဟူ၍ သီးသန့်တစောင်တဖွဲ့ မရေးခဲ့ပါ၊ ဝိပဿနာကိုလုပ်ရန် ဘယ်လိုကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပြည့်စုံ၍ မည်ကဲ့သို့ သဘောထားကျင့်သင့်သည်ကိုသာ အဆုံးအမ ပေးလေ့ရှိပါသည်။

သာသနာ့ဝန်ထမ်းများအပေါ် မျှော်လင့်ပုံ

နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် ဩပမ္မသံယုတ်ကလိင်္ဂရသုတ်တွင် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို ဥပမာပေးတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား ကာမဂုဏ်ခံစားသောသူများကဲ့သို့ နူးနူးညံ့ညံ့မနေကြပဲ သစ်သားတုံးကို ခေါင်းအုံးပြု၍ နိုးကြားထကြွ သတိမမေ့မလျော့ပဲ သာသနာ၌ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန် နှိုးဆော်တော်မူခဲ့သည်ကို ပုံစံထား၍ ဆရာတော်သည်လည်း မိမိကိုင်တိုင်က အစားအသောက် အသုံးအဆောင် အနေအထိုင်တို့တွင် နောက်ပါ မိမိတပည့်များ အလေးထားနာယူနိုင်လောက်အောင် စံအဖြစ် သတင်းသုံးနေထိုင်၍ သာသနာတော်အတွက်ကို ကြိုးစားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တချိန်ကရန်ကုန်မြို့မှ နိုင်ငံခြားနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသူ ဒကာမကြီးများက ဆရာတော်ထံသို့ ဆိုဖာအသုံးအဆောင်များ တင်ပို့လှူဒါန်းလိုက်ရာ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ အားလုံးမှီအုန်းကြီးများအား မိမိရှေ့တွင် ဒါးနှင့်ခွဲစေ၍ လဲများကို နှုတ်ခိုင်းပြီးလျှင် သက်န်းစုတ်အဝတ်စုတ်များထည့်ပြီးမှ သံဃာကြီးများထံပို့ပေးလိုက်စေပါသည်။

ဂျပန်အရေးရှိတယောက်က ရေဒီယိုပါသော ကက်ဆက်တလုံး လှူသည်ကို ရေဒီယိုမပါသော ကက်ဆက်နှင့် လဲစေရပါသည်၊ ဘုန်းကြီးတွေဆိုတာ အခွင့်အရေးမရတာ ပိုကောင်းတယ်၊ အခွင့်အရေးရလျှင် အသုံးပြုတတ်၍ ပျက်စီးမှုကိုဖြစ်စေတတ်သည်ဟု သတိပြုတော်မူခဲ့ပါသည်။

ယခုဓမ္မစကြာတရားတော်မှာလည်း နာယူသူအပေါင်းအား သာသနာတော်နှင့် မိမိတိုင်းပြည်အပေါ်တွင် အလိမ္မာတိုး၍ ကိုယ်ကျင့်တရား မြင့်မားလာပြီးလျှင် ဘုရား-တရား-သံဃာနှင့် သာသနာတော်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ လေးလေးစားစား ကြည်ညိုတတ်လာရန်ကို အထူးရည်ရွယ်တော်မူပါသည်။

သာသနာကို အကြွင်းမဲ့ကြည်ညိုသူများသည်လည်း နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ရမည်မှာ ကောင်းကင်သို့ပစ်သော ခဲသည် မြေသို့ပြန်ကျရမည်မှာ ကိန်းသေသကဲ့သို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို ဖတ်ရှု နာယူကြသူများအား ဆရာတော်၏ ရည်ရွယ်တော် မူရင်းအတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူကောင်းတယောက်ဖြစ်၍ သာသနာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်အားကိုးသူ တယောက်ဖြစ်အောင် ကျင့်သုံးဆောက်တည်၍ ဆရာတော်နှင့် သာသနာတော်အား ပူဇော်နိုင်အောင် ကြိုးစားတော်မူကြစေလိုပါသည်။

ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေ

၁၃၄၁-ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း ၄-ရက်

စနေနေ့ (၂၅-၈-၇၉)

စဉ်ဆက် သာသနာ တည်စေသော်

အကယ်၍သာ—

မြတ်ဗုဒ္ဓ ါသည် လူ့ရွာထင်ရှား မပွင့်ပြီးက ဤကားကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့် ထိုထိုဘုံဘဝ မသိရ များလှအပြစ်တွေ။

ယခုသော်ကား—

ဘုရားရှင်တော် ပွင့်ထွန်းပေါ်၍ ဟောဖော်ညွှန်ကြား မြတ်တရားကြောင့် ဤကားကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့် ထိုထို ဘုံဘဝ သိကြရ များလှကျေးဇူးပေ။

ဂန္ဓာရုံရှင် ဒိုသခင်သည်—

ထွဋ်ဘင်ဗုဒ္ဓ ဟောညွှန်ပြသည့် ဓမ္မဒေသနာ အဖြာဖြာကို များစွာဗိုလ်လူ သိစိမ့်ဟူ၍ ဆူဆူကျမ်းစာ ကိုယ့်ဘာသာဖြင့် ဖွင့်ရာပြရာ များဋီကာဟု စာဝါမျိုးမျိုး ကမ္ဘည်းထိုးခဲ့ နောင်ကျိုးကိုမျှော် ဆရာတော်၏ ဉာဏ်တော်စေစား နှလုံးသားမှ ကိုးစားလောက်ဘွယ် ကျမ်းသွယ်သွယ်ကို မကွယ်မပျောက် စဉ်ထွန်းတောက်ဖို့ များမြောက်ကျေးဇူး အထူးထူးကို ညွှတ်နူးရည်လျက် ဒိုဆောင်ရွက်သည်—

စဉ်ဆက်သာသနာ တည်စေသော်

ဣဒံ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ၏

ဓမ္မစကြာတရားတော်

အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ အမြင်ဥယျောဇဉ်

၁။ ဂမ္ဘီရာနိပိ သစ္စာနိ၊
သုဗောဓာနိ ကတာနိ တေ။
စိတ္တာ ဘေ ပဋိဘာ ဘန္တေ၊
ကိံ ဘဝေညမှိ တာဒိသီ။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဘွဲ့နာမဖြင့် မြန်မာ့ဗေဒင် အသရေလွှင် ပေါ်ထင်ကျော်ကြား ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား။

တေ၊ တခေတ်တခါ ဖြစ်ခဲ့စွာလျှင် ပေါ်လာထူးခြား ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရားသည်။ ဂမ္ဘီရာနိ၊ သိဖို့ခက်အင် မြင်ဖို့မလွယ် ပြောဟောဖွယ်တက် ပို့ရှုခက်ဟု ဆိုမြွက်အကဲပြု နက်နဲလှကုန်သော။ သစ္စာနိပိ၊ သိ-ပယ်-ဆိုက်-ပွါး-ကိစ္စအားဖြင့် ထင်ရှားသိကာ အရိယာဟု ဖြစ်ရာဖန်ထား သစ္စာအမှန်တရားတို့ကိုသော်လည်း။

သုဗောဓာနိ၊ ကြားသူရှင်ပျ ဉာဏ်မြင်လှဖို့ ဆင်သခြယ်လှယ် နည်းသွယ်သွယ်ဖြင့် အလွယ်နှင့်ပိုင် သိရှိနိုင်သည်တို့ကို။ ကတာနိ၊ ယုတ္တိသဘာဝ သာဓကဖြင့် ဉာဏစွမ်းထုတ် သရုပ်ဖော်လတ် ပြုစီမံတော်မူအပ်ပါကုန်ပြီ။

တေ၊ အယူအဆ တမူလှလျက် သူနှစ်သက်ဖို့ ချက်အလက်ပြင် အကွက်ဆင်၍ အယဉ်အလှ အစဉ်ကျအောင် တင်ပြဖော်ကြား ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား၏။ ပဋိဘာ၊ ပါရမီထူး ဇာနည်ဖူးလို့ ကွန့်မြူးမြင်ကာ ထင်လာအသိဉာဏ်ပညာပဋိဘာန်သည်။ စိတ္တာ၊ ခေတ်မှီဉာဏ်ပျို ဟန်မရိုး၍ ပန်းမျိုးစုံခြယ် တန်းသွယ်တမျှ ဆန်းကြယ်လှပါပေ၏။

တာဒိသီ၊ အဟောဂကား ရေးအသားဥ္ဌ အများသိလွယ် ထင်မြင်လွယ်ဖို့ ခြယ်လှယ်ဆင်ဘိ အသိဉာဏ်ပျိုး ထိုသို့သော ပဋိဘာန်မျိုးသည်။ အည္ဆမို့၊ ကရာရှင်ထား ဖခလားမတူ တပါးသူ၌။ ကိံ ဘဝေ၊ လိုက်မှီဖွယ်ရာ မလွယ် ပါမို့ အဘယ်မှာ ဖြစ်ရာပါအံ့နည်း။

န ဘဒ၀ ဝ၊ အရှင့်ပဋိဘာန် မူလဟန်မို့ တူရန်တုလား မဖြစ်နိုင်တော့ သည်သာ ဘုရား။

၂။ ဇာတာ တဝ ပသာဒေန၊
ဓမ္မစက္ကတ္ထ ဒေသနာ။
အဿာဒံ တ၁ယ ဝိန္ဒန္တိ၊
ဇနာလိနော၀ ဝါရိဇေ။

ဘ၀န္တ၊ သာသနာအတွက် ကိုယ်အသက်ကို ငဲ့ကွက်မထား နိုးကြားအစဉ် ကြိုးစားခဲ့သော အရှင်ဘုရား။

ဟ၀၊ အများတွက်တာ တဘက်သာဟု သက်ညှာကြိုးစား ဆရာတော် အရှင်ဘုရား၏၊ ပသာဒေန၊ ရှင်လူအများ တရားအရာ သိလိမ္မာဖို့ စေတနာ ထား ကြိုးစားအားတင်း ချီးမြှောက်ခြင်းကြောင့်။ ဓမ္မစက္ကတ္ထ ဒေသနာ၊ ဓမ္မစကြာ ဒေသနာ၏ ဝေဆာတင့်တယ် နက်မိပွယ်ကို သိလွယ်အောင်ဆင် ထင်လွယ်အောင်သ ဟောပြကြားဖော် တရားတော်သည်။ ဇာတာ၊ ထေရ်ရှင့် ကရုဏာ မေတ္တာ့တော်လွှမ်း ဉာဏ်စွမ်းပြကာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပါပေပြီ။

အလိနော၊ ပန်းရှိရာဆီ ရပ်ထိုကျဲသို့ လှည့်လည်မြန်းလျက် ပန်းရက် စားသုံး ပျားပိတုန်း တို့သည်။ ဝါရိဇေ၊ အထပ်ထပ်သာ ချပ်အလွှာဖြင့် ဝေဆာဆန်းတင့် ကြာပန်းပွင့်၌။ အဿာဒံ၊ ဝတ်ရည်မှုဖြစ် အနှစ်သြဇာ ရသာဟသွယ် သာယာဖွယ်ကို။ ဝိန္ဒန္တိ၀၊ သိမ်းဖို့ရာ သုံးဖို့ရာဟု ကောင်းစွာ လှလှ ရကြကုန်သကဲ့သို့။

ဟထာ၊ ထိုနည်းထားယူ အလားတူပင်။ ဇနာ၊ ဆရာတော်မြတ် ခိုမှီကပ် လျက် အမြတ်လိုလား ရှင်လူအများတို့သည်။

တာယ၊ သိစရာအရပ်ရပ် မှတ်စရာအသီးသီး နည်းအဖြာဖြာ တန်ဆာဆင်သ ဉာဏ်မြင်လှမို့ တင်ပြထုတ်ဖော် ထိုသုတ်တော်ဓမ္မစကားဖြင့်။ အဿာဒံ၊ တရားကြောင့်ရ သုခပီတိ စိတ်၏အရသာ အာသာမပြယ် သာယာဖွယ်ကို။ ဝိန္ဒန္တိ၊ တရားသက်ဝင် စိတ်အစဉ်ဖြင့် ရှင်ဘပျှပျှ ရရှိကြပါ ကုန်တော့သည် ဘုရား။

၃။ ဥဠာရတာ မရာ ဒါနိ၊
ဝိန္ဒာ တံ ဒုဗ္ဘဂါ မယံ။
အဿာသံ ပန ဝိန္ဒာမ၊
ဂန္တွာ တေ ဝိဿရေ ယတော။

ဒါနိ-ဤဒါနိ၊ လူ့ကျိုးတွက်ဘာ ရပ်စဲကာဖြင့် နတ်ရွာမြန်းမှု စခန်းပြုရာ ယခုအခါ၌။ အမရာ၊ တရားလိုသား ထေရ်ဘုရားကို ခစားညွတ်လာ ဒေသနာဓမ္မ နာကြရ၍ ဓမ္မအရသာ သာယာခံစား နတ်အများတို့သည်။

ဥဠာရတာ၊ ပီတိဓာတ်ဖြင့် မပြတ်ကြည်နူး ဖန်ဖန်မြူးရ ကံထူးကြပါပေစွ တကား။

မယံ၊ ထေရ်ရှင့်ထံမှ ကျမ်းဂန်များစွာ ဒေသနာဓမ္မ ဩဝါဒကို ရခဲ့အကြောင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းကြည့်မျှော် ဟည့်တော်တို့သည်။

တံ၊ သူမတူဘန် စွမ်းအားသန်သည့် ရှင့်ဉာဏ်လုံ့လ ကံအရဖြင့် မြန်မာ့ကျေးဌားရှင် ဂုဏ်အင်ကြီးမား အရှင်ဆရာတော် မြတ်ဘုရားကို။ ဝိနာ၊ မလွှဲသာ၍ ခွဲခွာခဲ့ကြ ကင်းကွာရ၍။ ဒုဗ္ဘဂါဝဟ၊ ရှေ့ဆက်လက်ကာ ရတနာမျိုးမှန် အဖိုးဟန်သည့် ကျမ်းဂန်ဓမ္မ မရနိုင်ဟု မယူနိုင်ရ ကံဆိုးလှပါပေ ကုန်စွတကား။

ပန၊ ထိုသို့ပင် အသစ်ဆက်ကာ နှစ်သက်စရာဟု နည်းနာအဝဝ ဓမ္မအဖြာဖြာ မရပါကုန်သော်လည်း။ ယတော၊ စိတ်ဖြေဖွယ်ကောင်း အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ တေ၊ သာသနာနှင့် မြန်မာအကျိုး တိုးဖို့တွက်တာ နည်းနာညွှန်ပြ အသုံးချဖို့ လုံ့ဝကြိုးစား ဆရာတော်အရှင်ဘုရား၏။

[အာ] အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ အမြင်ဥယျောဇဉ်

ဂန္ထာ၊ စာချစာသင် များလူရှင်တို့ ခုံမင်နှစ်သက် ခေတ်ဆက်ဆက်လျှင် မပျက်စွဲကိုင် မရိုးနိုင်ပဲ ကိုးခိုင်မြဲမြံ လာမဲ့မှန်ဖော်ကြား ကျမ်းဂန်တော် အများတို့သည်။

ဒိဿာရ၊ ဆရာ့လက်ဘပ် နည်းစုံအပ်သို့ သိဂါတ်စွမ်းအင် အမြင်ပွါးမို့ ထင်ရှားရှိနေကြပါပေကုန်၏။

(တတော)၊ ကျမ်းဂန်များစွာ ရှင့်လက်ရာဟု မကွာအစဉ် ဆရာရှင် ရှိနေသောကြောင့်ပင်။ (မယံ)၊ ဆရာတော့်ကျေးဇူး ဂုဏ်ဒေယျူးကို ကြည်နူးကော် အခြေခံဖြင့် ဝေဖန်ကြည့်မျှော် တပည့်တော်တို့သည်။

အဿာသံ၊ ဆရာတော်ဘုရား ခွဲခွါသွားလဲ အားထားဖွယ်ကား ရှိနေသားဟု စိတ်အားဟက်ကာ သက်သာရာကို။ ဝိန္ဒာမ၊ ကျမ်းတွေမြင်ရ ဘဝင်လှလျက် ရွှင်ပျဖုံဖုံ ရရှိကြပါပေကုန်သည်ဘုရား။

အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ

၁၃၄၁-ခု၊ တော်သလင်းလဆုတ်

၄-ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

ပရိယတ်ကြီးနိဿယသစ်ဆရာတော်

မဟာဓမ္မိကာရာမကျောင်းတိုက်၊

သာပြကန်-သံလျင်မြို့၊

ဟံသာဝတီ။

ယခု-ရွှေကျင်ကျောင်း၊ ပုဇွန်တောင်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဓမ္မစကြာတရားတော်

ပဉ္စမနေ့

[သာသနာတော်-၂၄၉၃၊ ကောဇာ-၁၃၁၁-ခုနှစ်က ဟောကြားတော်မူသည်]

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဓမ္မစကြာတရားတော် အချီနိဒါန်း

ဘုန်းကြီးအကြံအစည်ဖြစ်တာ ဘယ်တုန်းကလဲ ဆိုတော့ အရင်တနှစ် တုန်းက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို အသံသွင်းပြီးတဲ့နောက်၊ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဘုန်းကြီး ပြန်သွားတယ်၊ လမ်းမှာ ဓမ္မစကြာရွတ်နေသံကြားတော့ အဖြတ်အတောက်လဲ မမှန်ဘူး၊ အသံအနေအထားကလဲ သဘာဝမကျဘူး၊ ဒါ့သလို ဖြစ်နေတာ ကြားရတော့ ဓမ္မစကြာကိုလဲ အသံသွင်းပေးဦးမှပဲလို့ အဲသလိုစိတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

စိတ်ဖြစ်ခဲ့တော့ကာ ဓမ္မစကြာပါဠိတော်ကို အသံသွင်းတဲ့အခါမှာ ပါဠိ တော်ချည်း သက်သက်သွင်းလိုက်ရင် လူတွေက ဒါ မြတ်စွာဘုရား ဟော တော်မူတဲ့တရားဦးပဲလို့ ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးမှာပဲ၊ အဲသလိုကြည် နူးမှုမျိုးကိုတော့ **ပသာဒသဒ္ဓါ**လို့ ဆိုရတယ်၊ ဒီတော့ ကြည်နူးတဲ့အပြင် တရား တော်ရဲ့ အရသာကိုသိပြီးတော့ ကြည်နူးရ ကြည်ညိုရလျှင် သာပြီးတော့ လေးနက်သွားတယ်၊ ဉာဏ်က ဒီထဲမှာ စိတ်စိုက်ပြီးတော့လာတယ်၊ အဲဒီအခါ မှာ (အတွင်းသက်ဝင်ပြီးတော့ ယုံကြည်တဲ့) **ဩကပ္ပနသဒ္ဓါ** ဖြစ်ပေါ်လာ တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးက ပါဠိတော်သက်သက်ချည်း မဟောပဲနဲ့ ပါဠိ တော်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုပါ အဲသလို ဟောပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးရတယ်။

ဒီတော့ကာ ဒီတရားတော် တရပ်ရပ်, ပါဠိတော် တရပ်ရပ်ကို ကြားနာ ရတဲ့အခါမှာ ရှေးတုန်းက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သိထား ရင် သာပြီးတော့ လေးနက်တယ်၊ နာရတဲ့အခါ မြန်မာများက "ပုဂ္ဂိုလ်

ခင်မှ တရားကို မင်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အကြောင်းအရာကိုလဲ အားလုံးသိပြီးပေမယ်''လို့ ဒီတရားရဲ့ ရှေ့အဖို့အခြေခံ အဖြစ်နဲ့ လိုရင်းလောက်တော့ ပြောပြရမယ်လို့ ဘုန်းကြီးက ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ ကနေ့ညမှာ ဘယ်လောက်များ တနာရီအတွင်း ပြီးစရာရှိမလဲလို့ ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အကြောင်းအရာ အထိုက်အလျောက် ပါစရာ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဓမ္မစကြာပါဠိတော် ပါဠိသက်သက် ပြီးဆုံးစရာရှိတယ်၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ တွဲတဲ့အခါကျတော့ကာ ဓမ္မစကြာကို ပိုင်းပိုင်းပြီးတော့ ပဌမပိုင်း၊ ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်း၊ အဲသလို သုံးပိုင်းလောက် ပိုင်းလိုက်မှ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကောင်းကောင်း နားလည်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအနက်အဓိပ္ပါယ် အချိန်ရောက်အောင် သုံးရက်လောက် သွင်းယူကောင်း သွင်းယူရလိမ့်မယ်လို့ ဘုန်းကြီးခန့်မှန်းချက်ရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကနေ့တော့ ကနေ့ဆိုင်ရာကို သွင်းပေးရမယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာကရုဏာတော်

သဒ္ဓါဒိတော ကာရုညေန၊ ပရံ ပရတ္ထမာဝဟော။
ကရောပယာတနိဗ္ဗာနံ၊ ဩသဇ္ဇ ဒုက္ကရံ ကရံ။

နာထော၊ ငါ၏ကိုးကွယ် ငါ့ကိုကယ်၍ ငါ့နှယ်မခြား လူနတ်များ၏ ကိုးစားရာသခင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ကာရုညေန၊ သတ္တဝါခပင်း ဆင်းရဲခြင်းကို လွန်မင်းပြင်းပြ သနားတော်မူလှသော မဟာကရုဏာတော် သည်။ သဒ္ဓါဒိတော၊ မရှောင်သာအောင် ခါခါထပ်ထပ် နှိုးဆော်အပ်သည် ဖြစ်၍။ ကရောပယာတနိဗ္ဗာနံ၊ လက်လှမ်းမှီလောက် အနီးရောက်လျက် မျက်မှောက်ပြုရန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ ဩသဇ္ဇ၊ အလွယ်တကူ လှမ်းမယူပဲ ဗိုလ်လူ တွက်တာ ပယ်စွန့်ခဲ့၍။ ဒုက္ကရံ၊ သာမန်လူများ မကြံအားအောင် ထူးခြား လွန်ကဲ ပြုနိုင်ခဲသော ပါရမီဖြည့်မှုကို။ ကရံ(ကရောန္တော)၊ လေးသင်္ချေကိန်း ကပ်တသိန်းမျှ ထိန်းသိမ်းဆင့်ဆင့် ပြုကျင့်တော်မူလျက်။ ပရံ၊ လွန်လွန်ကဲကဲ စိတ်ဇွဲသန်သန် နောက်ပြန်မဆုတ် ကြိုးအားထုတ်လျက်သာလျှင်။ ပရတ္ထံ၊ သူတပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွါးကို။ အာဝဟော၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု လျစ်လျူရှု၍ အမှုပါအောင် ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့ပါသတည်း။

ကြည်ညိုဘို့ရာ ကြောင်းကျိုးရှာ။ ။ပုဂ္ဂိုလ်တပါးပါးကို လေးလေးစားစား ကြည်ညို တော့မယ်လို့ ဆိုတော့ရင် ဘုန်းကြီးဝါသနာက အကြောင်းရင်းဘယ့်လောက် ကောင်းလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်းရင်း ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းတယ်ဆိုဒါမှန်းဆကြည့်ဘို့အတွက် အဲဒီ အကြောင်းကြောင့် ယခုရရှိထားတဲ့ လက်တွေ့မျက်မြင်အကျိုးကို ကြည့်တဲ့အခါ အကျိုးဘယ်လောက်အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလဲလို့၊ ပြီးတော့ အကျိုးရပြန်တော့လဲ အဲဒီအကျိုးနဲ့စည်းစိမ်နဲ့ နေရုံသက်သက်ဆိုရင် သတ္တဝါတွေမှာ ကျေးဇူးမများသေးပါဘူး၊ အားရပါးရ မကြည်ညိုထိုက်သေးပါဘူး၊ အဲဒီ အကျိုးရပြီးတဲ့အခါမှာ အကျိုးနဲ့ချည်းစံစားမနေပဲ သတ္တဝါတို့အတွက် ဆင်းရဲခံပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားလို့ သတ္တဝါတွေမှာ ဘယ်လောက် အကျိုးများခဲ့သလဲလို့—

အဲဒီသုံးချက် ကြည့်ပြီးတော့မှ ဘုန်းကြီးက ကြည်ညိုချင်တယ်၊ အဲသလို အားရမှ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို အဲဒီသုံးချက်နဲ့ စဉ်းစားပြီးကြည့်တော့ အကြောင်းဘယ်လောက် ကောင်းခဲ့သလဲလို့၊ အဲဒါလေးကိုလေ, မမှားနိုင်တဲ့ အားလုံး ဝန်ခံနေရတဲ့အကြောင်းကို ဘုန်းကြီးတို့ စဉ်းစားရမယ်နော်။

ဘုန်းကြီးကို ဘုရားရှင်ကယ်ပုံ။ ။ယောနသောမနသိကာရ ဝါ ကိုးကွယ် ငါ့ကိုကယ်၍ ငါ့နှယ်မခြား လူနတ်များ၏ ကိုးစားရာသခင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ သူတပါးကို ထားလိုက်ပါဦး၊ ဘုရားက ဘုန်းကြီးကို ဘယ်လောက် ကယ်သွားသလဲလို့ ဘုန်းကြီးက ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာအတွက် ဘုရားကို အားရပါးရ အားကိုး လောက်အောင် စဉ်းစားတယ်၊ အကယ်၍များ ဆိုပါတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သာ ပွင့်တော်မမူခဲ့လို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးရဲ့ ယခုဉာဏ်, ယခုဝီရိယတွေ ဘယ်လိုနေရာမှာ အသုံးချမလဲ၊ ဟိုလောကီကိစ္စတွေမှာချည်း အသုံးချပြီးတော့ သံသရာထဲမှာ လယ်ချင်တိုင်း လယ်တဲ့နည်းတွေကိုချည်း သုံးနေမှာပဲ၊ ယခုတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ တရားတွေကို သင်ရလို့၊ လေ့လာရလို့ ကြောင့် ယခုလိုဘဝမှာ လောကီနယ်မှာပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုက်တဲ့ဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ပါရမီဖြည့်တော်မူပုံတွေကို စဉ်းစားပြီးတော့ မိမိတို့လဲပဲ

စွမ်းအားရှိသလောက် ပါရမီဖြည့်မှ တာဝန်ကျေမယ်လို့” အဲသလို သဘော ရတော့၊ ဩော် သံသရာထဲ အပါယ် ၄-ပါးအထိ နစ်ရမဲ့ကိစ္စတွေကို မနစ်အောင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က တခါထဲ သေသေချာချာ ကယ် တော်မူတာပဲ။

သတ္တဝါအများကို ဘုရားရှင်ကယ်ပုံ။ ။“ယော နာထော၊ ငါ၏ကိုးကွယ် ငါ့ကို ကယ်၍ ငါ့နှယ်မခြား လူနတ်များ၏ ကိုးစားရာသခင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်။” ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးကိုသာ ကယ်သလားလို့ဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပလဲ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ဝန်ထမ်းနေတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်ကိုလဲ ကယ်တော်မူတာပဲ၊ သာသနာ့ တာဝန်ကို ကူညီပြီးတော့ အပြင်ကနေပြီး သာသနာပြုနေကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကိုလဲ ကယ်တော်မူတာပဲ။ “ယော နာထော၊ ငါ၏ကိုးကွယ် ငါ့ကို ကယ်၍ ငါ့နှယ်မခြား လူနတ်များ၏ ကိုးစားရာသခင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်သည်” ကယ်နိုင်လောက်အောင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဘယ်လို အခြေအနေနဲ့ အစီအစဉ်နဲ့များ ကြွလာခဲ့ပါသတုံးလို့ဆိုတော့ “ကာရုဉ္ဉေန၊ သတ္တဝါပေါင်း သင်းရဲခြင်းကြောင့် လွန်မင်းပြင်းပြ သနားကရုဏာတော် ကြီးမားလှသည် ဖြစ်၍။ ကာရုဉ္ဉေန၊ သတ္တဝါပေါင်း ဆင်းရဲခြင်းကို လွန်မင်း ပြင်းပြ သနားတော်မူလှသော မဟာကရုဏာတော်သည်။ သဥ္စောဒိတော၊ မနေသာအောင် ခါခါကြပ်ထပ် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်တော် မူအပ်သည်ဖြစ်၍။ ကရောပယာတနိဗ္ဗာနံ၊ လက်လှမ်းမှီလောက် အနီးရောက်လျက် မျက်မှောက် ပြုရန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ ဩသဇ္ဇ၊ အလွယ်အကူ လှမ်းမယူပဲ ဗိုလ်လူတွက်တာ ပယ်စွန့်ခဲ့ရ၍။”

လက်လှမ်းမှီလောက် အနီးရောက်ပေမဲ့။ ။ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင် လက်ထက် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝတုန်းကတဲ့ကပဲ အကယ်၍သာ ပိုးရိုးကလေး သူများ နည်းတူ သာဝကအဖြစ်နဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံချင်ရင်တော့ အဲဒီတုန်းက နောက်တော်ပါ ရဟန္တာတပါးအဖြစ်နဲ့ လိုက်သွားနိုင်တယ်၊ သည်လောက် နိဗ္ဗာန်နဲ့နီးနေတယ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုအဲဒီလောက်ထိ လက်နဲ့လှမ်းယူရင်ရမလောက်နီးနေတယ်၊

"ကဿေရပဿယာတနိဗ္ဗာနံ၊ လက်လှမ်းမှီလောက် အနီးရောက်သျှက် မျက်မှောက်ပြုရန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ ဩသဇ္ဇ၊ အလွယ်တကူ လှမ်းမယူပဲ ဗိုလ်လူတက်တာ ပယ်စွန့်ခွါ၍။" ဘာပြုလို့ အလွယ်တကူ လှမ်းပြီးတော့ ယူနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေ ရှိသလဲဆိုတော့ အကုန်လုံး ဂုဏ်အင်္ဂါတွေ ပြည့်စုံနေတယ်၊ ဘုရားဖြစ်လောက်တဲ့ ပါရမီသာ မရင့်သေးတာ၊ ရိုးရိုးသာဝက ဖြစ်လောက်တဲ့ ပါရမီ ကတော့ဖြင့် ပိုပြီးတော့နေပြီ၊ အကယ်၍များ ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးတော့ သွားချင်ရင်တော့ အဲဒီအခါတုန်းက ပရိနိဗ္ဗာန်စံနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပရိနိဗ္ဗာန်ကို အလွယ်တကူ လှမ်းမယူသေးဘူး။ "ဩသဇ္ဇ၊ အလွယ်တကူ လှမ်းမယူပဲ ဗိုလ်လူတက်တာ ပယ်စွန့်ခွါ၍။ ပရံ၊ လွန်လွန်ကဲကဲ ဇွဲအားသန်သန် နောက်ပြန်မဆုတ်ပဲသာလျှင်။ ပရတ္ထံ၊ သတ္တဝါအပေါင်း၏ ငြိမ်းချမ်းအေးမြမည့် အကျိုးစီးပွါးကို။ အာဝဟော၊ကိုယ်ဆင်းရဲမှု လျစ်လျူရှု၍ အမှုပါအောင် ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့ပါသည် တကား။"

အတုမဲ့ဒါနပါရမီ။ ။အဲသလို ရွက်ဆောင်လာတဲ့အခါတုန်းက ကြားထဲမှာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ခဲ့သတုံးဆိုတော့။ "ဒုက္ကရံ၊ သာမန်လူများ မကြံအားအောင် ဖန်ထားလေဟန် ကောန်ခက်ခဲတဲ့ ပါရမီဖြည့်မှုကြီးကို။ ကရံ ကဿေရန္တော၊ လေးသချေ်ကိန်း ကပ်တသိန်းပျ ထိန်းသိမ်းဆင့်ဆင့် ပြုကျင့်တော် မူလျက်" သတ္တဝါတွေ အင်ပကန် အကျိုးများစေချင်လွန်းလို့ ပါရမီ ဖြည့်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ကလေး ပါရမီဖြည့်လာခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သာမန်လူများ ကြံတောင် မကြံဘူးဘူး။ ဥပမာဆိုပါတော့၊ ဒါနပါရမီ အခန်းတခုပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘုန်းကြီးတို့တတွေအားလုံး ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမ၊ ဒကာ ဒကာမ အားလုံး အဲဒီလိုပါရမီမျိုးကို, အဲသလို ဒါနမျိုးကို ကြံဘူးရဲ့လားလို့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် အလောင်းတော်ဟာ ဘဝပေါင်းများစွာ ပါရမီတွေ ပြုလာခဲ့ရမှာ ဟို **သိဝိမင်းကြီး** ဘဝတုန်းက မျက်လုံးကို လှူချင်တယ်လို့ အကြံတော်ဖြစ်တယ်၊ အကြံကိုအောင်မြင်စေဘို့ သိကြားမင်းက မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားယောင် ဆောင်ပြီးတော့ လာပြီးအလှူခံတယ်၊ အဲဒီအခါတုန်းက မျက်လုံးကို တုတ်ပြီးတော့ တကယ့်ကို လှူခဲ့တာပဲ။

မိုးကြယ်မက မျက်လုံး ဒါန။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့က ကြုံဘူးရဲ့လား၊ မကြုံဘူးဘူး၊ ဒါဖြင့် လှူချင်သလားဆိုတော့ အဲသလိုလဲ မလှူချင်ပါဘူး၊ တိုက်တိုက် တွန်းတွန်းနဲ့ အလှူခံတဲ့လူ လာရင်တောင် လှူဖြစ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဆိုထားဘိ တော်တော်ကို ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် မပြုရဲ မကြံရဲ လောက်အောင် အင်မတန် ခက်တဲ့အမှုတွေကို ပြုတော်မူခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဒီလို မျက်လုံးတော်ကို ထုတ်ထုတ်ပြီးတော့ လှူခဲ့တဲ့ ဘဝပေါင်းက ဘယ်လောက်များ များသလဲဆိုရင် ပေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းထဲမှာ မျက်လုံး ထုတ်ထုတ်ပြီးတော့ လှူခဲ့တဲ့အလှူတွေဟာ ဟိုမိုးပေါ်က ကြယ်တွေကပဲ နဲပါသေးတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော် မျက်လုံးထုတ်ပြီး လှူခဲ့တဲ့အလှူတော်တွေက (အလှူတော်တွေမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ မျက်လုံးတော်တွေက)ပဲ များပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားကြည့်တယ်။ဟုတ်တယ်၊ကမ္ဘာတွေက အများကြီးပဲ၊ မျက်လုံးပေါင်းများစွာကို ထုတ်ပြီးတော့ လှူလာခဲ့တာပဲ၊ အဲသလိုဆိုရင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဘုရားတရားကို လိုက်နာပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလိုတော်ကျ အားထုတ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ထုတ်ထုတ်ပြီးတော့လှူခဲ့တဲ့ မျက်လုံးလောက်မှ များပါလေရဲ့လားလို့၊ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားမိတယ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သင်္ချေများစွာ နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတယ်ဆိုပေမယ့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ဘဝပေါင်းများစွာက ထုတ်ရဲလှူလာခဲ့တဲ့ မျက်လုံးလောက်မှ အရေအတွက် များပါလေရဲ့လားလို့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားမိတယ်။

သမုဒ္ဒရာငရမက သွေးအလှူဒါန။ ။ဒီတော့ ခုခေတ်မှာ နိုင်ငံရေးသမားများက ပြောလေ့ရှိတယ်၊အသက်သွေးနဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ ယူလာခဲ့ရတဲ့ ဒီလွတ်လပ်ရေးကြီးကို ထိန်းမယ်၊ သိမ်းမယ်၊ ထိန်းမှ သိမ်းမှ တာဝန်ကျေမယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်၊ ဒါ ဟုတ်တာပဲ၊ လောကီအလိုက် ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲပဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မြတ်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရား တည်ထောင်လာတဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာကို ထုတ်ပြီး, မျက်လုံးပေါင်း များစွာ

လမ်းခင်းပြီးတော့ ထူထောင်လာခဲ့ရတဲ့ သာသနာတော်ကြီးပဲ၊ တခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် သွေးတွေကို ထုတ်ပြီးတော့ လှူလိုက်တဲ့ ဘဝတွေကို စဉ်းစား ကြည့်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် သမုဒ္ဒရာရေကပဲ နဲပါလိမ့်ဦးမယ်တဲ့၊ ဒီတော့မြတ်စွာဘုရား တည်ထောင်တော် မူလာခဲ့တဲ့ ဒီသာသနာတော်တွင်းမှာ ကျွတ်တန်းဝင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သမုဒ္ဒရာရေထဲမှာ သွားလာနေတဲ့ သတ္တဝါတွေလောက် များ ပါရဲ့လားလို့ ဆိုတော့ အဲသလောက် များမယ်မဟုတ်ပေဘူး၊ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဆက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တယ်၊သြော် လောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကပါးတပါး အဆင်းရဲ ခံလိုက်ရတဲ့ အဆင်းရဲဟာ မနဲပေဘူးနော်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှီပြီးတော့ သက် တောင့်သက်သာနဲ့ ချမ်းသာသုခရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တပါး ဆင်းရဲ သလောက် အရာမရောက်ပါပဲ လားလို့ ဘုန်းကြီးက သူတပါးအကျိုးဆောင်တဲ့ အလောင်းတော်ကြီးတွေ အဆက်ဆက်ကို ကျေးဇူးတင်ပြီးတော့ တခါတခါ အင်မတန် ငိုညှာလိုက်မိတယ်။

သဒ္ဓောဒိတော ကာရုညေန၊ ပရံ ပရတ္ထမာဝဟော။
ကရောပယာတ နိဗ္ဗာနံ၊ သြသဇ္ဇ ဒုက္ကရံ ကရံ။

နာထော၊ ငါ၏ ကိုးကွယ် ငါ့ကိုကယ်၍ ငါ့နှယ်မခြား လူနတ်များ၏ ကိုးစားရာသခင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ကာရုညေန၊ သတ္တဝါခပင်း ဆင်းရဲခြင်းကို လွန်မင်းပြင်းပြ သနားတော်မူလှသော မဟာကရုဏာတော်သည်။ သဒ္ဓောဒိတော၊ မရှောင်သာအောင် ခါခါထပ်ထပ် နှိုးဆော်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ကရောပယာတနိဗ္ဗာနံ၊ လက်လှမ်းမှီလောက် အနီးရောက်လျက် မျက်မှောက်ပြုရန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ သြသဇ္ဇ၊ အလွယ်တကူ လှမ်းမယူပဲ ဗိုလ်လူတွက်တာ ပယ်စွန့်ခွါ၍။ ဒုက္ကရံ၊ သာမန်လူများ မကြံအားအောင် ထူးခြားလွန်ကဲ ပြုနိုင်ခဲသော ပါရမီဖြည့်မှုကို။ ကရံ ကရောန္တော၊ လေးသင်္ချေကိန်း ကပ်တသိန်းမျှ ထိန်းသိမ်း ဆင့်ဆင့် ပြုကျင့်တော်မူလျက်။ ပရံ၊ လွန်လွန်ကဲကဲ စိတ်ဇွဲသန်သန် နောက် ပြန်မဆုတ် ကြိုးအားထုတ်လျက်သာလျှင်။ ပရတ္ထံ၊ သူတပါးတို့၏ အကျိုး စီး ပွါးကို။ အာဝဟော၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု လျစ်လျူရှုလျက် အမှုပါအောင် ရွက် ဆောင်တော်မူခဲ့ပါသတည်း။

နောက်ဆုံးဘဝ ပါရမီအကျိုးရပုံ။ ။အဲသလောက် ပါရမီတော်အကြောင်း တရားကျေကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြည့်ကျင့်ထမ်းဆောင်ပြီးတော့ လာခဲ့တဲ့ ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်ဟာ နောက်ဆုံးဘုရားဖြစ်မဲ့ဘဝကျတော့ ဟိုကုသိုလ်ကံတွေက သူမရငါမရ နောက်ဆုံးအကျိုးပေးရမည့်ဘဝပဲဆိုကဲ့အနေမျိုးနဲ့ မယ်တော်ဝမ်းထဲ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူကတဲကိုက အသီးအသီးကံတွေ အကျိုးပေးလိုက်ကြတာ၊ ဟိုလက်တော် ခြေတော်နဲ့ဆိုင်ရာ အကျိုးပေးရမည့်ကံက လက်တော် ခြေတော်လေး တကထဲ လှလှပပဖြစ်အောင်၊ မျက်နှာတော်ထဲက မျက်လုံးအကျိုးပေးရမည့်ကံကလဲ မျက်လုံးတော်ကလေး ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်အောင်၊ နှုတ်ခမ်းတော် အကျိုးပေးရမည့်ကံက နှုတ်ခမ်းတော်ကလေး တကထဲ ဟင်းသပဒါလိုနီပြီးတော့ နေအောင်၊ အသားအရေအကျိုးပေးရမည့်ကံက အသားအရေဝါဝင်းပြီးတော့ ရွှေအဆင်းဖြစ်အောင်၊ တကိုယ်လုံး အကျိုးပေးရမည့်ကံတွေကလဲ တကထဲ တကိုယ်လုံးသူ့နေရာနှင့်သူ၊ အကျိုးပေးလိုက်ကြတာ၊ ဒီတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်အလောင်းတော်ကလေး ဖွားမြင်ပြီးတော့ လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျက်သရေအမျိုးမျိုးစုံလို့၊ အင်ပတန်သပ္ပါယ်တဲ့ ရုပ်ရေ အဆင်းကလေးနဲ့ ဖွားမြင်ပြီးလာခဲ့တယ်။

ပတ္တိမံ ဖလဒါနေန၊ ဗဟုံ ပစိတပါရမိ။
ယသာ ပေသံ သုမာပေတ္တိ၊ ကေနာပိ အသမံ သပံ။

ဗဟုံ၊ ဤရွေ့ဤမျှ ဂဏန်းချ၍ မရနိုင်းညို အတိုင်းမရှိလေအောင်။ ပစိတပါရမိ၊ လေးသင်္ချေကိန်း ကပ်ကသိန်းက ထိန်းသိမ်းစုဆောင်း ပါရမီတော်အပေါင်းတို့သည်။ ပတ္တိဂံ ဖလဒါနေန၊ ဖြစ်ပျက်ဖန်ခါ သံသရာငယ် ခန္ဓာကိုယ်ရေး အဆုံးစွန် အကျိုးပေးသောအားဖြင့်။ ယသာ ဘဂဝတော၊ အကြင်ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏၊ ပေသံ၊ ရွှေမျက်နှာတော် လက်ခြေတော်နှင့်ကိုယ်တော် သဏ္ဌာန် ပုံဟန်ထင်ပေါ် အသွင်အပြင်တော်ကို။ ကေနာပိ၊ လူမင်းနတ်ပင်း ပြဟ္မာပင်းဝယ် ဘယ်သူတယောက်နှင့်မျှ။ အသမံ၊ လက္ခဏာတော်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ဘယ်ဝယ်တိုင်းကာ မနှိုင်းသာသည်ဖြစ်၍။ သမံ၊ တကိုယ်တော်လုံး ရွှေတုံး ရွှေနှစ် ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရဏီမျှ သာကီဝင်သွေး အယဉ့်ကျေးဆုံး ဖြစ်ရလေအောင်။ သုမာပေတ္တိ၊ တက်သစ်နေဝန်း ထွန်းသစ်လစန်း

ပွင့်သစ်ပန်းသို့ ဆန်းအဖုံဖုံ စခန်းစုံအောင် အစွမ်းကုန်ဖန်ဆင်းလိုက်ကြပေသည် တကား။

ခန္ဓာကိုယ်ရေး အဆုံးစွန်အကျိုးပေးကြခြင်း။ ။"ပစ္ဆိမံ ဖလဒါနေန၊ ဖြစ်ပျက်ဖန်ခါ သံသရာဝယ် ခန္ဓာကိုယ်ရေး အဆုံးစွန် အကျိုးပေးသောအားဖြင့်"သည့်နောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်စပ်ပြီးတော့ အကျိုးပေးစရာ ဘာဘဝမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဘဝပေါင်းများစွာက ပြုလာတဲ့ ကံတွေကလဲ တဘဝ တဘဝမှာဆိုရင် အကျိုးပေးလို့မကုန်နိုင်ဘူး၊ ဥပမာ—ဓိလိုဘဝက ပြုထားတဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေဟာ နောက် ဒုတိယဘဝလောက်ကျတော့ အကျိုးပေးလို့ မကုန်ဘူး၊တခါ ဒုတိယဘဝထပ်ပြီးတော့ ပြုတဲ့ ကံတွေက တတိယဘဝ အကျိုးပေးလို့မကုန်ပြန်ဘူး အများကြီး ကျန်ကျန်နေတယ်၊ အဲသလို လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းမှာ ကံတွေကသာ များပြီးတော့ အကျိုးပေးရတဲ့ ဘဝက နဲနေတယ်၊ အဲဒါ နောက်ဆုံးဘဝကျတော့ လက္ခဏသုတ် ပါဠိတော်မှာ လာသည့်အတိုင်း ဒီ လူ့ဘဝရောက်အောင် အကျိုးပေးတဲ့ ကံအဖြစ်နဲ့ ရှေးကအခြံအရံ ကံတွေက အကုန်လုံးစုံပြီးတော့ သူ့နေရာနှင့်သူ လိုလေသေးမရှိ အကျိုးပေးကြတယ်။ "ပစ္ဆိမံ ဖလဒါနေန၊ ဖြစ်ပျက်ဖန်ခါ သံသရာဝယ် ခန္ဓာကိုယ်ရေး အဆုံးစွန် အကျိုးပေးသော အားဖြင့်။ ယသာ ဘဂဝတော၊ အကြင် ရှေ့ဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ ဝေသာ၊ ရွှေမျက်နှာတော် လက်ခြေတော်နှင့် ကိုယ်တော်သဏ္ဌာန် ပုံဟန်ထင်ပေါ် အသွင်အပြင်တော်ကို။ ကေနာပိ၊ လူမင်း နတ်မင်း ဗြဟ္မာမင်းဝယ် ဘယ်သူ တယောက်နှင့်မျှ၊ အသမံ၊ လက္ခဏာတော်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ဘယ်ဝယ်တိုင်းကာ မနိုင်းသာသည်ဖြစ်၍။ သမံ၊ တကိုယ်တော်လုံး ရွှေကိုး ရွှေနှစ် ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရဏီမျှ သာကိဝင်သွေး အယဉ်ကျေးဆုံး ဖြစ်ရလေအောင်။ သုမာပေတွံ၊ တက်သစ်နေဝန်း ထွန်းသစ်လစန်း ပွင့်သစ်ပန်းသို့ ဆန်းအဖုံဖုံ စခန်းစုံအောင် အစွမ်းကုန် ဖန်သင်းလိုက်ကြပေသည် တကား။"

ဘုရားရှဲ့တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရတာ ဝမ်းသာစရာ ဘုန်းကြီးကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားအတွက်ဂုဏ်သိပ်ယူတာပဲ၊ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားရှဲ့ သာဝက တပါးအနေနဲ့ သာသနတာဝန် ဆောင်နေရတာ သိပ်ဂုဏ်ယူတာပဲ၊ ဒီဘုရားဟာ

သာမန်ဘုရား မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်း ကြည့်လိုက်တော့လဲ အကြောင်း တွေစုံလို့၊ လောကမှာ စွန့်ကြဲတဲ့ ဒါနဘက်က ကြည့်မလား၊ စောင့်ထိန်းတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ သီလဘက်က ကြည့်မလား၊ စည်းစိမ်ကြီးတွေ စွန့်ပြီးတော့ တောထွက်ပြီး မေတ္တာဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနိုင်တဲ့ အပြင် ခန္တီဘက်က ကြည့်မလား၊ အဲသလောက် အထက်တန်းရောက်နေပေမယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ အေးအေးဆေးဆေးကြီး မဟုတ်ပဲနဲ့ လုံ့လဝီရိယ ထက်သန်ပြီးတော့နေတဲ့ ဘက်က ကြည့်မလား၊ အကုန်လုံးအကြောင်းတွေ ကြည့်လို့ရှိရင် ဒီဘုရား မြတ်စွာဘုရားလို့ သာမည မခေါ်ချင်ဘူး၊ ဒီဘုရား ငါတို့သာသနာပြု ရဟန်း သံဃာ ဒကာဒကာမတို့ရဲ့ဘုရားလို့၊ အဲသလို အားရပါးရ ခေါ်လိုက်ချင်တယ်။ ဘုန်းကြီးက သိပ်ပြီးတော့ ဂုဏ်ယူတာပဲ၊ တို့ဘုရားရဲ့ တာဝန်တွေကို ဆောင်ရတဲ့ ဥစ္စာ သိပ်ပြီးတော့ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းတာပဲလို့၊ အဲသလို စိတ်ထဲက နှစ်နှစ် ကာကာကြီး သဘောထားတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ သာကီဝင်မင်းမျိုး။ ။အကြောင်းကောင်းရုံတွင် မကဘူး၊ အကျိုး ပေးကောင်းလိုက်ပုံက ဒီအကြောင်းကောင်း လို့လဲ အကျိုးပေးကောင်းတာ၊ ကြည့်စမ်း အားလုံး ကြားဘူးတဲ့ ရာဇဝင် ကလဲ သက်သေခံနေတဲ့ အမျိုးဟာ ဘာလဲ သာကီဝင်မင်းမျိုး၊ ဘယ်မင်းမျိုး ဖြစ်ဖြစ် ဟိုတချိန်တုံးက ဟိုအမျိုး ဒီအမျိုးနဲ့ ရောရောပြီးမှ မင်းဖြစ် ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ဘုရားအမျိုးက အစဉ်အဆက်က လာပြီးတော့ မင်း မိဖုရား မင်းမိဖုရား၊ အကယ်၍မျှား ကြားဖောက်ပြီးတော့ ခတ္တိယမင်းမျိုးက ပြာဟ္မဏမျိုးနဲ့ အကြောင်းပါလျှင် သူ့ရဲ့ တခြားကို၊ ဒီအမျိုးထဲတော့ ခတ္တိယ ချည်းရှိရမယ်၊ အခြားသူတွေနဲ့ အကြောင်းမပါရဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ပါရပါ တယ်၊ အကြောင်းပါပေမဲ့ ပါသရွေ့ဟာ အမျိုးထဲက ထွက်သွား၊ ဒီအမျိုး ထဲမှာသာ ဆက်ပြီးသွားတဲ့ သူတွေကတော့ ခတ္တိယမျိုးချည်းပဲ၊ ထိန်းနန်းမရတဲ့ သူတွေကလဲ ခတ္တိယမျိုးချည်းပဲ၊ အမျိုးသမီး အမျိုးသားအားလုံး အဲဒီလို ခတ္တိယမျိုး အနေနဲ့ လာခဲ့ဒါချည်းပဲ၊ အဲသလောက် သန့်ပြန့်တဲ့ အမျိုးမှာ သီလသိက္ခာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ မယ်တော်မာယာရဲ့ ဝမ်းတိုက်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဝင်စားပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖွားမြင်တော်မူလာ တယ်တဲ့၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ အလောင်းတော်ကလေးဘဝတုံးက။

ပြုသမျှကုသိုလ်များ အလကားမဖြစ်။ ။"ဗဟုံ၊ ဤရွှေဤမျှ ဂဏန်းချ၍ မရနိုင်းညှိ အတိုင်းမရှိလေအောင်။ ပစိတပါရမီ၊ လေးသင်္ချေကိန်း ကပ်တသိန်းက ထိန်းသိမ်းစုဆောင်း ပါရမီတော် အပေါင်းတို့သည်" ဒီအချက်ကလေးကွေကို လေးလေးနက်နက် ရပ်ပြီး စဉ်းစားလျှင် ဘုန်းကြီးတို့ပြုနေတဲ့ ကုသိုလ်တွေဟာ အလကား အချည်းအနှီး မဖြစ်ဘူး၊ တချိန်တချိန် သူ့အကျိုးနဲ့ဆက်ဆက်သွားမယ်"။ ဗဟုံ၊ ဤရွှေဤမျှ ဂဏန်းချ၍ မရနိုင်းညှိ အတိုင်းမရှိရလေအောင်။ ပစိတပါရမီ၊ လေးသင်္ချေကိန်း ကပ်ကသိန်းက ထိန်းသိမ်းစုဆောင်း ပါရမီတော်အပေါင်းတို့သည်။ "ဘုန်းကြီးတို့လဲ စုထားခဲ့တဲ့ ပါရမီတွေ ဒီလိုနေမှာပေါ့၊ ယခုသာသနာပြု ဒကာဒကာမတွေ စုနေတဲ့ပါရမီတွေဟာလဲ ဒီလိုပြည့်နေမှာပေါ့၊ ဒီဟာ ကြည့်လေလေ မိမိတို့ရဲ့လမ်းဟာ အင်မတန်မှန်တဲ့ အလုပ်ပဲဆိုဒါ ထင်ရှားတယ်။" ပစိတပါရမီ၊ လေးသင်္ချေကိန်း ကပ်တသိန်းက ထိန်းသိမ်းစုဆောင်း ပါရမီတော် အပေါင်းတို့သည်။ "ပစ္ဆိမံ ဖလဒါနေနှ၊ ဖြစ်ပျက်ဖန်ခါ သံသရာဝယ် ခန္ဓာကိုယ်ရေး အဆုံးစွန်အကျိုးပေးသောအားဖြင့်။ယဿ ဘဂဝတော၊ အကြင်ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ ဝေသံ၊ ရွှေမျက်နှာတော် လက်ခြေတော်နှင့် ကိုယ်တော်သဏ္ဍာန် ပုံဟန်ထင်ပေါ် အသွင်အပြင်တော်ကို"ဒီလောကကြီးမှာ တမျိုးရှိတယ်နော်၊ မျက်နှာက လှတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျက်သရေ ရှိချင်မှ ရှိမှာ၊ မျက်နှာကလှတယ် ဆိုပေမယ်လို့ မျက်လုံးတို့ မျက်ခုံးတို့ နှုတ်ခမ်းတို့ နှာခေါင်းတို့ တခုစီတခုစီ အစိတ်အပိုင်းတွေ စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါမှာ စုံချင်မှ စုံတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလောင်းကျတော့လေ သူ့အကန့်နဲ့ သူ့အကန့်နဲ့ ကံတွေက သူမရ ငါမရ အကျိုးပေးနေကြတယ်။

နတ်ပြဿဟ္မာ့ထက် သာလွန်တင့်တယ်။ ။"ဝေသံ၊ ရွှေမျက်နှာတော် လက်ခြေတော်နှင့် ကိုယ်တော် သဏ္ဍာန် ပုံဟန်ထင်ပေါ် အသွင်အပြင်တော်ကို။ ကေနာပိ၊ လူမင်း နတ်မင်း ဗြဟ္မာမင်းဝယ် ဘယ်သူတယောက်နှင့်မျှ" ဟိုလှတဲ့လူတွေ လှပါတယ်၊ လှပေမယ်လို့ ကျက်သရေချင်း မတူတတ်ဘူး၊ နတ်တွေဆိုတာ သိပ်လှတာပေါ့၊ ဗြဟ္မာတွေဆိုတာမပြောနဲ့တော့ သိပ်လှတာပေါ့၊သို့ပေမယ်လို့ ဘုန်းကြီးကယှဉ်ကြည့်တယ်၊

လှပေ့ဆိုတဲ့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ့ အလယ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက တရားဟော တော်မူတယ်၊ တရားဟောတော်မူတဲ့အခါမှာ စာကချိုးမွမ်းထား လိုက်တာ ဘယ်နတ်ကမှ ဘုရားကို သာမသွားဘူး၊ ဘယ်ဗြဟ္မာကမှ သာမသွားဘူး၊ မြတ်စွာ ဘုရားကသာ အဲဒီနတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေကို သာလွန်ပြီးတော့ တင့်တယ်ပါ တယ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဒီနတ်ဖြစ်ဖြစ် ဗြဟ္မာ ဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံး မျက်ခုံး နှာခေါင်း၊ ဒါတွေ အစိတ်အပိုင်း အကုန်လုံး လှတာကို လှတယ်လို့ဆိုကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ကလဲ ဒါတွေ အပြည့် အစုံကောင်းတယ်။

အရာရာမှာ ဘုရားကသာ။ ။အပြည့်အစုံကောင်းတဲ့ပြင် ဘာက သာနေသလဲ လို့ ဆိုတော့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေကို တရား ဟောတဲ့ အချိန်ဘုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်က နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာနဲ့ လောဘနဲ့ ဒေါသနဲ့ မောဟနဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အဝိဇ္ဇာ မရှိ တဏှာမရှိ လောဘမရှိ ဒေါသမရှိ မောဟမရှိ အတွင်းစိတ်က ပိုပြီးတော့ ကြည်လင် နေတဲ့အတွက် ကျက်သရေက ပိုပြီးတော့ သာပြန်ရော။ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီဗြဟ္မာတွေထဲမှာ အနာဂါမ်တွေ ရဟန္တာတွေ လောဘ ဒေါသကုန်တာတွေ မရှိဘူးလား၊ ရှိပါ့၊ ဘာက သာနေပြန်သလဲဆိုတော့ မေတ္တာ ကရုဏာ မြတ်စွာ ဘုရားက သာနေပြန်ရော။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မှာ မြတ်စွာဘုရားက သာနေ ပြန်ရော၊ အဲဒီ ဉာဏ်တော် စိတ်တော် ဓာတ်ကြောင့် အပြင်ဘက်မှာ ထွက်နေတဲ့ ရုပ်ရဲ့ အဆင်းတော်တွေဟာ ပိုပြီးတော့ ကျက်သရေ ရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးဒီတော့ ကောက်ချက်ချကြည့်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဘုရားက နတ်ပြည်မှာ တရားဟောလဲ နတ်တွေဗြဟ္မာတွေထက် သာတယ်ဆိုတာ သာကိုသာထိုက်လို့ သာတာ ပါပဲလား၊ ဘုန်းကြီးက ဒီလိုနည်းအားဖြင့်လဲ ဘုရားရှင်ကို သိပ် အားရတာဘဲ။ “ဝေသံ၊ ရွှေမျက်နှာတော် လက်ခြေတော်နှင့် ကိုယ်တော်သဏ္ဌာန် ပုံဟန်ထင်ပေါ် အသွင်အပြင်တော်ကို။ ကေနာပိ၊ လူမင်း နတ်မင်း ဗြဟ္မာ မင်းဝယ် ဘယ်သူဘယောက်နှင့်မျှ။ အသမံ၊ လက္ခဏာတော်ကြီးငယ် အသွယ် သွယ်ဖြင့် ဘယ်ဝယ်တိုင်းကာ မနှိုင်းသာသည်ဖြစ်၍။ သမံ၊ တကိုယ်တော်လုံး ရွှေတုံး ရွှေနှစ် ဇမ္ဗူရာဇ်သိင်္ဂီ နာရဏီမျှ သာကီဝင်သွေး အယဉ်ကျေးဆုံး ဖြစ်ရလေအောင်” ကံကွေကဝိုင်းပြီးတော့ ဖန်ဆင်းလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဘုရားရှင်

ကိုယ်တော်မြတ် အလောင်းတော်ကလေး ဖွားမြင်ပြီးလို့ မကြာခင်ဘဲ ယခု လူများရဲ့ အသုံးအစွဲအားဖြင့် ကင်ပွန်းတပ်တဲ့အချိန်ဆိုကြစို့၊ ပုခက်တင်မင်္ဂလာ ပွဲတဲ့ အချိန်ဆိုကြစို့။

ကောဏ္ဍည ဟောကိန်း။ ။အဲဒီ ကပိလဝတ်နေပြည်မှာ ဝေဒကျမ်းမှာ အတတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ပုဏ္ဏား တရာနဲ့ရှစ်ယောက် ရွေးချယ်ပြီးတော့ ဖိတ်မန်တယ်၊ ပုဏ္ဏား တရာနဲ့ ရှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာ အနေအထားဟာ ယခုအပြောနဲ့ ပြောလို့ရှိရင် သူတို့ ပညာဘက်မှာ ပါမောက္ခတွေချည်းဘဲ စုလာတယ်၊ ဒီတော့ သုဒ္ဓေါဒနမင်းက သားတော်ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရအောင် နိမိတ်ဖတ်ရအောင် ဟောရအောင် ပညာရှိ ဗြာဟ္မဏကြီး (ပုဏ္ဏားကြီး)များ လာပါလို့ ဖိတ်မန်ပြီးတော့ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးပြီး သားတော်ကလေးကို ပြတယ်ကိုး၊ အဲဒီလို ပြတဲ့အခါမှာ တရာ့ရှစ် ယောက်ထဲက အတတ်ဆုံး အတော်ဆုံး အထင်ရှားဆုံးဖြစ်တဲ့ ရှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီးတော့ အဲဒီရှစ်ယောက်က လက္ခဏာကို ကြည့်ကြတယ်၊ လက္ခဏာဆို တာ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ အစင်းအကြောင်းကိုကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးခေါင်းတော် မှစပြီး ခြေဖဝါးတော်အထိ တကိုယ်လုံးကြည့်တယ်၊ အဲဒီလို ကြည့်ပြီးတော့ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်ထဲက အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပုဏ္ဏား ၇-ယောက်က ဘယ်လို ဟောသလဲဆိုတော့ ဒီရုပ်လက္ခဏာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သတ္တဝါဟာ လူ့ဘောင်မှာ နေလို့ရှိရင် စကြာမင်းဖြစ်လောက်တဲ့ ကံဇာတာ ပါပါတယ်၊ လူ့ဘောင်မှာ မမွေ့မလျော်လို့ တောထွက်လို့ရှိရင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ တရားအလုံးစုံကိုသိတော်မူတဲ့ ဘုရားရှင်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အဟောထွက်ကြတယ်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ **ကောဏ္ဍညဆိုတဲ့** ပုဏ္ဏားလေးကတော့ ငယ်ပေမယ့်လို ပညာက လျှမ်းလျှမ်းတောက်မို့လို့ သူ့ကိုလဲ ဆရာကြီး သဘင်ကြီးထဲမှာ ရွေးကောက်ထားတယ်၊ သူက ဘယ်လိုဟောသလဲဆိုတော့ ကေန်မုချ ဗုဒ္ဓ ဖြစ်မယ်တဲ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေပြောတာလဲ မလွဲဘူး၊ ဒီရုပ်လက္ခဏာဟာ ဒီနှစ်လမ်း ရှိတယ်လို့ သူတို့က ဝေဒကျမ်းစာအတိုင်းသာ ဟောကြတယ်၊ အဲဒီ အငယ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ထက်ခုပ့်ဆိုတဲ့ ကောဏ္ဍညဗြာဟ္မဏလေးကတော့ ဒါ ကျမ်းဂန်က

ဒီလိုတော့ပါတယ်၊ ကျမ်းဂန် ဒီလိုပါပေမဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ အထူးမြင်တဲ့အချက်ကလေးတွေက ရှိတယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဗုဒ္ဓ-မဖြစ်ပဲမနေဘူး၊ ဗုဒ္ဓဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီလို အဟောထွက်သွားတယ်၊ ထိုဆရာကြီးဟိုကလဲ မငြင်းပါဘူး၊ နောက်တော့ သူတို့ဟောတဲ့ ကိစ္စတွေပြီးတော့ သူတို့ရတဲ့ လာဘ်လာဘတွေ ဆိုင်ရာပို့ပြီး ဗြာဟ္မဏကြီးတွေက ပြောတယ်၊ "ဒီမင်းသား ဗုဒ္ဓဖြစ်တဲ့ ဘုရားဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ ငါတို့ တွေ့ကောင်းမှ တွေ့ရတော့မယ်၊ ဒို့မတွေ့ရလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒို့သားတွေကို ရဟန်းပြုခိုင်းပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဆီမှာ တရားယူကြပါစေ"လို့ အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ ကောဏ္ဍညပါမောက္ခကလေးကို အပ်နှင်းခဲ့ကြတယ်၊ နောက်တော့ အဲဒီ ဗြာဟ္မဏကြီးတွေရဲ့ သားတွေကို သေးစည်း ညှိနှိုင်းတဲ့အခါကျတော့ ခုနစ်ယောက်က အကုန်လုံးလိုက်မယ်လို့ မပြောပဲနဲ့ လေးယောက်လောက်ကသာ လိုက်မယ်လို့ဆိုပြီး ကောဏ္ဍညဗြာဟ္မဏရဲ့နောက် လိုက်ပြီးတော့ တောထွက်သွားကြတယ်၊ နောက်ကို ပဥ္စဝဂ္ဂီငါးဦး သူတို့ဖြစ်ကြတယ်။

အတပ်ဟော ကောဏ္ဍည တရားဦးရ။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်၊ လောကမှာ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လို့ရှိရင် အဆက်အသွယ် အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒီကောဏ္ဍည ဗြာဟ္မဏလေးဘဲ နောက် တရားဦးရတယ်၊ ဒါ သူပဌမဆုံးရတယ်၊ သူပဲ ဟောတုန်းက ထူးထူးခြားခြား ဟောခဲ့တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေနေတုန်းက အိပ်မက်တွေဘာတွေ မက်တော့ နိမိတ်ဖတ်တုန်းကလဲပဲ သူပါတယ်၊ဒီတော့ တယ်ဘော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေး၊ ရှေးပါရမီက ရှိပြီးသားဖြစ်တော့ ဟောပုံကလဲ သူများထက် ထူးလာတယ်၊ တောထွက်ပြီးတော့ စောင့်ပြီး နေတယ်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကိုဖတ်ပြီးတော့ ကေန်မုချ ဗုဒ္ဓဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အဟောထွက်ပေမဲ့ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းနှင့်တကွ အားလုံးသော ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကလေ တောထွက်သွားမှာကို မလိုလားကြဘူး၊ ထီးနန်းစံပြီးတော့ စကြာမင်းစည်းစိမ်နဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်နေစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တောမထွက်နိုင်အောင် အမျိုးမျိုး ကြံစည်ပြီးတော့ လာခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဉာဏ်တော်က မရင့်ခင် ပါရမီတော်က အချိန်မစေ့ခင် အားလုံး ဆွေတော် မျိုးတော် ခမည်းတော်ကြီးများရဲ့ စီမံတဲ့အတိုင်းဘဲ (၁၆) နှစ်သားလောက်မှာ ထီးနန်းကို ဆက်ခံရတယ်။

၂၉-နှစ် အရွယ်ရောက်တော့မှ အားလုံးကြားဘူးတဲ့ သူအိုကြီး မြင်လို့၊ ဒါကလဲ တမင်ကို ဆောင်ပြလို့ မြင်ရတာ၊ နဂိုရ်ကတော့ သူအိုတို့ သူနာတို့ သူသေတို့ မမြင်အောင်ကို ဘေးက စောင့်ကြပ်ထားတယ်၊ ဥယျာဉ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဗြဟ္မာမင်းကြီးတွေက ဖန်ဆင်းပြီးတော့ပြလို့ သူအိုမြင်ရတယ်၊ သူနာ မြင်ရတယ်၊ သူသေမြင်ရတယ်၊ ဒီတော့ စိတ်ထဲမှာ သံဝေဂဖြစ်ပြီးတော့ ဒီလိုအိုရမယ်၊ နာရမယ် သေရမယ် ငါ့ယခု မောင်းမမိဿံ အခြွေအရံ တွေနဲ့ စည်းစိမ်တွေနဲ့ နေပေမဲ့ အိုရမယ်၊ ငါအိုရမယ်၊ မယ်တော် ခမည်း တော်တွေ အိုရမယ်၊ ငါ့ရဲ့မိဖုရားများအိုရမယ်၊ ငါနာရမယ် ငါသေရမယ် ငါ့ရဲ့ မယ်တော် ခမည်းတော် မောင်းမမိဿံတွေ နာရမယ်၊ သေရမယ်၊ ဒီလိုဆိုလို့ ရှိရင် အိုမည့်အလောင်း နာမည့်အလောင်း သေမည့်အလောင်းတွေက စည်းစိမ် ခံစားထိုက်သေးသတဲ့လားလို့ ဒီလိုစိတ်ထဲမှာ သံဝေဂဖြစ်နေတုန်း ဖန်ဆင်းပြတဲ့ ရဟန်းတော်တပါး သစ်ပင်တပင်အောက်မှာ တရားထိုင်ပြီးနေတာ မြင်ရတော့ ကြည်ညိုလိုက်တာတဲ့လေ၊ ဘဝသံသရာက ခေတ်ပါလာလို့၊ ခေတ်ကိုက သည် သက်နှန်းနဲ့ ဒီခေတ်နဲ့ ဒီဘုရားဖြစ်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့လို့ ရဟန်းကြည်ညိုလိုက်တာ တကထဲကို အိုတာထက် အဲဒီအဖြစ်က ကောင်းတယ်၊ သေရမဲ့အတူတူ နာရမဲ့အတူတူ မအိုခင် မနာခင် ဒီအနေမျိုးနေရတာ အင်မတန် ကောင်းတယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲသွား ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒီစိတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာကြောင့် နေ ဝင်ချိန်ကျတော့မှ နန်းတော် ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီစိတ်က မပျောက်ဘဲနဲ့ သန်းခေါင်ကျတော့ အားလုံးကြားဘူးတဲ့အတိုင်း တောထွက်တော်မူတာဘဲ။

ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရား အလောင်း အကြောင်းကို အာရုံပြုပြီး အလွန်ကိုကြည်ညိုတယ်၊ မျက်လုံးတော်တွေအများကြီး ဘဝပေါင်းများစွာက ထုတ်ပြီးတော့ လှူခဲ့တယ်၊ အသွေးတော်တွေကို သူတပါးစားဘို့ သောက်ဘို့လှူခဲ့ တယ်၊ထီးတို့နန်းတို့ စွန့်တယ်ဆိုတာကတော့ ဘာမှ မဆန်းတော့ဘူး၊အဲဒီလောက် အသွေးတွေ အသားတွေ နှလုံးတွေကို အခြေတယ်ပြီး ဒီသာသနာကြီး ရောက် လာပါတကား၊ ဒီတော့ အဲသလို တောထွက်ပြီးတော့ အားလုံးကြားဘူးတဲ့ အတိုင်း ဘုန်းကြီး **ဘာသာ**သွေးမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း ဒုက္ကရစရိယာဆိုတဲ့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတဲ့အကျင့်ကို ကျင့်ပါရော၊ အဲဒီ အင်မတန် ခဲယဉ်းတဲ့

အကျင့်ကို ကျင့်တုန်းမှာ ဘယ်သူလာနေတုံးဆိုတော့ ခုတင်က ပဉ္စဝဂ္ဂီဆိုတဲ့ ကောဏ္ဍည အမှူးရှိတဲ့ ရသေ့ငါးဦးကလာပြီးတော့ ရေပူရေချမ်းများ ကမ်းလှမ်းကြတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲ တမြက်များလှဲကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ တွက်ကိန်းက ဒီဘုရားအလောင်းတော် တရားရတဲ့အခါ ဘုရားဖြစ်တဲ့အခါ ဒို့က တရားနာမယ်လို့ ဒါဘဲ စောင့်နေတယ်၊ ဒီကြိုးကြိုးစားစား တရားအားထုတ်ဖို့ တာဝန်ကို မရှိဘူးလို့ ယူဆကြဟန်တူတယ်။ ဘုရားအလောင်းတော် အားထုတ်လိုက်တာ တကတဲ တပင်တပန်း ခန္ဓာကိုယ်တော်ကို အပစ်ပန်း ခံပြီးတော့ အားထုတ်လိုက်တာ အဲဒီအချိန်မှာ အပင်ပန်းခံ အားထုတ်နိုင်ပါပေ့ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလိုက်မမှီအောင် အားထုတ်တယ်။

မူးမိုက်လဲသည်အထိ အားထုတ်ခဲ့ပုံ။ ။တခါများ အားထုတ်ရင်း အားထုတ်ရင်း တကထဲ အစားအသောက်တွေ ရှောင်လို့ ပဲပြုတ်ရည်လေး တလက်ခုပ်လောက် သောက်လို့၊ ဟာါတလေ တနေ့လုံးမှ ဇီးသီးလေးတလုံးလောက်စားလို့ တနေ့တော့ မူးမိုက် လဲသွားတယ်၊ ဒီတော့ လောကကြီးထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ် အပင်ပန်းခံပြီးတော့ အားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာတော့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ထက် ပိုပြီး ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ဘူး၊ သေလုမြောပါး အားထုတ်တယ်၊ အဲသလိုအားထုတ်နေတာကို ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က သိပ်ကျေနပ်ကြတယ်၊ ဒို့ကိုယ်တော်လေး တရားထူး ရမယ် သေသေချာချာရမယ်၊ သည်လောက်ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်တာ တရားထူးကတော့ တွေ့တော့မှာဘဲလို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က ယုံကြည်တယ်၊ စေတ်ကိုက ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်မှရတယ်လို့ အယူရှိတဲ့ခေတ် ဖြစ်နေတော့ သူတို့ကလဲ သိပ်အားရကြတာ၊ ဘုရားအလောင်းကလဲ သည်အချိန်အထိ မလျှော့ဘူး။

မာရ်နတ်လာ၍ ဖျက်ဆီးခြင်း။ ။နောက်တော့မှ အသားအရေတွေ ခြောက်လို့၊ အရိုးလောက် ကျန်လို့ သည်အခြေအနေကျတော့ မာရ်နတ်ကလာပြီးတော့ သနားတဲ့ဟန်နဲ့ ပြောတယ်၊ အသင်သိဒ္ဓတ္ထ နောက်ဆုတ်ပါတော့လား၊ အသင်ခုအနေ ဆိုလို့ရှိရင် အပုံတထောင်ပုံလျှင် အသက်ရှင်ရေးက တပုံလောက်ရှိတော့တယ်၊ ကျန်တဲ့ ကိုးရာကိုးဆယ်ကိုးပုံကဖြင့် သေဘက်ရောက်နေပြီ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ပါ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး

ကုသိုလ်တွေပြုလို့ရှိရင် အများကြီးရနိုင်ပါသေးတယ်၊ အကျိုးမဲ့ဆုံးရှုံးအောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ သနားဟန်နဲ့ လာပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ဒီတော့ ဘုရားလောင်း ပြန်ပြောတဲ့စကားကို ဘုန်းကြီးက မှတ်မိတယ်၊ မှတ်သားတယ် "အသင်မာရ် နတ် ကုသိုလ်လိုချင်တဲ့သူတွေကို သွားပြီးတော့ သင်ပြောချေ၊ ငါက ကုသိုလ် လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလိုချင်တာ ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး" အဲဒါတွေ ဘုန်း ကြီးအားရလိုက်တာလေ၊ ခုလူတွေကတော့ ကုသိုလ်လိုချင်နေကြတယ်၊ ဘုရား လောင်းက ကုသိုလ်မလိုချင်ပါဘူး၊ ငါက သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို လိုချင်တာလို့၊ အဲဒီ စကားလေး ဘုန်းကြီးကသဘောကျလွန်းလို့၊ ဒီတော့ဘုရားအလောင်းက အဲဒီလို ပြန်ပြောပြီးတော့ နောက်ထပ် ဘာပြောတုံးဆိုတော့ ဘာဖြစ်သလဲတဲ့ ဒီအသား အရေတွေ ဒီအသွေးအသားတွေ ခြောက်သွားတော့ စိတ်ကောင်ပိုကြည် လင်သေးတယ်တဲ့၊ ငါ့လာပြီးတော့ နောက်ဆုတ်ဘို့ မပြောပါနဲ့လို့၊ အဲသလို တင်းတင်းမာမာ ပြန်ပြောတဲ့စကားကို ဘုန်းကြီးက သဘောကျလွန်းလို့။

အတ္တကိလမထအကျင့်ဟာ နည်းမှန်မဟုတ်။ ။နောက် အဲသလို ကြိုးစား နေသော်လဲ တရားထူး မရတော့ ပြန်စဉ်းစားတယ်၊ အင်း ဒီလမ်းဟာ တရားထူးရမဲ့လမ်းဆိုရင် ရလောက်နေပြီ၊ ယခုခေတ်မှာ အပင်ပန်းခံပြီးတော့ အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ငါ့ ထက် ပိုပြီး အားမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုတုံးက အပင်ပန်းခံပြီး အားထုတ်တယ် ဆိုတဲ့ လူတွေလဲ ငါ့ထက်ပိုပြီး အားထုတ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ နောက်လာမဲ့ အခါမှာ အပင်ပန်းခံပြီး အားထုတ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဒီထက် ပိုပြီးတော့ အားမထုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ယခုအားထုတ်တဲ့ အပင်ပန်းခံတဲ့ အတ္တကိလမထဆိုတဲ့ ဒီလမ်းဟာ ငါလိုချင်တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရဘို့ရာ လမ်း တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဟိုတချိန်တုန်းက ခမည်းတော် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုတုန်းမှာ ဇမ္ဗူသပြေပင်အောက် ငါအေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရခဲ့တဲ့ တရားတခု ရှိတယ်၊ အဲဒီတရားဟာ ပဌမဈာန်ပဲ၊ ဒိပဌမဈာန်တရားလေးက အင်မတန် အေးမြတာပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရပြီးနောက် ပြန်မေ့ပျောက်သွားတဲ့ တရား လေးပဲ၊ အဲဒီတရားဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ ငါလဲ ဒီလမ်းကို လိုက်မှပဲ၊ အဲဒီလမ်းကိုဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီဈာန်လမ်းကို လိုက်နိုင်ဘို့အတွက်

အားအင်များရှိအောင် ပြန်ပြီးတော့ အစားအသောက်များစားလို့ ဆွမ်းပါ ခံလို့၊ ဒီကျတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က တမျိုးထင်ကြတယ်၊ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဒို့မျှော်လင့်သလို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ယခုအစားအသောက်တွေ စားပြီး ဆွမ်းတွေ ဘာတွေခံနေပြီ၊ လူတွေဆီမှာ ဝင်ထွက်ပြီးတော့ ဆွမ်းခံနေပြီ၊ ဘုန်းကြီး အောင် ခုလုပ်နေပြီ၊ သူတရားရတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ စိတ်ပျက်ပြီး ခုတင်က ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးက တခါထဲ ဘုရားလောင်း တရားအား ထုတ်တဲ့ ဉရုဝေဠတောက ရှောင်ပြီးတော့ ဟိုအကြောင်း အားလျော်စွာ ဗာရာဏသီပြည်မှာ မိဂဒါဝုန်တောသွားပြီးတော့ နေနှင့်ကြတယ်၊ နောက်တော့ အားလုံးကြားဘူးတဲ့အတိုင်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဘုရားဖြစ်လို့ ငါဘယ်သူ့ကို တရားဟောရပါ့မလဲလို့ ကြည့်တဲ့အခါမှာ အာဠာရတို့ ဥဒကတို့ ဗြဟ္မပြည်ရောက်နေကြလို့ နားမရှိတဲ့ အရူပဘုံမှာ ရောက်နေကြတော့ တရား ဟောလို့ မဖြစ်တာနဲ့ သူတို့ကို တရားမဟောရလို့ရှိရင် ဘယ်သူများ တရား ဟောထိုက်သလဲလို့ ကြည့်တော်မူတဲ့အခါမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးကို ပဌမဆုံး မြင် တော်မူတယ်။

၁၈-ယူဇနာဝေးတဲ့ မိဂဒါဝုန်ကို ကြွတော်မူခြင်း။ ။ဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ နေထိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောကို ရောက်အောင် တဆယ်နဲ့ ရှစ်ယူဇနာဝေးတဲ့ ခရီးကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ခြေလျင်(ခြေကျင်) ကြွတော်မူခဲ့တယ်။ လောကကြီးဆိုတဲ့ ဥစ္စာဟာ အမှန်ဖြစ်ထိုက်တာက တမျိုး၊ ဖြစ်နေတာကတမျိုး ဒီလိုသုံးစံကို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ဘုရားဖြစ်ပြီးလို့ မိဂဒါဝုန်တော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ထံ ကြွလာတယ်ဆိုရင်ပဲ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က အင်တင်တင်ဖြစ်နေတယ်၊ ရဟန်းသမဏ ဂေါတမ ယခုပစ္စည်း လာဘ်လာဘတွေပေါများအောင် လျှောက်ပြီးတော့လှည့်နေပြီ၊ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းက ထွက်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းလူထွက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ဒို့ဟိုတုန်းကလို မရေပူ ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းလို့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုလို့ မနေနိုင်တော့လို့၊ ဒါပေမယ့်လို့ အမျိုး မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တပါး ဖြစ်နေလို့ နေရာလေးကိုတော့ ထားကြဦးစို့ရှဲ၊ ဘုရား လာတာမြင်ရင် အဲဒီလို သူတို့ ကတိကဝတ်(စည်းကမ်း)တွေကိုပြုလို့ နေရာသာ

ပေးမယ် ဘာမှ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်မပြုနဲ့၊ အဲဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ ကတိကဝတ်ကို ပြုပြီး ခပ်စောစောက ဣန္ဒြေရရ သူတို့ဟာသူတို့ နေကြတယ်။

ငါ့ကို "ငါ့ရှင်" လို့ မခေါ်ကြနဲ့။ ။ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြွလာလို့ အနားလဲရောက်ရော၊ မြတ်စွာဘုရား တန်ခိုးက သူတို့ကို လွှမ်းမိုးရော့၊ တပါးက ထတဲ့ပြီးတော့ သပိတ်များ လှမ်းယူတယ်၊ တပါးက ဟိုနားသွားပြီး ခြေဆေးဘို့ရန် ရေသွားခပ်လို့၊ တပါးက ခြေဆေးအင်းပျဉ်လေးများ ယူလာလို့၊ အကုန်လုံး သူတို့သတ်မှတ်ပြုလုပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း ကတိကဝတ်တွေကို ဖျက်ပြီးတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို အရိုအသေပြုကြ၊ အဲဒီအရိုအသေပြုပြီးလို့ မြတ်စွာဘုရားထိုင်ပြီးတဲ့ အခါမှာ စကားများပြောတော့ "ငါ့ရှင်ဂေါတမ" တဲ့ အဲဒီလို မရိုမသေခေါ်ကြ ပြောကြတယ်၊ သူတို့က ဘုရားဖြစ်တယ်လို့ မယူဆဘူး၊ ငါ့ရှင်ဂေါတမ ကျွန်ုပ်တို့လေ ဟိုတုန်းက ငါ့ရှင် တရားအားထုတ်နေတုံးက ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်း ပြီးတော့ ပြုစုခဲ့ကြတယ်နော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲလာခဲ့လို့ အချိန်ကျတော့ ဘယ်သူကများ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းနေသေးတုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကို ဘယ်သူများတံမြက်လှည်း ပေးနေသေးတုံး၊ အဲဒီလို လောကပြောရိုးအတိုင်း သူပြော လူပြောစကားများ ပြောကြတော့ မြတ်စွာဘုရားက ငါ့ကို အာဝုသော ငါ့ရှင်လို့ မခေါ်ကြနဲ့၊ ငါယခု ဗုဒ္ဓဖြစ်လာပြီလို့ မိန့်တော်မူတယ်၊ ဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က "ဟင် ဟိုတုံးက ပဲပြုတ်ရေလေးများသောက်လို့ ဇီးသီးလေးများစားလို့ တပင်တပန်း အားထုတ်နေတုံးကမှ ဗုဒ္ဓမဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ၊ ယခုလို ဆွမ်းတွေဘာတွေစားလို့ လယ်ပတ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးအောင် အားထုတ်နေတဲ့အခါ အဘယ်မှာ ဗုဒ္ဓဖြစ်နိုင်မတုံး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါခု ဗုဒ္ဓဖြစ်လာပြီ၊ သင်တို့လေ ဟိုတုန်းက မျှော်ကြီး မျှော်ပြီးတော့ ငါ့နားနေတုံးက အသင်တို့ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့လို့ ငါက ဒီလို ဗုဒ္ဓဖြစ်ပြီလို့ ပြောဘူးသလားလို့ မေးတော့မှ လွှတ်ကနဲ စိတ်ထဲက ဟုတ်သားပဲ ဟိုတုန်းက တခါမှဒီလို မပြောခဲ့ဘူး၊ ခုဒီလိုပြောတဲ့ ဥစ္စာထောက်တော့ ကေန်မုချ ဗုဒ္ဓဖြစ်ပြီ ဆိုပြီးတော့ ရှိသေတဲ့ အမူအရာတွေ ပြောင်းပြီးတော့မှ မြတ်စွာဘုရားကို တကယ့်ဘုရားအစစ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်လာကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူခြင်း။ ။အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားကတရားဟောတော်မူတယ်၊ဒီနေရာမှာ ကျမ်းစာ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တချို့ကျမ်းစာက ခပ်စောစောလေး ဟောတယ်လို့ဆိုတယ်၊ တချို့ကျမ်းစာက နေဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ လကထွက်လာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ တရားဟောတယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့က နေမဝင်ခင်ပဲ ဟောတော်မူသည်ဖြစ်စေ၊ နေဝင်မှပဲ ဟောတော်မူသည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူတဲ့ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောကိုတော့ ဘုန်းကြီးက မှန်းပြီးတော့ကြည့်တယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တောထဲမှာ သာသာယာယာရှိလို့ ကြည်နူးစရာကောင်းလို့၊ အဲဒီလိုနေရာမှာ ထိုင်တော့လဲ ဒီလိုပဲ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ရိုးရိုးကလေးထိုင်လို့၊ ပဥ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးကလဲ ဘေးက ရိုးရိုးကလေးထိုင်လို့၊ အဲဒီလို နေကြတဲ့ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဦးကိုနာယူမည်လို့ ကြိုးစားလာကြတဲ့ နတ်တွေဗြဟ္မာတွေ အသီးသီးရှိကြရာမှာ တရားမဟောခင်က ကြိုတင်ပြီးတော့ ရောက်တဲ့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေလဲ ရောက်ပေလိမ့်မယ်၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် တရားစတော့မှ အသံတော်ကြားလို့မှ ခပ်မြန်မြန်ရောက်လာတဲ့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေလဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နတ်ဗြဟ္မာတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော နောက်မှာရော ဘေးမှာရော အကုန်လုံး ပြည့်ပြီးတော့ နေကြပေလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ကူးကြည့်ကြနော်။

နတ်ဗြဟ္မာတွေ ၁၈ ကုဋေ။ ။တရားနာလာကြတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာတွေဟာ အလွန်များတယ်၊ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေလောက် ရှိတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်၊ အဲဒီနတ်ဗြဟ္မာတွေရဲ့အလယ်မှာ လူသားထဲက ပဥ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးကို အမှူးထားပြီးသကာလ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဓမ္မစကြာတရားကို စပြီးတော့ ဟောတော်မူခဲ့တယ်၊ အဲဒီဟောတော်မူတဲ့ ဓမ္မစကြာတရားကို ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာတော် ဦးဗုဓ်က ဓမ္မစကြာတရားတော်ရဲ့ အနှုန်းတင်အဖြစ်နဲ့ ရှေးဦးစွာ ဂါထာကို ရေးပြီးတော့ ထားခဲ့လို့ အဲဒီဂါထာကို စပြီးသကာလ ရွတ်ဆိုပြတယ်။

ဓမ္မစကြာအဖွင့်

ဘိက္ခူနံ ပဉ္စဝဂ္ဂိနံ၊ ဣသိပတန နာမကေ။
မိဂဒါယေ ဓမ္မဝရံ၊ ယံ တံ နိဗ္ဗာန ပါပကံ။
သဟမ္ပတိနာမကေန၊ မဟာဗြဟ္မေန ယာစိတော၊
စတုသစ္စံ ပကာသေန္တော၊ လောကနာထော အဒေသယိ။
နန္ဒိတံ သဗ္ဗဒေဝေဟိ၊ သဗ္ဗသမ္ပတ္တိ သာဓကံ။
သဗ္ဗလောကဟိတတ္ထာယ၊ ဓမ္မစက္ကံ ဘဏာမ ဟေ။

ဣသိပတန နာမကေ၊ ဣသိပတန အမည်ရှိသော။ မိဂဒါယေ၊ သားကောင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ မိဂဒါဝုန်တော၌။ လောကနာထော၊ သတ္တလောက၏ ကိုးကွယ်ရာအစစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိနံ၊ ထိုစဉ်အခါတုန်းက ငါးပါးအစုဖြစ်ကြကုန်သော။ ဘိက္ခူနံ၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ မရောက်ကြသေးသော ရသေ့အရှင်မြတ်တို့အား။ နိဗ္ဗာနပါပကံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်သော။ ယံ ဓမ္မဝရံ၊ အကြင် မွန်မြတ်လှစွာသောတရားဦးကို။ သဟမ္ပတိ-နာမကေန၊ သဟမ္ပတိ အမည်ရှိသော။ မဟာဗြဟ္မေန၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ စတုသစ္စံ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလျက်။ အဒေသယိ၊ ဟောပြတော်မူခဲ့လေပြီ။

အခုမှ ဗြဟ္မာမင်းက တောင်းပန်ခြင်း မဟုတ်။ ။ဒီဓမ္မစကြာ အဖွင့်တင်တဲ့ ဂါထာတော် အဆိုအောက်ရင်တော့ ဓမ္မစကြာတရားဟောခါနီးမှ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းက တောင်းပန်တယ်လို့ ထင်စရာရှိတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဓမ္မစကြာတရားဟောခါနီးမှ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းက တောင်းပန်သည်မဟုတ်ဘူး၊ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်း တောင်းပန်တဲ့အချိန်ကတော့ ဟို(၇)သတ္တာဟ လွန်ပြီးတဲ့နောက် အဇပါလညောင်ပင်အောက်မှာ သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့အချိန် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က တရားမဟောတော့ဘူးလို့ အကြံတော်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းကြီးက လာပြီးတော့ တောင်းပန်တာဖြစ်တယ်၊ ဒါဓိတုန်းက တောင်းပန်မှုက

၁၄၃၄၅

ဓမ္မစကြာတရားနဲ့လဲ ဆိုင်တယ်၊ နောက်နောင်မှာ ပိဋကသုံးပုံ အလုံးစုံနဲ့လဲ ဆိုင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ဦးဗုဓ်က သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း တောင်းပန်တဲ့ အကြောင်းလဲပဲ မူရင်းက ပေါ်လာအောင်လို့ ထည့်သွင်းဟန် တူတယ်၊ ယခုမှ တောင်းပန်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

သဟမ္ပတိနာမကေန၊ သဟမ္ပတိ အမည်ရှိသော။ မဟာဗြဟ္မုနာ၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ စတုသစ္စံ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို။ ပကာသေန္တော၊ ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ယံ ဓမ္မဝရံ၊ အကြင် ဓမ္မစကြာ မည်သော တရားတော်ကို။ အဒေသယိ၊ တရားဦး အဖြစ်ဖြင့် ဟောပြတော် မူခဲ့လေပြီ။ သဗ္ဗဒေဝေဟိ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်။ နန္ဒိတံ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် အပ်သော။ သဗ္ဗသမ္ပတ္တိသာဓကံ၊ လူချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ဆိုတဲ့ သမ္ပတ္တိကို ပြီးစေနိုင်သော။ တံ ဓမ္မစက္ကံ၊ ထိုဓမ္မစကြာ မည်တော်မူသော တရားတော်မြတ်ကို။ သဗ္ဗလောကဟိတတ္ထာယ၊ အလုံးစုံ ကြားနာရတဲ့ သတ္တဝါအပေါင်း၏စီးပွားအလို့ငှါ။ ဟော၊အို သူတော်ကောင်းတို့၊ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဘဏာမ၊ ရွတ်ကြကုန်တော့အံ့။

ဒါ ဓမ္မစကြာတရားတော်ရဲ့ အမွန်းတင် အနေနဲ့ ဆရာတော်ဦးဗုဓ် ရေးထားတဲ့ဂါထာဖြစ်တယ်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟောတော်မူတဲ့ ဓမ္မစကြာထဲမှာ ဒီဂါထာတွေ မပါပါဘူး။

ဓမ္မစကြာနိဒါန်း

ဧဝံ မေ သုတံ၊ ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ ဗာရာဏသိယံ ဝိဟရတိ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ၊ တတြ ခေါ ဘဂဝါ ပဉ္စဝဂ္ဂိယေ ဘိက္ခူ အာမန္တေသိ။

အဲဒီထိအောင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားစကားတော် မဟုတ်သေးဘူး၊ သံဂါယနာတင်တုန်းက အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်မဟာကဿပကို လျှောက်တဲ့စကားသာ ဖြစ်သေးတယ်၊ အဲဒီစကားရဲ့ ဆိုလိုရင်းက တပည့်တော်များ မြတ်စွာဘုရားအထံက ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ယခုလျှောက်မယ့်နည်းအတိုင်း နာယူခဲ့ရပါသည် ဘုရား၊ အခါတပါးတုန်းက မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်

တရားဦးဟောတော်မူတဲ့ အချိန်တုန်းက ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောမှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်၊ အဲဒီ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောမှာ သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးကို မိန့်မြွက်ဟောကြားတော်မူပါတယ်လို့ အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်မဟာကဿပကို လျှောက်နေတာ၊ မြတ်စွာဘုရား ရွှေနှုတ်တော်ထွက် အစဖြစ်တဲ့ အဲဒီ ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ဟောတော်မူသလဲဆိုတာ ပြန်ပြီးတော့ သတိ ထားရမယ်၊ နေဝင်ခါနီး နေဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲအချိန် လပြည့်နေ့ ဆိုတော့ လကလဲ အစောကြီးထွက်လာပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဒီဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

အယုတ်တရားနှစ်ပါး

ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ၊ ကတမေ ဒွေ၊ ယောစာယံ ကာမေသု ကာမသုခလ္လိကာ နုယောဂေါ ဟီနော ဂမ္မော ပေါထုဇ္ဇနိကော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော၊ ယော စာယံ အတ္တကိလ- မထာ နုယောဂေါ ဒုက္ခော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော။

အလယ်အလတ် အကျင့်တရား

ဧတေ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဥဘော အန္တေ အနုပဂမ္မ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ စက္ခုကရဏီ ဉာဏကရဏီ ဥပသမာယ အဘိ- ညာယ သမ္ဗောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

ကတမာ စ သာ ဘိက္ခဝေ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိ- သမ္ဗုဒ္ဓါ စက္ခုကရဏီ ဉာဏကရဏီ ဥပသမာယ အဘိညာယ သမ္ဗောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

အယမေဝ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။

သေယျထိဒံ —

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တော သမ္မာအာဇီဝေါ သမ္မာဝါယာမော သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ။

အယံ ခေါ သာ ဘိက္ခဝေ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ စက္ခုကရဏီ ဉာဏကရဏီ ဥပသမာယ အဘိညာယ သမ္ဗောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။

ဒုက္ခသစ္စာ

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ။ ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာ၊ ဗျာဓိပိ ဒုက္ခော၊ မရဏံပိ ဒုက္ခံ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ယံပိစ္ဆံ န လဘတိ တံပိ ဒုက္ခံ၊ သံခိတ္တေန ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ။

သမုဒယသစ္စာ

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ။ ယာယံ တဏှာ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ တတြတတြာဘိနန္ဒိနီ၊ သေယျထိဒံ၊ ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာ။

နိရောဓသစ္စာ

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ၊ ယော တဿာ ယေဝ တဏှာယ အသေသဝိရာဂနိရောဓော စာဂေါ ပဋိနိဿဂ္ဂေါ မုတ္တိ အနာလယော။

မဂ္ဂသစ္စာ

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ။

အယမေဝ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။

သေယျထိဒံ—

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တော သမ္မာအာဇီဝေါ သမ္မာဝါယာမော သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်

“ဣဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စ”န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်

“တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ ပရိညေယျ”န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်

“တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ ပရိညာတ”န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

သမုဒယသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်

“ဣဒံ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စ”န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

သမုဒယသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်

“တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ ပဟာတဗ္ဗ”န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

သမုဒယသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်

“တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ ပဟီန”န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

နိရောဓသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်

"ဣဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စ"န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

နိရောဓသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်

"တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ သစ္ဆိကာတဗ္ဗ"န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

နိရောဓသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်

"တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ သစ္ဆိကတ"န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

မဂ္ဂသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်

"ဣဒံ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စ"န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

မဂ္ဂသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်

"တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ ဘာဝေတဗ္ဗ"န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

မဂ္ဂသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်

"တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ ဘာဝိတ"န္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ရှေးက ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဝန်မခံခဲ့ပုံ

ယာဝကီဝဉ္စ မေ ဘိက္ခဝေ ဣမေသု စတူသု အရိယသစ္စေသု ဧဝံ တိပရိဝဋ္ဋံ ဒွါဒသာကာရံ ယထာဘူတံ ဉာဏဒဿနံ န သုဝိသုဒ္ဓံ အဟောသိ။

နေဝ တာဝါဟံ ဘိက္ခဝေ သဒေဝကေ လောကေ သမာရကေ သဗြဟ္မကေ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ ပဇာယ သဒေဝမနုဿာယ "အနုတ္တရံ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ"တိ ပစ္စညာသိံ။

ယခုမှ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပုံ

ယတော စ ခေါ မေ ဘိက္ခဝေ ဣမေသု စတူသု အရိယသစ္စေသု ဧဝံ တိပရိဝဋ္ဋံ ဒွါဒသာကာရံ ယထာဘူတံ ဉာဏဒဿနံ သုဝိသုဒ္ဓံ အဟောသိ။ အထာဟံ ဘိက္ခဝေ သဒေဝကေ လောကေ သမာရကေ သဗြဟ္မကေ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ ပဇာယ သဒေဝမနုဿာယ "အနုတ္တရံ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ"တိ ပစ္စညာသိံ။

ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ပုံ

ဉာဏဉ္စ ပန မေ ဒဿနံ ဥဒပါဒိ၊ အကုပ္ပါ မေ ဝိမုတ္တိ၊ အယမန္တိမာ ဇာတိ၊ နတ္ထိ ဒါနိ ပုနဗ္ဘဝေါတိ။

ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ တရားကို နှစ်သက်ကြပုံ

ဣဒမဝေါစ ဘဂဝါ။

အတ္တမနာ ပဉ္စဝဂ္ဂိယာ ဘိက္ခူ ဘဂဝတော ဘာသိတံ အဘိနန္ဒုန္တိ။

အရှင် ကောဏ္ဍည သောတာပန် ဖြစ်ပုံ

ဣမသ္မိံ စ ပန ဝေယျာကရဏသ္မိံ ဘညမာနေ အာယသ္မတော ကောဏ္ဍညဿ ဝိရဇံ ဝီတမလံ ဓမ္မစက္ခုံ ဥဒပါဒိ "ယံ ကိဉ္စိ သမုဒယဓမ္မံ၊ သဗ္ဗံ တံ နိရောဓဓမ္မ"န္တိ။

နတ်ပြဟ္မာတို့ ကောင်းချီးပေးပုံ

ပဝတ္တိတေ စ ပန ဘဂဝတာ ဓမ္မစက္ကေ ဘုမ္မာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ “ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိ”န္တိ။

ဘုမ္မာနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ စာတုမဟာရာဇိကာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ “ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိန္တိ”တိ။

စာတုမဟာရာဇိကာနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ တာဝတိံသာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ “ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိ”န္တိ။

တာဝတိံသာနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ ယာမာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ “ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိ”န္တိ။

ယာမာနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ တုသိတာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ “ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိ”န္တိ။

တုသိတာနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ နိမ္မာနရတီ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ “ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိ”န္တိ။

နိမ္မာနရတီနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ "ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ပါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိ"န္တိ။

ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနံ ဒေဝါနံ သဒ္ဒံ သုတွာ ဗြဟ္မကာယိကာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ "ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ပါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ပါ လောကသ္မိ"န္တိ။

ဣတိဟ တေန ခဏေန တေန လယေန တေန မုဟုတ္တေန ယာဝ ဗြဟ္မလောကာ သဒ္ဒေါ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆိ။

တသောင်းသောလောကဓာတ် တုန်လှုပ်ပုံ

အယဉ္စ ဒသသဟဿီ လောကဓာတု သံကမ္ပိ သမ္ပကမ္ပိ သမ္ပဝေဓိ။

အရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

အပ္ပမာဏော စ ဥဠာရော ဩဘာသော လောကေ ပါတုရဟောသိ အတိက္ကမ္မ ဒေဝါနံ ဒေဝါနုဘာဝန္တိ။

မြတ်စွာဘုရား ဥဒါန်းကျူးပုံ

အထ ခေါ ဘဂဝါ ဣမံ ဥဒါနံ ဥဒါနေသိ "အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော၊ အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော"တိ။ ဣတိဟိဒံ အာယသ္မတော ကောဏ္ဍညဿ "အညာသိ ကောဏ္ဍညော" တွေဝ နာမံ အဟောသိ။

အညာသိကောဏ္ဍည ရှင်ရဟန်းအဖြစ်တောင်းပုံ

အထ ခေါ အာယသ္မာ အညာသိကောဏ္ဍညော ဒိဋ္ဌဓမ္မော ပတ္တဓမ္မော ဝိဒိတဓမ္မော ပရိယောဂါဠ္ဟဓမ္မော တိဏ္ဏဝိစိကိစ္ဆော ဝိဂတကထံကထော ဝေသာရဇ္ဇပ္ပတ္တော အပရပ္ပစ္စယော သတ္ထုသာသနေ ဘဂဝန္တံ ဧတဒဝေါစ

"လဒ္ဓေယျာဟံ ဘန္တေ ဘဂဝတော သန္တိကေ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ လဒ္ဓေယျံ ဥပသမ္ပဒ"န္တိ။

ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ရပုံ

"ဧဟိဘိက္ခူ"တိ ဘဂဝါ အဝေါစ၊ "သွာက္ခာတော ဓမ္မော၊ စရ ဗြဟ္မ-စရိယံ သမ္မာဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယာ"တိ။ သာဝ တဿ အာယသ္မတော ဥပသမ္ပဒါ အဟောသိတိ။

ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္တနသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

ချမ်းမြေ့ရဂုံ တောရပ်လှုံ၍

တရားတော်ကို အစိပ္ပါယ်ပြောပြီးတော့ နားလည်အောင် ဟောပေးမယ်၊ ဒီတော့ နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက စိတ်ကို မြင့်မြင့်ထားပြီးတော့ နာဘို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီတရားတော်ရဲ့အဆုံးမှာ နတ်ဗြဟ္မာ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေလောက် တရားထူးရကြတယ်။ ဒီကြားထဲက ရှင်ကောဏ္ဍည လဲပဲ တရားထူးရတယ်၊ ဒီတော့ မိမိတို့လဲ ဒီတရားကို နာရင်းနာရင်း စိတ်ကောင်းတွေ ဖြစ်လို့ ဒီတရားကို နာရင်း မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ နဲ့နဲ့သွားအောင် အဲဒီစိတ်ကို ခပ်မြင့်မြင့် ထားဘို့ ကောင်းတယ်နော်၊ ဒီ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူရာ ဌာနက ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော၊ အဲဒီတောရဲ့ အခြေအနေကြည့်လိုက်တော့ ရှေးတုန်းက ဂန္ဓမာဒနတောင်က ကြွလာကြတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်များလဲ ဒီတောမှာ တထောက်နား ဒအပန်းဖြေတော်မူကြတယ်၊ ဒီတောမှာ သမာပတ်ဝင်စားချင်လဲ ဝင်စားကြပေလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီတောကိုက သူတော်ကောင်းတွေ အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ မြတ်နိုးအပ်တဲ့ တောနဲ့တူပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ကလဲ တောကိုအင်မတန်မှ အထုံတော်ပါခဲ့ပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဖွါးမြင်တော်မူ‌တော့ လုမ္ဗိနီ ဥယျာဉ် အင်ကြင်းပင်တောမှာ ဖွားမြင်တော်မူတယ်၊ ဒါလဲ တောပဲနော်၊ တဖန် တောထွက်တော်မူလာတဲ့အခါကျတော့လဲ ဥရုဝေဠ တောထဲမှာပဲ သီတင်းသုံးပြီး တရား

ကျင့်တော်မူတယ်၊ တဖန်ဒီဘုရားဖြစ်တော်မူတဲ့ နေရာ ကြည့်ပြန်တော့လဲ လူသူ မရှိတဲ့ တောထဲ ဗောဓိညောင်ပင်အောက်မှာ ဘုရား ဖြစ်တော်မူဟယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ဟာ အင်မတန်မှ တောကိုမွေ့လျော်တော် မူပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့တတွေလဲ တောထဲမှာ ပျော်ပျော်ပြီး နေချင်စိတ်ရှိဘို့ အင်မတန် လိုပါတယ်နော်။

ပါယေန ပေါရာဏာ သန္တာ၊
နေက္ခမ္မာ ဘိရတာ သဒါ။
တသ္မာ နေက္ခမ္မ နိသိမနွာမှိ၊
သုဒိဋ္ဌာဒီနဝေါ ဃရေ။

ပေါရာဏာ၊ ရှေးအထက်က ဆက်ဆက်များလှ၊ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော။ သန္တာ၊ ပါရမီနှင့် စာဂီတင့်၍ အရင့်အမာ ကလျာဏဂုဏ်းဝင် သူတော်စင် တို့သည်။ ပါယေန၊ တွေ့ကြဆုံကြ ဘုံဘဝဝယ် ကြုံရလေပြား များသော အားဖြင့်။ သဒါ၊ ဖြစ်ရဖန်ခါ သံသရာဟု ခန္ဓာဖြင့်ဝိုင်း ဘဝတိုင်း၌။ နေက္ခမ္မာဘိရတာ၊ ရှက်ဟောင်းကျကြွေ ရှက်သစ်ဝေ၍ အောင်မြေရဂုံ ရိပ်မြုံ စဉ်တန်း ကျောင်းသခ်မ်း၌ ရှင်လမ်းမွေ့လျော် စံပျော်တော်မူကြလေကုန်ပြီ။ တသ္မာ၊ ရှေးသောခါတွင် သူတော်စင်တို့ တောပင်အောင်းခို ဗြဟ္မစိုရှိဖြင့် အလိုပြည့်ဝ ဖြည့်တော်မူကြ လေသောကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဃရေ၊ စားသောက်နေရေး မွေ့ရှာရေးနှင့် မင်းဘေးစိုးတာ လွန်စွာများပြောင် လူတို့ဘောင်၌။ သုဒိဋ္ဌာဒီနဝေါ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ အရှာဖျာဝယ် မရှာမကောင်း ရှာမကောင်းနှင့် မစုဆောင်းခက် စုဆောင်းခက်သည့် သက်သက်ဖြစ်မလ အပြစ်တွေကို စစ်လေရိပ်မိ တွေးတိုင်းသိသည်ဖြစ်၍။ နေက္ခမ္မနိသိမနွာ၊ အခွင့် အခါ မသင့်ပါလည်း ချင့်စာရေဲရမ်း တောကိုမှန်းသည်။ အမှိ၊ စင်စစ် မက္ခာ ဖြစ်ရပါလို၏။

တောမှာဖွား တောမှာတရားကျင့် တောမှာဘုရားဖြစ်။ ။တကယ်တောကြီးထဲ မနေနိုင်ပေမဲ့ စိတ်ဟာ တောစိတ်တော့ ရှိနေဘို့ကောင်းဟယ်၊ ကြည့်စမ်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟာ တောထဲမှာပဲ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူတယ်၊ တောထဲမှာပဲ

ဖွားမြင်တော်မူတယ်၊ တောထဲမှာပဲ တရားကျင့်တော်မူတယ်၊ တောထဲမှာပဲ ဘုရားဖြစ်တော်မူတယ်၊ တောထဲမှာပဲ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူတယ်၊ ဒီတော့ ဒါလောက် မြတ်စွာဘုရားဟာ တောကို အထုံပါနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ရှေးရှေးတုန်းကသဲက ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လဲ နောက်ဆုံး တောထွက်ပြီး မေတ္တာဘာဝနာ ပွါးများလို့ တရားအားထုတ်ပြီးတော့ တဘဝကို အဆုံးသတ်တော် မူခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ဒို့လဲ ဘယ်အခါများ တောထဲနေပြီးတော့ သူတော်သူမြတ်လုပ်ပြီး တရားကျင့်ရမလဲလို့ အဲဒီ စိတ်မျိုးနဲ့ တမြင့်ထဲမြင့်နေဘို့ တယ်ကောင်းတယ်၊ ဒီဓမ္မစကြာတရားကို ကြားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်တိုင်ကလဲ တောထဲမှာ ရောက်နေတယ်လို့ စိတ်က အောက်မေ့ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များဝတ်လို့ အင်း နဂိုရ်က ဝတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ ရှိရင်လဲပဲ စိတ်ကိုပိုပြီးတော့မြင့်လို့ ဒီတရားထူး ရတန်သမျှ ရသွားအောင် တောစိတ်ကို မွေးမြူထားပြီး ကြားနာဘို့ ကောင်းတယ်နော်။

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဒီဓမ္မစကြာ တရားကို မဟောခင် ဓမ္မစကြာ တရားကို မနာခင် ဓမ္မစကြာ ပါဠိတော်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ် မရောက်ခင် ဒီသတ္တဝါတွေဟာ ဘာစိတ်တွေ ဖြစ်နေသလဲ ဘာဓာတ်ခံတွေ ပါနေသလဲလို့ အဲဒါတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ စဉ်းစားရမယ်၊ ဥပမာ ဘုန်းကြီးတို့ စဉ်းစားရမယ်၊ ခုတရားနာနေတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ စဉ်းစားရမယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက—

> "ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အဝိဇ္ဇာနီဝရဏာနံ၊ အဝိဇ္ဇာနီဝရဏာ ပိတ်ဆို့၍ လာခဲ့ကြကုန်သော။ တဏှာသံယောဇနာနံ၊ တဏှာတည်းဟူသောကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ခံခဲ့ကြရကုန်သော။ တဏှာသံယောဇနာနံ၊ တဏှာတည်း ဟူသော ကြိုးပါ၍ လာကြကုန်သော။ သန္ဓာဝတံ၊ တဘဝမှ တဘဝသို့ ပြေးသွားကြကုန်သော။ သံသရတံ၊ တပြောင်းပြန်ပြန်ကျင်လည်ကြကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ပုဗ္ဗကောဋိ၊ ရှေးကဖြစ်ခဲ့တဲ့အပိုင်းအခြားကို။ န နာယတိ၊ မသိအပ် မသိနိုင်ချေ"တဲ့။

အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို အခြေခံခဲ့တယ်။ ။ဒီသတ္တဝါတွေ ဘာကို အခြေခံလာတုံး ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို အခြေခံလာခဲ့တယ်၊ ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘုန်းကြီးဘယ်လောက် ကြာ

ခဲ့သလဲ၊ ဘုန်းကြီး ဘယ်လောက် ကြာတယ်လို့ကို အစရှာလို့မရအောင် အင်မတန်ကြာခဲ့ပြီ၊ ဘာ့ကြောင့် ဒီလောက်ကြာခဲ့သလဲ၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ အရင်းခံပြီးတော့ ကျင်လည် လာခဲ့လို့ပဲ၊ "အဝိဇ္ဇာနီဝရဏာနံ၊ အဝိဇ္ဇာပိတ်ဖုံးအပ်သည် ဖြစ်၍။ တဏှာသံယောဇနာနံ၊ တဏှာကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ခံကြရကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ပုဗ္ဗာ ကောဋိ၊ ရှေးကဖြစ်ခဲ့တဲ့ အစွန်းအစ အပိုင်းအခြားကို။ န နာယတိ၊ မသိအပ် မသိနိုင်အောင် ရှည်လျားလှလေ၏"ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ကြာသတုံးလို့ ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာရဲ့ခေတ်ကိုက အမှောင်သဘောရှိတယ်နေ့ာ်။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ လက်တွေ့ အခုမှောင်နေတဲ့ အမှောင်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲလို့ ဟဲဒီအမှောင်ကိုပဲ စစ်တမ်း ထုတ်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကြာသလဲလို့ကို မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒီအစကို ရှာလို့မရအောင် ကြာတယ်၊ ဒီအမှောင်ဟာ အကာယ်၍မျှား နေရောင် လရောင် မီးရောင်မရှိရင် ကမ္ဘာလောကကြီး ဘယ့်နှယ်နေမလဲ၊ အမြဲ မှောင်နေမယ်၊ အရောင်ကလေး တခုမှမရှိဘူးဆိုရင် သဘာဝအတိုင်း အမြဲမှောင်နေမယ်၊ အဲဒါလိုပဲ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ဉာဏ်လေးမပေါ်ပဲနဲ့ သဘာဝအတိုင်း ဆိုလို့ရှိရင် အဝိဇ္ဇာမှောင်နေတယ်၊ ဘာဆိုဘာမှ မသိဘူး၊ သိစရာဟူသမျှ ဘာမှ မသိဘူး။

ဟိုကမ္ဘာလောက သြကာသလောကဆိုတဲ့ အပြင်ဘက် လောကကြီးဟာ ဘယ်အရောင်မှမရှိလို့ အမြဲမှောင်နေတဲ့ ဥစ္စာဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း မှောင်နေတာပဲ၊ ဒီအမှောင်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှ လာလုပ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝအတိုင်းကိုက ဒီကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အရောင်မရှိရင် မှောင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ သတ္တဝါတွေမှာလဲပဲ အသိဉာဏ်မရှိလို့ရှိရင် အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့အမှောင်ဟာ အမြဲရှိတယ်၊

အဲဒီတော့ ဒီအဝိဇ္ဇာအမှောင်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲလို့ ပြောလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးရဲ့အဝိဇ္ဇာ၊ ဘုန်းကြီးရဲ့တဏှာဟာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ ပြောလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ အခု အားလုံးရေးနာနေကြတဲ့ လူများရဲ့ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလို့ ပြောလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ အင်မတန်ကို

ကြာတယ်၊ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ဓာတ်သဘောပဲ၊ အဲဒီ ဓာတ်သဘောကမှ စုပေါင်းပြီးတော့ ခုလိုရုပ်တွေ နာမ်တွေ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေရတယ်။

ဒီတော့ ဒီဓာတ်သဘောဟာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ အသိဉာဏ်မရှိဘူးဆိုပေမဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ လိုချင်မှုရှိအောင် လိုချင်လာအောင် ဘယ်သူမှ သင်မပေးရဘူး၊ သဘာဝအတိုင်းကိုက လိုချင်မှုပါလာတယ်၊ လိုချင်စရာသာတွေ့ရင် လိုချင်မှုတဏှာဟာ သဘာဝအတိုင်း ရောက်လာတာဘဲ၊ ဒီခု လောကကြီးမှာတင်ပဲ လိုချင်ရုံသာ မကဘူး၊ မတော်လို့ သေခါနီးကျလို့ရှိရင်လဲပဲ လူ့ဘဝလိုချင်နေတာပဲ၊အို သေခါနီးမပြောနဲ့ ခုကိုပဲ ကောင်းရာမြတ်ရာရောက်ရပါလို၏တွေ ဘာတွေနဲ့ လိုချင်နေတာဘဲ၊ တဏှာဆိုတဲ့သဘောကလဲ ဘယ်သူမှ ပြင်မပေးရဘူး လိုချင်တတ်တာပဲ။ "ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အဝိဇ္ဇာနီဝရဏာနံ၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမှောင်သည် ပိတ်ဖုံး၍ထားအပ်ကုန်သော။ တဏှာသံယောဇနာနံ၊ တဏှာတည်း ဟူသောကြိုးက ဟိုဖွဲ့ဒီဖွဲ့ ဟိုဆက်ဒီဆက် ဆက်သွယ်၍ နေကြကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါဟူသမျှတို့၏၊ သန္ဓာဝတံ၊ တဘဝမှ တဘဝသို့ ပြေးသွား၍ နေကြရကုန်သော။ သံသရတံ၊ တပြောင်းပြန်ပြန် ကျင်လည်ကြရ ကုန်သော။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ပုဗ္ဗာ ကောဋိ၊ ရှေးက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အစွန်းအစအပိုင်းအခြားကို။ န နာယတိ၊ မသိအပ် မသိနိုင်ချေ။

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကုန်ရင် ရဟန္တာဖြစ်။ ။အမှန်အတိုင်းဆိုလို့ရှိရင် အစကိုလဲ မသိဘူး၊ ဒီခုနက အမှောင်ဓာတ်ကို ကြည့်ပါလေ၊ အမှောင်ဓာတ်ဟာ ဘယ်တုန်းက စလာသလဲ၊ ဘယ်သူက လုပ်သလဲ၊ ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဘူး၊ သဘာဝအတိုင်းရှိနေတယ်၊ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာလဲ ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဘူး၊ သဘာဝအတိုင်းရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီသတ္တဝါတိုင်း သတ္တဝါတိုင်းဟာ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာ အခြေခံနေတယ်၊ အဲဒီဟာတော့ နှစ်နှစ်ကာကာကြီး နားလည်ထားဘို့ လိုတယ်နော်၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာကုန်ရင် အဝိဇ္ဇာကုန်ခမ်း ရဟန္တာဖြစ်ရင် နောက်ဘဝသစ် မရှိတော့ဘူး၊ တဏှာကုန်ရင် တဏှာကုန်ခမ်း ရဟန္တာဖြစ်ရင် နောက်ဘဝသစ် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ အခြေတည်လာတာကိုက အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ အခြေတည်လာတယ်၊ အဆုံးသတ်မှာကလဲ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ အဆုံးသတ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက

မမွစကြာတရားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ပြောခါနီး လူတိုင်း လူတိုင်း အော်...ငါမှာ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာက တော်တော် ခြေခြေမြစ်မြစ်ကြီး ဖြစ်နေပါကလား၊ အဲဒီလို နားလည်ထားစေချင်တယ်။

အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ သတ္တဝါတို့ရဲ့ အုတ်မြစ်။ ။သာပြီးတော့သဟိပုဘ်ဒိုရန် ဟာခု ဘုန်းကြီးပြောဦးမယ်၊ ဘုန်းကြီး စဉ်းစားတယ်၊ ဒီကလေးကလေး မွေးဖွားလာတယ်၊ ဘာဆိုဘာမှ မသိဘူး၊ မွေးဖွားလာခါစလေးမှာ ဘာမှမသိတော့၊ မသိရုံသက်သက်ပဲ နေရသလား ဆိုတော့ အချိန်တန်ရင် ဆာလာပြီ၊ ဆာလာတဲ့ဥစ္စာ တဏှာက နှိုးဆော်တာ၊ ဥပမာ- ရေဆာလာပြီ, အမေ့နို့ရည်ဆာလာပြီ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ကလေးသဘာဝ အတိုင်း သူ့ဓာတ် ပေါ်လာတာပဲ၊ အဲဒီ တဏှာကြောင့် တော်တော်လေး အချိန်ကြာတယ်ဆိုရင်ပဲ နို့ဆာလို့ငိုလာတယ်၊ တစုံတခုဆာလို့ ငိုလာတယ်၊ အဲဒီဆာတဲ့ဥစ္စာကိုက တဏှာပဲ၊ ဒီအရင်းခံတဏှာကြောင့် ဆာတာ၊ ဒီတော့ ကလေးဟာ ဒီတဏှာဖြစ်အောင်, ဆာအောင် ဘယ်သူက သင်ပေးသလဲ၊ ဘယ်အမေကမှ သင်မပေးဘူး၊ ဘယ်အဖေကမှ သင်မပေးဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးဟာ ဘာများသိသလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘာဆိုဘာမှ မသိဘူး၊ ခြော်...အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာဟာ သတ္တဝါတိုင်းမှာ ဓာတ်ခံအဖြစ်နဲ့ကို ပါနေ တာပဲ၊ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာဟာ သတ္တဝါတိုင်းရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်ပဲ၊ သူတို့နှစ်ခု ပြတ်သွားရှိရင် ဒီသတ္တဝါတွေဟာ နောက်ထပ် ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဆိုပေမဲ့ မဖြစ် တော့ပါဘူး၊ ဖြစ်လဲမဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး၊ အဲဒါလေးကို သဘောပေါက်ထား ကြစမ်းပါ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီအဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကို သတ်ဘို့ရန် အတွက် ဒီမမွစကြာတရားတော်နဲ့ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ဖွင့်ပြီးပေးလိမ့်မယ်နော်၊ မြတ်စွာ ဘုရား ဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ သတ္တဝါတွေမှာ ဉာဏ်ရအောင် ဖွင့်ပေးမယ်။

"ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ"။

"ဘိက္ခဝေ၊ ပဥ္စဝဂ္ဂီအမှူးထားတဲ့ ကျွတ်ဘမ်းဝင်ကြမည့် ပရိသတ်များတို့" ပဗ္ဗဇိတေန၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ကိုခွါပြီး၍ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်လျှင်။ ဒွေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေ အန္တာ၊ ဤအစွန်း နှစ်ဖက် ထွက်နေတဲ့ အရာတို့ကို။ န သေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲထိုက်ကုန်"

"ကတမေ ဒွေ၊ ယော စာယံ ကာမေသု ကာမေသုခလ္လိကာ နုယောဂေါ ဟီနော ဂမ္မော ပေါထုဇ္ဇနိကော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော"

ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့အကျင့်။ ။နှစ်ပါးဆိုတာ ဘယ်တရားများလဲလို့ ဆိုတော့ "ကာမေသု၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌။ ယော ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါ၊ အကြင် ကိလေသာ ကာမချမ်းသာကို အဖန်ဖန်ခံစား အားထုတ်ခြင်းသည်။ ဟီနော၊ ယုတ်ညံ့လှချေ၏"။ ကာမဂုဏ် ခံစားတဲ့အကျင့်ကို "ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ"လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီအကျင့် ဟာ ဟီနော၊ ယုတ်ညံ့လှချေ၏။ ကာမဂုဏ်ခံစားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတုံးဆိုရင် တဏှာပဲ၊ ကာမဂုဏ်ခံစားချင်တဲ့တဏှာဟာ အင်မတန်ယုတ်ညံ့တယ်။ "ဟီနော၊ ယုတ်ညံ့လှချေ၏။ ဂမ္မော၊ ရွာသူရွာသား လူအများတို့၏အကျင့်ဖြစ်၏။"ပဗ္ဗဇိတ ဆိုတဲ့ ရသေ့ရဟန်းများရဲ့ အကျင့်မဟုတ်ဘူး၊ ရသေ့ ရဟန်း သူတော်စင်တို့ရဲ့ အကျင့်မဟုတ်ဘူး၊ ရွာသူရွာသားများရဲ့အကျင့်။ "ပေါထုဇ္ဇနိကော၊ ပုထုဇဉ် တို့ရဲ့ အလေ့အကျင့်ဖြစ်၏။ အနရိယော၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အလေ့အကျင့် မဟုတ်၊ ပုထုဇဉ်များရဲ့ အလေ့အကျင့်ဖြစ်တယ်" အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ အလေ့ အကျင့်မဟုတ်ဘူး။ အနတ္ထသံဟိတော၊ ကောင်းသော အစီးအပွါးနှင့်စပ်ယှဉ် သော တရားမဟုတ်ချေ။" ဒီ ပဌမဆုံး ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့ အကျင့်၊ အဲဒီ အကျင့်ဟာ မကောင်းဘူး၊ ဒါဟာ ရသေ့ရဟန်းများ မမှီဝဲရဘူး၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီ တို့က ရသေ့ရဟန်းတွေပဲ၊ အဲဒီ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေကို အမှူးပြုပြီးတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ဟောနေတယ်နော်၊ အဲသလို ရသေ့ရဟန်းတွေဟာ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို ခံစားတဲ့ အကျင့်မျိုးကို ရှောင်ရပါမယ်လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ "ဟီနော၊ ယုတ်ညံ့၏။" ဒီအကျင့်ဟာ မွန်မြတ်တဲ့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်ညံ့လို့မို့ ဒီအကျင့်မျိုး လိုချင်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူသူလေးပါး ရှက်ရှက်ကြောက်ကြောက်နဲ့ဖြစ်ရတယ်။

အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရား။ ။ဒါ မကောင်းဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ပြောစရာ ရှိတယ်။ ကာမဂုဏ်လို့ဆိုတော့ကာ လူတွေ က ယောကျ်ား, မိန်းမ, နှစ်ဦးပေါင်းသင်းတဲ့ ကာမဂုဏ်မျိုးကိုသာ ထင်နေ

ကြတယ်၊ သို့ပေမဲ့ အဲဒါလောက်သာ မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ကာမဂုဏ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ရူပါရုံ လှလှပပ၊ သဒ္ဒါရုံ သာသာယာယာ နားပျော်ဘွယ် သီချင်းသံတွေ စကားပြောသံတွေ၊ ဂန္ဓာရုံ မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်တွေ၊ ရသာရုံ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းဆိုတဲ့ အရသာတွေ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဖွဲ့မွေ့ရာ ကမ္ဗလာ ကော်ဇောက စပြီးတော့ ကောင်းမွန်တဲ့ အထိ အတွေ့တွေ၊ အဲဒါတွေဟာ အကုန်လုံး ကာမဂုဏ် ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ကာမဂုဏ်ငါးမျိုးစလုံးဟာ အရိယာ သူတော်ကောင်းများ မြတ်နိုးတဲ့အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ သတ္တဝါတိုင်းမှာ တဏှာဆိုတဲ့ခေတ်ဏ ပါနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်တရားနဲ့မှ မပြုပြင်လို့ရှိရင်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာက ဘာမှအပြစ်မရှိဘူးဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ဖုံးထားတော့ တဏှာက ခံစားချင်တယ်၊ ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂဆိုတာ တဏှာ အားပေးနေတာပဲ။

အရှက်အကြောက် ရှိတဲ့သူဟာ ပွဲမကြည့်ဘူး

မူရင်းကလဲ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာကို အခြေတပ်ထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်တဲ့အပြင် ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ ဆိုတဲ့ အကျင့်ကလဲ တဏှာအားပေးတဲ့ အကျင့်ဆိုတော့ ဒီအကျင့်ဟာ ရသေ့ရဟန်းများနဲ့ လားလားမှ မသင့်တဲ့ အကျင့်ပဲလို့ ပဌမဆုံး ပယ်တော်မူတယ်၊ ဒါလျှောက်ပြီးတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်။ ဟီနော၊ ယုတ်ညံ့တယ် ဆိုဒါလဲ သေသေချာချာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ပွဲကြည့်ချင်တယ် ဆိုပေမဲ့ တော်တော်ကလေး အရှက်အကြောက်များတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်ပဲ မကြည့်ဝံ့ကြဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ဒီပွဲကြည့်တဲ့ အကျင့်ကိုက ကောင်းတဲ့အကျင့် မဟုတ်ဘူးလို့ အများက သမုတ်ပြီးသား အများက ယူဆပြီးသား ဖြစ်နေလို့ တော်တော်လေး အသက်ကြီးတယ်ဆိုရင် "အို....ငါတို့ အရွယ်နှင့် မတော်ပါဘူး"လို့ ရှောင်ကြတယ်၊ တော်တော်ကလေး စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်နေရင်လဲ"အို.... ဒီပွဲလမ်းသဘင်တွေ သိပ်သွားလို့မတော်ပါဘူး"ဆိုပြီး ရှောင်ကြတယ်၊ တော်တော်ကလေး ရှက်တတ်ပြုတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးများလဲပဲ "အို....ဒီပွဲတွေ လမ်းတွေ သွားလို့ မတော်ပါဘူး"ဆိုပြီး ရှောင်ကြတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအကျင့်ဟာ မကောင်းဘူးဆိုဒါ သူသူငါငါ သိပြီးသား အသိအမှတ်ပြုပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပဲ။ အဲဒါကြောင့် အကယ်၍

မနေနိုင်လို့ တဏှာလှုံ့ဆော်လို့ သွားပေမဲ့ စိတ်ကတော့ ရွံနေကြတယ်၊ သဘာဝအတိုင်းကိုက ယုတ်ညံ့လို့ သဘာဝအတိုင်းကိုက အောက်တန်းကျလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ အနတ္ထသံဟိတော၊ အကျိုးစီးပွါးနဲ့ မစပ်ယှဉ်သော အကျင့်ဖြစ်တယ်၊ လောကကောင်းကျိုး မရတဲ့ အကျင့်ဖြစ်တယ်။ ဟိုသံသရာ ဆိုဒါတော့ မပြောနဲ့တော့၊ သံသရာမှာလဲ တဏှာတိုးလေ မကောင်းလေ၊ ဒီရူပါရုံလှလှပပတွေ ကြည့်ပြီးတော့ နေလို့ တဏှာဖြစ်လေ သံသရာ အတွက် မကောင်းလေပဲ၊ သံသရာထဲ ကြာဘို့ရာ အကြောင်းဖြစ်နေဒါပဲ၊ သဒ္ဒါရုံ ကောင်းကောင်းကလေးတွေ သီချင်းသီဆိုသံတွေ၊တယောက်တယောက် စကားပြောသံတွေ နားထောင်ချင်လေ တဏှာတိုးလာလေ၊ နဂိုထဲက တဏှာ အခြေခံလာဒါ ဆိုတော့ တဏှာတိုးလာလို့ရှိရင် သံသရာထဲမှာ သာပြီးတော့ ကြာမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် "အနတ္ထသံဟိတော၊ အကျိုးစီးပွါးနဲ့ မစပ်ယှဉ်သော ကရားဖြစ်တယ်"လို့ ဟောတော်မူတယ်။

မျက်စိကရူပါရုံမှာ ပျော်မွေ့တယ်။ ။ပြီးတော့ တနေရာမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဒီကာမဂုဏ်ရဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်လိုဟောပါသလဲလို့ဆိုတော့ ဟိုမာဂဏ္ဍိယသုတ်မှာ မာဂဏ္ဍိယ ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုဟောတော်မူတယ်၊ "မာဂဏ္ဍိယ၊ စက္ခုံ ပသာဒဆိုတဲ့ မျက်စိက။ ရူပါရာမံ၊ ရူပါရုံဟူသော မွေ့လျော်ဘွယ်ရာရှိ၏" မျက်စိက ရူပါရုံချည်း ကြည့်နေချင် ဒါပဲ။ ရူပရတံ၊ရူပါရုံ၌ မွေ့လျော်၏ ရူပါရုံ မြင်ရမှ ရူပါရုံကို ကြည့်နေရမှ မွေ့လျော်နေတယ်တဲ့၊ နားကလဲ အသံကြားရမှ သူ့စိတ်က ကျေနပ်တယ်၊ အသံကို တယ်နားထောင်ချင်တယ်၊ ဒီ နှာခေါင်းက လဲပဲ အနံ့ကလေးရနေမှ ကျေနပ်တယ်၊ ဒီရူပါရုံစတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စက္ခု သောတစတဲ့ ဒီတရားတွေက အမြဲမွေ့လျော်နေတာ ဖြစ်တော့ တဏှာက လှုံ့ဆော်ပြီးတော့ ကြည့်ချင်နေဒါပဲ၊ ကြားချင်နေဒါပဲ၊ မွှေးကြိုင်ချင်နေ ဒါပဲ၊ အရသာကောင်းကောင်းတွေ စားချင်နေတာပဲ၊ အတွေ့အထိ ကောင်း ကောင်းတွေ တွေ့ထိချင်နေတာပဲ၊ ဒါလက်တွေ့နော်၊ သတ္တဝါတိုင်းရဲ့ လက် တွေ့နော်၊ အင်း ပြန်ပြီးစဉ်းစားလိုက်စမ်း၊ သတ္တဝါတွေဟာ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ ခတ်ခံရှိတယ်၊ ဒီစက္ခု, သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယဆိုတဲ့ တရားတွေ ကလဲ ရူပ, သဒ္ဒ, ဂန္ဓ, ရသ, ဖောဋ္ဌဗ္ဗဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို အင်မတန်မွေ့လျော်တယ်။

အနူမီးကင်တာနဲ့ တူတယ်။ ။ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ပြီးတော့ ဟော
တော်မူပြန်တယ်၊ ဒီသတ္တဝါတွေရဲ့ တဏှာက
အာရုံငါးပါး မွေ့လျော်ပုံဟာ ဘာနဲ့တူတုံးလို့ဆိုတော့ အနူမီးကင်တာနဲ့
တူတယ်၊ အနူဟာ သူ့ကံမကောင်း အကြောင်း မသင့်လို့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ
မထိန်းသိမ်းလို့ ဖြစ်ဖြစ် အနူဘဝရောက်နေတယ်၊ အနူဘဝ ရောက်နေတော့
တော်တော်ကလေး အနူက ကြီးလာတယ်ဆိုရင်ပဲ ယားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
ယားသတုန်းဆိုတော့ အထဲကပိုးတွေက ကြွတယ်၊ အထဲက ပိုးတွေကကြွလို့
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်တော့ အနူက ယားတယ်၊ ယားတော့ ဘာလုပ်သတုံး
ကုတ်တယ်၊ ကုတ်လို့ အားမရတော့ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ မီးကျီးကောင်း
ကောင်းနဲ့ သွားပြီးတော့ မီးကင်တယ်၊ မီးကင်လိုက်တော့ ထိုအပူ ဓာတ်
ကြောင့် ပိုးတွေက နောက်ဆုတ်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်၊ အယားပြေသွားတယ်၊
ဒီတော့ အနူဓာတ်ခံရှိတဲ့ အနူဟာ ပိုးထတော့ ယားတယ်၊ ယားတော့ ကုတ်
တယ်၊ မီးကင်တယ်၊ မီးကင်တော့ အယားပျောက်လို့ ခဏသက်သာ သွား
တယ်၊ ပျောက်သလားဆိုတော့ မပျောက်ပါဘူး၊ အနူမပျောက်ပါဘူး၊ ခဏပဲ
သက်သာသွားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဥပမာအဖြစ်နဲ့
ဒါကို မိန့်တော်မူတယ်။

မီးကင်လို့ အယားသက်သာသွားတာ။ ။ဘုန်းကြီးက သဘောပေါက်နေတယ်၊
ဝမ်းထဲမှာ တဏှာ ဓာတ်ခံရှိနေတဲ့
ဥစ္စာဟာ အနူဓာတ်ခံရှိနေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အနူရောဂါရှိနေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊
ဒီတော့ ရူပါရုံကလေးမြင်ရတော့ ရူပါရုံကလေးကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ဒါ
အနူထတာပဲ၊ သဒ္ဒါရုံကြားရတော့ သဒ္ဒါရုံကလေး နားထောင်ချင်တယ်၊
ဒါအနူပိုးထဒါပဲ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတွေကို ဒီလိုပဲ လိုချင်နေတယ်၊
အဲဒါ အနူပိုး၊ တဏှာပိုးထတာ၊ တဏှာပိုးထတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပိုးဆိုတော့
ခုတင်က အယားပျောက်သလို မီးကင်သလို ရူပါရုံကြည့်တယ်၊ သဒ္ဒါရုံ နား
ထောင်တယ်၊ ဂန္ဓာရုံမွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်တွေကို အနီးအပါးမှာ ထားတယ်
သုံးတယ် စွဲတယ်၊ အရသာကောင်းကောင်း ကလေးတွေ စားတယ်၊ သောက
တယ်၊ အဲဒါတွေ ဘာလုပ်တာတုံးလို့ ဆိုတော့ ခုတင်က ပြောတဲ့အတိုင်း
အယားပျောက် မီးကင်နေဒါဘဲ၊ စားစရာတွေ့ စားပွဲတွေကြည့်ပြီးတော့

ကနေ့ တော်သွားပြီ၊ စားလိုက်ရ ပွဲကြည့်လိုက်ရလို့ ကြေနပ်သွားပြီတဲ့၊ ဒါဟာ မီးကင်လိုက်လို့ ခဏကလေး အယားသက်သာသွားတာ၊ ကနေ့တော့ သီချင်းသံတွေ ဘာတွေတော်ပြီ၊ အင်း အိပ်အုံးမယ်၊ နားမထောင်တော့ဘူး၊ ပွဲတို့ဘာတို့ တော်ပါပြီဆိုပြီး နေတာဟာ အယားပျောက်သွားတာပဲ၊ မီးကင်လိုက်လို့ အယားပျောက်သွားသလိုပဲ ပွဲကြည့်လိုက်လို့၊ ရူပါရုံ ကောင်းကောင်းကလေး ကြည့်လိုက်လို့၊ သဒ္ဒါရုံကောင်းကောင်းကလေး နားထောင်လိုက်လို့ ဒီ အာသာပြေသွားတယ်၊ ဒီအယားဟာ တကယ် ပျောက်သွားသလား၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အနူပျောက်သလား၊ တဏှာပျောက်သလား၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ပိုပြီးတော့ အနူရောဂါထတာပဲ၊ ကုတ်လိုက် မီးကင်လိုက်၊ ခဏ သက်သာလိုက်၊ ရောဂါပိုး ထလိုက်၊ တဏှာစေတ်ခံရှိနေလို့ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေဟာ ရူပ သဒ္ဒ ဂန္ဓ ရသ ကာမဂုဏ်တွေ လိုက်စားလိုက်တော့ ခဏကလေး အနူအယား ပျောက်သလို ခဏကလေး သက်သာသွားတယ်။

တဏှာတိုးအောင် လုပ်နေတာ။ ။ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့ ခုတင်က အနူရောဂါ ထသလို ထပြီး ယားပြန်တာပဲ၊ ရူပ သဒ္ဒ ဂန္ဓ ရသ အာရုံတွေ လိုက်စားပြန်တာပဲ၊ ဒီနည်းနဲ့ သံသရာတလျှောက်လျှောက်လာခဲ့တာ ဘယ်တော့မှ သံသရာက ကျွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာက အခြေခံလာတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သံသရာက ကျွတ်ရပါလို့ရဲ့လို့ ဆုတောင်းပေမဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျွတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုန်း အလုပ်ကိုက အနူပျောက်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အနူတိုးအောင် လုပ်နေတာ၊ အလုပ်ကိုက တဏှာပျောက်အောင် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာတိုးအောင် လုပ်နေတာ၊ ဘယ်လောက် ဆုတောင်း ဆုတောင်း မရပါဘူး၊ နိဗ္ဗာန် မရပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ကာမသုခလ္လိကာ-နုယောဂဆိုတဲ့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို လိုက်စား ပျော်ပါးတဲ့ အကျင့်ဟာ ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း(မာဂဏ္ဍိယသုတ်မှာ ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း) နူနာကို မီးကင်နေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကို "ဘိက္ခဝေ၊ ဘိက္ခုတို့။ ဒွေမေ အန္တာ၊ ဤယုတ်လဲယုတ်ညံ့ နှစ်ဘိုနှစ်စုလဲကွဲပြားနေတဲ့ တရားတို့ကို။ ဒွေ၊ ၂-မျိုးကုန်သော။ ဒွေမေ အန္တာ၊ ဤယုတ်လဲယုတ်ညံ့ နှစ်ဘိုနှစ်စုလဲကွဲပြားနေတဲ့ တရားတို့ကို။

န သေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲထိုက်ကုန်။ ကတမေ ဒွေ၊ နှစ်မျိုးဟူသည်အဘယ်နည်း။ ကာမေသု၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့၌။ ယော ကာမသုခလ္လိကာ-နုယောဂေါ၊ အကြင်ကိလေသာ ကာမချမ်းသာကို အဖန်ဖန်လိုက်စား ပျော်ပါးခြင်းဆိုတဲ့ "ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ"အကျင့်သည်။ ဟီနော၊ ယုတ်ညံ့လှ၏။ အထက်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဂမ္မော၊ ရွာသူရွာသား လူ့ဘများတို့၏ အလုပ်ဖြစ်၏။ ပေါထုဇ္ဇနိကော၊ အရိယာတို့ အတွင်းမှာ မပါဝင်တဲ့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အလုပ် အလေ့အကျင့်ဖြစ်၏၊ အနရိယော၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ အကျင့်မဟုတ်။ အနတ္ထသံဟိတော၊ သည်အကျင့်ကို ကျင့်သည့်အတွက်ကြောင့် မည်သည့် ကောင်းကျိုး တစုံတရာမျှ မရှိ။"

အရသာခံပြီး မစားနဲ့။ ။အဲဒါကြောင့် ရသေ့ရဟန်းဖြစ်လျှင် ဒီအကျင့်မျိုးကို ရှောင်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက လျှောက်ပြီးတော့ စဉ်းစားတယ်၊ အလှန်ကောင်းတဲ့ ဆွမ်း, ဆွမ်းဟင်းတွေကို ဘုန်းကြီးတွေ ရဟန်း သာမဏေတွေ ဘုဉ်းပေးကြတယ်၊ အဲဒါတွေ ဘုဉ်းပေးကြတာလဲ ကာမဂုဏ် ခံစားနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလားလို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘယ်လိုပညတ်တော်မူသလဲ ဆိုတော့ "ကောင်းလှချည်ရဲ့၊ အရသာရှိလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး တဏှာပွါးအောင် အရသာခံ၊ ဇိမ်ခံပြီးတော့ မစားနဲ့" အဲဒါတွေ စားတဲ့အခါ တဏှာဖြစ်မှာစိုးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်စားပါတဲ့၊ ဘယ်လိုပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ရမည်လဲဆိုတော့ "ငါဟာ ဒီအစာ စားပြီးတော့ သာသနာ့ဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်အောင်, စာပေ ပရိယတ် ကျမ်းဂန်တွေကို သင်အံ့ပို့ချ သင်ပြပေးနိုင်အောင် စားပါ၏၊ တဏှာ လောဘ ကင်းဝေးကြောင်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်တွေ, မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်တွေ ကျင့်နိုင်အောင်သာ စားပါ၏"လို့ အဲဒီလို ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်ပြီး စားဘို့ရန် မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူတယ်၊ အဲဒီလို ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ပြီး မစားလို့ရှိရင် ကြွေးတင်တယ်လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ဆွမ်းရော, ကျောင်းရော, ဆေးရော အကုန်လုံး ဒီလိုဆင်ခြင်ပြီး သုံးဆောင်ရမှာပဲ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ခံစားတဲ့ အဘော ရောက်သွားမှာစိုးလို့ပဲ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က တချို့ပစ္စည်းတွေ

ဆိုရင် လုံးလုံးကို ပယ်ထားတယ်၊ တချို့ ပယ်လို့မရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဆင်ခြင်ပြီးသုံးပါလို့ မိန့်တော်မူတယ်၊ ပညတ်တော်မူတယ်။

ကျောင်းကို တွယ်တာတဲ့ တဏှာ မဖြစ်စေချင်

အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်တယ်လို့ဆိုရင် ရူပါရုံလှလှတွေ၊ မသုံးသင့်မသုံးကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုလှလှလေးတွေ၊ အဲဒါတွေကို ရသေ့ရဟန်းဆိုရင် မသုံးပါနဲ့၊ အကယ်၍ သုံးသင့် သုံးကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုဆိုရင်လဲ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သုံးပါ၊ အဲဒီလို သဒ္ဒါရုံတွေ ဘာတွေ သီချင်းသံတွေ နားမထောင်ပါနဲ့၊ နားထောင်လို့ရှိရင် အပြစ်ကို ရှိပါတယ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ မကြည့်ပါနဲ့၊ ကြည့်လို့ရှိရင် အပြစ်ကိုရှိတယ်၊ ဝိနည်းတော်အရကို အပြစ်ရှိတယ်၊ အဲဒီလို ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို လိုက်စားပျော်ပါးတဲ့ ကာမသုခလ္လိက အကျင့်မျိုးဘက် ပါသွားမှာစိုးလို့ နေရာတိုင်းမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က တားမြစ်တော်မူတယ်၊ အရသာခံ ဇိမ်ခံတဲ့အနေနဲ့ သာသာယာယာကလေး သုံးစွဲနေမှာကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် လိုလားတော်မမူဘူးနော်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် သီတင်း သုံးတော်မူတဲ့ ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတိုက်တို့ ဘာတို့လို ကျောင်းဒါယကာတွေရဲ့ သဒ္ဓါတရားအလျောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား ရှိသလောက် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောထဲ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ မကြာမကြာ သီတင်းသုံးပြီး သမာပတ်ဝင်စားနေတော်မူပါတယ်၊ တပည့်ရဟန်းသံဃာတွေကိုလဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကျောင်းတွေကို တွယ်တာတဲ့တဏှာ ဖြစ်မနေစေချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ရဟန်း သံဃာတော်တွေ ရဟန်းဖြစ်ခါစ ဘာများအမိန့်ပေးတော်မူသလဲဆိုတော့ အသင်တို့ ဆွမ်းခံပြီးတော့စား၊ သစ်တပင်ရင်း ဝါးတပင်အောက်မှာနေ၊ အဝတ်သင်္ကန်း များတိုလဲ ပံ့သကူကောက်ပြီးတော့ ဝတ်ကြ၊ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က မိမိလိုပဲ ခြိုးခြုံချွေတာကျင့်ဘို့ရန် ပဌမဆုံးမိန့်တော်မူခဲ့တယ်၊ ဒီထိအောင် ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တာဟာ တဏှာလောဘ ဖြစ်တတ်တဲ့အကျင့်မျိုး၊ ကာမသုခလ္လိကာ-နုယောဂ (ကာမဂုဏ်ချမ်းသာခံစားတဲ့) အကျင့်မျိုးကို မြတ်စွာဘုရား တားမြစ်တော်မူတယ်ဆိုတာကို တော်တော်များများ ဘုန်းကြီးပြောပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုအကျင့်မျိုးကိုလဲ မြတ်စွာဘုရား တားမြစ်တော်မူပါသေးသလဲ ဆိုတော့။

အလွန်အမင်း အပင်ပန်းခံကျင့်ရင် အတ္တကိလမထ

"ယော စာယံ အတ္တကိလမထာနုယောဂေါ ဒုက္ခော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော။ ယော စာယံ အတ္တကိလမထာနုယောဂေါ၊ တပင်တပန်း ဖြစ်အောင် အားထုတ်တဲ့ အကျင့်မျိုး သည်လည်း။ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်၏။ အနရိယော၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကျင့်ရတဲ့ အကျင့်မျိုးမဟုတ်။ အနတ္ထသံဟိတော၊ အကျိုးစီးပွါးနှင့် မစပ်ယှဉ်သော အကျင့်ပင် ဖြစ်၏။" သုခလ္လိကာနုယောဂ အကျင့်ကို မကျင့်ရဘူး၊ ကာမဂုဏ်တွေ မလိုက်စားရဘူး၊ တဏှာလောဘ မဖြစ်စေရဘူးလို့ တားမြစ်တာ ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် နင်လားငါလား အပင်ပန်းခံပြီးတော့ ကျင့်ရတော့မလားလို့ဆိုတော့ဒါလဲ အလွန်အမင်းအပင်ပန်းခံတာတော့ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က နှစ်သက်တော်မမူဘူး၊ အလွန်အမင်း အပင်ပန်းခံ ကျင့်ရင် အတ္တကိလမထာနုယောဂအကျင့် ဖြစ်သွားတယ်။

အတ္တကိလမထ အကျင့်များ။

။အဲဒီအကျင့်က ဘယ်လိုအကျင့်မျိုးတုံး ဆိုတော့ ဟိုခေတ်တုန်းက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ဟာ ကိုယ်တော်တိုင် တပင်တပန်း ကျင့်တော်မူခဲ့တယ်လေ၊ ဒီအာနာပါန ကျင့်တဲ့အခါတုန်းက နှာခေါင်းက လေမထွက်အောင် ပိတ်လို့၊ ပါးစပ်ကလဲ ပိတ်လို့၊ အတင်းကြိုးစားလိုက်တာ၊ နားတွေက လေတွေ ထွက်ပြီးတော့လာ တယ်၊ အဲဒီတော့ နားက လေမထွက်အောင် ကြိုးစားလိုက်တာ တကယ့် ဗိုက်ထဲ မှာ နွားသတ်သမားက နွားကို အတင်းလှီးဖြတ်နေသလို တပင်တပန်းကြီးဖြစ် သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အစာတွေလျှော့လိုက်တာ တနေ့လုံးနေလို့မှ ပဲပြုတ်ရေလေး လက်တခုပ်လောက် ဘုဉ်းပေးတော်မူတယ်၊ ပြီးတော့ ထပ်လျှော့လိုက်တာ၊ တနေ့လုံး နေလို့မှ ဇီးသီးကလေး တလုံးလောက် ဘုဉ်းပေးတော်မူတယ်၊ အဲဒီလိုကျင့်တော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဒိဝါဝင်းတဲ့ ပြည့်ဖြိုးတဲ့အသားအရေတော် တွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတော့ ခြောက်ကပ်ပြီးတော့ အရိုးနဲ့အရေ လောက်သာ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီလို ကျင့်လိုက်တုန်းက တရားထူးရသလား ဆိုတော့ မရပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ခန္ဓာကိုယ်ကို သိပ်ပင်ပန်း အောင် ကျင့်တဲ့ အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်မျိုးဟာလဲ ကောင်းတဲ့ အကျင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ဘာအကျိုးမှ မရဘူး၊

ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ အကျင့်နဲ့ အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်နှစ်မျိုးလုံးကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်ဘူးတာချည်းပဲ၊ ကြည့်စမ်း.... ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂအကျင့်ကို ဘယ်တုန်းက ကျင့်ခဲ့သလဲဆိုတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်နဲ့ နေတုန်းက ကျင့်ခဲ့တယ်၊ ထီးတော် နန်းတော်နဲ့ နေတုန်းက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ကာမဂုဏ်ကိုသာ ခံစားပြီးတော့ စည်းစိမ်နဲ့နေလိုက်တာ ဘာတရားထူးမှ မရဘူး၊ ဘာအကျိုးမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ အကျိုးမရှိရုံသာ မကဘူး၊ နောက်ဆုံး စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အို....ဒီထီးနန်းစည်းစိမ်နဲ့ နေလို့ရှိရင် သေကြရမယ်, အိုကြရမယ်, နာကြရမယ်၊ မသေခင် အိုရ,နာရပြီးတော့ သေပြီးတော့ နောက် သေကွဲ ကွဲကြရမယ်၊ ဘာ အသုံးကျသလဲလို့ အပြစ် မြင်ပြီးသကာလ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် တောထွက်တော်မူခဲ့တယ်။

အကျင့်နှစ်မျိုးကို မကျင့်ဘို့။ ။အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ထီးနန်းစည်းစိမ်နဲ့ နေတုန်းက စည်းစိမ် ခံစားတဲ့အကျင့်မျိုးဟာ ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ အကျင့်ပဲ၊ သိပ်ချမ်းသာအောင်နေခဲ့တာပဲ၊ ဘေးကလဲ သိပ်ယုယကြတာပဲ၊ အဲဒါလောက် ချမ်းသာတုန်းကလဲ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် အပြစ်မြင်တော်မူခဲ့တယ်၊ တခါ တောထွက်ပြီးတော့ ကျင့်တော့လဲပဲ အတ္တကိလမထအကျင့်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ကျင့်တယ်၊ သိပ်ပင်ပန်းအောင် ကျင့်တယ်၊ အဲဒီလောက် ကျင့်တော့လဲ တရားထူး မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် "ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန နသေဝိတဗ္ဗာ၊ ကတမေ ဒွေ၊ ယော စာယံ ကာမေသု ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါ ဟီနော ဂမ္မော ပေါထုဇ္ဇနိကော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော၊ ယော စာယံ အတ္တကိလမထာနုယောဂေါ ဒုက္ခော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော"လို့ အဲဒီအကျင့် နှစ်မျိုးကို မကျင့်ဘို့ရန် ဟောတော်မူတယ်။

အလယ်အလတ်ကျင့်မှ ထူးခြားတဲ့ဉာဏ် ပေါ်လာတယ် အိမ်ရာတည်ထောင် လူဘောင်က ထွက်ခွါလာလို့ တရားထူးရအောင် ကြိုးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် ဒီအကျင့်နှစ်ပါးကို မရောက်စေရဘူး၊ "ဧတေ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဥဘော အန္တေ အနုပဂမ္မ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်

သော။ ဧတံ အနွေ၊ ဤတရားအဘို့အစုတို့ကို။ အနုပဂမ္မ၊ မကပ်ရောက်မူ၍။ တထာဂတေန၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ ထိုးထွင်း၍သိအပ်သော။ မဇ္ဈိမာ၊ ထိုအကျင့်နှစ်ရပ်တို့၏ အလယ်၌ဖြစ်သော။ ပဋိပဒါ၊ အကျင့်သည်ကား။ ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့ဘက်လဲ မယိမ်းဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်တပင်တပန်းကြီးတကတဲ ချုံးသွားအောင် ဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနှစ်မျိုးကိုမကျင့်ပဲနဲ့ ငါဘုရားဟာ အလယ်အလတ်အကျင့်ကို လိုက်ခဲ့တာ အလွန်ကောင်းတယ်။ တထာဂတေန၊ ငါဘုရားသည်။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ ထိုးထွင်း၍သိမြင်အပ်သော။ မဇ္ဈိမာပဋိပဒါ၊ ထိုအကျင့်နှစ်ရပ်တို့၏ အလယ်၌ဖြစ်တဲ့ အကျင့်သည်။ စက္ခုကရဏီ၊ ဉာဏ်စက္ခုကိုလည်း ပြုတတ်ပေ၏။ အဲဒီ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလို့ ခေါ်တဲ့ အလယ်အလတ် အကျင့်ကိုကျင့်မှ တော်တော်ထူးခြားတဲ့ ဉာဏ်တွေ ပေါ်လာတယ်၊ ဉာဏကရဏီ၊ သစ္စာလေးပါးတရား သိမြင်နိုင်လောက်တဲ့ ဉာဏ်ကိုလည်း ပြုနိုင်ပေ၏။ ဥပသမာယ၊ ကိလေသာခပ်သိမ်းတို့၏ အေးငြိမ်းခြင်းအကျိုးငှါ။ အဘိညာယ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ခြင်းအကျိုးငှါ။ သမ္ဗောဓာယ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို အမှားအယွင်းမရှိ သိမြင်ခြင်းအကျိုးငှါ။ နိဗ္ဗာနာယ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ စင်စစ်ကေန်အမှန်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါပေသတည်း။

သာဓု……..သာဓု……..သာဓု။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ်တဲ့ အလယ်အလတ် အကျင့်ကို ကျင့်လိုက်တာ၊ ငါဘုရားဉာဏ်တွေ တိုးလာတယ်၊ ကိလေသာတွေ အပူတွေ ငြိမ်းသွားတယ်၊ သစ္စာလေးပါးကို သိလာတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လာတယ်၊ ငါဘုရားဟာ ဟိုအကျင့်နှစ်မျိုးကို ကျင့်တုန်းက ဘယ်အကျိုးမှမရခဲ့ဘူး၊ ယခု ဒီအလယ်အလတ်အကျင့်ကို ကျင့်လိုက်တော့မှ တကယ့်ကိုအင်မတန်အဘိုးတန်တဲ့ အကျိုးတွေ ရလာတယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ

အဲဒီ အလယ်အလတ် အကျင့်ဆိုဒါ ဘယ်အကျင့်လဲလို့ ဆိုတော့—

"ကတမာ စ သာ ဘိက္ခဝေ မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ စက္ခုကရဏီ ဉာဏကရဏီ ဥပသမာယ အဘိညာယ

> သမ္မောဓာယ နိဗ္ဗာနာယ သံဝတ္တတိ။ အယမေဝ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ”။

အဲဒီ အလွန်ကောင်းတဲ့ အလယ်အလတ် အကျင့်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အစရှိတဲ့ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ မဂ္ဂင်တရားပဲ။

> “သေယျထိဒံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တော သမ္မာအာဇီဝေါ သမ္မာဝါယာမော သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ”။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အကျင့်မြတ်က ဘယ်လောက်များ သတ္တိရှိပါသလဲလို့ ဆိုဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ တရားသဘောအတိုင်း စဉ်းစားကြည့်စို့။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ။သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုဒါက မှန်ကန်သောအမြင်၊ မှန်ကန်သော အသိဉာဏ်။ ဘယ်လိုနေရာမှာ မှန်ကန်ရမလဲ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်က ပဌမအချက်က ကံကံ၏ အကျိုးကို သိနေတဲ့ ကမ္မဿကတာဉာဏ်၊ ဒုတိယ အချက်က ဒိထက်ပိုပြီးတော့ သိနေတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ တတိယအချက်က ဒိထက်ပိုပြီးတော့ ထိုးထွင်း၍ သိတဲ့မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ အဲဒီဉာဏ်တွေဟာ အဆင့်ဆင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိချည်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒိပြင် ပါဠိတော် တနေရာမှာ။

> “သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဓေါ ဘိက္ခဝေ ဘာဝိတာ ဗဟုလီကတာ ရာဂဝိနယ-ပရိယောသာနာ၊ ဒေါသဝိနယပရိယောသာနာ၊ မောဟဝိနယ-ပရိယောသာနာ”။

ရဟန်းတို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို မိမိစိတ်မှာ ဖြစ်အောင်၊ မိမိသန္တာန်မှာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလို့ရှိလျှင် တကြိမ်မဟုတ်ဘူး၊ အထပ်ထပ်ကြိုးစားလို့ရလျှင် နောက်ဆုံးကျတော့ ရာဂကုန်သွားတယ်၊ ဒေါသကုန်သွားတယ်၊ မောဟကုန် သွားတယ်၊ ဒီမှာ “ဥပသမာယ၊ ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်းအေးဘို့ရန်။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏ လို့ ဒီနေရာမှာ ဓမ္မစကြာတရားတော်နဲ့ တထပ်တဲ ကျသွားတယ်”။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-က ဘာကြောင့် ဒီလောက် စွမ်းရသတုံးဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ တရားနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မိမိတို့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တကျာ အရင်းခံပြီးတော့ ကံတွေပြုခဲ့တယ်၊ ကောင်းတဲ့ကံလဲ ပြုခဲ့တယ်၊ မကောင်းတဲ့

ကံလဲ ပြုခဲ့တယ်၊ ပြုတာကိုက အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ အရင်းခံပြီးပြုတယ်၊ ကောင်းတဲ့ကံ ပြုတုန်းမှာ အဝိဇ္ဇာတဏှာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ခံကတော့ ရှိနေတယ်၊ ခေတ်ခံကရှိနေတော့ ဒီအဝိဇ္ဇာတဏှာ အရင်းခံနဲ့ ပြုတာချည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဆရာသမားတွေ ဟောပြောထားတဲ့အပြင် မိမိကိုယ်တိုင်လဲ အထပ်ထပ် စဉ်းစားတဲ့အတွက် ဘယ်လောကီစည်းစိမ်ကိုမှ မတောင့်တဘူး မလိုချင်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ လိုချင်တောင့်တပြီး ကုသိုလ်ပြုပါတယ်ဆိုတာတောင် ခေတ်ခံက အဝိဇ္ဇာတဏှာဟာ ဝမ်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။

ကံမတူလို့ လူအမျိုးမျိုးခြားနားပုံ။ ။ဒီတော့ အဝိဇ္ဇာတဏှာ အခြေခံပြီး လာတဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကံတွေဟာ ဒီသံသရာထဲမှာ အကျိုးပေးရော၊ အကျိုးပေးတော့ ကဲ-ဘာအကျိုးပေးမလဲ ဆိုကြစို့။ ယခုတရားနာပရိသတ်တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့တတွေမှာ ကုသိုလ်ကံအကျိုး ပေးနေတယ်၊ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးနေတဲ့ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကို စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ၊ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးလို့ ယခုဘဝမှာ လူဖြစ်လာရတာ၊ လူဖြစ်ရမှာလဲ အတော်အတန် ဉာဏ်ရှိနေတဲ့ လူဖြစ်နေတယ်၊ သဒ္ဓါတရား ရှိတယ်၊ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ အဲသလို လူဖြစ်နေတော့ အဲဒီကံကြောင့် ဖြစ်နေရတဲ့ လူ့ဆိုတဲ့ ဒီရုပ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကံကို စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ တယောက်က ရုပ်တမျိုး၊ ဟိုတယောက်က ရုပ်တမျိုးဆိုတော့ ရုပ်ချင်းမတူပါပဲလား၊ တမေထဲ တဖေထဲ မွေးထားတဲ့ သားသမီးတောင်မှ ရုပ်ချင်း မတူပါပဲလား၊ တမေထဲ တဖေထဲ မွေးထားတဲ့ အမွှာပူး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာတော့ ရုပ်ချင်းအတော် တူတယ်၊ အတော်တူတယ်ဆိုပေမဲ့ မသိမသာကလေး အသားချင်း ကွာနေ တတ်တယ်၊ ရုပ်ချင်းကွာနေတတ်တယ်၊ လက်ခြေအင်္ဂါချင်း ကွာနေတတ်တယ်၊ ဒီအမေ အဖေက ဆုံးမနေပြီး ဒီအိမ်မှာ ကြီးလာတဲ့ သားသမီးများတောင် တယောက်က စိတ်ကောင်း ရှိတယ်၊ တယောက်က စိတ်ကောင်း မရှိဘူး၊ တယောက်က ဉာဏ်ရှိတယ်၊ တယောက်က ဉာဏ်မရှိဘူး၊ နောက် အရွယ် ရောက်လို့ ပညာသင်တော့ တယောက်က ပညာတတ်တယ်၊ တယောက်က ပညာ မတတ်ဘူး၊ နောက် ပညာတတ်ပြီးလို့ အိမ်နဲ့ ယာနဲ့ နေကြတော့ တယောက်က ကြီးပွားတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ တယောက်က မကြီးပွားဘူး မချမ်းသာဘူး၊ တယောက်မှာ ရောဂါများတယ်၊ တယောက်မှာ ရောဂါမရှိ

ဘူး၊ တယောက်က အချိန်စော သေတယ်၊ တယောက်က အချိန်နှောင်းမှ သေတယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ တမေ တဖေထဲ တသွေးတသားထဲ အမွှာပူးမွေးတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကွာနေလှချည်လားလို့၊ ဒီတော့ ရှေးကံပဲ၊ အမေအဖေရဲ့ သွေးသားသာ တူတာ၊ ဒီအမေအဖေရဲ့ သွေးသားနဲ့ အခြေခံပြီးတော့ တည်ရ ပေမယ်လို့ မျိုးစေ့နဲ့တူတဲ့ ရှေးကံကတော့ တယောက်နဲ့တယောက် မတူကြဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီမှာ လာပြီးတော့ အကျိုးပေးချင်း မတူတာပဲ၊ ကံသာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာပဲ၊ ကံသာ ငါပိုင်ဥစ္စာပဲ၊ ကောင်းလဲ ငါ့ကံပဲ၊ မကောင်းလဲ ငါ့ကံပဲ၊ ငါပြုတဲ့ ကံတွေဟာ ကောင်းလဲ ငါစံရမယ်၊ မကောင်းလဲ ငါခံရ မယ်၊ အဲသလို ပီပီသသ လျှောက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကမ္မဿကတာဉာဏ်ဆိုတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ တော်တော် အဆင့်အတန်းမြင့်နေပြီ ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိအခြေခံ ကျန်မဂ္ဂင်များဖြစ်။ ။ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ လူကောင်း ဖြစ် နေပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါမကောင်းလို့ ငါ့ရုပ်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ငါမကောင်းလို့ အင်း.... ဘယ်လို အဖေအမေ တွေမှာ ဝင်စားရတယ်၊ ဖြစ်ရတယ်၊ ငါ မကောင်းလို့ ခုအလုပ် လုပ်တော့ အကျိုးမပေးဘူး၊ ငါမကောင်းလို့ ငါ့မှာ ဉာဏ်ထိုင်းနေတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ကောင်း တဲ့လူကလဲ ငါရှေးက ကံကောင်းလို့ ဘယ်မိဘ ဘယ်အမျိုးနဲ့ ငါလာပြီးတော့ တွေ့ရတယ်၊ ငါရှေးက ကံကောင်းလို့ ဉာဏ်ကလေး တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ငါရှေးက ကံကောင်းလို့ ရုပ်အဆင်းတွေ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ငါရှေးက ကံကောင်းလို့မို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာလို့ရတယ်၊ အဲသလိုစသည်အားဖြင့် သိတော့ အော်....ကံတွေဟာ တယ်အရေးကြီးပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်၊ အဲဒီလို ကံအကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်တဲ့ ကမ္မဿကတာဉာဏ် ဆိုတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ရှိရင်ပဲ တော်တော် ကောင်းနေပြီ၊ တော်တော် လူကောင်းကလေး ဖြစ်နေပြီ၊ သိပ်အရေးကြီးတာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီဉာဏ် အခြေခံပြီး သမ္မာသင်္ကပ္ပ (ကောင်းစွာကြံစည်ခြင်း)ဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်၊ ငါမကောင်းတာတော့ မကြံ ဘူးလေ၊ မကောင်းတာကြံရင် ငါ့မှာ မကောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်နေရော့မယ်၊ မကောင်းတာကြံတာက ဘာတုံး၊ ကာမဂုဏ်လိုက်စားဘို့မှာကြံတယ်၊ သူတပါး တွေ သေဘို့၊ ကြေဘို့၊ ဖျက်ဆီးဘို့ကြံတယ်၊ သူတပါးကိုနှိပ်စက်ဘို့ကြံတယ်၊

အဲသလို ငါမကြုံမိစေရဘူး၊ သူများဆင်းရဲအောင် ငါမကြုံမိစေရဘူး၊ အို… ကာမဂုဏ်တွေ မလွှဲသာလို့ တကယ် ငါ့မှာ ယခုလို လောကီအာရုံတွေနဲ့ အိမ်နဲ့ယာနဲ့နေရတယ်၊ လွှဲသာလို့ရှိရင် အိမ်နဲ့ယာနဲ့တောင် ငါမနေချင်ဘူး၊ ယခုမလွှဲသာလို့ နေရတယ်၊ ဒါတော့ ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ ငါဟာ ကာမဂုဏ်တွေ လိုက်စားလို့ ဘယ်တော်မလဲ၊ အို….ပွဲလမ်းသဘင် လိုက်စားလို့ ဘယ်တော်မလဲ၊ ဒါတွေကို ငါမကြုံဘူး၊ ငါမကြုံဘူး၊ အဲဒီလိုနဲ့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေ လိုက်စားဘို့ မကြုံစည်တော့ပဲ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့ ကင်းရှင်းဘို့ရာသာ ကြုံစည်တယ်။

အောက်တန်းစား မဂ္ဂင်များ။ ။သမ္မာသင်္ကပ္ပတရားနဲ့ ကောင်းမွန်စွာ ကြံစည်သလို သမ္မာဝါစာဆိုတဲ့တရားနဲ့ ကောင်းမွန်စွာ ပြောတယ်၊ စကားပြောတဲ့အခါမှာ သူများနဲ့ မှားမှားယွင်းယွင်းဖြစ်ဖြစ်သွားအောင် မပြောဘူး၊ မလိမ်ဘူး၊ မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောတယ်၊ သမ္မာကမ္မန္တ အလုပ်လုပ်တော့လဲ မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ လုပ်တယ်၊ သမ္မာအာဇီဝ ရောင်းတဲ့ ဝယ်တဲ့ အခါလဲ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနဲ့စပ်ပြီး စီးပွားရှာကြရပေမဲ့ တရားသဖြင့် ရှာတယ်၊ သမ္မာဝါယာမ လုံ့လဝီရိယထုတ်တော့လဲ အများကောင်းအောင် လုံ့လကြိုးစားတယ်၊ တရားသဖြင့် စီးပွါးရအောင် ကြိုးစားတယ်၊ သမ္မာသတိ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဘို့ သတိရနေတယ်၊ ဒီအချိန် ဘုရားအာရုံပြုဦးမှ၊ ဒီအချိန် ဘုရားစာတွေရွတ်ဦးမှ၊ ဒီအချိန် မေတ္တာပို့ဦးမှ၊ အဲဒီလို သမ္မာသတိဖြစ်လို့၊ ပြီးတော့ သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိတဲ့ နေရာမှာလဲ အင်းလူငယ် လူငယ်အလိုက် လူကြီး လူကြီးအလိုက်၊ စိတ်နေ စိတ်ထားများလဲ တည်လို့၊ သမ္မာသမာဓိဖြစ်လို့၊ ယခုပြောခဲ့တဲ့ မဂ္ဂင်တွေဟာ မဂ္ဂင်အမျိုးအစား ထဲမှာ အောက်တန်းအကျဆုံး မဂ္ဂင်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီဟာကိုပဲ ကောင်းလှပြီ၊ လူကောင်းကလေးကိုဖြစ်လို့၊ အမျိုးသားကောင်းကလေးကိုဖြစ်လို့၊ အမျိုးသမီးကောင်းကလေးဖြစ်လို့၊ ရဟန်းကောင်းကလေးဖြစ်လို့၊ ကိုရင်ကောင်းကလေး ဖြစ်လို့၊ ကံ–ကံ၏အကျိုးကို နားလည်တာတခုနဲ့ပဲ တန်ဘိုးရှိလှပြီနော်၊ ဒါပေမဲ့ ပဋ္ဌဝဂ္ဂီများကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟောတော်မူတာက ဒါလောက်မကဘူး၊ အထက် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိတို့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် သမ္မာ

ဒိဋ္ဌိတို့အထိ ဟောတော်မူတာ၊ အဲဒီမှာ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်ရမယ်။

ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ။ဘယ့်နှယ်လဲ ဒို့တတွေဟာ ရှေးကံကြောင့် လူဖြစ်လာတယ်ဆိုပေမဲ့ လူလို့သာ နာမည်တပ်ထားတာ၊ အမှန်တော့ ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်ပဲ၊ ဒီရုပ်တရားကလဲ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရုပ်၊ အဲဒီရုပ်က ကံအရှိန်ကုန်လို့ရှိရင် ပျက်တယ် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရုပ်က ခုစိတ်ကြောင့် ခုရုပ်ဖြစ်တယ်၊ ခုစိတ်လဲ ချုပ်သွားရော ခုရုပ်ကလဲ ချုပ်သွားရော၊ စိတ်ချမ်းသာတဲ့အခါ ရုပ်ကလေးတွေ ကြည်လင်လို့၊ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့အခါ ရုပ်တွေညှိုးနွမ်းလို့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဖြစ်အပျက်တွေနေ၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကလဲ ဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ အအေး အပူ ဥတုမျှလာတဲ့အခါ ရုပ်ကလေးများ ကြည်လင်လို့၊ အအေးက မိသွားတဲ့အခါ ရုပ်ကလေးဖောက်ပြန်လို့ နှာစေးတယ်တဲ့၊ အင်း ဘာဖြစ်တယ်တဲ့၊ အအေးမိလို့ နေမကောင်းဖြစ်နေသတဲ့၊ အင်း လျှာတွေဘာတွေ ကွဲလို့တဲ့၊ လည်ချောင်းတွေ ဘာတွေ ကပ်လို့တဲ့၊ အဲဒီလို စသည်ဖြင့် ဒီရုပ်ဟာ ကံကြောင့်ရော စိတ်ကြောင့်ရော ဥတုကြောင့်ရော အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေတယ်၊ ပြီးတော့ အစာကလေးမတွေ့ ဘယ်သူဟာ နေမကောင်းဘူးလို့၊ ဘာသူကတော့ ခေတ်စာတွေစားနေလို့ အတော်လေး နေသာ ထိုင်သာရှိသတဲ့၊ အင်း အစာအာဟာရကလဲ ဒီရုပ်ကို ချယ်လှယ်နေတာပဲ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဒီရုပ်ဟာ ဘာမှ သူ မာမာထက်ထက် ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိပါပဲလား၊ ကံက ပြုပြင်ထားလို့ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာနဲ့ ဒီလူ့ဘဝကို ရနေတဲ့အခါမှာပဲ ကံက အမြဲလိုက်ပြီးတော့ ပြုပြင်နေသေးတယ်၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ရှိရင် စောင့်ရှောက်ပါလျက်ကယ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ ဖြစ်တယ်၊ ကံကကောင်းနေတော့လဲ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့လဲ ကောင်းတာတွေတွေ့တယ်၊ ဪ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကံကြောင့်လဲဖြစ်နေတယ်၊ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရုပ်ဟာ ကံအရှိန်ကုန်လို့ရှိရင် ပျက်မှာပဲ၊ စိတ်ဟာ ခဏခဏပြောင်းနေသလို စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရုပ်ကလဲ ခဏခဏ ပြောင်းမှာပဲ၊ ဥတု ရေမြေတွေ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေသလို အဲဒီ ဥတု ရေမြေအတွေ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဒီရုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလဲပဲ ဖောက်လွဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်နေတာပဲ။

သုခ ခံစားတာလဲမကောင်း။ ။ဒီလိုဆိုရင် ဒီရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ မမြဲတဲ့ ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စတရားကြီးပဲ၊ မမြဲတဲ့ ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စတရား ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီရုပ်ကြီးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သုခမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒုက္ခသာ ကေန်ဖြစ်တော့တယ်၊ ဒုက္ခဆိုရင် အားလုံးကတော့ နာတာကျင်တာနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကိုသာ ဒုက္ခလို့ ထင်နေတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး၊ နာတဲ့ကျင်တဲ့ ဒုက္ခနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခမျိုး လောက်ကိုသာ ဒုက္ခလို့ခေါ်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီဒုက္ခမျိုး မဟုတ်ပဲနဲ့ ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်နေတဲ့ဟာကို ကောင်းသလား မကောင်းသလား ဆိုလို့ရှိရင် ဖြစ်ပြီးပျက်တာဟာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အချိန်ရှိသရွေ့ ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာဟာ မကောင်းဘူး၊ သုခခံစားပြီးတော့နေတယ် ဆိုပါတော့ ကောင်းသလား မကောင်းဘူးလား၊ ကဲ သုခခံစားတာဟာ မြဲနေသလား၊ မမြဲပါဘူး၊ အဲ ပျက်မှာပဲ၊ ပျက်ရင် သုခခံစားတာလဲ မကောင်းဘူး၊ ဒါဖြင့် ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီးက မမြဲတဲ့အနိစ္စ ခန္ဓာကြီးပါလား၊ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ခဲတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခအပြင် ပျက်ပျက်ပျက်ပျက်နေတဲ့ မကောင်းဒုက္ခကြီးပါလား၊ မကောင်း သင်္ခါရကြီးပါလား။

အနိစ္စ ရုပ်ခန္ဓာ။ ။အဲဒီလို ပျက်ပျက်နေတယ် ဆိုလို့ရှိရင် ခိုင်မြဲတဲ့သတ္တိ အတ္တဆိုတာ ဘာမျှ မရှိပါပဲလား၊ အနတ္တချည်း ပါလားလို့ ဟောသလို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်ပုံကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ခုတင်က အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲက တပါး အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်လာတယ်။

> "သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဘိက္ခဝေ ဘာဝိတာ ဗဟုလီကတာ ရာဂဝိနယပရိယောသာနာ ဒေါသဝိနယပရိယောသာနာ မောဟဝိနယပရိယောသာနာ"။

အဲဒီ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို စိတ်ထဲမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်အောင် စိတ်ထဲမှာ ထင်ရှားလာအောင် စွဲမြဲနေအောင် လုပ်ရမယ်။ "ဘာဝိတာ၊ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေအပ်သည်ရှိသော်။ ဗဟုလီကတာ၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ

အလေ့အလာ ပြုအပ်သည်ရှိသော်'' ဒီရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စူးစိုက်ပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုရမယ်၊ အဲဒီရုပ်က ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရကြောင့် ဖြစ်ပြီး ပျက်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီရုပ်က မမြဲပါဘဲလား၊ မမြဲလို့ပျက်နေတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ ပျက်နေတာပေါ့၊ အချိန်ရှိသရွေ့ ပျက်နေတာကို ထောက်လို့ရှိရင် အနှစ်သာရ အခိုင်အမာ ဘာမျှ မရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အနတ္တချည်းပဲ၊ အနိစ္စရုပ်ခန္ဓာကြီး၊ အဲဒီလို ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်အောင် ထပ်ကာထပ်ကာ စဉ်းစားကြည့်။

အနိစ္စ နာမ်ခန္ဓာ။ ။ရုပ်သာပြောနေတယ်၊ နာမ်ခေါ်တဲ့ စိတ်စေတသိက် တရားကကော မြဲသလား၊ အို စိတ်မမြဲတာကတော့ အသိသာကြီးပဲ၊ ခုစိတ်တမျိုး ခုစိတ်တမျိုး၊ စိတ်က မမြဲတာကတော့ အသေအချာပဲ၊ ဒီတော့ မမြဲရင် သူကလဲ ပျက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ပျက်တာပေါ့၊ စိတ်လဲပျက်တာပေါ့၊ တကယ်ထဲ ဖြိုးဖြိုးဖြင်းဖြင်း ပျက်နေတာ မကြားရပေမဲ့ စိတ်ပျက်နေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ၊ အထင်ရှားဆုံး ပြောရရင် တခါ တလေမှာ ခန္ဓာကိုယ်က ကျန်းမာချမ်းသာပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်က မချမ်းသာဘူး၊ အဲဒီ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ ဘယ်လောက်များ နှစ်နာသလဲ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒါကို စဉ်းစားပြီးကြည့်၊ အတော်မကောင်းတဲ့ နာမ်တရားတွေပဲ၊ ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ချမ်းသာကလေး ကျတော့လဲ ပျက်သွားတာပဲ၊ မကောင်းတဲ့စိတ်ကလဲ ပျက်တာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ကလဲ အနိစ္စ၊ စိတ်ကလဲ ဒုက္ခ၊ စိတ်ကလဲ အနှစ်သာရမရှိ မခိုင်မြဲတဲ့ အနတ္တပဲ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ အဖန်ဖန်ပွါး။ ။အဲဒီလို သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ထပ်ပြန်တလဲလဲပွါး၊ ဘယ်လောက်ထိအောင် ပွါးရမလဲ၊ ရာဂကုန်သွားအောင် ပွါးရမယ်၊တရားမရပဲနေမလား၊ရာဂကုန်သည့်အထိပွါး၊ဒီခန္ဓာကိုယ်ကိုမတပ်မက် မတွယ်တာအောင် ထပ်ကာထပ်ကာပွါး၊ ဒေါသတခါတခါ ဖြစ်လာလို့ရှိရင်လဲ ဟယ်ဒေါသရှိနေပါသေး သလား၊ ငါကအကြာကြီး ဒေါသနဲ့ ဝေးနေလို့ ဒေါသမဖြစ်တော့ဘူးလား အောက်မေ့တယ်၊ ဒေါသဖြစ်နေသေးတယ်၊ ဒီတော့ ဒေါသမဖြစ်အောင် သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ထပ်ကာထပ်ကာပွါး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ထပ်ကာထပ်ကာပွါး၊ အဲဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပွါးလို့ရှိရင် ''ရာဂဝိနယ ပရိယောသာနာ၊ ရာဂကိုပယ်ဖျောက်ခြင်း ဟူသော အပြီးသတ်ကိစ္စရှိသည်။

ဒေါသဝိနယပရိယောသာနာ၊ ဒေါသကိုပယ်ဖျောက်ခြင်း ဟူသော အပြီးသတ်ကိစ္စရှိသည်။ မောဟဝိနယပရိယောသာနာ၊ မောဟကို ပယ်ဖျောက်ခြင်း ဟူသော အပြီးသတ်ကိစ္စရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏”လို့ အဲသလို သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ပွါးလိုက်ရင် ရာဂ,ဒေါသ,မောဟတွေ အပြီးသတ် ကုန်ခန်းသွားအောင် ပယ်လိုက်နိုင်တယ်။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ။ ။သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်တရားက ကောင်းကောင်း မှန်မှန် မှန်မှန်ကန်ကန် ကြံတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ ဒီရုပ်ဟာ ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီးပျက် ဆိုတော့ မမြဲတဲ့ အနိစ္စတရားပဲ၊ ပြီးတော့လဲ တဖြေးဖြေးနဲ့ အိုမင်းရင့်ရော်လာတယ်၊ အကယ်၍သာ ဒီရုပ်ဟာ မြဲတဲ့တရားဟုတ်ခဲ့ရင် ဒီလို အိုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယခုတော့ အိုလာတယ်၊ မမြဲဘူး၊ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း ပျက်ပျက်နေတဲ့အတွက် ဒီရုပ်ဟာ ကောင်း ဒုက္ခပဲ၊ ဘာမျှ အနှစ်သာရမရှိ ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိတဲ့အတွက် အနတ္တပဲလို့ သမ္မာသင်္ကပ္ပတရားက ကြံစည်တယ် စဉ်းစားတယ်။

သမ္မာဝါစာ။ ။သမ္မာဝါစာဆိုတဲ့ တရားဖြစ်ပေါ်လာရင် ဘယ့်တော့မှ မကောင်းတဲ့စကား မပြောဘူး၊ စကားကို မပြောချင်ရင် သာ မပြောပဲနေမယ်၊ မကောင်းတဲ့စကားကို မပြောဘူး၊ အနိစ္စအကြောင်း ပြောမယ်၊ ဒုက္ခအကြောင်းပြောမယ်၊ သီလ သမာဓိအကြောင်း ပြောမယ်၊ ပညာအကြောင်း ပြောမယ်။

သမ္မာကမ္မန္တ။ ။သမ္မာကမ္မန္တက မကောင်းတာများတော့ လုပ်ကိုမလုပ်ဘူး၊ ရှောင်နေမယ်၊ သမ္မာကမ္မန္တက အလုပ်လုပ်ရလို့ရှိရင် တရားဟောတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ တရားထိုင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ တရားကျင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ တရားဆင်ခြင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်။

သမ္မာအာဇီဝ။ ။သမ္မာအာဇီဝကလဲ မတရားအသက်မမွေးဘူး၊ ဒို့ရဟန်းသံဃာဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဆွမ်းခံပြီးတော့ စားရတယ်၊ တရားသဖြင့် ဆွမ်းခံစားမယ်၊ သူများလှူချင်တန်းချင်အောင် ဟန်လုပ်ပြီးတော့ ဆွမ်းခံမစားဘူး၊ သူများလှူချင်တန်းချင်အောင် ပရိယာယ်တွေပြောပြီးတော့

ဆွမ်းခံမစားဘူး၊ အင်း လူဖြစ်ပြန်တော့လဲ ဝိပဿနာရောက်လာတဲ့ လူတွေ ကျတော့ အို မတရားစီးပွါးမရှာဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ ဖြစ်သမျှ ပျက်တာချည်းပဲ၊ ဒီ မတရားစီးပွါးရှာပြီးတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး မွေးနေတော့ကော ဒီခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးက ထာဝရတည်မြဲနေမှာတဲ့လား၊ ဒီလိုဆိုတော့ မတရားစီးပွါး ရှာပြီးတော့ မတရားသေပြီးတော့ မတရားဘဝ ရောက်သွားတော့ တွေ့ရ ကြုံရမဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဘယ်သူခံမှာလဲ၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာတွေ ဆက်ခံကြရမှာပဲ၊ မတရား အသက်မမွေးပါဘူး။

သမ္မာဝါယာမ။ ။သမ္မာဝါယာမက ကြိုးစားမယ် "ဘာဝိတော၊ မိမိ သန္တာန်၌ ဖြစ်စေအပ်သည်ရှိသော်" ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ကြိုးစား တာပဲ၊ "ဗဟုလီကတော၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာ ပြုအပ်သည် ရှိသော်" ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ကြိုးစားတာပဲ၊ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြိုးစားတယ်၊ ဘာ ထပ်ခါ ထပ်ခါကြိုးစားတုံး၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေအပေါ်မှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ထင်မြင်အောင် ထပ်ကာထပ်ကာကြိုးစားတာပဲ။

သမ္မာသတိ။ ။သမ္မာသတိကတော့ ဒါ သတိရနေတယ်၊ အနိစ္စတွေ ဒုက္ခ တွေ အနတ္တတွေကို သတိရနေတယ်၊ ဒီ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အကြောင်းကို အနမတဂ္ဂ သံသရာအပေါင်းများစွာက အဝိဇ္ဇာဟာ မသိတဲ့ တရားပဲ၊ ကြောင်တောင်ကန်းကြီးပဲ၊ ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ ပျက်နေ တာကို အပျက်လို့ သူမမြင်ဘူး၊ အပျက်ကို သူက အကောင်းထင်ပြီးတော့ လိုက်လာခဲ့တယ်၊ အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းထားသလောက် တဏှာကလဲ မက်မော လာခဲ့တယ်၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာဟာ ဒို့ကို နှိပ်စက်လွန်းသယ်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ် ရုပ် နာမ်ကြီးကို ဖန်ဆင်းပြီးတော့ နှိပ်စက်လွန်းတယ်၊ ဒီရုပ်နာမ်ကြီးကို ကံနဲ့ ဖြစ်အောင် တည်ထောင်ပြီးတော့ နှိပ်စက်လွန်းတယ်၊ အပါယ်လေးပါး သွား ရတာလဲ ဒီအဝိဇ္ဇာတဏှာကြောင့်ပဲ၊ နှိပ်စက်လွန်းတယ်လို့ အကုန်လုံး သတိ ရပြီးတော့ ငါ့ရှဲခန္ဓာကိုယ်သည် မမြဲသော အနိစ္စကြီးပါတကား၊ ငါ့ရှဲခန္ဓာ ကိုယ်သည် ကိုယ်ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခတရား၊ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခတရား၊ ကိုယ်တွေ စိတ်တွေ မဆင်းရဲပါဘူး ချမ်းသာနေပါတယ်ဆိုပေမယ်လို့ တပျက်ထဲ ပျက်ပြီး တော့နေတဲ့မကောင်း ဒုက္ခတရားကြီးပါတကား၊ ငါ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အတွင်း

အပြင် အကုန်လုံး ဆင်ခြင်စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ဘာမျှ အနှစ်သာရ ရှာမရတဲ့ အနတ္တတရားကြီးပါလားလို့ အဲဒီလို သမ္မာသတိတရားက သတိရနေတယ်။

သမ္မာသမာဓိ။ ။သမ္မာသမာဓိက တည်ကြည်တယ်၊ ရုပ်နာမ်တရား အားလုံး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တချည်းပါလားလို့ တည့်တည့် ကြည့်ရှုနေတယ်၊ တည်တည်တံ့တံ့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရှုနေတယ်၊ အဲဒီလို ဝိပဿနာဉာဏ် သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့်တကွ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့ရှုပြီး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တထင်မြင်အောင် ထပ်ကာထပ်ကာ ပွါးလိုက်တော့ ရာဂက လျော့လျော့သွား၊ ဒေါသက လျော့လျော့သွား၊ မောဟက လျော့လျော့သွား၊ ထပ်ပွါးလေ ဟိုကလျော့လေ၊ အနမတဂ္ဂသံသရာက ဒုန့် ဒေးနဲ့ လာခဲ့တဲ့ ရာဂကျကော ယခု ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ တခါထဲ ဖိဖိစီးစီး နင်လားငါလား ကြိုးစားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ လျော့လျော့သွား၊ ပါးပါးသွား၊ အဝိဇ္ဇာကလဲ ပါးပါးသွား၊ တဏှာကလဲ လျော့လျော့သွား၊ အဲဒီလိုနဲ့ ကြိုးစားလိုက်တာ နောက်ဆုံးကျတော့ ရာဂတွေကုန်သွား၊ ဒေါသတွေကုန်သွား၊ မောဟတွေ ကုန်သွားပြီးတော့ အာသဝေါကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

ဒီတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါအကျင့်ဟာ ဉာဏ်စက္ခုကိုလဲ ပြုနိုင်တယ်လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ "မဇ္ဈိမာ ပဋိပဒါ တထာဂတေန အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ" "တထာ-ဂတေန၊ ငါဘုရားသည်။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ၊ ထိုးထွင်း၍သိအပ်သော။ မဇ္ဈိမာ၊ ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ, အတ္တကိလမထာနုယောဂ ၁ နှစ်မျိုးတို့၏ အလယ် အလတ်ဖြစ်သော။ ပဋိပဒါ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ အကျင့်သည်။ စက္ခုကရဏီ၊ ဉာဏ်စက္ခုကိုလည်း ပြုနိုင်သည်။ ဉာဏကရဏီ။ ဝိပဿနာဉာဏ်မှတက်၍ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုလည်း ပြုနိုင်သည်။ ဟုတ္ဍာ၊ ဖြစ်၍။ ဥပသမာယ၊ ကိလေသာခပ်သိမ်းတို့၏ အေးငြိမ်းခြင်းအကျိုးငှါ။ အဘိညာယ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထူးသောဉာဏ်ဖြင့်သိခြင်းအကျိုးငှါ။ သမ္ဗောဓာယ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို မမှားစေန် အမှန်အတိုင်းသိခြင်း အကျိုးငှါ။ နိဗ္ဗာနာယ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ စင်စစ်ကေန် အမှန်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါပေသတည်း"။

သာဓု……သာဓု……သာဓု။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖြစ်တာချည်းပဲ။ ။ဒီတော့ ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ရမယ်၊ ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ (ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားတယ်ဆိုတဲ့) အကျင့်လဲ ခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ်တယ်၊ အတ္တကိလမထာနုယောဂ (မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းအောင်ကျင့်တယ်ဆိုတဲ့) အကျင့်လဲ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအကျင့်နှစ်ပါးကို စွန့်ခွါပြီးတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ထိုးထွင်းရှုသိတော်မူတဲ့ အကောင်းမြတ်ဆုံး မဇ္ဈိမပဋိပဒါဆိုတဲ့ အလယ် အလတ် အကျင့်လဲဘဲ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ၊ မကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ မဖြစ်နိုင်အောင် ခုတင်ကပြောတဲ့အတိုင်း တရားရပြီး သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှလုံးသွင်းရမယ်၊ ကျင့်ရမယ်၊ ကျင့်လို့ရှိရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိရပြီမဟုတ်လား၊ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိရရော၊ တဖြေးဖြေး ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ရင့်ရင့်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ ကောင်းတဲ့အကြံတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ မကောင်းတဲ့အကြံတွေဟာ တခုမှမပါတော့ဘူး၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ စကားတွေကလဲ အကောင်းချည်းပြော၊ အလုပ်တွေကလဲ အကောင်းချည်းလုပ်လို့၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းလဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လို့၊ သမာဓိကလဲ တည်ကြည်လို့၊ အဲဒီတရားအားလုံး ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဖြစ်တာမဟုတ်လား။

မဇ္ဈိမပဋိပဒါဟာ အကောင်းဆုံးယာဉ်

တေဒတ္တနိ သမ္ဘုတံ၊ ဗြဟ္မယာန မနုတ္တရံ။
နိယျန္တိ ဓီရာ လောကမှာ၊ အညဒတ္ထု ဇယံ ဇယံ။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ဒီ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အကျင့်မြတ်ကြီးကို ဗြဟ္မယာန (အမြတ်ဆုံးယာဉ် အကောင်းဆုံးယာဉ်)လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီယာဉ်နဲ့ပဲ ရှေးရှေးက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်တွေလဲပဲ ဒီလောကကြီးက ထွက်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် သွားကြတယ်၊ ဒီယာဉ်နဲ့ပဲ ရှေးရှေးက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမြတ်တွေလဲပဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားကြတယ်၊ ဒီယာဉ်နဲ့ဘဲ ရဟန္တာတွေလဲ နိဗ္ဗာန်အရောက် သွားကြတယ်၊ အဲဒီယာဉ်ဟာ အမြတ်ဆုံးယာဉ်ပဲ အကောင်းဆုံးယာဉ်ပဲ၊ ယခုကာလမှာ မော်တော်ယာဉ်တွေ

မော်တော်ကားတွေ အင်မတန် ကောင်းသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ယာဉ်တွေဟာ ခဏကလေး သွားလို့ရတယ်၊ အဲဒီယာဉ်နဲ့ ဘယ်အထက်ကိုမှ တက်လို့မရဘူး၊ ဒီယာဉ်နဲ့ ကောင်းတဲ့ လူ့ဘဝတခုရောက်အောင် သွားလို့မရဘူး၊ ယခု မော်တော်ကားဆိုတဲ့ယာဉ်တွေနဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ သုဂတိဘဝတခု ရောက်အောင် သွားလို့မရဘူး။ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်ရောက်အောင် သွားလို့မရဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ဝေးရော၊ ဟောဒီလောကမှာရှိကဲ့ ဒီယာဉ်တွေရအောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ ရှာဖွေလိုက်ရတာ မောလို့၊ အဲဒီလောက် မောအောင်ရှာလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဗြဟ္မယာဉ်ဆိုတဲ့ အမြတ်ဆုံးယာဉ်ဟာ ရနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီအမြတ်ဆုံးယာဉ်ကတော့ ဟိုအထက် နိဗ္ဗာန်မရခင် သုဂတိဘဝသို့ သွားလို့ရတယ်၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်ကို သွားလို့ရတယ်၊ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ နေရာကိုလဲ သွားလို့ရတယ်၊ အဲဒီက တဆင့်တက်ပြီးတော့ ဒီယာဉ်ကြီးဟာ အင်မတန်မွန်မြတ်ပြီးတော့ တခါထဲ ကောင်းလာပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ နိဗ္ဗာန်ထိအောင် သွားလို့ရတယ်၊ ဒီယာဉ်နဲ့ပဲ ဟိုရှေးကပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာဟာ လောကကြီးက ထွက်မြောက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဟောဒီယာဉ်ရအောင်ဟာ မော်တော်ကားယာဉ်စီးတိုင်း စီးတိုင်း ဒီယာဉ်မျိုးရအောင် ကြိုးစားလို့ ဒီ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အကျင့်မြတ်ကြီးကို ကျင့်လို့များ နေနိုင်ကြမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့မှာ အနမတဂ္ဂ သံသရာကစ၍ ပါလာတဲ့ အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာတွေ ပြတ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မနေချင်တဲ့ ဒီလောကကြီးထဲက ထွက်ပြီးသကာလ နိဗ္ဗာန်ကို သွားနိုင်ကြမယ်တဲ့။

ဧတဒတ္တနိ သမ္ဘူတံ၊ ဗြဟ္မယာန မနုတ္တရံ။
နိယျန္တိ ဓီရာ လောကမှာ၊ အညဒတ္ထု ဇယံ ဇယံ။

အတ္တနိသမ္ဘူတံ၊ ကိုယ်တိုင်ကြိုးကုတ် အားကုန်ထုတ်သဖြင့် သရုပ်မှန်စွာ ကိုယ့်သန္တာန်၌လည်း ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပေထသော။ ဧတံ ဗြဟ္မယာနံ၊ နောက်လိုက် နောက်ပါ များဗိုလ်ပါတို့ ဆောင်ကာယူတတ် ဖြစ်ရပ်အကျော် ဤမဂ္ဂင်တည်းဟူသော ယာဉ်ပျံတော်ကြီးသည်။ အနုတ္တရံ၊ လောက၌ရှိသော ယာဉ်တို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ယာဉ်ပျံတော်ကြီးပါပေတည်း။ လောက

မှာရှိတဲ့ လေယာဉ်တွေနဲ့ တုလို့ကို မရဘူး။ အနုတ္တရ၊ လောကီယာဉ်သာ မယှဉ်သာအောင် ကဲသာမြတ်မွန် တုဘက်လွန်တဲ့ ယာဉ်ကောင်း ယာဉ်မြတ် ပါပေတည်း။ ဧတေန ယာနေန၊ ဤ မဂ္ဂင်ရှစ်ဖော် ယာဉ်ပျံတော်ကြီးဖြင့်။ ဓီရာ၊ ဘုရားအစ များလှသောင်းသောင်း ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ အညဒတ္တု၊ စင်စစ်ကေန် အမှန်မယုတ် နောက်မဆုတ်ပဲသာလျှင်။ ဇယံ၊ အောင်သင့်အောင်ရာ ကိလေသာဟု လွန်စွာပြင်းထန် အကျင့်ရန်ကို။ ဇယံ ဇယန္တာ၊ မဂ်လေးအောက်ထက် အမြောက်စက်ဖြင့် ဖျောက်ဖျက် သတ်ညှဉ်း အောင်တပ်ခင်းကြကုန်လျက်။ လောကမှာ၊ ဖြစ်ပျက်တုံ ဒလေ့ ဘုံကျင် တွေ့ကြုံကြရိုး ဤလောကဆိုးကြီးထဲမှ။ နိယျန္တိ၊ ငြွှန်သလောက် စိတ်ကြံပေါက်၍ လွတ်မြောက်တော်မူကြလေကုန်သတည်း။

သာဓု.......သာဓု...... သာဓု။

ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂအကျင့်, အတ္တကိလမထာနုယောဂအကျင့်, မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါအကျင့်၊ ဒါဒီအကျင့်သုံးမျိုးကို ဘုန်းကြီးပြောပြီးပြီ၊ အဲဒီအကျင့် သုံးပါး သဘောပေါက် နားလည်ပြီးတော့မှ ငါတို့သည် ဒီလောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် မကင်းစကောင်းလို့ နေကြသော်လဲ အင်မတန် လွန်လွန်ကဲကဲ ခံစားတဲ့ဖြစ်မျိုးဖြင့် ဒို့တတွေဟာ ကာမဂုဏ်ကို မခံစားတော့ဘူးလို့ ရိုးရိုး သားသား မကင်းရာမကင်းကြောင်း အနေမျိုးဖြင့်နေပြီးတော့ ငါတို့ဟာ ဒီ ကာမသုခလ္လိကနုယောဂအကျင့်က လွန်တက်ပြီးတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါဆိုတဲ့ အကျင့်ရောက်အောင် ပထမဆုံး ကမ္မဿကတာဉာဏ် ကြိုးစားမယ်၊ ကမ္မဿ- ကတာဉာဏ် အမြင်သန်တဲ့အခါ ဝိပဿနာဉာဏ်ရအောင် ကြိုးစားမယ်၊ အဲဒီ ဝိပဿနာဉာဏ် ရအောင်ကြိုးစားပြီးတော့မှ ဒီမဂ်ဉာဏ်, ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ ရောက်စေ မယ်ဆိုတဲ့ အလွန်ထက်သန်တဲ့ ဇွဲလုံ့လဖြင့် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

သာဓု.......သာဓု.......သာဓု။

ပဥ္စမပိုင်း ပြီး၏။

ဓမ္မစကြာတရားတော်

ဒုတိယနေ့

[သာသနာတော်- ၂၄၉၃၊ ကောဇာ- ၁၃၁၁- ခုနှစ်က ဟောကြားတော်မူသည်]

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဒုက္ခသစ္စာနှင့် သမုဒယသစ္စာ ဟောကြားခြင်း

ယနေ့ည ဓမ္မစကြာတရားတော်အဆက်က သစ္စာ ၄-ပါးရောက်လာတယ်၊ ပဌမပိုင်းက အကျင့်သုံးပါး၊ ဒုတိယပိုင်းက သစ္စာ ၄-ပါး၊ အဲဒီ သစ္စာလေးပါးကို ဘုန်းကြီး တနာရီထဲနဲ့ ပြီးအောင်ဟောမယ်လို့ နဂိုကတော့ စိတ်ကူးတယ်၊ နဂိုက စိတ်ကူးပြီးတော့ ထပ်စဉ်းစားတဲ့ အခါမှာ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာကို လယ်လယ်ပတ်ပတ် နားမထောင်ရလို့ရှိလျှင် ဒုက္ခအကြောင်း သမုဒယအကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိကြလို့ရှိလျှင် ယနေ့ညအတွက် ဘုန်းကြီးတို့ ရသင့်တဲ့အကျိုး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရပေဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာကို တညသတ်သတ် တနာရီလောက် ထိုင်ပြီးတော့ ဟောမယ်လို့ စိတ်ကူးရပြန်တယ်၊ တရားတော်က နဲနဲနက်တယ်နော်၊ တရားတော်ဟာ နားထောင်သွားရုံနဲ့ ပြီးတဲ့တရားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစား စဉ်းစားပြီးတော့ ကြည့်မှ အင်း ဒီအဓိပ္ပါယ်ဟာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့ အတိုင်း မှန်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရမယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက လေးနက်တဲ့ တရားတိုင်း တရားတိုင်းဟာ ရပ်ထဲ ရွာထဲ ဆူဆူညံညံနေတာမျိုးနဲ့ မသင့်တော်ဘူး၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် တောထဲ တောင်ထဲမှာနေပြီးတော့ စဉ်းစားမှ တရားအရသာပေါ်မယ်လို့ ဒီလိုအယူအဆရှိတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ထဲက တောမဟုတ်ပေမဲ့ တောထဲရောက်နေတယ်လို့ ထင်လာအောင် တောသံ တောင်သံကလေး နဲနဲပေးကြစို့ရဲ့။

ရှိမြှောင်ချောက်ကား ကောသံပေးဂါထာ

ကဒါပဟံ ကန္ဒရေ ရမ္မေ၊ ဝိညူန မဘိသေဝိတော၊
ဒန္တော သန္တော သမာစာရေ၊ စရေယျံ ဥတ္တမုတ္တမေ။

အဟံ၊ အများမဆန် တရားမှန်ကို အားသန်ရော်ရည် ငါမထေရ်သည်။ ကဒါ၊ အခါခုနှစ် သက္ကရာဇ်ကို တုက်စစ်ညွှန်ပြ ဘယ်ကာလ၌။ ရမ္မေ၊ ရွှင်ပျအေးကြည် ဘေးမသိပဲ နေ့လည်ညဥ့်ပါ ဘယ်ခါမပြောင်း မွေ့လျော် ဘွယ်ရာကောင်းသော။ ဝိညူနံ၊ ဆန်းဉာဏ်မများ လမ်းမှန်သွားမည့် တရား သိမြင် ပညာရှင်တို့သည်၊ အဘိသေဝိတော၊ ခင်ခင်မင်မင် တရှင်ရှင်နှင့် အစဉ်မပြတ် မှီဝဲအပ်သော၊ ကန္ဒရေ၊ ကျောက်တောင် ကျောက်တန်း ကျောက်ခါးပန်း၌ ကျောက်ပန်းခက်ဝေ ကျောက်စက်ရေနှင့် ကျောက်ငွေ ဘော်ဖြူ ကျောက်အငူဝယ် ကျောက်ဂူထွင်းဖောက် ကျောက်တောင်ချောက် ၌။ ဒန္တော၊ ပင်ကိုယ်စွဲသန် ယဉ်ကျေးဟန်ထက် သဏ္ဍာန်ထူးထွေ ယဉ်ကျေး စေလျက်။ သန္တော၊ အာရုံအများ မလှုပ်ရှားပဲ တရားရှာဖွေ ငြိမ်သက် စေလျက်။ ဥတ္တမုတ္တမေ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းမှန်သဖြင့် ကေန် ကျင့်အပ် အလွန်ကောင်းမြတ်ကုန်သော။ သမာစာရေ၊ ဓုတင်တခန်း ကမ္မ ဋ္ဌာန်းလေးဆယ် များကျယ်ဘိတောင်း အကျင့်ကောင်းတို့ကို။ စရေယျံ၊ လုံ့လရင့်သန် အသင့်မှန်အောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ချမ်းမြေ့မွေ့လျော် တောရပ်ပျော်၍။ ။ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရော၊ ရှေး ရှေးက အရိယာသူတော်ကောင်း တွေရော တောကျောင်းမှာ အင်မတန်မွေ့လျော်တော်မူကြတယ်လို့ ဘုန်းကြီး ပြောခဲ့တယ်၊ ဘုန်းကြီးကလဲ တွေးကြည့်တယ်၊ လေးလေးနက်နက်တရားတွေ၊ လေးလေးနက်နက်စာတွေ တောထဲမှာ စဉ်းစားလို့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ကျောင်းထဲ ကန်ထဲမှာလဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါမှာ စဉ်းစားလို တယ်၊ ဒီခေတ် ယခု ဓမ္မစကြာတရားတော်လို လေးနက်တဲ့တရားများကို စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် နာရမယ်ဆိုရင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တောထဲရောက်နေရတာ တယ်ကောင်း၊ ''ကဒါ၊ အခါခုနှစ် သက္ကရာဇ်ကို တွက်စစ်ညွှန်ပြ ဘယ်

ကာလ၌။ ရမ္မေ၊ ရှင်ပျံအေးကြည် ဘေးမသီပဲ နေ့လည်ညဥ့်ပါ ဘယ်ခါ မပြောင်း မွေ့လျော်ဘွယ်ရာကောင်းသော” တောဟာ ပျင်းစရာလို့ ထင်ရ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ “ရမ္မေ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရာကောင်းသော” သစ်ပင်ရိပ်မှာ ငှက်ကလေးများနဲ့ တခါတည်း လေကောင်းလေသန့်ကလေးများနဲ့ နေ့လည် ကျတော့လဲ ပျော်စရာကောင်းရဲ့၊ ညနေကျတော့လဲ ပျော်စရာကောင်းရဲ့၊ ခုလို ညပိုင်းကျပြန်တော့လဲ သာပြီး တရားနှလုံးသွင်းလို့ ကောင်းတယ်။

“ရမ္မေ၊ ရှင်ပျံကြည် ဘေးမသီပဲ နေ့လည်ညဥ့်ပါ ဘယ်ခါမပြောင်း မွေ့လျော်ဘွယ်ရာကောင်းသော။ ဝိညူနံ၊ ဆန်းညဏ်မများ လမ်းမှန်သွားမည့် တရားသိမြင် ပညာရှင်တို့သည်။ အဘိသေဝိတေ၊ ခင်ခင်မင်မင် တရှင်ရှင်နှင့် အစဉ်မပြတ် မှီဝဲအပ်သော”တကယ့် သူတော်ကောင်းတွေက အင်မတန် ကျေနပ်ကြ၊ အရှင်မဟာကဿပကြီးဆိုရင် တခါတခါ “ဒီလိုတောင်တွေက ငါ့ကို အင်မတန် မွေ့လျော်နိုင်စေကြတယ်၊ ဒီလိုတောတွေက ငါ့ကို အင် မတန် မွေ့လျော်စေနိုင်ကြတယ်”နဲ့ ဒီလို မကြာခဏတွေးတော်မူခဲ့တယ်။

အာရုံအများ မလှုပ်ရှားပဲ။ ။“အဘိသေဝိတေ၊ ခင်ခင်မင်မင် တရှင်ရှင်နှင့် အစဉ်မပြတ် မှီဝဲအပ်သော။ ကန္ဒရေ၊ ကျောက် တောင်ကျောက်တန်း ကျောက်ခါးပန်း၌ ကျောက်ပန်းခက်ဝေ ကျောက်စက် ရေနှင့် ကျောက်ငွေဘော်ဖြူ ကျောက်အင်္ဂုဝယ် ကျောက်ဂူ ထွင်းဖောက် ကျောက်တောင် ချောက်၌” ဂူကလေးများထွင်းလို့၊ ပတ်ပန်းကျင်က သစ် ပင်ကလေးတွေနဲ့၊ တယ် ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်။ “သန္တော၊ အာရုံအများ မလှုပ်ရှားပဲ တရားရှာဖွေ ငြိမ်သက်စေလျက်” စိတ်က တောထဲ တွယ်နေ ကတည်းကိုက တခါတည်း ယဉ်ကျေးပြီးသား၊ တောညွတ်နေတဲ့ သူတော် ကောင်း အမျိုးသား အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင်ကိုက နဂိုက စိတ်က ယဉ်ကျေး ပြီးသား၊ တောထဲကျတော့ ပိုပြီးတော့ ယဉ်ကျေးလာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မျက်စိအာရုံတွေ တွေ့ကရာ မလိုက်စားရတော့ဘူး၊ ပိုယဉ်ကျေး လာတယ်၊ နားအာရုံတွေ တွေ့ကရာမကြားရတော့ဘူး၊ ပိုယဉ်ကျေးလာတယ်၊ “ဒန္တော၊ ပင်ကိုယ်စွဲသန် ယဉ်ကျေးဟန်ထက် သဏ္ဌာန်ထူးထွေ ယဉ်ကျေး စေလျက်။ သန္တော၊ အာရုံအများ မလှုပ်ရှားပဲ တရားရှာဖွေ ငြိမ်သက်

စေလျက်” ဘာအာရုံမျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စရာမရှိဘူး၊ တောထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သီချင်းဆိုသံတွေ ဘာတွေ မကြားရတော့ လှုပ်ရှားစရာ မရှိဘူး၊ အခမ္မအကြိုင်တွေ ပန်းတွေဘာတွေ မွှေးတယ် ကြိုင်တယ်ဆိုစေ ကာမူ လောကီအာရုံ အားမပေးဘူး၊ ဒါကြောင့် “ဒန္တော၊ ပင်ကိုယ်စွဲသန် ယဉ်ကျေးဟန်ထက် သဏ္ဍာန်ထူးတွေ ယဉ်ကျေးစေလျက်။ သန္တော၊ အာရုံ အများ မလှုပ်ရှားပဲ တရားရှာဖွေ ငြိမ်သက်စေလျက်၊ ဥတ္တမုတ္တမေ၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းမှန်သဖြင့် ကေန်ကျင့်အပ် အလွန်ကောင်းမြတ် ကုန် သော။သမာစာရေ၊ ဓုတင်တခန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ် များကျယ်ဘိတောင်း အကျင့်ကောင်းတို့ကို” တောထဲခုဘင်များ ဆောက်တည်လို့၊ ဘုန်းကြီး ဖြစ် ရင်လဲ သင်္ကန်းသုံးထည်လောက်ကလေးနဲ့ နေလို့၊ သူတော်စင်ဖြစ်လဲပဲ သင့် တော်သော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကလေးများနဲ့ နေလို့၊ ဘာမျှထူးထူးထွေထွေ ပြင်ခြင်းဆင်ခြင်း မရှိပဲနဲ့ တရားနှလုံးသွင်းလို့ “ဥတ္တမုတ္တမေ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းမှန်သဖြင့် ကေန်ကျင့်အပ် အလွန်ကောင်းမြတ် ကုန်သော။ သမာစာရေ၊ ဓုတင်တခန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ် များကျယ်ဘိတောင်း အကျင့် ကောင်းတို့ကို။ စရေယျုံ၊ လို့လရင့်သန် အသင့်မှန်အောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ပါမည်နည်း”။

သာဓု.... ...သာဓု........သာဓု။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာဒကာတစု ဆရာတပည့်တစုဟာ အခု ဒို့ဟာတွေ တောထဲမှာရောက်နေတယ်လို့ စိတ်က ထားကြနော်၊ တောထဲရောက် နေကြတယ်၊ ဟိုညအချိန်အထိ ခုနစ်နာရီလောက် တောထဲမှာနေရင်း ထိုင် ရင်း မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သစ္စာလေးပါး တရားကို စဉ်းစားကြမလို့၊ ဘုန်းကြီးက တရားစကားကို ပြောပေးလို့၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ဆိုင်ရာ ဒကာဒကာမတွေ တပည့် တပန်းတွေကစဉ်းစားလို့၊ ဘုန်းကြီးပြောတဲ့ တရားနောက်လိုက်လို့၊ ဒီလိုတောထဲ အနေထားပြီး စဉ်းစားကြရအောင်။

ဒုက္ခသစ္စာ။ ။မြတ်စွာဘုရားက အကျင့်သုံးပါးကို ဟောပြီးတဲ့နောက် ပဥ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦး အမှူးထားတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာများအား ယခုလိုတောထဲမှာ သစ္စာလေးပါး တရားကို ဆက်ပြီးတော့ ဟောတော်မူတယ်။ “ဣဒံ ခေါ

ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ၊” ဘိက္ခဝေ၊ ဘိက္ခုတို့။ ဣဒံ ခေါ ပန၊ ဤဟောတော်မူအပ်လတ္တံ့တဲ့ အကြောင်းအရာသည်ကား။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခဖြစ်တဲ့။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်နိုင်တဲ့ သစ္စာတရား ပေတည်း။ ဒီတရားကို စဉ်းစားလိုက်တော့ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒုက္ခလို့ သဘော ပေါက်လာလို့ရှိလျှင် ဘုန်းကြီး ဟိုပဌမတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့တဏှာက နောက် ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားတယ်၊ အဲဒါ ဒုက္ခပဲလို့ ဆိုလို့ရှိရင် တဏှာနောက် ဆုတ်သွား။ဒီဟာက ဒုက္ခပဲလို့ဆိုလို့ရှိရင် တဏှာ နောက်ဆုတ်သွားတယ်၊ဒီတော့ တဏှာက နောက်ဆုတ်ရပါများတော့ အာရုံပူစရာ ကျက်စားစရာ တရားက ရှားရလို့ သာယာစရာကိုရှာမရလို့ တဏှာကုန်ခန်းပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွား တယ်၊ အရိယာဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် “ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ၊” ဣဒံ ခေါ ပန၊ ဤဆိုအပ်လတ္တံ့သော အကြောင်းအရာ သည်ကား။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခဖြစ်တဲ့။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာဖြစ်အောင် ရွက်ဆောင် နိုင်တဲ့ အရိယာသစ္စာတရားပေတည်း။ ဘယ်တရားများ ပါလဲလို့ဆိုတော့။

ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာ၊ ဗျာဓိပိ ဒုက္ခော၊ မရဏမ္ပိ ဒုက္ခံ၊
အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊
ယမ္ပိစ္ဆံ န လဘတိ၊ တမ္ပိ ဒုက္ခံ။ သံခိတ္တေန ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ။

ဇာတိပိ၊ ဘဝဖန်ခါ သံသရာ၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေရခြင်း သည်လည်း။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကြောင်း စင်စစ်ကေန် အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သတည်း၊ ဘဝတိုင်း ပဋိသန္ဓေတည်နေရ ဟိုနတ်ဘဝ ဗြဟ္မာ့ဘဝ ပဋိသန္ဓေ တည်နေရတာက ဖြုတ်ခနဲဆို ခဏကလေး ပြီးသွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဥပပတ် ပဋိသန္ဓေလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ လူ့ဘဝ ပဋိသန္ဓေတည်နေရတာက ပဋိသန္ဓေဆိုတဲ့ ပဌမ စိတ်,စေတသိက်,ရုပ်တရား ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် အမိဝမ်းထဲမှာ ကိန်းအောင်း ပြီးတော့ နေထိုင်ရတာ ကိုးလဆယ်လကြာတယ်၊ ဒီတော့ ပဋိသန္ဓေ နေရ တာဟာ ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ အကြောင်းပဲ၊ “ဇာတိပိ၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်လည်း။ ဇာတိပိ၊ ဘဝဖန်ခါ သံသရာ၌ ပဋိသန္ဓေ တည်နေရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခာ၊ **ဆင်းရဲကြောင်း အမှန်ကေန် ဖြစ်လေတော့၏**”။

အတွင်းမှာရှိသမျှ အပြင်ဘက်မှာ ရှိနေလျှင်

ဘာများဆင်းရဲသလဲ၊ ဒီဟာကို သိပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့ သိကြသော့ ရုပ်သိ ရှာသိ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သိဆိုတော့ ဒုက္ခလို့မမြင်ကြဘူး၊ တရားတော်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်တဲ့ အသိကျတော့ ဩော်-ဒုက္ခပါလား ဟုတ်တယ် သိပ်ဆင်းရဲပါကလား အမှတ်တမဲ့နဲ့ ဒီတသံသရာလုံး ပဋိသန္ဓေနေနေလာတာ ဒီဒုက္ခတွေ မေ့မေ့သွားလို့ မကြောက်တာ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခအစစ်ပါပဲလား၊ "စာသစ်စာကျက် အောက်ထက်ဝန်းရံ ပုပ်နံ့ညှီလှောင်း ကျဉ်းမြောင်းမဲမိုက် မိဝမ်းတိုက်ဝယ်" ဘုန်းကြီးတို့ ဒီလူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ နေရာဟာ အမိဝမ်းထဲမှာ၊ ဒါလဲ လူတိုင်း သိတာပဲ၊ အဲဒီ အမိဝမ်းရဲ့ အခြေအနေလေး စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဒီဝမ်းထဲမှာ ဘာတွေဘာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အနုစိတ်ပြီးတော့ ဒါတွေ ဘုန်းကြီးမပြောဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း၊ ကျမ်းစာက ဘယ်လိုများ သတိပေးသလဲလို့ ဆိုတော့ အကယ်၍ အတွင်းကရှိတဲ့ အူတို့ အသဲတို့ အဆုတ်တို့ အစာသစ်အိမ်တို့ အစာဟောင်းအိမ်တို့ အဲဒီ အတွင်းကရှိသမျှတွေ အပြင်ဘက်မှာသာ ရှိနေလို့ရှိလျှင်တော့ တုတ်ကိုင်ပြီး ခွေးပေါ့ ကျီးတွေ ခြောက်နေရမှာပဲ၊ အတွင်းမှာ ဘာမျှအကောင်း မရှိဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ဟာ ဒီထဲနေခဲ့ရတယ်၊ ဒီထဲနေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ ဆယ်လ-လောက် ကြာတယ်၊ ခုနစ်လတို့ ဘာတို့ဆိုတာက နဲပါတယ်၊ ဆယ်လလောက် ကြာတာက များတယ်၊ "စာသစ်စာကျက် အောက်ထက်ဝန်းရံ ပုပ်နံ့ညှီလှောင်း ကျဉ်းမြောင်းမဲမိုက် မိဝမ်းတိုက်ဝယ်" အပေါ်က အစာသစ်အိမ် ဒီသားအိမ်ရဲ့အပေါ်မှာ အစာသစ်တွေ၊ သားအိမ်ရဲ့ အောက်မှာ အစာဟောင်းတွေ၊ အစာသစ် စဉ်းစားကြည့်လဲ မကောင်းဘူး၊ အစာဟောင်း စဉ်းစားကြည့်လဲ မကောင်းဘူး။

ကျောကိုဝမ်းပြု ဒူးနှစ်ခုကြား ဦးခေါင်းထားလျက်။

။"ပုပ်နံ့ ညှီလှောင်း ကျဉ်းမြောင်း မဲမိုက် မိဝမ်းတိုက်ဝယ်" သက်သက်သာသာကလေး ချောင်ချောင်လည်လည်နဲ့ မနေရတာ "ဒူးနှစ်ခုကြား ဦးခေါင်းထားလျက်" ဟိုဒူးကလေးနဲ့ ကုတ်ပြီးတော့ တချို့ ခေါင်းအောက်စိုက် နေတယ်၊ တချို့က ခေါင်းအထက်က နေတယ်၊

"မေးကြားလက်ဆုပ် သစ်ခွတုတ်မှာ မျောက်အို ကုတ်သည့်နှယ်" မိုးက ရွာထား၊ သစ်ခွထဲမှာ မျောက်အိုလေး ကုတ်ပြီးတော့နေတယ်၊ ချမ်းလွန်းလို့ ကုတ်ပြီးတော့နေတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ ဟိုမြင်ရတဲ့သတ္တဝါကလေး၊ သတ္တဝါလေး ဆိုသို့ သူများမယင်နဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့ အခုအားလုံး တပည့်တပမ်း ဒကာဒကာမ တွေ ဒီလိုနေခဲ့ကြရတယ်၊ ကျောကိုဝမ်းပူ၊ ဒူးနှစ်ခုကြား၊ ဦးခေါင်းထားလျက်၊ မေးကြားလက်ဆုပ်၊ သစ်ခွတုတ်မှာ မျောက်အိုကုတ်သည့်နှယ်၊ မလှုပ်မယှက်၊ သေသောက်လက်ဝယ်၊ ဆိတ်သူငယ်လို့၊ အလမ္ပါယ်မိ၊ မြွေငယ်ချိသို့ "ဒီအရက် သားရဲ့လက်ထဲ သုတ်စားကြမည့် ဆိတ်ကလေး ကြောက်ပြီးတော့ ရှုံ့တွန့်ပြီးတော့ ကုတ်နေသလို၊ အလမ္ပါယ်ဖမ်းထားတဲ့ မိနေတဲ့ မြွေဟာ အလမ္ပါယ်က နှိပ်စက်လို့ ချိနေသလို၊ အဲဒီလိုအမိဝမ်းထဲမှာ မသက်သာဘူး၊ စာကလဲဒီလို ဆိုတယ်၊ အင်း....စဉ်းစားကြည့်တော့လဲ သက်သာနိုင်စရာမရှိဘူး။

အမိစပ်ခါး ပူအေးစားလည်း။ ။"အမိစပ်ခါး ပူအေးစားလည်း၊ ကိုယ်သား ဆတ်ဆတ်" အမေက အပူတို့အစပ်တို့စား လိုက်၊ ဒီက အရွယ်လေးကလဲ အကောင်အထည်လေးပေါ်လာတဲ့အချိန်၊ အမေက စားတဲ့အစာဟာ ချက်ကြိုးက ဆက်ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ဝမ်းထဲရောက်၊ အမေက အပူတွေစားတော့လဲ သူ့ခမြာ ပူရှာတယ်၊ အမေက အအေးတွေ စားလိုက်ပြန်တော့လဲ သူ့ခမြာ အေးရှာတယ်၊ ဒီကလေးနုနုကလေး မွေးဖွားလာတဲ့ အချိန် မြင်လိုက်ရတဲ့ ကလေးလေးထက် အဆပေါင်းများစွာနုနယ်တဲ့ ရုပ်ကလေးမှာ အမေစားတဲ့ အစာကလေးပဲ မျှတပြီးတော့ နေရတယ်၊ "ကိုယ်သားဆတ်ဆတ် သက်ပြတ်တခေ ဆယ်လနေ၍" ဆယ်လလောက် အဲဒီမှာ တပင်တပန်းနေခဲ့ရတယ်၊ ဘုန်းကြီးနေခဲ့ရတယ်၊ အားလုံးနေခဲ့ရတယ်၊ မေ့လို့ မေ့လို့၊ မသိလို့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဆင်းရဲတာအမှန်ပဲ၊ နောက်တော့ မေ့သွားတယ်၊ အဲဒါ အမှတ်မရပဲ ဖြစ်သွားလို့ နောက်တဘဝ ပဋိသန္ဓေနေရမှာကို မရှုံ့ကြ မကြောက်ကြဘူး၊ သက်ပြတ်တစေ့, ဆယ်လနေ၍, လေကမွေ,ဦးစောက် ချသား" ဒီအမိဝမ်းထဲက လေက အပြင်ဘက်ကို တွန်းထုတ်ပေးတယ်၊ အဲဒီ အမိဝမ်းထဲက အားသန်လို့ရှိရင်၊ အားကောင်းလို့ရှိရင်၊ ကလေးမြန်မြန်ဖွား တယ်၊ အမေက အားနည်းနေလို့ လေကညံ့လို့ရှိရင် ကလေးမြန်မြန် မဖွားဘူး

ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့နေရတယ်၊ ကမ္ဘာလေရော, အမိဝမ်းထဲက ကန်အားလေရော အဲဒီကနှင်ပြီးတော့ အပြင်ထွက်တယ်။

ငရဲသားလေးများလိုပဲ။ ။"လောကမှာ, ဦးစောက်ချသား, မင်္ဂဝသို့ရောက်, သံကောက်ပေါက်က, ဆွဲမြှောက် ဆင်ပြောင်, သံတောင်ကြိတ်ချေ, ပုံနေရယိက, ပြင်သို့ကျလည်း"အဲဒီက ကြုပ်ကြုပ် တည်းတည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖွားတယ်၊ အမှတ်တမဲ့ နေကြလို့သာ၊ ဒီသေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးတော့ ကြည့်လျှင် ဝမ်းနည်းစရာရယ်, စိတ်အားငယ် စရာရယ်, ကြောက်စရာရယ်၊ မွေးဖွားတဲ့အချိန်မှာဆိုလို့ရှိရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ၊ အမေချမ်းသာပြီးရော၊ ခက်ခက်ခဲခဲများ ကြုံနေလျှင် အမေ ချမ်းသာ ပြီးရော၊ ကမ္ဘာကသ၊ ကလေး ကမ္ဘာကာ၊ အမေချမ်းသာပြီးရော၊ အဲဒီလိုကို စီမံပြီးတော့ ဒီလိုပဲဖွားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေး သေချင်လဲ သေသွားတာပဲ၊ "ပုံနေရယိက, ပြင်သို့ကျလည်း" ငရဲသားလေးများလိုပဲ။

ဇာတိဒုက္ခ။ ။"အပ်ဆွသည့်ဟန်၊ ကြီးပြန်ဒုက္ခ၊ ပြစ်များလှသည်၊ လက်စ ဇာတိဖြစ်ရင်းတည်း"တဲ့၊ ဒီဇာတိလို့ခေါ်တဲ့ ပဋိသန္ဓေနေရ လို့ ဒီဒုက္ခတွေ ဘုန်းကြီးတို့ ဘယ်ကလောက် အပြင်းအထန် ခံရတယ်၊ ဖွားတဲ့ အချိန်မှာ သေလုမြောသားခံရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် "ဇာတိပိ၊ ပဋိသန္ဓေတည် နေရခြင်းသည်လည်း၊ ဒုက္ခာ၊ အမျိုးမျိုးသော ဆင်းရဲတို့၏ဖြစ်ဘို့ရန် ကေန ဖြစ်ခဲ့သတည်း" ကြောက်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ နောက် ဒီဒုက္ခ ဘာ့ကြောင့် ဖြစ်သလဲ၊ ဒီ ဇာတိဒုက္ခ ဘာ့ကြောင့်ဖြစ်သလဲ၊ ဒါစဉ်းစားရမယ်။

ဇရာဒုက္ခ။ ။ဖွားပြီးတော့ ဒီဒုက္ခတွေက လွတ်လာတော့ ပြီးရောလားလို့ ဆိုတော့ လူ့တဘဝ တလျှောက်လုံး စဉ်းစားရမယ်၊ "ဇရာပိ၊ ရွတ်တွယိုယွင်း အိုမင်းရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကြောင်းအစစ် ဖြစ်ပြန် တော့သတည်း" အိုရပြန်တယ်၊ သေလုမြောပါး ပဋိသန္ဓေနေပြီးတဲ့နောက် အိုရပြန်တယ်၊ ဒီလူ့လောကကြီးအတွက် ပြောနေတာ၊ ဟို ဒိပြင် ဒိပြင်ဆိုတဲ့ ငရဲတို့ တိရစ္ဆာန်တို့ ပြိတ္တာတို့ဆိုတဲ့ ဥစ္စာတွေ အသာထားဦး၊ အိုရတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ဒီလက်ခြေအင်္ဂါတွေလျော့လာတယ်၊ တော်တော်အိုလာတဲ့ အခါကျတော့ အရိုးနဲ့ အသားဟာ နဲနဲကွာလာတယ်၊ ဒါကြောင့် ပိန်လှဲပဲ

ပိန်တဲ့လူဟာ အသားတွေ တွဲကျနေတယ်၊ ဝလဲ ဝတဲ့သူများ အသားတွေတွဲကျတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရိုးနဲ့အသားတွေကပ်ပြီး သပ်သပ်ယပ်ယပ် မနေဘူး၊ လျော့ပြီးတော့ အသားက အရိုးမှ ကွာလာတယ်၊ အိုတဲ့သူတွေဟာ အစားအသောက် ပိုစားနိုင်တယ်ထားဦး၊ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားဦး၊ ရွတ်တွလာတာပါပဲ။

မျက်စိကမှိုင်း နားကထိုင်းလျက်။ ။အိုတော့ မျက်စိတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ၊ အင်မတန် ကောင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေ တဦးတလေ ကံထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် မျက်စိ သက်သာချင် သက်သာမယ်၊ များစွာသောလူတွေဟာ တဖြေးဖြေး မှုန်လာတယ်၊ ကြည့်လို့ မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ ကြည့်လို့အားမရဘူး ဖြစ်ရတယ်၊ များစွာသောလူတွေဟာ နားကောင်းကောင်း အားမရဘူး၊ နဲနဲလဲ လေးလာတယ်၊ တော်တော် အိုလို့ရှိရင် နားလေးလာတယ်၊ တခါ သွားကကော ရှေးတုန်းကလိုမဟုတ်လို့ စားလို့မကောင်းဘူး၊ အကြောတွေ ဘာတွေကလဲ လျော့ပြီးတော့ လာတာ ဖြစ်တော့ မျက်စိနှင့်နားသာ မကသေးဘူး နှာခေါင်းကရော အနံ့ကောင်းကောင်းမရဘူး၊ လျှာကလဲ စားလို့မကောင်းဘူး၊ အဲသလိုဖြစ်ပြီးတော့ ဣန္ဒြေ ဆိုတဲ့ စက္ခုန္ဒြေစသည်တို့ဟာ အကုန်လုံးညှိုးပြီးတော့ လာတယ်၊ အရွယ်တွေ ဘာတွေကြည့်လိုက်တော့ မူလ နဂိုအရွယ်လေးတွေဟာ ပျောက်ပြီးတော့ တခါတည်း တသက်မှာ နောက်ထပ် အစားပြန်မရတဲ့ ငယ်ငယ်အရွယ်တွေ ပျောက်ပြီးတော့ အအိုကြီးဖြစ်ရတယ်၊ အအိုကြီးဖြစ်ရတယ်၊ တခါတလေ ထမယ်လို့ဆိုလျှင်လဲ လဲသွားတယ်၊ အားမရှိလို့၊ ဟိုနား ဒီနားသွားမယ်ဆိုရင် လူတွဲမှ သွားနိုင်တယ်၊ အားမရှိတော့ပဲကိုး၊ ဒါတွေဟာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်သလဲလို့၊ တခါ ဒီသလောက် အားတွေ ဘာတွေ ကုန်ခန်းနေတဲ့ အပြင် သတိက တခါတခါ လစ်သွားလို့ သူငယ်ပြန်ချင်တယ်။ တော်တော်ကြီး အိုလာတဲ့အခါကျတော့ သူငယ်ပြန်ချင်လာတယ်၊ ဒီ အသက်ရှည်ရှည် နေရရင် ဒီဒုက္ခတွေ စုံစုံတွေ့ရမယ်။

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တော်တော်ခက်တယ်၊ ဘာမှလဲ အသက်မရှည်ဘူး၊ ပြီးတော့ အသက်ရှည်ရှည် ရာကျော်နေရပါလို၏လို့ ဆုတောင်းလိုက်တော့လဲ ဒီဒုက္ခတွေ ခံပါရစေ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ရောက်တယ်၊ ဟာ....ဒုက္ခတွေ သိပ်

များများ မတွေ့ပဲနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါရစေ ဆိုလို့ရှိရင်လဲ စောစော သေပါရစေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်တယ်၊ ဒီဒုက္ခကိုယ်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်လို ဆုတောင်းလို့မှ မကောင်းဘူး၊ အသက်ရှည်ပါစေဆိုတော့လဲ ဒီဒုက္ခတွေခံပါ စေ၊ ဟာ....ဒီဒုက္ခတွေ သက်သာပါစေ ဆိုတော့လဲ စောစော သေပါစေ၊ ဒါက ကိုယ်ဒုက္ခ။

ကိုယ်ဒုက္ခ-စိတ်ဒုက္ခ။ ။ဒုက္ခနဲ့စပ်လို့ရှိရင် ကိုယ်ဒုက္ခ, စိတ်ဒုက္ခနှစ်မျိုး မှတ်ထား ကြ၊ ခန္ဓာကိုယ် တိုက်ရိုက် ဆင်းရဲတာက ကိုယ်ဒုက္ခ၊ ခန္ဓာကိုယ်မဆင်းရဲပဲနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲတာက စိတ်ဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခတွေ ကြပ်ကြပ်ကြီး သိလေလေ၊ အခုပြောယားတဲ့တဖျာက နောက်ဆုတ်သွားလေလေ၊ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဒီဘဝတွေ ငါမလိုချင်တော့ဘူးဆိုပြီး မလိုချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာပြီ၊ လူသဲမှာ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်ဆင်းရဲရတဲ့အပေါ်, ကိုယ်ဆင်းရဲလို့မို စိတ်မချမ်းသာရတဲ့အပေါ် သားတွေ, သမီးတွေ, မယားတွေ, ဆွေတွေ, မျိုးတွေက တယ်အရေးမစိုက်ချင်ကြဘူး၊ ခေါ်တာကိုက အဘိုးကြီးတွေ, အဖွား ကြီးတွေတဲ့၊ နေရာကို မသွင်းချင်ဘူး၊ မသွင်းလဲ မသွင်းထိုက်တော့ပါဘူး၊ ဒို့ အဘိုးကြီးနဲ့ မနေချင်ဘူးတဲ့၊ သားသမီးတွေကလဲ မနေချင်ဘူးတဲ့၊ မြေးတွေ ဆိုတာကတော့ သာတောင်မဝေးသေး၊ မနေချင်ဘူးတဲ့၊ အကယ်၍ အဘိုးကြီး မကျန်းမာနေရင် တချို့အဖွားကြီးက မျှော်ပျောင်တောင်၊ တခါ အဖွားကြီး အိုနေပြန်တော့လဲ အဘိုးကြီးက တကယ်အရေးမစိုက်ဘူး၊ သားတွေ, သမီးတွေ, မြေးတွေ, မြစ်တွေကလဲ ဂရုမစိုက်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ အသက်ကြီးနေပြန် တော့လဲ သူတို့က မထိလေးစားပြုတော့ စိတ်က မခံချင်ပဲကို၊ ငါ့အောက်က ငါမွေးလို့ တကထဲ လူဖြစ်လာတဲ့ အကောင်ကလေးတွေက ယခု ငါ့ကို ဂရု မစိုက်ကြဘူး ဆိုပြီးတော့ စိတ်က အင်မတန် မခံချင်စိတ်ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်မချမ်းသာလို့ စိတ်က မချမ်းသာတဲ့အပြင် သူများက ဂရုမစိုက်ကြဘူး၊ ကိုယ်ပြုလို့နေနေတဲ့ သားသမီးတွေက ဂရုမစိုက်ကြ၊ ကိုယ်အရေးပါပြီးတော့ တခါယဲ့ပွေ့ချည်လာတဲ့ မြေးကလေး, မြစ်ကလေးတွေက ဂရုမစိုက်ကြတော့ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတာပဲတဲ့၊ အဲဒီ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသလဲဆိုရင် ဇရာကြောင့် ဖြစ်ရတယ်၊ "ဇရာပိ၊ ရွတ်တွယ်ယွင်း အိုမင်း

ရခြင်းသည်လည်း၊ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲအမျိုးမျိုး၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း"။

ဗျာဓိဒုက္ခ။ ။တခါ မကျန်းမမာ ဖျားနာတာကတော့ အားလုံး လက်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း မကျန်းမမာဖျားတယ်, နာတယ်,အနာပေါက်တယ်, ခေါင်းကိုက်တယ်, အကုန်လုံး ဒုက္ခတွေချည်းပဲ၊ တခုမျှ မသက်သာဘူး၊ တချို့က ခေါင်းကိုက်နေတော့ အင်း.... ခေါင်းကိုက်တာလောက် ဆိုးတဲ့ဒုက္ခ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးလို့ တယောက်က ညည်းတယ်၊ ဟို မျက်စိကိုက်နေတဲ့လူက ခင်ဗျား ခေါင်းကိုက်တဲ့ဥစ္စာ မျက်စိကိုက်တာလောက် ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူးတဲ့၊ သူကလဲ ညည်းတယ်၊ မျက်စိကိုက်နေတဲ့လူက ဒီလိုညည်းတော့ ဟို နားကိုက်တဲ့ လူကလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နားမကိုက်ဘူးလို့ပါ၊ နားကိုက်တဲ့လူက ပိုပြီးဒုက္ခကြီးပါတယ်လို့ ပြောပြန်တယ်၊ အားလုံးဒုက္ခတွေကို ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ဗျာဓိဒုက္ခ-မကျန်းမမာဖျားနာတဲ့ဒုက္ခ၊ ဘယ်သူမှ မသက်သာဘူး၊ အားလုံးဒုက္ခချည်းပဲ၊ "ဗျာဓိပိ၊ မကျန်းမမာ ဖျားနာရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း။"

မရဏဒုက္ခ။ ။ကြည့်နေဉ် ပဋ္ဌမဇာတိဒုက္ခ ဘယ်သူမှ မကင်းဘူး၊ ဒုတိယ အိုလာတဲ့ဇရာဒုက္ခ၊ အိုသည့်တိုင်အောင် နေရလို့ရှိရင် ဘယ်သူမှ မကင်းဘူး၊ စောစောသေပြန်တော့လဲ ကံမကောင်းဘူး၊ တခါ ဒီကြားထဲ ကလေးမှာလဲ ဗျာဓိဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ လူကြီးမှာလဲ ဗျာဓိဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ ဒီမကျန်းမမာ ဖျားနာမှုဆိုတာ လူကြီးရော, လူငယ်ရော အကုန်လုံးဖြစ်၊ အဲဒီနောက် မရဏဒုက္ခဆိုတဲ့ သေခြင်းဆင်းရဲကိုကြည့်၊ သေတာ ဖျတ်ကနဲသေတဲ့ အသေမျိုးက သိပ်မထင်ရှားဘူး၊ သေတော့မယ်ဆိုတော့ ခုတင်က အပြင်းအထန် မမာနေလို့, ဗျာဓိဖြစ်နေလို့, သေတော့မယ်တဲ့လို့ ဆိုတော့ ငါသေရမဲ့လူက သူတော်ကောင်း၊ လူကောင်း သူကောင်းဆိုလို့ရှိရင် ငါတော့ လူကောင်းပဲ၊ ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်မှာပဲလို့ အဲဒီလိုစိတ်မတင်းနိုင်ဘူး၊ အင်း... သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ခွဲရတော့မယ်၊ ငါ့သား, ငါ့သမီး, ငါ့မြေးတွေနဲ့ ခွဲရတော့မယ်လို့ တွေးတောပြီး စိတ်ထဲက ဝမ်းနည်းနေတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိတဲ့ လူတွေကလဲပဲ ငါ တသက်လုံးရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ, ငါ့အမွေတွေကို ကောင်းကောင်းသုံး

ရစ်ကြပါမလား၊ ဖျက်ဆီးများပစ်ကုန်မလား၊ ငါ့တသက်လုံး တပင်တပန်း ရှာထားတာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ခွဲရတော့မယ်လို့ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေကြသေး တယ်၊ ဒါ...သူတော်ကောင်း... သူတော်ကောင်း၊ သူတော်ကောင်းပေမယ့်လို့ ပစ္စည်းတွေခွဲရမှာ သူစိုးတယ်၊ သားတွေ့ သမီးတွေခွဲရမှာ သူဝမ်းနည်းတယ်၊ သူတော်ကောင်းက၊ သူတော်ကောင်းက။

သျှစ်သျှားသီးမှျစားရတဲ့ ဓမ္မာသောက။ ။ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ သာသနာပြု ဓမ္မာသောကမင်းကြီး ကိုပဲကြည့်ပါ၊ သူ့ရဲ့သားတော်က မဟာမဟိန္ဒ၊ သာသနာပြုရဟန္တာ၊ ပြီးတော့ သမီးတော်က သင်္ဃမိတ္တာ၊ သာသနာပြု ဘိက္ခုနီမ၊ ရဟန္တာမ၊ ဒီသားတော် သမီးတော်တွေက သာသနာပြုပြီးကျော့နေတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ ဇမ္ဗူဒိပ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဇလန္ဒိယတိုင်းတတိုင်းလုံးကို အုပ်စိုးပြီးတော့ အာဏာလွှမ်းနေတဲ့ဘုရင်၊ အဲဒါတောင်မှ သေခါနီးကျတော့ ဆေးဆရာက ပေးတဲ့ သျှစ်သျှားသီးပိုင်း ကလေး စားနေပါ၊ ပါးစပ်ထဲမြုပ်နေပါလို့၊ အဲဒီလိုပြောတော့ ဝမ်းနည်းလိုက် တာတဲ့။

သကလံ မေဒနိံ ဘုတွာ၊ ဒတွာ ကောဋိသတံ သုခီ။
အဒ္ဓါမလကမတ္တဿ၊ အန္တေ ဣဿရတံ ဂတော။

သကလံ မေဒနိံ၊ ဇလန္ဒိယတကျွန်း မြေပြင်အဝှန်းကို၊ ဘုတွာ၊ စည်းစိမ် အဖြစ်ဖြင့် ခံစားခံစားပြီး၍၊ ကောဋိသတံ၊ ကုဋေတရာကုန်အောင်၊ ဒတွာ၊ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းပြီး၍၊ သုခီ၊ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာသူ ဖြစ်ပါ လျက်၊ အန္တေ၊ သေခါနီးရာ နောက်ဆုံးအချိန်အခါ၌၊ အဒ္ဓါမလကမတ္တဿ၊ ဆရာပေးထားတဲ့ သျှစ်သျှားသီးပိုင်းကလေးကို သာလျှင်၊ ဣဿရတံ၊ စိုးပိုင်သူ၏ အဖြစ်သို့၊ ဂတော၊ ရောက်ရရှာလေတော့သတည်း၊ တဲ့—

ဝမ်းနည်းလို့ သူ့ခမြာ တမြေပြင်လုံး အုပ်ချုပ်လာတဲ့မင်း၊ ကုဋေပေါင်း များစွာ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းနိုင်တဲ့မင်း၊ ဒါလောက်ချမ်းသာတဲ့ ငါ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ကျတော့ သျှစ်သျှားသီးပိုင်းကလေးတခက် သာ ငါအုပ်စိုးရပါတော့ကလားလို့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရတယ်၊ ခု သျှစ်သျှား

သီးတပိုင်းပိုင်နေသေးတာ၊ သေသည်ဆိုသည်နှင့်တပြိုင်နက် အဲဒီ သျှစ်သျှားသီး တပိုင်းတောင် သူပိုင်ဟုတ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

မရဏဘေး ကာကွယ်ပေးလော့။ ။ကဲ မရဏဒုက္ခဟာ ဘယ်လောက်ကြောက် စရာကောင်းသလဲ၊ စောစောက တင်ကြို ပြီး ကာကွယ်ရေးတွေ လုပ်ထားရတယ်၊ ဘုန်းကြီးဟာ ဒီ မရဏဒုက္ခ ကာကွယ် ရေးကို မလုပ်လို့ရှိလျှင် ဒုက္ခတွေတွေ့ရမယ်၊ အားလုံး ကျောင်းဒကာ ကျောင်း အမတွေလဲ ကာကွယ်ရေးလုပ်မထားလို့ရှိလျှင် ဒီဒုက္ခတွေ တွေ့ရမယ်၊ အား လုံး ရဟန်းသံဃာတွေဟာ ကာကွယ်ရေးလုပ်မထားလို့ရှိလျှင် ဒီဒုက္ခတွေ တွေ့ရမယ်၊ ဒါ လူကောင်း၊သူကောင်း၊ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်း၊ သူတော်ကောင်းတွေ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှ ကာကွယ်ရေးလုပ်မထားရင် အဲဒီဒုက္ခတွေ တွေ့ရမယ်၊ နဂိုတုံးက ဆိုးသွမ်းပြီးတော့လာခဲ့တဲ့ လူမိုက်ဆိုရင်တော့ သေခါနီး ထင်လာ တဲ့ နိမိတ်တွေကိုက မကောင်းလိုက်တာ၊ တချို့များ တခါတည်း မကောင်း တဲ့နိမိတ်တွေထင်လာလို့ သေခါနီးကျမှ အော်ဟစ်ပြီးတော့ ညည်းညည်း ညူညူနဲ့ သေပြီးတော့ သွားရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် "မရဏမ္ပိ၊ တဘဝကို စွန့်ခွါ၍ သေရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း"။

အပ္ပိယ သမ္ပယောဂဒုက္ခ။ ။ဒီတော့ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏ ဒုက္ခတွေဟာ ဘယ်သူမှ မကင်းနိုင်တဲ့ ဒုက္ခတွေပဲ၊ ပြီးတော့ လာချေသေးတယ်၊ "အပ္ပိယေဟိ၊ မချစ်မနှစ်သက်အပ်တဲ့ သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့နှင့်။ သမ္ပယောဂေါ၊ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရ အတူတကွ တွေ့ကြုံ၍နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း"၊ မချစ်ဘူး မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ သက်ရှိ သက်မဲ့ မနှစ် သက်မှု နှစ်ခုစလုံးကို "အပ္ပိယေဟိ၊ မချစ်အပ် မနှစ်သက်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်။ သမ္ပယောဂေါ၊ အတူတကွနေရခြင်း တွေ့ကြုံ နေရခြင်းသည် ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း၊" ဒါက လက်တွေ့၊ အားလုံး လောကကြီးထဲမှာလဲ လက်တွေ့၊ ဒီ လူလူချင်း မချစ်တဲ့လူနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ နေရတယ်ဆိုလို့ရှိရင် စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ အဲဒီလူလူချင်းမချစ်တဲ့ လူနဲ့ ပေါင်းသင်း တွေ့ကြုံနေရတဲ့အခါ စိတ်မချမ်းသာတဲ့အပြင် ကိုယ်

မကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းလေး ဘာလေးတခု ကိုယ့်အိမ်ရောက်နေတယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒိပစ္စည်းလွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီပစ္စည်းလေး မကြည့်ချင်လွန်းလို့၊ ဆိုပါတော့ ကိုယ်က ပစ္စည်းဥစ္စာမတတ်နိုင်လို့ မကောင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုသုံးရတယ်၊ မတတ်သာလို့သာ သုံးနေရတယ် မကြိုက်လိုက်တာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အဲဒီလို ကိုယ်မကျေနပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ တွေ့ရတာလဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဒါ ဒုက္ခပဲ။

ကိုယ်မချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ မုန်းတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့နေရတာလဲ ဆိုပါတော့ သားဆိုးကလေးတွေ တွေ့နေရတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အတော်ချစ်တဲ့သား၊ နောက်တော့ ဒီသားဟာ ဆိုးလိုက်တာ။ အမိအဖကို အနှောင့်အယှက်ပေး၊ တော်တော်ကြာတော့ ဒီသားအသံကြားလိုက်လျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ လာပြန်ပြီ ဒီကောင်ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါ စိတ်မှာ ဒုက္ခဖြစ်တာ၊ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သားတောင်မှ ချစ်စရာမကောင်းတဲ့ အခါကျလို့ ရှိလျှင် အဖေမှာ ဒုက္ခဖြစ်၊ အမေမှာ ဒုက္ခဖြစ်၊ မောင်တွေ နှမတွေမှာ ဒုက္ခဖြစ်၊ ဒါကြောင့် “အပ္ပိယေဟိ မချစ်မနှစ်သက်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ နှစ်သက်စရာမကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်။ သမ္ပယောဂေါ၊ ပေါင်းသင်း၍ နေရခြင်း တွေ့ကြုံ၍ နေရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်း ပေတည်း” ဒါ အားလုံး လက်တွေ့တွေ့ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်လက်တွေ့တွေ၊ ဒါသိပ်ပြောဘို့မလိုဘူး။

ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော။ ။“ပိယေဟိ၊ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက် မြတ်နိုးအပ်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်။ ဝိပ္ပယောဂေါ၊ ခွဲခွါ၍နေရခြင်း ကွေကွင်း၍ နေရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း”။ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ကွဲပြီးတော့ နေရရင် အချို့သေတောင်သေတာပဲ၊ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတယ်မပြောနဲ့ ချစ်သူနဲ့ ကွဲသွားရော၊ သူလဲပဲ ဒီမှာ ရင်ကွဲနာကျတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ စိတ်ထိခိုက်ပြီးတော့ သေတာပဲ၊ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းကလေး သူများပေးလိုက်ရမှာ စိတ်ထဲအင်မတန် မချမ်းမသာဖြစ်ကြတယ်၊ ခုတင်က သေခါနီး ဒုက္ခဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲပဲ “ပိယေဟိ၊ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်တဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်။ ဝိပ္ပယောဂေါ၊ ကွေကွင်းခွဲခွါ၍ သွားရမှာ ဖြစ်

ခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း။ အဲသေခါနီးလဲ ဒီဒုက္ခတွေ ပုံနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် လောကကြီးဟာ ဒီလိုတွေးကြည့်တော့ တနေ့တုန်းက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တဲ့ တဏှာက နောက်ဆုတ်တယ်၊ ဒါတွေမရှိတာကောင်းတယ်၊ မဖြစ်တာ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ တဏှာနောက်ဆုတ်တယ်၊ တဏှာ နောက်ဆုတ်တယ်။

ဒုက္ခမျိုးစုံ။ ။ဒါဟာ တွေးကြည့်စမ်း ပဌမဆုံး ဇာတိဒုက္ခ၊ အမိဝမ်းထဲ နေခဲ့ရတာက စပြီးတော့ ဖွားသည့်တိုင်အောင် စဉ်းစား ကြည့်၊ ဖွားပြီးတော့ လူမမယ်ကလေး ဘဝတုန်းက မိဘတွေက ပစ္စည်းဥစ္စာ တတ်နိုင်လို့ ယုယမဲ့သူတွေရှိလျှင် တော်သေးရဲ့၊ ဒီလိုမဟုတ်တဲ့ကလေးတွေ များလေ သနားစရာ၊ တချို့မှာ အမေရဲ့ နနော်နမဲ့ကြောင့် အဲဒီကလေးဟာ လူ့ဘဝမှာ မသေတန်ပဲနဲ့ သေသွားရတယ်၊ အဲဒီဟာတွေ လျှောက်ပြီးတော့ ကြည့်ရင် ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ဇာတိဒုက္ခ၊ အိုရတဲ့ဇရာဒုက္ခ၊ သေရတဲ့ မရဏဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခတွေ လွတ်လပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်ရတဲ့ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မချစ်တဲ့သူနဲ့ မကျေနပ်တဲ့သူတွေနဲ့ အတူတူနေရတဲ့ဒုက္ခ၊ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကိုယ် နှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ကွဲပြီးတော့ တကွဲတပြားဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခ၊ အဲဒီ ဒုက္ခတွေ ပြည့်ပြီးတော့နေတဲ့အပြင်။ ယံ ပိစ္ဆံ န လဘတိ၊ ယံ၊ အကြင်အရာ ဝတ္ထုကို။ ဣစ္ဆံ(ဣစ္ဆန္တော)၊ အလိုရှိပါလျက်။ န လဘတိ၊ မရ။ တမ္ပိ၊ ထိုအလို ရှိအပ်သော ဝတ္ထုကို မရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း။

ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရ။ ။လိုချင်လိုက်တာ ကလေးဘဝတုန်းက နို့ဆာ တယ်၊ ဒါလိုချင်တယ် နို့ဆာတော့ အမေက နို့မတိုက်အားဘူး၊ နို့မတိုက်ဘူး၊ ငိုတာပဲ၊ ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ တော်တော်လေး ကြီးတော့ ဟိုအရုပ် ဒီအရုပ် လိုချင်တယ်၊ အမေအဖေက ဝယ်မပေးနိုင်လို့ ဝယ်မပေးဘူး၊ ကလေးလေးက ငိုတာပဲ၊ ဒုက္ခဖြစ်တာပဲ၊ တော်တော်ကြီးတော့ အဝတ်ကလေး လိုချင်တယ်၊ အစားကလေး လိုချင်တယ်၊ သွားရည်စာ စားချင် တယ်၊ မရဘူး မရတော့ ဒုက္ခဖြစ်တာပဲ၊ ဒီထက်တော်တော် ကြီးလာတော့ အရွယ်ရောက်လာတော့ အိမ်ရာထောင်ဘို့ လိုချင်လာပြန်တယ်၊ အဲဒီမှာ နှစ်သက်ဘာမရဘူး၊ မနှစ်သက်တာရတယ်၊ အဲဒါ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ပြန်တယ်၊

တော်တော်ကြီးလာတော့ စီးပွါးဥစ္စာတွေ ရှာပြန်တယ်၊ စီးပွါးဥစ္စာ ရှာပြန်တော့လဲ မရတော့ ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ ရှာလို့မရရှိသာ မကဘူး အရင်းပါပြုတ်ပြီး သကာလ ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြန်တယ်၊ ကိုယ်က မအိုချင်ဘူး၊ မအိုရအောင်ကို ကြိုးစားလိုက်တာ၊ ခန္ဓာကိုယ်က အိုလာတယ်၊ အိုရတော့ ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ မနာချင်ပဲနဲ့ နာရတာလဲ ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ သေရမဲ့အချိန်ကျတော့လဲ ကိုယ်ကသေရမှာ အင်မတန်တုန့်ပြီးတော့ မသေချင်ဘူး၊ တောင့်တတယ် မသေပါရစေနဲ့၊ မသေရပါလို့ရဲ့ မအိုရပါလို့ရဲ့ မနာရပါလို့ရဲ့၊ အဲဒီလို တောင့်တလိုက်တာ၊ ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးနဲ့ ကင်းရပါလို့ရဲ့၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့ ကင်းရပါလို့ရဲ့ ဝိပတ္တိတရားနဲ့ ကင်းရပါလို့ရဲ့လို့ တောင့်တတယ်၊ ဘာမှ တောင့်တလို့ မရဘူး ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ "ယံ၊ အကြင်အရာဝတ္ထုကို။ ဣစ္ဆံ (ဣစ္ဆန္တော)၊ အလိုရှိပါလျက်။ န လဘတိ၊ မရ။ တမ္ပိ ထိုလိုတာကို မရခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကြောင်းပေတည်း၊" ဒီ ဒုက္ခအားလုံး အတိုချုပ်ပြီး ပြောရရင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ မှန်သမျှဟာ ဒုက္ခတွေချည်းပါပဲတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဥပါဒါန်စွဲလမ်းရာ နေရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ မှန်သမျှတို့သည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကြောင်းတို့ပေတည်း။ ဤဥပါဒါန် စွဲလမ်းရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ခေါ်သလဲလို့ဆိုတော့ ဥပါဒါန်ခေါ်တဲ့ တဏှာနဲ့ စွဲလမ်းနေလို့ ဥပါဒါန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ငါလို့ယူဆနေတာ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးပါပဲ၊ အရင်းစစ်လိုက်တော့ အမြစ်မြေက ဆိုတာလို ဒီဒုက္ခတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တဲ့ ဟောဒီ ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ဇလားပုံးနဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဘာနဲ့တူတုံး ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ လမ်းမှာ အမှိုက်ထည့်ရအောင် ထားတဲ့ ဇလားပုံးကြီးနဲ့တူတယ်၊ ဇလားပုံးကြီးထဲ ဟိုအမှိုက်ထည့်လိုက်၊ ဒီအမှိုက်ထည့်လိုက် သလိုပဲ၊ အဲဒီခန္ဓာကိုယ် ဇလားပုံးကြီးထဲလဲ ဟိုဇာတိဒုက္ခ ထည့်လိုက်၊ ဒီဇရာဒုက္ခ ထည့်လိုက်၊ ဗျာဓိဒုက္ခထည့်လိုက်၊ မရဏဒုက္ခထည့်လိုက်။ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂဒုက္ခ ထည့်လိုက်။ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂဒုက္ခ ထည့်လိုက်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထည့်တာပဲ။

ပစ်မှတ်တိုင်နဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်။ ။ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ လက်တည့်စမ်းဘို့ မှတ်တိုင်စက်ခွက်နဲ့လဲ တူတယ်၊ သေနတ်နဲ့ လက်တည့်စမ်းတဲ့ သူက ဟိုအဝေးမှာ မှတ်တိုင်ကြီးတခုထားတယ်၊ ဟိုလူက လာပြီးတော့ ပစ်လိုက်၊ ဒီလူကလာပြီးတော့ ပစ်လိုက်၊ ဟိုလူကပစ်လိုက်လဲ ဒီမှတ်တိုင်ခံဦး၊ ဒီလူက ပစ်လိုက်လဲ ဒီမှတ်တိုင်ခံဦး၊ အဲသလိုပဲ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုး ပစ်ချရာဖြစ်နေတယ်၊ ဒုက္ခတည်းဟူသော သေနတ်လက်နက်ကြီးနဲ့ လက်တည့်စမ်းရာ ဖြစ်နေတယ်။

ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ဒုက္ခချည်းသာ။ ။"သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ တဏှာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဥပါဒါန်တရားတို့ စွဲလမ်းရာဖြစ်တဲ့ ဤခန္ဓာငါးပါးတို့သည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲခြင်း အစစ်တို့ပေတည်း။" ဒုက္ခတွေဟာ ဘယ်နေရာမှ လစ်လပ်နေတယ်လို့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒုက္ခတွေဟာ ဒင်းကြမ်းပြည့် ဒင်းကြမ်းပြည့်၊ အဲဒီလို စဉ်းစားကြည့်တော့မှ တဏှာနောက်ဆုတ်တာ၊ ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိလျှင် ငါ့ကိုယ်လဲ သာယာစရာ၊ ငါ့ဆွေ ငါ့မျိုးတွေ သာယာစရာ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ သာယာစရာ၊ ငါ့အိမ် သာယာစရာ၊ ငါ့တိုက် သာယာစရာ၊ ငါ့သားငါ့သမီးတွေ သာယာစရာ၊ အဲဒီလိုသာယာစရာနဲ့ တဏှာတွေ တိုးပွါးပြီးတော့ နေတာပဲ၊ တဏှာတွေ တိုးတိုင်း ဒုက္ခတွေ တိုးနေတာပဲ၊ ဒီလိုတွေးလိုက်တော့မှ တဏှာက နောက်ဆုတ်သွားတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်နေမှတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငါမလိုချင်တော့ဘူး၊ ဒုက္ခပေးလွန်းလို့ ဒုက္ခပေးလွန်းလို့၊ ချမ်းသာက နဲနဲ ဒုက္ခတွေက များလိုက်တာ၊ အဲဒီလို တွေးလာတော့မှ တဏှာက နောက်ဆုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယောဒီ ဒုက္ခတွေ ကင်းမှဖြစ်မယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က "ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံ၊ ဤဆိုအပ်လတ္တံ့တဲ့ အကြောင်းအရာသည်ကား။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ အစစ်ဖြစ်တဲ့။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာအဖြစ်ကို ပြုနိုင်တဲ့ မှန်ကန်သော သဘောတရားတမျိုးပေတည်း။"

ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာ၊ ဗျာဓိပိ ဒုက္ခော၊ မရဏမ္ပိ ဒုက္ခံ၊
အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊
ယံ ပိစ္ဆံ န လဘတိ၊ တမ္ပိ ဒုက္ခံ၊ သံခိတ္တေန ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခာ—

လို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဒုက္ခခန်း ဟောလိုက်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှ လွတ်လပ်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ အားကျစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဝိပဿနာနဲ့ တင်ကြည့်လိုက်တော့ သုခဆိုတဲ့အချိန်တောင်မှ အို....ဒီသုခတွေလဲ ဖြစ်ပျက်နေတာပဲလို့ အကုန်လုံး ဝိပဿနာနဲ့ ရှုလိုက်တော့ အားကျစရာဘာမှ မရှိဘူး၊ အကုန်လုံး ဒုက္ခချည်းပဲ၊ သုခလို့ဆိုတဲ့ ဟာတွေလဲ သုခအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဒုက္ခတွေချည်းပါပဲ။

သမုဒယသစ္စာ

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ၊ ယာယံ
တဏှာ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ တတြ တတြာဘိနန္ဒိနီ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံ ခေါ ပန၊ ဤဆိုအပ်လတ့်သော အကြောင်းအရာသည်ကား။ ဒုက္ခသမုဒယံ၊ ပြခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ကြောင်း သမုဒယ ဟူသော။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာအဖြစ်ကို ပြုတတ်တဲ့ မှန်ကန်သောတရားတမျိုး ပေတည်း။

လောကီသစ္စာ လောကုတ္တရာသစ္စာ။ ။ခုတင်က ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗြဟ္မာတို့ ဗိဿနိုး နတ်မင်းတို့ ထာဝရဘုရားတို့က ဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားတရားဟောပုံကို ဒီမှာထပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားလိုက်စမ်း၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီသစ္စာလေးပါးမှာ လောကီသစ္စာ၊ လောကုတ္တရာသစ္စာလို့ နှစ်မျိုးခွဲထားလိုက်တယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာ နှစ်ပါးက **လောကီသစ္စာ**၊ နိရောဓသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာနှစ်ပါးက လောကမှ လွတ်ထွက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ **လောကုတ္တရာသစ္စာ**၊ ဒီနေရာမှာ ဘုရားဟောပုံက အင်မတန်ပိုင်တယ်၊ လောကီသစ္စာနှစ်ပါး၊ လောကီက လွတ်ထွက်ပြီးသွားတဲ့ လွတ်ထွက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ လောကုတ္တရာသစ္စာက နှစ်ပါး၊ အဲဒီလို ဟောတယ်။

အကျိုးသစ္စာ အကြောင်းသစ္စာ။ ။အဲဒီလောကီသစ္စာ နှစ်ပါးထဲမှာ ပဌမဆုံး မြတ်စွာဘုရားက ဒုက္ခတွေ ပြလိုက်တယ်၊ ဒုက္ခဆိုဒါ အကျိုးတရားပဲ၊ အဲဒီအကျိုးတရားကို အရင်ပြပြီးတော့မှ အဲဒီဒုက္ခ ဘာကြောင့်ဖြစ်သတုန်းလို့ စဉ်းစားတဲ့အချိန်ကျတော့ ဟောဒီတဏှာကြောင့် ဖြစ်တာလို့ တဏှာကို ဖေါ်ပြတယ်၊ ဒုက္ခသမုဒယလို့ ခေါ်တဲ့တဏှာကို ဖော်ပြတယ်၊ တရားက အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ "လောကံဘုံဝယ် သာယာဘွယ်ဟု တာတွယ်လေငြား ဝေနေမျှားကို တရားသံဝေ ရပစေဟု တွေ့ယွေ့ဒုက္ခ ဦးစွာပြပိမ့်" သံဝေဂရအောင်လို့ သပ္ပုဝါတွေ ကျွတ်တန်းဝင်အောင်လို့ ပဌမဆုံး သူတို့ရဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ပြခဲ့တယ်၊ "လောကီဘုံဝယ် သာယာ ဘွယ်ဟု တာတွယ်လေငြား ဝေနေမျှားကို တရားသံဝေ ရပစေဟု တွေ့တွေ့ ဒုက္ခ ဦးစွာပြပိမ့်"။

တဏှာကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်တာ။ ။ပြီးတော့မှ "ဒုက္ခသောင်းပြောင်း ဆင်းရဲ ပေါင်းသည် အကြောင်းကင်းကွာ မဖြစ်ရာတည်း" ဒီဒုက္ခတွေ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပဲနဲ့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဗြဟ္မာ နတ်မင်း ဖန်ဆင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ အသင်တို့မှာ တွေ့ဘို့ရန် ဘုန်းကြီးတို့မှာ တွေ့ဘို့ရန် ဗြဟ္မာဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထာဝရဘုရား ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ "ဗြဟ္မာနတ်မင်း ဖန်ဆင်းမပြု ဆင်ခြင်မှုကျမ်း တဏှာစွမ်းကြောင့် ပရမ်းပတာ ဖြစ်ကြရသော သမုဒယ" ဆိုတဲ့ တဏှာ စွမ်း ကြောင့် ဒီဒုက္ခတွေဖြစ်တာလို့ ဒီလိုဆိုပါတယ်။

"ကတမံ စ ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ၊ ယာယံ တဏှာ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ နန္ဒီရာဂသဟဂတာ။" တဏှာဆိုတဲ့တရားဟာ ခုမှသာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဝမ်းထဲ စိတ်ထဲ ကပ်ပြီးတော့ စေ့သိက်တခုအနေနဲ့ ပါနေတဲ့တရား၊ "ယာယံ တဏှာ၊ အကြင်တဏှာဆိုတဲ့တရားသည်။ ပေါနောဗ္ဘ-ဝိကာ၊ တဖန် ဘဝကိုဖြစ်စေတတ်၏။ နန္ဒီရာဂသဟဂတာ၊ နှစ်သက်တတ် မခွဲမခွာနိုင်အောင် စွဲလမ်းရှိနေတတ်သော ရာဂသဘောနှင့် တကွဖြစ်၏၊" တဏှာနှင့်ရာဂဟာ ဘာမှ မထူးခြားပေမယ်လို့ အဲဒီတဏှာထဲ တပ်မက်တဲ့ သဘောပါတယ်၊ အဲဒီတဏှာထဲမှာ နှစ်သက်တတ်တဲ့ သဘောပါတယ်၊ ကြည့်

နော် ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါဒုက္ခတွေဟာ သူ့လက်ချက်တွေ သူ့လက်ချက်တွေ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါဒုက္ခတွေဟာ သူ့လက်ချက်၊ "ယာယံတဏှာ၊ အကြင်တဏှာသည်။ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ၊ တဖန် ဘဝသစ်ကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်။ နန္ဒီရာဂသဟဂတာ၊ နှစ်သက်တတ် မခွဲမခွါနိုင်အောင် စွဲမက်တတ်တဲ့ သတ္တိနှင့် တကွဖြစ်၏၊ တတြတတြာဘိနန္ဒိနီ ထိုထိုဖြစ်ရာဘဝကို အလွန်နှစ်သက်၍ နေတတ်လေ၏။" ရောက်တဲ့ဘဝမှာ နှစ်သက်တယ် ကျေနပ်တယ်၊

တဏှာသုံးပါး။ ။"သေယျထိဒံ၊ ကာမတဏှာ ဘဝတဏှာ ဝိဘဝတဏှာ။
သေယျထိဒံ၊ ထိုတဏှာဟူသည် ဘယ်ဟာတွေနည်း။
ကာမတဏှာ၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ဟူသမျှကို တပ်မက်တတ်သော ကာမတဏှာတည်း။" ဒီကာမတဏှာက လောကီအာရုံဟူသမျှကို သိပ်မက်မော တယ် သိပ်ခင်တွယ်တယ်။ "ဘဝတဏှာ၊ သဿတဒိဋ္ဌိနှင့်တကွဖြစ်သောတဏှာ တည်း။" ဘဝတဏှာဆိုတာ တဏှာတခုထဲမဟုတ်ဘူး ဒိဋ္ဌိလဲပါသေးတယ်၊ တဏှာ ပေါ် ဒိဋ္ဌိက ဝင်တွက်လိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိက ဘာဒိဋ္ဌိလဲဆိုတော့ သဿတ ဒိဋ္ဌိတဲ့၊ သဿတဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးတော့ဘူးလို့ စွဲလမ်းတဲ့ တရား၊ ခိုင်မြဲတယ် တည်တံ့တယ်လို့ လွဲလွဲမှားမှားယူဆတဲ့တရား၊ အဲဒီ သဿတဒိဋ္ဌိက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အတ္တကောင်လေးရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ တဘဝသေသွားလဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပျက်စီးသွားပေမဲ့ အတ္တကောင်လေးက တော့ ခန္ဓာအိမ်အသစ်နဲ့ ပြန်ဖြစ်တာပဲလို့ ယူဆတယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးဘူးလို့ ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်၊ သတ္တဝါ တွေဟာ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ဖြစ်လာလိုက်ကြတာ အဲဒီအတ္တလေးက တဘဝပြီးတဘဝ ခန္ဓာအိမ်အဟောင်း စွန့်ပစ်ပြီး ခန္ဓာအိမ်အသစ်နဲ့ ထပ်ဖြစ် လာတော့ ခန္ဓာအိမ်သာ ပြောင်းတာ၊ အတ္တမပြောင်းဘူးတဲ့၊ အင်း....စွဲလမ်း ချက်ကလေးကလဲ တော်တော်နာနေတယ်။ "ဘဝတဏှာ၊ သဿတဒိဋ္ဌိနှင့် တကွဖြစ်တဲ့တဏှာတည်း၊" အဲဒီတဏှာဟာ သဿတဒိဋ္ဌိနှင့် အတူတူ ယှဉ်တွဲနေတဲ့ အတွက် မှားယွင်းတဲ့အယူ အဆာရယ်၊ အဲဒီအယူအဆကို ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး ကျေနပ်နေတာဆိုတော့ ပိုပြီးခိုင်မြဲသွားတော့တာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိအယူရှိတဲ့သူတွေဟာ သူတို့ဟာနဲ့သူတို့ ဟုတ်လှပြီဆိုပြီးတော့ ခပ်ကြွကြွ

နေတယ်၊ သူတို့အယူအဆဟာ မှားယွင်းနေပေမဲ့ ဒို့ဟာဟုတ်တယ်၊ ဒို့ဟာ ဟုတ်တယ်လို့ဆိုပြီးတော့ ကျေနပ်ပြီး သာယာပြီးနေတဲ့အပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့မာနတွေ ဘာတွေတောင် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်နေလိုက် သေးတယ်။

သေရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့အယူ။ ။''ဝိဘဝတဏှာ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့် တကွဖြစ်သော တဏှာရင်း။'' ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကတော့ ဘယ်လိုယူဆ သလဲဆိုတော့ သေပြီးရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီဘဝလဲ သူ့ဟာ သူ ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်တာ၊ သေပြီးတော့ နောက် ဘာမှလဲ မဖြစ်ဘူးလို့ ယူဆ တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိရဲ့ အယူအဆက ဝမ်းထဲမှာတော့ အတ္တ ဆိုတဲ့အကောင်လေးရှိပါရဲ့၊ ရှိပေမယ့်လို့ အဲဒီအတ္တကောင်လေးဟာ သေရင် ပြီးတာပဲ၊ သေလို့ ခန္ဓာအိမ်ပျက်ရင် အတ္တကောင်လေးလဲ ပျောက်ပျက်သွား တယ်၊ နောက်ထပ် ဘာဘဝမှ မရှိဘူး၊ တခါထဲ ဘဝအဆက်ပြတ်သွားတယ် လို့ ယူဆပြန်တယ်၊ ဒီဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကလဲ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိသမားကလဲ တဏှာနဲ့တွဲနေတာဖြစ်တော့ သူတို့ဟာသူတို့ အဟုတ် ကြီးထင်လို့ သူတို့ဟာသူတို့ အင်မတန်နှစ်သက်လို့၊ ဟုတ်လိုက်တာ၊ ဘယ့်နှယ် သေပြီးရင် ဘာဖြစ်ရမှာတုံး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုယူဆနေတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေါ့၊ ချမ်းသာတာ လုပ်ပေါ့၊ အမေ အဖေတွေ ဘာတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဖြစ်ချင်လို့သာ ဖြစ်လာတာ၊ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ် လာမှာတဲ့၊ မဟုတ်သေးပါဘူး နင့်ကို အမေ အဖေက ပြုစုကြ ယုယကြတယ် မဟုတ်လားဆိုတော့ အို...သူ့ဘာသာသူ ယုယချင်လို့ ယုယတာပါ၊ သူတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သေတာလဲ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သေလဲ ပြီးတာပဲ၊ ဒီဘဝ ချမ်းသာမယ်ဆို ဖို့ရှိလျှင် အို ...ကိုယ့်အခွင့်အရေးသာ ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် အမေ သော ဘာဖေသာ ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူးတဲ့၊ ဒီ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကလဲ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာမှလွန်လို့၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိမှာ နှစ်သက်နေတဲ့တဏှာ ပါ-ပါနေတော့ သူ့အယူကို ကျေနပ်နေပြန်တယ်၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဒို့အယူအဆ အင်မတန်မှန်တယ်၊ ဟိုကောင်တွေသာ လွဲနေတာ၊ ဒို့ အင်မတန် မှန်တယ်၊ ဒို့က သိပ်ဟုတ်တာပဲ၊ အဲဒီလို ဒိဋ္ဌိကလဲ ယူဆပြီး စွဲလမ်းပြီး တဏှာ

ကလဲ သာယာနေလေတော့ သူ့ဟာသူ အထင်ကြီးတဲ့မာနကပါ အပိုအဆစ် ထပ်ဖြစ်နေပြန်တယ်၊ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သဘာဝတွေ။

တဏှာ၊အဝိဇ္ဇာ၊ကံကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်။ ။"သေယျထိဒံ ကာမတဏှာ ဘဝတဏှာ ဝိဘဝတဏှာ။" ဟောဒီ တဏှာတွေကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရတာ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဆင်းရဲဆိုတဲ့ **ဇာတိဒုက္ခ**၊ အိုခြင်းဆင်းရဲဆိုတဲ့ **ဇရာဒုက္ခ**၊ သေခြင်းဆိုတဲ့ **မရဏဒုက္ခ**၊ အဲဒီဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတွေဖြစ်လာအောင် ဒီတဏှာက ထူထောင်ပေးလိုက်တာ၊ ဒါဖြင့် ဒီတဏှာတခုတည်း ဒိုင်ခံပြီးတော့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်သလား၊ တဏှာကို အကူအညီပေးတဲ့ သည့်ပြင် အဖော်သဟဲတွေ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတော့ သည့်ပြင် အဖော်သဟဲတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ တဏှာကို အကူအညီပေးတဲ့ အဖော်သဟဲတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတော့ **အဝိဇ္ဇာ**ရယ်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ကံဆိုတဲ့ **ကံတရားတွေ**ရယ်၊ ဒါတွေပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သမုဒယဆိုတဲ့ ပါဠိစကားရဲ့ဆိုလိုရင်းက အဝိဇ္ဇာနှင့် ကံဆိုတဲ့ အဖော်သဟဲတွေနဲ့ပေါင်းမိမှ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေကို ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်တဲ့ တဏှာလို့ဆိုလိုတယ်။

အဝိဇ္ဇာက ဖုံးကွယ်ထား။ ။အဝိဇ္ဇာက အပြစ်ကိုမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်တယ်၊ မသိအောင်လုပ်တယ်၊ ပဋိသန္ဓေနေ၊ အို၊ နာ၊ သေဆိုတဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေကို မသိအောင် မမြင်အောင် အဝိဇ္ဇာက ဖုံးကွယ်ထားတယ်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေရဲ့အပြစ်ကို မသိအောင် မမြင်အောင် ဟိုဘဝ ဒီဘဝ လူဘဝ နတ်ဘဝ အစရှိတဲ့ ဘဝအမျိုးမျိုးတွေရဲ့ အပြစ်ကို မမြင်အောင် အဝိဇ္ဇာက ဖုံးကွယ်ထားတယ်၊ အဝိဇ္ဇာကဖုံးကွယ်ထားတော့ တဏှာကလဲ အဲဒါတွေကို ခင်မင်တွယ်တာလို့၊ သာယာလို့၊ ပျော်မွေ့လို့၊ အဲဒါတွေကို တဏှာက လိုချင်နေတယ်၊ ပဋိသန္ဓေနေ အိုနာသေဆိုတဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေကို မသိမမြင်အောင် အဝိဇ္ဇာက ဖုံးကွယ်ထားတော့ တဏှာက ဒီဒုက္ခတွေ ခံရမှာ မကြောက်ဘူး၊ ပဋိသန္ဓေနေ အိုနာသေ ဒုက္ခတွေနဲ့ အမြဲတွေ့ကြုံနေတဲ့ ဒီရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေကို တဏှာက ခင်တွယ်နေတယ်၊ လိုချင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် လူဘဝ နတ်ဘဝတွေကို ရည်မှန်းပြီး၊ လူ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ နတ်ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို တောင့်တပြီးတော့ ကုသိုလ်ကံတွေမပြုပဲ မနေနိုင်အောင် ကုသိုလ်ကံတွေ မဖြစ်

ဖြစ်အောင် တဏှာက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတော့တာပဲ၊ ကုသိုလ်ကံတွေ ဖြစ်လာအောင် တဏှာက စီမံတော့တာပါပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေ ပြုကြတော့ ဟိုဘက်ဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြသလဲဆိုတော့ ဟိုဘက်ဘဝမှာ လူတွေ နတ်တွေ ဖြစ်ကြပါရော၊ လူ့ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ၊ နတ်ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ပေါ်လာပါရော၊ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ ပေါ်လာတာနဲ့တပြိုင်နက် ပဋိသန္ဓေနေ အိုနာသေဆိုတဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေဟာလဲ အတူတူယှဉ်တွဲ ပူးကပ်ပါလာကြတော့တာပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် လူဖြစ်ရပါလို၏၊ နတ်ဖြစ်ရပါလို၏လို့ ဆုတောင်းတာဟာ အဲဒီ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရပါလို၏လို့ ဆုတောင်းတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

တဏှာက အဆိုးဆုံး။ ။ပြီးတော့ ထပ်စဉ်းစားစရာရှိသေးတယ်၊ တဏှာရယ်, အဝိဇ္ဇာရယ်, ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံရယ်၊ အဲဒီသူတို့ တတွေထဲမှာလဲ ဘယ်သူက ပိုဆိုးဝါးသလဲဆိုရင် တဏှာက ပိုဆိုးဝါးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲဆိုရင် တဏှာကြောင့်လို့ တဏှာကိုသာ တစ်နံပါတ်တရားခံထားပြီး တဏှာအပေါ်မှာ အပြစ်ပုံချရတယ်၊ တဏှာသာ တာဝန်အရှိဆုံးမို့ တဏှာအပေါ်မှာ သတ္တုကျတယ်၊ ဒါမှန်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာက အပြစ်ကိုမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားတာပဲ ရှိတယ်၊ တဏှာက အလွန်အမင်းသာယာတယ်၊ ဟိုဟာ-ဒီဟာတွေ လိုချင်တယ်၊ အဲဒီလို လိုချင်တော့ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကံတွေ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဒီတဏှာကပဲ စီမံပြုလုပ်တယ်၊ ဒီတဏှာက သူတပါး ပစ္စည်းဥစ္စာကို မတရားလိုချင်တော့ ခိုးမှုဆိုတဲ့ အဒိန္နာဒါန အကုသိုလ်ကံကို ပြုရဲတယ်၊ လူတယောက်ရဲ့ပစ္စည်းကို လိုချင်တော့ အဲဒီလူကိုသတ်တဲ့ ပါဏာတိပါတ အကုသိုလ်ကံကို ပြုရဲကြတယ်၊ ဒီတဏှာကြောင့်ပဲ သူတပါးမယားကိုကျူးလွန်မှု၊ သည့်ပြင်ယောကျ်ားနဲ့ ဖောက်ပြားမှုဆိုတဲ့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ အကုသိုလ်ကံကို ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းအောင် ပြုကြတယ်၊ တဏှာက သူတပါး ပစ္စည်းကို မတရား လိုချင်တော့ လိမ်ညာမှုဆိုတဲ့ မုသာဝါဒ အကုသိုလ်ကံကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြုနိုင်ကြတယ်၊ တဏှာက ဆော်ဩလိုက်လို့ အဲဒီလိုအကုသိုလ်ကံတွေ အမျိုးစုံအောင် ပြုလိုက်တော့ ဟိုဘက်ဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြသလဲဆိုတော့ ငရဲ, တိရစ္ဆာန်,ပြိတ္တာ,

အသူရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်ဘုံတွေမှာ ရောက်ပြီးတော့ ဒုက္ခတွေအမျိုးစုံအောင် ခံကြရ၊ ဒုက္ခတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ကြုံတွေ့ကြရတာပဲ မဟုတ်လားလို့၊ ဒီဒုက္ခတွေဟာ တဏှာကပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ တဏှာရဲ့အမွေအနှစ်တွေပဲ မဟုတ်လားလို့။

ကုသိုလ်ကံရှိလို့ လူ့ဘဝရတာ။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ လူ့ဘဝ ပြန်စဉ်းစားကြစို့၊ ဘုန်းကြီးတို့တတွေ ဒီဘဝရဘို့ရန် ရှေးကကုသိုလ်ကံတခု ကျန်ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ကုသိုလ်ကံရှိတော့ ဒီကုသိုလ်ကံရဲ့ အခြေခံဟာ ဘယ်သူတုံးဆိုတော့ တဏှာပဲ၊ တဏှာက ဒီဘဝမျိုး လိုချင်နေသေးတယ်ကိုး၊ မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောရင် မဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ၊ တဏှာမှ မကုန်သေးတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးတော့ မလိုချင်ပဲရှိမလဲ၊ တဏှာ မကုန်တော့ တဏှာက လိုချင်တာပေါ့၊ တဏှာက လိုချင်တော့ ဒီဘဝတွေ ရလာအောင်ဟာ ကံပြုတယ်၊ ကုသိုလ်ကံပြုတာယ်၊ တဏှာကလိုချင်လို့ ကုသိုလ်ကံတွေပြုတာ၊ ကုသိုလ်ကံပြုတော့ ဘုန်းကြီးတို့တတွေ ဒီဘဝကိုရတယ်၊ ဒီဘဝကို ရကြတော့ ဒီဘဝအတွက် ပဋိသန္ဓေနေ၊ အို့ နာ့ သေ့ဆိုတဲ့ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့ကြရတာပေါ့။

တဏှာအရင်းခံ့ ကုသိုလ်ကံပြု။ ။အဲဒီဒုက္ခ ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာလဲဆိုရင် တဏှာ အရင်းခံပြီးတော့ ကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်ခဲ့လို့ ဒီဒုက္ခတွေဟာ တဏှာကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ပြီးတော့ တဏှာကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာတွေဖြစ်တာဟာ နိရောခနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာခန်းကျတော့ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ လူ့ဘဝမှာ ကောင်းတဲ့ပဋိသန္ဓေ နေရတာတောင်မှ တဏှာအရင်းခံပြီးတော့ ကုသိုလ်ကံပြုခဲ့လို့ ပဋိသန္ဓေနေရတာ။

တဏှာမကုန်သမျှ နိဗ္ဗာန်မရ။ ။"မတောင့်တပါဘူး၊ လူ့ဘဝ မတောင့်တပါဘူး၊ နိဗ္ဗာန်တောင့်တပြီးပြုပါတယ်"ဆိုပေမယ်လို့ နိဗ္ဗာန်မှ မရောက်သေးပဲနဲ့ ဒီကံအကျိုးပေးရင် ဘယ်ဘဝမှာ အကျိုးပေးမလဲ၊ လူ့ဘဝတို့၊ နတ်ဘဝတို့၊ ဗြဟ္မာဘဝတို့ ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ တဏှာအရင်းခံလာတယ်၊ တဏှာမကုန်သေးသမျှလဲ နိဗ္ဗာန်ကို လုံးဝမရောက်သေးပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ သောတာပန်တို့၊ သကဒါဂါမ်တို့၊ အနာဂါမ်တို့

အခိုက်အတန့်မှာ တဏှာဟာ နဲပါးသည်ထက် နဲပါးသွားတယ်၊ လောဘဟာ လျော့သည်ထက် လျော့လျော့သွားတယ်၊ လုံးဝကြွင်းမဲ့ဥဿုံတော့ ကုန်မသွားသေးဘူး၊ တဏှာလောဘ မကုန်သေးသမျှ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ဇာတိဒုက္ခနှင့် ယပ်နှာဖွဲ့ရဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကြောင့် ဇာတိဒုက္ခ ဖြစ်ရသလဲဆိုရင် တဏှာကြောင့် ဇာတိဒုက္ခ ဖြစ်ရတယ်၊ တဏှာကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေရတယ်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဇရာဒုက္ခဖြစ်ရသလဲဆိုရင်လဲ တဏှာကြောင့် ဇရာဒုက္ခဖြစ်ရတယ်၊ တဏှာကြောင့် အိုရတယ်၊ ဇာတိရှိတော့ အိုရတာပေါ့၊ ပဋိသန္ဓေနေလို့ လူ့ဘဝရတော့ လူအို အိုတာပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝရတော့ တိရစ္ဆာန်အို အိုတာပေါ့၊ အဲဒီရခဲ့တဲ့ဘဝကိုက ဒီတဏှာကြောင့် ရခဲ့တာဖြစ်တော့ အိုတာလဲ တဏှာအရင်းခံပဲ၊ ဒါပေမဲ့-ဒီတဏှာက တော်တော်ဝေးကွာတဲ့တဏှာပဲ၊ ယခုဘဝမှာဖြစ်တဲ့ တဏှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးဘဝက တဏှာ၊ ဒါကိုပဲ တခါထပ်ပြောဦးမယ်။

တဏှာ လိုက်စားတော့ အိုလွယ်တယ်။ ။ဘုန်းကြီး လူ့လောက တခုလုံးကို ကြည့်စဉ်းစား နေတယ်၊ သတ္တဝါကော့ရဲ့ ဖြစ်ပုံတွေကို ဒီတရားတော်နဲ့ စဉ်းစားနေတယ်၊ အဲဒီ တဏှာဆိုတဲ့ သမုဒယသစ္စာနဲ့ ဒုက္ခသစ္စာနှစ်ခုကို တော်တော်စဉ်းစားလိုက်တယ်၊ စဉ်းစားလိုက်တော့ အိုတာဟာ တဏှာကြောင့်ဆိုပါတော့။ တဏှာက ဘယ်တဏှာတုံးဆိုတော့ ပဋိသန္ဓေနေအောင်ပြုခဲ့တဲ့ကံရဲ့ အရင်းခံတဏှာ၊ ဒါက အခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့ ဝေးတဲ့တဏှာ၊ ရှေးဘဝတုန်းက တဏှာ၊ ဟောဒီဘဝမှာ လူဟာ ယောက်ဟာ အပျော်အပါး လိုက်စားတယ်၊ တဏှာရဲ့ အလိုလိုက်ပြီးတော့ အပျော်အပါး လိုက်စားတယ်၊ အပျော်အပါးလိုက်စားတဲ့ ယောကျ်ားတွေ၊ အပျော်အပါးလိုက်စားတဲ့ မိန်းမတွေဟာ သူများထက် ပိုပြီးတော့ အိုလွယ်တယ်၊ တချို့ကပြောတယ်၊ ''ပျော်ပျော်နေတော့ သေခဲတယ်၊ စိတ်ပျိုတော့ ကိုယ်နုတယ်''လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါဟာက ရိုးရိုးသာမန် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်တဲ့အပျော်မျိုး၊ စိတ်ကို ချမ်းသာအောင် နေတဲ့ အနေမျိုးလောက်သာ ဟုတ်တယ်၊ တဏှာနဲ့ လိုက်စားပြီးတော့ လောကီအာရုံတွေ ခံစားတဲ့လူဟာ ရိုးရိုးမခံစား မလိုက်စားတဲ့လူထက်တော့ အိုလွယ်တယ်၊ ဒါ ဘာဆိုလိုသလဲ

ဆိုတော့ ဒီဘက်ဘဝတဏှာကြောင့် ဇရာဒုက္ခဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ ဒီဘက်ဘဝက တဏှာလဲ ဒီဘက်ဘဝမှာပဲ ဇရာဒုက္ခဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောလိုရင်းဖြစ်တယ်။

ဟိုဘက်ဘဝတုန်းက တဏှာက ကုသိုလ်အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်အောင် စီမံလိုက်လို့ ဒီဘက်ဘဝမှာ ရုပ်, နာမ်, ခန္ဓာတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဇရာဒုက္ခတွေလဲ ပါလာတယ်၊ အဲဒါကိုက ဟိုဘက်ဘဝက တဏှာကြောင့် ဒီဘက်ဘဝမှာ ဇရာဒုက္ခဖြစ်ရတာ။

တွေ့ကရာ စားပြန် အအိုမြန်။ ။ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မဂ္ဂသစ္စာနဲ့ နိရောဓသစ္စာဆိုတဲ့ သစ္စာနှစ်ပါးကတော့ ဘယ်သူ့မှာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့သမုဒယသစ္စာသာ ဖြစ်နေကြပါတယ်၊ သမုဒယသစ္စာဆိုတာက တခြားဟာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာလို့ခေါ်တဲ့လောဘကိုပဲ သမုဒယသစ္စာလို့ခေါ်တယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာက အကျိုး၊ သမုဒယသစ္စာက အကြောင်း၊ သမုဒယသစ္စာကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ရတယ်၊ တဏှာကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရတယ်လို့ ဆိုလိုရင်းပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့ တဏှာကြောင့် ဇရာဒုက္ခ ဖြစ်ရတာကို ထပ်ပြောဦးမယ်၊ လူတယောက်ဟာ အစားအသောက်မက်မောလို့ တွေ့ကရာတွေစားရင် အိုလွယ်တယ်၊ ဘာ့ကြောင့် အိုသလဲဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အစာအာဟာရကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရုပ်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီအစာကြောင့် ဖြစ်တဲ့ရုပ်တွေက မကောင်းလာတော့ ချို့ယွင်းချို့ယွင်းလာတော့ ပိုပြီးတော့ အအိုမြန်လာတယ်၊

စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေ ဖြစ်တတ်ပေ၏။ ။တခါ စိတ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ မနေတတ်၊ သင့်တော်သလို နှလုံးမသွင်းတတ်လို့ စိတ်မချမ်းမသာတာတွေ အားကြီးနေတဲ့သူလဲပဲ အိုလွယ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မချမ်းသာတဲ့စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်တွေကလဲ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေဆိုတာလို မကောင်းတဲ့ ရုပ်တွေ, မချမ်းသာတဲ့ ခပ်အိုအိုရုပ်တွေပဲ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် မနေတတ်တဲ့ လူတွေဟာ သူများထက်ပိုပြီး ရုပ်အိုလွယ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပြောကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူဟာ ဘယ်ကိစ္စ

အတွက် စိတ်ထိခိုက်သွားလိုက်တာ တခါထဲ လူအိုကြီးဖြစ်သွားတာပဲ၊ လူအိုရုပ်ကြီး ပေါက်သွားတာပဲတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်မချမ်းသာစရာကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာလို့ရှိရင် စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင် ပြုပြင်နိုင်ရမယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၊ ဘုရားအာရုံပြု၊ ဘုရားရှိခိုး၊ တရားနှလုံးသွင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်၊ အဲဒီကောင်းတဲ့ စိတ်ချမ်းသာစရာအလုပ်တွေ လုပ်နေရင် စိတ်ဆင်းရဲစရာနဲ့တွေ့လဲ စိတ်မဆင်းရဲတဲ့အပြင် စိတ်ချမ်းသာလာမယ်၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးလာမယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ကို ချမ်းသာအောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ မပြုပြင်နိုင်ရင်တော့ စိတ်ဆင်းရဲတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲတိုင်း ဆင်းရဲတဲ့စိတ်ကြောင့် ဆင်းရဲတဲ့ရုပ်တွေ၊ မချမ်းသာ မရွှင်ပျတဲ့ရုပ်တွေ၊ အိုတဲ့ရုပ်တွေ၊ ထပ်ကာထပ်ကာ အဖြစ်များလာတဲ့အတွက် စိတ်ကြောင့်ရုပ်ဟာ မြန်မြန်အိုတော့တာပါပဲ၊ ဒီရုပ်ဟာ ကံကြောင့်လဲ အိုလွယ်တယ်၊ စိတ်ကြောင့်လဲ အိုလွယ်တယ်၊ အာဟာရကြောင့်လဲ အိုလွယ်တယ်၊ အပူအအေးကို မဆင်ခြင်လို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်တာတွေကြောင့်လဲ အိုလွယ်ကယ်၊ ဒီတော့ တဏှာကြောင့် အိုလွယ်တယ်လို့ဆိုတာက မှန်တယ်။

ဇရာရဲ့အရင်းခံ တဏှာ။ ။အဲဒီ တဏှာဟာ ဟိုရှေးရှေးဘဝက တဏှာချည်း မပြောပါနဲ့၊ ဒီဘဝမှာပဲ နားမလည်လို့၊ ဉာဏ်မရှိလို့၊ တဏှာအရင်းခံပြီးတော့ စားချင်တာတွေ စားတယ်၊ သွားချင်တဲ့ဆီသွားတယ်၊ အေးအေးလဲခံတယ်၊ အပူအေးခံချင်တယ်၊ အဲဒီအအေးခံချင်တာဟာ ဘယ်သူလဲဆိုရင် တဏှာပဲ၊ အအေးအရသာ ခံချင်တာ၊ အအေးအရသာကို စိမ်ခံပြီး ကြည်နူးနေတာဟာ တဏှာပဲ၊ အဲဒီတဏှာကြောင့် အအေးခံလိုက်တော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အိုအိုလာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဇရာဒုက္ခရဲ့အရင်းခံဟာ တဏှာပဲဆိုတာ ဟိုရှေးဘဝက တဏှာချည်း သွားပြီးတော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒီဘဝမှာ ဖြစ်နေတဲ့ တဏှာတွေကလဲ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဇရာဒုက္ခကို ပေးမယ်။

သတိပေါ့တန် သူငယ်ပြန်။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီး ဟာခု စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ဟို.... တော်တော်လေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အိုတဲ့အခါကျတော့ ဒီဇရာဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ ဇရာဒုက္ခဖြစ်တဲ့အခါမှာ သတိများ မေ့နေပြီး သူငယ်ပြန်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ ဒီသူငယ်ပြန်တဲ့ နေရာမှာလဲ

ဘုန်းကြီး စဉ်းစားမိတယ်၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့နေ၊ ကိုယ့်အလို လိုက်ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနေတယ်၊ လောကအလိုက် ချမ်းချမ်းသာသာ နေတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတယ်၊ တရားနှလုံးမသွင်းဘူး၊ တရားလက်လွှတ်နေ တယ်၊ သတိ အလေ့လာ မရှိခဲ့ဘူး၊ သတိပဋ္ဌာန်တို့ ဘာတို့ မလေ့လာဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတို့ ဘာတို့ နှလုံးမသွင်းဘူး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ သတိနည်းလာ တယ်၊ ကဖြေးဖြေးနဲ့ သတိတွေလွှတ်လာပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနှင့် ဆွေမျိုး သားချင်းတွေ ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အခု ထမင်းစားပြီး ပေမယ့်လို့ မစားရသေးပါဘူးဆိုပြီး ထမင်းတောင်းနေသေးတယ်၊ တခါတည်း ကလေး ပေါက်စလေးလို ဖြစ်သွားပြီး ကလေးပေါက်စကို ထိန်းရတာ ထက်တောင် ခဲယဉ်းတဲ့ အကိုးကြီးဘဝ ရောက်သွားတယ်၊ ဒါလဲပဲ ဇရာဒုက္ခပါဘဲ။ ဒီဇရာဒုက္ခ ဟာ ရှေးဘဝက တဏှာကြောင့်လို့ချည်း ဆိုလို့မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ကို မပြုပြင် မထိန်းသိမ်းဘဲ သတိလက်လွှတ်, ကမ္မဋ္ဌာန်းလက်လွှတ်, ခပ်ပေါ့ပေါ့နေ, ပျော်သလို ချမ်းသာသလိုနေခဲ့တဲ့ ယခုဘဝတဏှာကြောင့် ဒီဇရာဒုက္ခဖြစ်တယ် လို့လဲ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒီလိုခပ်ပေါ့ပေါ့နဲ့ တော်သလို ပျော်သလိုနေခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ကြီးလေ ဆိုးလေ, ကြီးလေ စိတ်ကိုမထိန်းသိမ်းနိုင်လေပဲ။ စိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်လေ ဒုက္ခဖြစ်လေပဲ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ကိုထိန်းနိုင်သမျှ ထိန်းပြီး ပြုပြင် ပြုပြင်ပေးမှ ဒီဒုက္ခဟာ သက်သာပေလိမ့်မယ်။ သက်သာအောင်လဲပဲ ငယ်စဉ်ကစပြီး စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ပေးကြရမယ်။

ဗျာဓိဒုက္ခ။ ။ပြီးတော့ တဏှာကြောင့် ဗျာဓိဒုက္ခဖြစ်ပုံ၊ ဗျာဓိဒုက္ခခံရပုံကို ကြည့်ကြဦးစို့၊ မကျန်းမမာ ဖျားနာတာရောဂါဝေဒနာ ခံရတာ ဟာ ဗျာဓိဒုက္ခပဲ၊ အဲဒီ ဗျာဓိဒုက္ခဟာ ရှေးဘဝက တဏှာကြောင့်သာ မဟုတ် ဘူး၊ ယခုဘဝက တဏှာကြောင့်လဲပဲ ဗျာဓိဒုက္ခလို့ခေါ်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ မြန်မြန်ဖြစ်တာပဲ၊ စားချင်တာတွေ စားလိုက်တယ်၊ မဆင်မခြင် တွေ့ကရာ စား တယ်၊ နေမကောင်းဘူး၊ ရောဂါတခုခု ရလို့ မကျန်းမာဘူး၊ စားချင်တာက တဏှာ၊ အဲဒီတဏှာကြောင့် ဗျာဓိဒုက္ခခံရတယ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ မနေ့က လိုက် ကြည့်တယ်၊ ယနေ့ နေထိုင်မကောင်းဘူး၊ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ပြီး မကျန်း မမာ ဖြစ်လာတယ်၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကြည့်ချင်တာက တဏှာ၊ ကြည့်ပြီး သာယာ

တာ အရသာခံတာက တဏှာ၊ အဲဒီတဏှာကြောင့် မကျန်းမမာ ဖျားနာတဲ့ ဗျာဓိဒုက္ခ ခံရပြန်ရော့၊ ပြီးတော့ ဘုရားဖူးသွားတယ်လို့ နာမည်တပ်ပြီးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားကြတယ်၊ အပူမရှောင် အအေးမရှောင် သွားကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အအေးအပူ မမျှတတော့ဘူး၊ အလေးအပေါ့ စွန့်ချင်တာကိုလဲ မစွန့်ဘဲ ချုပ်တည်းအောင့်အည်းထား တွေ့ကရာတွေစား၊ မသင့်တာတွေစား အစားကမမှန်၊ အအိပ်ကလဲမမှန်၊ အဲဒါကြောင့် ကျန်းမာရေးတွေပျက်ပြီး ဗျာဓိဒုက္ခ မရောက်သင့်ပဲနဲ့ ရောက်ကြရတယ်၊ အဲဒီလို တဏှာလောဘ အလိုလိုက်ပြီး မဆင်မခြင်လျှောက်လုပ်လို့ ဗျာဓိဒုက္ခ မရောက်သင့်ပဲနဲ့ ရောက်ကြရတယ်၊ အဲဒါတွေ တွေးပြီးတော့ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တဏှာလောဘ အလိုကို သိပ်မလိုက်ပဲ တဏှာ လောဘကို တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တည်းလိုက်တော့ ဗျာဓိဆိုတဲ့ဒုက္ခဟာ အင်မတန် နည်းသွားတယ်၊ မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောလိုဘူး၊ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်လို့ရှိရင် သူက နည်းတယ်၊ ခုနက အသိဉာဏ်နည်းပြီးတော့ တဏှာနောက်လိုက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဗျာဓိဒုက္ခများတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပြခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ တဏှာအရင်းခံတယ်လို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ဟောတော်မူတာကို ဘုန်းကြီးအကုန်လုံး လျှောက်ပြီးတော့ ဆန်းစစ်သလိုစစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ မှန်တယ် အလွန်တရာ မှန်ပါတယ်။

ချစ်သူနဲ့လဲ့ မုန်းသူတွဲရ။ ။အပ္ပိယေဟိ မချစ်မနှစ်သက်အပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်။ သမ္ပယောဂေါ၊ အတူတကွ နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲ၏။ အဲဒီဒုက္ခလဲ တဏှာကြောင့် တွေ့ရကြုံရလို့ ဒုက္ခပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရှေးဘဝက တဏှာကြောင့် ရထားတာ၊ ရှေးဘဝကတဏှာကြောင့် ရထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ မချစ်တဲ့သူ မုန်းတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့လို့လဲ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်၊ စိတ်တိုင်း မကျလို့ ကိုယ်မသုံးချင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ သုံးစွဲရ၊ ကိုယ်မနေချင်တဲ့ အရပ်ဒေသမှာ နေရ၊ အဲဒါကြောင့်လဲပဲ စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရတယ်၊ ဒီဒုက္ခတွေဟာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြစ်အောင် စီမံဖန်တီးလိုက်တဲ့ ရှေးဘဝက တဏှာကြောင့် တွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေပဲ၊ ဒါက ရှေးဘဝက တဏှာကြောင့် ယခုဘဝမှာ ဒုက္ခ ရောက်ရပုံ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ယခုဘဝက တဏှာကြောင့် ယခုချက်ချင်း လက်ငင်း

တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေကလဲ အများကြီး၊ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေလဲဆိုရင် တဏှာရဲ့ အလိုလိုက်နေရာက တဏှာအကြိုက်နဲ့ မကိုက်ညီလို့ စိတ်တိုင်းမကျလို့ တွေ့ရ ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခတွေပါပဲ၊ ဥပမာအားဖြင့် ချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူက တမျိုး မုန်းတဲ့လူက တမျိုး တဏှာရှိသဘောက ကိုယ်ချစ်တဲ့ခင်တဲ့ လူနဲ့သာ အတူတူနေချင်တာ၊ သို့ပေမဲ့ မနေရဘူး၊ မုန်းတဲ့ သူတွေနဲ့သာ အတူတူနေရတယ်၊ အဲဒီတော့ တဏှာရဲ့ အလိုကျ မဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ကရော ပြီးတော့ ကိုယ် ဝတ်ချင်လို့ အဝတ်ကလေး ဝတ်ရဘို့အတွက် တဏှာက ငမ်းငမ်းတက်လို့၊ စား ချင်ဒါလေး စားရဘို့အတွက် တဏှာက ငမ်းငမ်းတက်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေလိုက်တာက၊ မဝတ်ချင်တာကိုမှ ဝတ်ရတယ်၊ မစားချင်တာကိုမှ စား ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်မနေချင်တဲ့အရပ်မှာ နေရပြန်၊ ကိုယ်မနေချင်တဲ့ အိမ်ကိုမှ နေရပြန်၊ အဲဒီလိုနဲ့ တဏှာရဲ့ အလိုကျ မဖြစ်လို့ မရောင့်ရဲနိုင်ကြလို့ ညည်းညည်းညူညူနဲ့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ကြုံနေကြရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ ဒီဒုက္ခတွေဟာ တဏှာရဲ့ အလိုလိုက်လိုက် နေကြတဲ့လူတိုင်းလူတိုင်း တဏှာအကြိုက်နဲ့ မကိုက် ညီလို့ စိတ်တိုင်း မကျနိုင်လွန်းလို့ ခဏခဏ တွေ့ကြုံနေကြရတဲ့ ဒုက္ခတွေ မဟုတ်လားလို့၊ ဒီတဏှာလောဘ မကုန်ခန်းသေးသမျှ အနည်းဆုံး တဏှာ လောဘကို မချုပ်ယှည်းနိုင်သမျှ ဒီဒုက္ခတွေဟာ ဘယ်မှာကုန်ခန်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါက "အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော"။

ပြီးတော့ "ပိယေဟိ၊ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်။ ဝိပ္ပယောဂေါ၊ ကွေကွင်း ခွဲခွါ၍နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ဒုက္ခရောက်လှပေ၏။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့သူနှင့် ကွေကွင်း ခွဲခွါသွား ရတာကလဲ အလွန်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ကိုယ့်သားသမီး မြေးကလေး တယောက် ယောက် ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင် အလွန်ဝမ်းနည်းကြတယ်၊ ပျက်စီးသွားတယ် ဆိုတာ သေသေချာချာ မြင်တွေ့သိနေပါလျက်နဲ့ ဟိုနား ဒီနား ခဏခဏတွေ့ သွားသလိုလို၊ အိမ်ပြန်လာဦးမှာလိုလို၊ တော်တော်ကြာ ဟိုနားကလေးက ထွက်လာမှာလိုလို၊ ဒီနားကလေးက အသံပေးပြီး မေမေ ဖေဖေလို့ခေါ်ပြီး ရုတ်တရက် ဘွားကနဲ ပေါ်လာဦးမှာလိုလို၊ သားသမီးကလေး သေသွားတာ ကို မယုံသလိုလိုနဲ့ စိတ်ကွေ့ကို ချာချာလည်လို့ တော်တော်နဲ့ မဖြေဖျောက်

နိုင်အောင် သောကတွေ ဖြစ်နေလိုက်တာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်နေလိုက်တာ ရက်ပေါင်းများစွာ အကြာကြီး၊ ဒီဒုက္ခတွေလဲ တဏှာကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ။

မြေးသေလို့ ငိုရှာတဲ့ ဝိသာခါ။ ။တခါတုန်းက ဝိသာခါမှာ မြေးကလေး သေဆုံးသွားလို့ သောက ဖြစ်နေရှာတယ်၊ တခြား ဝိသာခါမဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ သြဝါဒ မကြာခဏ နာခံရတဲ့ ဝိသာခါ၊ သူကိုယ်တိုင် သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသား ဝိသာခါ၊ ကမ္ဘာတသိန်းကို ပါရမီဖြည့်လာတဲ့ ကျောင်းအမ ဝိသာခါ၊ သူတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မြေးကလေး မသာချပြီးတော့ ခေါင်းလျှော်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းလာတယ်၊ မသာချပြီး ခေါင်းလျှော်ပြီးတော့ ရေချိုးရတယ်ကိုး၊ ဒီတော့ ခေါင်းစိုကြီးနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဆီ နေ့လည်လောက် ရောက်လာတော့ မြတ်စွာဘုရားက မေးမြန်းတော်မူတယ်၊ ဝိသာခါ ခေါင်းစိုကြီးနဲ့ နေ့လည်ကြီး ဘယ်က လာခဲ့တုံးဆိုတော့၊ မျက်နှာ မကြည်မသာဖြစ်နေတဲ့ ဝိသာခါက "တပည့်တော်မရဲ့ မြေးကလေး၊ အင်မတန်လိမ္မာတဲ့ မြေးကလေး၊ အချစ်ဆုံး မြေးကလေး အဲဒီမြေးကလေး ဆုံးသွားလို့ မြေးကလေး အသုဘပို့ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ရပါတယ်ဘုရားလို့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ လျှောက်တယ်၊ ဆင်းရဲလှန်း လှို့ပေါ့၊ ပိယေဟိ၊ ချစ်ခင်အပ်တဲ့ မြေးကလေးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်။ ဝိပ္ပ- ယောဂေါ၊ ကွေကွင်း၍ ခွဲခွာရခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ပိသာခါတို့လို ပုဂ္ဂိုလ် မှာတောင် ဒုက္ခဖြစ်၏။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဝိသာခါ သိပ်ပြီးတော့ နှမြောသလား၊ သိပ် ပြီးတော့ နှမြောပါတယ်ဘုရား၊ ဒီမြေးမျိုး နောက်ထပ် အစားလိုချင်သေး သလား၊ ဒီလို လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာနဲ့ ရုပ်ရည် မွန်မွန်ရည်ရည်နဲ့ ဒီမြေးမျိုးကလေးရရင် အစားယူချင်ပါတယ်ဘုရား၊ ဘယ်လောက်လိုချင်တုံး၊ ဒီမြေးမျိုးကလေးများရရင် ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် လို ချင်ပါတယ်ဘုရားတဲ့၊ ဟုတ်တာပေါ့ တဏှာအတွေးနဲ့ တွေးလိုက်လို့ရှိရင် တော့ ဘယ်လောက်ရရပေါ့၊ ဝိသာခါက သူ့သဘာဝအတိုင်း အစစ်အမှန် တိုင်း ပြောနေတာ၊ ဒါတောင် ပုထုဇဉ်ယောက် ပြင်းထန်တဲ့တဏှာ မဟုတ်ဘူး။ သောတာပန် ဖြစ်ပြီးတဲ့ ဝိသာခါရဲ့ အရှိန်တော်တော် လျော့သွားတဲ့တဏှာ။

မြေးမလိုချင်တော့သော ဝိသာခါ။ ။ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ သာဝတ္ထိပြည်က လူဦးရေလောက်များတဲ့ မြေးအရေ အတွက်များ ရရင်ကော ယူမလား၊ ဒီလိုသာ လိမ္မာပါစေဘုရား၊ ဒီလောက် များပါစေ၊ ဒီလို မြေးကလေးတွေကော့ လိုချင်ပါတယ်ကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ သာဝတ္ထိပြည် တနေ့ တနေ့ အလောင်း ဘယ်လောက်များ ထုတ်ပစ်ရတုံး၊ နေ့ဘယ်လောက်၊ ညနေဘယ်လောက် ထုတ်ပြစ်ရတုံးလို့ ထပ်မေးတော့မှ ဝိသာခါ သဘောပေါက်သွားတယ်၊ နေ့လည် အချိန်မရွေး သုဿာန်အမျိုးမျိုး မှာ သာဝတ္ထိပြည်က အလောင်းတွေထုတ်ရရဲ့၊ ညလဲ အလောင်းတွေ အချိန် မရွေး ထုတ်ပစ်ရရဲ့၊ ဒါလဲ ဝိသာခါက အသိ၊ ဒီတော့မှ တပည့်တော် မြေးမလို ချင်တော့ပါဘူးဘုရား၊ မလိုချင်တော့ပါဘူးလို့ အဲဒီလို ပြန်ပြီးတော့ လျှောက်တယ်။

မာနိတာ ယတ္တကာ ယဿ၊ ဒုက္ခတာ တဿ တတ္တကာ။
ကိံ နု နော ဒုက္ခဘာယန္တာ၊ ပိယမှာ စ အဘိရုနော။

ယဿ၊ ချစ်လျှင်ပျော်နိုး ချစ်စပျိုး၍ ချစ်ရိုး ချစ်စဉ် အကြင်ပုထုဇဉ်၏။ မာနိတာ၊ မြတ်နိုးဖုံမက် နှစ်သက်ကွယ်ရာ အဖြာဖြာတို့သည်။ ယတ္တကာ၊ တစ် နှစ် သုံး လေး ဂဏန်းရေးရာ စစ်တွေးဆက်ပွါး အကြင်မျှလောက် များကုန် ၏။ တဿ၊ ချစ်လျှင်ပျော်မည့် အထင်ရှိ၍ ခင်မိ ခင်ရာ ခင်ကြရှာတောင်း ထို ပုထုဇဉ်အပေါင်း၏။ ဒုက္ခတာ၊ မကောင်းစမြဲ အတင်းတွဲ၍ ဆင်းရဲရန် ကြောင်း ဒဏ်အပေါင်းသည်။ တတ္တကာ၊ ချစ်ချစ်သမျှ တစ်နှစ်ကလျှင် စ၍ကွက်ရေ ထိုမျှလောက်ပင် များပြားလေကုန်၏။ နော၊ သူတော်သူမြတ် အတူမှတ်၍ လူဇာတ်ရှောင်သွေ တို့တတွေသည်။ ဒုက္ခဘာယန္တာ၊ ဒုက္ခ ဖြောက်မြား ရောက်မသွားဘို့ ထောက်ထားထိုထို ကြောက်အားပိုကြပါ ကုန်လျက်။ ပိယမှာ စ၊ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း အချစ်အပေါင်းမှကား။ ကိံ နု အဘိရုနော၊ မကြောက်နိုင်ပဲ ရဲကြီးရဲ၍ အမြဲပုံသေ အဘယ့်ကြောင့် ချစ် ခင်၍ နေဝံ့ကြကုန်လေဘိသနည်း။

သာဓု........သာဓု........သာဓု။

လိုချင်တာ မရတဲ့ဒုက္ခ။ ။ဒီတော့ ယံ ပိစ္ဆံ န လဘတိ၊ တမ္ပိ ဒုက္ခံ၊ လိုချင်တာ မရလို့ ဒုက္ခရောက်တယ်လို့ ဆိုတာလဲ တဏှာ ကြောင့်ပဲ၊ ဘုန်းကြီး စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ကလေးကလေးဟာ အရုပ် ကလေး ပရလို့ ငိုကယ်၊ ကလေးမှာ ဒုက္ခဖြစ်တယ်၊ ဒါလဲ တဏှာကြောင့် ဖြစ်တဲ့ဒုက္ခပဲ၊ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ အိမ်ထောင်ဘက်တွေ ဘာတွေမရလို့ လိုချင်တာမရလို့ ဒုက္ခရောက်ကြတယ်၊ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကို ကိုယ့်အသက်ကို စီရင်ပြီးသကာလ ဒုက္ခခံကြတယ်၊ ဒါလဲ ဒီတဏှာပဲ၊ အလိုရှိတာ မရဘူးဆိုတာ တဏှာပဲ၊ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ကွဲရလို့ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာလဲ ဒီတဏှာပဲ၊ ဒီတော့ လောကကြီးတခုလုံးကို လျှောက်ပြီးတော့ စစ်ကြည့်ရင် "အော် ဒုက္ခမှန်သမျှဟာ ဟို ရှေးရှေးဘဝ အရင်းခံက တဏှာကြောင့်လဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒီဘဝကျမှ တဏှာကြောင့်လဲဖြစ်တယ်၊ ဖျားတာ, နာတာ, အစားမတော်လို့ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလဲ တဏှာကြောင့်ပဲ၊ အသွားမတော်လို့ ဒုက္ခဖြစ်တော့လဲ သွားချင်တာကိုက တဏှာပင်ဖြစ်နေတာ ဆိုတော့ကာ ဘုန်းကြီးတို့ ဘာဒုက္ခ တွေတွေ အရင်းခံ တဏှာပဲ၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ တဏှာချယ်လှယ်ပြီးတော့ နေတာပဲ၊ ရောက်တဲ့ဒုက္ခ ဟူသမျှဟာ တဏှာကြောင့် ရောက်ရတာချည်းပဲ၊ ဒီတော့ တဏှာလျော့လေ, ဒုက္ခလျော့လေ၊ တဏှာနည်းလေ, ဒုက္ခနည်းလေ၊ တဏှာမရှိလျှင် ဒုက္ခမရှိ၊ တဏှာများလျှင် ဒုက္ခများမယ်လို့ အဲဒီလို စိတ်ထဲက အစစ်သဘောကျပြီးတော့ ဘုရားရှင်တရားတော်ကို ပြန်စဉ်းစားရမယ်။

> ကတမံ စ ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ၊ ယာယံ တဏှာ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ၊ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ၊ တတြတတြာ-ဘိနန္ဒိနီ။

"ယာယံတဏှာ၊ အကြင်တဏှာသည်။ ပေါနောဗ္ဘဝိကာ၊ ဇာတိဒုက္ခကစ၍ ဖြစ်နိုင်တဲ့ တဖန် ဘဝသစ်ကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်၏။ နန္ဒိရာဂသဟဂတာ၊ တဘဝ တဘဝ ရောက်ပြန်လျှင် အနည်းငယ် နှစ်သက်တဲ့ နန္ဒဆိုတဲ့သဘော, အကြီး အကျယ် တပ်မက်တဲ့ ရာဂဆိုတဲ့သဘောနှင့်လည်း တကွဖြစ်၏။ တတြတတြာ-ဘိနန္ဒိနီ၊ ထိုရောက်ရာ ရောက်ရာ ဘဝ၌ နှစ်သက်စုံမက်၍ နေလေ့ရှိ၏" မကောင်းဘဲ့ ဘဝလေးတောင် နှစ်သက် နေသေးတော့ ငါသေချင်ပြီလို့

ဆိုတာဟာ တကယ်စင်စစ်မစဉ်းစားတဲ့ အခါသာ ဖြစ်တာ၊ စဉ်းစားလိုက်လျှင် ကိုယ့်ဟာလေးကို နှမြောပြီးတော့နေတာပဲ၊ တတွေတတွေဘိနန္ဒိနီ၊ ထိုရောက်ရာ ရောက်ရာဘဝ၌ လွန်လွန်မင်းမင်း နှစ်သက်တွယ်တာ၍နေ၏။

"သေယျထိဒံ၊ ထိုတဏှာဟူသည် အဘယ်တရားပေနည်း။ ကာမတဏှာ၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ဆိုတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို နှစ်သက်တတ်သော တဏှာသည်ရင်း၊ ဒီရုပ်ရုံလှလှကလေး၊ သဒ္ဒါရုံကောင်းကောင်းကလေး၊ ဒီလိုနှစ်သက်တတ်တာတွေဟာ ကာမတဏှာတွေပေါ့၊ လူတယောက်အတွက် တဏှာများလေ၊ ဒုက္ခများလေ၊ တဏှာများလေ၊ အိုလွယ်လေ၊ တဏှာများလေ၊ ရောဂါရလွယ်လေ၊ တဏှာများလေ၊ သေတဲ့အခါ ဒုက္ခများလေလေ၊ လူတယောက်အတွက် အိမ်ဟာအိမ်အတွက် စဉ်းစားကြဦးစို့။

ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်တာက တဏှာ။ ။အိမ်တအိမ်မှာ လူတွေက အသုံးအစွဲ မချေတာဘူး၊ ဟင်းကောင်းမပါလျှင် မစားနိုင်ဘူး၊ အဝတ်ကောင်းကလေး ဝတ်ချင်တယ်၊ အိမ်ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းအင်အားနဲ့ မလိုက်အောင် အဆမတန် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်ကြတယ်၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းအင်အားနဲ့ လိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်တာကတော့ တဏှာချည်းပါပဲ၊ လူတွေက တဏှာကို အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးတယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာရှိတာနဲ့ မကျေနပ်ချင်ကြဘူး၊ ကိုယ့်ပြည်တွင်းဖြစ်ကိုတော့ မဝတ်ချင်ကြဘူး၊ မစားချင်ကြဘူး၊ ဖြစ်ပုံက ဖြစ်ပုံက၊ အကယ်၍များ တိုင်းရင်းဖြစ်အဝတ်ကလေးနဲ့ ရိုးရိုးကလေးဝတ်လို့၊ တဏှာအလိုမလိုက်ပဲနဲ့ တိုင်းရင်းဖြစ်အစာကလေး ရိုးရိုးလေးစားလို့၊ တိုင်းရင်းဖြစ်ထဲတောင်မှ ကိုယ့်နယ်က ဖြစ်တဲ့အစာကလေးစားလို့၊ အဝတ်ကလေးဝတ်လို့၊ ဒီလိုဆိုရင် အခုတင်က ဆင်းရဲတာ အတော် သက်သာသွားမယ်၊ အများကြီး သက်သာသွားမယ်၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ တိုင်းရင်းဖြစ် ပစ္စည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ တိုင်းတပါးက လာတဲ့ အမွှေးအကြိုင်နံ့သာတို့ ဘာတို့၊ တခါထပ်ဆင့်ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့၊ တခါ လက်သည်းဆိုးဆေးတို့၊ အဲဒီလို တဏှာ အလိုလိုက်နေတော့ အိမ်ဟွင်းရေးတွေ

ကောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ ပိုပြီးတော့ ဆင်းရဲလာတာပေါ့၊ တခါ စားလိုက်ပြန်တော့ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့အစာမှ အရသာရှိတယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ စားကြ၊ ပိုပြီးတော့ လပ်ဆပ်တယ်ဆိုပြီးတော့ စားကြတယ်။

ဂျုံကြာအာလူးရှိတော့ ပန်းသီးထက် ဗိုတာမင်ပိုတယ် ဘုန်းကြီး တခါတုန်းက ဆေးရုံပေါ်မှာ နေတုန်း နိုင်ငံခြားကပြန်လာတဲ့ ဆရာဝန်တဦးက ပြောတယ်၊ ဆရာဝန် ဆိုပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာကြီးများရဲ့ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ သမီး ဆရာဝန်မကြီးပါပဲ၊ သူက လျှောက်တယ်၊ သူတို့နိုင်ငံခြားမှာ ဒီပန်းသီးတွေဆိုတာဟာ မြန်မာပြည်လို မြတ်မြတ်နိုးနိုး မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ နိုင်ငံခြားကျတော့ ဒီဂျုံကြာအာလူး ကောင်းကောင်းတို့ဟာ ဇက္ကူကလေးများနဲ့ထုပ်ပြီးတော့ တရိုတသေ စားပွဲမှာ စားကြပါတယ်တဲ့၊ ဂျုံကြာအာလူးထဲမှာ အားရှိတဲ့အစာဓာတ်တွေ အများကြီး ပါပါတယ်၊ ပန်းသီးထဲမှာတော့ အားရှိတဲ့ဓာတ်ဟာ မပါသလောက်ပါပဲလို့ အဲသလို လျှောက်ဘူးတယ်။

အသုံးလျှော့ရင် ချောင်လည်မယ်။ ။ဘုန်းကြီးကလေ ဒီတုန်းကဆိုရင် ဒို့မြန်မာနိုင်ငံက ဘာဖြစ်လို့ အကောင်းကြီးလို့ သမုတ်ပြီးတော့ မြင့်ကြီးပြီး သုံးနေကြပါလိမ့်မလဲ၊ တိုင်းပြည်မှာ ငွေရှားတယ်လဲဆိုသေးရဲ့၊ ပြင်ဘက်မှာတော့ ငွေတွေ ထွက်လှပါကလားလို့၊ ဘုန်းကြီး မကျေနပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အကယ်၍များ တဏှာလျှော့ပြီးတော့ အိမ်တွင်းမှာ မသုံးမဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းလောက်သာသုံးပြီး မသုံးပဲလဲ နေနိုင်သားပဲဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဟိုဟာကလေး လျှော့လိုက်၊ ဒီဟာကလေးလျှော့လိုက်၊ ဒီလိုများ လျှော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အိမ်တွင်း တော်တော်ကောင်းမယ်၊ ဟိုအိမ်ကလဲ အိမ်တွင်းကောင်းမယ်၊ ဒီအိမ်ကလဲ အိမ်တွင်းကောင်းမယ်ဆိုရင် ရွာတွင်း တော်တော်ကောင်းမယ်၊ ဟိုရွာကလဲ ကောင်းမယ်၊ ဒီရွာကလဲ ကောင်းမယ် ဆိုတော့ နယ်ပယ်လဲ ကောင်းမယ်၊ ဟိုနယ်ကလဲ ကောင်းမယ်၊ ဒီနယ်ကလဲ ကောင်းမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ခရိုင်တွေ ဘာတွေ တနိုင်ငံလုံးဟာ အတော်ကြီး ချောင်ချောင်လည်လည်နဲ့ ချမ်းသာစရာရှိတယ်။

တဏှာဒုက္ခ ဆင်းရဲကြ။ ။ဒီတော့ တိုင်းပြည် ဆင်းရဲတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်လို့ ညည်းနေတာ တဏှာအရင်းခံပြီးတော့ မသုံးပဲဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သုံးနေကြလို့၊ မော်တော်ကားတွေ ကောင်းသထက် ကောင်းအောင်၊ အင်း.... ဘယ်နှစ်သောင်းတန် ဘယ်နှစ်သောင်းတန် ပြောကြတယ်နော်၊ ဒီနှစ်ပေါ်တဲ့ မော်တော်ကားကို ဝယ်ပြီးတဲ့နောက် နောက်နှစ် တမျိုးပေါ်လာလို့ရှိရင် ဒီမော်တော်ကား ရောင်းပြီးတော့ ဟိုမော်တော်ကား ဝယ်ပြန်တာပဲ၊ ဒီတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်လို့ ဝယ်နိုင်တဲ့သူတွေက ဝယ်ကြတော့ သူ့ရဲ့အောက်နားက နဲနဲကလေးလျော့တဲ့သူကလဲ အဲဒီဟာ အတုလိုက်ပြီးတော့ ဝယ်ပြန်တာပဲ၊ ဒီတော့ မော်တော်ကား အတွက်ကလဲပဲ နိုင်ငံခြားမှာ အင်မတန် ငွေတွေ ထွက်သွားပြန်ရော၊ ဒီလိုပေါ့လေ၊ ဒီ့ပြင်ပစ္စည်းတွေရောပါပဲ၊ ဘုန်းကြီးက တချို့ပစ္စည်းကို သုံးသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတင်ကလို ဒီနှစ်ဝယ်တဲ့ဥစ္စာ ရောင်းပြီးတော့ အသစ်လာတာဝယ်တယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်၊ မော်တော်ကားဟာ ခရီးသွားတဲ့အခါမှာ အသုံးကျတယ်၊ မြန်တယ်၊ ခရီးရောက်တယ်၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ဝယ်ရမယ်၊ ဒီလိုဆိုလို့ရှိလျှင် ကုန်တွေဘာတွေ တင်လို့ရတဲ့ မော်တော်ကားမျိုး ဝယ်ရမယ်၊ ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံတွေအဆမတန်ပေးပြီးတော့ အလှစီးနေတဲ့ မော်တော်ကားတွေသာ ဝယ်သုံးကြတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ အဲဒီတဏှာရဲ့ ဒုက္ခတွေပါပဲ၊ တဏှာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခတွေပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက—

ရထကာရောဝ ဓမ္မဿ၊ ပရိကန္တံ ဥပါဟနံ။
ယံယံ ဇဟတိ ကာမာနံ၊ တံ တံ သံပဇ္ဇတေ သုခံ။
သဗ္ဗံ စေ သုခ မိစ္ဆေယျ၊ သဗ္ဗေ ကာမေ ပရိစ္စဇေ။

ဘိနပ်ချုပ်သမား သွားရေလှီးသလို ဘိနပ်ချုပ်မလို့ ဘိနပ်ချုပ်သမားက သားရေတခုယူလိုက်တယ်၊ ဟိုနားကမကောင်းသေးဘူး လှီးပစ်၊ ဒီဘက်နားက မကောင်းသေးဘူး လှီးပစ်၊ မကောင်းတာတွေ လှီးလှီးပစ်လိုက်တာ သားရေလေးကို လှပြီးတော့ အကောင်းကလေး ကျန်နေတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ အိမ်တွင်းရေးက စပြီးတော့ တဏှာနဲ့ဆိုင်ရာတွေ အဲဒါတော့ မသုံးဖြစ်သွားပဲ၊ အဲဟိုဟာလဲ မသုံးဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒါတွေလှီးလှီးပစ်လိုက်လို့ရှိလျှင်ဖြင့်

မသုံးလျှင်မဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်း နဲနဲကလေး ကျန်လာတဲ့ အခါကျတော့ "သဗ္ဗံ စေ သုခ မိစ္ဆေယျ၊ သဗ္ဗေ ကာမေ ပရိစ္စဇေ"လို့ ခုတင်က ဒီသားရေဘိနပ်ချုပ်သမား သားရေကိုမကောင်းတာတွေ လှီးပစ်သလို၊ မလိုအပ်တာတွေ လှီးလှီးပြစ်သလို၊ မလိုအပ်တာတွေကို ရှောင်ရှောင်ပြီးတော့များ နေနိုင်ကြလို့ရှိလျှင် တဏှာအလို မလိုက်ပဲနဲ့ တဏှာကို နှိမ်ပြီးတော့ ထားနိုင်ကြလို့ရှိလျှင် အိမ်တွင်းရေး အရင် ယက် ပိုပြီးတော့ သက်သာချောင်ချိဘို့ရှိတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်တွေဟာ ကြည့်ညိုစရာ ကောင်းလိုက်တာ တဏှာကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်၊ တဏှာကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်၊ ဘယ်ဒုက္ခမျိုးမဆို တဏှာ အရင်းခံတယ်၊ အဲဒါတွေကြည့်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ရော ဒီယခု ပေါ်ထဲ ကောင်ထဲလို သဘောထားပြီးတော့ စဉ်းစားနာယူနေတဲ့ တရားနာပရိသတ် တွေရော။

"ယံ ယံ ဇဟာတိ ကာမာနံ၊ တံ တံ သမ္ပဇ္ဇတေ သုခံ။
သဗ္ဗံ စေ သုခမိစ္ဆေယျ၊ သဗ္ဗေ ကာမေ ပရိစ္စဇေ"။

ချမ်းသာချင်လျှင် သာယာမှုပယ်။ ။အလုံးစုံချမ်းသာကို အလိုရှိလျှင် အလုံးစုံ သာယာစရာတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့တဲ့၊

ဒီလိုဆိုလျှင် ချမ်းသာချည်းသာ ကျန်ပြီး နေပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ရော၊ ယခုတရားနာနေတဲ့ လူတွေရော၊ တောစိတ်၊ တောင်စိတ်တွေ ရှိတဲ့သူတွေရော၊ အိမ်စိတ် ယာစိတ်ရှိတဲ့သူတွေရော စဉ်းစားကြည့်လို့ရှိလျှင် ဟုတ်တယ်၊ တဏှာရဲ့အလိုသို့ မလိုက်ပဲ နဲနဲလျှော့ပစ်လေ ချမ်းသာလေ၊ နဲနဲ လျှော့လေ ချမ်းသာလေ၊ ဟိုဟိုဟာဟာ အပိုပဲဟဲ့၊ ဒါဂုဏ်ပဲဟဲ့၊ ဒါဟာ ပကာသနပဲဟဲ့ဆိုပြီး လျှော့လိုက်လေလေ ဒို့ချမ်းသာလေလေ၊ နည်းနည်း လျှော့လေ ဒို့ချမ်းသာလေ၊ အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီး သကာလ ဘယ်စိတ်ဟာဖြင့် တဏှာပဲ၊ ဥပမာ—အလှူအတန်းကြီး ပေးလို့၊ အင်း....ဂုဏ်လိုချင်တယ် တဏှာပဲ၊ အလှူအတန်းကြီးပေးလို့ ဒီမဏ္ဍပ် ကနားကြီးနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား သူများ ချီးမွမ်းခံရအောင်ဟဲ့ ဆိုရင် တဏှာပဲ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ငှါးပြီးသကာလ ကလေးတွေ ဘယ်လောက်ဆင်နိုင် သလဲဟဲ့လို့ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သာယာလျှင်လဲ တဏှာပဲ။

တဏှာလိုက်စားလော   ဒီတဏှာတွေ လိုက်စားလေလေ ဒုက္ခများ လေလေ၊
ဒုက္ခများလေ   တဏှာတွေ လိုက်စားလေလေ ဒုက္ခကြီး လေလေ၊
ဒီတဏှာ နည်းလေလေ ဒုက္ခနဲ့ သက်သာလေလေ၊
ဒီတဏှာ မရှိလေလေ ဒုက္ခမရှိလေလေ၊ ဒီတဏှာကုန်ခန်းလို့ရှိလျှင် ဒုက္ခ ကုန်ခန်းတဲ့ နေရာရောက်မှာပဲလို့ အဲဒီလိုနားလည်ပြီး သကာလ ဒုက္ခကိုကြောက်တဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ တတွေဟာ ဒုက္ခရောက်စေတတ်တဲ့ တဏှာ၊ ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ တဏှာကို ချိုးနှိမ်နိုင်ကြရမယ်၊ နဂိုထင်နေကြတာက ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ များလေ ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့ လူတွေများလေ၊ ချမ်းသာလေလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ခုတင်က ဝိသာခါလဲ ဒီလိုထင်ခဲ့တာပဲ၊ နောက် စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ချစ်စရာများလေ, နှစ်သက်စရာ ပစ္စည်းဥစ္စာများလေ နှစ်သက်စရာက တခုရှိလျှင် ဒုက္ခကတခု၊ နှစ်သက်စရာ ဆယ်ခုရှိလျှင် ဒုက္ခဆယ်ခု၊ ချစ်စရာ နှစ်သက်စရာက ရာတွေ ထောင်တွေ ရှိလို့ရှိလျှင် ဒုက္ခတွေကလဲ ရာတွေ ထောင်တွေ ရှိလို့နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခကိုကြောက်တဲ့လူတွေ ဘုန်းကြီးတို့ တတွေဟာ ဒုက္ခကြောက်ကြလို့ရှိလျှင် ဒုက္ခရဲ့အကြောင်းရင်းဖြစ်တဲ့ တဏှာကိုသာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ နှိမ်ကြရမယ်လို့။

ပိယာယာ ယဿကာ ယဿ၊ ဒုက္ခတာ တဿ တတ္တကာ။
ကိံ နု နော ဒုက္ခဘာယန္တာ၊ ပိယမှာ စ အဘိရုနော။

ယဿ၊ အကြင်ချစ်ခင်စရာများလေ လိုချင်နှစ်သက်စရာတွေ ပေါလေ ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ပိယာယာ၊ မြတ်နိုးစုံမက် နှစ်သက်စရာပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်။ ယတ္တကာ၊ တစ်နှစ်သုံးလေး ဂဏန်းရေးက စစ်တွေးဆက်ပွါး အကြင်မျှလောက်များကုန်၏။ တဿ၊ ချစ်လျှင် ပျော်မည်၊ အဆင်ရှိ၍ ခင်မိခင်ရာ ခင်ကြရှာ ထို ပုထုဇဉ်အပေါင်း၏၊ ဒုက္ခတာ၊ မကင်းစမြဲ၊ အတင်းတွဲ၍၊ ဆင်းရဲရန်ကြောင်း ဒဏ်အပေါင်းသည်။ တတ္တကာ၊ ချစ်ချစ်သမျှ တစ်နှစ်ကလျှင် ၈၍တွက်ရေ ထိုမျှလောက်ပင် များပြားလေကုန်၏။ နော၊ သူတော်သူမြတ် အတူမှတ်၍ လူဇာတ်ရှောင်သွေ့ တို့တတွေသည်။ ဒုက္ခဘာယန္တာ၊ ဒုက္ခ မြောက်မြား ရောက်မသွားဘို့ ထောက်ထားထိုထို၊ ကြောက်အားပိုကြပါကုန်လျက်။ ပိယမှာ စ၊ ဒုက္ခ ဖြစ်

ကြောင်း၊ အချစ်အပေါင်းမှကား။ ကိုနု အဘိဂုရှေနော၊ မကြောက်နိုင်ပဲ ရဲကြီးရဲ၍ အမြဲပုံသေ အဘယ့်ကြောင့် ချစ်ခင်၍ နေဝံ့ကြကုန်သနည်း။

သာဓု……..သာဓု……..သာဓု။

ဒဲဒီဂါထာနှင့်တကွ ပြောခဲ့တဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ထောက်ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြည်ညိုလို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က 'ဒုက္ခသည် အကျိုး၊ အဲဒီဒုက္ခကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတဲ့ တဏှာက အကြောင်းပဲ' လို့ ဟောတော်မူတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ, သမုဒယသစ္စာဆိုတဲ့ တရားတော်ကို ကြည်ညိုလို့၊ စိတ်လဲဝင်စားလို့၊ လေ့လာလို့ မိမိတို့ရဲ့ဒုက္ခ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တဏှာတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ချိုးနှိမ်ပြီး သဏ္ဍာလ ဒုက္ခငြိမ်းသက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျောက်အောင် ကြိုးစား၍ အားထုတ်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု……..သာဓု……..သာဓု။

ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏။

မဟာစတုသစ္စတရားတော်

တတိယနေ့

[သာသနာတော်- ၂၄၉၃၊ ကောဇာ- ၁၃၁၁- ခုနှစ်က ဟောကြားတော်မူသည်]

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

နိရောဓသစ္စာ ဟောကြားခြင်း

မဟာစတုသစ္စတရားတော်ကို ဟောရတာ အင်မတန် ဘုန်းကြီး သဒ္ဓါတရား ဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ပါဠိတော်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ကို အဓိပ္ပါယ် ပြောလို့၊ ပဌမအဓိပ္ပါယ်ပြောတဲ့ အခန်းတုန်းက အကျဉ့် သုံးမျိုးကို တည သတ်သတ် အဓိပ္ပါယ်ပြောခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဒုတိယအခန်းမှာ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာကို အဓိပ္ပါယ်ပြောခဲ့တယ်၊ ယနေ့ညမှာတော့ နိရောဓ သစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို ပြောဘို့ရာ အခွင့်ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိရောဓသစ္စာကို သတ်သတ် လည်လည် ပတ်ပတ် ပြောရမှ သာပြီးတော့ ကောင်းတယ် ထင်တဲ့ အတွက် နိရောဓသစ္စာနဲ့ဆိုင်ရာကို ဘုန်းကြီးစဉ်းစား စဉ်းစားထားပါတယ်။

တောသဘာဝ။ ။အရင်တုန်းက ပြောသလိုပဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လေးနက်တဲ့တရား တော်တွေကို စဉ်းစားရတဲ့အခါ ဟောရပြောရတဲ့အခါ ဆိုတာ အားလုံးဆရာဒကာ ဆရာတပည့်တစု ဒီတောထဲမှာချည်း ရောက်နေဘို့ကောင်း တယ်၊ ကိုယ်ကလူက တောထဲမှာ မရောက်နေပေမဲ့ စိတ်ကတော့ တောထဲမှာ ရောက်လို့ တောနဲ့ တောင်နဲ့ နေပြီးတော့မှ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စဉ်းစားရတာ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက မဟာစတုကို အဓိပ္ပါယ်ပြောတိုင်း ပြောတိုင်း အဓိပ္ပါယ်ကို စ၍ ပြောတိုင်း ပြောတိုင်း **တောအကြောင်း တောင်**

အကြောင်းတော နည်းနည်းပြောရမှ စိတ်ထဲကကျေနပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ယနေ့လဲ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း ပြောကြဦးစို့။

တောသဘာဝပြ ဂါထာ

အဘိရတ္တာနိ နီလာနိ၊ ပဏ္ဍူနိ ပတိတာနိ စ။

ပဿန္တော တရုပဏ္ဏာနိ၊ နိစ္စသညံ ပနုဒတိ။

အဘိရတ္တာနိ၊ တခေတ်ကူးရစ် ဖူးပရစ်ဖြင့် မှူးချစ်စဘွယ် နုနယ်နီမြန်း သည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ နီလာနိ စ၊ စိမ်းတစိုစို ညိုတမှောင်မှောင် ခိုရောင်မြသွေး ကမ္ဗာ့ဆေးဖြင့် အလှရေးသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ ပဏ္ဍူနိ စ၊ ပယင်းပမာ အဆင်းဖြာလျက် ဝင်းဝါဖျော့ခိုက်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ ပတိတာနိ စ၊ အာပေါမရောက် အစေးပျောက်သဖြင့် သွေ့ခြောက်ကြွေကျသည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ တရုပဏ္ဏာနိ၊ သူ့ချိန် သူ့ခါ ပေါ်လာဖြစ်ပျက် သစ်ရွက်အပေါင်းတို့ကို။ ပဿန္တော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူ စမ်းအငူမှ မှန်းယူနေ့စဉ် တွေ့မြင်ရသည်ရှိသော်။ နိစ္စသညံ၊ မကွဲမလည် အမြဲတည်ဟု စွဲမှိုထင်ကာ စဉ်လာအမှား သညာများကို။ ပနုဒတိ၊ တောငွေ့တောင်ငွေ့ ချောင်မလေ့ဖြင့် ရှောင်ဝေ့ဖယ်ရှားနိုင်လေတော့သတည်း။

သာဓု........သာဓု........သာဓု။

သစ်ပင်တွေက မမြဲကြောင်းပြောနေ တောရဲ့သဘာဝကလေ မိမိက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ နေလို့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူထဲမှာ ကရားထိုင်လို့၊ ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်လို့၊ တဏှာလောဘ အလိုကိုမလိုက်ပဲနဲ့ သင့်တော်သလိုစားလို့၊ အဲဒီလို နေပြီးတော့ တရားထိုင်ရာက ပတ်ဝန်းကျင် သစ်ပင်လေးတွေကြည့်လိုက်တော့ တခါတခါ သစ်ပင်ကလေးတွေ စိမ်းလို့၊ တခါတခါတော့ နုနုနယ်နယ် နီနီမြန်းမြန်းကလေး၊ အဲဒီလို သစ်ရွက်တွေ ပြောင်းပြောင်းပြီးတော့ သစ်ပင်တွေ အခြေအနေပြောင်းတာ ကြည့်ကြည့်ပြီးတော့ အပေါ်စားပေါ့လေ စဉ်းစားလိုက်လျှင် မမြဲတာကတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ် မပြောနဲ့ ဟောဟိုသစ်ပင်တွေကိုက တို့ကိုမမြဲဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်။

အင်း....ခပ်စောစော တန်ခူးလောက် ကဆုန်လောက်ဆိုတော့ သစ်ပင်တွေက နုလို့၊ "အဘိရတ္တာနိ စ၊ တခေတ်ကူးလစ် ဖူးပရစ်ဖြင့် မြူးချစ်စဘွယ် နုနယ်နီမြန်းသည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော" ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ပင်တွေက နုလို့၊ တချို့သစ်ပင်တွေက နီနီလေးတွေဖြစ်လို့၊ တော်တော်ကလေးကြာလို့ ဆိုပါတော့၊ မိုးတွေ ဘာတွေက ရွာထားလို့ နယုန်လလောက် ဘယ်လောက်ကျတော့။ "နီလာနိ၊ စိမ်းတစိုစို ညိုဟမှောင်မှောင် ခိုရောင်မြသွေး ကမ္ဗာ့ဆေးဖြင့် အလှရေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်ထသော"။ နယုန်လလောက်ကျတော့ စိမ်းလို့ စိုလို့၊ သစ်ပင်ကလေးတွေ ကြည့်လို့တမျိုး တင့်တယ်တယ်။ နောက် ဒီ စိမ်းရာစိုရာက တဖြေးဖြေးကြာလာတော့ နေရောင်တွေ ဘာတွေက တော်တော်ကလေး ထိုးလာတော့၊ အရင်က စိမ်းနေတဲ့အရွက်တွေဟာ တဖြေးဖြေး ရင့်ရင့်လာပြီး ဖျော့တော့တော့ ဝါတာကာဖြစ်လာတယ်။ "ပဏ္ဍုနိ စ၊ ပယင်းပမာ အဆင်း ဖြာလျက် ဝင်းဝါဖြော့တော့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော"။ ခပ်ရော်ရော် ခပ်ဝါဝါ ဖြစ်လာတယ်။

ဒီတော့ လူများလိုပဲ လူများမှာ ပသက်ပြောင်းလဲသလို သစ်ပင်တွေကလဲ တနှစ်တနှစ် ပြောင်းသွားလိုက်တာ ပဌမတော့ နုနုနယ်နယ်ကလေးတွေ နုလို့ နီလို့၊ ဒုတိယကျတော့ စိမ်းလို့ စိုလို့ ညိုလို့၊ သစ်ပင်ကလေးတွေ၊ နောက် ပယ်ယ နေရောင်တွေ ဘာတွေ တော်တော်ကလေးထိုးလာလို့ တော်တော်လေး နွမ်းလာလောက်ပြီဆိုတော့ ဝင်းလို့ ဝါလို့၊ နောက် အဲဒီ ဝင်းဝါရာကပဲ တပေါင်း တန်ခူး ရှေ့ပိုင်းလောက်ကျတော့ "ပတိတာနိ စ၊ အာပေါ မယောက် အပျောက်သဖြင့် သွေ့ခြောက် ကြွေကျသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော"။ နေပူအရှိန်ကြောင့် သစ်ရွက်တွေက တဖြေးဖြေးနဲ့ ဝါတာတာ ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သစ်ပင်က အာပေါဓာတ် ရေဓာတ်တွေ အထက် ပို့ပို့နေသော်လည်း အဲဒီရေဓာတ် အစိုအစေးဓာတ်က သစ်ရွက်တွေဆီ သစ်ရွက်ညှာတံရိုးကလေးတွေဆီ မရောက်တော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ သစ်ရွက်တွေဟာ အစိုအစေးဓာတ်ပျောက်ပြီး သွေ့ခြောက်ကြွေကျကြရတယ်။

"ပတိတာနိ စ၊ အာပေါမရောက် အစေးပျောက်သဖြင့် သွေ့ခြောက် ကြွေကျသည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော၊ တရုပဏ္ဏာနိ၊ သူ့ချိန် သူ့ခါ ပေါ်လာ

ဖြစ်ပျက် သစ်ရွက်အပေါင်းတို့ကို။ ပဿန္တော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူ စမ်းအငူမှ မှန်းယူနေစဉ် တွေ့မြင်ရသည်ရှိသော်"။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား နှလုံးသွင်းနေတဲ့ ရဟန်းတော် သံဃာတော် ဒကာ ဒကာမတွေ ဂူကထွက်လိုက် သစ်ပင်ကလေးတွေ ကြည့်၊ တလောတုန်းက သစ်ပင်လေးတွေ စိမ်းစိုလို့၊ ကြည့်စမ်း အခု ဝါလာပြီ၊ ဟိုနားက တချို့သစ်ပင်တွေ ကြွေကုန်ကြပြီ၊ အနိစ္စဆိုတာကို အပြင်ဘက်က ရုပ်တွေကပဲ ပြနေတာပဲ။

သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေထက် စိတ်က အဖြစ်မြန်

ဒါတွေမြင်ပြီးတော့ "နိစ္စသည်၊ မကွဲမလည် အမြဲတည်ဟု စွဲမှီထင်ကာ စဉ်လာအမှား သညာများကို"။အမှတ်တမဲ့နဲ့ဆိုတော့ မြဲသလိုထင်ထင်နေတယ်၊ ခု သစ်ပင်တွေက တရားပြနေတော့ မမြဲဘူး၊ ကျုပ်တို့ သစ်ပင်တွေတောင် မမြဲဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သက်ရှိလူတွေဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိမလဲ၊ ခုဖြစ် ခုပျက် ဆိုကဲ့ ရုပ်နာမ်တွေနဲ့ နေရတော့ လူတွေ သတ္တဝါတွေ ဆိုတာကတော့ ဘာပြောစရာရှိတော့မလဲ၊ စိတ်ကိုက သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေထက်တောင် အဖြစ်အပျက်မြန်သေးတယ်၊ ခု စိတ်တမျိုးဖြစ်လိုက်၊ တရားနှလုံးသွင်းလို့ တရားစိတ်ဖြစ်လိုက်၊ တော်တော်ကြာတော့ စားရင်း သောက်ရင်း အရသာယူတဲ့ စိတ်ကလေးများ ပေါ်လာလိုက်၊ တော်တော်ကြာတော့ ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ စိတ်ကလေးများ ပေါ်လာလိုက်။

အဲဒီလိုပေါ့၊ ဒီ အပြင်ဘက်က သစ်ပင်တွေက လှမ်းပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ယောဂီတွေဟာ ဒီလိုပါပဲလို့ ပြောနေသလို၊ "တရုဏ္ဏာနိ၊ သူ့ချိန် သူ့ခါ ပေါ်လာဖြစ်ပျက် သစ်ရွက်အပေါင်းတို့ကို။ ပဿန္တော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူ စမ်းအငူမှ မှန်းယူနေစဉ် တွေ့မြင်ရသည်ရှိသော်၊ နိစ္စသည်၊ မကွဲမလည် အမြဲတည်ဟု စွဲမှီထင်ကာ စဉ်လာမမှား သညာများကို။ ပနူဒါမိ၊ တောင်ငွေ့ တောင်ငွေ့ ချောင်မလေ့ဖြင့် ရှောင်ဝေ့ဖယ်ရှားနိုင်တော့သတည်း"။

သာဓု......သာဓု......သာဓု။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယနေ့ ဆရာတပည့်တစု ဆရာဒကာတစု တောထဲ ရောက်နေကြတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း အနီးအပါးမှာ၊ ဟိုကျောက်ဂူတွေရဲ့ အနီးအပါးမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ည ခုနစ်နာရီလောက် အရင် တချိန်တုန်းက ဒုက္ခနဲ့သမုဒယအကြောင်းကိုပြောတယ်။ ယနေ့ နိရောဓသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်း ပြောရမယ်။ ဒီတော့ နိရောဓသစ္စာကို လည်လည်ပတ်ပတ် တရားဆွေးနွေးသလို ဆွေးနွေးကြစို့ရဲ့။

နိရောဓသစ္စာ

ပဥ္စမဆုံး မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မစကြာမှာ သမုဒယသစ္စာ ဟောပြီးတဲ့နောက် နိရောဓသစ္စာကို ဟောတော်မူတယ်။

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ၊ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ (ပဥ္စဝဂ္ဂီအမှူးရှိတဲ့ နတ်ပရိသတ်တွေပေါ့) ဘိက္ခဝေ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့။ ဣဒံ ခေါ ပန၊ ဤဆိုအပ်လတ္တံ့သော တရားသဘောသည်ကား။ ဒုက္ခနိရောဓံ၊ ပြခဲ့တဲ့ ဇာတိဒုက္ခ, ဇရာဒုက္ခ, ဗျာဓိဒုက္ခ, မရဏဒုက္ခ အစရှိတဲ့ ဒုက္ခတို့၏ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်း ရပ်သိမ်းရာ နိရောဓ ဖြစ်သော။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာအဖြစ်ကို ပြုနိုင်တဲ့ မှန်ကန်တဲ့ သဘောတရားတခုပါပေတည်း။ ယခု ပြောမဲ့တရားက ဒုက္ခချုပ်တဲ့ နိရောဓသစ္စာတရားဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ နိရောဓသစ္စာဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲဆိုတော့။

"ယော တဿာယေဝ တဏှာယ အသေသဝိရာဂ နိရောဓော
စာဂေါ ပဋိနိဿဂ္ဂေါ မုတ္တိ အနာလယော။

တဿာယေဝ တဏှာယ၊ ထိုဒုက္ခအပေါင်း၏ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်သော တဏှာ၏သာလျှင်။ ယော အသေသဝိရာဂ နိရောဓော၊ အကြွင်းမဲ့ လုံးဝဥဿုံ တပ်မက်တွယ်တာမှုမရှိရာ, ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ယော စာဂေါ၊ အကြွင်စွန့်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ယော ပဋိနိဿဂ္ဂေါ၊ အကြွင်လွတ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ယာ မုတ္တိ၊ အကြွင် လွတ်ကင်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ယော အနာလယော၊ အကြွင်တွယ်တာရာ မဟုတ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်

တရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣဒံ၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ဒုက္ခနိရောခံ၊ ဒုက္ခအပေါင်း၏ ကျွတ်လွတ်ရာဖြစ်သော။ ဒုက္ခနိရောခံ၊ ဒုက္ခအပေါင်း၏ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရပ်သိမ်းရာ ဖြစ်သော။ အရိယသစ္စံ၊ ဤတရားကိုသိလျှင် အရိယာဖြစ်အောင် ပြုနိုင်တဲ့တရား တမျိုးပေတည်း။

အကြောင်းတဏှာ ချုပ်ရင် အကျိုးဒုက္ခ ချုပ် နာမည်ကတော့ ဒုက္ခနိရောဓ လို့ ဒုက္ခချုပ်ရာလို့ ဆိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ချုပ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်သူတွေကို ပြသလဲလို့ ဆိုတော့၊ တဿာယေဝ တဏှာယ၊ သမုဒယသစ္စာ အမည်ရတဲ့ (ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့) တဏှာ၏ပင်။ ယော အသေသဝိရာဂနိရောဓော၊ အကြွင်း ဒံကြွင်းဒံကျန်မရှိအောင် အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ပယ်သတ်လိုက်သဖြင့် ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်း ရပ်သိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားသည်။ တဏှာချုပ်တာနဲ့ ဒုက္ခချုပ်တာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး အရေးကြီးသလဲ ဆိုတော့ တဏှာ ချုပ်တာက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ အကြောင်းရင်း ဖြစ်တဲ့ တဏှာချုပ်ရင် အကျိုးဒုက္ခဟာ မုချချုပ်ရတော့မှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခနိရောဓ (ဒုက္ခချုပ်ရာ)လို့ နာမည် တပ်ထားသော်လဲ တကယ်ကတော့ တဏှာချုပ်တာကိုသာ အဓိကထားပြီး ဟောတော်မူတယ်၊ အကြောင်းတဏှာချုပ်ရင် အကျိုးဒုက္ခတွေ အကုန်လုံးချုပ်တယ်။

ဘုရားဟောနည်းက ခြသေ့ၤနဲ့တူ။ ။မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောတော်မူတဲ့ နည်းက အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးတော့ ဟောတယ်လို့ ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တယ်၊ ပဌမတုန်းက ဒုက္ခသစ္စာကို ဟောတယ်၊ ဒုတိယကျတော့ အဲဒီ ဒုက္ခဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတော့ တဏှာလောဘ သမုဒယကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ သိရအောင် သမုဒယသစ္စာကို ဒုတိယ ဟောတယ်၊ ယခု အဲဒီ ဒုက္ခနဲ့သမုဒယတို့ ချုပ်ပျောက် ကင်းဝေးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် ဆိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာကို ဆက်ပြီးတော့ဟောတယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဟောတော်မူနည်း ကျင့်တော်မူနည်းက ခြသေ့ၤများနဲ့တူတယ်။

ခြသေ့ၤပမာ ဒိုမြတ်စွာ။ ။ခြသေ့ၤများဟာ လူတယောက်က လှမ်းပြီးတော့ (ဟိုရှေးခေတ်အတိုင်း ပြောကြစို့) မြားနဲ့ပစ်တယ် ဆိုပါတော့ မြားနဲ့ပစ်လျှင် မြားကို ရှောင်ပြီးတော့ အဲဒီမြားနဲ့ပစ်တဲ့ လူကို

မိအောင်ဖမ်းတယ်၊ ခြသေ့ံဟာ မြှားပစ်တဲ့သူလဲမိရော့, ပစ်တဲ့မြှားလဲ ကိုယ့်ဆီမရောက်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခြသေ့ံများဟာ အကြောင်းကိုလိုက်လိုက်ပြီးတော့ ဖမ်းတယ်၊ ထို့အတူ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကလဲ အကြောင်းရင်းလိုက်တယ်၊ ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို လူတွေက သိပ်လိုချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး ဆိုတော့ ဒုက္ခတွေကို မြတ်စွာဘုရားကဟောပြတော့ လူတွေဟာ တော်တော်ကြောက်ရွံ့သွားတယ်၊ အဲဒီလို ကြောက်ရွံ့သွားတော့မှ အဲဒီဒုက္ခတွေဟာ ဟောဒီတဏှာကြောင့် ဖြစ်တာလို့သိရအောင် ဒုတိယဖြစ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာကို ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီလိုဟောတော်မူတော့ တဏှာကြောင့် ဒုက္ခတွေဖြစ်တယ်၊ ဒုက္ခတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာလို့ သတ္တဝါတွေ သံဝေဂဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒုက္ခရဲ့ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာကို ဟောတော်မူတယ်။

တဏှာသုံးမျိုး။ ။ဒုက္ခချုပ်ဘို့အတွက်ကလဲ တဏှာချုပ်မှသာ ဒုက္ခချုပ်မှာ၊ အဲဒါကြောင့် တဿာယေဝ တဏှာယ၊ ထိုဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တဏှာအပေါင်း၏ပင်၊ ယော အသေသဝိရာဂနိရောဓော၊ အကြွင်းအကျန်မရှိအောင် အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ပယ်သတ်၍ ချုပ်ပျောက် ကင်းကွာ သွားခြင်းသည်။ တဏှာကို အရဟတ္တမဂ်နဲ့ ပယ်သတ်လိုက်တော့ အဲဒီတဏှာဟာ အကြွင်းအကျန်မရှိအောင် အပြီးအပြတ် ချုပ်ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒီ တဏှာကိုလဲ သုံးပိုင်း ပိုင်းရမယ်၊ အနုသယတဏှာ, ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာ, ဝီတိက္ကမတဏှာလို့ အဲဒီလို သုံးပိုင်းသုံးမျိုးထား၊ အဲဒါကို မြန်မာလိုပြောရရင် ကိန်းဝပ်နေတဲ့တဏှာ, ထကြွအုံကြွလာတဲ့တဏှာ, လွန်ကျူးတဲ့တဏှာလို့ ဒီလိုသုံးမျိုး မှတ်ကြစို့ရဲ့၊ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ တဏှာကို အနုသယလို့ ခေါ်တယ်၊ ခု-ဘုန်းကြီးတို့ တရားဟောနေတယ်၊ တဏှာမဖြစ်ပါဘူး၊ တဏှာမဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးရဲ့စိတ်အစဉ်မှာ တဏှာကင်းသွားသလား၊ မကင်းပါဘူး၊ ဘာတဏှာရှိနေသလဲ၊ ခုတင်က ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အနုသယတဏှာရှိတယ်၊ တခါ ခုတရားနာနေတဲ့ ဒီဆရာတပည့် ဒကာတစု ခုတရားနာတုန်း, တရားစိတ်စိုက်နေတုန်း တဏှာဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်ရင် တဏှာကုန်သွားပြီလား၊ မကုန်ပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ဘာတဏှာရှိတုံးဆိုတော့ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အနုသယတဏှာရှိတယ်။

ဝီတိက္ကမတဏှာ။ ။နှစ်သက်စရာ, ခင်တွယ်စရာ, အာရုံတခု, လိုချင်စရာ အာရုံတခုခုနဲ့ မတွေ့ကြုံသေးရင်တော့ ဒီတဏှာဟာ ကိန်းဝပ်ရှိသာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အနုသယတဏှာအဆင့်လောက်သာ ရှိသေးတယ်၊ လိုချင်စရာအာရုံနဲ့ တွေ့လို့ လိုချင်လာပြီ, နှစ်သက်ခင်တွယ်လာပြီ ဆိုရင်တော့ အနုသယတဏှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိန်းဝပ်နေရာက ထကြွလာတဲ့ ပရိယုဋ္ဌာန တဏှာလို့ ဆိုရတော့မယ်၊ အဲဒီက တဆင့်တက်ပြီး အဲဒီအာရုံကို လိုချင်ရုံတင် မကတော့ပဲ ရအောင်ယူမယ်၊ အနုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ကြိုးစားအားထုတ်မယ်၊ သို့မဟုတ် မရ,ရကဲ့နည်းနဲ့ ယူမယ်ဆိုပြီး အကြမ်းနည်းနဲ့ ကြိုးစားလို့ ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်လာတယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ တဏှာဟာ နောက်ဆုံး အဆင့်ဖြစ်တဲ့ ဝီတိက္ကမတဏှာ ဖြစ်တော့တာပါပဲ၊ ကလေးတွေ ဆိုပါတော့ ပဌမအဆင့် အနုသယတဏှာ ကိန်းဝပ်နေတယ်၊ လိုချင်တာလေး တွေ့တော့ ဒုတိယအဆင့် ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာ ထကြွလာပြီ၊ သည့်နောက် တတိယအဆင့် ကျတော့ကာ ထကြွလာရုံကင် မကတော့ဘူး၊ ဟိုဟာ လိုချင်ရင်လဲတောင်း, ဒီဟာ လိုချင်ရင်လဲတောင်း, တောင်းမရရင် ငိုတယ်, အတင်းလုတယ်, အဲဒါဟာ ကလေးရဲ့ ဝီတိက္ကမတဏှာပဲ၊ လူကြီးတွေရဲ့ ဝီတိက္ကမတဏှာကျတော့ကာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတဲ့အခါ အနုနည်းနဲ့ သော်လဲ ယူမယ်၊ အကြမ်းနည်းနဲ့ မတရားသဖြင့် မရ,ရအောင်ယူမယ်၊ လိမ်ညာယူ, ခိုးဝှက်ယူ, ဓားမြတိုက်ယူ, ဒါတွေဟာ ဝီတိက္ကမတဏှာ တွေပဲ၊ ပြီးတော့ ပွဲကြည့်ချင်လို့ ပွဲသွားကြည့်တယ်၊ သီချင်းတွေ နားထောင်တယ်၊ စားလားသောက်လားလုပ်, အပျော်အပါးလိုက်စား, ကာမဂုဏ်တွေခံစား, ဒါတွေဟာ ဝီတိက္ကမတဏှာတွေပဲ။

ဝီတိက္ကမကို သီလနဲ့ထိန်း။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဝီတိက္ကမတဏှာ မဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ရတုံးဆိုတော့ သီလနှင့် ထိန်းထားရတယ်၊ စားတဲ့ သောက်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါမတုံးဆိုတော့ စားတဲ့သောက်တဲ့အခါကျတော့ တဏှာလောဘမဖြစ်အောင် မြတ်စွာဘုရားက ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ထိန်းခိုင်းထားတယ်၊ တခါ ပရိယုဋ္ဌာန ထကြွတဲ့တဏှာမဖြစ်ရအောင် သမာဓိနဲ့ ထိန်းထားရတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား နှလုံးသွင်းနေရင် မထကြွဘူး၊ ခုဆိုပါတော့ တရားနာနေကြတယ်၊

ဘုန်းကြီးက တရားဟောနေတယ်၊ ဓမ္မာနုဿတိဆိုပါတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတမျိုးနဲ့ တရားအာရုံရောက်နေတယ်၊ ပရိယုဋ္ဌာန ထကြွတဲ့တဏှာ မဖြစ်ဘူး။

အနုသယကို မဂ်နဲ့ပယ်။ ။သို့ပေမယ့်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား မရသေးလို့ရှိလျှင် အတွင်းမှာကိန်းဝပ်ပြီးတော့နေတဲ့ အနုသယတဏှာကတော့ ရှိသေး၊ အဲဒီ အနုသယတဏှာကိုတော့ မဂ်နဲ့ပယ် ဖျက်ပစ်ရမယ်၊ အဲဒါမှ အနုသယတဏှာ ပျောက်ပျက်သွားမယ်၊ ဒါကြောင့် တဿာယေဝ တဏှာယ၊ ထိုဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တဏှာအပေါင်း၏ပင်၊ ယော အသေသဝိရာဂနိရောဓော၊ အကြင် အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အကြွင်းအကျန် မရှိအောင် ချုပ်ခြာဖြစ်တဲ့တရားသဘောသည်။ အရဟတ္တမဂ်ရတော့ ဒီတဏှာ အနုသယဟာ ပျောက်ပျက်သွားတယ်၊ ဒီတဏှာဟာ အစမထင် အနမတဂ္ဂ သံသရာက ပါလာတဲ့အတွက် အရဟတ္တမဂ်နဲ့ ပယ်ဖျက်ပစ်မှသာ ဒီတဏှာဟာ၊ ပျောက်ပျက်သွားတယ်၊ အနမတဂ္ဂသံသရာက ပါလာတဲ့ တဏှာဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်လဲမြင်ရော တဏှာလဲ ပျောက်သွားရော၊ အရဟတ္တမဂ်နဲ့ မြင်မှ အကုန်ပျက်သွားတယ်၊ သောတာပတ္တိမဂ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တုန်းက တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့တဏှာ ပျက်သွားတယ်။

သကဒါဂါမိမဂ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်မြင်တော့ ဒီထက်သိမ်မွေ့တဲ့ ကျန်နေတဲ့တဏှာ ပျက်သွားတယ်။ အားလုံးတော့ မကုန်သေးဘူး၊ အနာဂါမိမဂ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တော့ အတော်ကြီးကို များများကြီးပျက်သွားတယ်၊ ဒါလဲ မကုန်သေးဘူး၊ အရဟတ္တမဂ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်တော့မှ တခါသဲကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်တဲ့တဏှာပါ အားလုံးပျက်သွားတယ်။ ဒီတော့ တဏှာရဲ့နယ်ချဲ့ပုံဟာ လျှောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် အရဟတ္တမဂ် မရောက်မချင်း တဏှာ ကျန်နေတာပဲ။

အနာဂါမ်ဗြဟ္မာ သာယာမှုရှိ။ ။အရဟတ္တမဂ်ရောက်ဘို့ ရဟန္တာဖြစ်ဘို့ အလွန်နီးကပ်တဲ့ အနာဂါမ်ဗြဟ္မာကြီးတွေကို စဉ်းစားကြည့်၊ ဗြဟ္မာတွေဆိုတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် အကြမ်းစားတွေဆိုဒါ အဝေးကြီး လက်ဦးအစ ဗြဟ္မာဖြစ်ကတည်းကိုက ကာမဂုဏ်

စိတ်ခေတ် အကြမ်းစားတွေမရှိဘူး၊ သောတာပန် သကဒါဂါမ် ပြဟ္မာကြီးတွေဆိုရင် နောက်ထပ် ကာမဂုဏ်စိတ် အကြမ်းစားဖြစ်ဘို့ ဘယ်တော့မှ အခွင့်အလမ်းမရှိတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်နေပြီ။ အဲဒီသောတာပန် သကဒါဂါမ် ပြဟ္မာကြီးတွေထက် အနာဂါမ် ပြဟ္မာကြီးတွေက ပိုပြီးအဆင့်အတန်းမြင့်တယ်၊ သူတို့ဟာ ရဟန္တာဖြစ်ဘို့ နီးကပ်လှပြီ။ အနာဂါမ်ထက်တဆင့်တက်လိုက်ရင် ရဟန္တာပဲရှိတော့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အနာဂါမ် ပြဟ္မာကြီးတွေဟာ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးတဲ့အတွက် သာယာတဲ့ စိတ်ခေတ်၊ နှစ်သက်တဲ့စိတ်ခေတ်ဟာ နဲနဲကလေး ကျန်သေးတယ်၊ ဘာကို သာယာနေသလဲ၊ ဘာကိုနှစ်သက်နေသလဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ဘုံဗိမာန်တွေကို နဲနဲသာယာနေကြသေးတယ်၊ သဘောကျနေကြသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝကလေး (သူတို့ရဲ့ ပြဟ္မာဘဝကလေး)ကို နှစ်သက်ပြီး ကျေနပ်ပြီး နေကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာဂဆိုတဲ့အကြမ်းစား အကုသိုလ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နန္ဒီဆိုတဲ့ နှစ်သက်မှုကလေး အနုစား အသေးစား လောဘကလေးလောက်သာ ရှိပါတယ်။

မအိုမသေရာကို ရိုးရိုးသွားလို့မရောက်

အဲဒီအနာဂါမ်ဘဝကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာဘဝ ရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျန်ရှိသမျှ အကုသိုလ်တွေကို အရဟတ္တမဂ်နဲ့ အကုန်လုံး ပယ်သတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ အသေးစား အနုစား နှစ်သက်မှု သာယာမှုဆိုတဲ့ လောဘ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ကလေးတောင် မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တဿာယေဝ-တဏှာယ၊ ထိုဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း တဏှာအပေါင်း၏သာလျှင်။ ယော အသေသဝိရာဂ-နိရောဓော၊ အကြွင်းအရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ပယ်သတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အကြွင်းအကျန်မရှိအောင် ချုပ်ပျောက် ကင်းဝေးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟူသော သဘောတရားသည်-လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို နိရောဓသစ္စာလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို အရဟတ္တမဂ်နဲ့ အာရုံပြုသိမြင်တဲ့ အခါကျတော့မှ တဏှာဟာ လုံးဝဥဿုံ အကုန်ချုပ်ပျောက် သွားတယ်၊ တဏှာချုပ်ရင် တဏှာကုန်ရင် နောက်ထပ် ဒုက္ခလိုက်တော့မလား၊ မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်က အင်မတန်စဉ်းစားလို့ ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရှေး

တုန်းက ပညာရှိတွေ ဒီလောကကြီးဟိုဘက် ဘာရှိသလဲလို့ စဉ်းစားကြတယ်၊ ဟိုမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက နတ်သားတယောက် လာပြီးဟော့ ဘုရားကို လျှောက်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား မအိုမနာမသေရာဖြစ်တဲ့ နေရာကို ဒီခြေတို့နဲ့ လေယာဉ်တို့နဲ့ သွားလို့ ရောက်နိုင်ပါမလား ဘုရား၊ ဒီ ရိုးရိုးအသွားမျိုးဆိုတာ ခြေကျင်သွားတာလဲ ရှိတယ်၊ လှည်းနဲ့သွားတာလဲ ရှိတယ်၊ ရထား သင်္ဘောနဲ့ သွားတာလဲ ရှိတယ်၊ ယခုခေတ်ကျတော့ လေယာဉ်နဲ့ သွားတာလဲ ရှိတယ်၊ ဒီ အသွားတွေဟာ ရိုးရိုးအသွားချည်းပဲ၊ အဲဒီလိုအသွားမျိုးနဲ့ မအိုမနာ မသေရာဖြစ်တဲ့ နေရာဌာနကို ရောက်နိုင်ပါ့မလားလို့ ဆိုတော့ မရောက်နိုင် ဘူးလို့ အမိန့်ရှိတယ်။

ခြေကျင်ယာဉ်ရထား ရိုးရိုးသွားလို့မရောက် ဟုတ်လိုက်တာဘုရားတဲ့၊ တပည့်တော် ရှေးတုန်းက အဘိညာဉ်ရတဲ့ ရသေ့တယောက် ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက တပည့်တော် ဒီလိုအကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့ဘူး ပါတယ်၊ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ ဆုံးရာဟိုဘက် ငါရောက်အောင် သွားမယ်၊ ငါ့မှာ မြန်မြန်ကြီး သွားနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှိသားပဲ၊ အဲဒီတန်ခိုးနဲ့ ငါရောက်အောင် သွားမယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ တပည့်တော်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီကမ္ဘာပြီး ဟိုကမ္ဘာ ဟိုကမ္ဘာပြီး ဟိုနောက်ကမ္ဘာ ဟိုနောက်ကမ္ဘာ ဆက်ကာဆက်ကာ သွားခဲ့ ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက တပည့်တော် တန်ခိုးနဲ့သွားတော့ ဘယ်လောက်များ လျင်မြန်သလဲဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောက ခေတ်ကြီး တခုတခုကို ကျော်ဖြတ်သွား တာဟာ မြားပစ်လိုက်တဲ့အခါ ထန်းပင်ရိပ်ကလေး တခုကို မြားကျော် ဖြတ်သွား ဒါလောက်သာ အချိန်ကြာပါတယ် ဘုရားတဲ့၊ ထန်းပင်ရိပ်တခုကို မြားကျော် ဖြတ်သွားဒါဟာ ဘာဆိုဘာလောက်မျှ မကြာဘူး၊ ရွှတ်ခနဲဆို ဒီအရိပ်ကလေးကို ကျော်သွားဒါပဲ၊ ကမ္ဘာလောက ခေတ်ကြီး တခုတခုကို အဲဒါလောက် မြန်မြန်ကြီး ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ပါတယ်တဲ့၊ နောက်တော့ တပည့် တော် သွားရင်းသွားရင်း ဘယ်လောက်သာ နားတဲ့အချိန် ရှိတုန်းဆိုတော့ အလေးအပေါ့စွန့်တဲ့ အချိန်လောက် မလွဲသာလို့ စားတဲ့အချိန်လောက်သာ တပည့်တော်နားပြီးတော့ သွားလိုက်တာ အသက်(၁၀၀)လောက် ကြာလဲ ကမ္ဘာကတော့မကုန်ဘူး၊ တပည့်တော်လဲ သွားရင်းနဲ့ပဲ အသက်ကုန်တဲ့အခါ

တပည့်တော်ရဲ့ နိကန္တိတဏှာက ဒီကမ္ဘာကိုပဲ နှစ်သက်လို့မို့ ဒီကမ္ဘာကိုပဲ ခင်မင်တွယ်တာလို့မို့ တပည့်တော်ဟာ ဒီကမ္ဘာမှာပဲ ပြန်ဖြစ်ပါတယ်၊ ခြေကျင်ယာဥ်ရထား ရိုးရိုးအသွားမျိုးနဲ့သွားလို့ ကမ္ဘာ့အဆုံး မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်ဘုရားလို့ သူက လျှောက်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ—

ဂမနေန န ပတ္တဗ္ဗော၊ လောကဿန္တော ကုဒါစနံ။

လောကဿ၊ သင်္ခါရလောက၏။ အန္တော၊ အဆုံးဖြစ်တဲ့အရပ်ကို။ ဂမနေန၊ လှည်းယာဥ် လှေယာဥ် ခြေကျင်ရထား လိုက်ခါသွားသဖြင့်။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ န ပတ္တဗ္ဗော၊ မရောက်အပ် မရောက်နိုင်ချေ။

န စ အပတွာ လောကန္တံ၊ ဒုက္ခာ အတ္ထိ ပမောစနံ။

လောကန္တံ၊ သင်္ခါရ လောကရဲ့အဆုံးသို့။ န စ အပတွာ၊ မရောက်သေးသမျှသာလျှင်။ ဒုက္ခာ၊ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှ။ ပမောစနံ၊ လွန်မြောက် ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိနိုင်ချေတဲ့။

ဤလောကကြီးထဲကို ရိုးရိုးသွားတဲ့ အသွားမျိုးနဲ့ မဆုံးဘူး၊ နတ်သားလဲ ဒီကမ္ဘာလောက ဩကာသလောကကြီး အဆုံးမသွားနိုင်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီကမ္ဘာလောက ဩကာသလောကကြီး မဆုံးတဲ့အပြင် ဒီသင်္ခါရ လောကဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရဲ့ အဆုံးလဲပဲ ယခုအသွားမျိုးနဲ့ သွားလို့မရဘူး၊ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့ သင်္ခါရလောကရဲ့ အဆုံးကို မတွေ့သေးသမျှလဲပဲ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခက မလွတ်နိုင်ဘူးလို့ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတယ်။

ခါတ်လေးပါးချုပ်ရာ နတ်ပြဟ္မာတွေမေး ရှေးတုန်းက လောကအဆုံး ကြံကြတယ်၊ ရှာကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလက်ထက်ကျတော့ ရဟန်းတပါးလဲ ဒီလိုပဲရှာတယ်၊ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဆိုတဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ ချုပ်ဆုံးရာဌာနကို ငါကြည့်စမ်းချင်တယ်၊ သိစမ်းချင်တယ်၊ ဘယ်သူတွေများ သိပါမလဲနဲ့ သူက စဥ်းစားတယ်၊ သူလဲမသိနိုင်ဘူး၊ တန်ခိုးတော့လဲ သူအရှိသား၊ ဈာန်အဘိညာဥ်လဲ သူရသား၊ ဒီ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဆိုတဲ့ ရုပ်တရားကြီးတွေရဲ့ ချုပ်ဆုံးရာ ဌာနဟာ

ကေန်ရှိမယ်၊ ငါသိကြည့်စမ်းချင်တယ်၊ ဒီလိုကြံကာ နတ်တွေတော့ တော်တော် တန်ခိုးရှိတယ်၊ နတ်တွေ သိကောင်းသိလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်တက်ပြီးတော့ နတ်တွေကိုမေးတယ်၊ သင်တို့တန်ခိုး သိပ်ကြီးတာပဲ၊ သင်တို့က ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်တွေရဲ့ အဆုံးနေရာကို သင်တို့မသိဘူးလား၊ အား....ကျုပ်တို့မသိဘူး ဘယ်သူများသိသလဲ ပြောစမ်းပါလို့ဆိုတော့ တာဝတိံသာ နတ်တွေတော့ သိပ်တန်ခိုးကြီးတာပဲ၊ သူတို့ကို သွားမေးစမ်းပါလား၊ သူတို့တော့ သိကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ တာဝတိံသာကို တက်သွားပြီး အဲဒီနတ်တွေ မေးတယ်၊ ဒါကျုပ်တို့မသိဘူး၊ ဘယ်သူ သိမယ်ထင်တုံး သိကြားမင်းတော့ ကျုပ်တို့ထက် တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ဒီတော့ သိကြားမင်း မေးစမ်းပါလား၊ သိကြားမင်း မေးတော့၊အား....ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ဘယ်သူများသိမလဲ ကျုပ်တို့အထက်က ယာမာ နတ်တွေတော့ ကျုပ်တို့ထက် တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတော့ အထက်တက် မေးပြန်ရော၊ တာဝတိံသာက ယာမာတက်၊ ယာမာက တုသိတာညွှန်၊ တုသိတာက နိမ္မာနရတိညွှန်၊ နိမ္မာနရတိက ပရနိမ္မိတ ဝသဝတ္တီညွှန်၊ အကုန်လုံးနတ်တွေ မေး၊ အဲဒီဘုံက နတ်မင်းတွေ မေး မသိဘူး၊ ဘယ်သူများသိမလဲ ဗြဟ္မာတွေတော့ ကျုပ်တို့ထက် တန်ခိုးကြီးတာပဲ ဗြဟ္မာတွေများ မေးကြည့်စမ်းပါလားလို့ ဆိုတော့ ဗြဟ္မာတွေဆီမေး၊ ဗြဟ္မာတွေမေးတော့လဲ ကျုပ်တို့ မသိဘူးတဲ့။

ဗြဟ္မာမင်းက ကြွားဝါပြော။ ။ဘယ်သူများတော့ သိမလဲ ကျုပ်တို့ထက် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဗြဟ္မာမင်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ သူကတော့ သိပ်ကိုတန်ခိုးကြီးတာပဲ၊ သူများသိမလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဗြဟ္မာမင်းကိုမေးတယ်၊ ဗြဟ္မာမင်း မေးတော့ ဗြဟ္မာမင်းက ပရိသတ်ထဲ မေးတာဖြစ်တော့ သူမသိဒါကို မသိပါဘူးလို့ ပြောရမှာရှက်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုယ့်လက်အောက် ဗြဟ္မာတွေက အထင်သေးမှာစိုးတယ်ကိုး၊ အဲဒါကြောင့် သူက ရှောင်လွှဲပြောတယ်၊ ကျုပ်က မဟာဗြဟ္မာပါ၊ ကျုပ်ဟာ အားလုံး အကုန်လုံး သိမြင်နိုင်တယ်၊ ဒီအားလုံး ဗြဟ္မာငယ်တွေဟာ ကျုပ်အလိုကို လိုက်စေရတယ်၊ သူတို့တတွေ ကျုပ်ဖန်ဆင်းထားတာပဲ၊ အဲဒီလိုရှောင်လွှဲ ပြောတော့ မဟုတ်ဘူး ဗြဟ္မာမင်း ကျုပ်က အသင်ဗြဟ္မာကို မဟာဗြဟ္မာလား တန်းခိုး

ဘယ်လောက် ကြီးသလဲလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပထဝီ အာပေါ် တေဇော ဝါယော ဓာတ်လေးပါးရဲ့ အဆုံးကို ခင်ဗျားသိမလားလို့ ကျုပ်မေးတာပါလို့ ဆိုတော့ ဗြဟ္မာမင်းကြီးဟာ ခုနက သူပြောပြီးသားတွေကို ထပ်ပြောပြီး ကြွားမြဲကြွားနေတာပဲ။

ဗြဟ္မာမင်းက တိုးတိုးပြော။ ။အဲဒါနဲ့ တတိယအကြိမ် ထပ်မေးပြန်တော့ ဗြဟ္မာကြီးက လာအုံး၊ လာအုံး၊ ကိုယ်တော်လာအုံး ဆိုပြီးတော့ ခပ်ဝေးဝေးခေါ်သွားပြီးတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ဒီဗြဟ္မာတွေ ရှေ့မှာမေးတယ်၊ ဒီဗြဟ္မာတွေရှေ့မှာ ကျုပ်မသိပါဘူးလို့ ပြောရမှာခက်တယ်၊ ဒီဗြဟ္မာတွေက ကျုပ်ရဲ့လက်အောက်ခံ ဗြဟ္မာတွေ၊ သူတို့က ကျုပ်ကို ဘာမဆို အကုန်သိတဲ့ဗြဟ္မာမင်းလို့ အထင်ကြီးနေကြတာ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တော့မေးခွန်းကို ကျုပ်လဲမဖြေနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ကိုယ်တော်မှားတာ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်၊ ဘယ့်နှယ် မဟုတ်လိုက်တာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှိရဲ့သားနဲ့ မြတ်စွာဘုရားတော့ မမေးဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုမှ လာမေးတယ်၊ ကဲ ပြန်ကြွပါ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ မေးလျှောက်ပါ၊ မြတ်စွာဘုရား ဖြေဆိုတော်မူတဲ့ အတိုင်းသာ မှတ်ထားလို့ဆိုပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြန်လွှတ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားခြင်း။ ။အဲဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံ ပြန်လာပြီး မေးပြန်တယ်၊ ပထဝီ အာပေါ် တေဇော ဝါယောဆိုတဲ့ မဟာဘုတ်ကြီးလေးပါးဟာ ဘယ်နေရာဌာနရောက်မှ ချုပ်ပျောက်ပါလဲဘုရားလို့ မေးလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက အင်း....ဟိုသမုဒ္ဒရာထဲ (ရှေးတုန်းက ရှေးတုန်းက) သမုဒ္ဒရာထဲသွားတဲ့ လှေကြီးတွေဟာ ကျီးကိုယူသွားရတယ်၊ ကမ်းတို့ ဘာတို့ မမြင်ဘူးဆိုလျှင် ကျီးလွှတ်တယ်၊ ကျီးက ကမ်းမြင်လို့ရှိလျှင် အဲဒီ သူလွှတ်တဲ့နေရာ ပြန်တာပဲ လှေဆီပြန်မလာဘူး၊ ကမ်းမမြင်ဘူးဆိုရင် လှေဆီပြန်လာ၊ တခါလွှတ်လိုက်ပြန် ကမ်းမမြင်ပြန် လှေဆီပြန်လာ၊ အဲသလိုပဲ သင်လဲပဲ ငါ့ဘုရားဆီက ထွက်သွားလိုက်တာ ဟို ဗြဟ္မာပြည်အထိရောက်ပြီးမှ ဒီပြန်လာတယ်မဟုတ်လား၊ ပြဿနာကိုလဲ သင် မေးသလို မမေးရဘူး၊ ဟောဒီလို မေးရမယ်၊ "ပထဝီ အာပေါစတဲ့ သက်ရှိ မဟာဘုတ် ဥပါဒါရုပ်တရားများနဲ့ နာမ်တရားများဟာ အဘယ်နေရာဌာန

ရောက်မှ ချုပ်ပျောက်ကြပါသလဲလို့ အဲဒီလို မေးပုံမေးနည်းကို သင်ပြပြီးတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက—

ဝိညာဏံ အနိဒဿနံ၊ အနန္တံ သဗ္ဗတောပဘံ။
ဧတ္ထ အာပေါ စ ပထဝီ၊ တေဇော ဝါယော န ဂါဓတိ။

ဝိညာဏံ၊ ဉာဏ်ဖြင့်သာ သိအပ် သိမြင်နိုင်သော။ အနိဒဿနံ၊ ပကတိမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော။ **အနန္တံ**၊ စရှိဖြစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဥပါဒ်အပိုင်းအခြား၊ အပြီးသတ်ချုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဘင်အပိုင်းအခြား၊ အလယ်မှာ တည်နေခြင်းဆိုတဲ့ ဌီအပိုင်းအခြားမျိုးသည်လည်း မရှိပဲ။ သဗ္ဗတောပဘံ၊ ဘယ်တရားနှင့်မဆိုတရားမှန်လို့ရှိလျှင် ဒီနိဗ္ဗာန်ကိုဝင်ဘို့ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သော။ ယံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတ္ထ၊ ဤနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်တဲ့အခါကျမှ။ ပထဝီ စ၊ ပထဝီဓာတ်သည်၎င်း။ **အာပေါ** စ၊ အာပေါဓာတ်သည်၎င်း၊ တေဇော စ၊ တေဇောဓာတ်သည်၎င်း။ ဝါယော စ၊ ဝါယောဓာတ်သည်၎င်း။ န ဂါဓတိ၊ ထောက်ရာ တည်ရာ မရနိုင်။

နိဗ္ဗာန်ကို ဉာဏ်မျက်စိနဲ့သာ မြင်ရတယ်

နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့တရားဟာ ကေန်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်နဲ့သာ မြင်ရမယ်။ ဒီဉာဏ်မရှိပဲနဲ့ ပကတိမျက်စိနဲ့တော့ ကြည့်လို့မမြင်ဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့မြင်ရမယ်၊ အင်မတန်လဲ သိမ်မွေ့တာဖြစ်တော့ ဒီဉာဏ်နဲ့မြင်တဲ့ တရားဟာ ဘယ်တုန်းက စဖြစ်သလဲလို့ ဆိုရအောင် အဲဒီ စဖြစ်ဆိုတဲ့ ဇာတိကို မရှိဘူး၊ စဖြစ်ဆိုတဲ့ ဇာတိမရှိတော့ ဆုံးတဲ့မရဏ ဘယ်မှာရှိမလဲ၊ အစမရှိဘူး၊ အဆုံးမရှိဘူး၊ ဒါဖြင့် အလယ်မှာတည်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့ မြင်အပ်တဲ့ သဘာဝတမျိုး၊ အဲဒီတရား ရောက်လာလို့ရှိလျှင် ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးဟာ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ထောက်တည်ရာ မရတော့ပါဘူးလို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဟောတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ဉာဏ်ဖြင့်သာ မြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဘုန်းကြီးတို့တတွေက ဘယ့်နဲ့လုပ်ပြီးတော့ ဒီ အခုအမြင်မျိုး အခုအသိမျိုးနဲ့

မြင်မလဲ၊ ဉာဏ်ဖြင့်တော့ သေသေချာချာသိတယ်၊ ဉာဏ်ဖြင့်တော့ သေသေချာချာမြင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာတရပ် အမိန့်ရှိတယ်။

ဈာန်သမာပတ်ရတဲ့နည်း ကိုရင်ကြီးကိုမေး

ရှေးတုန်းက ဇယသေနဆိုတဲ့ မင်းသားတယောက် တော်တော်ပညာတတ်တဲ့ ကိုရင်တပါးဆီ သူ လမ်းလျှောက်ရင်း ရောက်လာတယ်၊ ရောက်လာတော့ ကိုရင်ကြီးကိုမေးတယ်၊ ကိုမှုင် သမာဓိရှိရှိနဲ့ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ သမာပတ်တွေ ဘာတွေ ဝင်စားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ စိတ်တွေဟာ တခါတည်း အာရုံတခုတည်းမှာထားပြီးတော့ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို နည်းနည်းပြောပေးစမ်းပါ၊ ဟင်.... အသင့်ကိုပြောရမှာဖြင့် ကျုပ်က သိပ်ပြီးတော့လည်း ဝေဝေဆာဆာ ပြောတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ဟာကိုလေ အသင် သဘောမကျလို့ရှိလျှင် သဘောမကျတဲ့အနေနဲ့ ထားပါနော်၊ ထပ်ပြီးတော့ စောဒကမတက်ပါနဲ့၊ ကောင်းပါပြီ၊ စောဒကမတက်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာရယ် ညာရယ် မပြောပါနဲ့၊ မပြောပါဘူးလေ၊ ကဲ-ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဒါနဲ့ သမာဓိရတဲ့လမ်းစဉ် ဈာန်သမာပတ်ရတဲ့လမ်းစဉ်တွေ ပြောတော့ ကာမဂုဏ်တွေက ကင်းရတယ်၊ ဘာဘာညာညာ စသည်အားဖြင့် ဈာန်အစဉ်တွေ ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ပြောပြီးတော့ ဇယသေနမင်းသားက သူများကိုလည်းပဲ ငဲ့ညာတာမဟုတ်ပဲကိုး၊ ဇယသေနမင်းသားက ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုရင်၊ မဟုတ်တာချည်းပဲ ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီးတော့ တခါတည်း အပြစ်တွေတင်ပြီးတော့ ပြန်သွားရော၊ သူ့ခမျာ စောစောက သဘောမကျလို့ရှိလျှင် ဘာမှ မပြောပါနဲ့နော်၊ စောဒက မတက်ပါနဲ့နော်လို့ ပြောရှာသား၊ အဲဒါမရဘူး၊ စောဒကတက်ရုံတွင် မကဘူး၊ အပြစ်ပြောပြီးတော့ ပြန်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဆီ ကိုရင်က သွားပြီးတော့လျှောက်တော့ ဒီမင်းသားက လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေထဲမှာပဲ စိတ်ကနေတာ၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ထဲမှာနေတဲ့စိတ်က လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေထဲက ခွဲခွါပြီးတော့ ဘယ်လိုနေမှ သမာဓိရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သူဘယ့်နှယ်လုပ်

ပြီးတော့ သဘောပေါက်မလဲ၊ အကြောင်းအရာတွေကို သူဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး တော့ သဘောပေါက်မလဲ၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ရောက်မှ သဘောပေါက်တော့ မပေါ့လို့ အဲဒီလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဟောပြပြီး ဥပမာတခု အမိန့် ရှိတယ်။

နိဗ္ဗာန်နဲ့ ထိုက်တန်အောင်ကျင့်မှ နိဗ္ဗာန်မြင်

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မြို့ထဲက ထွက်ပြီးတော့ တောထဲ လည်ကြတယ်၊ တောထဲ လည်ရာက တောင်ကြီးတခုတွေ့တော့ သူငယ်ချင်းတယောက်ကတော့ မောမောပန်းပန်းနဲ့ တောင်ခြေ နေရစ်ခဲ့တယ်၊ သူငယ်ချင်းတယောက်ကတော့ တောင်ပေါ်တက်ပြီးတော့ တော်တော်လေး ရောက်တော့ အောက်လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာနဲ့ အောက်ကလူကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်၊ အား–မိတ်ဆွေ သိပ်သာယာပါ ကလား၊ တောင်ပေါ်ကကြည့်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပါလား၊ ကြည့်စမ်း ဟိုမှာ ရှုမျှော်ခင်းတွေ ကောင်းလိုက်တာ၊ တခါတည်း ဟိုမြစ်တွေ ကြည့်လိုက်တော့လဲ ရေတွေက တခါတည်း ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ မြို့တွေကြည့်လိုက်တော့လည်း တခါတည်း ဘုံတွေဗိမာန်တွေလိုပဲ၊ တောတွေ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လဲ သစ်ပင်တွေက စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက် တာလို့ သူက တောင်ပေါ်ကနေပြီးတော့ လှမ်းပြောတယ်၊ တောင်အောက် က လူက အသကား မင်းညာတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ သူက တောင်အောက်က နေပြီး ငြင်းချက်ထုတ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ အောက်ဆင်းပြေးလာပြီးတော့ လာလာ ဆိုပြီးတော့ အတင်းတွဲပြီးတော့ တောင်ပေါ်တက်တယ်၊ ခုနက သူမြင်တဲ့ နေရာကနေပြီးတော့ ကဲ....ကြည့်စမ်း အနောက်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အေး–ဟုတ် တယ်ဟေ့၊ မြို့ကြီးသိပ် သာယာတာပါကလား၊ ဟိုတောင်ဘက် ကြည့်လိုက် စမ်း၊ အား....ဟုတ်တယ် ရေတွေ တခါတည်း မြစ်တွေ ချောင်းတွေ သိပ် ကြည့်လို့လှတာပါကလား၊ ဟိုမြောက်ဘက် ကြည့်လိုက်စမ်းအုံး၊ ဟာ ဟုတ် တယ် တောကြီးတွေက သိပ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတာပဲ၊ မင်းဘယ့်နဲ့လဲ ခုနက တုန်းကတော့ မင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပြီးတော့ ငါ့လှမ်းငြင်းနေတယ်၊ ခုတော့ မင်းဘယ့်နဲ့ကြောင့် သာယာတယ်လေး ဘာလေးဖြစ်ကုန်တုံး၊ ခုနက ငါက

ဒီနေရာကို ရောက်မှ မရောက်ပဲကိုကွာ၊ ဒီနေရာကိုမရောက်တော့ ငါက ငြင်းမိတာပေါ့၊ အေး မင်းခုနကသာ ငြင်းတယ်၊ ခုဒီနေရာရောက်တော့ မှန်ပြီ မဟုတ်လား။

အဲသလိုပဲတဲ့၊ ဒီတရားနဲ့ တန်တဲ့နေရာရောက်လို့ ဒီတရားကို သိနိုင်မြင်နိုင်လောက်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်လို့ရှိရင် ဒီဟာရားသိသာမြင်တာပဲ၊ ဒီ တရားနဲ့ မတန်သေးခင်တုန်းကတော့ သူများပြောတဲ့ဥစ္စာ မငြင်းချင်လို့သာ မငြင်းတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပြောတဲ့လူကို ယုံကြည်လို့ဟုတ်မှာပဲ၊ အဲသလိုအနေမျိုးနဲ့သာ နေရတာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကိုယ်တွေ့ သိမြင်လာတဲ့ အခါကျတော့ သေသေချာချာ ယုံတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က နိဗ္ဗာန်ကို သိနိုင်မြင်နိုင်လောက်အောင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ ထိုက်တန်အောင် ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များသာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့သဘောကို ကောင်းကောင်း သိမယ်လို့ အမိန့်တော်ရှိတယ်။

သဒေဝကဿ လောကဿ၊ ဧတေ ဝေါ သုခသမ္မတာ။
ယတ္ထ စေတေ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တံ တေသံ ဒုက္ခသမ္မတံ။

သဒေဝကဿ၊ ဗြဟ္မာသိကြား သတ္တဝါအများနှင့် တကွ ဖြစ်သော။ လောကဿ၊ ပုထုဇဉ်ဟု ဉာဏ်မြင်ပေတိုး တလောကလုံးသည်။ ဧတေ၊ ရူပ, သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ဤကာမဂုဏ်တို့ကို။ သုခသမ္မတာ၊ ချမ်းသာ ဘွယ်တောင်း၊ အကောင်းကြီးဟူ၍ သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင် ရူပ, သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း, ရပ်သိမ်းကြလေကုန်၏၊ တံ စ၊ ထိုကာမဂုဏ် အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းလျက် ချုပ်ဆုံးရာ အမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကိုကား။ ဒုက္ခသမ္မတံ၊ ခံစားဘွယ်ချက် မရှိတွက်ကြောင့် သက်သက်ရှုတ်ချ၍ ဒုက္ခဟု သမုတ်အပ်လေသတည်း။

အားလုံး အားလုံး ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ (ပုထုဇဉ်လို့သာ ပြောရတာ သောတာပန်တို့ သကဒါဂါမ်တို့လောက် ထိအောင်)ဒီ ကာမဂုဏ်တွေကို အကောင်းပဲလို့ သမုတ်ထားတယ်၊ သမုတ်ထားလို့လဲ မရမကရှာကြ၊ ကာမဂုဏ်များလေ ကျေနပ်လေ၊ ဘယ်သူကကျေနပ် တဏှာကကျေနပ်၊ ကာမဂုဏ်များလေ တဏှာကကျေနပ်လေ၊ အဲဒီ ကာမဂုဏ်တွေချည်းပဲ ရှာပြီးတော့ ခံစားကြတယ်။

ဧတေ၊ ရူပ,သဒ္ဒ စသည့် အာရုံ ဤကာမဂုဏ်တို့ကို။ သုခသမ္မတာ၊ ချမ်းသာဘွယ်ကောင်း အကောင်းကြီးဟူ၍ သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အရိယာအများ လွန်လေးစားသည့် တရားမျက်ရှင် အကြင်သို့သော နိဗ္ဗာန်၌။ ဧတေ၊ ဤရူပသဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းကြလေကုန်၏။

နိဗ္ဗာန်ကျတော့ ခုနက ကာမဂုဏ်တွေချုပ်တယ်၊ ကာမဂုဏ်တွေ ဘယ်ကမလဲ ကာမဂုဏ်ခံစားချင်တဲ့ တဏှာပါ ချုပ်တယ်။

ယတ္ထ၊ အရိယာဒိများ လွန်လေးစားသည့် တရားမျက်ရှင် အကြင်သို့သော နိဗ္ဗာန်၌။ ဧတေ၊ ဤရူပသဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းကြလေကုန်၏။ တံ စ၊ အရိယာအများ လွန်လေးစားသည့်၊ တရားမျက်မှင် ထိုကဲ့သို့သော နိဗ္ဗာန်နန်းခွင်ကိုကား။ တေသံ၊ ထိုပုထုဇဉ်ဟု ဉာဏ်မြင်ပေတိုး သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်။ ဒုက္ခသမ္မတံ၊ ခံစားဘွယ်ချက် မရှိတွက်ကြောင့် သက်သက်ရှုတ်ချ၍ ဒုက္ခဟု သမုတ်အပ်လေသတည်း။

သာဓု...... သာဓု........သာဓု။

တဏှာကုန်စင် နိဗ္ဗာန်မြင်။ ။နိဗ္ဗာန်မြင်လျှင် တဏှာကုန်သွားပြီ၊ ဒီတော့ တဏှာကုန်သွားတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့ တဏှာသမားတွေက နိဗ္ဗာန်မှာဘာရှိတုံး၊ ရူပါရုံမရှိဘူး၊ သဒ္ဒါရုံမရှိဘူး၊ ဂန္ဓာရုံ ရသာရုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတွေ ဘာမှမရှိဘူး၊ အို.... ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ ခံစားရာတွေ ဘာမျှမရှိလျှင် နိဗ္ဗာန်က မကောင်းပါဘူး၊ "ဒုက္ခသမ္မတံ၊ ခံစားဘွယ်ချက် မရှိတွက်ကြောင့် သက်သက်ရှုတ်ချ၍ ဒုက္ခဟု သမုတ်အပ်လေသတည်း"၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေရဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ ဒီ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်နိုင်ဘူး၊ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေက လိုချင်နေတာက ရူပ,သဒ္ဒ,ဂန္ဓ,ရသ,ဖောဋ္ဌဗ္ဗာဆိုတဲ့ အာရုံတွေ များများလိုချင်တယ်၊ တဏှာက များလေ သဘောကျလေ များလေ သဘောကျလေ ဒီလိုဖြစ်တယ်၊ အဲဟို နိဗ္ဗာန်ကျတော့ တဏှာချုပ် တဏှာခံစားစရာဖြစ်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ ကလဲ

ကုန်ရော "ယတ္ထ၊ အကြင်ရူပ,သဒ္ဒ စသည့် အာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်၌။ တေ၊ ဤရူပ,သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းကြလေကုန်၏"၊ ဘာမှမရှိဘူး။

ပြဟ္မာဘဝ ကာမဂုဏ်နဲ့။ ။ဒီတော့ တခုစဉ်းစားစရာရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့လူ့ပြည် နတ်ပြည် ခံစားရာ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့နေတော့ ကာမတဏှာဆိုတဲ့ အဲဒီ တဏှာက နယ်ချဲ့လို့ ပျော်လို့၊ နတ်ပြည်ရောက်တော့လဲ နတ်တဏှာ ကျယ်ဝန်းလို့၊ အဲဒီလိုဖြစ်တယ်၊ နောက်တော့ ပြဟ္မာပြည်တက်သွားတော့ နည်းနည်းသက်သာ သွားတယ်၊ ဘာပြုလို့သက်သာသွားသတုံး ဆိုတော့ ပြဟ္မာဖြစ်ဘို့ရန် အားထုတ်တုန်းကိုက "ကာမေဟိ၊ ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ်မှ။ ဝိဝိစ္စေဝ၊ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင်။ အကုသလေဟိ၊ အကုသိုလ်တရား ဟူသမျှမှ။ဝိဝိစ္စ ဝေ၊ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင်၊ သဝိတက္ကံ၊ ဝိတက်နှင့်လည်းတကွ ဖြစ်သော"၊ စသည်ဖြင့် ပြဟ္မာဖြစ်အောင် ဈာန်ရအောင် အားထုတ်တုန်းကိုက ကာမဂုဏ်ကို သူက ဖယ်ပြီးတော့ လာခဲ့တာ၊ ဖယ်လာခဲ့တော့ ပြဟ္မပြည်ကျတော့ မိန်းမရယ် ယောကျ်ားရယ် ကာမဂုဏ်ခံစားဘို့ရန်မရှိတော့ဘူး၊ ခမ်းခမ်းနားနားဆိုတာတွေ ကတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောကီအာရုံတွေ ခံစားတာကတော့ မရှိဘူး၊ ယောကျ်ား အဖြစ်နဲ့လဲ မထင်ရှားဘူး၊ ပုံပန်းကတော့ ယောကျ်ားမားမားကြီးပါပဲ၊ မိန်းမဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ အဲဒီရူပပြဟ္မာက တက်ပြီးတော့ အရူပပြဟ္မာကျတော့လဲ အဲဒီရုပ်တရားတွေပါမရှိဘူး၊ သိပ်နဲသွားတာပဲ၊ နာမ်တရားတွေချည်း ရှိတော့တယ်၊ အဲဒီနာမ်တရားတွေကဘာမျှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခံစားတဲ့သဘောမျိုးလဲ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ဖြည်းဖြည်းတက်တက် တက်တက်သွားတယ်၊ နောက် အဲဒီအရူပပြဟ္မာ အဆင့်အတန်းကို ကျော်လွန်မြင့်တက်သွားတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတော့ ခုတင်က ရုပ်ရော နာမ်ရော အကုန်လုံးချုပ်တော့ ဒီကာမဂုဏ်ဆိုတာဟာ ပြောတောင်ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ "ယတ္ထ၊ အကြင် ရူပ, သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၏ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်၌။ တေ၊ ဤ ရူပ, သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းကြလေကုန်၏။ တံ ဝ၊ အရိယာအများ လွန်လေးစားသည့် တရားမျက်ရှင် ထိုကဲ့သို့သော နိဗ္ဗာန်နန်းခွင်ကို

ကား။ တေသံ၊ ထိုပုထုဇဉ်ဟု ဉာဏ်မြင်ပေတုန်း သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်။ ဒုက္ခသမ္မတံ၊ ခံစားဘွယ်ချက် မရှိတွက်ကြောင့် သက်သက်ရှုတ်ချ ဒုက္ခဟု သမုတ်အပ်လေသတည်း။" ဒုက္ခလို့ သမုတ်ထားတယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်တွေနဲ့ တလမ်းကြီး ဘလမ်းကြီး။

အဲဒီလို ဒုက္ခလို့ သမုတ်ထားတော့ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ ဒီအရိယာဖြစ်ပြီးသား ဖြစ်တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ဘာဖြစ်နေသတုံးလို့ဆိုတော့၊ "သက္ကာယာဿ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိတောင်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးအပေါင်း၏။ နိရောဓနံ၊ ကွယ်ပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းရာဖြစ်သော။ တံ နိဗ္ဗာနံ၊ ထိုနိဗ္ဗာနဓာတ် တရားမြတ်ကို။ အရိယေတိ၊ ဘုရားအစရှိတဲ့ အရိယာသခင် သူတော်စင်တို့သည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် စေ့ငုထင်ထင် တွေ့မြင်အပ်လေပြီ။" အဲဒီလို အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မြင်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ မမြင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မြင်နေတယ်။ "တံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ဓာတ် တရားမြတ်ကို။ ပဿတံ၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် စေ့ငုထင်ထင် တွေ့မြင်ကြကုန်သော အရိယာသခင်တို့မှာ။ သဗ္ဗလောကေန၊ အဝိဇ္ဇာတွင် တဏှာယှဉ်၍ ဉာဏ်မြင်ပေတုန်း တလောက လုံးနှင့်။ ပစ္စနိကံ ဟောတိ၊ ကျောချင်းကပ်ယှဉ် ပြေးကြအင်သို့ အစဉ်ဆက်ဆက် ဆန့်ကျင်ဘက်အနေ ဖြစ်ရလေတော့သတည်း။

အရိယာနဲ့ ပုထုဇဉ် ဆန့်ကျင်။ ။အရိယာတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ ပုထုဇဉ်တွေနဲ့ နေရာတိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်၊အဲဒါကို ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ နည်းနည်းသိတဲ့လူနဲ့ လုံးလုံးမသိတဲ့လူ၊ ဒါလဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်၊ တော်တော်များများသိတဲ့လူနဲ့ နည်းနည်းသိတဲ့သူ၊ ဒါလဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ အကုန်လုံးသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အကုန်လုံး မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးက ဒါလေး စဉ်းစား ကြည့်တယ်၊ ကလေးကလေး ဘာမှမသိဘူး၊ မိဘက တော်တော်သိ၊ ကလေး ကလေးက မတ့်တာ စားချင်တယ်၊ မိဘက မစားနဲ့ဟဲ့လို့ဆိုတယ်၊ ကလေး ကလေးက သဘောမကျဘူး၊ ပြန်ပြီးတော့ ပြောနိုင်လျှင်ပြောတယ်၊ မပြော နိုင်လျှင် ငိုတယ်၊ ဒါ နည်းနည်းသိတဲ့သူနဲ့ လုံးလုံးမသိဟဲ့သူ ဆန့်ကျင်တယ်၊ ကျောင်းထားချိန် အရွယ်ကျတော့ ကလေးကလေးက စာကောင်းကောင်း

မသင်ချင်ဘူး၊ မိဘက သိပ်တတ်စေချင်တာပဲ၊ ဘာပြုလို့တုံး မိဘက မြင်တယ်ကိုး၊ ကလေးကမမြင်ဘူး၊ မမြင်တော့ ကျောင်းသွားပျင်းတယ်၊ စာသင်ပျင်းတယ်၊ မိဘက ကျောင်းသွားစေချင်တယ်၊ စာသင်စေချင်တယ်။

သိသူနဲ့ မသိသူ ဆန့်ကျင်။ ။ဒီတော့ တော်တော်ကလေး သိလာတဲ့အချိန်တောင်မှ ဒီထက်ပိုသိတဲ့ အမိအဘနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်၊ နောက် တော်တော်ကလေး အရွယ်ရောက်လို့ ပညာတွေဘာတွေ သင်ပြီးလို့ဆိုပါတော့၊ အမိအဘက သူ့အမြင်နဲ့ ဘယ်လိုအိမ်ရာနဲ့ နေရာချချင်တယ်၊ သူက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမြင်က တမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ တော်တော်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ သာသနာတော်မှာလဲ ဆရာသမားကြီးတွေက အမြင်က တမျိုး, တပည့်တပန်းတွေက အမြင်က တမျိုး၊ ခုနက တောင်ပေါ် ရောက်ပြီးသားလူနဲ့ တောင်အောက်ကလူ ငြင်းနေသလို ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိစ္စကျတော့ ဒီသက္ကာယဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ချုပ်သွားတယ်။ "သက္ကာယဿ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိတောင်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အပေါင်း၏။ နိရောဓံ၊ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းရာဖြစ်သော။ ယံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာနဓာတ် တရားမြတ်ကို။ အရိယေဟိ၊ ဘုရားအစရှိတဲ့ အရိယာသခင် သူတော်စင် တို့သည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် တွေ့ရှုထင်ထင် သိမြင်အပ်ပေပြီ။

အရိယာက ရုပ်နာမ်မရှိတာ ကောင်း။ ။မြတ်စွာဘုရားက ထူးထူးခြားခြား မြင်ထားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်မှာ တဏှာကုန်ခန်းသွားတယ်၊ တဏှာမရှိဘူး၊ ရူပ, သဒ္ဒ, ဂန္ဓ, ရသဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံ မရှိဘူး၊ အဲဒီ ကာမဂုဏ် မရှိရုံသာ မကဘူး၊ ဒီရုပ်, ဒီနာမ်,ဒီခန္ဓာဆိုတဲ့ သက္ကာယလဲ မရှိဘူး။ "သက္ကာယဿ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိတောင်း ဤရုပ် နာမ် ခန္ဓာငါးပါး အပေါင်း၏။ နိရောဓံ၊ ကင်းပျောက် ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းရာဖြစ်သော။ ယံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာနဓာတ် တရားမြတ်ကို။ အရိယေဟိ၊ ဘုရားအစရှိသော အရိယာသခင် သူတော်စင်တို့သည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် စေ့ငုထင်ထင် မြင်အပ်လေပြီ။ တံ၊ ထိုနိဗ္ဗာနဓာတ် တရားမြတ်ကို။ ပဿတံ၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် စေ့ငုထင်ထင် တွေ့မြင်ကြကုန်သော အရိယာအပေါင်း သူတော်

ကောင်းတို့မှာ။" အဲဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရုပ်နာမ်မရှိတာ ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့က ရုပ်နာမ်များများရှိလေ, သဘောကျလေ၊ အဲဒီတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးဖြစ်လို့။ "ပစ္စနိကံ ဟောတိ၊ ကျောချင်းကပ်ယှဉ် ပြေးကြအင်သို၊ အစဉ်ဆက်ဆက် ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြေ ဖြစ်ရလေတော့သတည်း" လို့ ကျောချင်းကပ်ပြီးတော့ ပြေးလိုက်တာ၊ ဟယောက်က တောင်ပြေးတယ်၊ တယောက်က မြောက်ပြေးတယ်၊ ကြာလေ ဝေးလေ၊ ကြာလေ ဝေးလေ၊ ဒီလိုပဲ ဘုရား အရိယာပုဂ္ဂိုလ် အစရှိတဲ့ ပညာရှိတို့နှင့် ပုထုဇဉ်တွေ တဏှာ သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ ကြာလေ ဝေးလေ, ကြာလေ ဝေးလေ၊ ကြည့်လေ.... တော်တော်သိတဲ့ လူက ဒီလို အသောက်အစားတွေ မကောင်းဘူးဟဲ့ ဆိုပြီးတော့ ရှောင်သွား၊ အဲဒါ အို...မင်းတို့ လူအ,တွေမို့ ရှောင်တာကိုးတဲ့၊ အဲဒီတော့ သိတဲ့လူနဲ့ မသိတဲ့ လူဟာ ကျောင်းချင်းကပ်ပြီးတော့ ပြေးနေသလိုပဲ အတော်လွဲနေကြတယ်။

နောက်ဆုံးပေါ့လေ၊ ခု လောကီရေးရာ နေရေးထိုင်ရေးတောင်မှ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စီးပွါးဘယ်လိုရှာရတယ်၊ ဘယ်လိုနေထိုင်ရတယ်၊ ဘယ်လို ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရတယ်၊ မသိတဲ့သူက အဲဒီလိုလဲ စီးပွါးမရှာတတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုလဲ မပေါင်းသင်းတတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အသိသမားနဲ့ မသိသမားဟာ နေရာတိုင်း ကွာတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့က လက်တွေ့ကြည့်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တကွသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်တွေဟာ နိဗ္ဗာန်ကိစ္စမှာ အတော်ကို ဝေးကြပါတယ်၊ အတော်ကို ကွာခြားကြပါတယ်။

နန္ဒမင်းသား။ ။ဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီး စဉ်းစားမိတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဘုရားဖြစ်တဲ့ ကပ္ပိလဝတ် နေပြည်တော် ပဌမရောက်တော့ နန္ဒမင်းသားကို မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းပြုပေးတယ်၊ နန္ဒမင်းသားရဲ့ ရဟန်းပြုပေးတဲ့အချိန်ကို စဉ်းစားလျှင် ယနေ့ ဇနပဒကလျာဏီ ဆိုတာ အဲဒီနယ်မှာ အချောဆုံး, အလှဆုံး, မင်းသမီးလို့ ဆိုလိုတယ်၊ အဲဒီဇနပုဒ်နယ်မှာ အလှဆုံး အချောဆုံးဆိုတဲ့ မင်းသမီး၊ အဲဒီ ဇနပဒကလျာဏီမင်းသမီးနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ လက်ထပ်ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ထီးနန်းကို အပ်မယ်၊ အိမ်ရှေ့ထီးဆိုတဲ့ ထီးဖြူကို ဆောင်းရမယ်၊ အခြားအခြားသော နန်းသုံးမင်္ဂလာတွေဘာတွေ ကြုံရမယ်၊

လောကီဘက်က ကာမဂုဏ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင် သိပ်ပြီး ထိပ်တန်းကျတာပဲ၊ ပြီးတော့ ခမည်းတော်ကြီး နတ်ရွာစံလို့ရှိလျှင် ရှင်ဘုရင်တက်ပြီးဖြစ်မယ်၊ ရှင်ဘုရင် တက်ဖြစ်ရုံတင် မကဘူး၊ သူ့ရဲ့လက္ခဏာတွေ ပေါပြီးတော့ ထူးတဲ့ ပုဏ္ဏားတွေ အလိုအရဖြင့် စကြာမင်းဖောင် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်၊ လောကီဘက်ကဖြင့် သူဟာ သိပ်အထက်တန်းကျတာပဲ အဲဒါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ရဟန်းပြုပေးတယ်၊ ရဟန်းပြုပြီးတော့ ဘယ်အနေနဲ့နေရမလဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနဲ့ နေရမယ်၊ ဆွမ်းခံပြီးတော့ စားရမယ်၊ သင်္ကန်းသုံးလေးထည်လောက်နဲ့ နေရမယ်၊ အို....အကုန်လုံး လောကီဘက်ကဟာတွေ အကုန်လုံး ချုံးပစ်လိုက်တယ်၊ ချုံးပစ်လိုက်တော့ သင့်တော်ရုံကလေး နေရတယ်၊ ဒီတော့ လောကီမျက်စိသမားရဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်ရင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က နန္ဒမင်းသားကို မကန်မရကြီး လုပ်ပစ်တယ်။

အကယ်၍များ နန္ဒ ရဟန်းမပြုလျှင်။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ လောကီအမြင်နဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့ညာဏ်တော် အမြင် ဘယ်လိုကွာခြားသွားသလဲ၊ ပြုတယ် နန္ဒရဟန်းပြု သာသနာတော်ရောက် ရဟန္တာဖြစ်၊ နောက်ဘဝ ပဋိသန္ဓေမနေရတော့ဘူး၊ ဇာတိပိ ဒုက္ခာဆိုတဲ့ ဒုက္ခလဲ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာဆိုတဲ့ ဒုက္ခလဲ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဗျာဓိပိ ဒုက္ခာ၊ မရဏံပိ ဒုက္ခံဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေလဲ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခောဆိုတာလဲ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂေါ ဒုက္ခောလဲ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ယံ ပိစ္ဆံ န လဘတိ၊ တမ္ပိ ဒုက္ခံဆိုတာလဲ နန္ဒမတွေ့ရတော့ဘူး၊ အကယ်၍များ နန္ဒဟာ ရဟန်းမပြုပဲ ထီးနဲ့နန်းနဲ့ စံစားပြီးတော့ နေလိုက်စမ်း ခံစားလိုက်စမ်း၊ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာပြီးတော့ နန္ဒ နောက်ဆုံးတချိန် သေခါနီးအချိန် ဘာဖြစ်မလဲ၊ သူ့ထီးနန်း သူစွန့်ရမယ်၊ သူ့ရဲ့မိဖုရား မောင်းမမိဿံ အခြွေအရံတွေ သူစွန့်ရမယ်၊ စွန့်ခါနီးကျလို့ရှိလျှင် မရဏမ္ပိ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဒုက္ခမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံပြီးတော့ အကြောင်းမသင့် အခွင့်မသာလို့ရှိလျှင် ဒီ လောဘဇောတွေနဲ့ အပါယ်သွားရမယ်၊ လောဘဇောတွေမဟုတ်လို့ ရိုးရိုးကုသိုလ်ကံက ပစ်ချလို့ လူ့ပြည်ပြန်ရောက်လို့ရှိလျှင် ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေ သူတွေ့ရမယ်။

အိုရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ နာရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ သေရတဲ့ဒုက္ခတွေ တွေ့ရမယ်၊ သည်ဘဝ သေပြီးတော့ အကြောင်းမသင့် အခွင့်မသာလို့ရှိလျှင် ငရဲရောက်ရမယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရမယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်ရမယ်၊ ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ သံသရာရှည်ပြီး ဒီရုပ်နာမ် ဒီခန္ဓာနဲ့ သံသရာထဲမှာ အဆုံးအသတ်မရှိအောင် ကျင်လည်ရအုံးမယ်၊ ကျင်လည်နေသရွေ့ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ စပြီးတော့ ဒုက္ခပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ဆိုတာကို တွေ့ရအုံးမယ်။

နန္ဒအပေါ် ဘုရားအမြင်။ ။ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အမြင်တော်က နန္ဒ ရဟန်းမပြုပဲနဲ့သာ ထိးနန်းစည်းစိမ်တွေနဲ့ နေလိုက်လို့ရှိရင် တွေ့ရမဲ့ဒုက္ခတွေ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က မြင်တော်မူတယ်၊ ရဟန်းပြုပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အခါ အဲဒီဒုက္ခတွေ အကုန်လုံးပြတ်ပြီးတော့ ဒီ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ တရားမြတ်တွေ့ရမယ်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလိုမြင်တော်မူတယ်၊ အဲဒီတော့ နန္ဒအပေါ်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အမြင်က တမျိုး၊ အားလုံး သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေရဲ့ အမြင်က တမျိုး၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး နောက် ရက်ခြောက်ပဲ ရာဟုလာသတို့သားကလေး အမွေတောင်း လိုက်လာတော့ သားတော် ရာဟုလာကို လောကုတ္တရာ အမွေပေးရမယ်လို့ အမိန့်ရှိပြီးတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ခေါင်းရိပ်ပြီး ရှင်သာမဏေ ပြုပေးလိုက်တယ်၊ ကိုင်း ခုလူတွေရဲ့အတွေးနဲ့ဆိုလို့ရှိလျှင် တကယ်ကို မတန်မရာ ပြုလုပ်ပေးတယ်၊ ဟိုချိန်တုံးကဆို ယသော်ဓရာအတွေးနဲ့တောင်မှ သားတော်ကလေး ရှင်ပြုပေးတာကို မကျေနပ်ဘူး၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သကဒါဂါမိဖြစ်ပြီးတာတောင် အားမရသေးဘူး၊ မကျေနပ်သေးဘူး။ ဒီတော့ ဒီ တကယ့် ထိပ်တန်းအမြင်နဲ့ အောက်တန်းကအမြင်ဟာ နေရာတိုင်းမှာ ကွာနေတယ်။

မကောင်း ကျောင်းပို့။ ။ဘုန်းကြီးက ဒီတရားတော်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ထည့် စဉ်းစားတယ်၊ ခုလူတွေက သားကလေး ဆိုပါတော့ နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တယောက်က သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ဉာဏ်နဲ့ သဘောနဲ့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနဲ့၊ သတ္တိနဲ့ ဗျတ္တိနဲ့၊ တယောက်ကတော့ ရိုးရိုးအအ အဲဒီ သားနှစ်ယောက်ရှိလို့ရှိလျှင် ဘယ်

သားများ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးမတုံးလို့ ဆိုလျှင်တော့ ရိုးရိုးအအဆိုတဲ့ သားကိုတော့ ရဟန်းပြုတော့၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ သူ လူရာဝင်အောင် နေဘို့ရာ တော်တော်ခဲယဉ်းတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ရိုးရိုး အအဟာ ဘုန်းကြီးလုပ်သွားဟာ ကောင်းတယ်လို့၊ အဲဒီလို အမြင်မျိုးနဲ့ မကောင်း ကျောင်းပို့ဆိုတဲ့နည်းနဲ့ ကျောင်းပို့လိုက်ကြတာပဲ။

လောကကြီးနဲ့ အရိယာတို့ အမြင်။ ။တောရွာတွေ ဘာတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ မြို့တွေ ပြတွေမှာ တော်တော် ပစ္စည်းတတ်နိုင်တဲ့သူက သား ရဟန်းပြုချင်ဘယ်ဆိုလျှင် သူတို့က ဒီကောင်ဟာ ဘာများ စိတ်ရှုးပေါက်လာသလဲ၊ အမယ်လေး ရဟန်းပြုချင်စိတ်ကိုပဲ စိတ်ရှုးပေါက်လာသလို၊ လူရာမဝင်သလို၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဒို့သာသနာကြီးလေ၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် စကြာမင်းလောင်းကြီးက လက်ရှိ ထီးနန်းကို စွန့်ပြီးတော့ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ သာသနာတော်ကြီး၊ အဲဒီ သာသနာတော်ကြီးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ညီ နန္ဒမင်းတို့လို၊ သားတော် ရာဟုလာတို့လို၊ ညီတော်အနုရုဒ္ဓါတို့လို ညီတော် အာနန္ဒာတို့လို ပြီးတော့ ဆွေတော် မျိုးတော်မစပ်ပေမဲ့ အရှင်မဟာကဿပတို့လို၊ စည်းစိမ်ရှင်ကြီးတွေ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့လို စည်းစိမ်ရော ပညာရော ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝင်ပြီးတော့ သာသနာတော်တာဝန် ထမ်းလာလို့ ဒီသာသနာကြီး အခုအထိ တွေ့ရတယ်၊ ယခုကျတော့ သာသနာတော်ကို စည်းစိမ်ရှင်ကဆိုရင်ပဲ မတန်မရာလုပ်၊ တော်တော်လေးတတ်တဲ့ သားကလေးဆိုရင်ပဲ သာသနာတော် မပေးနိုင်ပါဘူးလို့၊ ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ဒီလောကကြီးနဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်တို့ရဲ့ အမြင်ဟာ ကျောချင်းကပ်ပြီးတော့ ပြေးနေသလိုပဲဆိုတဲ့ တရားကို သွားပြီးတော့ စဉ်းစားမိတယ်။

လူတွေအမြင်နဲ့ ဘုရားလမ်းစဉ်။ ။ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဒီသာသနာဟာ နောင် သိပ်ပြီးတော့ မျှော်စရာမလွယ်ဘူး၊ လက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာဒ္ဓါတရား ထက်သန်အောင် ကြိုးစားမှ လက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဉာဏ်ရှိအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ထားခဲ့မှ ဒီသာသနာ တော်တော်ကြာကြာဆက်လို့ရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိရင် လူတွေရဲ့အမြင်နဲ့ သာသနာတွင်း

နေကြတဲ့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အမြင်နဲ့ဆိုလို့ရှိရင် ဒီသာသနာဟာ တဖြေးဖြေး မှေးမှိန်, မှေးမှိန်ပြီးတော့ ကွယ်ရလိမ့်မယ်လို့ အဲသလိုမြင်နေတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ လို့ဆိုတော့ လူတွေရဲ့မြင်ပုံနဲ့ မြတ်စွာဘုရားချထားခဲ့တဲ့ စည်းမျဉ်းနဲ့က တ ဘက်တလမ်း ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ယခု သာသနာတော်ကောင်း ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ မြတ်စွာဘုရားချထားတဲ့ စည်းမျဉ်းကိုမလိုက်ပဲနဲ့ လောကီ လူတို့ရဲ့ စည်းမျဉ်းတွေကိုလိုက်လို့ဆိုတော့ ဒီသာသနာဟာ ဘုရားအလိုတော် ကျ ကြာရင် ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ကွယ်တော့မှာပဲလို့ အဲဒီလိုမြင်နေ တယ်၊ ကဲကဲ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းပြောရာက အမြင်ချင်းမတူတဲ့ အကြောင်းကို ဘုန်းကြီးပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက—

သဒေဝကဿ လောကဿ၊ ဧတေ ဝေါ သုခသမ္မတာ။
ယတ္ထ စေတေ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တံ တေသံ ဒုက္ခသမ္မတံ။

သဒေဝကဿ၊ ပြဟ္မာသိကြား သတ္တဝါများနှင့် တကွဖြစ်သော။ လောကဿ၊ ပုထုဇဉ်ဟု ဉာဏ်မြင်ပေတုန်း တလောကလုံးသည်။ ဧတေ၊ ရူပ,သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ဤကာမဂုဏ်တို့ကို။ သုခသမ္မတာ၊ ချမ်းသာဘွယ်ကောင်း အကောင်းကြီးဟူ၍ သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင် ရူပ,သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၏ ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့နိဗ္ဗာန်၌။ ဧတေ၊ ဤ ရူပ, သဒ္ဒ စသည့်အာရုံ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းကြလေကုန်၏။ တံ စ၊ ကာမဂုဏ်အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း၍ ဆုံးရာအမှန် ထိုအမြတ်နိဗ္ဗာန် ကိုကား။ ဒုက္ခသမ္မတံ၊ ခံစားဘွယ်ချက် မရှိတွက်ကြောင့် သက်သက်ဒွတ်ချ၍ ဒုက္ခဟု သမုတ်အပ်လေသတည်း။

သာဓု……သာဓု……သာဓု။

ရှာဖွေစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရတဲ့ဒုက္ခ ဒီ ခံစားဆိုတဲ့ဥစ္စာကိုက လူတွေ သေသေချာချာ မစဉ်း စားလို့သာ၊ သုခခံစားမယ်ဆိုရင်ပဲ ခံစားရအောင် ရှာရတယ်၊ ရူပါရုံခံစားတယ်ဆိုတဲ့သူက အဲဒီရူပါရုံ မျိုးကို အမြဲအစွဲ ခံစားရအောင် ရှာရတယ်၊ အဲဒီရှာရတဲ့ ဒုက္ခတွေ သူ သတိ

မထားလို့မို ခံစားတဲ့ သုခကလေးကို သူ အရသာယူပြီးတော့နေတာ၊ ပြီးတော့ ခံစားတဲ့ ရုပ်ါရုံက ပျက်စီးတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက် သောကတွေဖြစ်လို့၊ ငိုကြွေးရတဲ့ ပရိဒေဝတွေဖြစ်လို့၊ အဲသလိုပေါ့လေ ကာမဂုဏ်တွေဟာက၊ ခံစားတယ်လို့ဆိုပေမဲ့ ရှေးက ရှာဖွေရတဲ့ဒုက္ခ၊ နောက်ကို စောင့်ရှောက်ယိန်းသိမ်းရတဲ့ဒုက္ခ၊ ပျက်စီးတဲ့အခါကျတော့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးရတဲ့ဒုက္ခ၊ ဝမ်းနည်းရတဲ့ဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခတွေက ရှေ့ရော နောက်ရော ညှပ်နေတယ်။

အာရုံကောင်းပေမဲ့ ဆက်တိုက် မခံစားနိုင် ပြီးတော့ အဲဒီသုခတွေက ကောင်းတယ်လို့ဆိုလို့ရှိရင် (ဥပမာဆိုပါတော့) ရှင်ဘုရင်တယောက်ဟာ အာရုံတွေက ကောင်းလွန်းလို့ ခံစားလိုက်တာ တရက် နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ဆက်နိုင်ရဲ့လား၊ မဆက်နိုင်ပါဘူး။ ကဲ ပွဲကြည့်တာ ပဲဆိုပါတော့၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ပွဲ ယနေ့အထိ နေ့လည်ဆက်ကြည့် ကြည့်နိုင်ရဲ့လား၊ မကြည့်နိုင်ပါဘူး၊ အိပ်ချင်လာတယ်၊ ညဆက်ကြည့် ကြည့်နိုင်ရဲ့လား၊ နေ့လည်က မအိပ်ရရင် ညဆက်မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုလို့ရှိလျှင် သူတို့ အာရုံတွေ ကောင်းတယ်ဆိုတာဟာ သေသေချာချာ မကောင်းလို့ပေါ့၊ ဘေးကဒုက္ခတွေ၊ နောက်လာမဲ့ဒုက္ခတွေ၊ အစတုံးကကြုံရတဲ့ဒုက္ခ၊ ရှာရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ အဲဒီဒုက္ခတွေ ပတ်ဝန်းကျင်ဝိုင်းနေလို့ ကောင်းကောင်းမကောင်းလို့ ဆက်ပြီးတော့ မခံစားနိုင်ဘူး။

နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အရိယာများ။ ။ဟို နိဗ္ဗာန်များမြင်ရတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားလိုက်၊ တခါ ဟခါ ဖလသမာပတ် ဝင်စားလိုက်၊ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတယ်ဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပြီး ဖိုလ်စိတ်လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်တွေချည်း ဆက်ဆက်ဖြစ်နေတာ၊ သည့်ပြင် ဘာစိတ်မှမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီ ဖိုလ်စိတ်တွေချည်း တဆက်တည်း ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အာရုံကလဲ နိဗ္ဗာန်အာရုံ တမျိုးတည်းသာရှိတယ်။ သည့်ပြင် ဘာအာရုံမှ ဝင်လို့မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်ကလဲ ဖိုလ်စိတ်တမျိုးတည်း၊ အာရုံကလဲ နိဗ္ဗာန်အာရုံ တမျိုးတည်းဆိုတော့ သိပ်ပြီးတော့ ငြိမ်သက်တည်ကြည်နေတယ်။

အစာအတွက် ခုနစ်ရက်သာ။ ။ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖလသမာပတ် ဝင်စား နေပြီဆိုလျှင် နိဗ္ဗာန်ကိုချည်းပဲ အာရုံပြုနေတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ချည်း ထင်နေတယ်၊ ဘလောက်ကောင်းသလဲ၊ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ဝင်စားနိုင်သလဲ၊ ခုနစ်ရက်ဝင်စားနိုင်တယ်၊ လူ့ပြည်မှာ အစာအတွက်ကြောင့် အစာအတွက်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်က အီသွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကတော့ အာရုံပြုလို့ကောင်းရက်ပဲ၊ အစာမစားရင် မဖြစ်နိုင်လို့ ခုနစ်ရက်ဝင်စားနိုင်တယ်လို့ပြောတာ၊ အကယ်၍များ အစာမစားပဲ နေနိုင်မယ်ဆိုလျှင် တသက်လုံးဝင်စားနိုင်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားများ တရားဟောတုန်းမှာ ပရိသတ်က သာဓုခေါ်တယ်ဆိုပါတော့ အဲဒီ သာဓုခေါ်တဲ့အချိန်ကလေးမှာ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူသေးတယ်၊ နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုတော်မူတယ်။

နိဗ္ဗာန်အရသာ။ ။ဘယ်လောက် နိဗ္ဗာန်အရသာရှိသလဲ၊ ဘယ်လောက် နိဗ္ဗာန်ကောင်းသလဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ပရိသတ်က သာဓုခေါ်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် သမာပတ်ကထပြီးတော့ တရားဆက်ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီလောက် နိဗ္ဗာန်အရသာရှိတယ်၊ ဒီနိဗ္ဗာန်ဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်ရဲ့အတွေးနဲ့ တွေးလို့မရတာဟာ ပုထုဇဉ်တွေမှာ နိဗ္ဗာန်အရသာကို မသိနိုင်အောင် တဏှာက ဖုံးလွှမ်းထားလို့ပဲ၊ တဏှာသာ ကုန်သွားလို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန်အရသာ သိတာပဲ၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့က တဏှာကုန်အောင် တရားအားထုတ်ကြမှသာဖြစ်မယ်၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်မှာ ဇာတိဒုက္ခရှိသလားလို့ ဒုက္ခနဲ့ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်၊ ဇာတိဒုက္ခမရှိဘူးနော်၊ ကောင်းတယ်၊ ဇရာဒုက္ခ ရှိသလား မရှိဘူးနော် ကောင်းတယ်၊ ဗျာဓိဒုက္ခရှိသလား မရှိဘူးနော်၊ မရဏဒုက္ခရှိသလား အဲသလိုလျှောက်ပြီးတော့ ဒုက္ခနဲ့စစ်တမ်းကြည့်တော့ နောက်ဆုံး ''သံခိတ္တေန ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာဒုက္ခာ၊'' သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဥပါဒါန်တရားတို့၏ စွဲသမ်းရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့သည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကြောင်းတို့ပေတည်းဆိုတဲ့ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခရှိသလား မရှိဘူး၊ ဒီလိုဆိုလို့ရှိလျှင် နိဗ္ဗာန်ကြောင့်တော့ ဘာဒုက္ခမှ မဖြစ်ဘူး၊ တဏှာကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ တဏှာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်တော့ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် တဏှာအကြွင်းမဲ့

ချုပ်ပျောက်ရာတရား၊ ဒုက္ခအားလုံး ကုန်ဆုံးရာတရားဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲလို့ စဉ်းစားပြီးတော့—

သုခံ ဒိဋ္ဌံ မရိယေဟိ၊ သက္ကာယဿ နိရောဓနံ။
ပစ္စနိကမိဒံ ဟောတိ၊ သဗ္ဗလောကေန ပဿတံ။

သက္ကာယဿ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟူသော သက္ကာယအပေါင်း၏။ နိရောဓနံ၊ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းရာဖြစ်သော။ သုခံ၊ နိဗ္ဗာနဓာတ် ချမ်းသာမြတ်ကို။ အရိယေဟိ၊ ဘုရားအစရှိသော အရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် စေ့ငုထင်ထင် တွေ့မြင်အပ်ပေပြီ။ တံ၊ ထိုအရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ တွေ့မြင်အပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပဿတံ၊ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရကုန်သော အရိယာအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့မှာ။ သဗ္ဗလောကေန၊ အဝိဇ္ဇာတွင် တဏှာဝင်၍ ဉာဏ်မြင် ပေတိုး တလောကလုံးနှင့်။ ပစ္စနိကံ ဟောတိ၊ ကျောချင်းကပ်ယှဉ် ပြေးကြ အင်သို့ အစဉ်ဆက်ဆက် ဆန့်ကျင်ဘက်အနေ ဖြစ်ရလေတော့သတည်း။

သာဓု … .. သာဓု……..သာဓု။

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကိုကျင့်မှ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ စဉ်းစားကြည့်ရမယ်၊ ဒီဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့မမြင်လို့ရှိလျှင် အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ သုခကို မသိဘူး၊ တဏှာက ကပ်သပ်ပြီးတော့ ကျန်နေလို့ရှိလျှင် အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ရဲ့သုခကို မသိဘူး၊ ဒီတော့ကာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ချင်လို့ရှိလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တရားကိုကျင့်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ လမ်းကိုလိုက်နေမှ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ယခု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ပါရမီပြည့်ပြည့်နဲ့လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့လို့ နိဗ္ဗာန်မြင်ကြတယ်၊ ဟို ပါရမီမရှိသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ပါရမီပြည့်လာပြီဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက နည်းနည်းကလေး ဉာဏ်မျက်စိ ဖွင့်ပေးလို့ရှိလျှင် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်တယ်။

ခုနစ်နှစ်သမီး ဝိသာခါ။ ။ဟိုရှေးတုန်းက ဝိသာခါတို့ (၇)နှစ်သမီး နိဗ္ဗာန်မြင်တယ်၊ (၇)နှစ် သမီး ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ မြင်တာပါလားလို့ ပြောစရာဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ(၇)နှစ်သမီး နိဗ္ဗာန်မြင်ပါမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဘယ်လောက်ပါရမီဖြည့် ကြိုးစားလာခဲ့သလဲ၊ ကမ္ဘာပေါင်းတသိန်းလောက် ကြိုးစားရတယ်၊ ကမ္ဘာပေါင်းတသိန်းတုန်းက ဘာကိုကြိုးစားလာခဲ့သလဲ၊ နိဗ္ဗာန်မြင်ပြီးသားဖြစ်တဲ့ အရိယာသူတော်ကောင်းကြီးတွေ အားကျပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကျောင်းအမကြီး ဖြစ်ရပါလိုရဲ့လို့ ဆုတောင်းပြီးတော့ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ပါရမီဖြည့်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီဘဝတိုင်း ပါရမီဖြည့်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော့ ဟောဒီနိဗ္ဗာန်မြင်တာပဲ၊ နည်းနည်းကလေး မြတ်စွာဘုရား ဟောလိုက်တယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့အခါ လွယ်လွယ်ကလေး မြင်တယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ ဒီလိုလွယ်လွယ်ကလေးမြင်ဘို့ ပါရမီတွေ အများကြီး စုဆောင်းပြီးတော့ လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်—

> ယံ န ဒိဋ္ဌံ ပုရာဏေဟိ၊ တိတ္ထိကာစရိယေဟိပိ။
> တံ ပဒံ သတ္တဝဿာဟိ၊ ကုမာရီဟိပိ ဝေဒိတံ။

ပုရာဏေဟိ၊ ဘုရားမပွင့်ခင် ရှေးယခင်က လူတွင်ကျော်ကြား ထင်ရှားကြကုန်သော။ တိတ္ထိကာစရိယေဟိပိ၊ အယူဝါဒ ကိုယ်တိုင်စ၍ ဂဏဦးစီး တိတ္ထိဆရာကြီးတို့သော်မှလည်း။ ယံ ပဒံ၊ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက် ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်မှ တိုက်ရိုက်သိရန် အကြင် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ န ဒိဋ္ဌံ၊ တွေးလိုက်ကြံလိုက် အမှန်ဆိုက်အောင် သိုက်မြိုက်ထင်ထင် မသိမမြင်အပ်ခဲ့ချေ။

ဘုရားသာ မပွင့်လျှင်။ ။ရှေးတုန်းက ဘုရားသာ မပွင့်ဘူးဆိုလို့ရှိလျှင် သူတို့ခေတ်နဲ့ သူတို့တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ဆိုတာ အလွန်ထင်ရှားတယ်၊ တိတ္ထိဆိုလို့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီးတွေပဲလို့မျှား အထင်မမှားလိုက်နဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ဘုရားလောင်းဘဝတုန်းက ဆရာနည်းခံယူခဲ့ဘူးတဲ့ အာဠာရရှင်ရသေ့ကြီးတွေ, ဥဒကရှင်ရသေ့ကြီးတွေ, တကယ့်ပညာရှိကြီးတွေ, ဂိုဏ်းရဲ့ ဦးစီးနာယကကြီးတွေ။

ဈာန်သမာပတ် ရကြပေမဲ့။ ။ပေါရာဏောဟိ၊ ဘုရားမပွင့်ခင် ရှေးယခင်က လူတွင်ထင်ပေါ် အကျော်အမော် ဖြစ်ကြကုန်သော။ တိတ္ထိကာစရိယောဟိပိ၊ အယူဝါဒ ကိုယ်တိုင်စ၍ ကမ္ဘာ့ထိပ်သီး တိတ္ထိဆရာကြီးတို့သော်မှလည်း။ ယံ ပဒံ၊ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက် ဉာဏ်အမြင်ယှက်မှ တိုက်ရိုက်သိရန် အကြင် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ န ဒိဋ္ဌံ၊ တွေးလိုက်ကြံလိုက် အမှန်ဆိုက်အောင် တိုက်ရိုက်သင်ထင် မသိမမြင်အပ်ချေ။ အဲဒီ အာဠာရ, ဥဒက စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ အကျင့်သီလဘက်ကရော၊ ဉာဏ်ပညာဘက်ကရော အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊ သူတို့ဟာ လောကီဘုရားအနေနဲ့ဆိုရင် အရူပဈာန်သမာပတ်အထိ ရပြီးသား၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဆိုထားနဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေတောင်မှ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ လောကုတ္တရာတရားဘက် တက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို မရကြလို့ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်နိုင်ကြဘူး။

န ဒိဋ္ဌံ၊ တွေးလိုက်ကြံလိုက် အမှန်ဆိုက်အောင် တိုက်ရိုက်ထင်ထင် မသိမမြင်အပ်ခဲ့ချေ။ တံ ပဒံ၊ ရောက်သင့်ရောက်ရန် ကေန်ထင်ရှားရှိတဲ့ ယိုနိဗ္ဗာန်တရားကို။ သတ္တဝဿာဟိ၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ် ငယ်ရှာကြကုန် သောသော။ ကုမာရီဟိပိ၊ ရှေးဘုန်း ရှေးကံ ကုံတံမြင့်ပြီး အမျိုးသမီးတို့သော်မှလည်း။ ဝေဒိတံ၊ ရှင်တော်ဘုရား ဟောတရားကြောင့် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်အပ်ခဲ့လေပြီတကား။

တဏှာလက်ရှိ နိဗ္ဗာန်အရသာ မသိ။ ။ဒီတော့ ဒီနိဗ္ဗာန်ဟာ အင်မတန်လည်းခက်တယ်၊ ဒီအင်မတန် ခက်တာကလဲ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ တဏှာက ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာက အနမတဂ္ဂသံသရာက ပါလာတော့ ဒီတဏှာရဲ့ အလိုကျမဟုတ်ပဲကိုး၊ ဒီတဏှာကလည်း လောကီအာရုံတွေများမှ သဘောကျတယ်၊ အဲဒီတဏှာကုန်ခန်းမှ နိဗ္ဗာန်မြင်မယ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့က တဏှာလဲ လက်ရှိနဲ့ အာရုံငါးပါးတွေကို သဘောကျတဲ့ လက်ရှိနဲ့ ဆိုတော့ ခုနက တောင်ပေါ်မရောက်တဲ့သူကို တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့သူက ပြောလို့မယုံနိုင်သလိုဖြစ်နေတယ်၊ အဲ....ဘုန်းကြီးတို့ တဖြည်းဖြည်း တက်တက် တက်တက်ပြီးတော့ သီလရော, သမာဓိရော, ပညာရော၊ အဲသလို တက်တက် တက်တက်ပြီးတော့ သွားရမဲ့အပြင် မိမိတို့ရှေးကလဲပဲ ကုသိုလ်ပါရမီတွေ စုဆောင်းပြီး

တော့ လာခဲ့ဦးမှ၊ ဒါဖြင့် ကုသိုလ်ပါရမီတွေ တပည့်တော်တို့ အကယ်၍ မရှိရင် ဒီဘ၀ ဒီလမ်းကို မတက်ရတော့ဘူးလို့ဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရှေးက ကုသိုလ် ပါရမီ ရှိလို့ ဒီလမ်းတက်ချင်လာတာ၊ ရှေးကုသိုလ်ပါရမီ မရှိတဲ့လူ တွေဟာ ဒီလမ်းတက်ပါဆိုလို့ကို မတက်ချင်ဘူး။

နိဗ္ဗာန်ကို စိတ်ကမှန်း။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက နည်းနည်းကလေး အားရ တာက နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တော့ မမြင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ နိဗ္ဗာန်ဆီကိုညွှတ်နေတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆီကိုမှန်းနေတယ်၊ ဥပမာဆိုပါ တော့ ဒုက္ခတခုခု ဖြစ်လာပြီဆိုရင် "ဒီရုပ်တရား, နာမ်တရားတွေ ရှိလို့သာ ဒီဒုက္ခနဲ့ တွေ့ရတာ၊ နိဗ္ဗာန်မှာတော့ ရုပ်တရား, နာမ်တရားတွေမရှိလို့ ဒီဒုက္ခ တွေ မရှိတော့ဘူး၊ သိပ်ချမ်းသာမှာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်မှာတော့ သိပ်အေးမြမှာပဲ၊ သိပ်ကောင်းမှာပဲ" အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်ကို စိတ်နဲ့မှန်းပြီး မြင်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုမှန်းပြီး မြင်နိုင်ရင်ကိုပဲ တရားခွတ်ခံဟာ တော်တော်ကလေး အဆင့်အတန်းမြင့်လာ ပြီလို့ ဆိုရမယ်။

တပည့်သံဃောဇဉ်။ ။တခါတုန်းက ဘုန်းကြီးရဲ့တပည့် ကိုရင်တပါး အပြင်း အထန် မကျန်းမမာဖြစ်နေတယ်၊ ပတ်၀န်းကျင်မှာလဲ ၀မ်းရောဂါ ဖြစ်နေခိုက်ဆိုတော့ ကိုရင်ကလဲ အဲဒီရောဂါခပ်ဆန်ဆန် ဖြစ်နေ တယ်၊ အပြင်းအထန်မမာတော့ တာ၀န်က ရှိတယ်ကိုး၊ ဒါ သား-သမီးမဟုတ် ပေဘူး၊ ဘုန်းကြီးကိုယုံကြည်လို့ သူ့ဆရာများက အပ်ထားတယ်၊ ဘုန်းကြီးကို ယုံကြည်လို့ သူ့မိဘများက အပ်ထားတယ်၊ ကိုရင်ကလည်း အရည်အချင်းက ခပ်ကောင်းကောင်း, ဉာဏ်ကလည်း ခပ်ရှိရှိ, ဒီလိုဆိုရင် မတော်တဆ ပျက်စီး သွားလျှင် သူ့ဆရာများက ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိဘများကလည်း ကျေနပ်နိုင်စရာ မရှိဘူး၊ အဲသလို အနေမျိုး ရောက်နေတော့ ဘုန်းကြီးက သန်းခေါင်လောက် နီးပြီးတော့နေတုန်း ဒီလိုစဉ်းစားမိတယ်၊ သူတို့ရှိလို့ ဒီလို ဒုက္ခဖြစ်ရတာ၊ သူတို့မရှိလျှင် ငါ ဒါလောက် တာ၀န်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခမျိုးမဖြစ်ဘူး၊ သူတို့မရှိလျှင် ကောင်းမယ်၊ သူတို့မရှိလျှင်ကော ငါချည်းရှိနေမလား၊ ငါရယ်လို့ ရှိနေပြန်တော့လဲ အမိရယ် အဖရယ်လို့ ရှိနေမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါချည်း

ရှိတာလည်း မကောင်းပါဘူး၊ သူတို့လဲမရှိ ငါလဲမရှိဆိုတဲ့ မရှိမျိုးဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

နိဗ္ဗာနံ ပရမံ သုခံ၊ သန္တသဒ္ဒတ္တိ ပတ္တိတံ။
ဒုက္ခိနော ဒုက္ခမာသန္နေ၊ တဿ ရသော ပကာသတေ။

အမှတ်တရ ဒီဂါထာ ဘုန်းကြီးရေးတယ်၊ ဒီဒုက္ခကြောင့် ညဥ့်မှာ ဒီဂါထာရေးတယ်။

"ပရမံ သုခံ၊ ဇာတိကျွာကင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းသေရေး အရှည်ဝေးလျက် အဒအေးဓာတ်တုံး မပြတ်သုံးဘို့ အမြတ်ဆုံးမှန်သည့် သန္တိလက္ခဏာ ငြိမ်သက်လှစွာသော။ ပရမံ သုခံ၊ ဇာတိကျွာကင်း ဇရာရှင်း၍ ဇာတိလည်း မရှိဘူး, ဇာတိရှိမှ ဇရာရှိမယ်, ဇာတိရှိမှ မရဏရှိမယ်, လူပဋိသန္ဓေ နေရမှ လူအိုအိုပြီးတော့ လူသေ သေတာ, လူပဋိသန္ဓေမနေရလို့ရှိလျှင် လူအိုကို မအိုဘူး၊ လူသေကိုမသေဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ပဋိသန္ဓေနေရလို့ တိရစ္ဆာန်အို၊ တိရစ္ဆာန်နာ, တိရစ္ဆာန်သေ ဆိုတာရှိတယ်၊ နတ်ပဋိသန္ဓေနေရလို့ နတ်ထုံးစံအတိုင်း သေရတယ်၊ အို၊ နာ မထင်ရှားပေမဲ့ နတ်ထုံးစံအတိုင်း သေရတယ်၊ ဗြဟ္မာဇာတိရှိမှ ဗြဟ္မာထုံးစံအတိုင်း သေရတယ်။

သုခနှစ်မျိုး။ ။"ပရမံ သုခံ၊ ဇာတိကျွာကင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းသေရေး အရှည်ဝေးလျက်" ဇာတိမှ မရှိပဲနဲ့ ဇရာဘယ်ရှိမလဲ ဘယ်မှာ ဗျာဓိရှိမလဲ ဘယ်မှာသေမလဲ မရဏရှိမလဲ "ပရမံ သုခံ၊ ဇာတိကျွာကင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းသေရေး အရှည်ဝေးလျက် အအေးဓာတ်တုံး မပြတ်သုံးဘို့ အမြတ်ဆုံးမှန်သည့်၊ သန္တိလက္ခဏာ ငြိမ်သက်လှစွာသော" သုခနှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ခံစားတဲ့ သုခ၊ ယခုခံစားနေတာဟာ မကောင်းဘူး မဆိုလိုဘူး၊ အများသဘော အရ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ သို့သော်လဲ ရှေ့ရော နောက်ရော ဒုက္ခတွေ ညှပ်နေလို့၊ ပြီးတော့ခံစားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုကလဲ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မကောင်းဒုက္ခမို့လို့ မကောင်းဘူးလို့ သတ္တုချရမယ်၊ ပြီးတော့ သန္တိသုခဆိုတဲ့ သုခတမျိုး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီသန္တိသုခကတော့ အဲဒီလိုကို ခံစားတဲ့သုခ မဟုတ်ဘူး၊ အလွန်အေးမြတယ်။ သန္တိ၊ အေးမြတယ်ဆိုတာ ဘာအေးတာလဲဆိုတော့ ဇာတိ

ဒုက္ခ၊ အေးတယ် ဇာတိမီးငြိမ်းတယ်။ ဇရာ၊ ဒုက္ခအေးတယ်၊ ဇရာ မီးငြိမ်းတယ်။ ဗျာဓိ ဒုက္ခအေးတယ်၊ ဗျာဓိဒုက္ခ ငြိမ်းတယ်။ မရဏဒုက္ခ အေးတယ်၊ မရဏဒုက္ခ မီးငြိမ်းတယ်။ "ပရမံသန္တံ၊ ဇာတိကန္တာကင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းသေရေး အရှည်ဝေးလျက် အေးအေးဓါတ်တုံး မပြတ်သုံးဘို့ သန္တိလက္ခဏာ ငြိမ်သက်သွားသော။ နိဗ္ဗာန်း တဆယ့်တသီး မီးအဆူဆူ အပူခတ်ကိန်း တဇာတ်သိမ်း၍ ပြတ်ငြိမ်းရာမှန် အေးနိဗ္ဗာန်ကြီးကို။ သန္တသဒ္ဒေဘိ၊ သူတော်သေတ္တာ အနှစ်စုသည့် ယခုရှေးခေတ် ပညာရှိအစစ်တို့သည်၊ အဘိပတ္ထိတံ၊ လောကီဇာတ်ကြော ခတ်သဘောကို ခပ်ပေါပေါ ထင်မြင်၍ ခင်မင်တောင့်တအော်ခဲ့လေပြီ။" ရုပ်နာမ်ရဲ့ အပြစ်ကွေမြင်လို့ နိဗ္ဗာန်တောင့်တရတယ်၊ ဒီနိဗ္ဗာန်တောင့်တတာကလဲ ဒီရုပ်နာမ်တွေ ဒုက္ခကိုမြင်ပြီးတော့ အပြစ်တွေထင်နေမှတောင့်တလို့ကောင်းတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရဘို့ တရားအားထုတ်တဲ့ နေရာကျတော့လဲ—

အဒ္ဓါ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ ဇရာမရဏမှာ ပရိမုစ္စိဿာမိ။

အဒ္ဓါ၊ မချွတ်ဧကံ အမှန်စင်စစ်၊ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ၊ ယခုတရားအားထုတ်တဲ့ အကျင့်ပဋိပါတ်ဖြင့်။ ဇရာမရဏမှာ၊ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှ။ ပရိမုစ္စိဿာမိ၊ လွတ်မြောက်ရပေတော့မည်၊ ငါဟာဒီတရား အားထုတ်တယ်၊ ဒီအကျင့်ကျင့်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အိုနာသေ ဒုက္ခဘေး ကေန်မုချ လွတ်မြောက်တော့မယ်လို့ အဲဒီလိုဒုက္ခရဲ့ အပြစ်ကိုမြင်ပြီး ဒုက္ခက တကယ် လွတ်မြောက်ချင်စိတ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရည်မှန်း တောင့်တပြီး အားထုတ်ရမယ်။

ဒုက္ခပြည့်ညပ် အပ်ချစရာမရှိ။ ။ဒုက္ခိနော၊ တရံတခါ မခံသာအောင် ဖန်လာစုပုံ ဒုက္ခတွေကြုံ၍ နေသော ပုထုဇဉ်လူပြိန်းအား။ ဒုက္ခမာသန္နေ၊ ဇာတိမကင်း အကြောင်းရင်းကြောင့် ပေါင်းသင်း ရုပ်ပြန် ရုပ်နာမ်ချင်းတွဲ ဆင်းရဲမုချ ဒုက္ခ၏အနီး၌။ တဿ ရသော-သူလဲမပါ ငါလဲမရှိ ဇာတိလဲကင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းမှာဝေး အေးတကြည်ကြည် အားလုံးကုန်ကိန်းခန်း ဆိုက်သဖြင့် ငြိမ်းချမ်းလိုက်မဲ့ နိဗ္ဗာန်၏ အဆီအနှစ်သည်"-လို့ "တဿ ရသော၊ သူလဲမပါ" ဒီ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့အခါ ကျတော့သူဘို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တယ်၊ ဒီဆရာသမားလုပ်ပြီးတော့ တပည့် တပန်း

တွေနဲ့နေတော့ ဒီတပည့်တပန်းတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်တာ၊ သူတို့မရှိလျှင် ကောင်းမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့မရှိတော့ကော ငါချည်း ရုပ်တည်လို့ ဖြစ်မလားဆိုတော့ အဖေ အမေ ဆွေမျိုးရယ်လို့ ရှိရပြန်တယ်၊ ငါ့ရုပ် ငါ့နာမ် ငါ့ခန္ဓာချည်းပဲ ရုပ်တည်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါလဲမရှိမှ ကောင်းတယ်။ "ဒုက္ခိနော၊ တရံတခါ မခံသာအောင်၊ ဖန်လာစုပုံ၊ ဒုက္ခတွေကြုံ၍ နေသော ပုထုဇဉ်လူပြိန်းအား။" မစဉ်းစားလို့ပါ တနေ့တုန်းက ဘုန်းကြီး ဒုက္ခခန်း ပြောခဲ့တယ်၊ ဒုက္ခတွေ အပ်ချဖရာမရှိဘူး၊ ဒုက္ခတွေ ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ ဒုက္ခတွေ ပြည့်ညပ်လို့ အပ်ချစရာ မရှိဘူး၊ ဒုက္ခတွေဟာ တခါတည်း မောမောပန်းပန်း ချည်းပဲ၊ ပစ္စည်းရှာဖွေရင်တော့လဲ မောမော ပန်းပန်းကြီး၊ တနေ့တုန်းကပဲ ကျောင်းဒကာကို ဘုန်းကြီး ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ဘုန်းကြီးလဲ မောမောပန်းပန်းနဲ့ သာသနာ့တာဝန်ကို ရွက်ဆောင်နေတယ်၊ သက်သက်သာသာချည်း ချမ်းချမ်းသာသာချည်း ရွက်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို မောမောပန်းပန်း၊ ကျောင်းဒကာကလဲ ဒီသာသနာ ပြုချင်တဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ကျောင်းဘာလိုတယ်၊ ကျောင်းဘာထောက်မယ်ဆိုပြီး အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်ရလို့ ကျောင်းဒကာကလဲ မောမောပန်းပန်း။

ရုပ်နာမ်ရှိသရွေ့ ဒုက္ခတွေ။ ။"ဒုက္ခိနော၊ တရံတခါ မခံသာအောင် ဖန်လာစုပုံ ဒုက္ခတွေကြုံ၍နေသော ပုထုဇဉ်လူပြိန်းအား။

ဒုက္ခမှာသန္တေ၊ ဇာတိမကင်း အကြောင်းရင်းကြောင့် ပေါင်းသင်း ရှုပ်ပြန် ရုပ်နာမ်ချင်းတဲ့ ဆင်းရဲမုချ ဒုက္ခ၏အနိုး၌။" ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်က ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခတုံး၊ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ တပည့်တပါးရှိတယ်၊ သူလဲ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဒုက္ခတုံး၊ အဲဒါကြောင့် နှစ်ပါးရှိလျှင် နှစ်ပါးအတွက် ဒုက္ခတွေရတယ်၊ ၂၀-ရှိလျှင် ၂၀-အတွက်၊ ၂၀၀-ရှိလျှင် ၂၀၀-အတွက် ဒုက္ခတွေ များများလာတယ်၊ လူတွေမှာလဲ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေများနေရင် များသလောက် ဒုက္ခတွေရတယ်၊ အဲဒီတော့ ပဌမဆုံး ငါကိုယ်တိုင် ရှိနေတာ ငါရယ်လို့ ဖြစ်နေတာကိုက မကောင်းဘူး၊ ငါရှိနေတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတို့တွေ တိုးလာပြန်တယ်၊ သူတို့တတွေလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ ဒုက္ခတွေ ယှဉ်တဲ့ လာပြန်တယ်၊ လူတွေမှာလဲပဲ ဇနီးမယား သမီးသားဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့ရ

ပြန်တယ်၊ မြေးရယ် မြစ်ရယ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ တွဲရပြန်တယ်၊ စီးပွါးရယ် ဥစ္စာရယ်နဲ့ မရှာမကောင်းလို့ ရှာရပြန်တယ်၊ ရှာတော့လဲ မေသလို့၊ ရှာပြီး တော့လဲ ထိန်းရသိမ်းရ စောင့်ရှောက်တာ ပန်းလို့ မတော်တဆ တစုံတခု သော အကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားရင်လဲ ဝမ်းနည်းလို့။

"ဒုက္ခိနော၊ တခါတရံ မခံသာအောင် ဖန်လာစုပုံ ဒုက္ခတွေကြုံရှိနေသော ပုထုဇဉ် လူပြိန်း၏။" တခါတခါ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် မကျန်းမမာဖြစ်တဲ့ အခါ ကျတော့ တနေ့တုန်းက ဗျာဓိဒုက္ခ ပြောခဲ့သလို ဘာမှမသက်သာဘူး၊ ခုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် မခံရပဲနဲ့ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့သူတွေ တကတည်း သေလုမျောပါး ဖြစ်လို့ ကိုယ့်မှာ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ပြောနေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ခံရ တော့ကော သက်သာရဲ့လား ဒါလဲမသက်သာဘူး၊ "ဒုက္ခိနော၊ တရံတခါ မခံသာအောင် ဖန်လာစုပုံ ဒုက္ခတွေကြုံ၍ နေသော ပုထုဇဉ်လူပြိန်းအား။ ဒုက္ခမာသနေ့၊ ဇာတိမကင်း အကြောင်းရင်းကြောင့် ပေါင်းသင်း ရှုပ်ပြန် ရုပ်နာမ်ချင်းတွဲ ဆင်းရဲမှုချ ဒုက္ခ၏အနီး၌။ တဿရသော၊ သူလဲမပါ ငါလဲ မရှိ" ဒုက္ခအနီးမှာ နိဗ္ဗာန်ထင်ရှားလာတယ်၊ ဒုက္ခရဲ့ အနီးနားကပ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ပေါ်လာတယ်၊ ဘယ့်နှယ်ပေါ်လာတုံး။ "တဿ ရသော၊ သူလဲမရှိ ငါလဲမရှိ" နိဗ္ဗာန်မှာ သူလဲမပါ (သူဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာလဲ မပါဘူး) ငါလဲမရှိ (ငါဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာလဲ မရှိဘူး မပါဘူး) ဒါဖြင့်ရင် သူရယ် ငါရယ်လို့ မရှိတော့ ဇာတိကောရှိဦးမလား၊ ဇရာကော ရှိဦးမလား၊ ဗျာဓိကော ရှိဦး မလားဆိုတော့ အဲဒါတွေနဲ့ အလွန်ကို ဝေးလို့ "တဿ ရသော၊ သူလဲမပါ ငါလဲမရှိ ဇာတိလဲကင်း ဇရာရှင်း၍ နာခြင်းမှဝေး အေးတကြည်ကြည် အား လုံးကုန်ကိန်းခန်း ဆိုက်သဖြင့် ငြိမ်းချမ်းလိုက်မဲ့ နိဗ္ဗာန်၏ အနှစ်အဆီသည်။ ပကာသတော၊ တတွေးဟတွေး တရေးရေးနှင့် ဟအေးအေး လမ်းပြသကဲ့သို့ မှန်းဆတိုင်း ထင်ရှားလေတော့သတည်း"။

သာဓု........သာဓု........သာဓု။

နိဗ္ဗာန်အေးငြိမ် ရည်မှန်းဆ။ ။ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ကို ပုထုဇဉ်အမြင်မျိုးနဲ့ အကြမ်း ကြည့်လို့ မရှိမရဘူး၊ တွေးတွေးပြီးကြည့်တော့မှ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်နာမ်မရှိတာ ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုလျှင် အာရုံငါးပါးတွေ

ခံစားစရာတွေ မရှိတာကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုလျှင် အတွင်းကတကျာ ပြတ်သွားတာ ကောင်းတယ်၊ အဲသလို သဘောပေါက်ပြီး သကာလ ထပ်ပြန်တလဲလဲ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ ဥပသမာနုဿတိ အေးမြပုံတွေကို တွေးပြီးတော့ ပွားတယ်၊ အေးမြပေလိမ့်မယ်၊နိဗ္ဗာန်ဟာ အင်မတန်အေးမြပေလိမ့်မယ်၊ပြီးတော့ ဒီရုပ်နာမ်တွေရဲ့အပြစ်တွေတွေးလို့၊ ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်းအသင်းတွေ တွေးလို့၊ စီးပွား ဥစ္စာ ရှာရ ဖွေရ ထိန်းရ သိမ်းရ ဒါတွေ ပျက်စီးသွားဒါတွေ တွေးလို့၊ အဲဒါတွေ တွေးပြီးတော့ ဧကန္တနိဗ္ဗာန်သာ ကောင်းပေလိမ့်မယ်လို့ အဲသလို တရားသဘောအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သဘောကျတို့ ကောင်းမယ်နော်၊ အဲသလို သဘောကျပြီး သကာလ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဒါနပဲပြုပြု ဘုရားပဲ တည်တည် ကျောင်းပဲ ဆောက်ဆောက် သတ္တဝါတွေကိုပဲ ကျွေးမွေး ကျွေးမွေး၊ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ၊ ဤကောင်းမြတ်တဲ့ အကျင့် ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဒါနပဋိပတ်ဖြင့် သီလပဋိပတ်ဖြင့် သမထဘာဝနာ ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဇရာမရဏမှာ၊ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှ။ ပရိမုစ္စိဿာမိ၊ ဧကန်မုချ လွတ်မြောက်ရပေတော့မည်လို့ အဲဒီလိုစိတ်က မှန်းထားရမယ်။

ပြီးတော့ ဘုရားအစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတို့ ဒီဒုက္ခဘေးက လွတ်မြောက်တော် မူကြတယ်၊ ငါလဲပဲ ဒုက္ခဘေးက လွတ်မြောက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို တနေ့တလှမ်း တနေ့တလှမ်း ဆိုသလို လှမ်းသွားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တရားအားထုတ်ရင်း ဘုရားရှိခိုးရင်း "အဒ္ဓါ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ ဇရာမရဏမှာ ပရိမုစ္စိဿာမိ" ဒီအကျင့် ပဋိပတ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရတော့မည်၊ ယခုလို တရားတွေနာပြီးတော့ တရားခတ်ပြားတွေ နားထောင်ပြီးတော့ နေရင်း စိတ်ထဲက မြတ်စွာဘုရားလက်အုပ်ချီလို့ ဤအကျင့်မြတ်ဖြင့် ဇရာမရဏမှ လွတ်မြောက်ရတော့မည်သို့ အဲသလို ဇာတိဒုက္ခ ဇရာဒုက္ခ ဗျာဓိဒုက္ခ မရဏဒုက္ခတွေ မြင်ပြီးတော့ ဒီဒုက္ခဆုံးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ငါလဲ ဧကန်မုချ မျက်မှောက်ပြုရမယ်လို့ အဲသလို သဘောထားပြီး သကာလ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အာရုံပြုပြီးတော့ ဥပသမာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပွါးများဘို့ရန် ကြိုးစားနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု......သာဓု—....သာဓု။

တတိယနေ့ ပြီး၏။

မဃ္ဃစကြာတရားတော်

စတုတ္ထနေ့

[သာသနာတော်- ၂၄၉၃၊ ကောဇာ- ၁၃၁၁- ခုနှစ်က ဟောကြားတော်မူသည်]

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မဂ္ဂသစ္စာဟောကြားခြင်း

ယနေ့ မဂ္ဂသစ္စာအခန်း ရောက်လာတယ်၊ မဂ္ဂသစ္စာကိုပဲ သတ်သတ်ယနေ့ ပြီးအောင်း ပြီးလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ဝါဒအတိုင်း ဘယ်တရားများမဆို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လေ့လာရတာဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတရားနာတော့လဲ တောထဲရောက်နေကြတယ်လို့ သဘောထားပြီး နာယူကြပါ၊ ဘုန်းကြီးကလည်း တောထဲမှာပဲ စိတ်ကို ရောက်အောင်ထားပြီး ဟောနေပါတယ်။

သန္ဒမာနဒကော သန္တော၊ ဖလပုပ္ဖူပသောဘိတော။
သဋ္ဌန္တော နီလရုက္ခေဟိ၊ ပိနေတိ အဿမော မမ။

သန္ဒမာနဒကော၊ ငွေသောင်ကမ်းခြေ အပမ်းဖြေဘို့ စမ်းရေအယဉ် တသွင်သွင်နှင့် အစဉ်မပြတ် စီးသွားရာအရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။ သန္တော၊ လူသံဟိတ်ချိန် ဆိတ်ငြိမ်အေးမြသော အရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။ ဖလပုပ္ဖူပသောဘိတော၊ သီးချမကုန် သီးပွင့်စုံဖြင့် ဖုံဖုံမြင့်ကြွယ် တင့်တယ်ပေထသော။ နီလရုက္ခေဟိ၊ စိမ်းတစိုစို ညိုဘမှောင်မှောင် ခိုရောင်မြသွေး ကမ္ဘာဆေးဖြင့် အလှရေးသည့်အသွင် သစ်ပင်ပိပ်ပေါင်းတို့သည်။ သဋ္ဌန္တော၊ အပူမစ မြူမကြွဘို့ သူက ကယ်မည် ငါကယ်မည်ဟု ရှယ်ရည်သည့်အနေ ဖုံးလွှမ်းအုပ်ပေထသော။ အဿမော၊ ယခုလိုက် ကုသိုလ်ဖန်သဖြင့် အရံသင့် အစွမ်းကုန်စခန်းစုံအောင် တွေ့ရတဲ့ သခ်မ်းကျောင်းကလေးသည်။ မမ၊ ငါ၏။ မနံ၊ မနောကြည်ကြည် သဘောတည်လျက် တောမှီလိုရိပ် ယောဂီစိတ်ကို။ ပိနေတိ-

ဝတ၊ ဝါဂွမ်းဆီထိ အကြည်ပြည့်သို့ ပီတိစေတ်ခိုး မပြတ်တိုးလျက် မြတ်နိုး နှစ်သက်နိုင်ပေစွ တကား။

သာဓု........သာဓု.. ....သာဓု။

လူသံတိတ်ချိန် ဆိတ်ငြိမ်အရပ်

ဘုန်းကြီးတို့ ရောက်နေကြတဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းကလေးရဲ့ အနီး အပါးမှာ ဘုန်းကြီးတို့တတွေ တရားစကားပြောလို့ နေကြ တယ်၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေက ဘယ်လို ရှိသလဲလို့ ဆိုတော့ "သန္တမာနဒကော၊ ငွေသောင်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေဘို့ စမ်းရေအယဉ် တသွင်သွင်နှင့် အစဉ်မပြတ် စီးသွားရာ အရပ်လည်း ဖြစ်ပေ ထသော။" ဘုန်းကြီးတို့ ကမ္ဘဋ္ဌာန်းကျောင်းရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင် စမ်းရေလေးတွေစီးလို့၊ တခါတခါညနေပိုင်း တို့အညောင်းပြေ အညာ ပြေ လမ်းလျှောက်ရင်း စမ်းရေနားရောက်လို့ "သန္တမာနဒကော။ ငွေသောင် ကမ်းခြေ အပမ်းဖြေဘို့ စမ်းရေအယဉ် တသွင်သွင်နှင့် အစဉ်မပြတ် စီးသွားရာ အရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။" ညနေပိုင်း သင်္ကန်းကလေး သေသေသပ်သပ် ညီညီညာညာ ဝတ်လို့ရုံလို့၊ လူဝတ်ကြောင်တွေက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနဲ့ အဲသလိုဖြစ်နေပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ညနေပိုင်းများ ဒီလမ်း လျှောက်ရင်း စမ်းရေလေးများကြည့်လို့ "သန္တမာနဒကော၊ ငွေသောင်ကမ်း ခြေ အပမ်းဖြေဘို့ စမ်းရေအယဉ် တသွင်သွင်နှင့် အစဉ်မပြတ် စီးသွားရာ အရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။ သန္တော၊ မြို့ရွာလူသံ မဆူညံပဲ လူသံတိတ်ချိန် ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။" တိတ်လို့ လူသံသူသံ ဘာမှ မကြား ရဘူး၊ "သန္တော၊ မြို့ရွာလူသံ မဆူညံသဖြင့်။" မြို့ရွာထဲက အသံနဲ့ ဝေးလို့ ဘာမှ မကြားရဘူး။ "သန္တော၊ မြို့ရွာလူသံ မဆူညံသဖြင့် လူသံတိတ်ချိန် ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။" တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဒါ ရှေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလမ်းအတိုင်း သွားကြတယ်။

တေမိမင်းသား ဆွံ့အ-ယောင်ဆောင်

အားလုံး ကြားဘူးတဲ့ တေမိမင်းဟာ ဒီလိုကောထဲ ဒီလိုနေချင်လွန်းလို့ တဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ထီးနန်း ထဲမှာ ပြုစု ယုယတဲ့ လူတွေရဲ့ကြားထဲ အ-ယောင် ဆောင်ပြီးတော့ နေဟာယ်၊ မသွားမလာနိုင်တဲ့ အဆွံ့ယောင်ဆောင်ပြီးတော့

နေတယ်၊ ဒါဒီလို တောကလေးလိုချင်လို့ ဒီလို တောင်ကလေး လိုချင်လို့၊ ထီးလဲနန်းထဲ မပျော်လို့ တောထဲကျတော့ စိတ်ချမ်းသာလို့မို့ ကဇွန်းရွက် ပြုတ်ကလေးစားလို့ အသားအရေတွေ ဖြည့်ဖြိုးလို့ အင်မတန်သပ္ပါယ် လာတယ်။ "သမန္တာ၊ မြို့ရွာလူသံ မဆူညံပဲ လူသံတိတ်ချိန် ဆိတ်ငြိမ်သော အရပ်လည်း ဖြစ်ပေထသော။ ဖလပုပ္ဖေါပသောဘိတော၊ သုံးရှုမကုန် သီးပွင့်စုံဖြင့် ဖုံဖုံမြင့်ကြွယ် တင့်တယ်ပေကသော။"အသီးကလေးတွေကလဲ တောသီးကလေးတွေကလဲ တောအလိုက်မာကလာသီးတို့လို တောမှာပေါက်နေတဲ့ ငှက်ပျောသီးတို့လို အဲဒီလိုစားစရာ အသီးကလေးတွေ သုံးမကုန်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ရနိုင်ပါရဲ့။ "နီလရုက္ခေဟိ၊ စိမ်းစိမ်းစိုစို ညိုညို့မှောင်မှောင်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ပိပ်ပေါင်းတို့က။ သဉ္ဆန္နော၊ အမြဲမပြတ် ဖုံးလွှမ်း၍ နေအပ်ပေထသော။" ခပ်လှမ်းလှမ်းစိမ်းလို့ သစ်ပင်တွေက ဖုံးလို့ ဖုံလဲ မထဘူး ပူလဲ မပူဘူး၊ ဒီလို့နေရာ ရှေးသူတော်ကောင်းတွေ တောထွက်လို့ ကျင့်ကြကယ်။

ဒီ ရဟန်းသံဃာ ရသေ့ရဟန်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ရှင်ဘုရင်ဘဝက တောထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဟိုကျ ရသေ့လုပ်ပြီးတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေကြတယ်၊ "အဿမော၊ ယခုလိုကံ ကုသိုလ်ဖန်သဖြင့် အရန်သင့် အစွမ်းကုန် စခန်းစုံအောင် တွေ့ရတဲ့ သင်္ခမ်းကျောင်းကလေးသည်။" ရေနဲ့ သစ်သီးဝလံနဲ့ အင်း....အရိပ်အာဝါသနဲ့ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ အဲသလို နေရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ အခုရောက်နေကြတယ်၊ ဘယ်မြို့ဘယ်ပြည်နဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်လို့ မရအောင် စိတ်ထဲကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့နေရာ ဘုန်းကြီးတို့ ရောက်နေကြတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ယနေ့မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လေးကြိမ်မြောက် ဟောတော်မူတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို စဉ်းစားကြစို့။

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓ ဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ။

အယမေဝ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။ သေယျထိဒံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ

သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ သမ္မာဝါစာ သမ္မာကမ္မန္တော သမ္မာအာဇီဝေါ

သမ္မာဝါယာမော သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ။

သစ္စာလေးစုံ ဟောပုံအစဉ်။ ။ဒီ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ ပဌမတုံးက အင်္ဂပွါယ် ပြောခဲ့တဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါဆိုတဲ့ အကျင့်ပါပဲ၊ ဒီအကျင့်ကို ဒီနေရာမှာ မဂ္ဂသစ္စာ အဖြစ်နဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ထပ်ပြီးတော့ ဟောတော်မူပြန်တယ်။ "ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံ ခေါ ပန၊ ဤ ဆိုအပ်လတ့်သော အကြောင်းအရာသည်ကား ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ၊ ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော။ ပဋိပဒါ၊ အကျင့်ဖြစ်သော။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာအဖြစ်ကိုပြုတတ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာတပါးတည်း။ မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာလေးပါးကို ဟောတော်မူတဲ့အခါမှာ လောကုတ္တရာ နယ်ပယ်မှာရောက်တော့ နိရောဓသစ္စာကို ရှေးဦးစွာဟောတော်မူတယ်၊ ဒီနိရောဓသစ္စာဆိုတာ အကျိုးသစ္စာ၊ ပြီးတော့မှ ဒီနိရောဓသစ္စာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဆိုတဲ့ တရားက ဟောဒီမဂ္ဂသစ္စာပဲလို့ အကြောင်းကို ဒုတိယပြတယ်၊ ဒါကြောင့် လောကီနယ်မှာ အကျိုးသစ္စာ အကြောင်းသစ္စာ နှစ်ပါး၊ အကျိုးသစ္စာက ဒုက္ခသစ္စာ အကြောင်းသစ္စာက သမုဒယသစ္စာ၊ လောကုတ္တရာနယ်မှာ အကျိုးသစ္စာက နိရောဓသစ္စာ၊ အကြောင်း သစ္စာက မဂ္ဂသစ္စာ၊ သစ္စာလေးပါး တရားစီစဉ်တော်မူပုံ အင်မတန်မှ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားကျမှ ဒီလိုလေးပါးကို ဒီလိုစီစဉ်သလားလို့ ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးရှေးဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်များလဲ သစ္စာလေးပါးကို ဒီလိုပဲ စီစဉ်တော်မူကြသတဲ့။

"လောကီဘုံဝယ်၊ သာယာဘွယ်ဟု၊ တာတွယ်လေငြား၊ ဝေနေ
များကို၊ တရားသံဝေ၊ ရပစေဟု၊ ထွေထွေဒုက္ခ၊ ဦးစွာပြခဲ့"

ဒီသတ္တဝါတွေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ စည်းစေးရောက်လာတဲ့ နတ်ပြဟ္မာတွေကလဲ ဘုံဗိမာန်တွေနဲ့ တယ် သာယာပြီးတော့နေကြတယ်၊ အဲဒီလို သာယာနေကြတဲ့ ဝေနေယျသတ္တဝါတွေကို သံဝေဂရအောင်လို့ ပဌမဆုံး ဒုက္ခ ဒုက္ခ-ဒုက္ခ-ဒုက္ခ၊ ဇာတိလဲဒုက္ခ၊ ဇရာလဲဒုက္ခ၊ နောက်ဆုံး ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကြီးလဲ ဒုက္ခပဲလို့ ဒုက္ခကို ပဌမပြတော်မူတယ်၊ အဲဒီဒုက္ခတွေဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် တစုံတယောက်က ဖန်ဆင်းလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာဆိုတဲ့ သမုဒယ သစ္စာကြောင့် ဖြစ်တာလို့၊

"ဒုက္ခသောင်းပြောင်း၊ ဆင်းရဲပေါင်း၏၊ အကြောင်းမဲ့စွာ၊ မဖြစ်ရာတည်း၊ ပြဟ္မာနတ်မင်း၊ ဖန်ဆင်းမပြု၊ ခစ်မင်မှုစွမ်း၊ တဏှာစွမ်းကြောင့်၊ ဘရမ်းဘယာ၊ ဖြစ်ကြရသော၊ သမုဒယောတဲ့"

တဏှာကြောင့် အဲဒီဒုက္ခဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သတ္တဝါတွေက ဒုက္ခ သိပ်ကြောက်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ၊ ဒုက္ခလွတ်တဲ့နေရာမှ ရှိမှ ရှိပါလေသေးရဲ့လားလို့ အဲဒီလို စိတ်ထဲက တွေးပြီးတော့ ရတက်ဗျာပါဒတွေ များနေတဲ့အချိန်မှာ--

"သုံးလောကတွင်၊ ဒုက္ခတင်၍၊ လွတ်အင်ထွက်ရာ၊ ရတက်ဖြာသော်၊ သက်သာစေရန်၊ အနေမှန်လျက်၊ ကေန်တတိယ၊ နိရောဓတဲ့"

သက်သာစရာရှိတယ်၊ ဒုက္ခချုပ်တဲ့နေရာရှိတယ်၊ ဒုက္ခမဖြစ်တဲ့နေရာ ရှိတယ်လို့ သိရအောင် သုံးကြိမ်မြောက်မှာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ နိရောဓသစ္စာကို ပြတော်မူတယ်။

"နိဗ္ဗာနနန်း၊ ရောက်ဘို့မှန်းက၊ ဤလမ်းကိုတက်၊ ဤမဂ်ကိုပွါး၊ မိန့်သည့်လားသို့၊ လေးပါးမြောက်တွင်၊ မဂ်လမ်းထွင်သည်၊ ဟောစဉ်လက်ရိုး ဆူဆူတည်း"

အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်လိုများ ရောက်နိုင်ပါမတုံးလို့ အဲသလိုတွေးပြီးတော့ ရောက်ချင်လှန်းလို့ စဉ်းစားနေတဲ့အချိန်မှာ ဟောဒီလမ်းကိုသွား၊ ဒီမဂ်ကို ပွါး၊ ဒီတရားကိုယူလို့၊ အဲဒီလို မိန့်တော်မူတဲ့အနေမျိုးနဲ့ လေးပါးမြောက်မှာ မဂ္ဂသစ္စာကို ဟောတော်မူတယ်၊ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ အင်မတန်မှ ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာနဓာတ်ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်ကြလို့ရှိလျှင် မဂ်ကိုပွါးပါ၊ ဒီတရားကိုပဲ အားထုတ်ပါလို့ မဂ္ဂသစ္စာကို လေးကြိမ်မြောက် ပြတော်မူတယ်၊ ဘုရားအဆူဆူ ဒီတိုင်းပြတော်မူတယ်။

မာဂဏ္ဍိယအား ဘုရားဟောခြင်း။ ။ဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီး ဟိုတနေ့တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ မာဂဏ္ဍိယသုတ်ကို နည်းနည်း ပြန်ပြောဦးမယ်၊ မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ် (ဟိုတုန်းက မာဂဏ္ဍိယပုဏ္ဏား

လို့ပြောခဲ့တယ် ထင်တယ်နော်) မာဂဏ္ဍိယပရိဗိုဇ်က မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တွေ့တော့ မြတ်စွာဘုရားက အနူဥပမာနဲ့ အာရုံငါးပါး ခံစားတယ်ဆိုတာ- အနူယားတာပဲ၊ ယားလို့ အယားဖျောက်တာပဲ၊ အဲဒီလို အမိန့်ရှိပြီးတော့ ထပ်ပြီး အမိန့်ရှိပြန်တယ်၊ မာဂဏ္ဍိယ အဲဒီအနူဟာ ဒီလိုသာ ယားလို့ကုတ်၊ ကုတ်လို့ အားမရလို့ မီးကင်၊ ဒီလို လုပ်နေလို့များတော့ အနူဘယ်တော့မှ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အဲဒီလို သိလို့ မိတ်ဆွေတွေက ဆွေမျိုးတွေက အနူကို ကောင်းကောင်းနိုင်တဲ့ ဆရာနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးတော့ အနူကုလိုက်တယ်၊ အနူကုလိုက်တော့ တော်တော်ကြာတော့ အနူ ပျောက်သွားတယ်၊ အနူပျောက်သွားတဲ့အချိန်ကျတော့ သူ ကုတ်ချင်သေးသလား၊ မကုတ်ချင်တော့ဘူး၊ အရင်တုန်းကဆိုလို့ရှိလျှင် မီးကျီးကောင်းကောင်းနဲ့များတွေ့လျှင် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကင်ချင်တယ်၊ ယခု ကင်ချင်သေးသလား မကင်ချင်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့များ လူနှစ်ယောက်လောက်က အတင်းဆွဲပြီးတော့ လာကွာ ဟိုမှာ မီးကျီးတွေ ကောင်းလွန်းလို့ အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ အတင်းဆွဲပြီးများ ခေါ်သွားလို့ရှိလျှင် အတင်းပြန်ရုန်းမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီအနူပျောက်တဲ့ သူက မီးကျီးကို ယခု ကြောက်တာဟာ မီးကျီးက ယခုမှ ပူလို့လား မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေးတုန်းကလဲ ပူတာပဲ၊ ရှေးတုန်းက ပူမယ်လို့ မီးကျီးကို တယ်နှစ်သက်တယ်၊ မီးကျီးနား ကပ်လိုက်ရတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်သွားတယ်၊ ယခုတော့ မီးကျီးနား အတင်းဆွဲခေါ်တာတောင်မှ မီးကျီးနားမကပ်တော့ဘူး၊ မီးကျီးကို သိပ်ကြောက်သွားတယ်။

တဏှာကုန်တော့ အာရုံမခင်။ ။အဲဒီလိုပဲ သပ္ပဒယသတ္တ မကုန်ခန်းတုန်းက အာရုံ ငါးပါး၊ ကာမဂုဏ် တရားတွေကို ခံစားတာ အင်မတန်သဘောကျတယ်၊ နောက်တော့ တဏှာ ကုန်ခန်းတဲ့အဖြစ် ရတော့ သူများခံစားတာကြည့်လဲ ကိုယ်က အားမကျတော့ဘူး။ လုံးလုံး အားမကျတော့ဘူး၊ မိမိကိုအတင်းဆွဲပြီး ခေါ်လဲပဲ အတင်းရုန်းတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကာမဂုဏ်တွေဟာ ခုမှ စက်ဆုပ်စရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ နဂိုတုန်းကလဲ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ တဏှာကုန်ခန်းမှ စက်ဆုပ်စရာလို့ သိမြင်သွားပေမယ်လို့၊ နဂိုတုန်းကလဲ စက်ဆုပ်စရာပါပဲ၊ အဲဒီလို ဘုရားရှင်

ကိုယ်တော်မြတ်က မိန့်တော့ ခုနက မာဂင်္ဂလိယပရဗိုဇ်က မြတ်စွာဘုရား တရားတွေ စဉ်းစားလို့ သိပ်သဘောကျတယ်၊ အနာပျောက်သွားတယ် ဆို တာလဲ တယ်သဘောကျတယ်၊ ဟုတ်တယ် အနာပျောက်သွားတော့ မီးဈိုး မကင်ချင်တော့ဘူး၊ ကြောက်သွားပြီ၊ အဲဒီအနာပျောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား....တပည့်တော်ကို နိဗ္ဗာန်မြင် အောင် ဟောပေးနိုင်ပါတယ်ဘုရား ဟောပေးတော်မူပါ။

နိဗ္ဗာန်မြင်ချင်ရင် သူတော်ကောင်းတွေဆည်းကပ် ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ငါဟောပေမယ် လို့ သင်က နားမလည်ပဲနဲ့ ဟောနေရလို့ ရှိရင် ပင်ပန်းရုံရှိမှာပေါ့လို့ မိန့်တော်မူ တော့ ဟောတော်မူပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် နိဗ္ဗာန်မြင်အောင် ဟောလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဟောတော် မူပါတဲ့၊ မာဂင်္ဂလိယ၊ ငါဘုရားစကား နားထောင်မယ်ဆိုလို့ရှိလျှင် နိဗ္ဗာန် မြင်ချင်လို့ရှိလျှင် ပဌမဆုံး သူတော်ကောင်းတွေကို ချဉ်းကပ်၊ သူတော် ကောင်းတရားတော်တွေ နာပြီးတော့ အဲဒီတရားအတိုင်း ကျင့်လို့ရှိလျှင် နိဗ္ဗာန်မြင်လိမ့်မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတော့ ဟာ....ဒီလိုဆို လျှင် တပည့်တော် ရဟန်းပြုခွင့် ပေးတော်မူပါဘုရားလို့ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်း၊ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းပြီးတော့ တရားအားထုတ်လိုက်တာ၊ တော်တော်ကြာ တော့ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သွားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဆိုင်တဲ့နေရာ ရောက်မှ နိဗ္ဗာန်မြင်တယ်လို့ ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လို့ရှိရင် ဒီတရား ကိုယ့်သန္တာန်ရောက်အောင် ကျင့်ယူရမှာပဲ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့ပုံအတိုင်း နတ်ပြည်မှာဖြစ် ရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလက်ထက် ရဟန်းတပါးဟာ တယ် သူတော်ကောင်းပီသ တယ်၊ တောကျောင်းနေပြီးတော့ တရားအား ထုတ်လိုက်တာ ပြင်းပြင်းပြပြအားထုတ်လို့ တချိန်ကျပေါ့ တရားအားထုတ် ရတဲ့အချိန် နဲတယ်ထင်ပြီးတော့ မစားမသောက်ဘူး နေ့ရော ညရော အား ထုတ်လိုက်တာ လေသင်တုံးဖြတ်ပြီးတော့ ဖြတ်ကနဲဆုံးသွားတယ်၊ ဆုံးသွား ရင်ပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့ ပုံကြီးအတိုင်း နတ်ပြည်ရောက်သွား၊ နတ်ပြည်ရောက်

သွားတော့ နဂိုက နတ်ဘုံဗိမာန်မှာ နတ်သမီးတွေသာ ရှိတယ်၊ နတ်သား က မရှိဘူး၊ ယခုတော့ ချက်ချင်းပဲ ဘုံဗိမာန်အနီးမှာ နတ်သားရောက်လာ တော့ နတ်သမီးတွေက ဟော့ ဒို့ဗိမာန်ရှင် ရောက်လာပြီဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာ အားရနဲ့ ထွက်လာကြတယ်။

နတ်ဖြစ်ပေမဲ့ ဘုန်းကြီးစိတ်မပျောက်။ ။ထွက်လာတော့ နတ်သားက ရဟန်း ဘဝက တရားအားထုတ်ရင်း ဖြုန်းကနဲ ပျံလွန်တော်မူခဲ့တာဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးစိတ်မပျောက်သေးဘူး၊ သူ့ကိုယ် သူလဲ မကြည့်မိသေးဘူး၊ ဘုန်းကြီးပဲ ထင်နေတာပဲ၊ တရားထိုင်နေသလို အောက်မေ့နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ နတ်သမီးတွေကလာတော့ အော်...ဒကာမတွေ ကျောင်းကြည့်လာဟန် တူပါ့ဆိုပြီး စက္ခုန္ဒြေချပြီးတော့ နေတာပဲ၊ အနား ရောက်လာတော့မှ ဘေးက နတ်သမီးတွေက အကဲကြည့်တော့၊ အော်.... ဘုန်းကြီးဘဝက လာတဲ့ နတ်သားပါလားလို့ အဲဒီလို တွေးပြီးတော့ စကား ပြောကြတယ်၊ ဒီနေရာဟာ နတ်ပြည်ပါ၊ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာ မဟုတ် ပါဘူး၊ နတ်ပြည်ဆိုဘာ စည်းစိမ်ခံစားတဲ့နေရာဖြစ်တယ်လို့ အဲဒီလိုပြောပေ မယ်လို့ ဒကာမတွေ ဟောပြော တောင်ပြော ပြောနေတာပဲလို့ ထင်ပြီးတော့ ဒီလိုပဲ စက္ခုန္ဒြေချပြီးတော့ ဘုန်းကြီးထိုင်ထိုင်နေတာပဲ၊ နောက်တော့မှ မဖြစ် ချေဘူးဆိုပြီးတော့ ဘကိုယ်သုံးပေါ်တဲ့ မှန်ကြီးယူပြီးတော့ ရှေ့ကချပြီးတော့မှ မှန်ကြီးထဲကြည့်တော့ သင်္ကန်းမဟုတ်၊ နတ်ဝတ်နတ်စားတွေ ဖြစ်နေတော့မှ ငါဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုတဲ့ ဆုလာဘ် ရအောင်လို့ စစ်ပွဲဝင်လိုက်တာ ယခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဟုကူးဆုလာဘ်ကလေး ရနေပြီ ဆိုပြီး ဗိမာန်ထဲတောင် မဝင်ဘူး၊ တခါထဲ မြတ်စွာဘုရားဆီ လာပြီးတော့ လျှောက်တယ်။

အစ္ဆရာဂဏသင်္ဃုဋ္ဌံ၊ ပိသာစဂဏ သေဝိတံ။
ဝနန္တံ မောဟနံ နာမ၊ ကထံ ယာတြာ ဘဝိဿတိ။

မြတ်စွာဘုရား၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ နတ်သမီးတွေ အဆိုအတီးတွေနဲ့ ဆူညံနေကြတာကို တပြည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘီလူးမတွေ လှည့်လည်သွား

လာနေကြတယ်လို့ ထင်နေပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဝဋ္ဋဆင်းရဲက လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သွားရပါမတုံးဘုရားလို့ လျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက စဉ်းစားတော်မူတယ်၊ ဒီနတ်သားဟာ ရဟန်းဘဝတုန်းက အစာစားချိန်တောင်မှ အစာမစားပဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ တရားအားထုတ်ရင်း ကွယ်လွန်လို့ ယခုနတ်သားဖြစ်နေတာပါလား၊ သူ့မှာ ရဟန်းသီလတောင်မှ မပျက်သေးပါလားတဲ့။

အရိယမဂ် ရထား

ဥဇုကော နာမ သော မဂ္ဂေါ၊ အဘယာ နာမ သာဒိသာ။

ဟောဒီလမ်းကသွား၊ ဒီလမ်းကသွား၊ ဒီလမ်းဟာ အလွန်ဖြောင့်တဲ့လမ်း၊ ဒီလမ်းကသွားရင် ဘာဘေးအန္တရာယ်မှ မရှိတဲ့နေရာ ရောက်မယ်လို့ အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်ကို ရည်ရွယ်ပြီး မိန့်တော်မူတယ်။

ဥဇုကော နာမ သော မဂ္ဂေါ၊ အဘယာ နာမ သာဒိသာ။
ရထော အကူဇ ကောနာမ၊ ဓမ္မစက္ကေဟိ သံယုတော။

နိဗ္ဗာန်ဟာ ဘာဘေးအန္တရာယ်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကိုသွားချင်ရင် ဟောဒီရထားတက်စီး၊ ရထားက အလွန်ညင်သာတယ်၊ ဘာသံမှ မမြည်ဘူး၊ အဲဒီရထားက ဘာရထားလဲဆိုရင် အရိယာမဂ်ဆိုတဲ့ ရထား၊ အဲ....ယခုကာလ တချို့ရထားတွေ၊ မော်တော်ကားတွေဟာ တခုခုချို့ယွင်းနေရင် အသံမြည်တယ်၊ သိပ်မညင်သာဘူး၊ အဲဒီအရိယာမဂ်ရထားကတော့ ညင်သာလိုက်တာ၊ ညင်သာလိုက်တာ၊ အဲဒီရထားတက်စီး။

ရထားရဲ့စက်ဘီးတွေ၊ ရထားရဲ့ ဘီးတွေက တယ်ကောင်း၊ ကာယိက-ဝီရိယ၊ စေတသိက ဝီရိယ၊ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ကြိုးစားတဲ့ ဝီရိယတွေက တယ်လယ်တယ်, တယ်မြန်တယ်၊ အဲဒီဝီရိယတည်းဟူသော ဘီးတွေတပ်ထားတဲ့ ရထားတက်စီး၊ ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊ ညင်သာတယ်။

ရထော အကူဇနော နာမ၊ ဓမ္မစက္ကေဟိ သံယုတော။
ဟိရီ တဿ အပါလမ္ဗော၊ သတျဿ ပရိဝါရဏံ။

ဘယ်သူမှ မသိ သိသိ မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်ဖြစ်မှာကို ရှက်တယ်၊ ကြောက်တယ် ဆိုတဲ့ ဟိရီတို့ ဩတ္တပ္ပတို့က ရထားရဲ့ အကာအရံတွေ၊ ရထားပေါ်က လိမ့်မကျအောင် ဟိရီနဲ့ ဩတ္တပ္ပတရားများကို အကာအရံအနေနဲ့ ဆွဲကိုင်စရာအနေနဲ့ တပ်ဆင်ထားတယ်။ "ဟိရီ တဿ အပါလမ္ဗော၊ သတျဿ ပရိဝါရဏံ" ရထားကို အလှဆင်ပြီးတော့ ထားတာကတော့ သတိတရားတဲ့၊ အမြဲသတိထားတယ်၊ မြူမှုန်ကလေး မတက်ရဘူး၊ ခါပစ်တယ်၊ ဘာမှ အကွက်အစွန်းမှ မထင်ရဘူး၊ တခါထဲ ပွတ်သပ်ပစ်တယ်။ "ဓမ္မာဟံ သာရထိံ ဗြူမိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိပုရေဇဝံ" သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် တင်မြောက်ထားတဲ့ လောကုတ္တရာ တရားကိုတော့ ရထားထိန်းလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီရထားတက်စီး၊ အဲဒီ အရိယာမဂ်တည်းဟူသော ရထားကို တက်မောင်းတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိက ရှေ့က ပြေးလိမ့်မယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အမြင်မှန် ဉာဏ်ပညာတရားက ရှေ့က ပြေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီရထား တက်စီးပေတော့လို့ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိပြီးတော့ တရားတွေဆက်ဟောလိုက်တာ တခါထဲ သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီကျတော့မှ စိတ်ထဲက အေးပြီးတော့ နတ်ပြည်ပြန်ချင်လှလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မလွဲသာလို့ ပြန်တက်သွားတယ်။

ယဿ ဧတာဒိသံ ယာနံ၊ ဣတ္ထိယာ ပုရိသဿ ဝါ။
သ ဝေ ဧတေန ယာနေန၊ နိဗ္ဗာနဿေဝ သန္တိကေ။

နိဗ္ဗာန်သွားတဲ့ ရထား။ ။ယောကျ်ားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ လူဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီယာဉ်ရထားရှိလို့ရှိရင် "သ ဝေ ဧတေန ယာနေန၊ နိဗ္ဗာနဿေဝ သန္တိကေ" အဲဒီယာဉ်နဲ့သာ သွားလို့ရှိရင် နိဗ္ဗာန်ကို ပေါက်လျှောက်ရောက်သွားတာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သွားတာပဲ၊ အဲသလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟောတော်မူတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒီမဂ္ဂင်တရားကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်အလတ်လမ်းလို့လဲ ဟောတော်မူတယ်၊ ပြီးတော့ အလွန်ညင်သာတဲ့ ယာဉ်ရထားလို့လဲ ဟောတော်

မူတယ်၊ ဒီရထားနဲ့သွားရမယ်၊ ဒီယာဉ်နဲ့သွားရမယ်၊ ဒီယာဉ်ရထားနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ အဲဒီတော့ကာ တသံသရာလုံးက အဝိဇ္ဇာ တရားက ဖုံးပြီးတော့ တဏှာက ဟိုနှစ်သက်၊ ဒီနှစ်သက်၊ ဟိုတွယ်တာ၊ ဒီတွယ်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခတွေ များခဲ့ကြတာမို့၊ အဲဒီတဏှာကို လက်ရဖမ်းပြီးတော့ တဏှာကို ညှဉ်းဆဲနိုင်မှ ဘုန်းကြီးတို့လိုချင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်မယ်၊ ဒီတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ ပထမဆုံး စဉ်းစားရအောင်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဘဒ္ဒေကရတ္တ သုတ်မှာ—

အတီတံ နာန္ဝာဂမေယျ၊ နပ္ပဋိကင်္ခေ အနာဂတံ။
ယဒတီတံ ပဟီနံ တံ၊ အပ္ပတ္တဉ္စ အနာဂတံ။

ပစ္စုပ္ပန္နဉ္စ ယော ဓမ္မံ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိပဿတိ။
အသံဟီရံ အသံကုပ္ပံ၊ တံ ဝိဒ္ဓါ မနုဗြူဟယေ။

အတိတ်အရေး တွေးမနေနဲ့။ ။ဒီတရား စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ အတိတ် လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ ပြန်တွေးပြီးတော့ လွမ်းဆွေးမနေနဲ့၊ ဒါလွန်ပြီးသားဟာ လွန်ပြီးသားပဲ "ယဒတီတံ ပဟီနံ တံ၊ အပ္ပတ္တဉ္စ အနာဂတံ"။ နောက်လာမည့် အကြောင်းအရာတွေ မျှော်ပြီးတော့ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ စောင့်ဆိုင်းပြီးတော့ မနေနဲ့၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုဘာကတော့ ဒီအသွား အတိုင်း သွားမှာပဲနော်၊ ဟိုလောကီ လူတွေ မှာတော့ လောကီရေးရာ စဉ်းစားတဲ့ဉာဏ် ရှိရတယ်၊ ဟိုအတိတ် ရှေးတုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ဘာဖြစ်ရုံတွင်မကဘူး၊ ဘယ်သူဟာ ဘယ်လိုနေလို့ ဘယ်လိုထိုင်လို့ ဘယ်လိုသွားလို့ လာလို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်လို့ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို လွန်ပြီးသားကိုလည်း စဉ်းစားရတယ်၊ ဒီလိုဆိုလို့ရှိလျှင် ဘယ်လို ဖြစ်စရာရှိတယ်၊ နောက်နှစ် ဘယ်လိုဖြစ်စရာ ရှိတယ်၊ အဲဒီလို အနာဂတ် ကိုလည်း စဉ်းစားရတယ်၊ လောကီနယ်က ယခုလက်တွေ့ ပစ္စုပ္ပန်ကျတော့လဲ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံဖြစ်နေတယ် စသည်ဖြင့် စဉ်းစားရတယ်၊ လောကီနယ်က အဲဒီလို စဉ်းစားနိုင်မှ အမြင်ကျယ်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ တရား အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

အတီတံ နာန္ဝာဂမေယျ၊ နပ္ပဋိကင်္ခေ အနာဂတံ။

အနာဂတ်အရေး မမျှော်တွေးနဲ့။ အတီတံ၊ လွန်လေပြီးတဲ့ အာရုံဟူသမျှကို။ နာန္ဝာဂမေယျ။ တဏှာဒိဋ္ဌိဖြင့် အစဉ်လိုက်၍ မနေတော့ရာ။ လွန်ခဲ့ပြီးသားတွေ ဘာမျှမစဉ်းစားနဲ့ တဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ လိုက်မနေနဲ့၊ လွန်ပြီးသား လွန်ပြီးသားပဲ ပြီးပြီ။ အနာဂတံ၊ နောင်လာမည့်အာရုံ အမျိုးမျိုးကိုလည်း။ နပ္ပဋိကင်္ခေ၊ တဏှာဒိဋ္ဌိဖြင့် မြှော်လင့် တောင့်တ၍ မနေရာ၊ နောက်ဘယ်လိုလာလိမ့်ဦးမလဲ၊ ဆိုပါတော့ နတ်ပြည်ဘယ်လို ဖြစ်ရဦးမယ်၊ ယခုလူ့ပြည်မှာပဲ နောက်နေ့ နောက်ရက် ဘယ်လိုဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလို စသည်အားဖြင့် တွေးမနေနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး လွန်ပြီးသားတွေက လွန်ပြီးပြီ လေတဲ့၊ တွေးကော ဘာတတ်နိုင်သေးတုံး၊ မလာသေးတဲ့ အနာဂတ်ကကော မလာမှ မလာသေးပဲနဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့ ခုကတည်းက အချိန်အပို အလုပ်တွေ လုပ်နေဦးမတုံး၊ ဘာမျှ အပိုလုပ်စရာ မရှိဘူး၊ အနာဂတ်ဟာလဲ မလာသေး ပါဘူး။

ပစ္စုပ္ပန္နဉ္စ ယော ဓမ္မံ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိပဿတိ။

ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ရှုနေ။ ။ယော၊ အကြင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယော၊ အကြင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို လုံးပမ်း ကြိုးကုတ် အားထုတ်၍နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပစ္စုပ္ပန္နံ၊ ယခု ရောက်ဆဲ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားကို။ တတ္ထ တတ္ထ၊ ထိုသို့တွေ့မြင်ရာ နေရာဘိုင်း နေရာတိုင်း၌။ ဝိပဿတိ၊ အနိစ္စပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အနတ္တပဲဟု ထူးထူးထွေထွေ ရှုသင်ခြင်း၍ နေရ၏။ ယခု လောလောဆယ် ယခု လောလောဆယ် ဆိုတဲ့ စကားအရ ဘုန်းကြီးတို့ ခုပဲ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ နေတယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်နဲ့၊ ဝိပဿတိ၊ ထူးထူး ထွေထွေ ဆင်ခြင်၍နေ၏။

တောကျောင်း နေတော့လဲ တောကျောင်းအလျောက်ပဲ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ စဉ်းစားပြီးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ ရွာထဲရောက်နေပြန်တော့လဲ ရွာထဲတွေ့နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ကို အနိစ္စတွေ ဒုက္ခတွေ အနတ္တတွေ၊ ဒုက္ခဆိုတာဟာ ဟိုတုန်းက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တဲ့ ဇာတိပိ ဒုက္ခာက စပြီးတော့ ဒုက္ခတွေ အများကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ အသံ တခုခု ကြားပြီဆိုပါတော့ ဒီအသံဟာ စိတ်ကြောင့်

ဖြစ်တဲ့အသံ၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ စိတ်ကလဲ မမြဲတဲ့အနိစ္စ၊ စိတ်ကိုက မှ မမြဲတဲ့အနိစ္စဖြစ်ရင် အဲဒီစိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ အသံကလဲ မမြဲတဲ့ အနိစ္စပဲ၊ မမြဲတဲ့အရာဝတ္ထုမှန်သမျှဟာ ပျက်စီး ပျက်စီးနေတော့ အားလုံး ဒုက္ခတွေ ချည်းပါပဲ။ လူတွေက ဒုက္ခဆိုလို့ရှိလျှင် နာမှ, ကျင်မှ, ကိုက်ခဲမှ, စိတ်မချမ်း သာမှ ဒုက္ခလို့ထင်တယ်၊ တရားတော်အလိုက အဲဒါကိုမှသာ ဒုက္ခခေါ်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နာတယ် ကျင်တယ် ကိုက်ခဲတယ် စိတ်မချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ ဒုက္ခကတော့ တကယ့်ကို ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဒုက္ခစစ်ဖြစ်နေတော့ အထူးပြောစရာတောင် မလိုဘူး၊ ဟို ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရတဲ့အခါမှာလဲ ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ ဝေဒနာလေးဟာ မမြဲဘူး၊ ပျက်ပျက် ပျက်ပျက်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ လဲပဲ မကောင်းဘူး။ ဒုက္ခကလေးဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ဝိပရိဏာမဒုက္ခလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ ချမ်းသာတာရော နာကျင် ကိုက်ခဲတာရော အားလုံး ဒုက္ခချည်းပဲ။

အဲဒီတော့ အားလုံး တွေ့ရာမြင်ရာကို ဒုက္ခ, ဒုက္ခ, ဒုက္ခ, ဒုက္ခ။ တွေ့ရာ မြင်ရာ အနိစ္စ, အနိစ္စ, အနိစ္စ, အနိစ္စ၊ တောထဲက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းနားလေးမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ မိမိလမ်းလျှောက်နေတဲ့ရုပ်ကိုပဲ ခြေထောက် ကလေးမြှောက်လိုက် ချလိုက်၊ စိတ်ကြောင့် ဒီခြေထောက်ဟာ မြှောက်တာ၊ မြှောက်ချင်တဲ့စိတ် မဖြစ်ခင်တုန်းက ဒီခြေထောက် မမြှောက်ဘူး၊ မြှောက်ချင် တဲ့စိတ် ဖြစ်ပြီးတော့ ဒီခြေထောက် မြှောက်လာတယ်။

စိတ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်။ ။ဒီတော့ စိတ်ကြောင့် ဒီခြေထောက် မြှောက်တယ် လို့ ပြောတယ်၊ စိစစ်ကြည့်ဦးမယ်၊ စိတ်ကြောင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီခြေထောက် မြှောက်ရသလဲဆိုတော့ စိတ်ကြောင့် ရုပ်တွေဟာ တကိုယ်လုံးမှာ ဖြစ်တယ်၊ စိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရုပ်တွေက ဖြစ်တယ်၊ လက်ဖြောက်တချက်တီးမှာ ကုဋေတသိန်းမက စိတ်တွေက ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီစိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေကလဲ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တကိုယ်လုံးမှာ ကုဋေတသိန်းမက ဖြစ်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ခြေထောက်မှာ ပိုပြီးအဖြစ်များ တယ်၊ အဲဒီဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေထဲမှာ ဝါယောဓာတ်ဆိုတဲ့ ဒီလေဓာတ်ရဲ့ လှုန်ကဲ မှုကြောင့် ခြေထောက်ကြီးမှာဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေဟာ အကုန်လုံး မြှောက်တက်

လာတာ၊ အဲဒီလိုပေါ့လေ စကြံသွားရင်းပဲ ခြေထောက်မြှောက်လာတဲ့အခါ ဝါယောဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ရုပ်တွေ၊ ခြေထောက်ကြီး အောက်ကျကျ ကျကျသွားလို့ မြေကြီးထိတဲ့အထိ ပထဝီဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ရုပ်တွေ၊ ဒါတွေ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်။

ပစ္စုပ္ပန္နဥ္စ ယော ဓမ္မံ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိပဿတိ။

ဘယ်နေရာမျိုးမဆို နောက်ဆုံးဆွမ်းစားတဲ့အခါလဲပဲ လက်က ဆွမ်းလုပ်ကိုယူတယ်၊ အဲဒီလိုယူတဲ့အခါမှာ စားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝါယောဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ စိတ္တဇရုပ်တွေဟာ လက်မှာရော ပါးစပ်မှာရော ထပ်ကာထပ်ကာဖြစ်တယ်၊ သည့်ပြင် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းမှာထက် အဲဒီ လက်နှင့်ပါးစပ်မှာ ပိုပြီးတော့ အများကြီး အများကြီးဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလက်ဟာ အငြိမ်မနေနိုင်တော့ ဆွမ်းလုပ်ကိုယူပြီး ပါးစပ်ထဲ သွင်းပေးရတယ်၊ ပါးစပ်ကလဲ သွားနဲ့ ဝါးဝါးပေးရတယ်။

ပစ္စုပ္ပန္နဥ္စ ယော ဓမ္မံ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိပဿတိ။

အဲဒီ ဝိပဿနာရှုရင်းလဲပဲ၊ အသံဟီရံ၊ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ မဆွဲဆောင်အပ်၊ မဆွဲဆောင်နိုင်သော၊ ဝိပဿနာရှုရင်း ရှုရင်းကလဲပဲ နောက်တော့ တဏှာကလေးက သာယာ သာယာလာတယ်၊ အဲဒီတဏှာ မပါစေနဲ့တဲ့၊ တဏှာဒိဋ္ဌိတွေက ဝိပဿနာကို ဆောင်မသွားပါစေနဲ့၊ အသံဟီရံ၊ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ မဆွဲဆောင်အပ်၊ မဆွဲဆောင်နိုင်သော။ အသကုပ္ပံ၊ ပျက်စီးခြင်းမရှိသော။ တံ၊ ထိုဝိပဿနာကို။ အနုဗြူဟယေ၊ မပြတ်မလပ် ပွါးများ၍နေရာ၏။ စိတ်နဲ့ ဦးတည်နေတဲ့အရာမှန်သမျှ ဘာမဆို ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့တွေးကြည့်၊ ဝိပဿနာနဲ့ကြည့်၊ ဥပမာဆိုပါတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကနေပြီးတော့ သစ်ပင်ကလေးတွေကြည့်လိုက်တယ်၊ ဒီသစ်ပင်ကလေးတွေဟာ ဥတုဇရုပ်ကလေးတွေ၊ ဥတုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကလေးတွေ၊ ရေဥတု၊ မြေဥတု၊ လေဥတု၊ အဲဒီ ဥတုတွေကြောင့် မျိုးစေ့အကြောင်းခံပြီးတော့ ပေါက်လာတဲ့ သစ်ပင် ဥတုဇရုပ်ကလေးတွေ။

ဥတုဇရုပ်တွေလဲ ဒုက္ခပဲ။ ။အဲဒီမျိုးစေ့အရှိန်ရှိသမျှ, မြေဥတု, လေဥတု, ရေဥတုက အားပေးနေသမျှ သစ်ပင်ကလေးတွေ စိမ်းလို့ စိုလို့၊ နောက်ဟာချိန်မှာ နေပူလာလို့ ရေခတ်၊ မြေခတ်က အထက်မရောက်တော့ တဖြေးဖြေး သစ်ပင်ကလေးတွေ ညှိုးညှိုး ညှိုးလာလို့ ကြွေကျလို့ အဲဒီသစ်ပင်ကလေးတွေလဲ အနိစ္စ၊ ကြည့်စမ်း အတွင်းက ရုပ်သာ အနိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြင်က ရုပ်တွေကလဲ မမြဲတဲ့အနိစ္စဖြစ်လို့ ပျက်နေတယ်၊ ပျက်ရင် ပျက်တာမှန်သမျှ မကောင်းတဲ့ ဒုက္ခချည်းပေါ့၊ ဒီမှာ နာတာ ကျင်တာ ကိုက်ခဲတာ မရှိပေမဲ့ ဒုက္ခတွေပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးသာ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ဘက်က သစ်ပင် တောတောင် ဆိုတဲ့ ဥတုဇရုပ်တွေလဲ ဒုက္ခချည်းပဲ။

> ပစ္စုပ္ပန္နဥ္စ ယော ဓမ္မံ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိပဿတိ၊
> အသံဟီရံ အသံကုပ္ပံ၊ တံ ဝိဒွါ မနုဗြူဟယေ။

အဲဒါ ပွါးရမယ်၊ ဘယ်တော့ ပွါးရမလဲ၊ ယနေ့ပွါးရမယ်။

> အဇ္ဇေဝ ကိစ္စ မာတပ္ပံ၊ ကော ဇညာ မရဏံ သုဝေ။
> န ဟိ နော သင်္ဂရံ တေန၊ မဟာသေနေန မစ္စုနာ။

သေမင်းကို လက်ဆောင်တကိုး ထိုး၍မရ အဇ္ဇေဝ၊ နက်ဖြန်မစွေ့ ယခု နေ့၌ပင်။ အာတပ္ပံ၊ လောဘ, ဒေါသ, မောဟ အစ ရှိတဲ့ အစိုးရစေးတို့ကို လောင်မြိုက်၍ နေတတ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယကို။ ကိစ္စံ ကာတဗ္ဗံ၊ မနားမနေ ပြုသင့်ပေတော့သတည်း။ ဒီတရား ဘယ်တော့ပွါးရမတုံးလို့ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ယနေ့ပွါး၊ "သုဝေ၊ နက်ဖြန်ခါ၌။ မရဏံ၊ သေရမည်ဟူ၍။ ကော၊ ဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်ပါတော့အံ့နည်း" ယနေ့တော့ မပွါးပါရစေနဲ့နော်၊ ဟို ညအိပ်ချိန်ကျမှ ပွါးပါရစေ၊ မဟုတ်ဘူး ခုပွါး၊ ခုပွါး ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ နက်ဖြန် မသေဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ "န ဟိ နော သင်္ဂရံ တေန၊ မဟာသေ-နေန မစ္စုနာ။ မဟာသေနေန၊ အတွင်းအပ ပတ်ပတ်လည်မှာ များသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါရှိသော။ တေန မစ္စုနာ၊ ထိုသေမင်းနှင့်။ သင်္ဂရံ၊ မေတ္တာရှိ

အောင် ချော့မော့ ဖြားယောင်းလို့ ရနိုင်လောက်စရာ အကြောင်းသည်။ သင်္ဂရံ၊ လက်ဆောင်တံစိုးထိုး၍ ရနိုင်စရာ အကြောင်းသည်။ သင်္ဂရံ၊ စစ်တပ်နှင့် ချီ၍ တိုက်ဖျက်၍ ရနိုင်စရာအကြောင်းသည်။ နတ္ထိ ဧဝ၊ ဘယ်သူတယောက်အတွက်မှ မရှိသည်သာလျှင်တည်း။

သေမင်းစစ်တပ်တွေ။ ။စစ်တပ်တွေ သိပ်များတယ်၊ သေမင်းက စစ်တပ်တွေ သိပ်များတယ်၊ ဘာစစ်တပ်တွေလဲဆိုတော့ သွားရင်း လာရင်းလဲ သေနိုင်တယ်၊ ဖျားလို့ နာလို့လဲ သေနိုင်တယ်၊ စားရင်း သောက်ရင်းလဲ သေနိုင်တယ်၊ အနာရောဂါကြောင့်လဲ သေနိုင်တယ်၊ ဘာတွေ ညာတွေ တိုက်ခိုက်လို့လဲ သေနိုင်တယ်၊ ရန်သူတွေက သတ်လို့ဖြတ်လို့လဲ သေနိုင်တယ်၊ သေနိုင်စရာတွေက အများကြီးပဲ၊ မဟာသေနေန၊ တွင်းပပတ်လည် များသောစစ်သည်ရှိသော။ တေန မစ္စုနာ၊ ထိုသေမင်းနှင့်တကွ။ သင်္ဂရံ၊ ချော့မော့ဖြားယောင်းလို့ ရနိုင်စရာအကြောင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိနိုင်။ ချော့မော့ဖြားယောင်းလို့မရဘူး၊ သေမင်းရယ် နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ဘာကိစ္စလေး ရှိလို့ တရားအားမထုတ်ရသေးလို့ နေစမ်းပါအုံးဆိုလို့ မရဘူး၊ သေမင်းက မရဘူး၊ စစ်သည်တွေက သိပ်များတာ၊ ဟိုက ပစ်လိုက်မလား။ ဒီက ပစ်လိုက်မလားမသိဘူး၊ ဟိုကပစ် သေ၊ ဒီကပစ် သေ၊ သေမင်းမှာ စစ်တပ် စစ်သည်တွေ သိပ်များတာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ကို ချော့မော့လို့လဲ မရဘူး၊ ဒီနေရာက ချော့ရင် ဟိုနေရာက ပစ်လိုက်မယ်။ "သင်္ဂရံ၊ ချော့မော့ဖြားယောင်းနိုင်ခြင်းသည်လည်း။ နတ္ထိ ဧဝ၊ မရှိနိုင်သည်သာ" ဒါဖြင့် လက်ဆောင်ပေးကြည့်စမ်း၊ ပုံပေး, စည်းစိမ်တွေပုံပေး၊ သေမင်းက မရဘူး၊ အို ဒါဖြင့် ဒီလောက်တောင် မရလှတဲ့ သေမင်းတော့ ငါ အပြုတ်တိုက်မဟဲ့လို့ ဆိုပြီးတော့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ စုဆောင်းပြီးတော့ အပြုတ်တိုက်ပြန်တော့ကော သေမင်းကို နိုင်မတဲ့လား၊ မနိုင်ဘူး၊ အေး ဒါကြောင့် ယနေ့ လုပ်ပါ၊ တရားကိုဆိုရင်လဲ ယနေ့ပွါးပါ။

အဇ္ဇေဝ ကိစ္စ မာတပ္ပံ၊ ကော ဇညာ မရဏံ သုဝေ။
န ဟိ နော သင်္ဂရံ တေန၊ မဟာသေနေန မစ္စုနာ။

အဇ္ဇေဝ၊ နက်ဖန်မရွေ့ ယနေ့ဉ်ပင်၊ အာတပ္ပံ၊ ကိလေသာ အစိုအစေးတို့ကို ခြောက်သွေ့၍ သွားစေနိုင်တဲ့ လုံ့လဝီရိယကို။ ကိစ္စံ ကာတဗ္ဗံ မနားမနေ

ပြသင့်လှပေ၏။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်ခါ၌ နက်ဖြန်မှ။ မရဏံ၊ သေရမည်ဟူ၍။ ကောၢ၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ဇညာ၊စေ၁စေ၁က ကြိုတင်၍သိနိုင်ပါအံ့နည်း။ မဟာသေနေန၊တွင်းပပတ်လည် များသောစစ်သည်ရှိသော။တေန မစ္စုနာ၊ ထိုသေမင်းနှင့်တကွ။ သင်္ဂရံ၊ ချော့မော့ဖြားယောင်းခြင်း၊ လက်ဆောင်တစိုးပေးခြင်း၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါစုဆောင်း၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းသည်။ နနော အတ္ထိ (နတ္ထိဝေ) ဘယ်သူတယောက်မျှ မရှိကေန် အမှန်ပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ဒီတော့ အဇ္ဇေဝ ကိစ္စံ အာတပ္ပံ့သို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရမယ်ဆိုပြီးတော့ အပြင်းအထန် အားထုတ်ရမှာ၊ မလိုလဲ လိုလဲ ပါရမီဖြစ်ရုံပဲလို့တောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ရှေးတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပြင်းအထန်အားထုတ်ကြတယ်၊ တခါတုန်းက စစ်သူကြီးတယောက် ရဟန်းပြုလာတယ်၊ ညကျတော့ အပြင်းအထန် အားထုတ်တယ်၊ အပြင်းအထန် အားထုတ်တော့ တရားကမရဘူး၊ မရတော့ ဘယ်လိုများ ကြိမ်းမောင်းလိုက်သတုံးဆိုတော့—

စစ်သူကြီး ကြိမ်းမောင်းပုံ

ဟတ္ထိခန္ဓာ ဝပတိတံ၊ ကုဋ္ဌရေ စေ အနုက္ကမေ။
သင်္ဂါမေ မေ မတံ သေယျော၊ ယဉ္စေ ဇီဝပရာဇိတော။

ငါဟိုတုန်းက စစ်တိုက်တုန်းက ဆင်ကျောက်ကုန်းပေါ်က လိမ့်ကျလို့ဆင်နင်းပြီးတော့ သေခဲ့ရတာက ကောင်းသေးတယ်၊ ယခု ကိလေသာ စစ်မြေပြင် ကိလေသာတွေနဲ့ တိုက်ခါမှ ငါ အရှုံးပေးရမယ်ဆိုလျှင် နှန့်ကလေးမှမကောင်းဘူးဆိုပြီးတော့ အံကြိတ်ပြီး အတင်းအားထုတ်တာပဲ၊ ဒီလောက်အားထုတ်တယ်၊ ညဥ့်အချိန်ကျတော့ ဒီစစ်သူကြီးက ဖြစ်လာတဲ့ ရဟန်းဟာနဂိုက စစ်သူကြီး ဖြစ်ခဲ့လေတော့ စိတ်ကလဲ ခပ်ထက်ထက်။

န တာဝ သုပိတုံ ဟောတိ၊ ရတ္တိ နက္ခတ္တမာလိနီ။
ပဋိဇဂ္ဂိတု မေဝေသာ၊ ရတ္တိ ဟောတိ ဝိဇာနတံ။

ဒီညဟာ နက္ခတ်ပန်းတွေနဲ့ တယ်ကောင်းတယ်၊ တယ်သာယာတယ်၊ ဒါအိပ်ဖို့ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်များအိပ်ဖို့ ဖြစ်လာတာ

မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကို တခါတည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး သကာလ တရားအား ထုတ်ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ သိပ်အားထုတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ရှေ့သွားပြုပြီးတော့ သမ္မာဝါယာမဆိုတဲ့ ဝီရိယက ဘယ်လောက် ကောင်းတုံးဆိုတော့-

ဝီရိယလေးမျိုး။ ။ ၁။ "အနုပ္ပန္နာနံ၊ မဖြစ်ကုန်သေးသော။ ပါပကာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို။ အနုပ္ပါဒါယ၊ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်ပေါ်လာခြင်း အကျိုးငှါ။ ဝါယာမော၊ လုံးပမ်းကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းသဘောတရားငင်း" အကုသိုလ်ဘာမျှ မဖြစ်ဘူး၊ စားသောက်တဲ့ အခါ တဏှာလောဘ မဖြစ်စေရဘူး၊ အဝတ်ပေါ်မှာ တဏှာလောဘမဖြစ် စေရဘူး၊ ကျောင်းသခ်မ်းကလေး အပေါ်မှာ တဏှာလောဘ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဘယ်နေရာမှ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်တယ်။

၂။ "ဥပ္ပန္နာနံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော။ ပါပကာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ပဟာနာယ၊ ယခုဘဝ နောင်ဘဝ မဖြစ်အောင် ပယ်စွန့်ခြင်းအကျိုးငှါ။ ဝါယာမော၊ လုံးပမ်းကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း သဘောတရားငင်း" လွန်ခဲ့ ပြီးသော ဘဝသံသရာ တလျှောက်လုံးက မသိမလိမ္မာသည့်အလျောက် တချို့ အကုသိုလ်များ ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒီအကုသိုလ်တွေ နောက်ထပ်များဖြစ်လျှင် ခက်ရ ချည်ရဲ့ဆိုပြီးတော့ ဖြစ်ပြီးသား အကုသိုလ်မျိုးကို မဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ ဖြစ်ပြီးသားတွေကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီအကုသိုလ်မျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒီဘဝမှာဆိုလို့ရှိရင် ငါငယ်ငယ်တုံးက ဒီအကုသိုလ်မျိုး ပြုခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီ အကုသိုလ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူးတဲ့၊ သမ္မာဝါယာမဆိုတဲ့ ဝီရိယကလဲ အဲဒီလို ကြိုးစားတယ်။

၃။ "အနုပ္ပန္နာနံ၊ မဖြစ်ကုန်သေးသော။ ကုသလာနံ၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ဥပ္ပါဒါယ၊ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း အကျိုးငှါ။ ဝါယာမော၊ လုံးပမ်း ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငင်း" ဒီဘဝ မဂ်တရားမရသေးလို့ ရစေ့မယ်....ရကို ရစေ့မယ်၊ ရအောင်ကြိုးစားမယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိရဲ့ နောက်က သမ္မာဝါယာမက ကပ်လိုက်ပြီးတော့ ကြိုးစားမယ်၊ ရအောင်ကြိုးစားမယ်။

၄။ "ဥပ္ပန္နာနံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော။ ကုသလာနံ၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ဘိယျောဘာဝါယ၊ တိုးသည်ထက်တိုး၊ ပွါးသည်ထက် ပွါးများခြင်းအကျိုးငှါ။ ဝါယာမော၊ လုံ့လပမ်းကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းဝင်း" ကုသိုလ်တရားတွေ ယခု ရဟန်းဖြစ်ခါစ၊ ယခု ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား နှလုံးသွင်းခါစ၊ ယခု သူတော်ကောင်း ဘဝစခါစ ကုသိုလ်တရား တော်တော်များများ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီတရား တွေ တိုးအောင်လုပ်မယ်၊ ဘယ်ထိအောင် တိုးစေရမလဲ၊ မဂ်တရားထိအောင် တိုးစေမယ်၊ အဲဒီလို ဝီရိယက သိပ်အားထုတ်တာဘဲ၊ ဒါကြောင့် သမ္မာဝါယာမ ဟာ တယ်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကလဲ—

အဋ္ဌင်၊ နက်ဖြန်မရွေ့ ယနေ့ဥဿုံပင်။ အာတပ္ပံ၊ ကိလေသာ အစိုအစေး တို့ကို ခြောက်သွေ့၍ သွားစေတတ်တဲ့ သမ္မပ္ပဓာန်ဆိုတဲ့ လုံ့လဝီရိယကို။ ကိစ္စံ ဟာတဗ္ဗံ၊ မနားမနေ ပြုသင့်ပေတော့၏။

ရုပ်နာမ်မှတပါး အခြား ဘာမျှမရှိ။ ။ဒီလိုမှ ရမယ်၊ ဒီလိုမှ နိဗ္ဗာန်ရမယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိက ရုပ်နာမ် တရားတွေကို အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တလို နည်းလမ်းကျကျနဲ့ မှန်ကန်စွာ ရှုတယ်မြင်တယ်၊ သမ္မာ ဒိဋ္ဌိရှိတဲ့အတွက် အမြင်ဟာ မှားမသွားနိုင်တော့ဘူး၊ အမြင်မမှားတဲ့အတွက် သမ္မာဝါယာမလို့ခေါ်တဲ့ ဝီရိယရဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ ကောင်းသောကြိုးစားမှုသာ ဖြစ်နိုင်တော့တယ်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပတရားက ကောင်းစွာကြံစည်ဘယ်၊ သမ္မာ- ဒိဋ္ဌိက မှန်ကန်စွာ နည်းလမ်းကျကျ မြင်ထားတာကိုပဲ သမ္မာသင်္ကပ္ပက-ထပ်ထပ် စဉ်းစားတယ်၊ ကြံစည်တယ်။ အဲဒီလိုသမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပစတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို သေသေချာချာ ရှုလိုက်တဲ့အခါမှာ သံသရာ တလျှောက်လုံး သတ္တဝါတွေဟာ အထင်အမြင် မှားယွင်းလာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိနိုင်တယ်၊ ဘယ်လို အထင်အမြင် မှားလာခဲ့ကြသလဲ ဆို တော့ လူတဲ့ နတ်တဲ့ ယောကျ်ားတဲ့ မိန်းမတဲ့ မင်းတဲ့ ငါတဲ့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတဲ့ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ခေါ်နေကြတယ်၊ အဲဒီလို ခေါ်နေကြ တာဟာလဲ တကယ်ရှိတယ်ထင်ပြီးခေါ်နေတာ၊ လူရယ် နတ်ရယ် ယောကျ်ား ရယ် မိန်းမရယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ တကယ်ရှိတယ်ထင်ပြီး ခေါ်နေကြ ရုံတင်မကဘူး, ဟဏှာနဲ့ အချင်းချင်းလဲ ခင်တွယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ငါငါ

ငါနဲ့ အကြီးအကျယ် ခင်တွယ်လို့ စွဲလမ်းလို့၊ သူများကိုလဲ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ငါ့ဟာ ငါ့ဥစ္စာ စသည်ဖြင့် အကြီးအကျယ်ခင်တွယ်လို့ စွဲလမ်းလို့၊ ဒီလို စွဲလမ်း ခင်တွယ်နေရာက တဆင့်တက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထင်ကြီး၊ သူတပါးကို အထင်သေး၊ မနာလို ဝန်တို စတဲ့ အကုသိုလ်တွေက အမျိုးမျိုး ထပ်ဖြစ်လိုက်သေးရဲ့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတော်နဲ့ သေသေချာချာ သိမြင်လာတဲ့အခါကျတော့ လူရယ်လို့လဲ ရှာမရဘူး၊ ယောကျ်ား မိန်းမ ငါ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ ရှာမရဘူး၊ ဘာတွေသာ ရှာရသတုံး၊ ဘာတွေသာ ရှိသတုံးဆိုတော့ အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ တွေချည်းသာဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေသာ ရှိပါတယ်၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကိုပဲ လူ နတ် ယောကျ်ား မိန်းမ စသည်ဖြင့် ခေါ်နေကြတာ၊ ပြီးတော့ လူရယ်လို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခွဲဖျက်ကြည့်ဦး၊ ဆံပင်, အမွေး, ခြေသည်း, လက်သည်း, သွား, အရေ, အသား, အကြော, အရိုး, ရိုးတွင်းခြင်ဆီ, အညှို့, နှလုံး စတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ကောဋ္ဌာသတွေသာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ လူဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ။

အိမ်ဥပမာ။ ။ဥပမာ အိမ်ပြောပါတော့၊ ဒီအိမ်လို့ ပြောနေတဲ့ အိမ်ဟာ သေသေချာချာ စစ်ကြည့်လိုက်၊ လက်ညှိုးထိုးကြည့်လိုက်၊ ဘယ်ဟာလဲအိမ်၊ အိမ်တဲ့ တိုက်တဲ့ ဘယ်ဟာတုံး အိမ်၊ ဘယ်ဟာတုံး တိုက်၊ လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြလိုက်တော့ သစ်သားတွေရင်လဲ လက်ညှိုးနဲ့ထောက်မိမယ်၊ လက်ညှိုးနဲ့ညွှန်မိမယ်၊ ဒါပေါ့အိမ်၊ ဘယ်ဟာတုံး ဟောဒါ ဟောဒါ၊ အင်း....ဘယ့်နှယ် ဒါက သစ်သားပဲ ဘယ်အိမ်ဟုတ်ရမလဲ၊ နံရံကြီးတွေပဲ၊ အုတ်တွေ အင်္ဂတေတွေပဲ သံတိုင်တွေပဲ၊ အဲဒီတော့ အိမ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ဆိုတာ ပျောက်သွားပြီ၊ အိမ်လို့ ခေါ်တော့ ခေါ်တယ်၊ ဒါတွေပေါင်းပြီး တော့ခေါ်တာ၊ ဒါတွေပေါင်းပြီးတော့ အိမ်ခေါ်တာ၊ လူဆိုတဲ့ ငါဆိုတဲ့ သူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေလဲ မျက်စိ, နား, နှာ, အင်္ဂါခြေလက်တွေ ပေါင်းပြီး သူရယ် ငါရယ် ပြောကြတာ၊ တကယ်ဆိုတော့လူ၊ ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူတုံး၊ လက်ကိုင်ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ဒါပေါ့လူ၊ အဲဒါ လက်ပဲ၊ တခါ လက် ပြောစမ်း၊ ဒါဘာတုံး၊ လက်ဆိုတာလဲ ဒါပဲ၊ အို....ဒါက ရုပ်တွေပဲ၊ ဘယ်

လက်ဟုတ်မလဲ၊ ရုပ်မှုံကလေးတွေပေါင်းပြီးတော့ နေတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုလျှင် လူ မရှိဘူးပေါ့၊ ဘယ်ရှိမလဲ ရုပ်တွေရှိတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒီလူတွေဆိုတာ အပြော ရှိတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် အပြောရှိတာ။

သံသရာခဲ့တဲ့ တရားသုံးပါး။ ။ဒါပေမယ့်လို့ တသံသရာလုံး အဝိဇ္ဇာက ဒါတွေကို အကုန်လုံးဖုံးထားတာ၊ အဝိဇ္ဇာက ဖုံးထားတော့ တဏှာနဲ့ လူပဲ ယောကျ်ားပဲ မိန်းမပဲ ငါ့ပစ္စည်းပဲ ငါ့ဥစ္စာပဲလို့ တဏှာကစွဲလို့၊အဲဒီထဲ ငါငါ ငါငါလို့ မာနတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလို့၊ ပြီးတော့ ဒိဋ္ဌိဆိုတာကလဲ အမြင်မှား အထင်မှားဖြစ်လို့၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ အပေါ်မှာ သူ ငါ ယောကျ်ား မိန်းမရယ်လို့ ဒိဋ္ဌိက အမြင်မှားတော့ တဏှာက အလွန်ခင်မင်နေ တယ်၊ အဲဒီလို တဏှာက ခင်တွယ်တဲ့အပြင် မာနက ငါမှ ငါ တကဲ့ငါဆိုပြီး စိတ်ကြီးတွေဝင်နေတယ်။ အဲဒီ တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိ သုံးပါးကြောင့် သံသရာထဲ မှာကြာပြီးတော့ နေခဲ့တာ၊ ယခု အဲဒီတဏှာကို သတ်မယ်၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိကို သတ်မယ်၊ မာနဆိုတာ အပေါ်ရံကလေး။

ရဇ္ဇုယောဂါ ဒါရုယန္တံ၊ သဗျာပါရံဝ ခါယတိ။
ဧဝံ သုညံ နာ ရူပံ၊ အညမညသမာယုတံ။

အရုပ်ကလေးကို မင်းသမီး မင်းသား ရုပ်ကလေးကို ကြိုးနဲ့တပ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဟို ကြိုးဆွဲတဲ့လူက လှုပ်ပြတယ်၊ ဒီတော့ မင်းသမီး မင်း သားရုပ်ကလေးက ကလို့ ခုန်လို့ ဗျာပါရဆိုတဲ့ အလုပ်ကိစ္စရှိသလို ရှက် ဆောင်တတ်သလို ဒီလိုထင်ရတယ်၊ "ရဇ္ဇုယောဂါ၊ အရုပ်ကြိုးနှင့် အသင့် တွဲကပ် ပေါင်းစပ်မိခြင်းကြောင့်။ ဒါရုယန္တံ။ သစ်သားကိုရုပ် မင်းသမီး မင်းသားရုပ်သည်။ သဗျာပါရံဝ၊ သွားရပ် ကခုန် ဗျာပါရ ရှိပုံကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ရှုသူ့စိတ်တွင် မှတ်ထင်ရလေ၏"။

သစ်သားရုပ်နှင့်တူသော ခန္ဓာကိုယ်။ ။အဲဒီအရုပ်ကလေးလိုပဲ ခု ဒီရုပ်ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးလဲပဲ စိတ်ဆိုတဲ့ နာမ်တရား နဲ့ ပေါင်းမိလို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတယ်၊ လက်ဟာ သူ့ဟာသူ မလှုပ်

ဘူး၊ စိတ်ထဲက လက်မြှောက်ချင်တယ်လို့ ဖြစ်ရင်ပဲ တကိုယ်လုံးမှာ စိတ္တဇ ရုပ်တွေပြန့်ပြီးတော့ ဝါယောဓာတ်အစွမ်းကြောင့် လက်ဟာ မြှောက်ရတယ်၊ စိတ်က လက်ကို အောက်ချချင်တယ်ဆိုရင်ပဲ တကိုယ်လုံးမှာရော လက်တွေ ဆီမှာရော စိတ္တဇရုပ်တွေ အနှံ့ဖြစ်တဲ့အခါ ပထဝီဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ ရုပ်ကလပ်တွေ များ,များ, များ,များလာတော့ လက်ဟာ အောက်ကျလာ တယ်၊ ရဇ္ဇုယောဂါ၊ အရုပ်ကြိုးနှင့် အသင့်တွဲကာပ် ပေါင်းစပ်နေခြင်း ကြောင့်။ ဒါရုယန္တံ၊ သစ်သားကိုလုပ် မင်းသမီး မင်းသားရုပ်သည်။ သဗျာပါရံဝ၊ သွားရပ်ကခုန် ဗျာပါရ ရှိပုံကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ကြည့်ရှုသူ့စိတ် တွင် မှတ်ထင်၍နေရလေ၏။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ နာမရူပံ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော နာမ်ရုပ်တရားသည်။ အညမညသမာယုတံ၊ အ ချင်းချင်း ပေါင်းစပ်မိသည်ဖြစ်၍။ သဗျာပါရံဝ၊ သွားရပ်ထိုင်လျောင်း လိုရာ ပြောင်းလျက် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဗျာပါရရှိလေသကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး မကွဲပြားက အများစိတ်တွင် မှတ်ထင်၍ နေရလေသတည်း။

သက်သက်တင်စား အထင်မှားနေကြတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်နဲ့ သေသေချာချာ ရှင်းပြီးတော့ကြည့်၊ ရုပ်နဲ့နာမ် ပေါင်းနေတယ်နော်၊ ဟုတ်ဟယ်၊ ငါဆို တဲ့ဥစ္စာဟာ သက်သက် တင်စားပြီးတော့ အထင် မှားနေတာ၊ ငါမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နှင့်နာမ်ပေါင်းနေတာ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ခုကို ပယ်ပစ်လိုက်လို့ရှိလျှင် ဒီ ငါမရှိဘူး။ ခုနေတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကလေး ကြည့်စမ်း၊ အပေါ်က သက်ကယ်တွေမိုးထားလို့၊ အဲ...ဘေးက ထရံတွေ ကာထားလို့၊ အရင်းက တိုင်ကလေးတွေ စိုက်ထားလို့၊ ဒါကို ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းလို့ သမုတ်ထားတာ၊ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ တိုင် သစ် ဝါး သက်ကယ်အမိုးကာပ် ဒါတွေပဲရှိပါလား၊ ဘယ်မတုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၊ အဲဒီလိုပဲ သူ ငါလို့ ပြောနေတာ၊ ဘယ်မလဲသူ ငါ၊ သူငါဆိုတာ အမည် ပညတ်တွေ တင်ထားတာ။ စင်စစ်တော့ ရုပ်တရား နာမ်တရားပဲရှိတယ်၊ အဲဒီ လို ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေသာ ရှိပါလားဆိုတာ သိပြီးတော့ သူပဲ ငါပဲ ဘယ်လူပဲ ဘယ်ဝါပဲ ငါ့ဟာပဲ ငါ့ဥစ္စာပဲလို့ စွဲလမ်းစရာ ခင်တွယ်စရာ သူငါရယ် လို့ မရှိပါလား၊ ငါမှ ငါရယ်လို့ စိတ်ကြီးဝင် မာနတက်စရာ ငါမရှိပါလား၊

အားလုံးဟာ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေချည်းသာရှိပြီး ဒါတွေဟာလဲ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ အနိစ္စတွေချည်းပါလား‌လို့ ဝိပဿနာရှုရတယ်။

နိရုဒ္ဓါ အတီတာ သင်္ခါရာ၊ ပစ္စုပ္ပန္နာ စ ဘိဇ္ဇရေ။
အနာဂတာ ဘိဇ္ဇိဿန္တိ၊ သဗ္ဗေပိ ဘာယိတဗ္ဗကာ။

ကာလ ၃-ဖြာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ။ ။"အတီတာသင်္ခါရာ၊ ရှေးရှေးဘဝရှေးကာလ၌ ဖြစ်ကြလေပြီးသော ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ တရားတို့သည်။ နိရုဒ္ဓါ၊ ငါ၏သန္တာန် အဖန်ဖန်ဖြင့် မှုန်မှုန်ပျက်ပြုန်း ကုန်ဆုံးကြလေကုန်ပြီ။" အတိတ်ကိုမလိုက်ပါနဲ့ဆိုတာ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့မလိုက်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ၊ တရားနဲ့တော့ လိုက်ရပါတယ်၊ လိုက်ကောင်းပါတယ်၊ အနာဂတ်ကို မတောင့်တပါနဲ့ ဆိုတာဟာလဲ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ မတောင့်တပါနဲ့လို့ ပြောတာ၊ ခုလိုတရားနဲ့ တော့လိုက်ရပါတယ်၊ "အတီတ သင်္ခါရာ၊ ရှေးရှေးဘဝ ရှေးကာလ၌ ဖြစ်ကြလေပြီးသော ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ တရားတို့သည်။နိရုဒ္ဓါ၊ ငါ၏သန္တာန် အဖန်ဖန်ဖြင့် မှုန်မှုန်ပျက်ပြုန်း ကုန်ဆုံးကြလေကုန်ပြီ။" ကုန်ခဲ့ပြီ။ ရှေးတုန်းက ရှေးတုန်းကဆိုတာ ဒီဘဝရဲ့ရှေး၊ ဒီဘဝရဲ့ရှေးတောင်မှ ခုအချိန်ရဲ့ ရှေ့နားကရှေး၊ အဲဒါလဲ ပျက်ခဲ့တယ်၊ ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ ပျက်ခဲ့တယ်၊ ပျက်ကြခဲ့တယ်။

"အနာဂတာ၊ နောက်နောက်ဘဝ နောက်ကာလ၌ ဖြစ်ကြရန်သင့် အဆင့်ဆင့်ပွါး၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ တရားတို့သည်လည်း။ ဘိဇ္ဇိဿန္တိ၊ ဒီပုက်ထက ဒီပဲ အနေ အကုန်ပင် ချုပ်ပျက်ကြလေကုန်လတ္တံ့။" နောက် လာမှာပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ဒီလိုပဲ အရင်ပျက်သွားသလိုပဲ နောက်လာမဲ့ ဥစ္စာတွေလဲ ပျက်မှာပဲ၊ နောက်လာမဲ့ အနာဂတ် ဘဝကြည့်၊ ပျက်မှာပဲ၊ အနာဂတ် လာမဲ့ဘဝ မဆိုထားနဲ့၊ ယနေ့ တော်တော်ကြာရင် ဖြစ်မဲ့ရုပ်တွေကလဲ ပျက်ကြဦးမှာပဲ၊ ပျက်ကြဦးမှာဆိုရင်လဲ မဖြစ်တာကောင်းတယ်။

ဟိုရှေးတုန်းက ဒကာမကြီးတယောက် သမီးကို အင်မတန်ချစ်တယ်၊ အဲဒီ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သမီးကလေး သေသွားတော့ သူ့ငိုတဲ့ထဲ တရားပါလာတယ်၊ "သမီးရယ် ချစ်အောင်တော့ သမီးက တတ်နိုင်တယ်၊ အခုသေသာကတွေဖြစ်နေလို့

ဝမ်းနည်းတော့ သမီး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား၊'' အဲဒီလောကကြီးထဲ ပျက်တဲ့ဟာ ဆိုလို့ရှိလျှင် မဖြစ်တာက ကောင်းတယ်၊ ပျက်မဲ့ဟာ မှန်သမျှ မဖြစ်တာက ကောင်းသေးတယ်၊ ဒီခတော့ အနာဂတ်မှာလဲ ပျက်မှာချည်းပဲ'' အနာဂတာ၊ နောက်နောက်ဘဝ နောက်ကာလ၌ ဖြစ်ကြရန်သင့် အဆင့်ဆင့်ပွါး ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ တရားတို့သည်လည်း။ ဘိဇ္ဇသန္တိ၊ ဒီပုတ်ထဲက ဒိပဲအနေ ကေန်ပင် ချုပ်ပျက်ကြကုန်လတံ့။

ပစ္စုပ္ပန္နာစ၊ ယခုလက်ငင်း ပက်ပင်းတွေ့ကြုံ အဖုံဖုံပွါး ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတရားတို့သည်လည်း။ ဘိဇ္ဇရေ၊ နှမ်းအိုးကင်းထက် နှမ်းတွေကျက်သို့ ရုတ်တရက်အနေ ချုပ်ပျက်၍ နေကြလေကုန်သတည်း။

နှမ်းအိုးကင်းထက် နှမ်းတွေကျက်သို့။ ။ခုလည်း ချုပ်နေတာပဲ၊ ဒီရှေးတုန်းကဟာတွေ ရှေးတုန်းက ချုပ်သလို ခုဟာကလည်း ခုချုပ်နေတာပဲ၊ တကတည်း နှမ်းအိုးကင်းကလေးထဲထည့်ပြီးတော့ နှမ်းတွေလှော်လိုက်တယ်၊ အောက်က မီးကျီးက ခပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ လှော်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ နှမ်းတွေဟာ အရှေ့ဘက်နားကလဲ ဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အနောက်ဘက်နားကလည်း ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ဖြစ်, မြောက်ဘက်နားကလည်း ဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်ဖြစ်, တောင်ဘက်နားကလည်း ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ဖြစ်, အလယ်ကလည်း ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲသလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တကိုယ်လုံးဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဟာလေ ခေါင်းပိုင်းကလည်းဖြစ်ဖြစ် မမြည်တာတမယ်၊ ချုပ်လျက် ပျက်လျက်၊ အလယ်ပိုင်းကလည်း ဖြစ်ဖြစ် မမြည်တာတမယ်၊ ချုပ်လျက် ပျက်လျက်၊ ''သဗ္ဗပိ၊ ယခုရှေ့နောက် ငါ့ထံရောက်လျက် ချုပ်ပျောက်ပျက်ပြုန်း ရုပ် နာမ် အားလုံးတို့သည်ပင်။ ဘာယိတဗ္ဗကာ၊ ကြောက်ရွံ့စရာ မလွန့်သာလျက် စွန့်ခွါဘို့တွက် သက်သက်တွေးဘွယ် ဘေးအသွယ်သွယ်တို့ပါတကား''။

နာရီကစက် တချက်ချက်သို့။ ။အဲဒီလို စဉ်းစားတယ်၊ တရားထိုင်ပြီးတော့ စဉ်းစားနေတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ရုပ်တရားတွေ စဉ်းစားပြီးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တကိုယ်လုံး အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တကိုယ်လုံးထဲမှာ ပါဝင်ပြီးတော့ ရုပ်တွေကို

ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ နာမ်တရား စိတ်တရားလေးလဲ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊ တကတည်း နာရီကလေးက တချက်ချက်မြည်သလို၊ ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကလည်း ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊ ဒီလိုဖြစ်ပျက်ပြီးတော့နေတယ်၊ အဲဒါတွေ ပဌမဆုံး ဆရာသမားက ဟောလို့ ကြားဘူးနားဝ ရှိခဲ့တယ်၊ ဒုတိယစဉ်းစားတော့ ဟုတ်တယ်၊ သမ္မာသက်ပွက- စဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတိုင်းဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ နောက် စိန္တာမယဉာဏ်နဲ့ သိပြီးတဲ့နောက် ဘာဝနာပွါးတော့ ဟုတ်လိုက်တာ၊ ဟုတ်လိုက်တာ၊ ဒီရုပ်ကြီးဟာ တကယ့်ကို ဖြစ်ပျက်နေတာပဲ။

ဒီစိတ်ကလေးတွေကတော့ တကယ့်ကို ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာပဲ၊ စိတ်ကလေးတွေဟာ တခုပြီးတခု ဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရနေသရွေ့ ဒီလိုချည်း ဖြစ်ပျက်နေမှာပဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘာလို့ရပါလိမ့်၊ အိုရှေးကကံတွေ ပြုခဲ့လို့ရတာပေါ့၊ ရှေးကကံတွေပြုတဲ့ ဘုရားရဟန္တာတွေလဲ နောက်ဆုံးဘဝအထိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရနေတာကို မကျေနပ်လို့ အကြောင်းရင်း စဉ်းစားလိုက်တော့ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာဆိုတာ ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ တဏှာဟာ တယ်ဆိုးတယ်၊ ယခုလည်းပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရင်းကိုပဲ တခါတခါ ကိုယ့်စိတ်ကလေးဖြစ်နေတာတောင် တဏှာနဲ့ သာယာသေးတယ်၊ အင်း တယ်ဆိုးတဲ့ တဏှာပါလား၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့ အခါတောင်မှ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကလေးအပေါ်မှာတောင် ဒီတဏှာက သာယာလိုက်သေးတယ်၊ အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့ တဏှာ၊ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တဏှာ၊ ဒင်းရှိနေသရွေ့တော့ ဘယ်တော့မှ ဒီဘဝက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဘဝေ ဝါဟံ ဘယံ ဒိသွာ၊ ဘဝဉ္စ ဝိဘဝေသိနံ။
ဘဝံ နာဘိဝဒိံ ကိဉ္စိ၊ နန္ဒိဉ္စ န ဥပါဒိယိံ။

ဘုရားရှင်က ဘဝကို မတောင့်တ။ ။အဟံ၊ သင့်လိုဇာတ်တူ နတ်လူပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရားသည်။ ဘဝေ၊ ဖြစ်ကပျက်မြဲ မလွဲတံထွာ သံသရာနှောင်တွင်း ထောင်အကျဉ်း၌။ ဘယံ၊ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှ စ၍ရန်စွယ် အန္တရာယ်ဟူ ဘေးအစုကို။ ဒိသွာ ဝေ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့်သာလျှင်။

"ကိစ္စိ ဘဝံ၊ ကာမ, ရူပ အရူပဟု လောကသုံးဘုံ အလုံးစုံတွင်တခုတခုသော ဘဝကိုမျှ။ နာဘိဝဒိံ၊ စုံစုံမက်မက် နှစ်သက်ခင်မင် လိုချင်တောင့်တတော်မမူ"။ ဘုရားရှင်က ဘယ်ဘဝမှ မတောင့်တဘူး၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ အားလုံးဘဝတွေဟာ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးတွေ ဝိုင်းရံနေတဲ့ ဘဝတွေမို့လို့ "နန္ဒိဥ္စ၊ ထိုထိုဘဝ၌ စုံစုံမက်မက် နှစ်သက် တွယ်တာတတ်သည့် ဘဝတဏှာကိုလည်း။ နဥပါဒိယိ၊ စွဲလမ်းလွတ်ကင်း အမြစ်ရင်းက အလျဉ်းပြတ်စေ ဖြုတ်တောက်တော်မူခဲ့ပေသတည်း။"လို့ အဲဒီဘဝတွေ နှစ်သက်တဲ့ တဏှာကစပြီးတော့ သေးသေးသိမ်သိမ် တဏှာပါမကျန်အောင် ငါဘုရား ဖြုတ်တောက်တော်မူခဲ့တယ်။

ဘဝမှန်သမျှ မကောင်း။ ။ဘဝမှန်သမျှ ဘယ်ဘဝမှ မကောင်းဘူး၊ ပျက်စီးမှာ မှန်သမျှ မကောင်းတာချည်းပဲလေ၊ လက်တွေ့ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ထမင်းကလေး စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ တော်တော်ကြာတော့ မာတ်တွေပျက်, ဝမ်းတွေလျှောဖြစ်တော့ ဒီလိုဆို မစားတာက ကောင်းသေး၊ အဲဒီလို အဲဒီလို ပျက်မှာဖြင့် ဒီဘဝဟာ မရတာက ကောင်းသေးတယ်၊ ဒီဘဝမျိုး မရအောင်ဟာ ဘာလုပ်ရမလဲ တဏှာကိုဖြတ်၊ ဘုရားရှင်ကတခါ ဥပမာ အမိန့်ရှိတယ်၊ ဟို မစင်ကလေး မစင်ကလေး ကြီးတဲ့ မစင် များတဲ့မစင်သာ ရွံစရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သေးသေးကလေး မစင် နဲနဲကလေး မစင်လည်း ရွံစရာကောင်းတာပဲ၊ အဲသလိုပဲ ဘဝဟာ ဘဝ အများကြီးသာ ရွံစရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သောတာပန်ဖြစ်ရင် (၇) ဘဝလောက်သာ နေရတော့မယ်၊ အဲဒီဘဝလည်း ရွံစရာကောင်းတယ်၊ ဟို သကဒါဂါမ် အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရူပ အရူပဘုံမှာ ရတဲ့ဘဝ နဲနဲကလေး ကလဲ ရွံစရာကောင်းတယ်၊ မစင်ကလေး သေးသေးကလေးဟာ ဘာမစင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ထမင်းဟင်းစားပြီး စွန့်ချတဲ့ ဘာမစင်ဖြစ်ဖြစ် ရွံစရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ နတ်ဘုံဘဝလည်း ရွံစရာကောင်းတယ်၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ ဇာတိဆိုတာ ဗျာခိ,မရဏာတွေနဲ့ ဆက်သွားမှာ၊ ဗြဟ္မာဘဝလည်း ရွံစရာကောင်းတယ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်တော့ ရူပဘုံ အရူပဘုံမှာ ဘဝရှိသေးတယ်၊ အဲဒီဘဝကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားက အားပေးတော်မမူဘူး၊ နှစ်သက်တော်မမူဘူး။

ဘဝေဝါဟံ ဘယံ ဒိသွာ၊ ဘဝဉ္စ ဝိဘဝေသိနံ။
ဘဝံ နာဘိဝဒိ ကိဉ္စိ၊ နန္ဒိဉ္စ န ဥပါဒိယိ။

အဟံ၊ သင့်လိုထပ်တူ နတ်လူပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာတဆူ ဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရားသည်။ ဘဝေ၊ ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ မလွဲတံထွာ သံသရာနှောင်တွင်း ထောင်အကျဉ်း၌။ ဘယံ၊ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှ စ၍ရန်စွယ် အန္တရာယ်ဟု ဘေးအစုကို။ ဒိသွာ ဝေ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ ကဲ ဒီလိုသိလေ ဘဝကို မနှစ်သက်လေ၊ မသိလေလေ နှစ်သက်လေ၊ အဝိဇ္ဇာက ဖုံးထားလို့ မသိလေ တဏှာက နှစ်သက်လေ၊ အဝိဇ္ဇာတွေ ကုန်ခန်းလို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်အမြင်က အင်မတန်ကောင်းလေ၊ တဏှာက လျော့ပြီးတော့ မနှစ်သက်လေ။ ဘယံ၊ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးမှ စ၍ရန်စွယ် အန္တရာယ်ဟု ဘေးအစုကို။ ဒိသွာ ဝေ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူခြင်းကြောင့်သာလျှင်။ ကိဉ္စိဘဝံ၊ ကာမ ရူပ အရူပဟု လောကသုံးဘုံ အလုံးစုံတွင် တစုံတခုသောဘဝကိုမှ။ နာဘိဝဒိ၊ စုံစုံမက်မက် နှစ်သက်ခင်မင် လိုချင်တောင့်တတော်မမူခဲ့ချေ။ နန္ဒိဉ္စ၊ ထိုထိုဘဝ၌ နှစ်သက်စုံမက်တတ်တဲ့ တဏှာကိုလည်း။ ဥပါဒိယိ၊ စွဲလမ်းလွတ်ကင်း အမြစ်ရင်းက အလျဉ်းပြတ်စေ ဖြတ်တောက်တော် မူခဲ့ပေသတည်း။

ဖြစ်သမျှခန္ဓာ ပျက်မှာချည်းသာ။ ။အဲဒီလိုပေါ့လေ သမ္မာဒိဋ္ဌိက လျှောက်ပြီးတော့ အမြင်ကောင်းလိုက်တာ ဒီလက်ရှိ ရုပ်နာမ်ကလေးကိုပဲ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တပါလား၊ ဘာမှ မကောင်းဘူး၊ ဘာမှ မကောင်းဘူး၊ လွန်ခဲ့ပြီးသားတွေ မကောင်းလို့လည်း အပျက်၊ လာမဲ့ ဘဝတွေလည်း မကောင်းလို့ အပျက်၊ လာမဲ့ဘဝတွင် မဟုတ်ဘူး၊ ယခု လောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကလဲ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊ ငါ့ရဲ့စိတ်ကလေးလဲ သေသေချာချာကြည့်လျှင် တော်တော်ကြာ တမျိုးပြောင်းလိုက်၊ တော်တော်ကြာ တမျိုးပြောင်းလိုက်နဲ့ အမြဲတမ်း ပျက်ပျက် ပျက်ပျက်နေတယ်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရရှိထားတော့ အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်ဟာ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်လာတိုင်း ပျက်ပျက်နေတယ်၊ ရုပ်တရားတွေကလည်း အဆက်မပြတ်ဖြစ်တယ်၊

ဖြစ်တော့ ဖြစ်တိုင်းပျက်၊ ဖြစ်တိုင်းပျက်၊ ကံကရှိသေးတော့ ကံမကုန်သေးတော့ ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တော့ပျက်၊ စိတ်ကလေးရှိနေတော့ စိတ္တဇရုပ်တွေက ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တော့ပျက်၊ ဘေးက ဥတုအငွေ့တွေကရှိတော့ အဲဒီအငွေ့တွေကြောင့် ရုပ်တွေဖြစ်၊ ဖြစ်တော့ပျက်၊ အစာအာဟာရစားတယ်၊ စားတော့ အစာအာဟာရကြောင့် ရုပ်တွေဖြစ်၊ ဖြစ်တော့ပျက်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး တခုလုံးဟာ အပျက်တွေချည်း ဆိုတော့ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

သံသရာက ထွက်စေတဲ့ ပျော်နည်း။ ။အဲဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒီသံသရာမှာ ပျော်နေတာဟာ ဘာကြောင့် ပျော်နေတာလဲ၊ ပျော်တော့ အကောင်းပျော်, ပျော်ရရဲ့လားဆိုတော့ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးတွေ အရင်းတည်ပြီးတော့ အဲဒီဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေထည်းက ပျက်ပျက် ပျက်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ ဒီရုပ်နာမ်တရားတွေကို အပြစ်မမြင်အောင် အကောင်းထင်အောင် အဝိဇ္ဇာက ဖုံးဖိထားလို့ တဏှာက အကောင်းထင် သာယာပြီးတော့ အပျော်ကြီး ပျော်နေတာဟာ ဘယ်မှာ အကောင်းပျော် ပျော်တာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူတော်ကောင်းများက ဒါတွေမြင်ထားတော့ ဒီသံသရာထဲမှာ အဲဒီလို တဏှာနဲ့ ပျော်နေရမှာကို အပြစ်မြင်ပြီး စက်ဆုပ်ရွံရှာတော်မူကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သံသရာထဲက ထွက်မြောက်ဖို့အတွက် အဝိဇ္ဇာတဏှာ ကင်းကွာစေနိုင်တဲ့ အပျော်မျိုးဖြစ်အောင် ရုပ်နာမ်တရားတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ထပ်ခါထပ်ခါရှုတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်အမြင် အလွန်သန့်ရှင်းတဲ့အခါ **သမ္မာသင်္ကပ္ပက** ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ထပ်ခါထပ်ခါ ကြံစည်လို့၊ **သမ္မာဝါယာမကလဲ** တကယ်ကို ကြိုးစားလို့၊ **သမ္မာသတိဆိုတဲ့** သတိတရားကလဲ အမြဲစူးစိုက်ပြီး၊ **သမ္မာသမာဓိ** က အလွန်တည်ကြည်နေတဲ့အခါ ပီတိတွေကိုဖြစ်လို့ ပျော်လို့၊ အဲဒါကသာ အကောင်းပျော်နည်း၊ သံသရာက ထွက်မြောက်စေနိုင်တဲ့ ပျော်နည်း။

သုညာဂါရံ ပဝိဋ္ဌဿ၊ သန္တစိတ္တဿ ဘိက္ခုနော။
အမာနုသီ ရတီ ဟောတိ၊ သမ္မာ ဓမ္မံ ဝိပဿတော။

သုညာဂါရံ၊ မြို့ရွာလူသံ မဆူညံသဖြင့် လူသံတိတ်ချိန် ဆိပ်ငြိမ်သော

ကျောင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌဿ၊ မခေါ်အပို ဖော်မလိုပဲ တကိုယ်တည်းပင် ကပ်ဝင်၍ နေသော။ သန္တစိတ္တဿ၊ လောကီရေးရာ ဗျာပါမဘက် ငြိမ်သက်တည့်မတ် စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ရှိသော။ ဘိက္ခုနော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ လုံးပမ်းကြိုးကုတ် အားထုတ်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၏။ သမ္မာ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ။ ဓမ္မံ၊ တေဘူမက သင်္ခါရဟု ရုပ်နာမ်အစုကို။ ဝိပဿတော၊ ဖြစ်ပုံပျက်ဟန် အချက်မှန်အောင် နက်သန်စေ့ငု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လိုက်သည်ရှိသော်။ အမာနုသီ၊ ကာမဂုဏ်မူခာတ် လွန်ထူသပ်သည့် လူနတ်မွေ့လျော် အပျော်မျိုးနှင့်မတူသော။ ရတိ၊ အဝိဇ္ဇာတဏှာ ကင်းစင်ကွာကြောင်း နှစ်ထောင်းမွေ့လျော် ထူးကဲသော အပျော်မျိုးသည်။ ဟောတိ၊ ဉာဏ်အဟုန်မြူး မကြုံဘူးအောင် အထူးအတွေ့ ဖြစ်ပေါ်၍ လာတတ်ပေသတည်း။

နိဗ္ဗာန်ကို မဂ္ဂင်လမ်းနဲ့တက်မှ ရတယ်။ ။ဒီတော့ ဒီအခြေအနေ ရောက်တော့ တရားမတက်ပဲရှိပါ့မလား၊ စိတ်ကိုက ပျော်နေတယ်၊ ဒီတရားကို မလွှတ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီတွင် နင်လား ငါလား တွန်းပြီးတော့ သမ္မာဝါယာမက ကြိုးစားလိုက်တာ တော်တော်ကြာတော့ ဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိ အဆင့်အတန်း မြင့်သည်ထက်မြင့်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ မဂ်ဉာဏ်လို့ ခေါ်ဆိုနိုင်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိအဆင့်အထိ ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီမဂ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိအဆင့်ရောက်ရင်ပဲ သမ္မာသင်္ကပ္ပက မဂ်ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်တဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဖြစ်လို့၊ သမ္မာဝါယာမက မဂ်ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်တဲ့ သမ္မာဝါယာမ ဖြစ်လို့၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်တရားတွေဟာ ပထမဆုံး သောတာပတ္တိမဂ် အဆင့်ရောက်ရင်ပဲ တဏှာဟာ လျော့သွားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုလဲ မြင်လာတယ်။ အော် ဒါ အေးငြိမ်းချမ်းသာ ဟုတ်ပြီး ရုပ်နာမ်ဒုက္ခချုပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ တဏှာချုပ်ရာလည်းဟုတ်တယ်၊ သူ့စိတ်ထဲ ရှင်းလို့၊ အော် နိဗ္ဗာန်ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်နာမ်လည်း မရှိဘူး၊ တဏှာလည်း မရှိဘူး၊ တဏှာနဲ့ တွယ်စရာလည်း မရှိဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရမှတော့ ဘယ်ဇာတိ၊ ဇရာ၊ဗျာဓိ၊ မရဏဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်တော့မလဲလို့။ အဲဒီလို ရှင်းသွားတယ်၊ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ အဲဒီလို နိဗ္ဗာန်မြင်ပြီးတော့ သူများအပြောနဲ့ မဟုတ်ပဲ ကိုယ်တိုင်ကိုသဘောပေါက်ပြီး ရှင်းသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် တဏှာချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဒီမဂ္ဂင်လမ်းနဲ့တက်မှ ရတယ်။

ခန္ဓာအပြစ်မြင်လေ တဏှာ လျော့လေ

အဲဒီ မဂ္ဂင်လမ်းနဲ့တက်လို့ ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်အောင် တကယ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်တဲ့အခါ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ဉာဏ်အမြင်ကလဲ တိုးတိုး၊ တိုးတိုးလာတယ်။ အင်း ဝီရိယကလဲ တိုးတိုး၊ တိုးတိုးလာတယ်၊ သမာဓိကလဲ တိုးတိုး၊ တိုးတိုးလာတယ်၊ အဲဒီ တရားတွေ တိုးတိုးလာပြီး ရုပ်နာမ် အပြစ် မြင်လေ တဏှာက နောက်ဆုတ်သွားလေ၊ ရုပ်နာမ်အပြစ်မြင်လေ တဏှာက နောက်ဆုတ်သွားလေ၊ နဂိုတုံးက ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာ တဏှာက သာယာပြီးတော့ ကပ်နေတာ တွယ်နေတာဟာ ရုပ်နာမ်အပြစ်ကို နယ်နည်းမြင်လိုက်၊ တဏှာက နည်းနည်းနောက်ဆုတ်လိုက်၊ အဲဒီလို နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားလို့ ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့အပြစ်တွေ အဖြစ်အပျက်တွေကို အလွန်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်သွားတဲ့အချိန် မဂ်ရတဲ့အချိန်မှာ တဏှာက တခါထဲကို ဆုတ်သွားတယ်၊ သောတာပတ္တိမဂ်ရရင် အတော်ဆုတ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်ရရင် တော်တော်များများဆုတ်၊ အနာဂါမိမဂ် ရလို့ရှိရင် အဲဒီ တဏှာဟာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေအပေါ်မှာ လုံးလုံးဆုတ် အဲဒီ လုံးလုံးဆုတ်ရာက အရဟတ္တမဂ်ရတော့ အဲဒီ တဏှာဟာ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ အကြမ်းစား၊ အနုစား၊ အသေးအဖွဲ တဏှာတွေပါ အားလုံး ကုန်ခန်းသွားတယ်။

ဣဒံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ၊ အယမေဝ အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။ သေယျထိဒံ- သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တော၊ သမ္မာအာဇီဝေါ၊ သမ္မာဝါယာမော၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ။

ဒီတရားတွေနဲ့ သွားရတယ်၊ အဲဒီတရားကို ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတယ်၊ သူများဟောတာကို နာယူပြီးတော့ သွားရည်ကျနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ သူများရသွားတာတွေ ကိုယ်က ကွေးပြီးတော့ ဆုတောင်းနေလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ မိမိကိုယ်တိုင် ကြိုးစားလို့ရှိရင် မိမိကိုယ်တိုင် ရနိုင်တယ်။

တေဒတ္တနိ သမ္ဗုတံ၊ ဗြဟ္မယာန မနုတ္တရံ။
နိယျန္တိ ဓီရာ လောကမှာ၊ အညဒတ္ထု ဇယံ ဇယံ။

အတ္တနိသမ္ဘူတံ၊ ကိုယ်တိုင်ကြိုးကုတ် အားကုန်ထုတ်သဖြင့် သရုပ်မှန်စွာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာနိုင်ပေထသော။ အနုတ္တရံ၊ လောကီယာဉ်သာ မယှဉ်သာအောင် လွန်စွာမြတ်မွန် တုဘက်လည်းလွန်ပေထသော။ တေံ ဗြဟ္မယာနံ၊ နောက်လိုက် နောက်ပါ များဗိုလ်ပါတို့ ဆောင်ခါယူတတ် ဖြစ်ရပ်အကျော် မဂ္ဂင်တည်းဟူသော ယာဉ်ပျံတော်ကြီးသည်။ သံဝိဇ္ဇတိ၊ ဘုရားသာသနာ ပွင့်သောခါဝယ် ကောင်းစွာမြိုင်မြိုင် ရရှိနိုင်ပါပေ၏။ တေန ယာနေန၊ ဤကဲ့သို့လျှင် ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်ဟု မဂ္ဂင်တရား မြတ်ရှစ်ပါးဖြင့်။ ဓီရာ၊ ဘုရားပစ္စေကာ အရိယာအပေါင်း ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ အညဒတ္ထု၊ အမှန်စင်စစ် မဆုတ်နစ်ကြကုန်ပဲသာ။ ဇယံ၊ အောင်သင့် အောင်ရာ ကိလေသာဟူ လွန်စွာပြင်းထန် အတွင်းရန်ကို။ ဇယံ ဇယန္တာ၊ မဂ်လေးအောက်ထက် အမြောက်စက်ဖြင့် ဖျောက်ဖျက်သတ်ညှဉ်း အောင်လပ်ခင်းကြကုန်လျက်။ လောကမှာ၊ ကျင်လည်ပြောင်းပြန် ဘလောင်းဆန်အောင် ကောင်းရန်လွတ်ကင်း ဝဋ်အဘွင်းမှ။ နိယျန္တိ၊ မိဋ္ဌာန်သလောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ထွက်မြောက်တော် မူကြလေကုန်သတည်း။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်လဲပဲ ဤ မဂ္ဂင်ယာဉ်ပျံတော်ကြီး စီးပြီးသကာလ နိဗ္ဗာန်နန်း မြန်းတော်မူခဲ့ပြီး၊ မြတ်စွာဘုရားနောက်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၊ အရှင်မဟာကဿပ အမှူးထားတဲ့ သာဝကကြီးများလည်း အဲဒီမဂ္ဂင်လေယာဉ်ပျံတော်ကြီးစီးပြီးသကာလ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ကြတယ်၊ အမျိုးသမီးဘက်ကလည်း မိထွေးတော် ဂေါတမီတို့ ခေမာထေရီတို့ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီတို့ ယသော်ဓရာထေရီ ဓမ္မဒိန္နာတို့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအများတို့လည်းပဲ မဂ္ဂင်ယာဉ်ပျံကြီး စီးပြီးသကာလ နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိပါသေးတယ်၊ ဓမ္မစကြာတရားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ယခု ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြလို့ရှိလျှင် ဘယ်သူမဆို ယခုတိုင် ရနိုင်ပါသေးတယ်။

ကြိုးစားရင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်။ ။သုဘဒ္ဒ၊ ငါဘုရား ဟောတော်မူသည့် အတိုင်း ဤမဂ္ဂင်တရားတွေကို ကျင့်ကြလို့ ငါဘုရား ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ဤ မဂ္ဂင်တရားကို ကြိုးစားကြလို့ရှိရင် ဘယ်သူမဆို ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ လောကကြီးဟာ ရဟန္တာမှမဆိတ်ပဲ ရဟန္တာတွေချည်း ဖြစ်နိုင်ကြတယ်လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

ဒါကြောင့် သာသနာတော်က နောက်ပိုင်းရောက်လာတယ် ဆိုပေမဲ့ တရားတော်က မကွယ်ပျောက်ဘူး၊ တရားတော် အခြေအနေ မပျက်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြုန်းကနဲ တရားထူးရဘို့ ဆိုတာကတော့ သိပ်မလွယ်လှဘူး၊ သူဌေး ဖြစ်ချင်တဲ့လူဟာ ဖြုန်းကနဲ သူဌေး မဖြစ်ပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း တစတစ တက်တက် တက်တက်သွားရာက နောက်တော့ အရင်းအနှီးတွေ များပြီး သကာလ သူဌေးဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါ အစက စတက်ရတယ်။

အဲဒီလိုပဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တရားကိုပိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးဖြစ်ဘို့ ဆိုတော့လဲပဲ အစက စပြီးတော့ သီလက စပြီး အဆင့်ဆင့် တက်ပြီးသကာလ သွားရတယ်၊ ဒါကြောင့် တရားရဘို့ဆိုတာကို လွယ်လွယ် ကူကူကလေးရမယ်လို့ မမျှော်ပဲနဲ့ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်လို့ရှိရင် ရနိုင်တယ်လို့ အဲဒီလို သဘောထားပြီးသကာလ ဒုက္ခနိရောဓာ ါမိနီဆိုတဲ့ ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော အကျင့်မြတ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကျင့်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု........သာဓု........သာဓု။

စတုတ္ထနေ့ ပြီး၏။

ဓမ္မစကြာ တရားတော်

ပဌမနေ့

[သာသနာတော်-၂၄၉၃၊ ကောဇာ-၁၃၁၁-ခုနှစ်က ဟောကြားတော်မူသည်]

ဉာဏ်ကော်ခန်းနှင့် တရားတော်နိဂုံး

ဉာဏ် ၃-ပါး။ ။ယနေ့ ဓမ္မစကြာက သစ္စဉာဏ်, ကိစ္စဉာဏ်, ကတဉာဏ်ဆိုတဲ့ အဲဒီ ဉာဏ်တော်ခန်း ရောက်နေတယ်၊ အကြောင်း ညီညွတ်လို့ ရှိရင် ယနေ့ပဲ ကုန်အောင်အသံသွင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်၊ ဒါ ဘာကြောင့် တုံးဆိုတော့ ဉာဏ်တော်များကို ဆက်ပြီးတော့ ပြောနေရရင် တော်တော်နဲ့ကို ပြီးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လိုသလောက်ကလေးပဲ ပြောသွားရင် စာက ရှည်နေပေမဲ့ စကားတွေက ထပ်တူ ထပ်တူဖြစ်တော့ သိပ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ လိုရင်း လိုရင်းလောက် ဘုန်းကြီး ပြောသွားမယ်၊ အရင်နေ့က ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း စိတ်က တောထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတပည့် တစု ဆရာဒကာတစု တောထဲမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးမှာ ရောက်ပြီး တော့ နေကြတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ မိဂဒါဝုန်တောမှာ ဟောတော်မူတဲ့ တရားအကြောင်းကို ဘုန်းကြီးတို့က ဆွေးနွေးပြီးတော့ နေကြတယ်၊ ဘုန်းကြီး ပြောလို့ နားထောင်နေကြတယ်၊ သစ္စာလေးပါးနှင့်စပ်ပြီးတော့ ဉာဏ်တော် ဖြစ်ပုံ တရားတော် အစဉ်အတိုင်း ပြောရမယ်။

ဣဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ဒုက္ခသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီအမှူးရှိတဲ့ နတ်ဗြဟ္မာများတို့။ ဣဒံ၊ ဤ တဏှာမှ တပါးသော တေဘူမက ရုပ် နာမ်တရားအားလုံးသည်။ ဒုက္ခံ၊ စင်စစ်ကေန် ဆင်းရဲမှန်သော။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယသစ္စာတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါကာလ

တိုးက။ အနနုဿုတေသု၊ ကြားမျှမကြားအပ်ဘူးကုန်သော။ အနနုဿုတေသု၊ ဆရာတပါး ဟောသည့်အတွက် ကြားမျှ မကြားရဘူးကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ ဒုက္ခသစ္စာ တရားတို့၌။ စက္ခုံ၊ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသကဲ့သို့ မြင်၍နေတဲ့ဉာဏ်သည်။ ဉဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ဘုရားမဖြစ်ခင်တုန်းက၊ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတဲ့ တရားကို ကြားတောင် မကြားဘူးဘူး၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ တဆင့် မကြားခဲ့ဘူးဘူး၊ အာဠာရ၊ ဥဒကရသေ့အရှင်ကြီးတွေဟာ အင်မတန်မှ လောကီရေးရာမှာ ပညာ ကြီးမား တော်မူကြတယ်၊ အဲဒီ ဆရာကြီးတွေထံ ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ တရားယူတုန်းက လဲ ဒီတရားမျိုး မကြားခဲ့ရဘူး၊ ယခု ငါဘုရား ဗောဓိပင်အောက်မှာ တရား အားထုတ်ရင်း အားထုတ်ရင်း ဉာဏ်အဟော်တွေ ရင့်ကျက်လာတော့မှ "သြော်- ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာပါလားလို့ အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာတရား ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်လာတယ်၊ အလိုအလျောက် ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်လာတယ်၊ လူတွေက တစုံတခုသော အရာဝတ္ထုကို မျက်စိဖြင့် ရှင်း ရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ရသလို ဒီ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ဒုက္ခ တွေပဲလို့ ငါဘုရားမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်တဲ့ ဉာဏ်မျက်စိ ဖြစ်ပေါ် လာတယ်။ 'စက္ခုံ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်စက္ခုသည်။ ဉဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ ဉာဏံ၊ ဇာတိ-ဇရာ-ဗျာဓိ-မရဏက စ၍ ဤ ခန္ဓာ ကိုယ်ကောင်ဟာ ဒုက္ခပဲဟု သိမြင်တတ်ဘဲ့ဉာဏ်သည်။ ဉဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ် ပေါ်လာပြီ။ ပညာ၊ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ သိနိုင်တဲ့ပညာသည်။ ဉဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ ဝိဇ္ဇာ၊ ထိုးထွင်း၍ သိတတ်တဲ့ ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာသည်။ ဉဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ အာလောကော၊ မောဟအမှောင်ကို ပယ်ဖျောက် နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရောင်အလင်းသည်။ ဉဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ"။

မြတ်စွာဘုရား ဗောဓိပင်အောက်မှာ ဒီဒုက္ခသစ္စာကိုသိတာဟာ သာမန် ကာရံကာ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ သိတော်မူတာ မှန် မှန်ကန်ကန်ကြီး သိတော်မူတာ၊ အဲဒီလိုသိတဲ့ဉာဏ်ဟာ ငါဘုရားမှာဖြစ်ခဲ့တယ် လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒါ သစ္စဉာဏ်ပဲလို့ သိတဲ့ဉာဏ်ကို **သစ္စဉာဏ်**လို့ ခေါ်တယ်။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ ပရိညေယျန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကိစ္စဉာဏ်။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ၊ ထိုဒုက္ခမည်သော အရိယသစ္စာကို။ ပရိညေယျံ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပိုင်းခြား၍ သိနားလည်သင့် သိနားလည်ထိုက်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါဘုရားသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ အနနုဿုတေသု၊ တရံတခါမျှ မကြားဘူးကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့၌။ စက္ခုံ၊ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်သကဲ့သို့ သိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်မျက်စိသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ ဒီပါဠိတော်က "ကိစ္စဉာဏ်"ကိုပြတဲ့ ပါဠိတော်၊ ကိစ္စဉာဏ် ဆိုတာဘာလဲဆိုတော့ မိမိပြုလုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းကိစ္စကို သိကဲ့ဉာဏ်ပါပဲ၊ ဘယ်လိုသိသလဲဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းကိစ္စတွေဟာ ပြုသင့်ပြုထိုက်တယ်၊ ပြုလုပ်ထားမှသာ သင့်လျော်မယ်လို့ သိသလို၊ ထို့အတူ ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ သဘောပေါက်ထားသင့်တယ်၊ သဘောပေါက်ထားမှသာ ဖြစ်မယ်လို့သိတယ်၊ အဲဒီလိုသိတဲ့ဉာဏ် (ဒုက္ခသစ္စာကို သဲသဲကွဲကွဲ သဘောပေါက်ထား ထိုက်တယ်လို့ သိတဲ့ဉာဏ်)ကို **ကိစ္စဉာဏ်** လို့ခေါ်တယ်။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ ပရိညာတန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကတဉာဏ်။ ။တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ၊ ထိုဒုက္ခမည်သော အရိယသစ္စာကို။ ပရိညာတံ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ စက္ခုံ၊ ပကတိစက္ခုဖြင့်မြင်သကဲ့သို့ မြင်တတ်တဲ့ဉာဏ်စက္ခုသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ ဒါက "ကတဉာဏ်"ကို ပြတဲ့ ပါဠိတော်၊ လူတယောက်ဟာ သူလုပ်စရာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်ပြီး ပြီလား၊ မပြုလုပ်ရသေးဘူးလားလို့ စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ပြုလုပ်ပြီးပြီလို့ သိသလို မြတ်စွာဘုရားမှာလဲပဲ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး သိပြီးသားဖြစ်ပြီလို့ သိတော်မူတယ်၊ အဲဒီလို သိတော်မူတဲ့ဉာဏ်ကို **ကတဉာဏ်**လို့ခေါ်တယ်။

အဲဒီတော့ ထပ်ပြီးမှတ်ထားကြရမယ်၊ သစ္စဉာဏ်၊ ကိစ္စဉာဏ်၊ ကတဉာဏ်လို့ ဉာဏ်တော်သုံးပါး၊ ဒီရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ သိတဲ့ဉာဏ်ကို သစ္စဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်ထားသင့်တယ်၊ သိမြင်ထားမှသာ ဖြစ်မယ်လို့ သိတဲ့ဉာဏ်ကို ကိစ္စဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါက ဒုက္ခသစ္စာအတွက် ဉာဏ်သုံးပါး၊ သမုဒယသစ္စာအတွက်လဲ ဒီလိုဉာဏ်သုံးပါး ဖြစ်ဦးမှာပဲ။

> ဣဒံ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု၊ စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ဒီပါဠိက သမုဒယသစ္စာအတွက် သစ္စဉာဏ် ဖြစ်ပုံကို ပြတဲ့ပါဠိ။

သမုဒယသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်။ ။ဣဒံ၊ ဤတရားကား။ ဒုက္ခသမုဒယံ၊ ပြင်းတဲ့ ဒုက္ခတွေ၏ ဖြစ်ကြောင်း သမုဒယဖြစ်သော။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယသစ္စာပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါကာလတုံးက။ အနနုဿုတေသု၊ တဆင့်စကား ကြားတောင်မျှ မကြားအပ်ဘူးကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ သမုဒယသစ္စာတရားတို့၌။ စက္ခုံ၊ ပကတိ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသကဲ့သို့ မြင်တတ်တဲ့ ဉာဏ်စက္ခုသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ ဉာဏံ၊ ဇာတိ-ဇရာ-ဗျာဓိ-မရဏက စ၍ ဤ ခန္ဓာကိုယ်ကောင် ဟာ ဒုက္ခပဲဟု သိမြင်တတ်တဲ့ဉာဏ်သည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ ပညာ၊ အပြားအားဖြင့် သိတတ်တဲ့ပညာသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ် လာပြီ။ ဝိဇ္ဇာ၊ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း သိတတ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ အာလောကော၊ အဝိဇ္ဇာမှောဟကို ပယ်ဖျောက်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ရောင် အလင်းသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

ဒီဒုက္ခတွေ ဘာ့ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မတုံးလို့ လိုက်ပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါ တဏှာလောဘဆိုတဲ့ သမုဒယကြောင့် ဖြစ်တာပဲ၊ တဏှာလောဘ သမုဒယဟာ ဒုက္ခရဲ့ဖြစ်ကြောင်း အမှန်ပဲလို့ဆိုတာ ဘယ်တုံးကမှ မကြားဘူးပဲနဲ့ ဉာဏ်ထဲ မှာ ပေါ်လာတယ်၊ မျက်စိနဲ့ မြင်ရသလောက် မြင်လာတယ်၊ သမုဒယသစ္စာကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အဝိဇ္ဇာအမှောင်တွေ တခါထဲ ကင်းရှင်းပြီးတော့ မြင်သွား

တယ်၊ ဒီလိုမြင်တဲ့ဉာဏ်ဟာ ဘာဉာဏ်လဲဆိုရင် သစ္စဉာဏ်ပဲ၊ တဏှာလောဘ သမုဒယကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရတယ်လို့ အဲဒီလို သမုဒယသစ္စာကိုသိတဲ့ ဉာဏ်ကို သစ္စဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခသမုဒယံ အရိယသစ္စံ ပဟာတဗ္ဗန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကိစ္စဉာဏ်နှင့် ကတဉာဏ်။ ။အဲဒီသမုဒယသစ္စာဟာ ပယ်ရှားသင့် ပယ်ရှားထိုက်တယ်လို့ အဲဒီလိုပဲဉာဏ်တော်ဖြစ်လာတယ်၊ဒီဉာဏ်က ကိစ္စဉာဏ်၊ ဒီတဏှာလောဘဟာ သမုဒယသစ္စာပဲလို့ မြင်တဲ့ဉာဏ်က သစ္စဉာဏ်၊ သမုဒယသစ္စာက ဘာလုပ်ရမှာတုံးလို့ ကိစ္စကိုကြည့်တဲ့အခါမှာ ပယ်ရှားပစ်ရမဲ့ တရားပဲလို့ မြင်တဲ့ဉာဏ်က ကိစ္စဉာဏ်၊ သမုဒယသစ္စာလို့ခေါ်တဲ့ တဏှာလောဘတွေကို ငါဘုရားမှာ ပယ်ရှားပစ်ပြီးပြီလို့ သိတော်မူတဲ့ဉာဏ်က ကတဉာဏ်၊ အဲဒီတော့ သမုဒယသစ္စာအတွက်လဲ သစ္စဉာဏ်၊ ကိစ္စဉာဏ်၊ ကတဉာဏ်လို့ ဉာဏ်သုံးပါး ဖြစ်လာတယ်။

အကြောင်းတဏှာကို ပယ်ပါ။ ။ဒီနားရပ်ပြီးတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ဒုက္ခကိုတော့ ဒုက္ခမှန်းသိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီဒုက္ခကို ပယ်လို့မရဘူး၊ ဒုက္ခကိုဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကြောင်းရင်း တဏှာကိုသာ ပယ်ရမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဆင်းရဲလို့ဆိုတဲ့ ဇာတိဒုက္ခကိုကြောက်ရင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ၊ ဒီဇာတိဒုက္ခနဲ့ ဘာ့ကြောင့် တွေ့ကြုံရသလဲ၊ တဏှာလောဘ အရင်းခံပြီး ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ ကံတွေကို ပြုလုပ်ခဲ့လို့ ဇာတိဒုက္ခနဲ့ တွေ့ကြုံရတာ၊ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအရင်းခံ တဏှာကို ပယ်ရမယ်။

ဘုရားရဟန္တာမှာ ကြိယာဖြစ်။ ။ဘုရားရဟန္တာ အရှင်မြတ်များလဲ ကုသိုလ်ကံတွေ ပြုလုပ်ကြပါရဲ့၊ ဥပမာအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားမှာဆိုရင် သတ္တဝါတွေ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ချမ်းသာအောင် နေ့စဉ် ဆုံးမဩဝါဒပေးတယ်၊ တရားဟောတယ်၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေကလဲ

တရားဟောတယ်၊ သံဃာတော်တွေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်တယ်၊ အဲဒီလိုဆုံးမဩဝါဒပေးတဲ့ကုသိုလ်ကံတွေ တရားဟောတဲ့ကုသိုလ်ကံတွေ သံဃ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေဟာ ဘုရားရဟန္တာ အရှင်မြတ်များ အတွက် အကျိုးမပေးတော့ဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်တုံးဆိုတော့ ဘုရားရဟန္တာအရှင် မြတ်များမှာ တဏှာလောဘကိုပယ်သတ်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ပြုပြုသမျှကုသိုလ်ကံ တွေဟာ တဏှာကို အရင်းခံပြီး ပြုထားတာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာလောဘနဲ့ ဘယ်တမလွန် အကျိုးကိုမှ မျှော်ကိုးပြီး ကုသိုလ်ပြုတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် တဏှာလောဘ ကင်းရှင်းပြီးတဲ့ ဘုရားရဟန္တာ အရှင်မြတ်များမှာ ကုသိုလ်ကံတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြုပြု အကျိုးမပေးတော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ဘဝ အသစ် ထပ်မဖြစ်ကြရတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ ဘုရားရဟန္တာ အရှင်မြတ် များမှာ နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေ နေရဦးမှာလား၊ မနေရတော့ဘူးနော်၊ သူတို့ မှာ ဘယ်ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခတွေနဲ့မှ မတွေ့ကြရတော့ ဘူး၊ ဘယ်ဒုက္ခမှ မခံကြရတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ တဏှာကင်းရှင်းပြီးတဲ့ ဘုရား ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကံကိုလဲ "ကံ" လို့ မခေါ်ရတော့ဘူး၊ ဘယ်လို ခေါ်ရမတုံးဆိုတော့ အကျိုးမပေးတော့တဲ့အတွက် 'ကြိယာ" လို့ ခေါ်ရတယ်၊ ကြိယာဆိုတာ ဘာဆိုလိုသလဲ၊ ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက်မှာ ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတဲ့ တရားလို့ဆိုတယ်၊ ဘဝအသစ် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အသစ် မဖြစ်စေနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာအကျိုးမှ မပေးတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်၊ အဲဒီလို အကျိုးမပေးနိုင်တော့သည့်အတွက် ဘုရားရဟန္တာ အရှင်မြတ်များ ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကံတွေကို "ကံ" လို့ မခေါ်ရတော့ဘူး၊ တဏှာလောဘ အရင်းခံပြီးတော့ ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ကံတွေကိုသာ "ကံ" လို့ ခေါ်တယ်။

ကံပြုပေမဲ့ ဘဝဖြစ်မလာ။ ။ဒါဖြင့် အဲဒီတဏှာဟာ ဘယ်လိုသဘောရှိတုံး ဆိုတော့ အချင်းချင်းပူးကပ်စေတတ်တဲ့ အစေး ခတ်သဘောရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ အရာဝတ္ထုတခုနဲ့တခု ကပ်ချင်လို့ရှိရင် အစေးကလေး ကြားမှာ ထားပြီးတော့ ကပ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ယခုဘဝ ပြီးတော့ နောက်တဘဝရအောင်, အဲဒီဘဝပြီးတော့ ဟိုနောက်တဘဝရပြန်

အောင် အဲဒီလိုနဲ့ တဘဝပြီးတဘဝ၊ တဘဝပြီးတဘဝ ဆက်ဆက်သွားအောင် တဏှာဆိုတဲ့အစေးက ဆက်စပ်ပူးကပ်ပေးတယ်၊ တဏှာအစေးမရှိတဲ့ ဘုရား ရဟန္တာအရှင်မြတ်များမှာတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်တွေပြုပြု ဘဝ ဆိုတာ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ အဲဒီတဏှာအစေး မရှိတော့ဘူး၊ အစေးတွေ ခြောက်နေပြီးဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ကပ်ပါဆိုလို့တောင် မကပ်ဘူး၊ ဘဝဖြစ်ပါဆိုလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ တဏှာကို ပယ်ရမယ်၊ ဒုက္ခကိုတော့ သက်သာတဲ့နည်းလမ်း အကြံဉာဏ် အသုံးပြုရတယ်။

သက္ကတေဝ ဇရာယ ပဋိကမ္မံ၊ န ပန သက္ကတိ မရဏာယ ပဋိကမ္မံ။

မရဏကို ကုစားလို့မရ။ ။ဇရာကိုတော့ ကုစားမယ်ဆိုရင် ကုစားလို့ရပါတယ်၊ မရဏကိုတော့ ကုစားလို့မရဘူးတဲ့၊ သူတို့က ဘာ ဆိုလိုသလဲဆိုတော့ အိုတာကို ဆေးနဲ့ မအိုနိုင်အောင်တော့ ရပါရဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဆေးသမားကောင်းကောင်းတွေနဲ့ ဆိုပါတော့ အဲဒီလိုများ ပြုပြင်ပြီးတော့ ပေးရင်ဖြင့် ဇရာဒုက္ခဟာ ရှောင်လို့ တိမ်းလို့ အတော်တော့ ရပါလိမ့်မယ်၊ လုံးလုံးမဖြစ်ဘူးတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ရှောင်လို့ တိမ်းလို့ တော်တော်သက်သာ သွားတယ်၊ မရဏကတော့ ရှောင်လို့တိမ်းလို့မရဘူး၊ ဘယ်သူမဆို နောက်ဆုံး သေရမယ်။

အိုနာအရေး ပြုပြင်ပေး။ ။အဲဒီတော့ကာ တဏှာ အကြောင်းခံပြီးတော့ ကံက ဒီဘဝကို ပစ်ချလိုက်တဲ့အတွက် ဇာတိ, ဇရာ, ဗျာဓိ, မရဏဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေ အကုန်လုံး စုံအောင် တွေ့ကြရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နဲနဲသက်သာအောင်ကတော့ ဉာဏ်ရှိရင် ရတယ်၊ ဒါကို ကိုယ်တွေ့လုပ်ရမယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ဇာတိဒုက္ခဆိုပါတော့ မိခင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့အခါမှာ ကလေးမှာ ဒုက္ခရောက်လို့၊ မိခင်မှာလဲပဲ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းကြီးဖြစ်လို့၊ အဲဒီအခါမှာ အသွား အလာ အနေ အထိုင် ဆင်ခြင်ပြီးတော့ အပူအစပ် စတဲ့ မသင့်တဲ့အစားအစာတွေ ရှောင်ကြဉ်ရင် မိခင်ရော ကလေးပါ ဇာတိဒုက္ခ သက်သာနိုင်တယ်။ဖွားတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကောင်းသမားကောင်း ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းနဲ့ တွေ့မယ်ဆိုရင်လဲ ဒီဇာတိဒုက္ခဟာ နဲနဲတော့ သက်သာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဗျာဓိဒုက္ခလဲ ရှောင်နိုင်တာပဲ၊ ကျန်းမာရေးမပျက်အောင် အသွား

အလာ အနေအထိုင် အစားအသောက် ဆင်ခြင်မယ်၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်မယ်၊ သင့်တော်တဲ့ ဆေးဝါးဓာတ်စာစားမယ်ဆိုရင် ဗျာဓိဒုက္ခဟာ တော်တော်နဲ့သွားမယ်၊ နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်လဲပဲ ချက်ခြင်း ဆေးကုလိုက်ရင် သက်သာသွားတာပဲ။

သေခါနီး သိပ်မကြောက်ရတဲ့နည်း။ ။မရဏဒုက္ခဆိုတာလဲ အဆန်းမဟုတ်ဘူး သေတာဟာ ဘာဆန်းသလဲ၊ လူတိုင်း သေရမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေခါနီးမှာ စိတ်သက်သာတဲ့နည်းလမ်း(သိပ်မကြောက်ရတဲ့နည်းလမ်း) ရှာရမယ်၊ စိတ်သက်သာတဲ့နည်းလမ်းက ဘုရားအာရုံပြုလို့၊ တရားတော်များ အာရုံပြုလို့ တရားထဲနားစိုက်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ နှလုံးသွင်းလို့ ဒီလိုသေမယ်ဆိုတော့ သိပ်ကြောက်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ တော်တော်ကို စိတ်သက်သာမယ်၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂဒုက္ခဆိုတဲ့ မုန်းတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရ ပေါင်းသင်းရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒီဒုက္ခမျိုးနဲ့ မတွေ့ရအောင် စောစောစီးစီးက ဉာဏ်နဲ့ ရှောင်လို့ တိမ်းလို့၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့နေရာ သတိထားလို့၊ သတိနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့၊ ဟော—ဒီလိုဆိုတော့ အဲဒီဒုက္ခဟာ သူများတွေ သလောက် မတွေ့ရဘူး၊ ပြီးတော့ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂဒုက္ခ-ချစ်တဲ့သူနဲ့ မကွဲအောင် ဆိုတာလဲ အလိမ်မာတွေ ဘာတွေ သုံးရမှာပဲ၊ မတော်တဆ သေကွဲကွဲကြပြီဆိုရင်တော့ ကံကိုပဲ စဉ်းစားရတော့မယ်၊ ဘဝသံသရာက ကိုယ့်ကံနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လာကြတာ၊ သားရဲ့ကံကို အဖေက ဘယ့်နှယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အဖေရဲ့ကံကို သား ဘယ့်နှယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ဇနီးရဲ့ကံကို အိမ်သားက ဘယ့်နှယ် တတ်နိုင်မလဲ၊ အိမ်သားရဲ့ကံကို ဇနီးက ဘယ့်နှယ် တတ်နိုင်မလဲ၊ ဟိုရှေးရှေးဘဝတွေတုန်းက ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ် ပြုလာကြတာ၊ ငါက မသေပါနဲ့ ဆိုလို့ ဘယ်မှာ ရမလဲ၊ သူ့ကံက ဘယ်လိုပြုလာမှန်းမှ မသိပါပဲ။

ဒုက္ခကို ပယ်လို့မရ။ ။အဲဒီလို စသည်အားဖြင့် ကံကိုပုံချလိုက်တော့ ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂဆိုတဲ့ ဒုက္ခလဲ အတော်ကြီး သက်သာတယ်၊ အဲဒီလို ဒီဒုက္ခတွေ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း နည်းလမ်းကို ရှာရမယ်၊ စောစောစီးစီးက ရှောင်ရှားလို့ ဖြစ်နိုင်ရင်လဲ သတိ ဝီရိယနဲ့ ရှောင်ရှားမယ်၊

ယခုတော့ ဒီလိုမလုပ်ပဲနဲ့ တချို့လူတွေဟာ ဒုက္ခနဲ့တွေ့ပြီဆိုမှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အသက်ကို အဆုံးစီရင်ကြတယ်၊ အဲဒါ အမှားကြီးမှားတယ်၊ ဒုက္ခဆိုတာ ဒီလို ပယ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အဆုံးစီရင်လို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာလောဘဆိုတဲ့ သမုဒယကိုသာ အဆုံးစီရင်ရမှာ၊ ပြီးတော့လဲ တဏှာလောဘမကင်းသေးသမျှ ကတော့ ဒီဒုက္ခတွေက လုံးဝလွတ်မြောက်ဘို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာ လောဘမကင်းသေးသမျှကာလပတ်လုံး ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကံတွေဟာ ထပ်ခါထပ်ခါ အကျိုးပေးဦးမှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ထပ် ကောင်းတဲ့ဘဝ တွေရော မကောင်းတဲ့ ဘဝတွေရော ထပ်ခါထပ်ခါ ပေါ်လာပြီးတော့ ပဋိသန္ဓေနေ အိုနာသေ အစရှိတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ တသီတတန်းကြီး လိုက်လာဦး မှာပဲ၊ တဏှာလောဘနဲ့ တမလွန်အကျိုးကိုမျှော်ကိုးပြီး ကုသိုလ်ပြုတာမဟုတ် ပါဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ မျှော်ကိုးပြီး ကုသိုလ်ပြုပါတယ်ဆိုပေမဲ့လဲ အနုသယဓာတ် တဏှာလောဘက မပြတ်သေးတော့ ဒီဘဝတွေဟာ ထပ်ထပ်ဖြစ်၊ ဒီဒုက္ခတွေဟာ ထပ်ထပ်လိုက်နေဦးမှာဘဲ၊ အဲဒါကြောင့် တဏှာလောဘကို ပယ်ရမယ်၊ ဒုက္ခ ကိုတော့ ပယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

တဏှာကိုသာ ပယ်ဖြတ်ပါ။ ။ဘုန်းကြီးတို့ဘုရားလက်ထက်တုံးကိုက ဒီမျိုးမျိုး သော ရဟန်းတွေဟာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်စက်ကြတယ်၊ ဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်က နှိပ်စက် စရာကို မဟုတ်ဘူး၊ ဟို အတ္တကိလမထာနုဒယာဂဆိုတဲ့ တိတ္ထိတွေရဲ့အကျင့်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်စက်တဲ့အကျင့်ပဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဦးစားပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဦးစားပေးလို့ရှိလျှင် တဏှာလောဘ ထကြွလာလိမ့်မယ်၊ ကိလေသာတွေ ထကြွသောင်းကျန်းလာလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်တော့ နှက်မှဘဲဆိုပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို တခါထဲ မီးပူခံတယ်၊ နေပူခံတယ်၊ အေးပေ့ဆိုတဲ့ အချိန်ထဲမှာ ရေထဲမှာ ဆင်းပြီးသကာလ နေတယ်၊ အဲဒီလို ခန္ဓာကိုယ်နှိပ်စက် တာဟာ ဟိုတဏှာလောဘကို နှိပ်စက်ရမှန်းမသိလို့ဗို သူတို့အယူမှားပြီးသကာလ အတ္တကိလမထသမားတွေ ခန္ဓာကိုယ် နှိပ်စက်ကြတယ်၊ အမှန်တော့ ခန္ဓာကိုယ်က နှိပ်စက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာကိုတော့ နှိပ်စက်ရမယ်၊ နှိပ်စက်ရုံတွင်မကဘူး၊ အမြီးသတ်ကုန်ဆုံးအောင် သတ်ဖြတ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်

မြတ်က တဏှာဆိုတဲ့ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ရမယ်၊ သတ်ဖြတ်ရမယ်၊ ငါဘုရားလဲ ပယ်ပြီးပြီလို့ မိန့်တော်မူတယ်။

ဣဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

နိရောဓသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်။ ။ဣဒံ၊ ဤနိဗ္ဗာန်တရားသည်။ ဒုက္ခနိရောဓံ၊ ဒုက္ခအားလုံး၏ ကင်းပျောက်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းရာဖြစ်သော။ အရိယသစ္စံ၊ မှန်ကန်တဲ့ အရိယအဖြစ်ကို ပြုတတ်တဲ့ သစ္စာတရား တပါးပေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါကာလတုန်းက။ အနနုဿုတေသု၊ ကြားမျှ မကြားအပ်ဘူးကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ နိရောဓသစ္စာတရားတို့၌။ စက္ခုံ၊ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်ရသကဲ့သို့ သိကတ်မြင်တတ်တဲ့ ဉာဏ်စက္ခုသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

မြတ်စွာဘုရားက ဒုက္ခသမုဒယဆိုတဲ့ တဏှာကိုပယ်တော့ ဘာနဲ့ပယ်သာလဲဆိုတော့ အရဟတ္တမဂ်နဲ့ပယ်တာ။ အဲဒီ အရဟတ္တမဂ်နှင့်ပယ်တော့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပြီး,နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုပြီးတော့ ပယ်တယ်၊အလွတ်သက်သက်ပယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုပြီးတော့ ဒီတဏှာကိုပယ်တာ၊ ဟိုမဂ်ကိစ္စတွေထဲမှာ ကြားဘူးမှာပေါ့၊ ဒုက္ခသစ္စာကိုလဲ ပိုင်းခြားရှုသိတယ်၊ သမုဒယသစ္စာ တဏှာလောဘကိုလဲ ပယ်တယ်၊ နိရောဓသစ္စာဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလဲ မျက်မှောက်ပြုတယ်၊ အာရုံပြုတယ်၊ အဲဒီလို အာရုံပြုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက တဏှာကို ပယ်ခဲ့တာ၊ တဏှာကိုပယ်သတ်လိုက်လို့ တဏှာကင်းရှင်းသွားပြီဆိုရင် နောက်ထပ် ဘဝသစ်တွေ မဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ဘဝသစ်မဖြစ်ရင် ပဋိသန္ဓေနေ အို-နာ သေ အစရှိတဲ့ ဒုက္ခတွေ ကုန်တော့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခအားလုံး ကုန်ဆုံးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ နိရောဓသစ္စာအစစ်အမှန်ပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားမှာ သစ္စဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ သစ္ဆိကာတဗ္ဗန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကိစ္စဉာဏ်။ ။အဲဒီဒုက္ခချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့နိရောဓသစ္စာကိုတော့ ဉာဏ်နဲ့ မျက်မှောက်ပြုပြီးတော့ နေရမယ်၊ အာရုံပြုပြီးတော့ နေရမယ်၊ ပယ်ရမဲ့တရားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုင်းခြားရှုသိဘို့ရန်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိနဲ့မြင်ပြီး တော့နေသလိုကို မြင်ပြီးတော့ နေရမဲ့တရားပဲ၊ အာရုံပြုဘွယ် မျက်မှောက် ပြုဘွယ်ကိစ္စရှိတဲ့ တရားပဲလို့ သိတဲ့ကိစ္စဉာဏ်ပေါ်လာတယ်။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ အရိယသစ္စံ သစ္ဆိကာတဗ္ဗန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကတဉာဏ်။ ။အဲဒီ ဒုက္ခနိရောဓဆိုတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ငါဘုရား မျက်မှောက်ပြုပြီးလို့ သိတဲ့ ကတဉာဏ်ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်တရားဟာ နိရောဓ သစ္စာပဲလို့ ပဋိဝေဒသိတဲ့ သစ္စဉာဏ်၊ အဲဒီ နိရောဓသစ္စာဟာ မျက်စိနဲ့မြင်သလို မျက်စိအောက်ရောက်နေသလို မျက်မှောက်ပြုရမဲ့ကိစ္စရှိတယ်လို့ သိတဲ့ဉာဏ်က ကိစ္စဉာဏ်၊ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ကို ငါဘုရားမျက်မှောက်ပြုပြီးပြီလို့ သိတဲ့ဉာဏ်က ကတ ဉာဏ်လို့ နိရောဓသစ္စာအတွက် ဉာဏ်သုံးပါး ပေါ်လာပြန်ရော၊ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ကိုယ်ဘိုင်မမြင်ရသေးပဲနဲ့ဟာ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ သဘောမ ပေါက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘုန်းကြီးပြောခဲ့ပြီ၊ ဘုန်းကြီးအရင်က ပြောတယ်မဟုတ် လား၊ တောင်အောက်က နေတဲ့သူ့အမြင်နဲ့ တောင်ပေါ်က နေတဲ့သူ့ရဲ့ အမြင် ဟာ မတူဘူး၊ တောင်ပေါ်ကနေတဲ့သူရဲ့ အမြင်မျိုးကို ပြောပေမယ်လို့ တောင် အောက်က လူက သဘောမပေါက်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်တောင်ပေါ်လိုက်ပြီးလာတော့ မှ တောင်ပေါ်ကနေပြီး အား ဟုတ်သားပဲကိုလို့ အဲဒီလိုမြင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ အချိန်ကျတော့မှ နိရောဓ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိမှာပေါ့။

ကတံ ဒုက္ခနိရောဓံ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

မဂ္ဂသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံ၊ ဤသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ အမှာ သက်ပ္ပ အစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည်။ ဒုက္ခနိရောဓ ဂါမိနီပဋိပဒါ၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော။ အရိယသစ္စံ၊ အရိယသစ္စာဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါတုံးက၊ အနနုဿုတေသု၊ မကြားအပ်ဘူးကုန်သော၊ ဓမ္မေသု၊ မဂ္ဂသစ္စာတရားတို့၌။ စက္ခုံ၊ မံသာ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသကဲ့သို့ သိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်မျက်စိသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

အဲဒီဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကတော့ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်တရားရှစ်ပါးပဲ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲ၊ အဲသလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် သိတဲ့ဉာဏ်ကို သစ္စဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို ဒီမဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ လမ်းနဲ့ သွားရမယ်။ ဒီလမ်းမှတပါး ဒီပြင်လမ်းမရှိဘူး၊ နိဗ္ဗာန် သွားဘို့ရန် သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အမြင်မှန်ရှိရမယ်၊ ဘယ်လောက် အမြင်မှန်ရမလဲ၊ ပဌမဆုံးတော့ ကံနဲ့ ကံအကျိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့ သိမြင်တဲ့ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီက တဆင့်တက်ပြီးတော့ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သက ဒါဂါမိမဂ် အစရှိတဲ့ တဆင့်ထက်တဆင့် မြင့်မြင့်သွားတဲ့ မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ ဒီနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားပြီ၊ မျက်စိနဲ့ မြင်ရသလို နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွားပြီ။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ ဘာဝေတဗ္ဗန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကိစ္စဉာဏ်။ ။ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်ဖြစ်သော။ တံ ခေါ ပနိဒံ အရိယသစ္စံ၊ထိုမဂ္ဂသစ္စာတည်းဟူသော အရိယသစ္စာကို။ ဘာဝေတဗ္ဗံ၊ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ထိုက်၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အစရှိတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး (မဂ္ဂသစ္စာ) တရားများကို မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်လို့ သိမြင်တဲ့ ဉာဏ်တော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီဉာဏ်တော်ကို ကိစ္စဉာဏ် လို့ခေါ်တယ်။

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ ဘာဝိတန္တိ မေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနနုဿုတေသု ဓမ္မေသု စက္ခုံ ဥဒပါဒိ၊ ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ကတဉာဏ်။ ။တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ အရိယသစ္စံ၊ ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာဟူသော တရားကို။ ဘာဝိတံ၊ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေအပ်ပြီးပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအခါကာလတုန်းက။ အနနုဿုတေသု၊ ကြားမျှ မကြားဘူးကုန်သော။ ဓမ္မေသု၊ မဂ္ဂသစ္စာတရားတို့၌။ စက္ခုံ၊ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်ရသကဲ့သို့ သေသေချာချာ သိမြင်တဲ့ ဉာဏ်စက္ခုသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

အဲဒီဒုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေနိုင်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာတရားကို ငါဘုရားရဲ့ သန္တာန်မှာဖြစ်စေပြီးပြီ မဂ္ဂသစ္စာတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အားထုတ်ခြင်းကိစ္စ အားလုံးပြီးစီးပြီလို့သိတဲ့ဉာဏ်ကို ကတဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သစ္စာလေးပါးရှိတဲ့အနက် တပါးတပါးမှာ သစ္စဉာဏ်, ကိစ္စဉာဏ်, ကတဉာဏ်လို့ သုံးပါးစီဖြစ်လာတဲ့အတွက် သစ္စာလေးပါးဆိုတော့ ဉာဏ်တော် ၁၂-ပါး ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီဉာဏ်သုံးပါးအတွက် အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်းချုပ်ပြီးတော့ မှတ်ရမယ်ဆိုရင် ဒီတရားများဟာ ဒုက္ခသစ္စာပဲ၊ ဒီဟာက သမုဒယသစ္စာပဲ စသည်ဖြင့် သစ္စာတရားကို သိတဲ့ဉာဏ်က သစ္စဉာဏ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာအစရှိတဲ့ သစ္စာများအတွက် ဘာလုပ်ရေးကိစ္စရှိတယ်၊ ပြုလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စက ဘယ်ဟာ ပဲလို့ ကိစ္စကိုသိတဲ့ဉာဏ်က ကိစ္စဉာဏ်၊ အဲဒီပြုလုပ်သင့် ပြုလုပ်ထိုက်တဲ့လုပ်ငန်း ကိစ္စများ ပြုလုပ်ပြီးပြီလို့သိတဲ့ဉာဏ်က **ကတဉာဏ်**၊ အဲဒီလို မှတ်ထားရမယ်။

ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကို ရှေးက ဝန်မခံခဲ့ပဲ ယခုမှ ဝန်ခံပုံ

ယာဝကီဝဉ္စ မေ ဘိက္ခဝေ ဣမေသု စတူသု အရိယသစ္စေသု ဧဝံ တိပရိဝဋ္ဋံ ဒွါဒသာကာရံ ယထာဘူတံ ဉာဏဒဿနံ န သုဝိသုဒ္ဓံ အဟောသိ။နေဝ တာဝါဟံ ဘိက္ခဝေ သဒေဝကေ လောကေ သမာရကေ သဗြဟ္မကေ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ ပဇာယ သဒေဝ-မနုဿာယ အနုတ္တရံ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါတိ ပစ္စညာသိံ။

ယတော စ ခေါ မေ ဘိက္ခဝေ ဣမေသုစတူသု အရိယသစ္စေသု ဧဝံ တိပရိဝဋ္ဋံ ဒွါဒသာကာရံ ယထာဘူတံ ဉာဏဒဿနံ သုဝိသုဒ္ဓံ အဟောသိ။ အထာဟံ ဘိက္ခဝေ သဒေဝကေ လောကေ သမာရကေ သဗြဟ္မကေ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ ပဇာယ သဒေဝမနုဿာယ အနုတ္တရံ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါတိ ပစ္စညာသိံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယာဝကီဝဉ္စ၊ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ စတူသု၊ လေးပါးကုန်သော။ ဣမေသု အရိယသစ္စေသု၊ ဤအရိယသစ္စာတို့၌။ ဧဝံ၊ ဤပြခဲ့သည့်အတိုင်း။ တိပရိဝဋ္ဋံ၊ သုံးမျိုးသော ပြောင်းလဲခြင်းရှိသော (သစ္စာတပါး တပါးမှာ သစ္စဉာဏ်၊ ကိစ္စဉာဏ် ကတဉာဏ် ဟု ဉာဏ်သုံးမျိုးစီရှိသော) ဒွါဒသာကာရံ၊ ၁၂-ပါး အပြားရှိသော (သစ္စာတပါးတပါးမှာ ဉာဏ်သုံးမျိုးစီ ရှိတဲ့အတွက် သစ္စာလေးပါးဆိုတော့ ဉာဏ် ၁၂-ပါးရှိသော) ယထာဘူတံ၊ အဟုတ်အမှန်အတိုင်း။ ဉာဏဒဿနံ၊ သိနိုင်မြင်နိုင်သော ဉာဏ်အမြင်သည်၊ သုဝိသုဒ္ဓံ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသားရှိသည်၊ န ဟောတိ၊ မဖြစ်သေး။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝ၊ ထိုသစ္စာလေးပါးတရား၌ ဉာဏ်သုံးပါးဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ပါး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိသေးသမျှကာလပတ်လုံး။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ သဒေဝကေ၊ အောက်နတ်ပြည်ငါးထပ်ရှိ နတ်အပေါင်းနှင့်တကွဖြစ်သော။ သမာရကေ၊ မာရ်နတ်မင်းနှင့်တကွဖြစ်သော။ သဗြဟ္မကေ၊ ဗြဟ္မာနှစ်ဆယ်နှင့်တကွ ဖြစ်သော။ လောကေ၊ ဩကာသလောက၌။ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့်တကွဖြစ်သော။ သဒေဝမနုဿာယ၊ သမ္မုတိနတ်ဟုခေါ်သော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းဖြစ်တဲ့ ရှိရှိသမျှ လူအပေါင်းနှင့်တကွဖြစ်သော။ ပဇာယ၊ သတ္တလောက၌။

အနုတ္တရံ၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော။ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ၊ သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို မမှားစေကန် အမှန်ပိုင်ပိုင် ကိုယ်တိုင် သိမြင်တတ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါတိ၊ ထိုးထွင်း၍ သိပြီ၊ ရရှိပြီဟူ၍။ နေဝ ပစ္စညာသိံ၊ ဝန်ခံတော်မမူ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယတော စ ခေါ၊ အကြင်အခါ၌ကား။ မေ၊ ငါ ဘုရားမှာ။ စတူသု၊ လေးပါးကုန်သော။ ဣမေသု အရိယသစ္စေသု၊ ဤအရိယ သစ္စာတို့၌ (ပေ)။ ယထာဘူတံ၊ အဟုတ်အမှန်အတိုင်း။ ဉာဏဒဿနံ၊ သိနိုင် မြင်နိုင်သော ဉာဏ်အမြင်သည်။ သုဝိသုဒ္ဓံ၊ အလွန် ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထ၊ ထိုသို့သစ္စာလေးပါးတရား အပေါ်၌ ဉာဏ်အမြင် ရှင်းလင်းပြတ်သားရာ အခါ၌သာလျှင်။ အဟံ၊ ငါဘုရား သည်။ သဒေဝကေ၊ အောက်နတ်ပြည်ငါးထပ်ရှိ နတ်အပေါင်းနှင့်တကွဖြစ် သော (ပေ)။ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါတိ၊ ရပြီ၊ ဘုရားဖြစ်ပြီဟူ၍။ ပစ္စညာသိံ၊ ဝန်ခံတော်မူပြီ။

ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကြာ။ ။ဥရုဝေလတောထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားဒုက္ကရ-စရိယာကျင့်တော်မူခဲ့တာ ခြောက်နှစ်တိတိ ကြာခဲ့တယ်၊ အဲဒီခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ အချိန်ရှိသရွေ့တရားချည်းပဲ အားထုတ် နေတယ်၊ ဆွမ်းကိုတောင်ဘုဉ်းမပေးတော့ပဲ တနေ့လုံးမှ ပဲပြုတ်ရည်လေး တလက် ခုပ်စာလောက်သောက်လို့၊ တခါတလေ ဇီးသီးကလေးတလုံးသာ ဘုဉ်းပေးလို့၊ အဲဒီလို အစာအာဟာရတွေကို အဆမတန်လျှော့ပြီးတော့ အပြင်းအထန် တရားအားထုတ်တော်မူခဲ့တယ်၊ သေလုမျောပါး တပင်ပန်းကြီး အားထုတ် တော်မူခဲ့တယ်။ အဲဒီလောက်တရားကျင့်နေတဲ့အတွက် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းငါးဦးကလဲ သိပ်ကျေနပ်ပြီးအမျှော်ကြီး မျှော်လင့်နေကြတယ်။ ငါတို့သိဒ္ဓတ္ထအရှင်မြတ်တော့ ဘုရားဖြစ်တော့မယ်။ ဒီလောက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်မှတော့ ဧကန်ဘုရား ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ အမျှော်ကြီးမျှော်ပြီး ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်း ဝတ်ကြီးဝတ် ငယ်ပြုနေကြတယ်။ဒါပေမဲ့ ခြောက်နှစ်တိတိသာ ကြာလာခဲ့တယ်၊ သူတို့မျှော် လင့်သလိုမဖြစ်သေးပါဘူး၊ အလယ်အလတ် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းစဉ်မဟုတ်တဲ့ အတွက် ခန္ဓာကိုယ်သာ ပင်ပန်းဆင်းရဲပြီး ဘုရားအဖြစ် မရောက်ပါဘူး၊ အဲဒီလို

အချိန်မှာအမျှော်ကြီး မျှော်နေကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများကတော့ နဲနဲပါးပါးမှ အားတက်ပါစေတော့ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ သူတို့အားရှိရာ အားရှိကြောင်း စကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားက တခွန်းတပါဒမျှ မမိန့်ခဲ့ပါဘူး၊ သင်တို့မပျင်းကြနဲ့ မကြာခင် ငါဘုရားဖြစ်တော့မယ်၊ ဘုရားဖြစ်တော့မှာ မကြာတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုတကြိမ်တခါမျှ မိန့်မြွက်တော်မမူခဲ့ပါဘူး။

ဘုရားဖြစ်ကြောင်း မိန့်မြွက်ခြင်း။　။ယခုတော့ကား အရင်ကလို အတ္တကိလမထာနုယောဂ ဆန့်ဆန့် တပင်တပန်းကြီး မကျင့်တော့ပဲ ဆွမ်းခံဘဉ်းပေးပြီး ခပ်မှန်မှန်တရားအားထုတ်လို့ မြတ်စွာဘုရားမှာ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်တဲ့ဉာဏ်တော်များ ပေါ်ပေါက်လာပြီ၊ သစ္စာလေးပါးကိုသိမြင်တဲ့ဉာဏ်တော်များ အလွန်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားလာပြီ အဲဒါကြောင့် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေ စုဝေးနေထိုင်ရာ သြကာသလောကကြီးနဲ့ သတ္တလောကအတွင်းမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့သမ္မာသမ္ဗောဓိလို့ခေါ်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ငါရရှိပြီ၊ ငါဘုရားဖြစ်ပြီလို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများကို မိန့်မြွက်တော်မူတယ် ယုံမကြည်ဖြစ်နေကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများကို မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မိန့်တော်မူခဲ့တယ်။

အမြင့်မြတ်ဆုံး ဉာဏ်တော်။　။ဒီနေရာမှာ "အနုတ္တရံ၊ အခြားအခြားသော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သော အမြင့်မြတ်ဆုံး အသာလွန်ဆုံးဖြစ်သော။သမ္မာသမ္ဗောဓိံ အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်ကို (သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မမှားကေန် အမှန်ပိုင်ပိုင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို)။ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ရရှိတော်မူပြီ"။ ရရှိတော့ကာ မြတ်စွာဘုရား ရရှိထားတဲ့ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်ဟာ အခြားအခြားသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်တယ်။ အဲဒီလိုအသာလွန်ဆုံး အမြင့်မြတ်ဆုံး ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်ကို "အနုတ္တရ သမ္မာသမ္ဗောဓိ" လို့ခေါ်ဆိုသတ်မှတ်ထားရတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်တုံးဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဒီအရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်ကြီး ရတော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် အလုံးစုံကို အကုန်အစင်သိမြင်တဲ့ ဘာမဆိုအကုန်သိတဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးကိုပါ ရပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်၊

မြတ်စွာဘုရားမှာ ဒီအရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်ကြီး ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် အကြောင်းအရာ တခုခု မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိချင်လို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် ဘာမဆို သိနိုင်တော့တယ်။

ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဟာ ရှင်ဘုရင် အဘိသိက်လဲသွန်းလိုက်ရော ဒီနိုင်ငံနှင့်ဆိုင်တဲ့ စိုးပိုင်စရာ ဟူသမျှ အကုန်လုံးပိုင်ရော၊ အဲဒီလိုပဲ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဟာ ဗုဒ္ဓအဘိသိက် သွန်းလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီဗုဒ္ဓဘိသိက် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်လဲရရော အကုန်လုံးသိမြင်နိုင်တဲ့ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးလဲ မြတ်စွာဘုရားမှာရပြီး ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီသဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးဟာ အားရစရာ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဘယ်လောက်များ သတ္တိကြီးကျယ်ပါသတုံးဆိုတော့—

ဇာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ၊ ဒေသိတဗ္ဗမ္ပိ အာသယံ။
ဒေသကော ယေန ဉာဏေန၊ ဒေသေတု တဿတေဇသာ။

ဒေသကော၊ နည်းမှန်လမ်းကျ ဟောညွှန်ပြသည့် ဒေသကထွတ်တင် ဘုရားရှင်သည်။ ယေန ဉာဏေန၊ အပေါင်းဂုဏ်အင် အကြောင်းစုံလင်မှ အစဉ်ဖြစ်ပေါ် အကြင်သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ဖြင့် ဇာနိတဗ္ဗံ သိဘွယ်အများ ဉေယျတရားကို။ ပဇာနာတိ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ ဒေသိတဗ္ဗမ္ပိ၊ ဟောပြစဘွယ် သွယ်သွယ်များဖြင့် တရားဆင်နည်းကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ တရားတဖုံ နည်းမျိုးစုံအောင် အကုန်ဆင်ပြင် သိမြင်တော်မူပါပေ၏။ အာသယံ၊ သိန်းသန်းကုဋေ များဝေနေ၏ ထွေထွေဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ ဣန္ဒြေနုရင့် ခွဲဝေချင့်၍ အသင့်ပိုင်ပိုင် သိမြင်တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ တဿဉာဏဿ၊ ပါရမီအပေါင်း ဆင့်ဆင့်လောင်းသဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေါ် ထိုသဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏။ တေဇသာ၊ အစွမ်းသုံးဘော် တန်ခိုးတော်ဖြင့်။ ဒေသေတု၊ ထိုထိုကိစ္စ မလွဲရအောင် နိစ္စပုံသေ ညွှန်ပြတော်မူပါစေသတည်း။

ပါရမီကံကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရ။ ။သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဉာဏ်တော်ကြီးကို ရဘို့အတွက် ကျောထောက် နောက်ခံ ပါရမီကုသိုလ်ကံတွေကို ဘဝပေါင်းများစွာ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ရတယ်၊

အစပိုင်းတုန်းက ဘုန်းကြီး ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မျက်လုံးတော်တွေထုတ်ပြီးတော့ လှူတဲ့အခါတုန်းက သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရပါလို၏။ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝ ဆင်ဖြူတော် လှူတော့လဲ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရပါလို၏၊ ဘယ်စည်းစိမ်ကိုမှ မရချင်ဘူး၊ အဲဒီ ဉာဏ်ကြီး ရချင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ ဆုတောင်းပြီးတော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပါရမီတွေ အကုန်လုံး အကြောင်းစုံမှ ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့ ဉာဏ်တော်ကြီး "ယေန ဉာဏေန၊ အကြောင်းဂုဏ်အင် ပေါင်းစုံလင်မှ၊ အစဉ်ဖြစ်ပေါ် အကြင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့်။ ဇာနိတဗ္ဗံ၊ သိဘွယ်အများ ဉေယျတရားကို။ ပဇာနာတိ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူနိုင်၏" သိစရာဟူသမျှ အကုန်သိတယ်။

အကုန်သိ ဆိုသည်ကို မယုံသူရှိခြင်း။ ။ဘုန်းကြီးတို့ကတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရှေးအကြောင်းကံ ကြီးကျယ်ပုံကို သိထားတာဖြစ်တော့ အကုန်သိဆိုတာကို ယုံတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့လူများက မယုံကြဘူး၊ သည့်ပြင် ဘာသာဝင်လူတွေ မဆိုထားနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တွေထဲကတောင်မှ တချို့က ဘယ်လိုယူဆကြသလဲဆိုတော့ သစ္စာလေးပါး တရားနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ တရားတော်များကိုတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကဓာတ်တွေ ဘာတွေတော့ သိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ယူဆကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ပိဋကကျမ်းဂန်တွေထဲမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ်တော်အမျိုးမျိုး ပြထားတာရှိတယ်၊ အဲဒီဉာဏ်တော် အများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ ဣန္ဒြိယပရော ပရိယတ္တ ဉာဏ်တော်နဲ့ အနေကဓာတု နာနာဓာတု လောကဉာဏ်တော်နှစ်ပါး အကြောင်းကိုပဲ ဘုန်းကြီးပြောပြပါမယ်။

ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉာဏ်။ ။ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉာဏ်တော် ဆိုတာ သတ္တဝါတွေရဲ့ အတွင်းဓာတ်ခံ စိတ်နေ သဘောထားကို သိနိုင်တဲ့ဉာဏ်တော်ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် မှာ သတ္တဝါတဦးဦးကို မြင်တော်မူလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဒီသတ္တဝါဖြင့် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရမယ်၊ မရဘူး၊ ကျွတ်ထိုက်တယ်၊ မကျွတ်ထိုက်ဘူး၊ ဒီသတ္တဝါဟာ ဖြင့် သဒ္ဓိန္ဒြေ ပညိန္ဒြေ အရည်အချင်းက ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းရှိတယ်၊ အဲဒီလို ခွဲခြားသိနိုင်တဲ့ဉာဏ် ကို ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတော့

ကာ သတ္တဝါတယောက်ဟာ သဒ္ဓိန္ဒြေလို့ခေါ်တဲ့ သဒ္ဓါတရား အရည်အချင်းက ပင်ပိုလ်ရနိုင်လောက်အောင် မြင့်နေပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပညိန္ဒြေလို့ခေါ်တဲ့ ဉာဏ် အရည်အချင်းက နိမ့်နေသေးတယ်၊ အဲဒီလိုသတ္တဝါကိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဉာဏ်အရည်အချင်း မြင့်လာစေတဲ့ တရားကို ဟောတော်မူတယ်၊ ဉာဏ်အရည် အချင်းကတော့ မြင့်ပါရဲ့၊ သဒ္ဓါတရား အရည်အချင်းက နိမ့်နေသေးတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် သဒ္ဓါတရား မြင့်တက်စေနိုင်တဲ့ တရားကို ဟောတော်မူတယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားမှာ အဲဒီလို သတ္တဝါတွေရဲ့ အတွင်းခေတ်ခံ စိတ်ခေတ်ကိုသိထားတော့ သူတို့နဲ့ ထိုက်တန်ရာ ထိုက်တန်ရာ တရားကို ရွေးကောက် ရွေးကောက်ပြီး ဟောတော်မူတဲ့အခါ သတ္တဝါတွေဟာ သောတာပန်တို့ သကဒါဂါမ်တို့ အနာဂါမ်တို့ ရဟန္တာတို့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အာသယံ၊ သိုးသန်း ကုဋ္ဌ မျှားနေနေရာ၏ တွေတွေဆန္ဒ အလျှော်ယ ခေတ်ခံကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ ဣန္ဒြေနှုရင့် ခွဲချင့်၍ အသင့်ပုံသေ သိမြင်တော်မူနိုင်ပါပေ၏၊ အဲဒီလို ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တ ဉာဏ်တော်ဟာ သတ္တဝါတိုင်း သတ္တဝါတိုင်းရဲ့ အတွင်း ခေတ်ခံ အလျှောသယကို သိမြင်နိုင်တယ်၊ ဟောဒီ ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြင့် သဒ္ဓါတရားက ဘယ်အခြေအနေရှိတယ်၊ ပညာက ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဝီရိယက ဘယ်လောက်၊ သမာဓိက ဘယ်အဆင့်အတန်း၊ အဲဒီလို ခွဲခြားပြီးတော့ သိမြင် နိုင်တယ်။

အနေကခေတု နာနာခေတု လောကဉာဏ်။ ။ပြီးတော့ အနေကခေတု နာနာ ခေတု လောကဉာဏ်တော်ဆိုတာ ဘယ်လိုဉာဏ်လဲဆိုတော့ သက်ရှိသက်မဲ့ သင်္ခါရလောက အကြောင်းအရာတွေ ခန္ဓာအာယတနခေတ်တွေ အဲဒါတွေကို သိမြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်လို့ဆိုတယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားမှာ အဲဒီဉာဏ်တော်ရှိတဲ့အတွက် ဒီတရားတွေက ခန္ဓာ၊ ဒီတရားတွေက အာယတန၊ ဒီတရားတွေက ခေတ်လို့သိတယ်၊ ပြီးတော့ သက်မဲ့လောကမှာဆိုရင် ဥပမာ—သစ်ပင်တပင်အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ဒီ သစ်ပင်ဟာ ဒီခေတ်လွန်ကဲတဲ့အတွက် ပင်လုံးက ဖြူဖွေးနေတယ်၊ ဒီခေတ်လွန်ကဲလို့ မဲနက် နေတယ်၊ ချောညက်နေတယ်၊ ဒီခေတ်လွန်ကဲလို့ အခေါက်ထူတယ်၊ သို့မဟုတ် အခေါက်ပါးတယ်၊ ဒီခေတ်လွန်ကဲလို့ အရွက်ကဒီအဆင်းအရောင်နဲ့ ဒီပုံသဏ္ဍာန်

ရှိတယ်၊ အပွင့်က ဒီအရောင် ဒီအနံ့၊ အသီးက ဒီအရသာစသည်ဖြင့် ခွဲခြားသိမြင်နိုင်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားမှာ အဲဒီလိုသိမြင်တော်မူတဲ့အတိုင်း အဲဒီသက်မဲ့လောကအကြောင်းတွေကို ဟောမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ဟောလို့ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါတွေဟောလို့လဲ သတ္တဝါတွေ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်ကြောင်း မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘယ်မှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရနိုင်ပါ့မလဲ။

လောကဓာတ်သိပ္ပံအကြောင်းလဲ သိဟာပဲ။ ။အဲဒီတော့ကာ ယခုခေတ်တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထင်သလို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က လောကဓာတ်အကြောင်းတွေကို မသိဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိပါတယ်၊ ဓာတ်သတ္တုအ ကုန်ခွဲပြီးတော့ သိပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်မှာ ဒီသဗ္ဗညုတဉာဏ် ရမယ့်အကြောင်း ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ကထဲက အသက်တွေစွန့်၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေစွန့်၊ ဒီလိုစွန့်ပြီးတော့ ဒီတရားရအောင်လို့ ကြိုးစားလာတယ်၊ နောက်ဆုံးဘဝကျတော့လဲ သေသေကျေကျေ ကြိုးစားတယ်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ် မရပဲနေမလား၊ အကုန်လုံး မသိပဲရှိပါမလား။

မဟောပဲကျန်တဲ့တရားများ။ ။တနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိတယ်၊ ယင်းတိုက်ပင်အောက်မှာ သံဃာတော်များနှင့် သီတင်းသုံးပြီးတော့နေတုန်း အောက်မှာကျနေတဲ့ ယင်းတိုက်ရွက်ကလေးတွေကို လက်နဲ့ ဆုပ်ယူပြီးတော့ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားလက်ထဲက ယင်းတိုက်ရွက်နှင့် ဟိုသစ်ပင်ပေါ်ရှိတဲ့အရွက်တွေဟာ ဘယ်ဟာက များတုံး၊ မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် ကွာပါတယ်ဘုရား၊ လက်တော်မှာရှိတဲ့ ယင်းတိုက်ရွက်က နည်းနည်းလေးပဲ ရှိပါတယ်၊ အပေါ်မှာရှိတဲ့ ယင်းတိုက်ရွက်တွေက မရေမတွက်နိုင်အောင် များပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီလိုဘဲ ငါဘုရား သိပေမယ့် မဟောပဲနှင့် ချန်ထားတဲ့တရားတွေက အပေါ်ကအရွက်တွေလို အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ယခုငါဘုရားဟောတဲ့တရားတော်တွေကတော့ လက်ထဲမှာဆုပ်ထားတဲ့ သစ်ရွက်လောက်ပဲရှိတယ်လို့ မိန့်တော်မူတယ်။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး ဟောတော်မူတယ်လို့

ဆိုပေမဲ့ မဟောပဲ မဟောပဲနဲ့ ချန်ပြီးတော့ လိုရာလောက် လိုရာလောက် ကွက်ကွက်ပြီးတော့ ဟောတဲ့တရားတွေသာ ဖြစ်တယ်၊ သိတော်မူရဲ့သားနှင့် မဟောပဲ ချန်ထားတဲ့တရားတွေ အများကြီး ကျန်ရစ်ပါသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မဟောပါသလဲ။

ခေတ်ကြီးတိုးတက်လေ လောဘတိုးလာလေ။ ။ဒီလိုလေ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာတာက သတ္တဝါတွေချမ်းသာဘို့ ပွင့်တော်မူလာတယ်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရအောင် ပွင့်တော်မူလာတယ်၊ ဒီတော့ သံသရာထဲမှာ ငြီးငွေ့ပြီးတော့ သံဝေဂဖြစ်တဲ့တရားတွေကိုသာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟောတော်မူလေ့ရှိတယ်၊ လောကကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီးတော့ တဏှာတွေပွါးမဲ့တရားကို မဟော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် သိပေမဲ့ မဟောပါဘူး၊ ကဲ....စဉ်းစားကြည့်စမ်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အခုလောက ခုခေတ်က တိုးတက်လာလိုက်တာတဲ့၊ ညာဏ်တွေကြီးလွန်းလို့ တိုးတက်လာလိုက်တာတဲ့၊ တခြားနိုင်ငံကို မပြောနဲ့ ဗမာနိုင်ငံမှာပဲ စစ်ပြီးတဲ့ခေတ်မှာ တိုးတက်လာလိုက်တာတဲ့၊ တကယ်ထဲ ဘာတွေ တိုးတက်လာသလဲ၊ မော်တော်ကားတွေ လေယာဉ်ပျံတွေ တိုးတက်လာတယ်၊ သည့်ပြင် လိုချင်စရာပစ္စည်းအမျိုးမျိုး အလှပြင်စရာပစ္စည်းအမျိုးမျိုး တိုးလာတယ်၊ အဲဒါတွေတိုးတက်လာတော့ ဒါတွေကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ တဏှာလောဘတွေ မနာလိုဝန်တို ဣဿာမစ္ဆရိယတွေ တိုးလာတယ်၊ အဲဒီအလှအပ ပြင်ဆင်စရာပစ္စည်းပေါလေလေ တဏှာလောဘတွေကြီးလေလေ၊ မတရားမှုတွေ နိုင်ငံမှာ ပြန့်လာလေ၊ ဒီတော့ခေတ်ကြီးက တိုးတက်တဲ့ခေတ်ကြီးလို့ ဘုန်းကြီးက ဝန်ခံပါတယ်၊ လောကအလိုက် တိုးတက်တာမှန်ပါတယ်၊ မော်တော်ကားတွေ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာတယ်၊ လေယာဉ်ပျံတွေ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာတယ်၊ အစားအသောက်တွေဟာ တကယ်ထဲ ခေတ်အမျိုးမျိုးတွေ သွင်းပြီးသကာလ ကောင်းအောင်လုပ်ပေးလာတယ်၊ မှန်တယ်၊ ဒါ တိုးတက်တယ်၊ အဲဒါတိုးတက်တော့ ဘာ တိုးတက်သလဲလို့ဆိုတော့ တဏှာတိုးတက်တယ်၊ တဏှာတိုးတက်လို့ရှိလျှင် ဘာဖြစ်သတုံး ဒုက္ခတွေတိုးတက်မယ်၊ ယခုဘဝလည်း ဒုက္ခတွေတိုးတက်မယ်၊ နောင်သံသရာလည်း ဒုက္ခတွေတိုးတက်မယ်၊

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဒီတဏှာလောဘ တိုးတက်မဲ့ တရားလမ်းတွေကို ဟောတော်မူမတဲ့လား၊ ယခု အနုမြူခေတ်တွေ ဘာတွေကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် သိတော်မူတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဟောပါပြီတဲ့၊ လက်တွေ့လဲ လုပ်ကြပါပြီတဲ့၊ဒီလိုဆိုရင် တဏှာလောဘတွေ တိုးတက်လာမှာပေါ့၊ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက မတိုးတက်ရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ မရှိရဘူးလို့ မဆိုလိုဘူး၊ သို့သော် လဲပဲ ဘုရားကို မပုတ်ခတ်ပါနဲ့၊ ဘုရားရဲ့ဉာဏ်တော်ကိုတော့ မထိပါနဲ့၊ မသိလို့ မဟောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လောကဓာတ်တွေကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က အကုန်လုံးသိတော်မူပါတယ်။

ကိုယ်ကျိုးစွန့် အားထုတ်ခဲ့ခြင်း။ ။ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကလေ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ် မရခင် ကျင့်တော်မူတဲ့ စခန်းတွေကိုလည်း ကြည်ညိုလိုက်တာ၊ ကြည်ညိုလိုက်တာ။ မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝတုန်းက ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ပဲနဲ့ သတ္တဝါတွေ အတွက် ဖြည့်ကျင့်တော်မူတဲ့ပါရမီတွေကို ကြည်ညိုလိုက်တာ၊ မျက်လုံးထုတ်ပြီး တော့ လှူတာဟာ ကိုယ်ကျိုးတဲ့လား၊ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ရှိလို့တဲ့လား၊ ဘယ် ဟုတ်မလဲ မျက်မမြင်တဲ့သူ မြင်ပါစေတော့လို့ ထုတ်ပြီးတော့လှူတာ၊ ထီးနန်းကို စွန့်ပြီးတော့ တောထွက်တာဟာ ကိုယ်ကျိုးတဲ့လား၊ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ပြီးသကာလ မေတ္တာဘာဝနာနဲ့ နေချင်လို့ တောထွက်တာ။

အဲဒီတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ပါရမီဖြည့်တော်မူတဲ့အခါတုန်းကလည်း ကိုယ်ကျိုးမပါပါပဲလား၊ နောက်တော့ ဘုရားဖြစ်တော်မူတဲ့အခါကျတော့လဲ ထီးနန်းစွန့်ပြီးတော့ တောထွက်လာတာဟာ ကြွားချင်လို့လား၊ ဂုဏ်ပကာသန လိုချင်လို့လား၊ အမယ်လေး သိဒ္ဓတ္ထတို့ ဘယ်လောက်များ စွမ်းသလဲဆိုတဲ့ နာမည် လိုချင်လို့တဲ့လား၊ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ဘုရားကို တချို့က ပေါ့ပေါ့ဆဆလေး တွေးကြတော့ ဘုန်းကြီးက မခံချင်လိုက်တာ၊ မခံချင်လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ဉာဏ်တော်ကို သူတို့ အကဲမခတ်နိုင်လေစွ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ပါရမီတော်တွေကို သူတို့ အာရုံမပြုနိုင်လေစွ၊ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို မှန်းပြီးသကာလ မကြည်ညိုတတ်လေစွ၊ အဲသလိုပဲ ဘုန်းကြီးက သနားမိပါတယ်။

ဇာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ၊ ဒေသိတဗ္ဗမ္ပိ အာသယံ။
ဒေသကော ယေန ဉာဏေန၊ ဒေသေတု တဿ တေဇသာ။

ဒေသကော၊ နည်းမှန်လမ်းကျ ဟောညွှန်ပြသည့် ဒေသကထွတ်တင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ယေန ဉာဏေန၊ အပေါင်းဂုဏ်အင် အကြောင်းစုံလင်မှ အကြောင်းဖြစ်ပေါ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့်။ ဇာနိတဗ္ဗံ၊ သိဘွယ်အများ ဉေယျတရားကို။ ပဇာနာတိ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူပါပေ၏။ ဒေသိ-တဗ္ဗမ္ပိ၊ ဟောပြစဘွယ် သွယ်သွယ်များဖျင် တရားဆင်နည်းကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ တရားတဖုံ နည်းမျိုးစုံအောင် ဖုံဖုံဆင်ပြင် သိမြင်တော်မူနိုင်ပါပေ၏"။ တရားတပုဒ်ဘပုဒ်ဆိုရင် ဟိုလိုလဲ ဟောနိုင် ဒီလိုလဲ ဟောနိုင် ဟောပုံ ဟောနည်း အမျိုးမျိုးစီစဉ်ပြီးတော့ တရားနာပရိသတ်တွေ နားမလည်ဘူးလို့မရှိရအောင် ဟောတော်မူတယ်။ အဲဒါကြောင့် တရားတဖုံဘဖုံကို ဟောပုံဟောနည်း အမျိုးမျိုးစုံလင်သွားအောင် အစီအစဉ်အမျိုးမျိုး တရားဆင်နည်းအမျိုးမျိုးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က သိမြင်တော်မူတယ်။

ဣန္ဒြေအနုအရင့် သိတော်မူပုံ။ ။အာသယံ၊ သိန်းသန်းကုဋေ များဝေဝနေ၏ ထွေထွေဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ ဣန္ဒြေနုရင့် ခွဲဝေချင့်၍မလင့်ပုံသေ သိမြင်တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ သတ္တဝါတွေရဲ့ အတွင်းဓာတ်ခံအလိုက် ဆန္ဒလို့ခေါ်တဲ့ အဇ္ဈာသယကိုလဲ သိမြင်တော်မူတယ်၊ ဒီသတ္တဝါဟာဖြင့် သူ့စိတ်သူ့ဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိနေတယ်၊ သူ့မှာသဒ္ဓါတရားဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေက နုနေသေးတယ်၊ သို့မဟုတ်ရင့်သန်နေပြီး ထက်မြက်နေပြီ၊ ဉာဏ်ပညာဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေက နုနေသေးတယ်၊ သို့မဟုတ် ထက်သန်နေပြီ၊ ဘယ်တရား ဘယ်တရားဟောရင် အဲဒီသတ္တဝါဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု သိမြင်လိမ့်မယ်၊ အကျွတ်တရား ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က သိမြင်တော်မူတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သတ္တဝါ ဘယ်သတ္တဝါတွေများ ရာဂ ဒေါသ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာ မှုန်အညစ်အကြေးတွေ နည်းပါးနေပါလိမ့်မလဲ၊ သူတို့ရဲ့သဒ္ဓါပညာ အစရှိတဲ့ ဣန္ဒြေအနုအရင့်က ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီအချိန်မှာ တရားဟောရင် တရားထူးကို သူတို့ရမလား မရဘူးလား၊ ဒီတရား

ဟာ သူတို့ဆန္ဒ သူတို့စိတ်ဓာတ် သူတို့စရိုက်နဲ့ ကိုက်ညီရဲ့လား မကိုက်ညီဘူးလား၊ အဲဒီလို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတ္တဝါတွေဟာ တရားထူးရဘို့အတွက် ကြောင့်ကြစိုက်တော်မူတယ်၊ လုံ့လဝီရိယ ကြီးမားတော်မူတယ်။

ဒါကြောင့် အာသယံ၊ သိန်းသန်းကုဋေ မျှားမပေနော၏ ထွေထွေဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ လူခြေနွယ်ရင့် ခွဲဝေချင့်၍ မလင့်ပုံသေ သိမြင်တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ တသ္မာ ဉာဏာသာ၊ ပါရမီအပေါင်း ဆင့်ဆင့်လောင်းမှ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေါ် ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏။ တေဇသာ၊ အစွမ်းသုံးတော် တန်ခိုးတော်ဖြင့်။ ဒေသေတု၊ ထိုထိုကိစ္စ မမှားရအောင် နိစ္စပုံသေ ညွှန်ပြတော်မူပါစေသတည်း။

ဘုရားရှင်ထံ ဆုတောင်းခြင်း ။ဘုန်းကြီး ကြိုးစားအားထုတ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ မှားယွင်းမသွားရအောင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းဖြင့် ညွှန်ပြတော်မူပါဘုရားလို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဆုတောင်းတိုင်ကယ်လိုက်တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မေးစရာရှိတယ်၊ အဲဒီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးနဲ့ ညွှန်ပြပါရစေလို့ ဆုတောင်းတော့ ညွှန်သလို့လား၊ အဲဒီလို ကပ်တဲ့သူက ကပ်စရာရှိကယ်၊ ဒီလိုတော့လဲ မညွှန်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ကြွပြီးတော့ ဒီလိုလုပ် ဒီလိုလုပ်ပါတော့ ဘယ်ညွှန်ပြပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တခုခုလုပ်ခါနီးမှာ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်ရတော့ တခါတည်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ သမာဓိ တော်တော်ကောင်းသွားတယ်၊ သမာဓိတော်တော်ကောင်းတော့ ဉာဏ်က ယှက်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ လုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်ဟာ မမှားနိုင်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ ဘုရားကို အာရုံပြုနေတဲ့ စိတ်နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ အာရုံတွေ ရောက်နေတဲ့စိတ်ဟာ အလွန်ကွာခြားတယ်၊ နဲနဲမှ မတူဘူး၊ အဲဒီလို ဘုရားအာရုံပြုလို့ သမာဓိရတဲ့အခါ ဉာဏ်ကောင်းကောင်းကလေးပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အလုပ်ကိစ္စ မမှားနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် "ဒေသေတု၊ ထိုထိုကိစ္စ မမှားရအောင် နိစ္စပုံသေ ညွှန်ပြတော်မူပါစေသတည်း။" လို့ ဘုန်းကြီးက မြတ်စွာဘုရား ကိုပင့်တည်ပြီးတော့ ဆုတောင်းတယ်။

ဇာနိတဗ္ဗံ ပဇာနာတိ၊ ဒေသိတဗ္ဗမ္ပိ အာသယံ၊
ဒေသကော ယေန ဉာဏေန၊ ဒေသေတု တဿ တေဇသာ။

ဒေသကော၊ နည်းမှန်လမ်းကျ ဟောညွှန်ပြသည့်။ ဒေသာထွတ်တင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ယေန ဉာဏေန၊ အပေါင်းဂုဏ်အင် ကြောင်း စုံလင်မှ အကြောင်ဖြစ်ပေါ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့်။ ဇာနိတဗ္ဗံ၊ သိဘွယ် အများ ဉေယျတရားကို။ ပဇာနာတိ၊ ဆုံးစကုန်စင်။ သိမြင်တော်မူပါပေ၏။ ဒေသိတဗ္ဗမ္ပိ၊ ဟောပြစဘွယ် သွယ်သွယ်များဖျင်။ တရားဆင်နည်းကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ ဆုံးစကုန်စင် သိမြင်တော်မူပါပေ၏။ အာသယံ၊ သိန်းသန်း ကုဋေ၊ များဝေနေ၏ ထွေထွေဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကိုလည်း။ ပဇာနာတိ၊ ဆုံးစ ကုန်စင် သိမြင်တော်မူပါပေ၏။ တဿ၊ ပါရမီအပေါင်း အဆင့်ဆင့်လောင်းမှ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေါ် ထိုသဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏။ တေဇသာ၊ အစွမ်းသုံး တော် တန်ခိုးတော်ဖြင့် "(၁) သိစရာတွေ အကုန်လုံးသိတဲ့အစွမ်း။ (၂) တရား တမျိုးတမျိုးအတွက် ဟောပုံ ဟောနည်း အမျိုးမျိုး တီထွင်နိုင် စီစဉ်နိုင်တဲ့ အစွမ်း။ (၃) သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်ကြိုက်အလိုဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကို သိနိုင်တဲ့ အစွမ်း"။ အဲဒီလို သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ရဲ့ အစွမ်းသုံးတော် တန်ခိုးဖြင့်။ ဒေသေတု၊ ထိုထိုကိစ္စ မမှားရအောင် နိစ္စပုံသေ ညွှန်ပြတော်မူပါစေသတည်း။

အဲဒီလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဒီသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီး ရပြီလို့ ဝန်ခံတော်မူတာဟာ ဘယ်အခါကျမှ ဝန်ခံတော်မူသလဲဆိုတော့ ဒီသစ္စာ လေးပါးတရားကို သစ္စဉာဏ် ကိစ္စဉာဏ် ကတဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဉာဏ်သုံးမျိုး, ဉာဏ်ဘဆယ့်နှစ်မျိုးနဲ့ သိတော်မူတဲ့အခါကျမှ ဝန်ခံတော်မူတယ်၊ ဒါကြောင့်—

"ယတော စ ခေါ မေ ဘိက္ခဝေ ဣမေသု စတူသု အရိယသစ္စေသု
ဧဝံ ပတိရိဝဋ္ဋံ ဒွါဒသာကာရံ ယထာဘူတံ ဉာဏဒဿနံ သုဝိသုဒ္ဓံ
အဟောသိ၊ အထာဟံ ဘိက္ခဝေ သဒေဝကေ လောကေ သမာရကေ
သဗြဟ္မကေ သဿမဏဗြာဟ္မဏိယာ ပဇာယ သဒေဝမနုဿာယ
အနုတ္တရံ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓေါတိ ပစ္စညာသိံ။"

လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီလို ဝန်ခံတော်မူပြီးတဲ့နောက်မှာ—

ဉာဏဉ္စ ပန မေ ဒဿနံ ဥဒပါဒိ၊ အကုပ္ပါ မေ ဝိမုတ္တိ၊ အယမန္တိမာ ဇာတိ၊ နတ္ထိ ဒါနိ ပုနဗ္ဘဝေါတိ။

မေ၊ ငါဘုရားမှာ။ ဒဿနံ၊ ရှုရှိပြီးသော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်စသည်ကို ပြန်လှန်စဉ်းစားသိမြင်နိုင်သော။ ဉာဏံ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီ။

ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ပုံ။ ။ငါဘုရားမှာ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ကို ရပြီးတဲ့နောက်မှာပဲ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ခေါ်တဲ့ ဉာဏ်တမျိုး ထပ်ဖြစ်လာတယ်၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဆိုတာ နောက်ထပ်ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တော်မူတယ်။ ဘယ်လို စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူသလဲ ဆိုတော့— မေ၊ ငါဘုရား၏။ ဝိမုတ္တိ၊ ယခုရရှိထားတဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်သည်။ အကုပ္ပါ၊ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှ မပျက်စီးနိုင်တော့ပြီ။ အယံ၊ ဤယခု ဘဝ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ခြင်းသည်။ အန္တိမာဇာတိ၊ နောက်ဆုံး ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ခြင်း ပေတည်း။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပုနဗ္ဘဝေါ၊ နောက်ထပ်ဖြစ်စရာ ဘဝသစ်သည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိတော့ပြီ။ ငါဘုရားမှာရှိတဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်တရားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပျက်စီး နိုင်အောင် ခိုင်မြဲတဲ့တရားဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလိုခိုင်မြဲတဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရရှိထားတဲ့ အတွက် ငါဘုရားမှာ နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေ မနေရတော့ဘူး၊ ဒီယခုဘဝ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့တာဟာ နောက်ဆုံး ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ နောက်ထပ် ငါဘုရားမှာ ဘဝသစ်ဖြစ်စရာ မရှိတော့တဲ့အတွက် ယခုဘဝဟာ နောက်ဆုံး ဘဝ ဖြစ်တယ်လို့ အဲဒီလို စဉ်းစားဆင်ခြင်သိမြင်တဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

တဏှာလောဘတွေ ဘုရားမှာ လုံးဝမရှိ။ ။မြတ်စွာဘုရားမှာ ဘယ်အရာကိုမှ တဏှာလောဘဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းနဲ့ ငြိကပ်တွယ်တာမနေဘူး၊ စွဲလမ်းခင်မင်မနေဘူး၊ ဒီဘဝ ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလဲ ခင်မင်တွယ်တာ မနေဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တောင်မှ ခင်မင် တွယ်တာမနေတော့ရင် ဘယ်မှာ သူတပါးကို ခင်မင်တွယ်တာတော့မလဲ၊ ဒီပြင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ခင်မင်တွယ်တာဘို့ ဆိုတာလဲ ဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ၊ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားမှာ အဲဒီလို ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာကိုယ်တောင် မခင်မင် မတွယ်

တာတွေ့ဘူးဆိုရင် နောက်ဘဝ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလဲ ဘယ်မှာခင်မင်တွယ်တာနေတော့မလဲ၊ အဲဒါဟာ တဏှာလောဘဆိုတဲ့ သမုဒယဇတွေ မြတ်စွာဘုရားမှာ လုံးဝမရှိတော့လို့ပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှေးရှေးဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတွေနဲ့ ဒီဘဝမှာပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေ အများကြီးရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တဏှာလောဘဆိုတဲ့ အစေးမရှိတော့တဲ့အတွက် ဟိုဘဝ ဒီဘဝတွေ ငြိကပ်ထပ်ဖြစ်မနေတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားမှာ ဒါနောက်ဆုံးဘဝ၊ ဒါနောက်ဆုံး ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဖြစ်တယ်။

ပုထုဇဉ်မှာ တဏှာအစေး ကပ်ပုံ။ ။ဘုန်းကြီးတို့လို ပုထုဇဉ်တွေကျတော့ တဏှာအစေးက ရှိနေတော့ ဟိုအာရုံ ဒီအာရုံတွေမှာ ငြိကပ်နေတတ်တယ်၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့ ဒီပြင်ဟာမဆိုထားနဲ့ ဘုန်းကြီးအခု တမူးဘောနေတာလေးကိုပဲ ကိုယ့်ဟာကို ကျေနပ်သာယာပြီး နေမိတတ်သေးရဲ့၊ ဆွမ်းစားတဲ့အခါမှာလဲ ဆွမ်းဟင်း ဆွမ်းတွေ အရသာခံ သာယာလို့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကျောင်းကလေးကိုလဲ တခါတခါ သာယာလို့၊ အဲဒီလို တဏှာလောဘ အစေးတွေဟာ ဆွမ်းကျောင်းစတဲ့ ဟိုအာရုံ ဒီအာရုံတွေ လိုက်ကပ်နေတယ်။

အဲဒီလို တဏှာဆိုတဲ့ အစေးမရှိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကတော့ "အယံ၊ ဤယခုဘဝအတွက် ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ခြင်းသည်။ အန္တိမာဇာတိ၊ နောက်ဆုံးပဋိသန္ဓေ နေခြင်းဖြစ်၏။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဝါ၊ ယခုကစ၍။ ပုနဗ္ဘဝေါ၊ နောက်ထပ်ဖြစ်ရာ ဘဝအသစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိတော့ပြီ။ ဉာဏံ၊ ဤသို့။ ဉာဏ ဒဿနံ၊ ပြန်၍ဆင်ခြင်တဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီလို့ ဟောတော်မူတယ်။

ဘုရားမှာ ဇာတိရှိလို့ ဇရာဒုက္ခရှိတယ်။ ။ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်မှာ တဏှာ လောဘ မကုန်ခန်းသေးတဲ့ ရှေးရှေးဘဝတွေတုန်းက ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဆိုတဲ့ ကံတွေကိုပြုလုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ရှေးရှေးဘဝ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်တော်မြတ်မှာ ဇာတိဒုက္ခရှိတော့ ဇရာ, ဗျာဓိဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေလဲ ရှိရပြန်တယ်။ ဒေဝဒတ်က ကျောက်တုံးနဲ့ လှိမ့်ချလို့ ခြေမတော်မှာ

သွေးခြည်ဥလို့ အခင်းမတန် ခံတော်မူရတယ်၊ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး ကျတော့ ဝမ်းတော် လားတော်မူရတယ်၊ ဒါတွေကတော့ တဏှာမကင်းပဲ စိမံခဲ့တဲ့ ရှေးကံတွေက ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို အကျိုးပေးနေသေးတာပဲ၊ ဟောတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာရှိနေသေးသရွေ့တော့ တဏှာအရှင်းခံပြီး ပြုတဲ့ ကံတွေကတော့ နှိပ်စက်နိုင်သမျှ လိုက်နှိပ်စက်နေတာပဲ။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တော်ရင့်မကြီးကိုပဲ ဒီဒုက္ခလိုက်ပေးနေသေးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် နောက်ဘပ် ပဋိသန္ဓေ မနေရတော့ပေမယ်လို့ ဒီဘဝမှာတော့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ခံတော်မူရပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက တခါတခါမှာဆိုရင် အိုမြတ်စွာဘုရားတောင်မှ ဒီဒုက္ခတွေ ခံရသေးတာ၊ ငါက ဘာမို့လဲ တကထဲ ကြိတ်ခံ အံကြိတ်ခံ၊ ဒီဒုက္ခတွေဟာ ပယ်ရှားပစ်လို့လဲ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝသံသရာက ပြုခဲ့တဲ့အမှားတွေ ယခုအကြွေးဆပ်ပေါ့လို့ ဆိုပြီးတော့ကြိတ်မှိတ်ခံတယ်၊ ဟို တခါတုန်းက ပခုက္ကူမှာ နေစဉ်အခါတုန်းက ဆွမ်းပေးသွားတော့ ဆင်းရဲတော့ အိုဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်လေ သူ့ရှေ့ကံကြောင့် ဝေရဥ္စာပြည်မှာ သိတင်းသုံးတဲ့အခါတုန်းက ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး မုယောဆန် အစိမ်းကို ဘုဉ်းပေးတယ်၊ ဘုရားရှင့်မကြီး ကိုယ်တော်မြတ်က မုယောဆန် ဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ဝါတွင်းသုံးလနေတော်မူခဲ့ရတယ်ဆိုလျှင် ငါတို့က သုံးနှစ် သုံးဘဝ သုံးသက်ခံပေါ့၊ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲလို့ အဲဒီလို စိတ်ထဲမှာ ဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်တော့ အဲဒီဒုက္ခဟောတော်ကို သက်သာသွားတယ်။

ဣဒမဝေါစ ဘဂဝါ၊ အတ္တမနာ ပဉ္စဝဂ္ဂိယာ ဘိက္ခူ ဘဂဝတော ဘာသိတံ အဘိနန္ဒုန္တိ။

ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ တရားကို နှစ်သက်ကြပုံ။ ။ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဣဒံ၊ ဤခမ္မစကြာ တရားတော်ကို။ အဝေါစ၊ မိန့်တော်မူပြီ။ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဘာသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်သော ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို၊ ပဉ္စဝဂ္ဂိယာ၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီအမည်ရှိကုန်သော။ ဘိက္ခူ၊ ရဟန်းတို့သည်၊ အတ္တမနာ၊ လွန်စွာနှစ်သက် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်

ကြကုန်သည်။ ဟုဘွား၊ ဖြစ်၍။ အဘိနန္ဒုံ၊ နှစ်နှစ်သက်သက် လက်ခံတော်မူကြ လေကုန်ပြီ။

မြတ်စွာဘုရားက နတ္ထိ ဒါနိ ပုနဗ္ဘဝေါလို့ ဆိုရင်ပဲ ဘုရားတရားတော် ကုန်သွားပြီ၊ ဓမ္မစကြာတရား ဒီတွင်ကုန်သွားပြီ၊ အဲဒီနောက်မှာ ဣဒမဝေါစ အစရှိတဲ့ ပါဠိတော်များကတော့ ဟိုသင်္ဂါယနာ တင်တော့မှ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့က ဓမ္မစကြာ တရားတော်ရဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ပုံ အထွေ့ထွေ့တွေ စုံစုံလင်လင် သိရအောင် မိန့်ဆိုထားတဲ့စကားများပါပဲ။

ရှင်ကောဏ္ဍည သောတာပန်ဖြစ်ပုံ

> ဣမသ္မိံ စ ပန ဝေယျာကရဏသ္မိံ ဘညမာနေ အာယသ္မတော ကောဏ္ဍညဿ ဝိရဇံ ဝီတမလံ ဓမ္မစက္ခုံ ဥဒပါဒိ ယံကိဉ္စိ သမုဒယဓမ္မံ သဗ္ဗံ တံ နိရောဓဓမ္မန္တိ။

ဝေယျာကရဏ။ ။ဝေယျာကရဏဆိုတဲ့စကားကို လူတွေက နားမလည်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်များမှာ နာမည်အမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊ တချို့တရားတော်ကို သုတ္တလို့ခေါ်တယ်၊ တချို့ကို ဂေယျလို့ခေါ်တယ်၊ တချို့တရားတော်ကို ဂါထာလို့ခေါ်တယ်၊ တချို့တရားတော်ကျတော့ ဝေယျာကရဏလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ဝေယျာကရဏဆိုတဲ့ တရားတော်မှာ ဂါထာမပါဘူး၊ မေးခွန်းထုတ်လိုက် ဖြေဆိုလိုက်နဲ့ပဲ ဒီလို စကားပြေ ရှိးရှိးနဲ့ပဲ ဟောသွားတယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက 'သေယျထိဒံ'လို့ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ရော၊ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကပဲ ပြန်ပြီးတော့ 'သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာ သင်္ကပ္ပေါ'စသည်ဖြင့် ဖြေဆိုပြန်ရော၊ ဒါဒီလို အမေးတို့ အဖြေတို့နဲ့ သွားပြီးတော့ ဂါထာမပါပဲ ဟောတော်မူတဲ့ တရားတော်ကို ဝေယျာကရဏလို့ ခေါ်တယ်။

"ဣမသ္မိံ ဝေယျာကရဏသ္မိံ၊ ဤဂါထာမဖက် အမေးအဖြေသက်သက်သာ ဖြစ်သော တရားတော်ကို။ ဘညမာနေ၊ ဟောတော်မူအပ်သည်ရှိသော်။ အာယသ္မတော ကောဏ္ဍညဿ၊ အရှင်ကောဏ္ဍည၏။ ဝိရဇံ၊ အပါယ်သို့ရောက်ကြောင်း မကောင်းသော ရာဂ ဒေါသ မောဟ တည်းဟူသော မြူမှုကင်းသော။ ဝီတမလံ၊ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာဟူသော အညစ်အကြေးကင်းသော။ ဓမ္မစက္ခုံ၊ သစ္စာ

လေးပါး တရားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်နိုင်တဲ့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်ဟူသော စက္ခုသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။ ယံကိဉ္စိ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော တေဘူမက တရားဟူသမျှသည်။ သမုဒယဓမ္မံ၊ ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိ၏၊ တံ သဗ္ဗံ၊ ထိုဖြစ်ခြင်းသဘောရှိတဲ့ တေဘူမက တရားဟူသမျှသည်၊ နိရောဓဓမ္မံ၊ ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏”။

ဖြစ်တာမှန်သမျှ ပျက်တာချည်းပဲ၊ ။အရှင်ကောဏ္ဍညမှာ သစ္စာလေးပါး တရားကို သိမြင်နိုင်တဲ့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဆိုတဲ့ ဉာဏ်စက္ခု ပေါ်လာတယ်၊ ပကတိမျက်စိမှာ မြူကော့ အညစ်အကြေး တွေ မရှိသလိုပဲ၊အရှင်ကောဏ္ဍညရဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်စက္ခုမှာ လဲပဲ “ဝိရဇံ၊ အပါယ်သို့ လားရောက်ကြောင်း မကောင်းသော ရာဂ ဒေါသ မောဟတည်း ဟူသော မြူမရှိဘူး”။ အပါယ်သို့ ရောက်နိုင်တဲ့ မြူမရှိဘူး၊ နည်းနည်းကလေး နည်းတဲ့မြူတော့ ရှိတယ်နော်၊ မြူကြမ်းကြီးတွေကော့ မပါဘူး၊ “ဝီတမလံ၊ ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ ဟူသော အညစ်အကြေးမှကင်းသော။ ဓမ္မစက္ခုံ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကိုသိမြင်တတ်တဲ့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်သည်။ ဥဒပါဒိ၊ထင်ရှားဖြစ်ပြီ”။ လို့ ဒီဓမ္မစကြာအဆုံးမှာ အရှင်ကောဏ္ဍည သောတာပန် ဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒီ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က ဘယ်လောက်ကောင်းတုံးဆိုတော့ ဘာ မြူမှ မရှိဘူး၊အပါယ်ကို ရောက်စေနိုင်တဲ့ ရာဂ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဒေါသ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မရှိဘူး၊ မောဟကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မရှိဘူး၊ နောက်ပြီး စွဲလမ်းတဲ့ ဒိဋ္ဌိဆိုတာ လည်း မရှိဘူး၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် အပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ တရားတော်မြတ် ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ သံသယဖြစ်တဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ လည်း မဖြစ်ဘူး၊ အရှင်ကောဏ္ဍညမှာ အဲဒီလို အင်မတန်ကောင်းတဲ့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ် ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် အရှင်ကောဏ္ဍညက ဘယ်လိုစဉ်းစား ဆင်ခြင်လိုက်သလဲဆိုတော့ “ယံ ကိဉ္စိ သမုဒယဓမ္မံ၊သဗ္ဗံတံ နိရောဓဓမ္မံ” ဖြစ်တာပျက်တာ ချည်းပါပဲလားလို့ အဲဒီလို နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ချတဲ့ အနေနဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်တယ်၊ ဖြစ်တာ မှန်သမျှ ပျက်တာချည်းပဲ၊ ဖြစ်တာမှန်သမျှ ပျက်တာချည်းပဲ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်နေသရွေ့ ပျက်အောင်လုပ်နေတာပဲ၊ အဖြစ်တွေ များများနေသရွေ့ အပျက် တွေ များများခံနေရမှာပဲ၊ အဲဒါတွေ ကောက်ချက်ချပြီးတော့ “ယံ ကိဉ္စိ၊

ဒုက္ခြင်းမဲ့ဥဿုံ၊ အလုံးစုံသော တရားဟူသမျှသည်။ သမုဒယဓမ္မံ၊ ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိ၏'' အသက်ရှိတာဖြစ်ဖြစ် အသက်မရှိတဲ့ စီးပွါးဥစ္စာဖြစ်ဖြစ် ''တံ သဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံးစုံ ဖြစ်သောဟူသမျှသည်။ နိရောဓဓမ္မံ၊ ချုပ်ပျောက်ခြင်းသဘောရှိ၏။ အားလုံး ဖြစ်ပျက်ပဲ ဖြစ်ပျက်ပဲ၊ ဖြစ်တာမှန်သမျှ ပျက်တာချည်းပဲ၊ သတ္တဝါတွေက မျက်စိနဲ့မမြင်လို့ ပျက်တာကို မမြင်ရပေမဲ့ ခုဖြစ်ခုပျက်၊ ခုဖြစ် ခုပျက်၊ မမြဲတဲ့ ရုပ်နာမ်ချည်းပဲလို့ ဒီသဘောလို ကောက်ချက်ချတော်မူလိုက်တယ်။

နတ်ဗြဟ္မာတို့ ကောင်းချီးပေးပုံ

ပဝတ္တိတေ စ ပန ဘဂဝတာ ဓမ္မစက္ကေ ဘုမ္မာ ဒေဝါ သဒ္ဒမနုဿာဝေသုံ၊ ဧတံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိံ တိ။

ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓမ္မစက္ကေ။ တရားတည်းဟူသော စကြာရတနာကို။ ပဝတ္တိတေ၊ လည်စေတော်မူအပ်ပြီးသည်ရှိသော်၊ ဘုမ္မာ၊ မြေကြီးပေါ်၌ မှီတည်နေကုန်သော။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည် (ဘုမ္မာဒေဝါ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်) သဒ္ဒံ၊ အသံကို။ အနုဿာဝေသုံ၊ တဆင့်ကြားအောင် ကြွေးကြော်ကြကုန်ပြီ (ဘယ်လို ကြွေးကြော်ကြသလဲဆိုရင်) ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဗာရာဏသိယံ၊ ဗာရာဏသီမြို့၏ အနီး၌။ ဣသိပတနေ၊ ဣသိပတန အမည်ရှိသော။ မိဂဒါယေ၊ မိဂဒါဝုန်တော၌၊ အနုတ္တရံ၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်သော။ ဧတံ ဓမ္မစက္ကံ၊ ဤတရားရတနာ ယာဉ်စကြာကို။ ပဝတ္တိတံ၊ လည်စေတော်မူအပ်ပြီ။ လောကသ္မိံ၊ သတ္တလောက၌။ သမဏေန ဝါ၊ ရဟန်းသည်သော်၎င်း၊ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်သော်ရှင်။ ဒေဝေန ဝါ၊ နတ်သည်သော်၎င်း။ မာရေန ဝါ၊ မာရ်နတ်သည်သော်၎င်း။ ဗြဟ္မုနာ ဝါ၊ ဗြဟ္မာသည်သော်၎င်း။ ကေနစိ ဝါ၊ အခြားသော မည်သည့်ပညာရှိ တဦးတယောက်မျှသည်သော်၎င်း။ ဧတံ၊ ဤတရား စကြာရတနာကို။ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ၊ ပြောင်းပြန် လည်သွားအောင် မလှည့်နိုင်၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ အနုဿာဝေသုံ၊ တဆင့်ကြားအောင် ကြွေးကြော်ကြကုန်ပြီ။

တရားစကြာရတနာ။ ။ဓမ္မစက္ကဆိုတဲ့ ပါဠိစကားကို မြန်မာလို ဓမ္မစကြာလို့ပဲ ခပ်လွယ်လွယ် ခေါ်ထားပါတယ်။ ဓမ္မ-ဆိုတာက သဒ္ဓါ, ပညာစတဲ့ လောကုတ္တရာတရားများကို ပြောတာ၊ စက္က-ဆိုတာက စကြာတို့ စက်ဝန်း စက်ဝိုင်း စက်ဘီးတို့ကိုပြောတာ၊ အဲဒီစကြာတို့ စက်ဘီးတို့ဟာ အဆက်မပြတ် လည်နေသလို သဒ္ဓါ, ပညာစတဲ့ တရားများကလဲ အဆက်မပြတ် လည်နေတယ်၊ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သဒ္ဓါ, ပညာ-စတဲ့ တရားတွေကိုလဲ စကြာလို့ စက်ဘီးလို့ တင်စား ခေါ်ဝေါ်ထားတာ၊ အဲဒီတော့ တိုတိုပြောရရင် ဒီဓမ္မစက္က(ဓမ္မစကြာ)ဆိုတာ သဒ္ဓါ, ပညာ-စတဲ့ တရားစကြာ၊ တရားစက်ဝန်း၊ တရားစက်ဘီးလို့ဆိုလိုတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က "ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ" စသည်ဟောပြီး ပတ်ပတ် လည်အောင် လှည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အရှင်ကောဏ္ဍည-စတဲ့ တရားနာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သဒ္ဓါ,ပညာ-စတဲ့ တရားစကြာဟာ ဆက်ကာဆက်ကာ လည် သွားတယ်။ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဘယ်လောက် ထိအောင် လည်သွားသလဲဆိုရင် တရားနာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မဂ်ဖိုလ်ရသည်အထိ မဂ်ဖိုလ်အဆင့် ရောက်သည်အထိ သူတို့ရဲ့ သဒ္ဓါ, ပညာ-စတဲ့ တရားစကြာ ရတနာကြီး လည်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် "ဘဂဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဓမ္မစက္ကံ၊ တရားရတနာ ယာဉ်စကြာကို။ ပဝတ္တိတံ၊ လည်အောင် လှည့်အပ်ပြီးသည်ရှိသော်"လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါဖြင့် တရားရတနာ ယာဉ်စကြာ ကိုလည်အောင်လှည့်တယ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ· တရားစကြာကို လည်အောင် လှည့်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူတယ်လို့ ပြောတာပါပဲ။

နတ်ဗြဟ္မာများရဲ့ အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်သံ ။အဲဒီလို ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူပြီးတဲ့ အခါ ကျတော့ ဘုမ္မစိုးနတ်တွေက ကြွေးကြော်ကြတယ်၊ ဘုမ္မစိုးနတ်ဆိုတာ သစ်ပင် ပေါ်မှာရှိတဲ့နတ်တို့၊ တောတွေ တောင်တွေမှာ ရှိတဲ့နတ်တို့ စသည်ဖြင့် ဒီမြေပြင်နဲ့ ဆက်စပ်မှီတည်နေတဲ့ နတ်တွေကို ပြောတာ၊ အဲဒီ ဘုမ္မစိုး နတ်တို့ရဲ့ ကြွေးကြော်သံကိုကြားရတော့ စတုမဟာရာဇ် နတ်တွေကလဲ ထပ်ကြွေးကြော် ကြပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအသံ ကြားရတော့ တာဝတိံသာနတ်တို့ ယာမာ

နတ်တို့ တုသိတာနတ်တို့ နိမ္မာနရတိနတ်တို့ ပရနိမ္မိတ ဝသဝတ္တီနတ်တို့ အဲဒီလို အထက်အထက် နတ်တွေကလဲ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ထပ်ကြွေးကြော်ကြပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဗြဟ္မာတွေကပါ ကြားတော့ တခါထပ်ကြွေးကြော်ကြပြန်တယ်၊ အဲဒီနတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေက ဘယ်လိုကြွေးကြော်ကြသလဲ—

"ဧဝံ ဘဂဝတာ ဗာရာဏသိယံ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ အနုတ္တရံ ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တိတံ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ သမဏေန ဝါ ဗြာဟ္မဏေန ဝါ ဒေဝေန ဝါ မာရေန ဝါ ဗြဟ္မုနာ ဝါ ကေနစိ ဝါ လောကသ္မိံတိ"တဲ့။

ဗာရာဏသီမြို့အနီး ဣသိပတန အမည်ရှိတဲ့ မိဂဒါဝုန်တောမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တရားစကြာကြီးကို မြတ်စွာဘုရားက လည်အောင် လှည့်နေပါတယ်၊ အဲဒီလို လှည့်လို့ တရားစကြာ ရဟတ်ကြီး ပတ်ပတ်လည်နေတာကို ဘယ် ရဟန်း ပုဏ္ဏား၊ ဘယ် လူနတ်ဗြဟ္မာ ပညာရှိ တဦးတယောက်မှ ပြောင်းပြန် လည်သွားအောင် မလှည့်နိုင်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်ကြတယ်၊ သူတို့ ဆိုလိုတာက "မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီ ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို ဘယ်သူကမှ မှားတယ်လို့ မကန့်ကွက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။

ဘုရားဟောတာ ပယ်သူမှ မငြင်းနိုင်။ ။လောကမှာ သမဏ ဗြာဟ္မဏဆိုတဲ့ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိကြပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓမ္မစကြာကြီး လည်နေတာကို အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောင်းပြန် ပြန်ပြီးတော့ ကန့်လိုက်စမ်း၊ "ဒုက္ခာ အနရိယာ အနတ္ထသံဟိတာ" အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်ဟာ ဒုက္ခသာ ဖြစ်တယ်၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး"လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတယ်ဟော၊ အဲဒါကို သမဏဗြာဟ္မဏ ဆိုတဲ့ ပညာရှိတယောက်ယောက်က "ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အတ္တကိလမထာနုယောဂ အကျင့်ဟာ သုခရှိပါတယ်၊ အကျိုးရှိပါတယ်" လို့ ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။ ပြီးတော့ "ဇာတိပိ ဒုက္ခာ၊ ဇရာပိ ဒုက္ခာ"လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒါကို ပြောင်းပြန် ပြန်တွန်းလိုက်စမ်း၊ "ဇာတိပိ သုခါ ဇရာပိ သုခါ"လို့ ပြောင်းပြန် ပြောလိုက်စမ်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောလိုက်စမ်း၊ ဘယ်ပညာရှိကမှ အဲဒီလို ပြောင်းပြန်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ပဲ

တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်တို့ သိကြားတို့ မာရ်နတ်တို့ကမှ အဲဒီလို ဆန့်ကျင်ဘက် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဗြဟ္မာမင်းကြီးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို သူ ဖန်ဆင်းတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးနေတယ်၊ ကမ္ဘာကြီးကို ငါဖန်ဆင်း ထားတာ၊ သတ္တဝါတွေ အားလုံးကိုလဲ ငါဖန်ဆင်းထားတာလို့ ထင်နေတယ်၊ အဲဒီ ဗြဟ္မာမင်းကြီးကလဲ ဓမ္မစကြာကို ပြောင်းပြန် ပြန်တွန်းကြည့်စမ်းဦး၊ မြတ်စွာဘုရားက "ဒုက္ခဟာ တဏှာသမုဒယကြောင့် ဖြစ်တယ်"လို့ ဟောတော် မူတယ်၊ အဲဒါ မှားပါတယ်၊ တဏှာသမုဒယကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်တာ မဟုတ် ပါဘူးလို့ ဧရာမတန်ခိုးရှင်ဖြစ်တဲ့ အဲဒီ ဗြဟ္မာကြီးက မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ် မှန်ပါတယ်လို့သာ သူဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ "ဒုက္ခအားလုံး ချုပ်ဆုံး ကုန်ခန်းရာဖြစ်တဲ့ နိရောဓလို့ခေါ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရှိတယ်"လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အစရှိတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တည်းဟူသော မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းစဉ်နဲ့သာ ရောက်နိုင်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုက်ရောက်စေနိုင်တဲ့ လမ်းစဉ်ဟာ အဲဒီ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းစဉ်သာ ဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတယ်၊ အဲဒီလို ဘုရားဟောထားတဲ့ တရားတော် တွေ မှားနေပါတယ်လို့ ဗြဟ္မာမင်းကြီး မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓမ္မစကြာ ရတနာမြတ်ကြီး လည်ပတ်နေတာကို ပြောင်းပြန် ပြန်လည်သွား အောင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးက တွန်းလှည့်ပစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်–

"အပ္ပဋိဝတ္တိယံ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ပလည်စေနိုင်သော။ ဝါ၊ ပြောင်းပြန် လည်သွားအောင် တွန်းလှည့်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော။ ဇောတ် မမှားကုံ၊ ဤတရား ရတနာ ယာဉ်စကြာကို။ ပဝတ္တိတံ၊ လည်စေတော်မူအပ်ပေပြီ"လို့ နတ် ဗြဟ္မာ တွေက ကြွေးကြော်လိုက်ကြတာ။ တရားနာတဲ့ နေရာမှာ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ အများကြီးပေါ့၊ သူတို့ကလဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကြွေးကြော်ကြမှာပဲ၊

တသောင်းသော လောကဓာတ် တုန်လှုပ်ပုံ

ဣတိဟ တေန ခဏေန တေန လယေန တေန မုဟုတ္တေန ယာဝ ဗြဟ္မလောကာ သဒ္ဒေါ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆိ၊ အယဉ္စ ဒသသဟဿီ လောကဓာတု သံကမ္ပိ သမ္ပကမ္ပိ သမ္ပဝေဓိ၊ အပ္ပမာဏော စ ဥဠာရော ဩဘာသော လောကေ ပါတုရဟောသိ အတိက္ကမ္မ ဒေဝါနံ ဒေဝါနုဘာဝန္တိ။

ဣတိ၊ ဤသို့ကြေးကြော်လိုက်ခြင်းကြောင့်။ တေန ခဏေန၊ ထိုတခဏချင်းမှာပင်။ တေန လယေန၊ ထိုလယလို့ခေါ်တဲ့ အခိုက်အတန့် ကာလအတွင်းမှာပင်။ တေန မုဟုတ္တေန၊ ထိုတမုဟုတ် အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပင်။ ယာဝ ဗြဟ္မလောကာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင်။ သဒ္ဒေါ၊ ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူပြီဆိုတဲ့ ကြေးကြော်သံသည်။ အဗ္ဘုဂ္ဂစ္ဆိ၊ လွှမ်းမိုးပြန့်နှံ့သွားလေပြီ။ အယဉ္စ ဒသသဟဿီ လောကဓာတု၊ ဤတသောင်းသော စကြာဝဠာ လောကဓာတ်သည်လည်း။ သံကမ္ပိ၊ အထက်တက်ကာ လွန်စွာတုန်လှုပ်ပြီ။ သမ္ပကမ္ပိ၊ တက်ချီတလှည့် သက်ချီတခါ လွန်စွာတုန်လှုပ်ပြီ။ သမ္ပဝေဓိ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ ယိမ်းနွဲ့ကာဖြင့် လွန်စွာတုန်လှုပ်ပြီ။ အပ္ပမာဏော၊ အတိုင်းအတာ ပမာဏ မပြုနိုင်လောက်အောင် များပြားလှစွာသော။ ဥဠာရော၊ ပြန့်ပြောသော။ ဩဘာသော စ၊ ဒေသနာ ဉာဏ်တန်ခိုး နတ်တန်ခိုးကြောင့်ဖြစ်သော အရောင်အလင်းသည်လည်း။ လောကေ၊ တသောင်းသော စကြာဝဠာ လောကဓာတ်၌။ ဒေဝါနံ၊ နတ်တို့၏။ ဒေဝါနုဘာဝံ၊ ယူဇနာပေါင်းများစွာ အရောင်အလင်း ဖြာနိုင်သော နတ်တန်ခိုးကို။ အတိက္ကမ္မ၊ ကျော်လွန်၍။ ပါတုရဟောသိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။

အဲဒီလို ကြေးကြော်ကြတဲ့အသံတွေ သာဓုအနုမောဒနာခေါ်တဲ့ အသံတွေဟာ ဗြဟ္မာ့ပြည်အထိ လွှမ်းသွားလို့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေဟာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားတဲ့အပြင်၊ ဒီ တသောင်းသော စကြာဝဠာလောကဓာတ်ကြီးပါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုန်လှုပ် သွားတယ်၊ အရောင်အဝါတွေလဲ ထိန်လင်း သွားတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဥဒါန်းကျူးပုံ

အထခေါ ဘဂဝါ ဣမံ ဥဒါနံ ဥဒါနေသိ "အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော၊ အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညောတိ"။

မြတ်စွာဘုရား—ဒီဓမ္မစကြာတရားဟောပြီးလို့ ရှင်ကောဏ္ဍည သောတာပန်ဖြစ်လျှင်ပဲ ဘုန်းရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဥဒါန်းကျူးတော်မူတယ် "ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍညသည်။ အညာသိ ဝတ ဘော၊ သိပါပြီကလားဟရို့။"

ကောဏ္ဍညသိပြီ၊ ငါ့ဟောတဲ့သစ္စာလေးပါးတရားသိသွားပြီ၊ အဲဒီလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးတော်မူတယ်။ ဥဒါန်းကျူးဆိုတာဟာ စိတ်ထဲမှာ မြုံပြီးတော့ မထားပဲနဲ့ အပြင်ဘက် ထွက်လာတဲ့ ဝမ်းသာတဲ့စကားကို ဥဒါန်းလို့ ခေါ်တယ်။

အညာသိ ကောဏ္ဍည အမည်ရပုံ။ ။ဒီတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီဖြည့်လာတာဟာ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကျွတ်တမ်း ဝင်လာအောင်ပါရမီဖြည့်လာတာဖြစ်တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီမှာ အဦးဆုံးရှင်ကောဏ္ဍည သစ္စာလေးပါး တရားသိတယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်မှာ အင်မတန် ပီတိ သောမနဿဖြစ်ပြီးတော့ "အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော၊ အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော"လို့ အဲဒီလို ဥဒါန်းကျူးတော်မူတယ်၊ အဲဒီလိုဥဒါန်းကျူးရင့်တာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ နဂိုက "ကောဏ္ဍည" ဆိုတဲ့ အရှင်မြတ်ဟာ ယခု "အညာသိ ကောဏ္ဍည"လို့ နာမည်ရသွားတယ်။ နဂိုတုန်းကတော့ ကောဏ္ဍညလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ယခု မြတ်စွာဘုရားက "အညာသိ ဝတ ဘော ကောဏ္ဍညော" လို့ အမိန့်ရှိတော်မူတဲ့ ဒီစကားကလေးကို ယူပြီးတော့ "အညာသိ ကောဏ္ဍည၊ အညာသိ ကောဏ္ဍည"လို့ခေါ်ကြတယ်။

အညာသိ ကောဏ္ဍည ရှင်ရဟန်းအဖြစ်တောင်းပုံ

အထ ခေါ ပန အာယသ္မာ အညာသိ ကောဏ္ဍညော ဒိဋ္ဌဓမ္မော ပတ္တဓမ္မော ဝိဒိတဓမ္မော ပရိယောဂါဠှဓမ္မော တိဏ္ဏဝိစိကိစ္ဆော ဝိဂတကထံကထော ဝေသာရဇ္ဇပ္ပတ္တော အပရပ္ပစ္စယော သတ္ထုသာသနေ ဘဂဝန္တံ ဧတဒဝေါစ "လဘေယျာဟံ ဘန္တေ ဘဂဝတော သန္တိကေ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ လဘေယျံ ဥပသမ္ပဒန္တိ"။

အထ ခေါ၊ သောတာပန် ဖြစ်ပြီးရာ ထိုအချိန်၌၊ အာယသ္မာ အညာသိ ကောဏ္ဍညော၊ အရှင်အညာသိ ကောဏ္ဍညသည်၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မော၊ မြင်အပ်ပြီးသော

သစ္စာလေးပါးတရားရှိသည်။ သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်ရပြီးသည် "ဘယ်တော့မှ မမြင်ရဘူးတဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားကို ရှင်ကောဏ္ဍည မြင်သွားပြီ၊ မြင်ဆိုတာကလဲ အဝေးကလှမ်းမြင်တဲ့ အမြင်မျိုးကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့မြင်တာ၊ ဉာဏ်ထဲမှာ ဆိုက်ရောက်လာတာ၊ အဲဒါကြောင့် ပတ္တဓမ္မော၊ ဉာဏ်ဖြင့်ရောက်အပ်သော သစ္စာလေးပါးတရားရှိသည်။ ဝိဒိတဓမ္မော၊ ဉာဏ်ဖြင့်သိအပ်ပြီးသော သစ္စာလေးပါးတရားကို ဉာဏ်ဖြင့်ဝင်ရောက် မွှေနှောက်သိမြင်ပြီးသည်။ တိဏ္ဏဝိစိကိစ္ဆော၊ ယုံမှားသံသယကို ကျော်လွန်ပြီးသည်။ အရှင်ကောဏ္ဍညမှာ ယုံမှားသံသယလို့ခေါ်တဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုလို့ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာလေးပါးတရားကို ဟောထားပြီးဆိုတော့ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်နေပြီကိုး။

ဝိဂတကထံကထော၊ သို့လော သို့လော တွေးတောယုံမှားခြင်းမရှိသည်။ သတ္ထုသာသနေ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်၌။ ဝေသာရဇ္ဇပ္ပတ္တော၊ ရွံ့ရှာခြင်းကင်း ရဲရင့်သူအဖြစ်သို့ရောက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမတော်ကို ဘယ်သူက လာမေးမေး ရဲရဲဖြေနိုင်တာပဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာအကြောင်းလာမေး၊ ရဲရဲပဲ၊ ရှုံ့တွန့်ရှုံ့တွန့်ကို မရှိဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ သာသနာဆိုတာ သစ္စာလေးပါးစတဲ့တရားတော်တွေ အဆုံးအမတော်တွေပဲ။

ကိုယ်တိုင်သိမြင် ယုံကြည်ခြင်း။ ။အပရပ္ပစ္စယော၊ သူတပါးကို ယုံကြည်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ မိမိကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ခြင်းရှိသည်။ တချို့က အပြောကောင်းလို့ ယုံကြည်တာ၊ ပြီးတော့ သူတပါးကို ယုံကြည်တာနဲ့လဲ ကြည်ညိုတယ်၊ ဒါကလဲ ဘုန်းကြီး တပါးကို ကိုယ်တော့ ဘယ်အကြောင်းမှ မသိပါဘူး၊ ဘယ်သူက ပြောတာနဲ့ ငါလဲ ကြည်ညိုလိုက်မိတာပဲ၊ ရှင်ကောဏ္ဍညက ဒီလိုကြည်ညိုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကို သူကိုယ်တိုင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိလို့သာ ဘုရားကို ကြည်ညိုတာ၊ အဲဒါကြောင့် အပရပ္ပစ္စယော၊ သူတပါးကိုယုံကြည်၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းမဟုတ်ပဲ ကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီးသည်ဖြစ်၍။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဧတံ ဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ လျှောက်ပြီ။

နဂိုက ရသေ့-ယခုမှ ရဟန်းအဖြစ်တောင်း။ ။ဘဒ္ဒေ၊ မြတ်စွာဘုရား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သန္တိကေ၊ အထံတော်၌။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရှင်အဖြစ်ကို။ လဘေယျံ၊ ရပါရစေဘုရား။ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ သန္တိကေ၊ အထံတော်၌။ ဥပသမ္ပဒံ၊ အထက်တန်း ရဟန်းအဖြစ်ကို။ လဘေယျံ၊ ရပါလို၏။ ရပါရစေ ဘုရားလို့ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းတာ၊ နဂိုကရသေ့ ယခုမှ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းတာ၊ ဒီတော့မှ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က "ဧဟိဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ ဧဟိ၊ သင်အလိုရှိတဲ့ ရှင်ရဟန်း ရဟန်းအဖြစ်ကို လက်ခံလော့"လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းအဖြစ် ရပုံ

ဘဂ္ဂဝါကျာ ဒေ-မှာ၊ စရ ဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာဒုက္ခဿ အန္တ-ကိရိယာယ။

မဟာ၊ ငါဘုရားသည်။ ဓမ္မော၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို။ သွာက္ခာတော၊ ကောင်းစွာဟောတော်မူအပ်ပြီ။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ဒုက္ခဿ၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၏။ အန္တကိရိယာယ၊ အဆုံးကိုပြုခြင်းအကျိုးငှါ။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ အကောင်မြတ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ သာသနာ့ဗြဟ္မစရိယကို။ စရ၊ ကျင့်ကြံကြိုးစားပေတော့လို့" ဘုရားက အပ်နှင်းတော်မူတယ်။ ဧဟိ ဘိက္ခု၊ သင်အလိုရှိတဲ့ ရဟန်းအဖြစ်ကို လက်ခံ။ ဒုက္ခကုန်အောင် ဒုက္ခဆုံးအောင် ငါဘုရားအထံလာပြီးတော့ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မစရိယဆိုတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်လှည့်၊ အထက်မဂ်တရားကို ရအောင် ကျင့်လှည့်လို့ မိန့်တော်မူတယ်။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားဟာအမိန့်ရှိတဲ့စကားတော် ထည်းမှာ၊ ဧဟိ-ဘိက္ခုဆိုတဲ့စကားကို ထောက်ပြီးတော့၊ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်း အဖြစ်ကိုရရှိကြယ်လို့ အားလုံး အသိအမှတ်ပြုကြတယ်၊

ရဟန်းအစ ကောဏ္ဍည-က။ ။သာဝ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားက ဧဟိဘိက္ခု ဟု မိန့်တော်မူခြင်းကြောင့် ရရှိသဲ့ရဟန်းအဖြစ် သည်ပင်။ တဿ အာယသ္မတော၊ ထိုအရှင် ကောဏ္ဍည၏။ ဥပသမ္ပဒါ၊ ရဟန်း အဖြစ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လေတော့သတည်း။ အဲဒီကျမှ ရဟန်းဖြစ်တာ၊ အဲဒီမှာမှ ရဟန်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပေါ်လာတယ်။

ရတနာသုံးလီ ယုံကြည်စရာ။ ။ဒီနားမှာ နဲနဲကလေး စဉ်းစားကြည့်ကြဦးစို့၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီးတော့မြတ်စွာဘုရား ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သင့်တယ်၊ ယုံကြည် အားထားသင့်တယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားမှာ လောဘ ဒေါသ မောဟဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ် အညစ်အကြေးတွေ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ မသိတာရယ်လို့မရှိဘူး၊ ဘာမဆို အကုန် သိမြင်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလို သိတဲ့အတိုင်း သတ္တဝါတွေကို တဆင့် သိနားလည် အောင် မနားမနေ ဟောတော်မူတယ်၊ ပြီးတော့ တရားတော်ဆိုရင်လဲ ဘယ် လောက် ယုံကြည်သင့်သလဲ၊ ဒီဓမ္မစကြာတရား တမျိုးထဲကိုပဲ ဘယ်လောက် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်စရာ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းသလဲ၊ ဒီတရားကို ကိုယ့်သန္တာန် မှာဖြစ်အောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားစရာ ကောင်းသလဲ၊ ဥပမာအားဖြင့် မဂ္ဂသစ္စာဆိုတဲ့ တရားကို ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်စေရမယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘယ် လောက်ကြိုးစားစရာ ကောင်းသလဲ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ၊ မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃံ၊ အရိယာဖြစ်ပြီးသော အရှင် ကောဏ္ဍညကဲ့သို့သော သံဃာတော်ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ ဆည်းကပ်ပါ၏၊ အရှင် ကောဏ္ဍညဆိုရင် သောတာပန် အဆင့်ကနေပြီး ရှေ့တိုးတက်ပြီးတော့ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာအထိ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဖောက်ပြန်စရာ ပြောင်းလွဲစရာ နောက်ဆုတ်စရာ မရှိတော့ဘူး။

ရုပ်တုတော် ကိုးကွယ်နည်း။ ။အဲဒီတော့ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာ သုံးပါး ကိုးကွယ်တယ်ဆိုတာ ဒီရတနာမျိုးကို ပြောတာ၊ ဒီလိုရတနာမျိုးကိုပြောတာ၊ ဒီလောက်နှစ်နှစ်ကာကာ နားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆင်းတုတော် စေတီတော်များကို ကိုးကွယ်ပြီဆိုရင် တကယ်ရှိရှိ သေသေ ကိုးကွယ်တယ်၊ အင်မတန် သပ်သပ်ပါယ်ပါယ် ဖြစ်အောင် သပ်သပ် ယပ်ယပ်ဖြစ်အောင် စီမံထားတယ်၊ ဘုရားရဲ့ အရိုးတော်တွေ(ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားလို့ ကျန်ရစ်တဲ့အရိုးတော်တွေ) ကို ဌာပနာထားတဲ့ ဆင်းတုတော်နေ၁်၊ အင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ပုံတော်ကို အတုခိုးပြီးတော့ စီမံပြုလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်ပုံတော် ရုပ်တုတော်နေ၁်၊ အတုတော်နေ၁်၊ ဘုရားလောက်တော့ ဘယ်သပ္ပါယ်မလဲ၊

ဒါပေမယ်လို့ ဒီရုပ်တုတော် မြင်ရတော့ ဘုရားကို သတိရလွန်းလို့ ဟိုအိမ်မှာ အမေ့ဓာတ်ပုံ အဖေ့ဓာတ်ပုံ မြင်ပြီးတော့ အဖေသတိရလို့ အမေသတိရလို့ အဲ အမေက ဒီလိုပြောသွားတယ်၊ အဖေက ဒီလိုပြောသွားတယ်၊ အဲဒီလို အနေမျိုးနဲ့ပေါ့လေ၊ အမေသတိရ အဖေသတိရတော့ အမေ့ အဖေ့ စကားတွေ နားထောင်လို့၊ အဲဒီတော့ ဘုရားရုပ်ပွားတော် ကိုးကွယ်ပူဇော်တာလဲ ဒီနည်းအတိုင်း ပူဇော်ကြရတယ်။

တရားသံဃာ ပူဇော်နည်း။ ။အဲဒါကြောင့် ရုပ်ပုံ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များကို အိမ်မှာ ပူဇော်ကြတဲ့အခါ အင်မတန် သပ္ပါယ်အောင် ပူဇော်ပြီး ထားရမယ်၊ ဒီလို အင်မတန် သပ္ပါယ်အောင် ပူဇော်ထားရင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတဲ့ ဘုရားစစ်ကို စိတ်ထဲမှာ ပိုမြင်လွယ်တယ်၊ ပိုသတိရလွယ်တယ်၊ ပြီးတော့ တရားပူဇော်တဲ့ အခါမှာလဲ ဒီလို ဓမ္မစကြာတို့လို့, အနတ္တလက္ခဏာ သုတ်တို့လို ဒီလို တရားတော်တွေ ပူဇော်လို့၊ အဲဒါ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အင်မတန် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်၊ သံဃာတော်ကို ပူဇော်ပြန်တော့လဲ ခုက ဘုရားရုပ်တုတော် ရုပ်ပွားတော်နဲ့ သက်တော်ထင်ရှားရှိတဲ့ တကယ် ဘုရားအစစ်ကွာသလို၊ အရိယာသံဃာနှင့် ပုထုဇဉ်သံဃာကွာတယ်၊ ရုပ်တုတော်ထုတဲ့ သူက ကျောက်ဆစ်သမားက ဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းပုသမားက ဖြစ်ဖြစ်၊ အထုကောင်းလေ ရုပ်တော်က သပ္ပါယ်လေ၊ ကြည်ညိုစရာကောင်းလေ၊ အထုမကောင်းလေ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလေ။

ရဟန်းသာမဏေများ စဉ်းစားစရာ။ ။အဲဒီလိုပဲ ယခု အရိယာအဖြစ်သို့ မရောက်သေးတဲ့ပုထုဇဉ်သံဃာတွေက အတုတွေ၊ အရုပ်တွေ၊ အရိယာ သံဃာတွေရဲ့ အရုပ်တွေ၊ အတုတွေ၊ ဒီတော့ ဆရာသမားတွေက အပြုအပြင် မကောင်းလေ စိတ်ပျက်စရာအရုပ်တွေ ဖြစ်နေလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ပုထုဇဉ်သံဃာတွေ သမ္မုတိသံဃာတွေ စာသင်သားဘဝနဲ့ ဆရာသမားဘဝအဖြစ် နေထိုင်ကြရတဲ့ ဘုန်းကြီး ရဟန်းသာမဏေတွေ အားလုံး စဉ်းစားကြရမယ်၊ ငါတို့ဟာတွေ အရိယာမဖြစ်သေးသမျှ ရုပ်တုကြီးပါလား၊ ဒို့ကတော့ဟာ အရိယာသံဃာရဲ့ အတုရုပ်တွေပါလား၊ အတုအရုပ် အနေနဲ့ သံဃာလို့ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားတဲ့ သမ္မုတိသံဃာတွေ

ပါလား၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖောက်ပြန်နိုင်တဲ့ အစစ်အမှန် ပရမတ္ထအရိယာသံဃာ မဟုတ်သေးပါလား၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဘယ်အာရုံနဲ့တွေ့တွေ့ မဖောက်ပြန် မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ပရမတ္ထသံဃာ၊ သံဃာအစစ်၊ ဒို့ကျတော့ သမ္မုတိသံဃာတဲ့၊ သံဃာလို့- သမုတ်ကားဟယ်တဲ့၊ နာမည် တပ်ပုံကလဲ ဒို့ရှက်စရာကြီး၊ ဒို့ဒီလို ပေါ့ပေါ့ဆဆလေးများ နေထိုက်သလားလို့ အဲဒီလို ဘုန်းကြီးတို့ အတုဖြစ်တဲ့သံဃာများမှာ အခွင့်မတန်မှ သတိထားစရာကောင်း တယ်၊ ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာတွေကလဲပဲ ရုပ်ပွါးတော်ကိုးကွယ်တဲ့အခါ တော်တော် လေးသာပွါယ်တဲ့၊ တော်တော်လေးကောင်းတဲ့ ရုပ်တုတော်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင် ပေးရသလို၊ ကိုယ့်ပုထုဇဉ်သံဃာတော်တွေကိုလဲ ကိုယ်တော်တို့ ကောင်းကောင်း နေကြပါ၊ ကောင်းကောင်းနေကြပါလို့ ပူပြင်ပေးလို့၊ သံဃာတော်တွေကလဲ ဒို့ကောင်းကောင်းနေမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပူပြင်လို့၊ အဲဒါမှသာ ဆရာရော-ဒကာပါ ယခုဘဝ နောက်ဘဝမှာ အားလုံး အကျိုးရှိမယ်၊ အဲဒီ တော့ကာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့အခါ ဘုရားရတနာနှင့် ဓမ္မစကြာ အစရှိတဲ့ တရားရတနာ၊ အရှင်ကောဏ္ဍည အစရှိတဲ့ မဖောက်ပြန်တော့တဲ့ အရိယာ သံဃာရတနာတွေကို အာရုံပြုပြီး—

ဆရာဒကာ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ။ ။ "ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ" လို့

ဆိုပြီး အဲဒီဗုဒ္ဓ အဲဒီဓမ္မ အဲဒီသံဃာတွေကို ကိုးကွယ်ရမှာပါ၊ ယခုလို အပြောင်းအလဲ ရှိနိုင်တဲ့ ပုထုဇဉ်သံဃာတွေ ဆိုတာကတော့ နောင်ရေး၊ နောင်ဘဝရေးကို သာသနာ့ဝန်ယမ်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ဆိုပြီးတော့ အားပေး ရမယ်။ ဒကာ-ဒကာမတွေက အားပေးကြရမယ်။ အဲဒီလို အားပေးကြတဲ့ အတွက် ဒကာ-ဒကာမတွေမှာ ကုသိုလ်တွေပွါးလို့၊မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကုသိုလ်တွေ ပွါးလို့၊ ပြီးတော့ ဒီက သံဃာတော်တွေကလဲ စိတ်ကောင်းကောင်း ထား၊ ကောင်းကောင်းနေထိုင်၊ ကောင်းကောင်းကျင့်ကြတဲ့အတွက် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကုသိုလ်တွေ ပွါးလို့၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ကာ ဆရာရော၊ ဒကာပါ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီဆိုသလို အချင်းချင်းအားထား၊ကုသိုလ်တွေ ပွါးပြီးတော့ ဓမ္မစကြာမှာပါတဲ့ သစ္စာလေးပါးကို မျက်စိနဲ့မြင်သလို ဉာဏ်နဲ့ မြင်ကြရလိမ့်မယ်။

သာဂါရာ အနာဂါရာ စ၊ ဥဘော အညညနိဿိတာ။
အာရာဓယန္တိ သဒ္ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမ မနုတ္တရံ။

သာဂါရာ စ၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ဘောင်၌ နေကြကုန်သော လူဝတ်ကြောင် သူတော်ကောင်းတို့သည်၎င်း။ အနာဂါရာ စ၊ အိမ်ရာမထောင် သာသနာ့ဘောင်၌ နေကြကုန်သော ရဟန်းသူတော်ကောင်းတို့သည်၎င်း။ ဥဘော၊ ဆရာဒကာနှစ်မျိုးတို့သည်။ အညညနိဿိတာ၊ ကိုင်းကိုကျွန်းမှီ ကျွန်းကို ကိုင်းမှီသို့ ပမာမယွင်း အချင်းချင်း အားထားကြကုန်လျက်။ ယောဂက္ခေမံ၊ ကာမယောဂ, ဘဝယောဂ, ဒိဋ္ဌိယောဂ, အဝိဇ္ဇာယောဂဆိုတဲ့ ယောဂတို့၏ ပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံးရာဖြစ်သော။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးတန် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဟူသော သူတော်ကောင်းတရားကို။ အာရာဓယန္တိ၊ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြီးစီးနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

ဝိသာခါလျှောက်တဲ့စကား။ ။ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တုန်းက သာသနာတော်တွင်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၊ အရှင်မဟာကဿပတို့ အမှူးရှိတဲ့သံဃာတော်များစွာ အတွင်းလမ်းကနေပြီးတော့ သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပြီးစီးအောင် ကြိုးစားတော်မူခဲ့ကြတယ်၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတို့၊ ဝိသာခါတို့ အဲဒီလို သူတော်ကောင်းတွေက အပြင်လမ်းက နေပြီးတော့ သာသနာတော်ကို ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝိသာခါတို့များ ဘယ်လောက် အမြင်ကျယ်သလဲလို့ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားတယ်။ အာဂန္တုတွေများ ကြွလာလို့ရှိလျှင် တပည့်တော် အမြဲ ဆွမ်းကပ်ပါရစေဘုရားတဲ့၊ ဝိသာခါ သင်က ဘယ်အကျိုးထူးမြင်လို့ အာဂန္တုက လာသမျှ ဆွမ်းကပ်ချင်သတုံးလို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော့ တပည့်တော်များက နောင်ကျတော့ ဘယ်ရဟန်းဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားသတဲ့လို့ ကြားရတဲ့အခါမှာ အဲဒီရဟန်း သာဝတ္ထိပြည် ကြွလာဘူးပါသလားလို့ မေးပါမယ်ဘုရား၊ အဲဒီလိုမေးလို့ ကြွလာဘူးပါတယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အခါ အဲဒီကိုယ်တော်မြတ်ဖြင့် ငါ့ရဲ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးဘူးပြီဆိုပြီး အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်ဘုရား၊ အဲဒါကြောင့် ကြွလာသမျှ အာဂန္တုရဟန်းကို တပည့်တော် ဆွမ်းကပ်ပါရစေဘုရားလို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် "သာဂါရာ စ၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ဘောင်၌ နေကြသော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၊ ဝိသာခါ အစရှိတဲ့ လူဝတ်ကြောင်တို့ သည်၎င်း။ အနာဂါရာ စ၊ အိမ်ရာမထောင် သာသနာ့ဘောင်၌ နေကြကုန် သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် အရှင်မဟာကဿပ အရှင်အာ နန္ဒာ အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့သည်၎င်း။ ဥဘော၊ ဆရာဒကာ နှစ်ဦးတို့သည်။ အညောညနိဿိတာ၊ ကိုင်းကိုကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီသို့ ပမာ မယွင်း အချင်းချင်း အားထားကြကုန်လျက်" အကယ်၍များ ဝိသာခါတို့ အနာထပိဏ်တို့ ဗိမ္ဗိသာရတို့လို ခေါင်းဆောင်တွေ မရှိဘူး၊ နောက်လိုက်တွေ လဲ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီသာသနာတော်မြတ်ကြီးဟာ ကြာကြာ တည်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။

နောက်ဆုံးကျမှ ဆွမ်းခံကြွသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ

ယခုတော့ အပြင်ဘက်ကနေပြီးတော့ ဒကာ တွေကလဲ အားတက်သရော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ သာသနာတော်ကို ချီး မြှောက်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အတွင်းဘက်က နေပြီးတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကလဲ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ ရဟန်းကိစ္စ ပြီး ဆုံးသွားပေမယ်လို့ အေးအေးဆေးဆေး ကြောင့်ကြမဲ့မနေကြဘူး၊ သာသနာ့ ဟာဝန်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ထမ်းဆောင်တော်မူကြတယ်၊ ကြီးကြီးမားမား ကိစ္စကို မဆိုထားနဲ့ သေးသေးဖွဲဖွဲကိစ္စပါမချန် ကြောင့်ကြ စိုက်တော်မူကြ တယ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာဆိုရင် ဆွမ်းခံကြွတာကိုပဲ အားလုံးရဲ့နောက်ဆုံးမှ ကြွ တော်မူတယ်၊ အားလုံး ဆွမ်းခံကြွကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တော်မြတ်က နောက် ချန်ပြီးတော့ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်း၊ အမှိုက်သရိုက်တွေ ရှင်းစရာရှိရင် ရှင်းပြီး မှ ဆွမ်းခံကြွတော်မူတယ်၊ ဘယ်နေရာ ထားတာကလေးက မသပ်ရပ်ဘူး၊ ကြည့်လို့မကောင်းဘူးဆိုပြီးတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ပြုပြင်ပြီးတော့ ထား တော်မူတယ်၊ သာသနာကို ကျက်သရေရှိစေချင်လွန်းလို့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက အားလုံး ဆွမ်းခံထွက်ပြီးတဲ့နောက် ကျောင်းတိုက်ထဲ သိမ်းပြုပြီးတော့, ရှင်း လင်းစရာရှိတာ ရှင်းလင်းပြီးတော့မှ ဆွမ်းခံကြွတော်မူတယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီး သား ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသား။

အနာဂါရာ စ၊ အိမ်ရာမထောင် သာသနာ့ဘောင်၌ ခေါင်းဆောင် ရှေ့သွား အရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတို့သည်ဝင်း။ အညောညနိုင်းသိတာ၊ ကိုင်းကိုကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုကိုင်းမှီသို့ ပမာမယွင်း ဒဲချင်းချင်း အားထားကြကုန်လျက်။ ယောဂကျွမ်း၊ တဘာဝနှင့်တဘာဝ ကြိုးနှင့်ချည်သကဲ့သို့ ချည်တတ်တဲ့ လောဘ မောဟ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ယောဂတရားတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို။ အာရာဓယန္တု၊ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုယ်တိုင်ရအောင် ဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

ကိုင်း ဓမ္မစကြာတရားကို ဘုန်းကြီးတို့ နိဂုံးအုပ်ကြစို့ရဲ့၊ ဘုန်းကြီး နဂိုတုံးက ပါဠိတော်ကို တရက်သတ်သတ်၊ အဓိပ္ပါယ်ကို သုံးရက်လောက်နှင့် ပြီးလိမ့်မယ်လို့ မှန်းခဲ့ပေမဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ ဆိုတဲ့ သစ္စာနှစ်ပါးက တရက်ရခဲ့ရော၊ နိရောဓသစ္စာဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်အကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိမှာစိုးလို့ တရက်သတ်သတ် ဟောခဲ့ရတယ်၊ မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်း မသိမှာစိုးလို့ တရက်သတ်သတ် ဟောခဲ့ရရော၊ သစ္စာလေးပါးက တရက်နဲ့ ပြီးလိမ့်မယ်လို့ မှန်းခဲ့ပေမဲ့ တရက်ထဲနဲ့မပြီးပဲ သစ္စာလေးပါး သုံးရက်ကြာခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက်ကြောင့် ဒီမှန်းတဲ့ရက်ဟာ ပိုပြီးတော့ ယနေ့မှ ပြီးရတယ်။

တဏှာလောဘ လျှော့အောင်လုပ်ကြ။ ။ဒါကြောင့် ဓမ္မစကြာတရားကို နာရုံနဲ့ ပြီးတဲ့တရားလို့ သဘောမထားပဲနဲ့ ဓမ္မစကြာတရား နာရင်း နာရင်း ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာခန်းနာလို့ရှိလျှင် ဒုက္ခတွေကို ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင် ကြိုးစားလို့၊ သမုဒယသစ္စာခန်းနာလို့ရှိရင် တဏှာလောဘတွေ နည်းအောင်လုပ်ရတယ်နော်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာပေမယ်လို့လဲ လောဘတွေ သိပ်ကြီးပြီး မတရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ မရှာနဲ့၊ ငါပစ္စည်းဥစ္စာရှာတာဟာ မရှိဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီးကို ထောက်ပံ့နိုင်တန်သရွေ့ထောက်ပံ့နိုင်အောင် ရှာတယ်လို့ ဒီလိုသဘောထားနဲ့ဆိုလျှင် တဏှာက လျှော့လျှော့သွားပြီးတော့ သစ္စာလေးပါးဆိုတဲ့ သဒ္ဓမ္မကို သိဘို့ရန် တော်တော် နီးကပ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် တဏှာသမုဒယခန်းရောက်လို့ရှိလျှင် အဲ ဝတ္တရား

အတိုင်းတော့လေ၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ မိဘဆွေမျိုးတွေ စောင့်ရှောက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ တဏှာလောဘ သံယောဇဉ်နား မကပ်နဲ့နော်၊ မကပ်နဲ့၊ သို့သော် ဝတ္တရားအတိုင်း စောင့်ရှောက် ရမယ်နော်၊ အဲဒီလို ဆိုလိုရှိလျှင် တဏှာလောဘ သမုဒယတွေ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်တရားအကြောင်း နာပြီဆိုလို့ရှိလျှင် အင်း ပုထုဇဉ်ဟေ့ကလေ နိဗ္ဗာန်ဟာ ခံစားစရာမရှိဘူးတဲ့။ နိဗ္ဗာန်ကို မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ ခံစားချင်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခနဲ့တွေ့ကြရော၊ ခံစားချင်လိုက်ကြတာ ဒုက္ခနဲ့တွေ့ရော၊ နိဗ္ဗာန်ဟာ ခံစားစရာ အာရုံငါးပါးမရှိလို့ သူတို့က ကြောက်သတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အာရုံငါးပါး ခံစားချင်တဲ့သူတွေဟာ လောဘကြီးသလောက် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဒုက္ခတွေရဲ့ အကြောင်းရင်း တဏှာလောဘကုန်ခန်းလို့ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်မှသာ ဒုက္ခအားလုံး ကုန်မယ်နော်။

မဂ္ဂသစ္စာဖြစ်အောင် ကြိုးစား။ ။မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်း ဟောနေတာကို နာတဲ့အခါ ကျတော့လဲ ဥပမာ-ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုပါတော့၊ ငါဟာ ဘုရားအာရုံပြုတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံရောက်ပြီးတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ၊ ငါ စဉ်းစားပြီးတော့ သမ္မာသင်္ကပ္ပဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့်စပ်တဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို ငါ ဆောင်ရွက်ပြီးသကာလ သမ္မာကမ္မန္တဖြစ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလေးဟာ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်စေရမယ်၊ အဲသလို သတိရလို့ သမာဓိတည်လို့၊ ဘုရားရှေ့မှာ တရားနာလို့၊ ဘုရားရှေ့မှာ ဘုရားအာရုံပြုလို့၊ အဲသလို နေကြလို့ရှိလျှင်—

အာရာဓယန္တိ သဒ္ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမ မနုတ္တရံ၊

ယောဂက္ခေမံ၊ ကာမယောဂ၊ ဘဝယောဂ၊ ဒိဋ္ဌိယောဂ၊ အဝိဇ္ဇာယောဂဆိုတဲ့ တဏှာ, အဝိဇ္ဇာ, ဒိဋ္ဌိတို့၏ ကုန်ခန်းရာဖြစ်သော။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိမြတ်သော၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးပါး မဂ်ဖိုလ်တရားတည်းဟူသော သဒ္ဓမ္မကို။ အာရာဓယန္တိ၊ ပြီးစီးစေနိုင်ကြကုန်၏။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားတိုက်တွန်းတဲ့အတိုင်း ငါတို့ဟာ ယခုရရှိတဲ့လူ့ဘဝမှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ပါရမီဖြည့်ရှိတွင်မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းမျှားညီညွတ်လို့၊ အကယ်၍ ပါရမီရင့်ပြီးသားဆိုလို့ရှိလျှင် မဂ်ပေါက် ဖိုလ်ပေါက် နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကိုတန်ဘိုးရှိတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်စေရမယ်၊ပြီးတော့ ကိုယ်သာသနာပြုတဲ့ကိစ္စဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ သာသနာတိုးတက်စေတာဖြစ်ရမယ်၊ ယခုသဒ္ဓသနာ စ-လာပုံကို သိပြီလေ၊ ဘုရားပွင့်တော်မူလာတယ်၊ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူတယ်၊ အင်မတန် အဘိုးတန်တဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားကို ရှင်ကောဏ္ဍညမထေရ်ကြီးတို့ မြင်တော်မူရတယ်၊အဲဒီတော့ သာသနာဟာ ဒါပဲ၊ ဘုရား တရား သံဃာဆိုတာ ဒါပဲလို့ ထင်ထင်လင်းလင်း သိရတယ်။

ဆရာဒဂုန် ညီညာကြိုးပမ်း။ ။အဲဒီ သာသနာကြီး မကွယ်အောင်ငါပြုမယ်၊ အဲဒီသာသနာကြီး တိုးတက်အောင် ငါပြုမယ်၊ အဲဒီ ငါရှာတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ သာသနာ့ရဲ့တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းဖြစ်စေရမယ်၊ ဝတ္တုရားအတိုင်း သားသမီးတွေ မြေးတွေကိုလဲပဲ စောင့်ရှောက်မယ်ပေါ့၊အဲဒီဝတ္တုရားတွေလဲကျေပြွန်လို့ သာသနာတော်ကြီးကိုလဲချီးမြှောက်လို့၊ အဲဒါမှသာ ပါရမီတွေဖြည့်ပြီးတော့ မိမိတို့ရဲ့ လူ့ဘဝဟာ အဘိုးအတန်ဆုံး လူ့ဘဝဖြစ်လာမယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတွေကလဲ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ့်ကံဖွေ့ သာယာနေတာမျိုး၊ ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုပြီး မာနဝင်တာမျိုးဟာ ငါတို့ရဲ့ သီလသိက္ခာကို မည်းညစ်စေတာပါကလားလို့။ ဒို့ဟာ ငင်စစ်ပရိယာယ်မာယာ ဟန် မပါပဲနဲ့ ဘုရားသာသနာတော်ကို ဒို့ဆရာတပည့်တစု ကောင်းကောင်းရှက်ဆောင်လိုက်ကြလို့ရှိလျှင် ဒီဘဝမှာ ပါရမီတွေရင့်သွားမယ်၊ အကယ်၍များ ဒီထဲက တချို့တလေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားထိုင်လျှင် တရားမရဘူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊တရားအင်မတန်ကောင်းနေတယ်၊ တရားအင်မတန် လမ်းမှန်ကျနေတယ်၊ အဲဒီအမှန်ဆုံးဖြစ်တဲ့တရားကို ဒို့ဒီဘဝမှာသာ တွေ့ရမှာ၊ နောက်ဘဝဆိုလို့ရှိလျှင် သာသနာတော် ပျောက်ကွယ်သွားချင် သွားမယ်၊ နောက်ဘဝမှာ ဘုရားရဲ့အဆုံးအမတရားတော်တွေ ငါတို့မြင်ချင်မှ မြင်ရတော့မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒို့ဟာ အကောင်းဆုံးဘဝမှာ အကောင်းဆုံး သာသနာ့

ဝန်ဆာမ်းမယ်လို့ ဒဲဒီလိုကြိုးစားပြီး သကာလ၊ အတွင်းကနေတဲ့ အနာဂါမ်ရဆိုတဲ့ အိမ်ရာမထောင် သူတော်ကောင်းများကလဲပဲ သဒ္ဓမ္မဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကို ဖြစ်စေရမယ်၊ သာဂါမ်ရ-ဆိုတဲ့ အိမ်ယာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ကနေပြီးတော့ သာသနာပြုတဲ့ ဒကာဒကာမတစုကလဲပဲ သာသနာတော်ကို တိုးတက်စေရမယ်၊ ဒို့ပါရမီဟာ ရင့်သန်စေရမယ်လို့ ဒဲဒီလို နှလုံးထားပြီး သကာလ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သွားရပါရ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်ကို ကြည်ကြည်ညိုညိုနဲ့ ချီးမြှောက်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု သာဓု သာဓု

ပဥ္စမနေ့ ပြီး၏။

ဓမ္မစကြာတရားတော် ပြီး၏။

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု

အနာဂတေ ဗုဒ္ဓသာသနံ လဒ္ဓိ ရက္ခိဿတိ

ဓမ္မစကြာတရားတော်

ဖတ်ကြားနာယူပြီးသူများအတွက်

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ

ဓမ္မစကြာတရားတော်မြတ်ကြီးကို ဖတ်ကြားနာယူပြီးသူ သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့သည် သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၌ အာရုံပြု၍ နှလုံးသွင်း ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း ပြုနိုင်ကြရန် အလိုရှိသူများအတွက် အောက်ပါ ပဌမ ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး, တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်, သပြေကန် မဟာခမ္ဘိကာရာမတိုက် ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသတို့၏ ရေးသားထားတော်မူသော သက်တော်ထင်ရှား မြတ်ဘုရား၏ ဂုဏ်တော် များဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့၍ နိဂုံးချုပ်ထားပါသည်။

အလောင်းတော်မြတ်ကြီး၏ ဆန္ဒတော်

ကိံ မေ ဧကေန တိဏ္ဏေန၊
ပုရိသေန ထာမ ဒဿိနာ။
သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတွာ၊
သန္တာရေဿံ သဒေဝကံ။

ထာမဒဿိနာ၊ မိမိသတ္တိ မျှော်မှန်းကြည့်၍ သိရှိထင်ထင် စွမ်းရည်ကို မြင်ပါလျက်။ ဧကေန၊ အများထိုထို မကယ်လိုပဲ ကကိုယ်တည်းတည်း ဖော် မမှီးပဲသာလျှင်။ တိဏ္ဏေန၊ သံသာရာပြင် ရေအယဉ်ဝယ် မဂ္ဂင်လှော်တော် ကူးသွား တတ်သော။ ပုရိသေန၊ ယောကျ်ားဇာနည် မပီစတောင်း ကိုယ်ကောင်းပွဲလျှိုး ယောကျ်ားမျိုးဖြင့်။ မေ၊ ဒီပင်္ကရာ စောမြတ်စွာကို သေချာဖူးတွေ့ ငါရသေ့အား။ ကိံ ပယောဇနံ၊ အဘယ်သို့နည်း အထင်ကြီး၍ နိဂုံးအားမှ အသုံးချတော့အံ့နည်း။

နိပ္ပယောဇနမေဝ၊ သူငါရိုးရိုး သတ္တဝါမျိုးသို့ အားကိုးရာ မရသဖြင့် အသုံးမကျတော့သည်သာတည်း။

သဗ္ဗညုတ၊ ကြွင်းမဲ့ဉာဏ် အလုံးစုံကို အကုန်သိသူ ဘုရားတဆူအဖြစ်သို့။ ပါပုဏ္ဏိတ္တာ၊ ဘုရားဆုဆု ကျင့်နည်းယူလျက် ထပ်တူဆင့်ဆင့် ရောက်အောင် ကျင့်ပြီး၍။ သဒေဝကံ၊ နတ်နှင့်တကွ ဝေနေယျဟု များလှစွာတောင်း သတ္တဝါအပေါင်းကို။ သန္တာရေသံ၊ သမုဒ်နက်ကျယ် သံသာနယ်မှ ထုတ်ဆယ် အတူ ကယ်တင်တော်မူပေအံ့။ [အဋ္ဌသာလိနီ ဘာသာဋီကာ]

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်

စကြာဝဠာ ကုဋေတသိန်းဟူသော ဗုဒ္ဓခေတ်၌ ရှိသမျှသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့တွင် မြတ်စွာဘုရားကို ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် ပညာအားဖြင့် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်နှင့်တူသောသူသည် မရှိ။

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်

အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မိမိအစွမ်းရှိသလောက် ချီးမွမ်းအပ်ပါ၏၊ ပညာရှိတို့သည် ကမ္ဘာကုဋေတို့ ကာလပတ်လုံး ချီးမွမ်းကုန်သော်လည်း ဤထက်လွန်၍ မချီးမွမ်းနိုင်ကုန်ရာ။

ပညာကြီးခြင်း၏ အကြောင်းရင်း

အကျွန်ုပ်၏ပညာသည် အကယ်၍ အစိုင်အခဲဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည်သာသန့်ရာ၊ ဤအကျိုးသည် "အနောမဒဿီ" မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်ကို ချီးမွမ်းရခြင်း၏ အကျိုးပေတည်း။

ဆရာကို ရှိသေခြင်း

အကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်သော "အဿဇိ" မည်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားတော်သည် အကြင်အရပ်၌ နေ၏၊ ထိုအဿဇိထေရ် နေရာအရပ်ကို အကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းရင်း ပြုပါ၏။

အာသိသ

ယုတ်မာသော အလိုရှိသော, ပျင်းရိသော, လုံ့လဝီရိယ လျော့နည်းသော, အကြားအမြင်နည်းသော, အဆုံးအမ ဩဝါဒ၌ ရှိသေခြင်းကင်းသောသူသည် တစုံတခုသော အရပ်၌ ငါနှင့်အတူ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည် တခါတရံမျှ မဖြစ်ပါစေလင့်။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် များသော အကြားအမြင်ရှိသူလည်း ဖြစ်၏၊ လျင်မြန်သော ပညာရှိသူလည်း ဖြစ်၏၊ သီလတို့၌ ကောင်းစွာထားခြင်းနှင့် ယှဉ်သူလည်း ဖြစ်၏၊ ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျွန်ုပ်၏ ဦးထိပ်ထက်၌သော်လည်း တည်ပါစေသတည်း။

ဆုတောင်းခန်းပျို

အရိယာဝံသ, ဓမ္မလေးထွေ, တရားမြေ၌, မြစ်ခြေဖါးဖါး, အကိုက်ပွါးသား, ဆယ်ပါးကုသိုလ်, စိုက်ပင်ပျိုးမှ, မဂ်ဖိုလ်မည်သီး, ဈာန်ငါးစီးကို, ချက်ပြီးလှမ်းမှီ, ဆွတ်ကာသိမ်း၍, ကိုယ်စီလက်ရ, ပြလှာကုန်ပြီး, ငါ့ပွဲကြီးတွင်, ခသီးဝပ်ဝပ်, ကိုယ်လုံးအပ်၍, နပ်ရာအကျိုး, ငါ့ကိုယ်ကိုးသော်, ဒုံမျိုးလေးမည်, မဟာထေရ်တို့, မလည်နားတွင်, စေးမစင်လည်း, သွင်သွင်ဖြေနိုင်, ငါနှင့်ပြိုင်သည်, စည်ခိုင်ပညာ, သာရိပုတ္တရာ။

ဤမျှ ကြီးမားလှသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော လက်ျာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာ(အလောင်းတော်) မထေရ်မြတ်သည် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဖော်ထုတ်ပူဇော်ရာ ဖြစ်သော ဂါထာအချို့ကို နှုတ်ရဆောင်ထား၍ ပူဇော်လိုသော် ပူဇော်နိုင်ရန်ရှင်း, စာအုပ်နှင့်ပင် ပူဇော်လိုက ပူဇော်နိုင်ရန်ရှင်း ထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်၊ အလွန် ကြည်ညိုအားရဘွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ယခုဖော်ပြပါ ဂါထာများမှာ အလိုရှိ၍ လျှောက်ထားသဖြင့် သပြေကန်အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသဆရာတော် ရေးသားချီးမြှင့်တော်မူအပ်သော ဂါထာများ ဖြစ်ပါသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ချီးမွမ်းအပ်သော ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်များမှ ဂါထာ၆-ပုဒ်ကိုသာ ဖော်ပြပါသည်။

၁။ သမုဒ္ဒရသိ-မံ လောကံ၊ သယမ္ဘူ အမိတောဒယ။
တဝ ဒဿန မာဂမ္မ၊ ကင်္ခါသောတံ တရန္တိ တေ။

သယမ္ဘူ၊ ဆရာမရှိ၊ ကိုယ်တိုင်သိကာ, ဘုရားဖြစ်လာသော။ အမိတောဒယ၊ အနန္တဂုဏ်တော်တို့ ထွက်ပေါ်ထွန်းရာ ရတနာသခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ တွံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ဣမံ လောကံ၊ လူ,နတ်,ဗြဟ္မာ, ဤသတ္တဝါ အပေါင်းကို၊ သမုဒ္ဓရသိ၊ သံသရာကိုဆန် နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ထုတ်ဆောင် ကယ်တင်တော် မူ[illegible]တ်ပါပေ၏၊ တဝ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ ဒဿနံ၊ ဖူးမျှော်တွေ့ဆုံရခြင်းကို။ အာဂမ္မ၊ အကြောင်းအမူ အကြောင်းပြု၍။ တေ၊ ထိုနတ်လူဗြဟ္မာ ပေါင်းများစွာတို့သည်။ ကင်္ခါသောတံ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ သက်ာ ဗေွပြင် ရေအယဉ်ကြီးကို။ တရန္တိ၊ မဂ်တိုင်ဖိုလ်ရောက် အထူးပေါက်သဖြင့် ကူးမြောက်နိုင်ကြရပါကုန်သည်ဘုရား။

၂။ တုဝံ သတ္ထာ စ ကေတု စ၊ ဓဇော ယူပေါ စ ပါဏိနံ။
ပရာယဏော ပတိဋ္ဌာ စ၊ ဒီပေါ စ ဒွိပဒုတ္တမော။

တုဝံ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ သတ္ထာ စ၊ နတ်လူဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာအစစ် ဖြစ်လည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ကေတု စ၊ လောကခေတ်လုံး အမြတ်ဆုံးမှန် အလံများတွင် ထွတ်ဖျားတင့်ဖုံ အမြတ်ဆုံးကောန် အလံသဖွယ် လည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ဓဇော စ၊ ဂုဏ်တော်အစဉ် လွန်ပေါ်လွင်လျက် ထင်ရှားလွန်စွာ တံခွန်ပမာလည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ယူပေါ စ၊ နတ်လူ များသော် ပူဇော်ရာအစစ် ယဇ်တိုင်ကြီးသဖွယ်လည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှတို့၏။ ပရာယဏော စ၊ အမြတ်ဆုံးမှန်စွာ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ရာလည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ပတိဋ္ဌာ စ၊ သံသရာချောက် မကျ ရောက်ဘို့ ထောက်ရာ တည်ရာလည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ဒီပေါ စ၊ ကျွန်း ကြီးပမာ မှီခိုအားထားရာလည်း ဖြစ်တော်မူပါပေ၏၊ ဒွိပဒုတ္တမော စ၊ ခြေနှစ် ချောင်းရှိသူ နတ်လူများတွင် ဉာဏ်အင်လွမ်းဖုံး အမြတ်ဆုံးလည်း ဖြစ်တော် မူပါပေ၏။

၃။ သက္ကာ သမုဒ္ဒေ ဥဒကံ၊ ပမေတုံ အာဠှကေန ဝါ။
န တွေဝ တဝ သဗ္ဗညု၊ ဉာဏံ သက္ကာ ပမေတဝေ။

သမုဒ္ဒေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌။ ဥဒကံ၊ တည်နေ ရှိနေ ရေမှုန်သမျှကို။ အာဠှကေန၊ ပြည်ဝင်ခွက်ဖြင့် (ဝါ-အနက်မရှိ)။ ပမေတုံ၊ အားယ်မျှရှိ သိသာစရာ ချင့်တာ ရေတွက်ခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ စွမ်းနိုင်ဘွယ်အရေး ရှိသော်ရှိရာသေး၏၊ သဗ္ဗညု၊ သိစရာအစုံ အကုန်အစင် စုံလင်သိတတ် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ တဝ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ သူငါ မပိုင် ဉာဏ်မှီနိုင်ခဲ နက်နဲဧကန် ဉာဏ်တော်မြတ်ကို။ ပမေတဝေ၊ ဤရွေ့ဤမျှ ဂဏန်းချလျက် မှန်းဆရေတွက်ခြင်းငှါ။ န တွေဝ သက္ကာ၊ ဉာဏ်ကားမကုန် အစွမ်းကုန်လျက် လုံးစုံပြီးပိုင် မတတ်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါတော့သည် ဘုရား။

၄။ ဓာရေတုံ ပထဝိံ သက္ကာ၊ ထပေတွာ တုလမဏ္ဍလေ၊
န တွေဝ တဝ သဗ္ဗညု၊ ဉာဏံ သက္ကာ ဓရေတဝေ။

ပထဝိံ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို။ တုလမဏ္ဍလေ၊ ချိန်ခွင်ခွက်ဝိုင်း၌။ ထပေတွာ၊ တင်ထား၍။ ဓာရေတုံ၊ ဆောင်ခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်ဘွယ်ရာ ရှိကောင်း ရှိပါသေး၏၊ သဗ္ဗညု၊ အလုံးစုံသိမြင် သဗ္ဗညုမြတ်အရှင်။ တဝ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ ဉာဏံ၊ နှိုင်းဆဘို့ရန် အမှန်မလျော် ဉာဏ်တော်မြတ်ကြီးကို။ ဓရေတဝေ၊ ခံနိုင်လောက်သား အားရှိမယွင်း ဆောင်ထား ခြင်းငှါ။ န တွေဝ သက္ကာ၊ ထုထယ် ပမာဏ တားမရသဖြင့် ဘာမျှထမ်းပိုင် မစွမ်းနိုင်တော့ပါဘုရား။

၅။ အာကာသော မိနိတုံ သက္ကာ၊ ရဇ္ဇုယာ အင်္ဂုလေန ဝါ။
န တွေဝ တဝ သဗ္ဗညု၊ ဉာဏံ သက္ကာ ပမေတဝေ။

အာကာသော၊ ဆုံးစမထင် ကောင်းကင်ပြင်ကို။ ရဇ္ဇုယာ၊ တာကြိုးဖြင့် သော်၎င်း။ အင်္ဂုလေန ဝါ၊ လက်သစ်ဖြင့်သော်၎င်း။ မိနိတုံ၊ တိုင်းတာခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်ဘွယ်ရာ ရှိပါသေး၏။ သဗ္ဗညု၊ သိဘွယ်မှန်သမျှ မကျန်ရအောင် လုံးဝသိမြင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ တဝ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။

ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတ မည်ရအကျော် ဉာဏ်တော်ကြီးကို။ ပမေတဝေ၊ ဘယ်မျှ ဟုပိုင်း နှိုင်းကာ နှိုင်းကာ တိုင်းတာခြင်းငှါ။ န တွေဝ သက္ကာ၊ ဘယ် အတိုင်းဟာ ဘယ်သချင်္ချာမျှ မပြမှန်းပိုင် မစွမ်းနိုင်တော့ပါဘုရား။

၆။ မဟာသမုဒ္ဒေ ဥဒကံ၊ ပထဝီစ ' ခိလံ ' ဇင္ဂံ။
ဗုဒ္ဓဉာဏံ ဥပါဒါယ၊ ဥပမာတော န ယုဇ္ဇရေ။

မဟာသမုဒ္ဒေ၊ သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ် ပင်လယ်ပြင်ကြီး အတွင်း၌။ ဥဒကံ စ၊ ရေမှန်သမျှသည်၎င်း။ ပထဝီ စ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးသည်၎င်း။ အခိလံ၊ အလုံးစုံ သော။ အဇင္ဂံ စ၊ အဇင္ဂာပြင် ကောင်းကင်ဟဝုန်းလုံးသည်၎င်း။ တေ၊ ကြီး ကျယ်လှသို ထိုအရာအားလုံး တို့သည်။ ဗုဒ္ဓဉာဏံ၊ ဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကြီးကို။ ဥပါဒါယ၊ ထောက်စာသည်ရှိသော်။ ဥပမာတော၊ တူတန် လိမ့်နိုး ချိန်ထိုးဘွယ်ရာ ဥပမာအားဖြင့်။ န ယုဇ္ဇရေ၊ ဉာဏ်တော် ထူးကဲ တူနိုင်ပဲမို့ အကဲဘွင်ပြ ယှဉ်မရကြပါကုန်ဘုရား။

[အပြည့်အစုံ အလိုရှိသူများ အပါဒါန်ပါဠိတော်မှာ ရှုပါ]

အတုမရှိသောလုံ့လတော်

အတ္ထိ တေ ဇိနဝါယာမော၊ ယေန လောကဂ္ဂတာဘဝေ။
ပယတ္တ ဂုဏသမ္ပန္န၊ ဝန္ဒနံ မေ ပဋိဂ္ဂဟ။

ဇိန၊ ငါးမာရ်အောင်မြင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊ ယေန၊ ပါရမီမြောက် ပေါက်ရောက်ခဲ့ရာ သမ္မာဝါယာမ အကြင် ဝီရိယတော်မြတ်ကြောင့်။ လောကဂ္ဂ၊ တလောကလုံး ညွှတ်ရှိုးလေးမြတ် မြတ်နိုးအပ်ရာ မြတ်ဆရာ သည်၊ ဘဝေ-ဘဝတိ၊ အားကိုးထောက်တည် မှီရာအနေ ဖြစ်ပါပေ၏၊

တေ၊ အများတွက်တာ သက်ညှာကြိုးစား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ သော ဝါယာမော၊ လောကဓာတ်သား နတ်လူများတို့ အားထားစလောက် ပြောင်မြောက်ခဲ့ရာ သမ္မာဝါယာမ ထိုဝီရိယတော်မြတ်သည်။ အတ္ထိ၊ အလွန် သွက်လက် ကျိန်းစက်နည်းပါး အနားမနေ ရှိခဲ့ပါပေ၏၊

ပယတ္တ ဂုဏသမ္ပန္န၊ အကျိုးရှိသူ နတ်လူအရပ်ရပ် အမှတ်ကရ မပြတ် တသည့် ပယတ္တဂုဏ်ရည် စုံညီထင်ရှား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။

မေ၊ အရှင်မြတ်၏ ဝီရိယဂုဏ် အာရုံပွါးသည့် ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဝန္ဒနံ၊ သဒ္ဓါပွင့်ဖတ် အထပ်ထပ်တို့ ချပ်လှပွင့်ဖြိုး ဆင့်သင့်တိုးလျက် ရှိခိုးကန်တော့ခြင်းကို။ ပဋိဂ္ဂဟ၊ ကရုဏာမှီ နှလုံးရည်ဖြင့် အကြည်အသာ ခံယူတော်မူပါအရှင်မြတ်ဘုရား။ [ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ]

မိမိသိသလို အများကို သိစေတော်မူခြင်း

ပညတ္တာ တေန နိဗ္ဗာန၊ ဂါမိနိယာပဋိပဒါ။
ဂင်္ဂါဒိ ယမုနောဒေန၊ သမေတိဝ ဒွယမ္ပိစ။
ပညပေတာ ရမေဝညံ၊ နပဿာမကဒါစိပိ။

တေန၊ မဟေသီဟု ဂုဏ်ရည်ထင်ရှား ထိုငါတို့ရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည်။ နိဗ္ဗာနဂါမိနီ၊ နိဗ္ဗာနဓာတ် အမြိုက်ရပ်သို့ ဆိုက်ကပ်ကြောင်း အစစ်၊ အမှန်ပင်

ဖြစ်ပေထသော။ ယာပဋိပဒါ၊ မဇ္ဈိမပဋိပတ် အကြင် မဂ္ဂင် အကျင့်မြတ်ကို၊ ပညာ၊ ကိုယ်တော်တိုင်သိ, တပည့်တတွေ သိစေထုတ်ဖော်, ပညတ်တော်မူအပ်ပါပေ၏။

ဧတံဒွယမ္ပိစ၊ ထို နိဗ္ဗာန်နှင့် ပဋိပတ် အမြတ်နှစ်ပါး တရားတော်သည်လည်း။ ဂင်္ဂါဒိ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည်။ ယမုနာယေဒန၊ ယမုနာမြစ်ရေနှင့်။ သမေတိဝ၊ မကွဲမပြား အခြားမရှိ နှီးနှောညီညွတ် လေဘိသကဲ့သို့။ သမေတိ၊ နှီးနှော မိခလ ညီညွတ်ပါပေ၏။

ဧဝံ၊ ဤသို့ နိဗ္ဗာန်နှင့် ပဋိပတ် စပ်မိလေအောင် ထုတ်ဆောင်ညွှန်ကြား ကို့ဘုရားမြတ်ကဲ့သို့။ ပညာပေတာရံ၊ အများအသိ တရားမိအောင် ထုတ်ဆောင် ပညတ်နိုင်သော။ အညံ၊ တို့ဘုရားနှင့် မခြားမကွာ, တပါးဆရာတယောက်ကို။ ကဒါစိပိ၊ အတိတ်ရှေးခါ ယခုခါနှင့်, နောင်ခါသမယ, ဘယ်အခါကာလမှာမှ။ န ပဿာမ၊ တို့သခင်နှင့် ယှဉ်ဖွယ်တောက်ဆ, တယောက်မှပင် မတွေ့မမြင် ကြရပါပေ။

ပြောသလိုလုပ်, လုပ်သလိုပြောသောဂုဏ်

ယထာဝါဒီ တထာကာရီ၊ ယထာကာရီ တထာဝါဒီ။
ဇိနေနာနော နေဒိသံ အညံ၊ တိတေ ပဿာမ ဒါနိ စ။

နောဇိနော၊ ငါးပါးမာန်စုံ ရန်သူပုန်ကို, အကုန်နှင်တတ် ငါတို့ရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည်။

ယထာဝါဒီ၊ အကြင်သို့သော်, နှုတ်တော်ချက်ကျ, မြွက်ဟတော်မူတတ်၏၊ တထာကာရီ၊ နှုတ်တော်မြွက်ကြား, ထိုစကားနှင့်, မပြားမကွဲ, မလွဲစေမူ, ပြောသလို ပြုတော်မူတတ်ပါပေ၏။

ယထာကာရီ၊ ကိုယ်တော်တိုင်ပြု အမူဆင့်ဆင့် အကြင်သို့ ပြုကျင့်တော်မူတတ်၏။ တထာဝါဒီ၊ အပြုတပါး, ပြောတခြားဟု ကွဲပြားမရှိ, တိကျသေချာ, ပြုသလို ပြောတော်မူတတ်ပါပေ၏၊

ဤဒီဃံ၊ ပြောသလိုပြု, ပြုသလိုပြော, သဘောနှစ်ပါး မကွဲပြားဘဲ လဲ့မှားမရှိ, မုနိတွင်ထား, တို့ဘုရားနှင့်, မခြားနှုမူ, အလားတူဖြစ်သော။ မည်၊ တို့ဘုရားလို, အားထားစလောက် အခြားဆရာတယောက်ကို။ အတိတေစ၊ လွန်ခဲ့လေရာ ရှေးအတိတ်အခါကဒင်း။ ဒါနိစ၊ မျက်မြင်လောက ယခုကာလ၌ ၎င်း။ နှ ယသော၊ အကျင့်အရာ အဆင့်သာသဖြင့် အသယ်မှာမှ ရှာမရ၍ မတွေ့မမြင် ကြရပါပေ၏။

[ဤ ၂-ဂါထာမှာ သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်မှ ထုတ်နုတ်၍ အရှင် ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ ချီးမြှင့်ပါသည်။]

အတုမရှိသော ဩဝါဒ

နမတ္ထု အတုလောဝါဒဿ။

အတုလောဝါဒဿ၊ သုံးဆယ့်တဘုံ အလုံးစုံတွင် ဘက်မမြင်သော ဩဝါဒ ရှိတော်မူထသော—

တူသော ဩဝါဒရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝက စသည်တို့လည်း မဟုတ် ထသော—

တူသော ဩဝါဒရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကတို့ထက် ကြီးကဲလွန်မြတ် တော်မူထသော—

ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါ ဝါဒ, အတ္တကိလမထာနုယောဂေါ ဝါဒ ကဲ့သို့ ယုတ်လွန်း လွန်လွန်းသော ဩဝါဒကိုမပြု ဟိုဘက်သည်ဘက် မသာ အကာယ်တည့်မတ်စွာသော စည်းချိန်ခွင်ညှာနှင့်အတူ အလှူပေးခြင်း ဒါန, ငါးပါး, ရှစ်ပါး, ဆယ်ပါး, ၂၂၇-ပါးသော သီလ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ဂရုး တို့ဖြင့် ပြီးသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော မဇ္ဈိမပဋိပဒါဩဝါဒ ပြုတော်မူထသော—

ချိန်နှင့်မတူ ယုတ်လွန်း လွန်လွန်းသော ဩဝါဒရှိသူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလူတို့နှင့် အယူဝါဒအားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ထသော—

ချိန်လိုမဟုတ် ယုတ်လွန်း လွန်လွန်းသော ဩဝါဒနှစ်မျိုးကို ကောင်းကောင်းကြီး ချိုးဖဲ့ ကဲ့ရဲ့တော်မူလေ့ ရှိတော်မူထသော—

ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ဘက်ပြိုင်အံတု ဆုံးမခြင်းကို ပြုနိုင်သူတို့မှ ဆိတ်တော်မူထသော—

အတုမရှိသော ဩဝါဒရှိတော်မူသော ရှေးဘုရားရှင်တို့နှင့်သာ တူတော်မူထသော—

တူသောဩဝါဒရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှ ဂုဏ်အားဖြင့် တပါးတခြားချည်းလည်း ဖြစ်တော်မူထသော—

တူသောဩဝါဒရှိသူတို့မှ လွန်စွာကွာဝေးတော်မူထသော—

သေးသေးသိမ်သိမ် နိုင်းချိန်လောက်သော ဩဝါဒရှိသည်မဟုတ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပိဋကတ်သုံးသွယ် အံ့ဩဘွယ်သော ဩဝါဒရှိတော်မူထသော။

တသာ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသခင် သုံးဦးလူတို့၏ ကျေးဇူးရှင်အား။ မေ၊ ကျွန်ုပ်၏။ နမော၊ ရိုသေညွတ်နူး အထူးရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ [ပဌမရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး]

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

အနုတ္တလက္ခဏာသုတ်

တရားတော်

သပြေကန် ဆရာတော်

အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ

ဥယျောဇဥ်ရေးသား၍ စိစစ်ပြုပြင်ပေးတော်မူသည်

သာသနာ-၂၅၂၃၊ ကောဇာ-၁၃၄၁ သီတင်းကျွတ်။ ၁၉၇၉-အောက်တိုဘာ

ဓမ္မစကြာ—၁၅

ပန်ကြားချက်

အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ကျမ်းဒဿဖြစ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ရိုက်နှိပ်နေစဉ်မှာပင် ဆရာတော်၏ အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်ကိုလည်း ဓမ္မစကြာတရားတော်နှင့် ပူးတွဲရိုက်နှိပ်ရန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်လိုသူ အများလည်း အလိုပြည့်ဝ၍ ဟောတရားကို ဖတ်ကြားနာယူသောအခါလည်း အဆင်ပြေစေရန် ပရိတ်ကြီး နိဿယသစ်ကို ရေးသားတော်မူသော သဒ္ဓမ္မပြကန်ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသအား တောင်းပန်လျှောက်ထား၍ အချိန်ရသမျှဖြင့် အသံဖမ်းကြိုးခွေမှ တရားတော်ကို ကိုယ်တိုင်နာယူပြီး စာဖတ်သူများ နာယူ သဘောပေါက်နိုင်အောင် ဆရာတော်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ပြုပြင်ပေးတော်မူပါသည်၊

ဓမ္မစကြာနှင့် အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော် ၂-ခုအတွက် ကျမ်းဦးပဏာမ ဥယျောဇဉ်အနေဖြင့် ဂါထာ ၃-ပုဒ်စီလဲ ရေးသားချီးမြှင့်တော်မူပါသည်။

စာဖတ်လေ့လာ နာယူကြသူ များသည် ဓမ္မစကြာနှင့် အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်ကို ဖတ်ရှုကြသောအခါ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ တရားဟောပြနေပုံကို အာရုံယူ၍ ဟောတရားအနေဖြင့် အရသာပေါ်အောင် ဖတ်ရှုတော်မူကြစေလိုပါသည်။

စာဖတ်ရသူ သူတော်ကောင်း အပေါင်းသည် အကယ်၍ ကျေနပ်မှုမရှိပါက ကျွန်တော်တို့အား ခွင့်လွှတ်၍ အကြံဉာဏ် ပေးကြစေလိုပါသည်။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

အနတ္တလက္ခဏာသုတ် တရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ကျမ်းဦးအမှာ

၁၃၁၁—ခု (သာသနာတော်-၂၄၉၃) နှစ်က ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားပေးတော်မူပြီးနောက် တောင်မြို့ ဆရာတော်ဘုရားသည် ‘ဓမ္မစကြာတရားတော် နာရသူ ဒကာ ဒကာမများသည် အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကိုလဲ နာသင့်သည်၊ သို့သော် အနတ္တလက္ခဏာသုတ်သည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် တရားနှင့်နေကြသူ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဓမ္မစကြာ သစ္စာ ၄-ပါး တရားကို ကောင်းစွာ နာရသဖြင့် အရိယာ သောတာပန်ဖြစ်ပြီး၍ ရင့်ကျက်သော ဉာဏ်ရှိပြီးကြမှ ဟောတော်မူသော သုတ်တော်ဖြစ်ပါသည်။

ကိလေသာ ထူပြောသောသူ အများစုအတွက် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့ ရရှိသော အကျိုးထူးမျိုးကိုကား ရကြဖို့ရာ မလွယ်ကူပါ၊ သို့သော် ဆရာတော်၏ ဆန္ဒတော်ကား တရားနာယူသူ အများအား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သတ္တဝါများအပေါ်၌ ထားရှိသော အလိုတော်ကို အဆုံးအထိ သိရှိ၍ စနစ်တကျ လိုက်နာကျင့်သုံးကြစေရန် ရည်ရွယ်တော်မူ၍’ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၁၂ (သာသနာတော်-၂၄၉၄) ခု (၁၉၅၁-၅၂) နှစ်တွင် ဆရာတော် သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူသော ကျောင်းကလေးပေါ်၌ ညဦးပိုင်းတွင် ၄-ရက်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ရာ စာရေးသူနှင့်အတူ ၅-ဦးခန့် အသံဖမ်းယူကြပါသည်။

ထိုတရားကြိုးခွေများကို တဆင့် ကူးယူပေးနေရာမှ ယခုအခါ ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ပါသည်၊ ထိုစာအုပ်တွင် အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်ကိုပါ တပါတည်း ရိုက်နှိပ်လျှင် ပို၍ ကောင်းမည်ဟုအများက တိုက်တွန်းကြသဖြင့် အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားကြိုးခွေကို အစအဆုံး အငြိမ်းစား ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သိမ်းက ကူးယူပြီးလျှင် ပုဇွန်တောင် ရွှေကျင်တိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော (သပြေကန်) ပရိတ်ကြီး နိဿယသစ်ကို ရေးသားတော်မူသည့် ဆရာတော် အရှင် ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသက အစအဆုံး လူအများ ဖတ်ရှုနိုင်အောင် တည်းဖြတ်ပြင်ဆင် ပေးတော်မူပါသည်။

အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဖတ်ရှုနာယူသူများသည် ဓမ္မစကြာ တရားတော်နှင့်အတူ တွဲဘက်ဖတ်ရှုလေ့လာ၍ ဟောတော်မူသော ဆရာတော်၏ အလိုဆန္ဒတော်နှင့်အညီ ဘုရား တရား သံဃာ၌ အကြွင်းမဲ့ ကြည်ညိုခွင့်ကိုရ၍ သာသနာတော်၌ မိမိတို့ စွမ်းအားရှိသမျှ မိမိအကျိုး, အများ၏ အကျိုးကို ကြိုးစားတော်မူနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဆုတောင်းပါသည်။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်ကို ဖတ်ရှု နာယူကြရသူများသည် တရားတော် ဖြစ်မြောက်လာအောင် ကူညီအားပေးတော်မူသော အောက်ပုဇွန်တောင်ရပ် ဦးသန်း နှင့်၊ အငြိမ်းစား ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သိမ်း (ရေ)၊ ဆရာတော်အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသတို့အား ကျေးဇူးတင်တော်မူကြရန် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

သပြေကန်ဆရာတော်

အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏

အနတ္တလက္ခဏသုတ် တရားတော်အချီ

၁။ အယံ အတ္တာ အနတ္တာတိ,
ဇာနိတုံ ဒုက္ကရာ ဒုဝေ။
ဝိဒုံ တေ ဇနကာစေရ-
ဉာဏေန သုသုခံ ဇနာ။

အယံ၊ အသက်ယောင်ယောင် အကောင်အသွင် အရှင်လိပ်ပြာ ထင်မိစွာဖြင့် စိတ်မှာတည်ဆက် ဤအချက်သည်။ အတ္တာ၊ သညာဒိဋ္ဌိ စိတ်၏ဖောက်ပြား အထင်မှားဖို့ လှည့်စားဖန်ကာ ဉာဏ်အရာဖြင့် ဖွေရှာယူပ်က မှတ်မရပါ အတ္တသာတည်း။ အယံ၊ ပရမတ္ထ သဘာဝဟု ဓမ္မဟုတ်မှန် သရုပ်ဖန်တဲ့ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ဤတရားသည်။ အနတ္တာ၊ ဝိပဿနာမဂ် ဉာဏ်နှစ်ချက်ဖြင့် သက်သက်ဟုတ်မှန် သရုပ်ဖန်လျက် အမှန်မှတ်ပြ ခေတ်အမျှသာ အနတ္တပါပေတည်း။ ဣတိ၊ သရုပ်မဟန် ဟုတ်အမှန်ဟု မှန်မမှန်ထင်မြင် ဤသို့ပင်။ ဒုဝေ၊ အသက်ဇီဝ ကောင်အတ္တနှင့် ခေတ်မျှဟုတ်မှန် ရုပ်နာမ်နှစ်ပ အနတ္တဟု မှတ်ပြဟောကြား သဘောသွား နှစ်ခုတို့ကို။ ဇာနိတုံ၊ မဟုတ်ဘိ ဟုတ်၏ မရှိ ရှိဟန် မမှန် မှန်ကို ဝေဖန်နိုင်းညှိ ယုတ္တိသဘာဝသာမကဖြင့် ကျနမိမိ အတိအလင်း သိရှိခြင်းငှါ။ ဒုက္ကရာ၊ သာမန်ဉာဏ်များ မမှီအားရှိ ဘုရားရှင်တော် မပွင့်ပေါ်က ခဲယဉ်းလှပါပေကုန်၏။ ဇနာ၊ တရားဘက်တွင် သက်ဝင်မွေ့လျော် သူတော်ကောင်းမူ အစဉ်ယူထား ရှင်လူအများတို့သည်။ တေ၊ ထို ဒိဋ္ဌိအမြင် ဉာဏ်အမြင်ဟု အမြင်နှစ်ပါး အစဉ်ခြားလျက် ကွဲပြားခဲ့ရ အတ္တ အနတ္တတို့ကို။ ဇနကာစေရဉာဏေန၊ ဆရာတော်

သခင် အရှင်ဇနက မြတ်ထေရ်ရ၏ ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာဂန္ထန် ကျမ်းဂန် အရ လမ်းမှန်ကျအောင် တင်ပြဖန်ဆန်း ဉာဏ်အစွမ်းကြောင့်။ သုသုခံ၊ ထောက်အထားမိ ယုတ္တိဥပမာ ဝေဆာကြောင်းကျိုး ကောင်းမျိုး စုံလင် ဖုံဖုံဆင်၍ အတင်အပြ အဆင်လှလျက် မြင်ရဖို့တွက် အနက်မပါ အလွန် သက်သာလွယ်ကူစွာ။ ဝိဒုံ၊ သတိမကင်း အသိရှင်းလျက် အလင်းရတုံ သိကြ လေကုန်ပြီ။

၂။ အနုတ္တလက္ခဏာချာတ-

သုတ္တဿ မဂ္ဂနာ အယံ။

ဒေသနာ ဇနာနံ ဓမ္မ-

ပီတိံ ဒတွာ သုခံ ကရေ။

အနုတ္တလက္ခဏာချာတသုတ္တဿ၊ အနုတ္တလက္ခဏာဟု မြွက်ဟဖော်အပ် အရပ် ရပ်၌ မလတ်နှုတ်သံ ထုတ်ညံဖော်လတ် သုတ္တန်တော်မြတ်ကို။ မဂ္ဂနာ၊ နည်း အသွယ်သွယ် ပရိယာယ်အမျိုးမျိုး ကြောင်းကျိုးစုံလင် ဖုံဖုံတင်လျက် အမြင် စွမ်းကာ ရှင်လန်းလာဖို့ တန်းဆာဆင်ကြောင်းဖြစ်သော။ အယံ ဒေသနာ၊ အနုတ္တအချက် သိဖို့တွက်ဟု အကွက်ကျကျ အချက်ပြလျက် တင်ပြဝေဆာ ဤ ဒေသနာတော်သည်။ ဇနာနံ၊ ဗုဒ္ဓတရား တို့အားထားက ချမ်းသာရေဟု မှချမြင်သူ စင်ပြူတရား ရှင်လူအများတို့အား။ ဓမ္မပီတိံ၊ ဤတရားကို ကြားရ နာရ ရှုဘားရ၍ စိတ်မှကိုယ်မှ ထိုဓမ္မကြောင့် တက်ကြွထင်လာ ရှင်စရာ အလီလီ အကြည်မိလတ် ပီတိဓာတ်ကို။ ဒတွာ၊ အခါခါသာ နာတိုင်းရှင်ဘိ ကြည့်တိုင်းလန်းရေး အေးခြင်းမလတ် ပေးနှင်းအပ်၍။ သုခံ၊ စိတ်၏အရသာ သာယာဖွယ်ရ အေးမြလန်းကာ ဝမ်းသာမကင်း ချမ်းသာခြင်းကို။ ကရေ-ကရောတု၊ သဗ္ဗခုသံ ဓမ္မရသော ဇိနာတိ၊ သဗ္ဗရတိံ ဓမ္မရတိ ဇိနာတိ-ဟု လာရှိနှုတ်သံ သုတ်ဓမ္မက္ခန် ကျမ်းဂန်အညီ အကြည်လွှမ်းရေး အအေးတွေ့စု အမှုမကွာပလေ ပြုပါစေသတည်း။

၃။ သိဿာ တေ ထေရ သတ္တာနိ၊
မုဒ္ဒါပိယ ပစာရဏံ။
အကံသု တေ ယထာမတိ၊
သုခီ ဟောတု ပမောဒိတော။

ထေရ၊ စင်ကြယ်ဖြူဆွတ် တမူလှသည့် သီလဆင်ကာ အမြင်သာလျက် ပညာပြည့်စုံ အကြောင်းလုံ၍ ကောင်းဂုဏ်ထင်ရှား မထေရ်ရှင်ဆရာတော်မြတ်ဘုရား။ တေ သိဿာ၊ ဆရာတော် အမွေခံ ခြွေအရံမို့ ကျမ်းဂန်များစွာ ရှင့်လက်ရာတို့ ပေါ်လာဖို့ရေး ပြန့်နှံ့ရေးနှင့် တည်ရေးမြဲရေး အစဉ်တွေးလျက် အလေးထားသည့် ဆရာတော်၏ အများတပည့်တို့သည်။ တေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်သားရှင်လူများတို့ တိုးပွါးဆင့်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်ဖို့ အခွင့်မဆုတ် မနားလုပ်လျက် အားထုတ်ကြိုးစား ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား၏။ သတ္တာနိ၊ အကောက်ကိုပင် အလွယ်ထင်ရ အမြင်လှဖို့ ဝါကျဆင်ကုံး စကားလုံးတို့ အသုံးယဉ်ယဉ် နှုံးအဆင်ဖြင့် ကုံးစဉ်ခြယ်သ ဟင်ပြဆန်းဟန် လမ်းမှန်ဖော်ကြွား ကျမ်းဂန်တော်အများတို့ကို။ တေ၊ သာသနာ့အတွက် ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ကွက်မရှိ ဆုံးနေ့ထိအောင် စွမ်းဆောင်ကြိုးစား ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား၏။ ယထာမတိ၊ ကိုယ်တည်းတယောက် ချမ်းသာရောက်ဖို့ ခုလောက်ကြိုးကုတ် အားမထုတ်ဘူး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ၏ ရေးခါဘိုးဘ လက်ထက်ကလျှင် ရသည့်တန်ဖိုး လုပ်မည်းဖို့ အားကြိုးမာန်တက် ငါးဆင်ရွက်သည် ဆက်လက်တည်တန့်ပါစေသော် မိန့်ဖော်ဆိုဟ အလိုတော်ကျအောင်။ မုဒ္ဒါပိယ၊ တို့ဆရာတော် သက်ရှိတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ရေးခဲ့သည်၊ ကုမ်းစာထွေထွေ ပြည်သူ့လက်သို့ ဆက်လက်ပြန့်ပွါးရောက်စေမည်၊ ကျုပ်တို့ဆရာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ မပျက်မကွက်အောင်ရမည်၊ စိတ်မပျက်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်၊ ရည်ရွယ်ချက်စိတ်သန် အဓိဋ္ဌာန်ပုံဟိတ် ယုံစိတ်အနေအရ ပုံနှိပ် ဖေကြကုန်ပြီး၍။ ပစာရဏံ၊ ရှင်လူများစွာ ပညာတွက်မှန်း ကျမ်းအလိုလို အရှည်တည်လျက် ဤပြည်အတွင်း ပြန့်နှံ့ကျယ်ပွါးခြင်းကို။ အကံသု၊ တစ်စုံတယောက် ချမ်းသာရောက်ဖို့ ခုလောက်ကြိုးကုတ် အားမထုတ်ဘူး ကျုပ်တို့ဆရာ ဂေဒ်မဟာ၏ ဘာသာကျမ်းများ စဉ်ပြန့်ပွါး၍ မြတ်ဖျားသာသနာ ရှည်ကြာလျက် မြန်မာ

အကျိုး အစဉ်တိုးအောင် အားကြိုးမာန်တက် ကျွန်ဆောင်ရွက်သည် နှစ်သက် ရွှင်လန်းကြပါစေ....စိတ်နေအရ ပြုလုပ်ကြပါကုန်ပြီ။(တံ့) လူ့စခန်းမှ နတ်နန်း စံပျော် ဆရာတော်အရှင်မြတ်သည်။ ပမောဒိတော၊ ဆရာ့အဓိဋ္ဌာန် စိတ်ကြံ မြော်ကြည့် အလိုပြည့်ဖို့ တပည့်များစွာ သာသနာပြု မှုအဓိဋ္ဌာန် စိတ်အကြံ ဖြင့် ကျမ်းဂန်တွေထွေ ပုံနှိပ်နေပုံ ဖြန့်နေပုံကို အာရုံမျှော်တန်း ရွှင်လန်း မကွာ ဝမ်းသာအားရသည်ဖြစ်၍။ သုခိ၊ ငါ့လိုလားချက် သူတို့ဆက်၍ ထမ်း ရွက်နေသား ပါတကားဟု အားရရွှင်ဘိ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ ဟောဟိ၊ နှစ်သက်ကြည်ဘိ အဆီအိလျက် ပီတိလွှမ်းကာ သစ်သစ်ဖြာ ဖြစ်ပါစေသား ဆရာတော်အရှင်မြတ်ဘုရား။

အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ

၁၃၄၁-သီတင်းကျွတ်လဆုတ်-၃

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ဟာရားတော်

ပထမနေ့

သာသနာတော်-၂၄၉၄-ခု၊ ကောဇာ-၁၃၁၂-ခု၊

အနတ္တလက္ခဏာသုတ် အခြေခံဟာရား

သုခုမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊ ဝါလဂ္ဂံ ဥသုနာ ယထာ။

ယေ ပဉ္စက္ခန္ဓေ ပဿန္တိ၊ ပရတော နော စ အတ္တတော။

ယေ ဇနာ၊ သူတော်များထံ တရားမှန်ကို ကြားဖန်များသလောက် တအား ဆောက်၍ ပွါးမြောက်ကြိုးစား အကြင် အမျိုးသား အမျိုးသမီး တို့သည်။ ပဉ္စက္ခန္ဓေ၊ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို။ ပရတော၊ ပျက်ချင်တိုင်းပျက် ရက်ရက်ပလေ အခြေဆိုးဝါး သူစိမ်းပြင်ပ အနေမျိုးအားဖြင့်။ ပဿန္တိ၊ သူ့အမှုသွား ဂရုထားလျက် ရှုစားကြည့်လျှင် သိမြင်ကြလေကုန်၏။ အတ္တတော၊ မပျက်မီးနိုင် မြဲခိုင်ကျစ်လစ် အနှစ်သာရ အတ္တဟုဆို မိမိကိုယ် ဟူ၍ကား။ နော စ ပဿန္တိ၊ ကြောင်းကျိုးစုံလင် အကုန်မြင်၍ ခံမင်ရေးမှု မတွေးမရှု ကြလေကုန်။ တေ ဇနာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တ ကင်းစင်ပအောင် လုံ့လကြိုးစား ထို အမျိုးသား အမျိုးသမီး တို့သည်။ ဝါလဂ္ဂံ၊ ခရီးကွာဝေး အသေးအမွှား သားမြီးဖျားကို။ ဥသုနာ၊ အသင့်ပြင်ထား ဖြောင့်မတ်သောမြှားဖြင့်။ ဝိဇ္ဈန္တိ ယထာ၊ ချက်တိုင်းမလွဲ လက်တိုင်းစွဲသည့် လေးပွဲကျော်ကြား လေးတော်သား တို့ကဲ့သို့။ သုခုမံ၊ သာမန်ဉာဏ်များ မကြံအားဘို့ ဖန်ထားလေဟန် အနေမှန် လျက် ကောန်ခက်ခဲ သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ အနတ္တအချက်ကို။ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊ ဉာဏ်ရောင် ဝင်းသလောက် အဟွင်းဆောက်၍ ထွင်းဖောက် သိမြင်နိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

အတ္တဝါဒ စတင်ပေါ်လာရပုံ

သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတ္တလို့ စွဲပြီးတော့ နေတာဟာ ခုလူတွေကျမှ မဟုတ်ဘူး။ စွဲဘိုရာ ကလဲလေ အကြောင်းက လိုလောက်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားမပွင့်ခင် ကဿပမြတ်စွာဘုရား မပွင့်ခင် ကကုသန် ကောဏာဂုမ် ဘုရား မပွင့်ခင် ကမ္ဘာအစတုန်းက ကမ္ဘာကြီးပျက်သွားရော၊ ပျက်သွားပြီးတဲ့ နောက် စတည်တဲ့ အခါမှာ အောက်ပိုင်း အောက်ပိုင်းဘုံတွေ သတ္တဝါမရှိကြ သေးဘူး၊ အောက်ပိုင်း ဗြဟ္မာ့ဘုံတွေ သတ္တဝါမရှိကြသေးဘူး၊ ဘယ်ဘုံမှာ မရှိဘူးဆိုတာတော့ စာလာပေလာ ဘုန်းကြီးတွေမှ နားလည်မယ်။ မရှိကြတော့ ကမ္ဘာကြီး ပျက်ပြီးလို့ ကမ္ဘာပြန်ပြုတဲ့ အချိန် ဘုံတွေဟာ သတ္တဝါမရှိပဲနဲ့ အကြာကြီး တည်နေကြတယ်၊ နောက်တော့ အတော်ကြာတော့ ဟိုအထက်က ကမ္ဘာပျက်တုန်းက မီးမလောင်နိုင် ရေမလွှမ်းနိုင် လေမဖျက်နိုင်တဲ့ ဟိုထိပ်တန်း မှာရှိတဲ့ ဘုံတွေက ဗြဟ္မာကြီးတွေ အသက်တန်းစေ့တော့ ဒါမှမဟုတ် ကံကုန်လို့ စုတေပြီးတော့ လာကြတော့ တချို့ အောက်ဘုံတွေ ဖြစ်ကြ။ အောက်ဘုံတွေ ပထမဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ အတော်ကြာကြာကြီး နေကြတယ်။

ဖန်ဆင်းဝါဒ အစ ဗြဟ္မာ့ပြည်က။

။အတော် ကြာကြာကြီး နေတော့ တယောက်ထဲပျင်းကြ၊ ခုနေများ ဒီပြင် သတ္တဝါတွေ ပေါ်လာရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်က ကူးနေကြတယ်၊ အဲဒီ ကူးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက် ဆိုတာလို ဟိုအထက် ဘုံက တချို့ဗြဟ္မာတွေ စုတေလာကြရော၊ စုတေလာတော့ ပထမရောက်တဲ့ ဗြဟ္မာက အရည်အချင်း သာနေတယ်၊ ရုပ်ရည်အဆင်းအားဖြင့် သာတယ်၊ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါအားဖြင့်သာတယ်၊ နောက်ရောက်တဲ့ ဗြဟ္မာတွေက ပထမ ဗြဟ္မာရဲ့ အရည်အချင်းမမှီကြဘူး၊ မမှီတော့ ပထမဗြဟ္မာကြီးက ဘယ့်နှယ် ထင်သလဲ၊ ဒီလက်အောက် ငယ်သား ဗြဟ္မာတွေ ငါဖန်ဆင်းတာပဲ၊ ငါက သတ္တဝါတွေ ပေါ်လာရင် ကောင်းတယ်လို့ ကြံတယ်၊ ကြာလဲမကြာဘူး၊ ဒီသတ္တဝါတွေ ပေါ်လာတယ်၊ ဒီတော့ ဒီဗြဟ္မာကလေးတွေဟာ ငါဖန်ဆင်း တာပဲ၊ သက်သက် အထင်ကြီးသွားတာ၊ ဖြစ်တော့ သူ့ကံကြောင့် သူဖြစ်လာ ကြတာ၊ဟို အထက်ဘုံက စုတေပြီးတော့ ဖာသိဖာသာ ဖြစ်လာကြတာ၊အဲဒါကို

ငါဖြန်ဆင်းတာလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယူဆသွားတယ်၊ စိတ်ကြီးဝင်သွားတယ်၊ တခါ နောက်မှရောက်တဲ့ ဗြဟ္မာလေးတွေက ဆိုပါတော့၊ နောက်မှရောက်တဲ့ ဗြဟ္မာငယ်လေးတွေကလဲ အရင်ရှိနှင့်နေတဲ့ ဗြဟ္မာကြီး အရည်အချင်း အခြေအနေ ကြည့်ပြီးတော့ သူတို့ထက် အရည်အချင်းသာနေ့ ကျက်သရေသာနေ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါသာနေ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သာနေတာနဲ့ ဒို့တော့ ဒီဗြဟ္မာကြီးက အစိုးရတာပဲလို့ သူ့အောက် အလိုလိုကျို့ကြ၊ နောက်တော့ ဒီလိုနဲ့နေရာက နှစ်ပေါင်းပေါ့လေ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ တချို့လဲ တကမ္ဘာလောက် နေပြီးတော့ သေကြပြန်ရော။

အတ္တဝါဒ လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်လာရပုံ။ ။အဲဒီလို သေပြီးတော့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတဲ့ အထဲက လူ့ပြည် ပြန်ရောက်လာတဲ့ ရှေးက ဗြဟ္မာဟောင်းတွေဟာ လူ့ပြည် ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်စိတ်ကလဲပဲ မရှိ ဘာမရှိနဲ့ စိတ်တွေ အင်မတန်မြင့်မြတ်လို့၊ စိတ်တွေ အင်မတန်စင်ကြယ်လို့၊ အဲသလိုနေရာက တောထွက်ပြီးတော့ ရသေ့များလုပ်ကြ၊ ရသေ့လုပ်တော့ သိပ်ကြိုးစားလိုက်တာ၊ နဂိုကလဲ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတဲ့သူတွေဖြစ်တော့ စိတ်ကလဲ စင်စင်ကြယ်ကြယ်၊ ဒီမလဲပဲ သိပ်ကြိုးစားလိုက်တာ၊ လုံ့လရော၊ ဉာဏ်ရော အစွမ်းကုန် အားထုတ်လိုက်ဟာ၊ တော်တော်ကြာတော့ သူတို့ ဈာန်ရကြရော၊ ဈာန်တင်မကဘူး ဈာန်ထက် အဆင့်အတန်းမြင့်လာတဲ့ အဘိညာဉ်တွေ ရကြတော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ အောက်မေ့ကြ၊ အောက်မေ့တဲ့အခါ ဩော်....ဒို့ ဟို ဗြဟ္မာပြည်က စုတေလာကြတာပါလား၊ ဒီလိုလဲ သူတို့သိကြ၊ ဟင် ဟိုဗြဟ္မာကြီး၊ ဒို့ ဟိုတုန်းကလေ သခင်ကြီးလို့ ယူဆထားတဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတော့ ခု ရှိတယ်နေ၊ ဒို့ကတော့ သူ့နောက်မှဖြစ်ပြီးတော့ သူ့အရင် ဒို့သေတယ်၊ သူကတော့ သိပ်ကြာတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာမှန်း မသိဘူး၊ သူက တယ်မြဲပါလား၊ ဒီဗြဟ္မာကြီးကတော့ သိပ်မြဲတဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ ဗြဟ္မာကြီးပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ လူ့ပြည်က ဈာန်ရ ရသေ့ကြီးတွေက အထင်ကြီးပြီးတော့ ကမ္ဘာကို ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ဗြဟ္မာမင်းကြီး ရှိတယ်လို့ သူတို့က ဟောကြရော။

ထာဝရ ဖန်ဆင်းရှင်ဆိုတဲ့ အမည်ဖြစ်လာပုံ။ ။သူတို့ကလဲ တကယ်ထင်တာ၊ တို့ကိုလဲ သူ ဖန် ဆင်း တာ၊ ဒီကမ္ဘာကြီးကိုလဲ သူ ဖန်ဆင်းတာ၊ ခု လူ့ပြည်ရှိတဲ့ သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကိုလဲ သူဖန်ဆင်းတာ၊ အဲဒီ ဗြဟ္မာမင်းကြီးဟာ ခုထက်ထိလဲ ရှိတယ်၊ နောင်လဲ သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက မြဲတယ်။ မြဲတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပါဠိလို ထာဝရလို့ဆိုတယ်၊ ခိုင်မြဲတယ်၊ ပါဠိလို ဣဿရ၊ အစိုးရတဲ့လူလို့ ဆိုပါတယ်၊ သူအစိုးရတယ်၊ သူခိုင်မြဲတယ်။ ပါဠိလို သူဖန်ဆင်းတတ်တယ်ကို နိမ္မာတာ လို့ဆိုတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီကမ္ဘာအစတုန်းက ကမ္ဘာအစတုန်းကိုက ထာဝရဖန်ဆင်းရှင်လို့ ထင်လာတာ အဲဒီ မဟာဗြဟ္မာကြီးပဲ၊ သူက မသေဘူး၊ အဲဒီ ဗြဟ္မာတွေ အောက်ဆင်းလာ ပေမဲ့ သူက မသေဘူး၊ ကျန်ရစ်နေတယ်၊ သူကဖန်ဆင်းတယ်လို့ ဒီလိုစိတ်ထဲက အားလုံးက သူ့ကို ယူဆနေကြတယ်၊ ယူဆရုံမကဘူး၊ ဟောကြရော၊ ဒီတော့ အဲဒီဗြဟ္မာကြီးကို သူတို့ထာဝရဖန်ဆင်းရှင် ပရမအတ္တ၊ ဘယ်တော့မှ မပျက်တဲ့ အတ္တ၊ အင်မတန်မြဲနေတဲ့ အတ္တ၊ အဲဒီကစပြီးတော့ ထာဝရဖန်ဆင်းရှင်လို့ သူတို့အသုံးပြုနေကြတယ်၊ ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့သူလို့ အသုံးပြုနေကြတယ်၊ အဲဒီ ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့သူဟာ ဘယ်မှာနေသတုံးလို့ဆိုရင် လက်ညှိုးထိုးပြ ဟို ကောင်း ကင်ဘုံမှာ နေတယ်၊ ဒီဟာပဲ သူတို့အကြမ်းစားပြောတာ၊ အမှန်မတော့ ဟိုဗြဟ္မာ ပြည်မှာ မဟာဗြဟ္မာကြီးကို သူတို့လက်ညှိုးထိုးပြောနေကြတာ။

ပရမအတ္တ-ဇီဝအတ္တအစွဲပေါ်လာပုံ။ ။အဲဒီ မဟာဗြဟ္မာကြီးကို ပရမအတ္တ၊ ဘယ်တော့မှ မပျက်တဲ့ အတ္တပဲလို့ စွဲပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်စီကိုယ်စီ တယောက်စီတယောက်စီတော့ ဟို တုန်းကလဲ တို့ဗြဟ္မာ့ပြည်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဟိုဘက်တုန်းကလဲ တို့ဟိုအထက်ဗြဟ္မာပြည်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ယခုအဲဒီဗြဟ္မာပြည်က တို့လူ့ပြည်ရောက်ပြီးတော့လာတယ်၊ တို့တို့၊ငါ ငါ၊သူများ မဟုတ်ဘူး၊ငါ ငါလေဗြဟ္မာ့ပြည်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဗြဟ္မာပြည်က ခု လူ့ပြည်ငါရောက်ခဲ့ တယ်ဆိုတော့ သူ့တယောက်စီ တယောက်စီအတွက်ကျတော့ အသက်နဲ့ရှိနေတဲ့ အတ္တတမျိုးလို့၊ ဒါမျိုးကို ဇီဝအတ္တ အသက်ကောင်၊ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ ပြောင်းလဲလာတယ်၊ ငါကတော့ မပြောင်းဘူး၊ ငါကတော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်တုန်းက ငါပဲ၊ လူ့ပြည်လဲငါပဲ၊ ငါက မပြောင်းဘူး၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကသာ ပြောင်း လိုက်သွားဟာ၊ ငါက မပြောင်းဘူး၊ အဲဒီအစွဲဟာကမ္ဘာဦးကတည်းက စွဲတာ၊

ဒီတော့ အတ္တနှစ်မျိုးနော်၊ အတ္တတခုက ကမ္ဘာကိုဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ပရမအတ္တ လာဝရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ ဒီလိုစွဲတယ်၊ သူတို့ စွဲသာ စွဲတယ်၊ အမှန်တော့ အင်မတန် ကြာလို့ သူမသေသေးတာ သေမှာ၊ အင်မတန်ကြာပြီးတော့ နေလို့မို့ ဒီလူတွေ သေခဲ့တောင်မှ သူက မသေသေးလို့သာ အထင်ကြီးတာ၊ သေမှာက အမှန် မမြဲပါဘူး၊ပြီးတော့ တယောက်စီတယောက်စီဆိုတော့ ဒါက ဇီဝအတ္တအသက် ကောင်၊ တို့အသက်ကောင်တွေ၊ သူ့မလဲဘဲ အတ္တရှိတယ်၊ ဟို သူ့မလဲဘဲ အတ္တ ရှိတယ်၊ အဲဒီလို အတ္တ ရှိတယ်၊ အတ္တရှိတယ်နဲ့ ဒီလိုစွဲလမ်းပြီးနေကြတဲ့ အသက် ကောင်တွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီရှိတယ် ဒါက ဇီဝအတ္တ၊ အဲဒီလိုဆိုတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီ အတ္တကို နားလယ်ဘို့ရန်ဟာ တော်တော်တန်ဘန်ကလေးများ စဉ်းစားလို့ တော် တော်တန်တန်ကလေးများ ကြံဆလို့နားလယ်လိမ့်မယ်ပုံ မယူဆနဲ့၊ အင်မတန် စိတ်ထဲမှာ ထပ်ခါပါလဲလဲ စဉ်းစားရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်—

သုခုမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊ ဝါလဂ္ဂံ ဥသုနာ ယထာ။

ယေ ပဉ္စက္ခန္ဓေ ပဿန္တိ၊ ပရတော နော စ အတ္တတော။

ယေ ဇနာ၊ သူတော်များထံ တရားမှန်ကို ကြားဖန်များသလောက် တအား ဆောက်၍ ပွါးမြောက်ကြိုးစား အကြင်အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည်။ ပဉ္စက္ခန္ဓေ၊ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နမ်တရားတို့ကို။ ပရတော၊ ပျက်ချင်တိုင်းပျက် ရက်စက်ပလေ အခြေဆိုးဝါး သူစိမ်းပြင်ပ အနေမျိုးအားဖြင့်။ ပဿန္တိ၊ သူ့အမှု သွား ဂရုထားလျက် ရှုစားကြည့်လျှင် သိမြင်ကြလေကုန်၏။ အတ္တတော၊မပျက်စီး နိုင် မြဲခိုင်လေစွ အတ္တဟုဆို မိမိကိုယ်ဟူ၍ကား။ နော စ ပဿန္တိ၊ ကြောင်းကျိုး စုံလင် အကုန်မြင်၍ ခုံမင်ရေးမှု မတွေ့မရှုကြလေကုန်။ တေ ဇနာ၊ ဒိဋ္ဌိအတ္တ ကင်းစင်ပအောင် လုံ့လကြိုးစား ထိုအမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည်။ ဝါလဂ္ဂံ၊ ခရီးကွာဝေး အသေးအမွှား သားမြီးဖျားကို။ ဥသုနာ၊ အသင့်ပြင်ထား ဖြောင့်မတ်သောမြှားဖြင့်။ ဝိဇ္ဈန္တိ ယထာ၊ ချက်တိုင်းမလွဲ လက်တိုင်းစွဲသည့် လေးပွဲကျော်ကြား လေးတော်သားတို့ကဲ့သို့။ သုခုမံ၊ သာမန်ဉာဏ်များ မကြံ အားဖို့ ဖန်ထားလေဟန် အနေမှန်လျက် ကေန်ခက်ခဲ သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ အနတ္တ အချက်ကို။ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊ ဉာဏ်ရောင်လင်းသလောက် အတွင်းရောက်အောင် ထွင်း ဖောက် သိမြင်နိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

အတ္တစွဲရာက တဏှာပိုလာ။ ။ဒီတော့ ကမ္ဘာဦးကထဲက အတ္တ စွဲနေတာ၊ ငါ ငါ- ကမ္ဘာဦးထဲက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ငါငါနဲ့ အတ္တစွဲနေတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ ဆိုတော့ ငါ- ငါပြုလို့ရှိရင် ငါရတယ်၊ ကောင်းတာပြုလဲ ငါရတယ်၊ မကောင်းတာပြုလဲ ငါခံရမယ်၊ အဲဒီလို ငါငါ အတ္တ· အတ္တလို့ စွဲနေတဲ့ အတ္တဟာ အင်မတန်များပြီးတော့ တကထဲ နေလာတော့ ဒီအတ္တကလေး ဘယ်နေရာမှာလဲလို့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း အတ္တကလေး နေတဲ့နေရာကို စဉ်းစားကြတယ်။

စဉ်းစားကြတော့ တချို့က စိတ်ကို အတ္တလို့, ဝိညာဉ်ကို အတ္တလို့ ဲလို ထင်နေတာဖြစ်တော့ အတ္တကလေးရဲ့ နေရာဟာ ဝမ်းထဲမှာ ဟဒယဝတ္ထုဆိုတဲ့ နှလုံးသားမှာ အတ္တကလေး စွဲနေတယ်၊ အင်မတန် သေးတယ်၊ ဒီအတ္တကလေးက ဘယ်လောက်များရှိလဲ၊ ပရမာဏုမြူလောက်ပဲရှိတယ်၊ အတ္တကလေးဟာ သတ္တိက ရှိလိုက်တာ တကထဲ ဘာမှ မပျက်နိုင်တဲ့ အတ္တ၊ ဒါက ဝိညာဉ်ကို အတ္တလို့ စွဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအလို၊ သူတို့အလိုအရ အတ္တကလေးဟာ ဟဒယဝတ္ထု နှလုံးသားမှာ မှီပြီးတော့ နေတာ၊ ပရမာဏုမြူလောက်ရှိတယ်၊ အင်မတန်သေးတယ်၊ ဒီအတ္တကလေးဟာ ငါ လို့ဆိုတာကလေးဟာ အဲဒါကလေးပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မပျက်ဘူး၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးသာ ပျက်သွားတာ၊ အတ္တကလေးကတော့ မပျက်ပါဘူး၊ ငါလုပ် ငါရတာပဲ၊ ငါပြုငါစံရမှာပဲ၊ ငါပြု ငါခံရမှာပဲ၊ သူက ဒီလိုစွဲပြီးတော့ အတ္တစွဲကလာတော့ ဘာပိုလာသတုန်း ဆိုတော့ ကိုယ့်အတ္တကလေးကို တယ်ချစ်တဲ့ တဏှာပိုလာတယ်။

ပဋ္ဌမတုန်းက အတ္တလို့ ယူဆနေတဲ့ ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ အတ္တလို့ ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်နေရာက ငါ ငါလို့ပဲ ဆိုဆို, ကိုယ် ကိုယ်လို့ပဲ ဆိုဆို အဲဒီ အတ္တကလေးပဲ၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိဖြစ်နေရာက တယ်နှစ်သက်ကိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးပဲ၊ ဟိုဘဝ ပေါင်းများစွာက ငါပဲ၊ အမယ် ဒီလိုလာခဲ့တာ ငါပဲ၊ နောက်ကိုလဲ ငါပဲ၊ ဟောသလို အတ္တဒိဋ္ဌိစွဲရာက တဏှာနဲ့ တယ်နှစ်သက်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ထက်ချစ်စရာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အညှာဆုံး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြတ်နိုးဆုံးနဲ့ ဒီလိုခေါ်နေကြ, ဒီလိုကို အသိ အမှတ် ပြုနေကြတယ်၊ **တဏှာပိုလာတယ်။**

တဏှာပိုရာက မာနတွေပြန့်ပွါးလာ၊ ။အတ္တစွဲတော့ကို ဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိ အတ္တကို မဟုတ်ပေမယ်လို့ စွဲလမ်းနေတော့ နှစ်သက်မှုတဏှာက ပြန့်ပွါးပြီးတော့ ကျယ်လာခဲ့တယ်၊ အဲသည်လို နှစ်သက်မှု တဏှာက ကျယ်လာတော့ ငါ့ အောင်မယ် မင်းတို့က ငါ့များ ဘာမှတ်လို့တုန်းဆိုတဲ့ မာန်မာနလေး ပေါ်လာတယ်၊ ဟော တဏှာမာန၊ အတ္တက ပေါက်ပွါးပြီးတော့ တဏှာမာန ကျယ်လာတယ်၊ ငါ့ အထက်တန်း လူကလဲ ငါကွ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာမှတ်သတုံး၊ အလယ်တန်းလူကလဲ အမယ် သူနဲ့ငါနဲ့ ဘာထူးသေးတုံး၊ ငါ့ အောက်တန်း လူကလဲ ဒို.... မင်းလူတွေ အထက်တန်းရောက်နေရော ငါက ဘာအရေးစိုက်ရမှာတုံး၊ မာနက၊ အထက်တန်းက အထက်မာနနဲ့ အလယ်တန်းက အလယ်မာနနဲ့၊ အောက်တန်းက အောက်မာနနဲ့၊ ပဌမဆုံး ဘယ်က ပေါက်ပွားလာသလဲ ဆိုရင် အတ္တပဲ၊ အတ္တ ဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိက ပေါက်ပွားပြီးတော့ စွဲလမ်းမှုတဏှာတွေ ဖြစ်လာပြီး မာန်မာနတွေ ပိုလာတယ်၊

ဒိဋ္ဌိပ္ပပဉ္စိတာ သတ္တာ၊ အတ္တာ အတ္တာ တိ ဂဏှရေ။
မာနေနာဟမဟံမညာ၊ တံ တံ တဏှာယ ဂါဟကာ။

ဒိဋ္ဌိပ္ပပဉ္စိတာ၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့တရားက သံသရာ၌ ကျယ်ပွါးစေအပ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သူရော ကိုယ်ပါ သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည်။ အတ္တာ အတ္တာတိ၊ အတ္တ အတ္တ ငါငါ ကိုယ်ကိုယ်ဟူ၍။ ဂဏှရေ၊ စွဲလမ်း မှတ်ထင်၍ နေကြလေကုန်၏။ မာနေန၊ မာန်မာနဖြင့်။ အဟံ အဟံ မညာ၊ ငါ ငါဟု မှတ်ထင်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ငါမဟုတ်ပဲနှင့် ငါဟု အထင်ကြီးကြသည်ဖြစ်၍။ တံ တံ၊ ငါကိုယ်ဥစ္စာ၊ ငါနှင့်ဆိုင်ရာ အဖြာဖြာသော အရာဝတ္ထုကိုဥစ္စာ။ ဂါဟကာ၊ မခွဲစတန်း အမြဲ မှန်းလျက် တစွဲလမ်းထဲ စွဲလမ်း၍ နေကြလေကုန်တော့ သတည်း။

ပပဉ္စတရားတွေ နယ်ချဲ့နေပုံ။ ။ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားစို့၊ ဒိဋ္ဌိက အတ္တလို့ ယူ လိုက်တာ၊ အတ္တဟာ ဘယ်နေတုံး၊ နှလုံးမှာ တည်ပြီးတော့နေတယ်၊ ပရမာဏုမြူလောက် အင်မတန်သေးငယ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မြင်လို့မရဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ မပျက်ဘူး၊ ခိုင်မြဲတယ်၊ ဒါက ဝိညာဉ်ကို

အတ္တလို့ ယူတဲ့သူတွေက၊ ရုပ်ကို အတ္တလို့ ယူသူတွေက အတ္တဟာ တကိုယ်လုံး ပြန့်နေတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးသလောက် အတ္တကလေးတွေက အစိတ်အပိုင်း အဖြစ်နဲ့ပေါ့လေ၊ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့အမျှ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အတ္တဟာ ပြန့်ပြီးတော့ အကုန်လုံးရှိတယ်၊ လက်လှုပ်လိုက်စမ်း အတ္တပါတယ်၊ စကားပြောလိုက်စမ်း၊ အတ္တပါတယ်၊ စားတယ်သောက်တယ်ဆိုရင်လဲ အတ္တပါတယ်၊ အတ္တဟာ တကိုယ်လုံး သူက ပြန့်ပြီးတော့ နေတယ်၊ ဘယ်ဟာတုံး ဆိုတော့ ဒါ သာမန်လူတွေ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီအတ္တဟာ ဒီလို ဒါက ရုပ်ကိုအတ္တလို့ ဆိုတဲ့သူက တကိုယ်လုံး ပြန့်တယ်၊ အတ္တဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသလောက် အတ္တကြီးတယ်။

ဟောဒီမှာ အတ္တစွဲလမ်းမှုကြောင့် ငါလို့ မာနဖြစ်တာ၊ ငါလို့ မာနဖြစ်ပြီး ငါကိုနှစ်သက်တဲ့ အတ္တကိုနှစ်သက်တဲ့ တဏှာက ဖြစ်တယ်၊ တဏှာဖြစ်တော့ အဲဒီ အတ္တကို ကျေးဇူးပြုမဲ့ သားတွေ သမီးတွေ ဆွေတွေ မျိုးတွေ ပစ္စည်းတွေ ဥစ္စာတွေ တွေ့ရာ မြင်ရာ အာရုံတွေကို နှစ်သက်တဲ့ တဏှာတရားတွေ ဖြစ်ပွါးပြီးတော့ လာတယ်၊ ဒီတော့ သံသရာ ဒါ ကျယ်နေတာ၊ သံသရာ သူတို့ ကျယ်နေတာ။

တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ ဒါကို ပပဉ္စတရား သံသရာကို ချဲ့ထွင်တဲ့တရား မှန်သလား မမှန်ဘူးလားလို့သာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တဏှာနဲ့ အရင်းခံပြီးတော့ စွဲလမ်းမှု အားကြီးနေလို့ ကုသိုလ်ကံတွေပြုကြ၊ ဟိုကျ ငါခံစားရမယ်၊အမယ် ကောင်းတာ တွေပြုတယ်၊ ငါ နောက်ဘဝကျတော့ နောင် သံသရာကျတော့ ငါခံစားရမှာ၊ ဘယ်လောက် နယ်ကျယ်သွားသလဲ၊ ဘဝဘယ်လောက် ကျယ်သွားသလဲ။

တခါ ဒီဘဝမှာပဲ ငါချမ်းသာအောင်လေဆိုပြီး သူ့ကို မတရားနှိပ်စက် သတ် ဖြတ်လိုက်တယ်၊ ငါချမ်းသာအောင်လို့ ငါချမ်းသာအောင်လို့ဆိုပြီး သူ့ဥစ္စာတွေ ကို မတရား ယူငင်လိုက်တယ်၊ ငါ ချမ်းသာ အောင်လို့တဲ့၊ တဏှာက စွဲလမ်းတာနဲ့မို့ မတရားမှုတွေ လျှောက်ဖြစ်လိုက်တာ သွားလေရော့ အပါယ်လေးပါးမှာရော လူ့ဆင်းရဲတွေရော သွားလေရော့၊ ငါ ချမ်းသာအောင်လို့ဆိုပြီး မိကောင်း ဘကောင်း ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေနဲ့ တွေ့လို့ ကောင်းမှုတွေ ပြုလိုက် တာ သွားပြန်ရော သုဂတိသံသရာနယ်မှာ၊ ဒီတော့ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိကြောင့် သံသရာထဲမှာ ကြာနေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီတရားသုံးပါးကို ပပဉ္စ

ပါဋ္ဌိက၊ မြန်မာလိုတော့ သံသရာကို ချဲ့ထွင်တဲ့ တရားသုံးပါး၊ ဘယ်သူက စ, သလဲဆိုရင် အတ္တက စ,တယ်။

ပပဉ္စတရားတွေ စွဲနေကြပုံ

ဒိဋ္ဌိပ္ပပဉ္စိတာ သတ္တာ၊ အတ္တာ အတ္တာတိ ဂဏှရေ။

ဒိဋ္ဌိပ္ပပဉ္စိတာ၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ တရားက သံသရာထဲ၌ ချဲ့ထွင်၍ ထားအပ်ကုန်သော။ သတ္တာ၊ သူရောကိုယ်ပါ သတ္တဝါဟူသမျှတို့က။ အတ္တာ အတ္တာတိ၊ ငါ ငါ ကိုယ်ကိုယ် (ဒီမြန်မာလို ဆိုချင်သလိုဆို အတ္တကို ပြောနေတာ။ ခုနက ဘုန်းကြီး ပြောနေတဲ့ အရာဝတ္ထုလေးကို ပြောနေတာ) အတ္တာ အတ္တာတိ၊ အတ္တ အတ္တ ဟူ၍။ ဝါ၊ မိမိကိုယ် မိမိကိုယ် ဟူ၍။ ဂဏှရေ၊ စွဲလမ်းမှတ်ထင်၍ နေကြလေကုန်၏။

မာနေန၊ မာန်မာနတရားက။ အဟံ အဟံ မညာ၊ ငါငါ ဟု မှတ်ထင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ မာနက စ-ပြီးတော့ ငါ၊ အဲဒီ အတ္တကလေးကို ငါ၊ တခုက ငါ၊ အဲဒီအတ္တကလေးက ငါပဲ၊ ငါဆိုရင် သူဆိုတဲ့ ဥစ္စာလဲ ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီ အတ္တလေးဟာ သူဆိုတာ အဲဒီ အတ္တလေးပဲ။

မာနေနာဟ မဟံ မညာ၊ တံတံ တဏှာယ ဂါဟကာ။

တံတံ၊ အတ္တဆိုတဲ့ ထိုအရာဝတ္ထု, အတ္တနဲ့ဆိုင်တဲ့ တွေ့ရာမြင်ရာ ကြုံရာ အရာဝတ္ထုဟူသမျှကို။ တဏှာယ၊ တဏှာဖြင့်။ ဂါဟကာ၊ စွဲလမ်း၍နေကြလေကုန်၏။

အတ္တစွဲကြောင့် နယ်ကျယ်လာ။ ။ဒါ လက်ရှိ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အိမ်တအိမ် လူတွေ စဉ်းစား ကြည့် လိုက် စမ်း၊ တယောက်က ခေါင်းဆောင်လူက ငါ သို့မဟုတ် အတ္တလို့ ခုနက အကောင်လေးမျိုးကို မှန်းပြီး ပြောလိုက်လို့ရှိရင် ကိုယ်ကလေ ငါတို့ကတော့လေ ငါက ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာတုန်း၊ ဟောဒီမှာ ဒိဋ္ဌိသံနဲ့ မာနသံကလေးနဲ့၊ ကိုယ်ကလေဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာတုန်းဆိုရင် အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူရယ်လို့ မသိဘူး၊ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားလိုက်တော့ ကိုယ်ကလေဆိုတာ ရုပ်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊

နာမ်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အတ္တကို ပြောတာပဲ၊ ကိုယ်ကလေ ဒီတော့ ငါ့ကို သူတို့က ဘာထင်လိုပါလိမ့်၊ ဟော ငါ မာနကလေးနဲ့၊ ဘယ်သူ့ ပြောတာလဲ၊ အဲဒီ အတ္တကလေးကို ငါလို့ မာနနဲ့ တခါ အထင်ကြီးသွားတယ်၊ ငါ ချမ်းသာအောင်လို့ အတ္တချမ်းသာအောင်လို့ ခုနကပြောတဲ့ မကောင်းတာလဲ အကောင်းထင် လုပ်လိုက်တယ်၊ နောင်ဘဝ သံသရာ ခံစားရအောင်လို့ စိတ်က မပါစေကာမူ ကောင်းတာတွေလုပ်ရင် ငါတော့ အကျိုးခံစားရမှာပဲ၊ ငါတော့ ကောင်းတာတွေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ခံစားပါရစေလို့ ဆုမတောင်းပေမဲ့ ငါတော့ ကောင်းတာလုပ် ကောင်းကျိုးရမှာပဲ၊ နို့ သံသရာ ဘယ်လောက်ကျယ်သွားသလဲ၊ ဟိုဘက် ဘဝသံသရာတွေ ဘယ်လောက် ကျယ်သွားတုန်း၊ အပါယ်လေးပါး သံသရာလဲ ဒီအတ္တစွဲလမ်းမှုကြောင့် ကျယ်သွားတယ်၊ သုဂတိ ဘဝ သံသရာလဲ ဒီ အတ္တ စွဲလမ်းမှုကြောင့် ကျယ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိဟာ သံသရာထဲ သူတို့ချဲ့နေတာ၊ ဒိဋ္ဌိပြုတ်လို့ရှိရင် တဏှာပြုတ် မာနပြုတ်၊ ဒါကြောင့် ဒိဋ္ဌိရဲ့ စွဲလမ်းချက်ဖြစ်တဲ့ အတ္တဟာ တော်တော်ခက်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စွဲလမ်းလာတာက ကြာပြီလေ၊ သတ္တဝါလို့ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာနဲ့ ဖြစ်ကတည်းကိုက ဒီအစွဲအလမ်းဟာ ပါနေတာ။

ကမ္ဘာအစ အစမှာ ခုနက ဈာန်ရ ရသေ့ကြီးတွေက ဟောကြတယ်၊ ဟောပေမယ်လို့ မဟောခင်ကတည်းကိုက သတ္တဝါတွေက ဒီအတ္တကို စွဲလမ်းနေတာ၊ ရသေ့ကြီးတွေကတော့ အကောင်အထည် ဖော်ပြနေတာ၊ ဖန်ဆင်းတဲ့ ပရမအတ္တဆိုတဲ့ ထာဝရကတော့ ဟို ကောင်းကင်ဘုံမှာ နေတယ်၊ သတ္တဝါ တိုင်းမှာရှိနေတဲ့ ဇီဝ အတ္တဆိုတဲ့အသက်ကတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ၊ ဝိညာဉ်ကို အတ္တလို့ယူတဲ့သူက ဟဒယနှလုံးမှာမှီပြီးတော့ အဲဒီအတ္တလေးဟာ သေးသေး မွှားမွှားလေးရှိတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပျက်ဘူး။

ရုပ်တခုလုံးကို အတ္တလို့ယူတဲ့သူက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသလောက် အတ္တကလေးတွေနဲ့ပြီးတော့နေတယ်၊ အဲဒီလို စွဲလမ်းမှုတွေနဲ့ သံသရာထဲမှာ ကြာပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ နေခဲ့ကြရတာ။

အတ္တ၏ စွဲမ်းရည်သတ္တိ။ ။ဒီတော့ ခုနက အဲဒီ စွဲလမ်းနေတဲ့ အတ္တဟာ ဘယ်လိုမျိုး အစွဲမ်းသတ္တိရှိနေသတုန်းလို့ ဆိုတော့—

သဗ္ဗော ယဿ ဝသေနေဝ၊ ဟောတီတိ ပရိကပ္ပိတော။
ကာရကော ဝေဒကော သာမိ၊ နိဝါသီ သော သယံဝသီ။

ယဿ အတ္တနော၊ အသက်ကောင်, လိပ်ပြာကောင်, ဝိညာဉ်ကောင် ဟူ၍ စွဲဆိုအပ်သော အကြင် အတ္တ၏၊ ဝသေန၊ စွမ်းရည်ဟူ့ မပြတ်ရှိသည့်အတွက်ကြောင့်။ သဗ္ဗော၊ သူရော ကိုယ်ပါ များပြားစွာသော သတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ဟောတိ၊ ထိုဤအမှု ကိုယ်စီပြုလျက် ယခုအနေ ဖြည့်ကျင့်၍ နေနိုင်ပေ၏။ ဣတိ ပရိကပ္ပိတော၊ ဤကဲ့သို့ပင် ပုထုဇဉ်တို့ အစဉ်မပြား အထင်မှား ကြံဆအပ်သော။ သော အတ္တာ၊ အသက်ကောင်, လိပ်ပြာကောင်ဟု ခေါ်ဆိုရတဲ့ ထိုအတ္တသည်။ ကာရကော၊ ပြုရေး ပြုရာ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် လျော်စွာ တခုခုဖြင့် ပြုစုလည်း ပြုစုတတ်လေ၏။ ဝေဒကော၊ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးကို အကျိုးလျော်ကန် ပေါ်လာပြန်လျှင် ခံစံလည်း ခံစံတတ်ပေ၏။ သာမိ၊ ခန္ဓာအိမ်ဆိုင်သမျှ၌ ပိုင်သ အုပ်စိုး အရှင်သခင်ကြီးပေတည်း။ နိဝါသီ၊ ဟောင်းခန္ဓာအိမ် ပျက်သည့်ချိန်ဝယ် ခန္ဓာအိမ် အသစ်လဲ၍ တကတဲမှီ အမြဲတည်တဲ့ သဘောပေတည်း။ သယံဝသီ၊ ခန္ဓာအိမ်မှု အစုစု၌ တခုမကျန် စီမံခွဲဝေ မိမိနှစ်ခြိုက် စနစ်ကိုက်အောင် လိုက်ပါစေနိုင်တဲ့ သဘောတမျိုးပေတည်း။

ခန္ဓာကိုယ် ပြုသမျှ အတ္တအလုပ်ချည်း

ခုနက မဟုတ်တဲ့အတ္တကို ဘုန်းကြီးက သူတို့ စွဲလမ်းသလို နေရာလေး ဘာလေး ချပြထားတယ်နော်၊ တချို့က ဟဒယနှလုံးထဲမှာ၊ တချို့က တကိုယ်လုံးမှာ ပြန့်နှံ့ပြီးတော့ နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီအတ္တဟာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိသနည်းဆိုတော့ -

ကာရကော၊ ပြုရေးပြုရာ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် လျော်စွာတခုခုဖြင့် ပြုစုလည်း ပြုစုတတ်လေ၏။

ဘုန်းကြီး ခု **အသံထွက်**ပြီးတော့ ဟောနေတယ်၊ ငါပြောမယ်လို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အတ္တက စီစဉ်နေတာ၊ အတ္တက စီစဉ်ပြီးတော့ အသံထွက်အောင်လဲ အတ္တက စီစဉ်နေတယ်၊ ဘာနဲ့ပြုပေးလဲ ပါးစပ်ရယ် ပါးစပ်ထဲမှာရှိကဲ့ **အသံထွက်တဲ့**နေရာတွေရယ် ဌာန် ကရိုဏ်းခေါ်တယ်၊ အဲဒီနေရာတွေ စုပေါင်း

ပေးပြီးတော့ အသံလေးတွေ တလုံးချင်းထွက်လာအောင် အတ္တက ပြုပေးနေတယ်။

ခု ဘုန်းကြီး လက်လှုပ်ချင်တယ်လို့ဆိုရင် အဲဒီ လက်လှုပ်ချင်တာကိုက အတ္တက လှုပ်ချင်တာ၊ အတ္တက လှုပ်ချင်တော့ သူက လက်ကလေးကို အမိန့်ပေးပြီးတော့ လှုပ်စေတယ်၊ ဒါ အတ္တက ခိုင်းနေတာ၊ အတ္တအလုပ်တွေချည်းပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ လမ်းသွားတယ်၊ သွားချင်တယ်၊ ဘယ်သူသွားချင်လဲ၊ အတ္တက သွားချင်လို့၊ သွားအောင် ဘယ်သူက လုပ်ပေးလဲ၊ ခြေထောက်တွေမြောက်အောင် ခြေထောက်တွေချအောင် အားလုံး အလုပ်မှန်သမျှ အတ္တက လုပ်ပေးတာချည်းပဲ။

ခံစားသမျှ အတ္တက။ ။ဝေဒကော၊ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးကို အကျိုးလျော်ကန် ပေါ်လာပြန်လျှင် ခံစံလည်း ခံစံတတ်လေ၏။

တခါတလေ အမယ် နာလိုက်တာ၊ နာတာ ဘယ်သူက နာပါလိမ့်၊ ပြောစမ်း၊ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ ခေါင်းက နာတာလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ အတ္တက နာတာ၊ မျက်စိနာလိုက်တာဆိုတာ မျက်စိက မျက်လုံးက နာတာကို သိသလား၊ မသိပါဘူး၊ ဘယ်သူကတုန်း နာတယ်ဆိုတာ၊ အတ္တက နာတာ။

ဒီနေ့ ထမင်းစားလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ အရသာ ရှိလိုက်တာလို့ဆိုတယ်၊ အဲဒီ အရသာရှိတဲ့ အရသာကို ဘယ်သူက ခံစားတာလဲ၊ အတ္တက ခံစားတာ၊ ဒီနေ့ ငါ စားလို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်စားလို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါဟာ အတ္တက ကောင်းနေတာ။

ရုပ်ရှင်တွေမြင်တဲ့အခါ ဒီနေ့ ငါလေ ဘာကိုမြင်လိုက်တာ ငါသဘောကျလိုက်တာလေ၊ ကျုပ်သဘောကျလိုက်တာလေ၊ ကိုယ်သဘောကျလိုက်တာလေ၊ ငါ ဒီနေ့ ဘယ်ဟာကိုမြင်ရတယ်၊ ကျုပ် စိတ်ပျက်လိုက်တာလေ၊ ကျုပ်ပဲခေါ်ခေါ် ငါပဲခေါ်ခေါ် အဲဒီအတ္တက ခံစားတာချည်းပဲတဲ့။

သာသနာပ အခါမှာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီအတိုင်းစွဲလမ်းမှာ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ မနာဘူးလို့ရှိရင် ဒီအတိုင်းသွားရမှာပဲ၊ သာသနာပ ပညာရှိကြီးတွေ ဒီအတိုင်း ပြောကြမှာပဲ။

ခန္ဓာအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် အတ္တ သာမိ၊ ခန္ဓာအိမ်ဆိုင်သမျှ ပိုင်သ အုပ်စိုး အရှင်သခင်ကြီး ပေတည်း။

ဒီဟာတွေ နားလည်မှ ဟို အနတ္တကို ပြောတဲ့အခါ နားလည်မယ်နော်၊ ဒါကို နားမလည်ပဲနဲ့ ဟို အနတ္တပြောရင် နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ခန္ဓာအိမ် ဘယ်သူ့ ခန္ဓာအိမ်လဲ၊ ငါ့ခန္ဓာအိမ်လေ၊ ဘယ်သူပိုင်တာတုန်း၊ ကျုပ်ပိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ်ပိုင်တာပေါ့၊ အတ္တက ဒီခန္ဓာအိမ်ကိုပိုင်တယ်၊ အိမ်တလုံးကို လူက ငါပိုင်တယ်၊ ဒါ ငါ့အိမ်ဆိုသလိုပဲ၊ ဒီခန္ဓာအိမ်ကို အတ္တက ငါပိုင်တယ်၊ အိမ်တွင်းပစ္စည်းတွေ ငါ့ပစ္စည်းတွေပဲ။

သာမိ၊ ခန္ဓာအိမ် ဆိုင်သမျှ ပိုင်သ အုပ်စိုး အရှင်သခင်ကြီးပေတည်း။

ဒါ ဘယ်သူ့လက်လဲ၊ ကျုပ်လက်လေ၊ ဘယ်သူ့ဆံပင်လဲ၊ ကျုပ်ဆံပင်ပေါ့၊ ဘယ်သူ့မျက်စိလဲ၊ ဒါ ဘယ်သူ့နားလဲ၊ ငါ့မျက်စိလေ၊ ငါ့နားလေ၊ ကိုယ့်နားလေ၊ ကျုပ်ကိုယ်၊ ကျုပ်သွား၊ ကျုပ်မျက်စိ။

အဟောင်းပျက်ချိန် ခန္ဓာအိမ် အသစ်လဲတည်တဲ့ အတ္တ နိစ္စ သိ၊ ဟောင်းခန္ဓာအိမ် ပျက်သည့်ချိန်ဝယ် ခန္ဓာအိမ်သစ် ပြောင်းခါဖြစ်၍ စနစ်မကွဲ အမြဲတွဲလျက် တကာတမို အမြဲတည်တဲ့ သဘောပေတည်း။

အိမ်ကြီးတခု အိုသွားတော့ အိမ်ကြီးက အိုသွားပြီ၊ ကျုပ်အိမ် အသစ် ပြင်ဆောက်နေတယ်၊ ဒါ ကျုပ်အိမ်အသစ်ကြီးပေါ့၊ ဟို အိမ်ဟောင်းဖျက်လိုက်ပြီလေ၊ အတ္တကလဲ ဒီလိုပဲ၊ တစုံတခု ခိုက်မိ တိုက်မိလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ သူများက နှောင့်ယှက်နှိပ်စက်လို့ဖြစ်ဖြစ် ဒီ ခန္ဓာအိမ်ကြီး မကောင်းတော့ဘူးဆိုရင် ခန္ဓာအိမ်အသစ်လဲလိုက်တယ်၊ ခန္ဓာအိမ်အသစ်လဲတော့ သူကြိုက်သလို လဲနိုင်ပါ့မလားဆိုတော့ ဒါတော့ လူတွေတောင်မှ ကြည့်ပါလား၊ တချို့ အိမ်

သစ်လဲတော့ ပဌမအိမ်ထက် ကောင်းတဲ့အိမ်ရတယ်။ တချို့က ပစ္စည်းမရှိ ဘာမရှိနဲ့မို့လို့ အရင်အိမ်ထက် ညံ့သွားတယ်၊ ကျုပ်တော့ဗျာ အရင်အိမ် ပျက်တာနဲ့မို့ အခု တဲကုပ်ကလေးနဲ့ နေရတယ်၊ ကျုပ်တော့ဗျာ အရင်အိမ် မီးလောင်တာနဲ့ အခု ဖြစ်သလိုပဲ နေလိုက်ရတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အတ္တကလဲ ကုသိုလ်ကံက ဘာက မကောင်းတော့ ခန္ဓာအိမ် အဟောင်းကတော့ ပျက်သွားပြီ၊ အသစ်ရတဲ့ ခန္ဓာအိမ်က ငရဲခန္ဓာအိမ်ဖြစ်နေ တော့ ငရဲခံနေရတယ်ဗျာ၊ ပြိတ္တာခန္ဓာအိမ်ရတော့ ပြိတ္တာကိုယ်နဲ့ ပြိတ္တာဖြစ် နေတယ်ဗျာ၊ တိရစ္ဆာန် ခန္ဓာအိမ်ရတော့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ လူ့ခန္ဓာ အိမ်ရတော့ လူဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ နတ်ခန္ဓာအိမ်ရတော့ နတ်ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒီ အတ္တကတော့ မပြောင်းဘူး၊ ခန္ဓာအိမ်က ပြောင်း-ပြောင်းသွားတယ်။

နိစ္စ ါသီ၊ ဟောင်းခန္ဓာအိမ် ပျက်သည့်ချိန်ဝယ် ခန္ဓာအိမ်အသစ်လဲ၍ တကတဲမှီ အမြဲတည်တဲ့ သဘောပေတည်း။

ခန္ဓာအိမ်သာ ပြောင်းသွားတာ အတ္တက မပြောင်းဘူး၊ အတော်ကောင်း တယ်၊ အဘွစွဲကြတာကလဲ တော်တော်ကို စွဲလောက်တယ်၊ ကြည့်လေ၊ ဗြဟ္မာ ကြီးကော အကက်ဗြဟ္မာပြည်က စုတေလာတော့ ငါလေ အဲဟို ဗြဟ္မာပြည် မရောက်ခင်က ဟို အထက်က ဗြဟ္မာပြည်မှာဖြစ်တာ၊ နောက်တော့ အဲဒီ ဗြဟ္မာပြည်ရောက်တယ်၊ အဲဒီကမှ သေပြီးတော့ အခု လူ့ပြည်ကိုရောက်လာတာ၊ ငါတို့ကသာ အပြောင်းအလဲရှိတာ၊ ဟို ငါတို့ဗြဟ္မာကြီးကတော့ မပြောင်းလဲ ဘူး၊ ငါတို့ မရောက်ခင်ကလဲ ရှိတယ်၊ ခုလဲ သူရှိတယ်၊ နောက်လဲ သူက ရှိနေ မှာပဲ၊ သူက ထာဝရ အမြဲရှိနေတာပဲ၊ တို့ကို ဖန်ဆင်းတာ သူပဲ၊ တယ်ပြီးတော့ စွဲလမ်းစရာကောင်းတယ်။

ကိုယ့်အလိုကျအောင် သယံဝသီ၊ ခန္ဓာအိမ်မှူ အစုစု၌ တခုမကျန် စီမံ စီမံ ပေးနေတဲ့ အတ္တ ခွဲဝေ မိမိနှစ်ချိုက် စနစ်ကိုက်အောင် လိုက်ပါစေ နိုင်တဲ့ သဘောတမျိုးပေတည်း။

ခန္ဓာအိမ် အမှုကိစ္စရှိသမျှ အတ္တက အကုန်လုံး စီမံပေးနေတာပဲ၊ အိမ်ရှင် က အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး စီမံပြုပြင်သလိုပဲ၊ ခန္ဓာအိမ်မကောင်းပြန် ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့

သူက စိမ့်ပြုစုပေးပြန်၊ တစ်ုံတခု ချိုယွင်းပြန် သူက စိမ့်ပေးပြန်၊ အဲဒီလိုချည်း စိမ့်ပေးနေတာပဲတဲ့။

သဗ္ဗော ယဿ ဝသေနေဝ၊ ဟောတိတိ ပရိကပ္ပိတော။
ကာရကော ဝေဒကော သာမီ၊ နိဝါသီ သော သယံဝသီ။

တယ်စွဲလမ်းချက်နာတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့စာက သေသေချာချာပြထားတာနဲ့ လူတွေစွဲလမ်းပုံနဲ့ တယ်ကိုက်တယ်။

အတ္တကို နာမည်တပ်ကြပုံ။ ။အဲဒီအတ္တကို ဘယ်လိုနာမည်တပ်ကြမလဲ၊ တချို့က အသက်ကောင်လို့ တပ်တယ်၊ ဗမာလူမျိုးက အသက်ကောင် ဝိညာဉ်ကောင် လိပ်ပြာကောင်လို့ တပ်ချင်တယ်။ ခုနက အတ္တ ဆိုတဲ့အကောင်လေးပဲ၊ တကယ်တော့ အကောင်လဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ သက်သက် စိတ်က ဖန်ဆင်းပြီးစွဲနေတာ။

ပြောကြတယ်၊ အသက်ထွက်သွားပြီ-တဲ့၊ ဘယ်သူဟာလေ မမာနေတာ၊ အခုအသက်ထွက်သွားပြီ၊ အသက်ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ဟိုတနေရာ သွားပြီး တော့ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့၊ ဝိညာဉ်ချုပ်သွားပြီ-တဲ့၊ ချုပ်လို့ ဟိုမှာ အသစ်ပြန်ဖြစ် အသစ်ရောက်သွားတယ်-တဲ့။

တော ခပ်ကျကျ လူကြီးတွေကလဲ အသက်ကောင် ဝိညာဉ်ကောင် လိပ်ပြာ ကောင်လို့ ပြောကြသေးတယ်၊ မိဘ တဦးဦးသေတော့ မိဘကစွဲလမ်းလို့ ဒီကော သားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် လိပ်ပြာချင်း လာလာပြီး ခေါ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာရှိတဲ့ခလေး ကောင်းကောင်းမမာဘူး၊ ဒီလိပ်ပြာကို ခွဲပေးပါတဲ့၊ ပြောလေ့ ရှိကြတယ်။

အတ္တကို ပြုစုယုယကြပုံ။ ။တချို့လူမျိုးတွေကျတော့ သေပြီဆိုလို့ရှိရင် လိပ်ပြာ နေစရာဆိုပြီးတော့ လိပ်ပြာအိမ် ခမ်းခမ်းနားနားကြီး လုပ်ကြတယ်၊ တချို့သေသွားတော့ သုသာန်မှာ ခေါင်းကြီးသွင်းထားပြီးတော့ သေတဲ့လူ စားစရာ သောက်စရာ အပြည့်အစုံ၊ သေတဲ့လူ ကြိုက်တတ်တဲ့ ပစ္စည်း

အပြည့်အစုံနဲ့ တခမ်းတနားပြင်ထားကြသေးတယ်၊ ဒီ အသက်ကောင်ကလေး စားဖို့ သောက်ဖို့တဲ့၊ ဘယ်လောက် စွဲလမ်းချက်အားကြီးနေတုံး၊ အဲဒီစွဲလမ်းချက်ကလေးဟာ တကမ္ဘာလုံး တသံသရာလုံး ဘုန်းကြီးတို့တတွေ စွဲလမ်းလာခဲ့ကြတာ၊ ဒီတော့ အဲသလောက်အရာတခုကို ပျောက်သွားအောင်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာနဲ့မတွေ့သမျှ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘူး။

သာသနာပမှာ အနတ္တ အသုံးမရှိ။ ။သာသနာပ မှာလေ အနိစ္စပြောကြတယ်၊ တစုံတခုဖြစ်ရင် အနိစ္စ၊ ဟယ်-အနိစ္စပဲ၊ သာသနာပမှာ ဘုရားအလောင်းတွေ ဘာတွေက ဟောတတ်ကြတယ်၊အသင်တို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြနဲ့ မမြဲဘူး၊ အားလုံးသေကြရမှာ၊ နာရမှာ၊ အိုရမှာ၊ ဒုက္ခတွေပဲ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ကြိုးစားပြုကြလို့ ဟောကြတယ်။ လူတွေကလဲ တစုံတခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခ ဒုက္ခ ငိုလို့နားလည်ကြတယ်၊ အနိစ္စ အနိစ္စ ဒုက္ခ ဒုက္ခ ဒါတွေတော့ လူတွေနားလည်ကြတယ်။ အနတ္တ အနတ္တလို့ ဘယ်သူမှ မယောင်ကြဘူး၊ ရှေးရှေးက သူတော်ကောင်းကြီးတွေ အလောင်းအလျာတွေလဲ အနတ္တကို မဟောခဲ့ကြဘူး။

သူတို့လဲ အတ္တပဲ၊ အလောင်းအလျာကြီးတွေလဲ ငါ ငါ အတ္တပဲ၊ သတ္တဝါတွေကလဲ ဘယ်သူအနိစ္စရောက်တယ်တော့ နားလည်တယ်၊ ခလုပ်တိုက်တယ်၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ နားလည်တယ်၊ အနတ္တတော့ နားလဲ မလည်ဘူး၊မပြောလဲ မပြောဘူး၊ အသုံးလဲ မရှိဘူး၊ ဟောလဲ မဟောဘူး။

ဘုရားပွင့်မှ အနတ္တ သိကြရ။ ။အဲဒါ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွေမှ ဒီ အနတ္တကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ထုတ်ဖော်ဟောမှပဲ နားလည်လာကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟာ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဓမ္မစကြာတရားဟောပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ အရှင်ကောဏ္ဍည သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်။

လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားဟာ အင်မတန်အားကိုးစရာ အင်မတန်အားရစရာကောင်းတာ၊ ကျန်တဲ့ ၄-ပါးကို တရားရစေချင်

လွန်းလို့ အင်မတန် ချစ်လှစွာသောသားကို ဘခင်က စောင့်ရှောက်ပြီးတော့ ပေးနေသလို စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ ဆွမ်းခံ မကြွဘူး၊ အရှင်ကောဏ္ဍညတို့ ဆွမ်းခံပေးတဲ့ ဆွမ်းနဲ့ပဲ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်သလို မျှတအောင် နေပြီးတော့ ဉာဏ်တော်နဲ့ကြည့်၊ အရှင်ဝပ္ပတို့တရားအားထုတ်တာ ဉာဏ်တော်နဲ့ကြည့်ပြီးတော့ အကယ်၍များ တရားလမ်းလွဲနေပြီဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားက ကြွပြီးပြင်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုချည်း မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် စောင့်ပြီးတော့ တရားလမ်းညွှန်ပေးနေတာ လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့ အရှင်ဝပ္ပ တရားရ၊ လပြည့်ကျော် ၂-ရက်နေ့ အရှင်ဘဒ္ဒိယ တရားရ၊ လပြည့်ကျော် ၃-ရက်နေ့ အရှင်မဟာနာမ် တရားရ၊ လပြည့်ကျော် ၄-ရက်နေ့ အရှင်အဿဇိ တရားရပြီးတော့ အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သောတာပန်ဖြစ်ကြတယ်။

တဏှာ မာန လုံးလုံးပြုတ်ရန် ဉာသုတ္တန်ဟောရ သောတာပန်ဖြစ်ရင် အတ္တဒိဋ္ဌိ ပြုတ်ပါတယ်၊ အတ္တဆိုတဲ့ စွဲလမ်းမှုမရှိပေမယ့်လို့ အပေါ်ရုံက မာန် မာနကတော့ ရှိနေသေးတယ်၊ တဏှာကတော့ ရှိနေသေးတယ်၊ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့ တဏှာ,မာနသာ အတ္တဒိဋ္ဌိပြုတ်တဲ့ထဲမှာ ရောပါသွားတာ၊ ဒါလောက်မကြမ်းတဲ့ တဏှာ, မာနကတော့ ကျန်နေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က အားလုံးသောနတ်ဗြဟ္မာတွေရော ငါးပါးသော အရှင်မြတ်တွေရော ကျန်နေတဲ့ မာနနဲ့ တဏှာ ပြုတ်သွားအောင် ၅-ရက်မြောက်နေ့မှာ ဒီ အနတ္တတရားကို ဟောတော်မူတယ်။

ဒီ အနတ္တတရားဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောမှ ကြားရ သိရ နားလည်ရတဲ့ တရားဖြစ်တယ်၊ ဘုရားမဟောတော်မူလေသမျှ ကမ္ဘာမှာ ထိပ်တန်းအကျဆုံးဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာတွေရော နတ်မင်းတွေရော လူပညာရှိတွေရော အတ္တစွဲလမ်းလာခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ အဲဒီ အတ္တစွဲလမ်းမှုနဲ့ သတ္တဝါတိုင်းဟာ သံသရာကြီး ကျယ်လာခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဒီ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစားဟောမှ ဖြစ်မှာပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု သင့်တော်တဲ့အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ကို နားလည်စေချင်လို့ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ဟောဖို့ ဘုန်းကြီးစီစဉ်ရတယ်၊ ဒီနေ့ ပါဠိတော်ကို ဘုန်းကြီးရွတ်ပြမယ်။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အ ရှ င် ဇ န က ာ ဘိ ဝံ သ ၏

အနတ္တလက္ခဏသုတ်အဖွင့်

ဘိက္ခူနံ ပဉ္စဝဂ္ဂိနံ၊ ဣသိပတန နာမကေ။
မိဂဒါယေ ဓမ္မစက္ကံ၊ ဝတ္တေတွာနတ္တလက္ခဏံ။

သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌာနံ၊ ဝိမုတ္တိ ပရိပါစနံ။
ဒေသိတံ ယံ သမ္ဗုဒ္ဓေန၊ တံ သုတ္တန္တံ ဘဏာမ ဟေ။

ဣသိပတန နာမကေ၊ ဣသိပတန အမည်ရှိသော။ မိဂဒါယေ၊ မိဂဒါယုံတော၌။ ပဉ္စဝဂ္ဂိနံ၊ ငါးပါးသော အစုအဝေးတို့ဖြင့် တည်နေကြကုန်သော၊ ဘိက္ခူနံ၊ ယခုအခါ ရဟန်းဘဝသို့ရောက်ပြီးတဲ့ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့အား။ ဓမ္မစက္ကံ၊ ပဌမ လပြည့်မနေ့က ဓမ္မစကြာတရားကို။ ဝတ္တေတွာ၊ ဟောတော်မူပြီး၍။ သောတာပတ္တိမဂ္ဂဋ္ဌာနံ၊ သောတာပတ္တိမဂ်၌တည်ပြီး သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးတို့အား။ ဝိမုတ္တိပရိပါစနံ၊ အရဟတ္တမဂ်ကို ရင့်သန်စေတတ်သော။ ယံအနတ္တလက္ခဏံ၊ အကြင်အနတ္တလက္ခဏသုတ်တော်ကို။ သမ္ဗုဒ္ဓေန၊ သုံးလူ့ထွတ်ထား ငါတို့မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောဖော်ညွှန်ပြတော်မူအပ်ခဲ့လေပြီ။ တံ သုတ္တန္တံ၊ ထိုအနတ္တလက္ခဏ အမည်တော်ရတဲ့သုတ္တန်ကို။ ဟေ၊ အို သူတော်ကောင်းတို့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဘဏာမ၊ ရွတ်ကြကုန်တော့အံ့။

အနတ္တလက္ခဏသုတ်ပါဠိတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် အမွှန်း

(က) ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္တေတွာ၊
အာသဠှိယံ ဟိ ပုဏ္ဏမေ။
နဂရေ ဗာရာဏသိယံ၊
ဣသိပတနဝှယေ ဝနေ။

(ခ) ပါပေတွာဒိဖလံ နေသံ၊
အနုက္ကမေန ဒေသယိ။
ယံ တံ ပက္ခဿ ပဉ္စမျံ၊
ဝိမုတ္တတ္ထံ ဘဏာမ ဟေ။

(၁) အနတ္တလက္ခဏသုတ် နိဒါန်း

ဧဝံ မေ သုတံ—

ဧကံ သမယံ ဘဂဝါ ဗာရာဏသိယံ ဝိဟရတိ ဣသိပတနေ မိဂဒါယေ။ တတြ ခေါ ဘဂဝါ ပဉ္စဝဂ္ဂိယေ ဘိက္ခူ အာမန္တေသိ “ဘိက္ခဝေါ”တိ။ “ဘဒန္တေ”တိ တေ ဘိက္ခူ ဘဂဝတော ပစ္စဿောသုံ။ ဘဂဝါ ဧတဒဝေါစ—

(၂) ရူပက္ခန္ဓာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ။

ရူပဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊ နယိဒံ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

လဗ္ဘေထ စ ရူပေ "ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ရူပံ မာ-အဟောသီ"တိ။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ ရူပံ အနတ္တာ၊ တသ္မာ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။

န စ လဗ္ဘတိ ရူပေ "ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ရူပံ မာ-အဟောသီ"တိ။

(၃) ဝေဒနာက္ခန္ဓာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

ဝေဒနာ အနတ္တာ။

ဝေဒနာ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊ နယိဒံ ဝေဒနာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

လဗ္ဘေထ စ ဝေဒနာယ "ဧဝံ မေ ဝေဒနာ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ မာ အဟောသီ"တိ။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ အနတ္တာ၊ တသ္မာ ဝေဒနာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။

န စ လဗ္ဘတိ ဝေဒနာယ "ဧဝံ မေ ဝေဒနာ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ မာ အဟောသီ"တိ။

(၄) သညာက္ခန္ဓာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

သညာ အနတ္တာ။

သညာ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊ နယိဒံ သညာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

လဗ္ဘေထ စ သညာယ “ဧဝံ မေ သညာ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ သညာ မာ အဟောသီ”တိ။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ သညာ အနတ္တာ၊ တသ္မာ သညာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။

န စ လဗ္ဘတိ သညာယ “ဧဝံ မေ သညာ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ သညာ မာ အဟောသီ”တိ။

(၅) သင်္ခါရက္ခန္ဓာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

သင်္ခါရာ အနတ္တာ။

သင်္ခါရာ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿံသု၊ နယိဒံ[၁] သင်္ခါရာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျုံ။

လဗ္ဘေထ စ သင်္ခါရေသု “ဧဝံ မေ သင်္ခါရာ ဟောန္တု၊ ဧဝံ မေ သင်္ခါရာ မာ အဟေသု”န္တိ။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ သင်္ခါရာ အနတ္တာ၊ တသ္မာ သင်္ခါရာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တန္တိ။

န စ လဗ္ဘတိ သင်္ခါရေသု “ဧဝံ မေ သင်္ခါရာ ဟောန္တု၊ ဧဝံ မေ သင်္ခါရာ မာ အဟေသု”န္တိ။

(၆) ဝိညာဏက္ခန္ဓာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

ဝိညာဏံ အနတ္တာ။

ဝိညာဏဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊ နယိဒံ ဝိညာဏံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

လဗ္ဘေထ စ ဝိညာဏေ “ဧဝံ မေ ဝိညာဏံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ဝိညာဏံ မာ အဟောသီ”တိ။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဝိညာဏံ အနတ္တာ၊ တသ္မာ ဝိညာဏံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။

၁။ နယိမေ(မူကွဲ)

န စ လဗ္ဘတိ ဝိညာဏေ “ဧဝံ မေ ဝိညာဏံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ဝိညာဏံ မာ အဟောသီ”တိ။

(၄) ရူပက္ခန္ဓာ၌ လက္ခဏာရေး သုံးပါး

တံ ကိံ မညထ ဘိက္ခဝေ––

ရူပံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ။

အနိစ္စံ ဘန္တေ။

ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါတိ။

ဒုက္ခံ ဘန္တေ။

ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သမနုပဿိတုံ “ဧတံ မမ၊ ဧသောဟမသ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ”တိ။ ။နော ဟေတံ ဘန္တေ။

(၅) နာမက္ခန္ဓာလေးပါး၌ လက္ခဏာရေးသုံးပါး

ဝေဒနာ နိစ္စာ ဝါ အနိစ္စာ ဝါတိ။

အနိစ္စာ ဘန္တေ။

ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါတိ။

ဒုက္ခံ ဘန္တေ။

ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သမနုပဿိတုံ “ဧတံ မမ၊ ဧသောဟမသ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ”တိ။ ။နော ဟေတံ ဘန္တေ။

သညာ နိစ္စာ ဝါ အနိစ္စာ ဝါတိ။

အနိစ္စာ ဘန္တေ။

ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါတိ။

ဒုက္ခံ ဘန္တေ။

ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သမနုပဿိတုံ “ဧတံ မမ၊ ဧသောဟမသ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ”တိ။ ။နော ဟေတံ ဘန္တေ။

သင်္ခါရာ နိစ္စာ ဝါ အနိစ္စာ ဝါတိ။
အနိစ္စာ ဘန္တေ။
ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါတိ။
ဒုက္ခံ ဘန္တေ။
ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သမနုပဿိတုံ "ဧတံ မမ၊ ဧသောဟမသ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ"တိ။ နော ဟေတံ ဘန္တေ။
ဝိညာဏံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ။
အနိစ္စံ ဘန္တေ။
ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါတိ။
ဒုက္ခံ ဘန္တေ။
ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သမနုပဿိတုံ "ဧတံ မမ၊ ဧသောဟမသ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ"တိ။ နော ဟေတံ ဘန္တေ။

(၉) ရုပ်တရားကို တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိဂါဟတို့ဖြင့် မရှုကြည့်အပ်ပုံ

တသ္မာ တိဟ ဘိက္ခဝေ ယံ ကိဉ္စိ ရူပံ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ, ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ, ဩဠာရိကံ ဝါ, သုခုမံ ဝါ, ဟီနံ ဝါ, ပဏီတံ ဝါ, ယံ ဒူရေ[၁] သန္တိကေ ဝါ၊ သဗ္ဗံ ရူပံ "နေတံ မမ၊ နေသောဟမသ္မိ၊ န မေသော အတ္တာ" တိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္မပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။

(၁၀) ဝေဒနာတရားကို တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိဂါဟတို့ဖြင့် မရှုကြည့်အပ်ပုံ

ယာ ကာစိ ဝေဒနာ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နာ အဇ္ဈတ္တာ ဝါ, ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ, ဩဠာရိကာ ဝါ, သုခုမာ ဝါ, ဟီနာ ဝါ, ပဏီတာ ဝါ, ယာ ဒူရေ သန္တိကေ ဝါ၊ သဗ္ဗာ ဝေဒနာ "နေတံ မမ၊ နေသောဟမသ္မိ၊ န မေသော အတ္တာ"တိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္မပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။

၁-ယံ ဒူရေဝါ (မူကွဲ)။

(၁၁) သညာတရားကို တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိဂါဟတို့ဖြင့် မရှုကြည့်အပ်ပုံ

ယာ ကာစိ သညာ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နာ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ, ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ, ဩဠာရိကာ ဝါ, သုခုမာ ဝါ, ဟီနာ ဝါ, ပဏီတာ ဝါ, ယာ ဒူရေ သန္တိကေ ဝါ၊ သဗ္ဗာ သညာ "နေတံ မမ၊ နေသောဟမသ္မိ၊ န မေသော အတ္တာ"တိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္မပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။

(၁၂) သင်္ခါရတရားကို တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိဂါဟတို့ဖြင့် မရှုကြည့်အပ်ပုံ

ယေ ကေစိ သင်္ခါရာ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နာ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ, ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ, ဩဠာရိကာ ဝါ, သုခုမာ ဝါ, ဟီနာ ဝါ, ပဏီတာ ဝါ, ယေ ဒူရေ သန္တိကေ ဝါ၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ "နေတံ မမ၊ နေသောဟမသ္မိ၊ န မေသော အတ္တာ"တိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္မပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။

(၁၃) ဝိညာဉ်တရားကို တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိဂါဟတို့ဖြင့် မရှုကြည့်အပ်ပုံ

ယံ ကိဉ္စိ ဝိညာဏံ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ, ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ, ဩဠာရိကံ ဝါ, သုခုမံ ဝါ, ဟီနံ ဝါ, ပဏီတံ ဝါ, ယံ ဒူရေ သန္တိကေ ဝါ၊ သဗ္ဗံ ဝိညာဏံ "နေတံ မမ၊ နေသောဟမသ္မိ၊ န မေသော အတ္တာ"တိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္မပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။

(၁၄) နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်မှစ၍ မဂ်ကိစ္စ တဆယ့်ခြောက်ချက်ဖြစ်ပုံ

ဧဝံ ပဿံ ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယသာဝကော ရူပသ္မိမ္ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝေဒနာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သညာယပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ သင်္ခါရေသုပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။ ဝိညာဏသ္မိမ္ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။

နိဗ္ဗိန္ဒံ ဝိရဇ္ဇတိ။
ဝိရာဂါ ဝိမုစ္စတိ။
ဝိမုတ္တသ္မိံ ဝိမုတ္တမိတိ[1] ဉာဏံ ဟောတိ။
ခီဏာ ဇာတိ။
ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ။
ကတံ ကရဏီယံ။
နာပရံ ဣတ္ထတ္တာယာတိ ပဇာနာတိ။

(၁၅) ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းများ ရဟန္တာဖြစ်ပုံ

ဣဒမဝေါစ ဘဂဝါ၊ အတ္တမနာ ပဉ္စဝဂ္ဂိယာ ဘိက္ခူ ဘဂဝတော ဘာသိတံ အဘိနန္ဒုံ[2]။

ဣမသ္မိဉ္စ ပန ဝေယျာကရဏသ္မိံ ဘညမာနေ ပဉ္စဝဂ္ဂိယာနံ ဘိက္ခူနံ အနုပါဒါယ အာသဝေဟိ စိတ္တာနိ ဝိမုစ္စိံသူတိ။

အနတ္တလက္ခဏသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၁။ ဝိမုတ္တမှိတိ [မူကွဲ] ၂။ အဘိနန္ဒုန္တိ (မူကွဲ)

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော်

ဒုတိယနေ့

သာသနာတော်-၂၄၉၄-ခု၊ ကောဇာ-၁၃၁၂-ခု၊

အနတ္တတရားကို လွယ်တယ်မထင်ကြနဲ့

အနတ္တလက္ခဏသုတ်ရဲ့ အခြေခံတရားများကို ဘုန်းကြီး ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီ အနတ္တလက္ခဏသုတ်တော်ကို ဟော တော်မူတဲ့အခါမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီပုဂ္ဂိုလ်များ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ပြီနော်၊ သောတာပန် ဖြစ်ပြီးပြီ၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ၄-ရက်လောက် တရားအားထုတ်ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီ ပဉ္စဝဂ္ဂီပုဂ္ဂိုလ် ငါးဦးရဲ့ အခြေအနေက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဘုရားအလောင်းတော် ဘဝတုန်းက ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ဒိဋ္ဌသိတာနဲ့မို့လို့ တောထွက်ပြီးတော့ စောစောစီးစီးက သိလစင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းထားကြတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေနော်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးတော့မှ ကနေ့ အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဟောတော့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတိုင်း မေးတိုင်း ပဉ္စဝဂ္ဂီအရှင်တွေက လိုက်ပြီး ဖြေနေတယ်၊ သိပ်တော့ လွယ်တယ်လို့ မယူဆလိုက်နဲ့၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီ တွေရဲ့ အခြေအနေပြန်ကြည့်၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသား အခြေအနေ ပြန် စဉ်းစား၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်တောင် လပြည့်ကျော် ၁-ရက် ၂-ရက် ၃-ရက် ၄-ရက်ပေါ့လေ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဒီတော့ သီလက စင်ကြယ်လှပြီ၊ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်စိတ်တွေ စင်ကြယ်လှပြီ၊ ရိုးရိုးတန်းတန်းအနေနဲ့ဆိုရင် ဒီ အရှင်မြတ်တွေရဲ့ စိတ်မှာ ဘာမှ အပြစ် ဆိုစရာ မရှိတော့ဘူး၊ အတော်အတန် ကျန်ပြီးတော့နေတဲ့ အနုသယ ကိလေသာတွေ ပယ်ဖို့လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါကြောင့် **မြတ်စွာ**

ဘုရား မေးတော်မူတဲ့အခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီအရှင်မြတ်တွေက လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ဖြေလိုက်ကြတယ်၊ ဒါကိုထောက်ပြီးတော့ ဘယ်နှယ်လဲ အနတ္တတရားတော်ဟာ သိပ်ခက်တယ်လို့ ဆိုထားပြီးတော့ အခုတော့ လွယ်သားပဲလို့ မယူဆလိုက်နဲ့။

သားမြီးဖျား မှန်အောင်ပစ်နိုင်တဲ့ လေးတော်သားတို့လို ဝါလဂ္ဂံ၊ ခရီးကွာဝေး အသေးအမွှား သားမြီးဖျားကို။ ဥသုနာ၊ အသင့်ပြင်ထား ဖြောင့်သောမြားဖြင့်။ ဝိဇ္ဈန္တိယထာ၊ ချက်တိုင်းမလွဲ လက်တိုင်းစွဲသည့် လေးပွဲကျော်ကြား လေးတော်သားတို့ကဲ့သို့။

ရှေးတုန်းက လေးပစ်တဲ့အခါမှာ ယခုခေတ် သေနတ်ပစ် အမြောက်ပစ်ရာမှာ တဲ့သလို အင်မတန် တဲ့အောင်ပစ်နိုင်ကြတယ်၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လဲ ပစ်နိုင်တယ်၊ အဲသလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လေးတော်သားတွေလို့ ဘုရင်က အသိအမှတ်ပြုရတယ်၊ ဘယ်လောက်များ သူတို့ပစ်နိုင်တုန်းဆိုတော့ ဆိုပါတော့ဟာ ၂၀-လောက် ဝေးတဲ့နေရာက ခရမ်းသီးလေး တလုံးကို သားမြီးဖျားနဲ့ ရစ်ချတ်ပြီးတော့ အဖျားသေးသေးလဲ အပေါ်က ဖော်ထားပြီး ချိတ်ထား၊ အဲဒါကို မြားနဲ့ပစ်လိုက်ရင် သားမြီးဖျားလေးကို မှန်ပြီးတော့ ခရမ်းသီးအောက်ကျသွားတာပဲ၊ အဲဒီလို မှန်အောင်ပစ်နိုင်တဲ့ လေးတော်သားများလိုပဲ အင်မတန်ထက်သန်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဒီ အနတ္တ အချက်အလက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိနိုင်တယ်။

အနတ္တအရောက် ထွင်းဖောက်သိဖို့ခက်

သုခုမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊ ဝါလဂ္ဂံ ဥသုနာ ယထာ။
ယေ ပဉ္စက္ခန္ဓေ ပဿန္တိ၊ ပရတော နော စ အတ္တတော။

ယေ ဇနာ၊ သူတော်များထံ တရားမှန်ကို ကြားဖန်များသလောက် တအားသောက်၍ ပွါးမြောက်ကြိုးစား အကြင် အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည်။

တရားက အင်မတန်မှန်တဲ့တရား၊ ဘယ်လိုပဲ စောဒနာရှိရှိ၊ ဘယ်လိုပဲ ကပ်သီးကပ်သပ်မေးမေး၊ ဒီတရားက မလွဲနိုင်တဲ့တရား၊ ဒီတရားတော်ကို

သူတော်ကောင်းတွေဆီမှာ နာယူ, နာရုံတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေ အားထုတ်သလို အားထုတ်, နာလိုက် အားထုတ်လိုက် ပြုလုပ်၊ ဘုန်းကြီးတို့တတွေ အနတ္တကိုလေ့လာ၊ အနတ္တကိုဆွေးနွေး၊ အနတ္တကိုရေးသား၊ တကဲ့ အနတ္တသဘောကို အသိသဘောမျိုးတော့ သိတယ်ပေါ့၊ အပေါက် သဘောမျိုးတော့ မပေါက်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အနတ္တကို ထိုးထွင်းသိဖို့က မလွယ်လှဘူး၊ အင်မတန်လေးနက်တဲ့ တရားပါလို့—

ရဟန္တာ ဖြစ်ချင်စရာအချိန်။ ။ဒီတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေကလဲ ကမ္ဘာတသိန်းလောက်က ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပြီးဖြစ်တယ်၊ နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက စောစောစီးစီး တင်ကြိုတောထွက်လာလို့ သီလစင်ကြယ်ပြီးသား၊ သမာဓိကောင်းပြီးသား၊ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁-ရက် ၂-ရက် ၃-ရက် ၄-ရက် ၅-ရက် လောက်ကတည်းက သောတာပန် ဖြစ်ပြီးသားတွေ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က မိဂဒါဝုန် တောထဲမှာ ခုလောက်တောင်မှ ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်တဲ့ တောရိပ် တောင်ရိပ်နဲ့ တောထဲမှာ အေးအေးသာသာလေး ဘုရားရှင်နှင့် သာဝက ၅-ပါးနဲ့ ဘေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေပါမယ်ပေါ့။ အဲသလို သာဝက ၅-ပါးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေပြီးသကာလ တရားဆွေးနွေးတဲ့အချိန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စဉ်းစားကြည့်လို့ရှိရင် တရားပေါက်ချင်စရာကြီး၊ တရားရချင်စရာကြီး၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ချင်စရာကြီး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဟောတော်မူတယ်။

ရုပ် အနတ္တဖြစ်ပုံ

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ။

ရူပဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊ နယိဒံ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

ရဟန်းတို့ ခန္ဓာ ၅-ပါးရှိတဲ့အထဲက ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ ခန္ဓာ ၅-ပါးရှိတဲ့အနက်က ရုပ်ခန္ဓာကြီး ရုပ်ခန္ဓာကြီး၊

ဟို သင်တို့ ရုပ်ကလာပ် အစိတ်အပိုင်းကလေး သေးသေးမွှားမွှား ပေါင်းပြီး တော့နေတဲ့ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီး၊ အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရူပံ၊ ရုပ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာတရားသည်။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။

အတ္တဖြစ်လျှင် ရုပ်မနာသင့်။ ။တနေ့တုန်းက ပြောခဲ့ကယ်နော်၊ အတ္တဟာ ဘယ်လိုဟာတုန်း အတ္တဟာ—

သယံဝသီ၊ ခန္ဓာအိမ်မှု အစုစု၌ တခုမကျန် စိမံခဲ့ဝေ မိမိနှစ်ခြိုက် စနစ်ကိုက်အောင် လိုက်ပါစေနိုင်တဲ့ သဘောပေတည်း။

အတ္တရဲ့ သတ္တိတွေ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ အဲဒီသတ္တိလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ခန္ဓာအိမ်မှာရှိသမျှကို သူက သူ့အလို လိုက်စေချင်တယ်၊ သူဖြစ်ချင် ဖြစ်စေနိုင်တယ်၊ အင်မတန် သူတို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အတ္တကို အမှန်းတင်ထားတာ။

ဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့ ပဥ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတို့၊ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတခုလုံး ပြောချင်ပြောဦးတော့၊ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ အတ္တ မဟုတ်ဘူး။ အတ္တ မဟုတ်ဘူး။

ရူပဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ။

ဒီ ရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာပေါ့လေ၊ သူတို့ပြောသလို အမျာ်ကြံစည်ပြီးတော့ ထားသလို အတ္တများဆိုလို့ရှိရင်—

နယိဒံ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

ဣဒံ ရူပံ၊ အတ္တလို့ သူတို့စွဲလမ်းထားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာသည်။ အာဗာဓာယ၊ မကျန်းမမာ ဖျားနာခြင်း အမျိုးမျိုးဖြစ်ခြင်းငှါ။ န သံဝတ္တေယျ၊ မဖြစ်သင့်ရာ။

ကဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း အတ္တက မိမိအလိုကို လိုက်စေနိုင်တယ်တဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မိမိအလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်တယ်လို့ သူတို့က စွဲလမ်းတယ်၊ ကဲ အကာယ်၍ပေါ့လေ သူတို့စွဲလမ်းတဲ့အတိုင်း ရုပ်ခန္ဓာဟာ အတ္တဖြစ်လို့ရှိရင်

ဘာဖြစ်လို့ မကျန်းမမာ ဖျားနာရဦးမလဲ၊ မကျန်းမမာ ဖျားနာတဲ့ သဘော တရားမျိုးကို မပေါ်စရာကောင်းဘူးလား၊ မပေါ်သင့်ပါဘူး၊ ဒီအတ္တက ဘယ်လို အလိုရှိမလဲ၊ ငါ့ရုပ် ငါ့ရုပ် မဖျားနာစေချင်ပေါင်၊ သူက မဖျားနာ အောင်ကို စီမံရမှာ၊ သူ့အလိုကို လိုက်စေနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဟိုအိမ်ဟာ အိမ်ပိုင်သူက မပျက်စီးစေချင်ပါဘူး၊ ပျက်ရင် ပြင်မယ်ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ မပျက်အောင်ကို ကြိုးစားထားရင် မပျက်နိုင်ဘူး၊ စောစောစီးစီးက တင်ကြိုထား ပျက်ကိုမပျက်ဘူး၊ အဲသလိုပေါ့ အတ္တဟာ ခန္ဓာအိမ်ကို စီမံ နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဖျားရတယ် အနာပေါက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ရမှာလဲ၊ မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ အတ္တဟုတ်ရင် ရုပ်ခန္ဓာက အနာ ရောဂါ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ ရုပ်ဖြစ်အောင် စီမံနိုင်မှာပေါ့ လဗ္ဘေထ စ ရူပေ ''ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ရူပံ မာ အဟောသီ''တိ။

ပြီးတော့ကာ ဒီအတ္တက သူ့အလို လိုက်စေနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ ဒီ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆိုင်ရာတွေက သူ့အလိုကို အကုန်လုံးလိုက်အောင် စီမံနိုင် တယ်လို့ဆိုဘယ်။ အဲဒီတော့ စီမံဖို့ကောင်းတာပေါ့။

မေ၊ ငါ၏၊ ရူပံ၊ ရုပ်ခန္ဓာသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့၊ ဤပုံ-ဤနည်း လှလှပပ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပစေ။

စီမံလိုက်စမ်းပါ၊ စီမံလိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ရုပ်ဟာလေ—ဟော အင်မတန် ကြည့်ကောင်းတဲ့ မွန်မွန်ရည်ရည် ရုပ်ဖြစ်ပါစေ၊ စီမံလိုက်ပါ၊ စီမံလိုက်ပါ၊ အတ္တက စီမံနိုင်တယ်ဆို၊ စီမံနိုင်တယ်ဆိုရင် ရုပ်ခန္ဓာပေါ်မှာ စီမံလိုက်စမ်းပါ။

မေ၊ ငါ၏။ ရူပံ၊ ရုပ်ခန္ဓာသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ မလှမပ ရောဂါဘယ ထွေထွေပြားပြားနဲ့။ မာ အဟောသိ၊ မဖြစ်ပါစေလင့်။

ဒီလိုတောင့်တပြီး စီမံလိုက်စမ်းပါလေ၊ ဒီလိုတောင့်တတိုင်း ရဖို့မကောင်း ဘူးလား။ အတ္တဆိုလို့ရှိရင် သူတို့တောင့်တတိုင်း ရဖို့မကောင်းဘူးလား၊ ရဖို့ သိပ်ကောင်းဘယ်၊ သူတို့က စီမံနိုင်တယ်လို့ အတ္တလို့ ရုပ်ခန္ဓာကိုပြောတော့

ခုပြောတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုက သူကိုယ်တိုင် မမာမကျန်းဖြစ်တယ်၊ သူပြောတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုက ဖြစ်ချင်သလို တောင့်တလို့မရဘူး၊ ဒီ အတ္တဆိုတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကိုက။

အနတ္တဖြစ်လို့သာ ရုပ်နာရ။ ။ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ ရူပံ အနတ္တာ၊ တသ္မာ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။

ဒီတော့ အမှန်ကတော့ ဒီရုပ်ခန္ဓာက အနတ္တပဲ၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာဟာ တောင့်တတိုင်း မရပါဘူး၊ မကျန်းမမာ မဖျားနာအောင်လို့ တောင့်တပေမဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့အကြောင်း အားလျော်စွာ ကံမကောင်းလို့ စိတ်မကောင်းလို့ မကောင်းတဲ့ ဥတုနဲ့တွေ့လို့ မကောင်းတဲ့ အာဟာရတွေ စားမိလို့ဆိုရင် ဒီရုပ်ကြီးက မကျန်းမမာဖြစ်တာပဲ၊ သူတောင့်တလို့ မရပါဘူး၊ သူဖြစ်ချင်သလို ဒီရုပ်က မဖြစ်ပါဘူး။

ကိုယ်တိုင် စီမံလို့လဲ မဖြစ်။ ။န စ လဗ္ဘတိ ရူပေ "ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ရူပံ မာ အဟောသီ"တိ။

တောင့်တလို့ မရဘူး၊ ငါ့ရုပ်က ဟောဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ စိတ်ကူးကြည့်စမ်း၊ တောင့်တကြည့်စမ်း၊ အတ္တက တောင့်ကကြည့်စမ်း၊ မရပါဘူး ရုပ်က၊ သူ့ရဲ့ ရှေးကံ မကောင်းလို့ရှိရင် အရုပ်ဆိုးကြီးဖြစ်တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ ရှေးကံ ကောင်းလာလို့ရှိရင် မွန်မွန်ရည်ရည် ရုပ်ဖြစ်တာပဲ၊ သူ့ရဲ့အပြုအပြင် စိတ်နေ စိတ်ထား အစားအသောက်နဲ့ ဥတုရေမြေနဲ့ ပြုပြင်ထားရင် ရုပ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်တယ်၊ မပြုပြင်တတ်ရင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်တာပဲ၊ ရောဂါဘယတွေ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ဟာ အနတ္တကြီးပါပဲ၊ ရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ အနတ္တကြီးပါပဲ၊ ကောင်းပြီ ဝေဒနာကော။

ဝေဒနာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

ဝေဒနာ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ။

ဘိက္ခုတို့ ဝေဒနာလဲ အတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က အတ္တ အတ္တလို့ ဆိုပေမဲ့ ဝေဒနာ အတ္တ မဟုတ်ပါဘူး။

ဝေဒနာ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊
နယိဒံ ဝေဒနာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

ဝေဒနာကလဲ မကျန်းမမာဖြစ်တယ်၊ သုခဝေဒနာတဲ့၊ တခါတခါ ချမ်းချမ်းသာသာကောင်းတဲ့ ခံစားမှုတွေ ခံစားလို့၊ စိတ်ချမ်းသာလို့၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ ချမ်းသာလို့ သုခဝေဒနာဖြစ်၊ သူ ဒုက္ခဘယ်တော့မှ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ တော်တော်ကြာတော့ တစုံတခု မကျေနပ်စရာ အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတော့ စိတ်ဆင်းရဲလို့၊ ဟောဒါ ဝေဒနာဟာ အာဗာဓ အနာဖြစ်တာပဲ၊ ဝေဒနာ အနာပေါက်တာပဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲလို့ တကတဲ တပင်တပန်းနဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရ ကိုင်ရလို့၊ ကိုယ်ပင်ပန်းလို့၊ ကိုယ်ဆင်းရဲလို့။ ဒါ သူဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အတ္တက ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်ချင်တဲ့ဟာတွေ လျှောက်ပြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဝေဒနာသာ အတ္တဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းဝေဒနာ အနာပေါက်လိမ့်မလဲ၊ အခုတော့ မကောင်းတဲ့ ဝေဒနာ အနာတွေပေါက်လိုက်တာ။

လဗ္ဘေထ စ ဝေဒနာယ "ဧဝံ မေ ဝေဒနာ ဟောတု၊
ဧဝံ မေ ဝေဒနာ မာ အဟောသီ"တိ။

ငါ့ရဲ့ ဝေဒနာဟာ ချမ်းချမ်းသာသာကြီး ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ သုခဝေဒနာချည်း ဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ဆိုတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ လိုချင်တယ်၊ တောင့်တတယ်၊ လိုချင်တိုင်း တောင့်တတိုင်း ဝေဒနာက ဖြစ်ရဲ့လား၊ မဖြစ်ဘူး၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကိုယ်ဆင်းရဲစရာတွေ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလို့ရှိရင် ဘယ်လိုပဲ တောင့်တ တောင့်တ ဝေဒနာဟာ အာဗာဓ အနာတွေပေါက်ပြီးသကာလ တောင့်တတိုင်း မဖြစ်တဲ့အနေမျိုး ရောက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဝေဒနာဟာ အနတ္တပဲ။

သညာ အနတ္တဖြစ်ပုံ

သညာ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ။
သညာ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊
နယိဒံ သညာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

သညာလဲ အနတ္တပဲ၊ သညာက မှတ်တယ်၊ ကောင်းတာလေး မှတ်နေချင်တာပဲ၊ ကောင်းတာလေး တွေးနေချင်တာပဲ၊ ကောင်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကြောင်းအရာတွေ တွေးပြီးတော့ နေချင်တာပဲ၊ တခါတလေတော့ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မှတ်မိနေ၊ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မှတ်နေရ၊ လတ်လတ်လောလော လောလောဆယ်ပဲ စိတ်မကျေနပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မှတ်မှတ်နေရ စိတ်မချမ်းသာသလိုပဲ သညာကလဲ မကောင်းတာ မှတ်ရလို့ အနာရောဂါဖြစ်တယ်၊ သညာမကောင်းဘူး၊ မကောင်းတာတွေ မှတ်နေရလို့ သညာ အလိုမကျပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သညာဟာလဲ အနတ္တပဲ၊ သညာ ငါ့သညာလေးလေ ဟောဒီလို—

ဧဝံ မေ သညာ ဟောတု။

မေ၊ ငါ၏။ သညာ၊ သညာသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ကောင်းသော အရာဝတ္ထုကိုသာ မှတ်လျက် မှတ်လျက်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ။ ဧဝံ၊ ဤသို့ မကောင်းတဲ့အရာတွေကို မှတ်လျက် မှတ်လျက်။ မာ အဟောသိ၊ မဖြစ်ပါစေလင့်။

တောင့်တတိုင်း ရသလား၊ မရဘူး၊ ဒါကြောင့် သညာလဲ အနတ္တပါပဲ၊ အနတ္တပါပဲ။

သင်္ခါရတွေ အနတ္တဖြစ်ပုံ

သင်္ခါရာ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ။
သင်္ခါရေ စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿံသု၊
နယိဒံ သင်္ခါရာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျုံ။

သင်္ခါရ ဆိုတာတွေလဲ အနတ္တပဲ၊ သင်္ခါရဆိုတာက ဘယ်လောက်များတုန်းဆိုတော့ ဖဿ၊ ဝေဒနာနဲ့ သညာချန်ပြီးတော့ စေတနာ၊ ဒိပြင် စေတသိက်ဟူသမျှတွေ သင်္ခါရချည်းပဲ ခေါ်တယ်၊ ကဲ-ဒီတော့ အားလုံး နားလည်တဲ့ ဖဿတခုပဲ ပြောကြစို့ရဲ့၊ ဖဿက တွေ့ထိ၊ မကောင်းတာတွေ မတွေ့ချင်ဘူး၊ မကောင်းတဲ့အာရုံတွေ မတွေ့ချင်ဘူး၊ အတ္တက မတွေ့ချင်ပဲ တွေ့ဘယ်၊ မကောင်းတဲ့အသံ မကြားချင်ဘူး၊ အတ္တက မကြားချင်ပေမဲ့လို့ ဖဿက

ကြားတဲ့အတွေ့မျိုး တွေ့ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဖဿတခုထဲပဲ အလိုအတိုင်း ဘယ်ဖြစ်သလဲ၊ တောင့်တတိုင်း အလိုအတိုင်း ဘယ်ရသလဲ၊ စေတနာက ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ဇော စေတနာတွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ တရားတွေနာပြီး တော့ စိတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ စေတနာကောင်းကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကုသိုလ်တွေဖြစ်ချင် ကုသိုလ်စေတနာတွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဖြစ်ကဲ့လား။ တခါ တလေ တကတဲ ကိုယ်မကျေနပ်တဲ့ဟာကျတော့ ဒေါသတွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီး မကောင်းတဲ့ စေတနာတွေ ဖြစ်တယ်၊ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တွေဖြစ်။ ဖြစ်ပြန်ပါပြီ၊ ဒီမကောင်းတာတွေ၊ ငါ မဖြစ်ချင်ပဲနဲ့ ဖြစ်ရတယ်နော်၊ ဒါက သူတော်ကောင်းက သူတော်ကောင်းက၊ နည်းနည်းနားလည်တဲ့ သူတော် ကောင်းက၊ မဖြစ်ချင်တဲ့ စေတနာတွေ ငါ ဒီဟာတွေနဲ့ပေါ်ပြီး ဖြစ်ရတယ် နော်။ ဟော စေတနာကလဲပဲ ကောင်းတာတွေကို စေ့ဆော်ပြီးသကာလ ကောင်းတဲ့ဇော စေတနာတွေ ဖြစ်ချင်ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မကောင်းတာတွေ ပေါ်ပေါ်ပြီးသကာလ လာတယ်၊ တွေ့တွေ့ ကြုံကြုံပြီးသကာလ လာလို့ရှိရင် မကောင်းသော စေတနာတွေ ဖြစ်ရပြန်တယ်၊ ဒါကြောင့် သင်္ခါရလဲ အနတ္တပဲ၊ တောင့်တတိုင်း ဘာမှ မရဘူး။

ဝိညာဉ် အနတ္တဖြစ်ပုံ

ဝိညာဏံ အနတ္တာ။
ဝိညာဏဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊
နယိဒံ ဝိညာဏံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

ဝိညာဏက္ခန္ဓာ စိတ် သာထင်ရှားသေးတယ်၊ စိတ်ကလေးဟာလေ ကောင်းတာတွေချည်းပဲ စိတ်က သိချင်တယ်၊ဒါပေမဲ့လဲ တခါတလေ မကောင်း တာသိ၊ မပြောစမ်းပါနဲ့လေ ဒီအကြောင်းအရာတွေ၊ ငါ မသိချင်ဘူး၊ မသိ ချင်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ကြားပြန်တော့ သိရပြန်ရော၊ မျက်နှာရှုံ့ပြီးသကာလ ဒီ စိတ်ဝိညာဉ်ဖြစ်လိုက်ရ။ တခါတလေ ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ ဘယ်သူတွေဟာ ဘယ် ဒုက္ခဖြစ်သတဲ့၊ ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေကတယ်။ ငါ ဒီလို စိတ်မချမ်းသာတာတွေ မဖြစ် ချင်ပါဘူးလို့ အတ္တသဘောမျိုးက လိုချင်ပေမယ်လို့ မရဘူး၊ စိတ်မချမ်းသာ တွေဖြစ်တယ်။

ဝိညာဏံ အနတ္တာ။
ဝိညာဏဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊
နယိဒံ ဝိညာဏံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

မကောင်းတဲ့ စိတ်တွေဖြစ်နေတာဟာ စိတ်နာနေတာပဲ၊ မကျေနပ်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာဟာ စိတ်အာဗာဓ အနာပေါက်နေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခန္ဓာ ၅-ပါး ဘယ် အတ္တ ဟုတ်သလဲ။

ဘုရားက အတ္တ ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ

သယံဝသီ၊ ခန္ဓာအိမ်မှု အစုစု၌ တခုမကျန် စိမံခွဲဝေ မိမိနှစ်ခြိုက် စနစ်ကိုက်အောင် လိုက်ပါစေနိုင်တဲ့ သဘောပေတည်း-လို့

အတ္တကို အတ္တစွဲလမ်းတဲ့ သာသနာပ လူတွေက သာသနာပ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သာသနာပ ပညာရှိတချို့တွေက အတ္တကိုအမှန်းတင်ပြီးတော့ ထားကြတယ်။ တင်မှာပေါ့။ အတ္တဆိုတာ ငါလား၊ အတ္တဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလား၊ အတ္တဆိုတာ အင်မတန်ချစ်တာလား၊ အတ္တ ကြီးကျယ်လေလေ ဝမ်းသာလေလေ အင်မတန် အားရလေလေ ဖြစ်တော့ အတ္တကိုအမှန်းတင်ထားကြမှာပေါ့၊ သာသနာပမှာ အမှန်းတင်ထားကြတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဖျက်ပစ်လိုက်တာ အကုန်လုံး၊ ဘယ်မလဲ ဒီအတ္တ ဘယ်မှာလဲ စွမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာစွမ်းနိုင်သေးသလဲ-လို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကလေ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅-ဦးကို တရားဦးဟောပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယတရားတော်အဖြစ်နဲ့ ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်၊ အနတ္တ။

ရုပ်မြဲ မမြဲ အမေးအဖြေ

တံ ကိံ မညထ ဘိက္ခဝေ၊
ရူပံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါ၊

မေးခွန်းထုတ်တော့ အနတ္တလို့၊ မြဲပြီးတော့ အားလုံးက ယုံကြည်ကျေနပ်ပြီး နေတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် လက္ခဏာယာဉ် ၃-ပါးနဲ့ တင်ပြီးတော့ မေးခွန်းထုတ်တော်မူမယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တံ၊ ထို ငါဘုရားမေးတော်မူလတ့်သော စကားကို။ ကိံ မညထ၊ အဘယ်သို့မှတ်ထင်ကြကုန်သနည်း။ ရူပံ၊ ရုပ်ခန္ဓာသည်၊ နိစ္စံဝါ၊ နိစ္စဟူ၍မှတ်ထင်သလော၊ အနိစ္စံဝါ၊ အနိစ္စဟူ၍မှတ်ထင်သလော။

အဲဒီ ရုပ်ခန္ဓာကို အနတ္တလို့ ငါဘုရားပြောပြီးပြီနော်၊ အလိုသို့ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနော်၊ သူတို့က အတ္တဆိုတဲ့တရားဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်ဘူးတဲ့။

နိဝါသိ၊ ဟောင်းခန္ဓာအိမ် ပျက်သည့်ချိန်ဂယ် ခန္ဓာအိမ်သစ်ပြောင်းခါဖြစ်၍ စနစ်မကွဲ တကတဲညီ အမြဲတည်သောသဘောပေတည်း။

အတ္တက ဘယ်တော့မှ မပျက်ဘူးတဲ့၊ အတ္တဟာ တကတဲ အနစ် အမာခံအမတေ ဘယ်တော့မှ မပျက်ဘူး၊ ခန္ဓာအိမ်ကြီးသာ ပျက်စီး ပျက်စီးပြီးတော့ကျန်ရစ်တယ်၊ အတ္တက အိမ်သစ်ပြောင်းပြောင်းပြီးတော့ အတ္တ ဖြစ်သွားတာပဲလို့ ဆိုတယ်၊ ကိုင်း ရုပ်ကိုပြောခဲ့ပြီနော်၊ အနတ္တလို့၊ အဲဒီအနတ္တကို သူတို့ပြောသလို ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးနိုင်တဲ့ နိစ္စလို့ သင်တို့ ထင်သလား၊ အနိစ္စလို့ထင်သလား၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြမလဲလို့ ဘုရားရှင်က မေးတော့ ရှင်းရှင်းပါပဲ။

အနိစ္စံ ဘန္တေ၊ အားလုံးရုပ်ခန္ဓာတွေ အနိစ္စပါပဲဘုရား၊ အနိစ္စပါပဲ၊

အတ္တမှ မဟုတ်တော့ပဲနဲ့၊ သူစိမ်းသလို ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပဲနဲ့၊ သူဖြစ်ချင်သလို ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပဲနဲ့၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်နေတာဟာ အထင်အရှား ဖြစ်နေရက်သားနဲ့တော့ ဒီအတ္တလို့ မဟုတ်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ အနိစ္စပါပဲ ဘုရား၊ ကောင်းပြီ။

ဒုက္ခလား သုခလား အမေး အဖြေ

ယံ ပနာ နိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါ တိ။

ကိုင်း အနိစ္စနော် အနိစ္စ၊ အနိစ္စဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဟိုမှာရှင်းတောင်ပေးနေတို့ မလိုဘူး၊ ချက်ချင်း ချက်ချင်း၊ ကဲ-ဘုန်းကြီးတို့က ထပ်ပြီးရှင်းကြဦးစို့၊ မမြဲဘူး ပျက်နေတယ်၊ မမြဲဘူး ပျက်နေတယ်၊ ကံကြောင့်

စိတ်ကြောင့် ဥတုကြောင့် အာဟာရကြောင့် ရုပ်ကြီးဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်၊ ဒီ ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီးပျက်ဆိုလို့ရှိရင် မဖြစ်တာက တော်သေးတယ်၊ သေမှာဖြင့် နဂိုတုံးက သေမွဲ့ခလေး မမွေးတာက တော်သေး၊ မွေးလဲပြီး သေလဲသေမယ် ဆိုရင် မမွေးတာက တော်သေးတယ်၊ အိမ်တခုဟာ ကြိုးစား ပမ်းစားနဲ့ အိမ် ဆောက်လိုက်ဟာ ဆောက်လဲပြီး မီးလဲလောင် ဒီအိမ် မဆောက်မိတာက တော် သေးတယ်၊ သစ်ပင်တပင် စိုက်လဲစိုက် ရှင်လဲရှင် သေလဲသေ မစိုက်မိတာက တော်သေးတယ်၊ ဘယ်အရာမျိုးမဆို နောက်က အပျက်လိုက်ပြီးတော့ မြန် မြန်ကြီးပျက်တဲ့ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ မဖြစ်တာက ကောင်းသေး၊ ဖြစ်တာကိုက ဒုက္ခများသေး၊ ပျက်တာမပြောနဲ့ ဖြစ်ရကာကိုက ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရတာ ကိုက ရှိသေး။ ဖြစ်တာကိုက ဒုက္ခများအောင်လုပ်နေတာ။

ဒီတော့ သဲဒီမမြဲလို့ ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ သင်တို့ ဒုက္ခလား သုခလားလို့ ဆိုရင် သင်တို့ ဘယ်လို ထင်ကြသတုံး၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြမလဲ ဆိုတော့ ဒုက္ခံ ဘန္တေ ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီးပျက် ဟိုအိမ်က ဖြစ်ပြီး တော့မှ အကြာကြီးနေပြီးတော့မှပျက်၊ ဒီလိုအသွားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ် ဆိုတဲ့ အချိန်လောက်ပဲ ပျက်ဆိုတဲ့ အချိန်က လိုက်လာတာပဲ၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပြီး ပျက်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကြီးရဲ့ အတွင်းထဲက စဉ်းစားလို့ရှိရင် ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဒီတော့ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ ဖြစ်ပြီးပျက်နေလို့ရှိရင် ဘယ်မှာ သုခကို သုခလို့ ဆုံးဖြတ်စရာရှိတော့မလဲ၊ ဒုက္ခစင်စစ်ပေါ့။

ဒုက္ခံ ဘန္တေ၊ ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီးပျက်လို့ ဒုက္ခပါဘုရား။

အနတ္တနှင့် စပ်သော အမေးအဖြေ

ယံ ပနာ နိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သာမနုပဿိတုံ
"ဧတံ မမ, ဧသော ဟမသ္မိ, ဧသော မေ အတ္တာ"တိ။

ဒီမှာ မနေ့တုန်းက ဘုန်းကြီး ပဉ္စ ၃-ပါးကို ဟောခဲ့တာဟာ ဒီအဖြေကို နားလည်အောင်လို့ ပြောနေတာ။

ဘိက္ခဝေ၊ ဘိက္ခုတို့။ ယံ၊ အကြင်ရုပ်ခန္ဓာကြီးသည်။ အနိစ္စံ၊ မမြဲ။ ဒုက္ခံ၊ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည် အဘည်မကျသဖြင့် အဖြစ်အပျက်ဒဏ်ကို အမြဲခံနေရတဲ့ ဒုက္ခဖြစ်သော ရုပ်ခန္ဓာကြီးပေတည်း။ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ နဂိုအတိုင်း မတည်မြဲပဲ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ခြင်းသဘောရှိ၏။ တံ၊ ထိုအနိစ္စ ဒုက္ခ ဝိပရိဏာမ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို။ ဧတံ၊ ဤရုပ်သည်။ မမ၊ ငါ့ဥစ္စာတည်း။ ဧသော၊ ဤရုပ်သည်၊ အဟံ၊ ငါသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏၊ ဧသော၊ ဤရုပ်သည်။ မေ-အတ္တာ၊ ငါ့အတ္တတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနုပဿိတုံ၊ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ တို့ဖြင့် အဖန်ဖန် ရှုဆင်ခြင်ခြင်းငှါ။ ကလ္လံ နု၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါဦး မည်လော။

ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်ကို ငါ့ဥစ္စာဟု စွဲသင့်သလား

ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်လှမ်းမှီတာနဲ့ ဥပမာ မှန်း ကြည့်ကြ၊ ဖြစ်တယ် ပျက်တယ် အဖြစ်အပျက်ဒဏ် အမြဲ ခံနေရတယ်၊ အမြဲ ခံရတာက ဖြစ်ပြီး ကြာမှပျက်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်တဲ့ အချိန်လောက်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီးတော့ ပျက်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ကျမ်းဂန်တရပ်ကတော့ တရားတွေဟာ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာ နှစ်မှုထဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ရပ်တောင် မနေဘူးတဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့ ကျမ်းတမျိုး ကတော့ ဖြစ်ချိန်လောက် ကလေးတော့ ရပ်ပါသေးတယ် တဲ့၊ ဖြစ်ချိန်ရယ်, ပျက်ချိန်ရယ်, ရပ်ချိန်ရယ်၊ သုံးချိန်လောက်တော့ ရှိပါသေးတယ်တဲ့၊ တခုက မဟုတ်ဘူး၊ ရပ်တာကို မရှိဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ပျက်နှစ်ခုပဲရှိပါတယ်။

ဒီလောက်မြန်ကယ်၊ ဒီလောက်မြန်တယ်၊ ရုပ်ရော နာမ်ရော ဒါလောက် မြန်ကယ်၊ ဒါလောက်မြန်တယ်၊ ဆိုပါတော့ ရုပ်က နည်းနည်းလေး (ရပ်၊) ခနကဖြစ်ပြီးတော့ ရပ်နေတာ နည်းနည်းကြာသေးတယ် ဆိုပါတော့၊ နည်းနည်း ဆိုတာကို စကားအပြောအားဖြင့်တော့ နည်းနည်းကြာတယ်၊ တကယ့် အရေ အတွက် အားဖြင့်တော့ ဘယ်လောက်မှ ပြောပလောက်အောင် မကြာဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဖြစ်ပြီး နည်းနည်းကလေး ရပ်ပြီးပျက်၊ ရုပ်က ရုပ်က၊ နာမ် ကျတော့ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဒါလောက်ပဲရှိပါတယ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့ ကျန်ပညာရှိများကလေ၊ နာမ်ကျတော့ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ရပ်တောင်မရပ် ဘူးတဲ့၊ တဦးကတော့ ရုပ်ဘာကလေးလဲပဲ နည်းနည်းလေး အပျက်ချိန်လောက် ရှိပါသေးရဲ့ တဲ့၊ ရုပ်ကျတော့ ဖြစ်၊ နည်းနည်းလေး တည်ပြီးတော့ ပျက်၊

နည်းနည်းလေးတည်ဆိုတာ အခုလို လူတွေမြင်သလို အကြာကြီး မဟုတ်ဘူး နည်းနည်းဆိုမှ နည်းနည်းလေး တည်ပြီးတော့ ပျက်။

ဒီတော့ အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်နေတာကို–

“ဧတံ၊ ဤ ဖြစ်-ပျက် မြန် မြန်နေတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးသည်။ မမ၊ ငါ့ဥစ္စာ တည်း”။ တဏှာစွဲနဲ့ ငါဟာ ငါ့ရုပ် စွဲချင်စရာ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ စွဲချင်စရာ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ ငါ့ဥစ္စာလို့ ကိုယ်က စွဲတုန်း သူက ပျက်နေပြီ၊ ငါ့ရုပ်ပါလို့ စွဲတုန်း သူက ပျက်နေပြီ၊ စွဲချင်စရာ ကောင်းသေးသလား။

ငါဆိုတဲ့ မာန, ဒိဋ္ဌိဖြင့်လဲ မစွဲသင့်။ ။ဧတံ၊ ဤဖြစ်ပျက်ရှိနေတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး သည်။ မမ၊ ငါ့ဥစ္စာတည်း။ (တဏှာစွဲ)

ဧသော၊ ဤဖြစ်ပျက်ပြီးနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဒဏ်ခံနေရတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး သည်။ အဟံ အသ္မိ၊ ငါဆိုဘာပါပဲ၊ (မာနစွဲ မာနစွဲ မာနစွဲ)။

ငါလို့ စွဲတုန်းမှာ သူက ပျက်ပြီ၊ သူက ပျက်ပြီ၊ စွဲသင့်သေးသလား၊ စွဲချင်သေးသလား၊ စွဲကြစရာ ကောင်းသေးသလား၊ အားလုံး သတ္တဝါတွေ စွဲတော့စွဲနေကြဘယ်လေ၊ ငါလို့တော့ စွဲနေကြတယ်၊ စွဲချင်စရာကောင်းသေး ရဲ့လား၊ ဒီမာနစွဲနဲ့ စွဲချင်စရာ ကောင်းသေးရဲ့လား။

ဧသော၊ ဤ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည် အတည်မကျ ဤအဖြစ်အပျက် ဒဏ်ခံနေရတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာသည်။ မေ၊ ငါ၏၊ အတ္တာ၊ အပိုင်အနိုင်ဖြစ်တဲ့ အတ္တပေတည်း၊ (ဒိဋ္ဌိစွဲ ဒိဋ္ဌိစွဲ)။

ရုပ်ဟာ အတ္တပဲ၊ ငါလို့ဆိုဆို, ကိုယ်လို့ဆိုဆို, အသက်လို့ဆိုဆို, လိပ်ပြာလို့ ဆိုဆို, ဆိုချင်ဘာဆို၊ အဲဒီရုပ်ဟာ အတ္တလို့ စွဲသင့်သေးသလား၊ ဒိဋ္ဌိစွဲ။

ဧတံ၊ ဤ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည် အတည်မကျပဲ အဖြစ်အပျက်ဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးသည်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏၊ မမ၊ ငါ၏ဥစ္စာတည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ မေ အတ္တာ၊ ငါ၏ အတ္တတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနုပဿိတုံ၊ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် အဖန်ဖန်ရှုခြင်းငှါ။ န ဟိ ကလ္လံ၊ မသင့်တော့ပါဘုရား။

မသင့်တော့ဘူး မသင့်တော့ဘူး၊ ဒါ ရုပ်ခန္ဓာကြီးဟာ တဏှာနဲ့လဲ စွဲလို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ မာနနဲ့လဲ စွဲလို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဆိုတာကတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ အတ္တလုံးလုံးကို မရှိဘူး၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲဘို့ မကောင်း တော့ဘူး။

ဝေဒနာစသည်အတွက် အမေးအဖြေ

ဝေဒနာ နိစ္စာ ဝါ အနိစ္စာ ဝါ တိ၊ အနိစ္စာ ဘန္တေ။
သညာ နိစ္စာ ဝါ အနိစ္စာ ဝါ တိ၊ အနိစ္စာ ဘန္တေ။
သင်္ခါရာ နိစ္စာ ဝါ အနိစ္စာ ဝါ တိ၊ အနိစ္စာ ဘန္တေ။
ဝိညာဏံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါ တိ၊ အနိစ္စံ ဘန္တေ။

စိတ်မမြဲ ဆင်းရဲ။ ။ကဲ....စိတ်ပြောကြဦးစို့၊ စိတ် ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ သင်တို့ ဘယ့်နှယ်ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ နိစ္စ-လို့ ဆုံး ဖြတ်မလား၊ အနိစ္စ-လို့ ဆုံးဖြတ်မလား။ **အနိစ္စပါဘုရား။**

ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ ဝါ တိ။ ဒုက္ခံ ဘန္တေ။

အနိစ္စဖြစ်တဲ့ စိတ်, ဝိညာဏ်, ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို သုခ ဒုက္ခ ဘယ်လိုဆုံး ဖြတ်မလဲ၊ ဒါ ဖြစ်-ပျက် ဖြစ်-ပျက် အဖြစ်အပျက်ဒဏ်ကို အမြဲခံနေရတော့ စိတ် ဝိညာဏ်လဲ **ဒုက္ခပါပဲဘုရား။**

စိတ်ကို တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိဖြင့် မစွဲလမ်းသင့်

ယံ ပနာ နိစ္စံ ဒုက္ခံ ဝိပရိဏာမဓမ္မံ၊ ကလ္လံ နု တံ သမနုပဿိတုံ "ဧတံ မမ ဧသော ဟ မ သ္မိ၊ ဧသော မေ အတ္တာ"တိ။ နောဟေတံ ဘန္တေ။

ကဲ—ကဲ—ဖြစ်ပျက်ပြီးတော့နေတဲ့ ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို ဒါ ငါ့ဥစ္စာပဲလို့ တဏှာ စွဲနဲ့၊ ငါ့ဝိညာဉ်ပဲလို့ တဏှာစွဲနဲ့၊ စွဲထိုက်သေးသလား၊ ငါဆိုတာ ဝိညာဉ်ပဲ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ငါပဲလို့ မာနစွဲနဲ့ စွဲထိုက်သေးသလား၊ ဒီဝိညာဉ်ဟာ ငါ့ဥစ္စာ ပဲလို့ ငါ့ရဲ့အတ္တပဲလို့ ဒိဋ္ဌိစွဲနဲ့ စွဲထိုက်သေးသလား။

နော ဟေ တံ ဘန္တေ၊ မစွဲထိုက်ပါဘူးဘုရား။

ဒီတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က ဒီနားမှာတော့ ပဥ္စဝဂ္ဂီငါးဦးက အင်မတန် ဉာဏ်လျင်ပြီးသား၊ အင်မတန် တတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ ချုံ့ပြီးတော့ ဟောတော်မမူဘူး။

ဒီပြင် သုတ္တန် တနေရာ ကျတော့ နည်းနည်းလေး ဒီအခန်းနား ဆီမှာ ချဲ့ပြီးတော့—

ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ၊ ရူပံ။

ရူပံ၊ ရုပ်ခန္ဓာကြီးသည်၊ ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ၊ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီးဟူသော ဥပမာရှိသည်၊ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီးနှင့် တူလှပေ၏။

တနေရာကျတော့ ဥပမာနဲ့ ချဲ့ပြီးပေးတယ်။

ရေမြှုပ်ပမာ ရုပ်ခန္ဓာ။ ။ဘုရားရှင်က ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီး၊ မြစ်ထဲမျောလာသတဲ့ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီး၊ ရေတက်တဲ့အခါ ပါလာတဲ့ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီး ကြည့်စမ်း၊ ခု ဒီက ဧရာဝတီမြစ်က ရေမြှုပ်ဆိုင် သိပ်မကြီးဘူး၊ ဟို ဂင်္ဂါမြစ်က ရေမြှုပ်ဆိုင် သိပ်ကြီးတယ်၊ အစတုန်းက ရေမြှုပ်ဆိုင်ကလေး ခပ်သေးသေးဟာလေး၊ နောက်တော့ "ဟိုကစု ဒီကစု ဟိုကစု ဒီကစုနဲ့ ရေမြှုပ်က တော်တော်ကြီးလာ"

ဒါကို စဉ်းစဉ်းစားစား လူတယောက်က မြစ်ကမ်းနား လာပြီးတော့ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီး စိုက်ကြည့်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာနော်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ နားမလည်တဲ့လူဆိုရင်တော့ ဒီရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီး အတော်ကြီးကိုပဲ အသုံးချစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ အိုးခွက်တို့ ဘာတို့ လုပ်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ဒီရေမြှုပ်ဆိုင်ထဲ အနှစ်သာရ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီရေမြှုပ်ဆိုင်ထဲ သွားပြီးတို့လိုက်ရင် တို့လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ရေမြှုပ်ဆိုင်ဟာ ကြေကြေသွား၊ သုံးစရာအနှစ်သာရ ဘာမှ မရှိဘူး၊ စိတ်ကူးနဲ့ နားမလည်တဲ့လူကတော့ စိတ်ကူးပြီး အောင်မယ် ကောင်းလိုက်တာများနဲ့၊ ဘာလုပ်ရ ကောင်းမယ်လို့ ထင်မှာ၊ ဘာလုပ်လို့မှ မကောင်းဘူး။

အဲ....ရုပ်ခန္ဓာကြီးလဲပဲ ပုထုဇဉ်မျက်စိနဲ့ သံသရာထဲ ချဲ့ပြီးသကာလ မြင်ဘို့တော့ သူ့ဟာသူဖြစ်တာပဲ၊ တကယ်အသုံးချစရာလို့ဆိုတော့ ဘာမှ ဒီရုပ်ခန္ဓာ

ကြီး အသုံးချလို့မရဘူး၊ တကယ့် ရေမြှုပ်ဆိုင်ကြီးလိုပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒါလောက်ဟောပေမဲ့ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကမှ တာဝန် သိပ်မကြီးဘူး၊ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီး ထမ်းပြီးနေရတာ တာဝန်ကြီးလိုက်တာ၊ စားရတယ်၊သောက်ရတယ်၊ ဝတ်ရတယ်၊ အိပ်ရတယ်၊ သွားရတယ်၊ လာရတယ်၊ ဘာတခုမှ သူ့ကို လျှော့ပေးလို့ မရဘူး၊ အကုန်လုံး သူလိုက်ပြီးတော့ ဒုက္ခပေးနေတာ။

ဒီက သူ့ကိုအင်မတန်ခင်တွယ်ပြီးတော့ ငါ့ရုပ်ငါ့ရုပ်လို့ နဂိုတုံးက အတ္တနဲ့ စွဲသွားလို့ သူ့ကိုပြုပြုပြင်ပြင်နဲ့နေတာ၊ ဟကယ်ပြုပြင်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့ရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ရေမြှုပ်ဆိုင်ကမှ ပွတမျောင်းကြီး မကောင်းရုပ် သက်သက်ရယ်၊ သူက မကောင်းတဲ့ပြင် ဒုက္ခပေးနေသေးတယ်၊ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီးက။

ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရူပံ၊ ဝေဒနာ ပုဗ္ဗုဠူပမာ၊

ရေပွပေါင်းပမာ ဝေဒနာ။ ။မိုးခပ်ကြီးကြီးရွာတဲ့ တန်ဆောင်မုန်းတို့ ဘာတို့ အခါ မိုးကြီးကြီးရွာ ရေပေါက်ကလေးက ခပ်ကြီးကြီးကျ၊ အောက်က ရေကန်ကလဲရှိ၊ ရေပေါက်ကျလိုက် ရေပွပေါင်းလေး ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ ရေပေါက်ကျလိုက် ရေပွပေါင်းလေး ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်။

ဒါကို စဉ်းစားနေတဲ့လူတယောက်က ဘေးနားကနေပြီးတော့ အတွင်းက နေပြီးတော့ ဒီရေပွက်ကလေးတွေ ပေါ်ပေါ်လာပြီး ပျက်သွားတာ သူက ကြည့်ပြီးတော့ အင်းဒါလေးတွေက ဖြစ်-ပျက်၊ ဥပေါင်းလေးဖြစ်လိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ ဥပေါင်းလေးဖြစ်လိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ ဥပေါင်းလေးဖြစ်လိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ ဒါဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ ဥပေါင်းလေးဖြစ်လိုက် ပျက်သွားလိုက်။

ဝေဒနာတွေကလဲ ဒီလိုပဲ၊ သုခဝေဒနာဖြစ်ပြန်လဲ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဘာမှ ဒီထဲ အနှစ်မရှိဘူး၊ အနှစ်မရှိဘူး၊ ဒီဝေဒနာတခုထဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘာအနှစ်မှ မရှိဘူး၊ ဒုက္ခဝေဒနာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ရေပွပေါင်းလေးလိုပဲ ဒီ ဝေဒနာတွေဟာ။

တံလျှပ်ပမာ သညာ။ ။သညာ၊ သညာသည်။ မရီစိကူပမာ၊ တံလျှပ်နှင့် ဥပမာ တူလှပေ၏။

သညာ ဒီမှတ်အသားကလဲ အလွဲတွေ လျှောက်မှတ်နေတာပဲ၊ တံလျှပ် ဆိုတာ တံ-က ရေကိုခေါ်တာ၊ လျှပ်-က အရောင်၊ မနက်စောစော ရေပြင် ရှိတဲ့နေရာမှာ ခရီးသွားလို့ရှိရင် ရေပြင်နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်း အပြင်ဘက်ကုန်းပေါ် မှာ ရေရောင်တွေဟက်ပြီး ရေပဲထင်ရတယ်၊ အောင်မယ် ရေပြင်ကြီး တယ် ကျယ်ပါလားလို့ ထင်ရတယ်၊ အနားသွားတော့ ဘယ် ရေပြင်ဟုတ်တော့တုံး၊ ကုန်းခေါင်ခေါင်ကြီးပါလား၊ သူက ရေရောင်လျှပ်နေတာ၊ ဒါကို တံလျှပ်။

အဲဒီ တံလျှပ် အဝေးက နေကြည့်တော့ ဟုတ်သလိုလို ရေပဲ ထင်ရတယ်၊ အနားရောက်လေ ရေမဟုတ်လေ၊ အနားရောက်လေ ရေမဟုတ်လေ၊ သေသေ ချာချာရောက်သွားတော့ လုံးလုံး ရေ မဟုတ်ဘူး။

သညာကလဲ မှတ်လိုက်တာ တကတဲ ရုပ်ရုံတွေပြန်လို့ရှိရင် ဒီရုပ်ရုံ သူက အမျိုးမျိုးမှတ်၊ သူမှတ်တာဟာ တခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ ဟို ရုပ်ရုံက ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာ၊ သဒ္ဒါရုံတွေပြန် ဒီအသံလေးက ကောင်းလိုက်တာလို့မှတ်၊ ကောင်းလိုက်တာဆိုတာ သူက အပေါ်ရုံလုံးထွေးပြီး မှတ်လိုက်တာ၊ သဒ္ဒါရုံက ဖြစ်-ပျက်၊ ဖြစ်-ပျက်၊ ဖြစ်-ပျက်၊ ဖြစ်-ပျက်၊ အဲဒီ ဖြစ်-ပျက်နေတဲ့ အပေါင်း ကလေးကြည့်ပြီး ကောင်းလိုက်တာလို့ သူက ထင်နေတာ။ အနားကပ်ကြည့်သလို ဉာဏ်နဲ့ကပ်ကြည့်တော့ ဖြစ်ပျက်ချည်းပဲ၊ ဘယ်မှ အကောင်းမရှိဘူး။

ဒါကြောင့် အာရုံ ၅-ပါး အာရုံ ၆-ပါး သူက မှတ်ပေမယ်လို့ သူမှတ်သလို တခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ သညာဟာလဲပဲ မရီစိကူပမာ တံလျှပ်လိုပါပဲလား၊ တံလျှပ် မြင်ရသလိုပါပဲလား၊ ဘာမှ သူမှတ်တာ ထင်တိုင်းမဟုတ်ပါပဲလား။

ငှက်ပျောတုံးပမာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။ ။သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ သင်္ခါရာ၊ ဖဿ စေတနာ အစရှိတဲ့ ပြခဲ့တဲ့ သင်္ခါရ တရားတို့သည်၊ ကဒလူပမာ၊ ငှက်ပျောတုံးနဲ့ ဥပမာ တူလှပေကုန်၏။

လူတယောက် အနှစ်လိုချင်လို့ တောထဲသွား၊ တောငှက်ပျောပင်ကြီးတွေ ကောင်းလိုက်တာဆိုပြီးတော့ အရင်းကဖြတ်၊ အရင်းကဖြတ်ပြီးတော့ အဖျား ပယ်ပြီးတော့ အခွံခွါကြည့်တယ်၊ အထဲ အနှစ်တခုမှ ရှာမရဘူး။ ဒါအပင် ပေါက်မှိုလို့ အနှစ်မရှိတာ၊ အတွင်းနဲနဲလိုက်ကြည့်စမ်း၊ လိုက်လေ-အနှစ်မရလေ၊ လိုက်လေ အနှစ်မရလေ။

အဲသလိုပါပဲ သင်္ခါရဆိုတဲ့ စေတသိက်တရား ၅၀-ဟာလဲ ဖဿ ကြည့်လိုက် ပြန်လဲ ဘာအနှစ်မှ မရှိ၊ ဝေဒနာကြည့်လိုက်ပြန်လဲ ဘာအနှစ်မှမရှိ၊ စေတနာနဲ့ တကွ ဒီပြင်တရားတွေ ကြည့်လိုက်ပြန်လဲ ဘာအနှစ်မှ မရှိ၊ တကယ့် ငှက်ပျော တုံးကြီးလိုပါပဲလားလို့။

မျက်လှည့်ပမာ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။ ။ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏ်သည်။ မာယူပမံ၊ မျက်လှည့်သည်နှင့် ဥပမာတူလှလေ၏။

ဟိုလမ်းခွမှာ မျက်လှည့်ပြနေ၊ တော်တော်စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတယောက် က ကလေးတွေရော လူအ တွေရော လူရိုးတွေရော ဝိုင်းပြီးတော့ တကတဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကြည့်ပြီးတော့နေကြ၊ ဟိုကလဲ ပြလိုက်တာ ဟောဒါက ဘာပဲ၊ ဟောဒါ ဘာရွှေဟော့နော်၊ ရွှေလုပ်ပြမယ် ရွှေဖြစ်၊ ဘေးက ဟာ— တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တအံ့တသြဖြစ်။ ဟိုက စဉ်းစားတဲ့လူက အကုန်လုံး အလကားလှည့်နေတာနော်၊ ရွှေဆိုတာလဲ ရွှေတခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်ပြမယ် ဆိုလဲ လူသတ်ပြတာ လူသေသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊တကယ့်ကို လှည့်စားနေတာပဲ။

အဲ စိတ်ကလဲ လှည့်စားနေတာ၊ စိတ်ကလဲ ဘယ်လောက်လှည့်စားတုန်း။ အတ္တလို့ လှည့်စားတာကိုကပဲ အတ္တလို့ ယူဆပြီးတော့ တသံသရာလုံး လာခဲ့ တယ်၊ သိပ်လှည့်စားတယ်၊ အတ္တလို့ လှည့်စားထားတော့ တဏှာနဲ့စွဲလမ်းလို့ ငါ့ကိုယ် ငါ့ကိုယ် ငါနဲ့စပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ငါနဲ့စပ်တဲ့သားတွေ သမီးတွေ ငါ့ဝတ္ထုဂုဏ်သိရ်တွေ ငါ့ဟာ ငါ့သား တကယ့်ကို စိတ်လှည့်စားပြီး ထင်နေ ကြတာ၊ အဘုတ်သဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဟာလို့ဆိုတုန်းပဲ၊ ဟိုက ပျက်စီးနေတယ်၊ ငါ့ဟာလဲ အစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ အားလုံးဟာ လှည့်ပတ်ပြီးနေတဲ့ မျက်လှည့် လိုပဲ မျက်လှည့်လိုပဲ၊ မြင်ရသလို စိတ်ဟာလဲပဲ လှည့်ပတ်ပြီးသကာလ တို့ကို သတ္တဝါတွေကို ထားတာပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောပြီးတော့—

ဝိပဿနာ မဂ်ပညာဖြင့် ရုပ်ကို ရှုပုံ

ယံ ကိဉ္စိ ရူပံ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ။

ယံ ကိဉ္စိ၊ အမှတ်မရှိ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော။ အတီတာနာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ၊ လွန်လေပြီး နောင်လာမည့် ယခုဖြစ်ဆဲဖြစ်တဲ့။ ယံ ကိဉ္စိ ရူပံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော ရုပ်တရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

ဟို ရှေးတုန်းကရုပ်တွေ နောက်လာမဲ့ရုပ်တွေ ယခုဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး အဲဒီဟာတွေ အကုန်လုံး စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဒီရုပ်တွေဟာ ဘယ်လောက်များ တွယ်တာဖို့ မကောင်းသလဲဆိုတာ။

> အဇ္ဈတ္တံ ဝါ၊ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်လည်း ဖြစ်သော။ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ၊ သူများသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်လည်းဖြစ်သော။ ယံ ရူပံ၊ အကြင် ရုပ်တရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

ကိုယ့်သန္တာန်က ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီး၊ ကိုယ့်ဆွေ ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ်ရဲ့အခိုင်းအစေ တိရစ္ဆာန် စသည်အားဖြင့် အဲ အပြင်ဘက်က ရုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ယုတ်စွအဆုံး ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာ ကိုယ့်တိုက် ကိုယ့်တာ ကိုယ့်မော်တော်ကား အဲဒါတွေပါ ရုပ်တွေ အကုန်စဉ်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အပြင်ဘက်က ရုပ်တွေ၊ အပြင်ဘက်က ရုပ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်ဘက်က ရုပ်တွေပဲကြည့်၊ စွဲလမ်းစရာ ကောင်းသေးရဲ့လားလို့။

> ဩဠာရိကံ ဝါ၊ ကြမ်းတမ်းသည်မှုလည်း ဖြစ်သော။ သုခုမံ ဝါ၊ သိမ်မွေ့သည်မှုလည်း ဖြစ်သော။ယံ ကိဉ္စိ ရူပံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံသော အကြင် ရုပ်တရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

တချို့ရုပ်တွေကို ဩဠာရိကရုပ်လို့ခေါ်တယ်၊ မျက်စိနဲ့မြင်လို့ စိတ်နဲ့စဉ်းစားလို့ ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်တရားတွေကို ဩဠာရိက ရုပ်တရားလို့ခေါ်တယ်၊ ဒါကတော့ စာနဲ့မှ စဉ်းစားလို့ရတယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကြမ်းတဲ့ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သိမ်မွေ့တဲ့ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။

ဟီနံ၊ ညံ့တဲ့ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ပဏီတံ၊ မြတ်တဲ့ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဒူရေ၊ အဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ သန္တိကေ၊ အနီးမှာရှိတဲ့ရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ (အဲဒီ အားလုံးရုပ်တွေဟာ) ဧတံ၊ ဤ များပြားလှတဲ့ ရုပ်အားလုံးသည်။ မမ၊ ငါ့ဥစ္စာသည်။ န၊ မဟုတ်ချေ။

ငါ့ဥစ္စာ တခုမှ မဟုတ်ဘူး။

ဧသော၊ ဤ ပြခဲ့တဲ့ ရုပ်အားလုံးသည်။ အဟံ၊ ငါသည်။ န အသ္မိ၊ မဟုတ်ချေ။ ဧသော၊ ဤ ပြခဲ့တဲ့ ရုပ်အားလုံးသည်။ မေ၊ ငါ၏။ န အတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်ချေ။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤရုပ်တရားကို။ ယထာဘူတံ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ။ သမ္မပ္ပညာယ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော ဝိပဿနာ မဂ်ပညာဖြင့်။ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊ ရှုမှတ်ထိုက်လေသတည်း-တဲ့။

ဒီရုပ်ကို ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူးလို့ ဒီလို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့၊ ဝိပဿနာဉာဏ် တက်သွားတော့ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ရှု။ ငါ့ဟာမဟုတ် ငါမဟုတ် ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါ့ဟာမဟုတ် ငါမဟုတ် ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတွေ ပြုတ်သွားရော ဒီရုပ်တရားပေါ်မှာ။ ဝေဒနာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။

ဝေဒနာ စသည်ကို ရှုပုံ

ယာ ကာစိ ဝေဒနာ အတီတာ နာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နာ အဇ္ဈတ္တာ ဝါ ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ ဩဠာရိကာ ဝါ သုခုမာ ဝါ ဟီနာ ဝါ ပဏီတာ ဝါ ယာ ဒူရေ သန္တိကေ ဝါ၊ သဗ္ဗာ ဝေဒနာ နေတံ မမ နေသောဟမသ္မိ န မေသော အတ္တာတိ၊ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္မပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။

ဝေဒနာလဲ ဒီအတိုင်းရှု၊ ဟို ရှေးတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝေဒနာတွေ ဒီအတိုင်းရှု၊ ဒီတိုင်း ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ နောင်လာမဲ့ ဝေဒနာတွေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပျက် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ ယခုလက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ဝေဒနာလဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပျက် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ၊ ဒီတော့ကာ ဒီဝေဒနာအပေါ်မှာလဲ—

ဧတံ၊ ဤ ဝေဒနာသည်။ န မမ၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ် (တဏှာ မစွဲနဲ့တော့၊ မစွဲထိုက်တော့ဘူး)။ ဧသော၊ ဤ ဝေဒနာသည်။ အဟံ၊ ငါသည်။ န အသ္မိ၊ မဟုတ်။ (မာနနဲ့လဲ နင်မစွဲနဲ့တဲ့၊ မစွဲထိုက်တော့ဘူး)။ ဧသော သော၊ ဤ ဝေဒနာသည်။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္တာ၊ အတ္တတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤ ဝေဒနာဆိုတဲ့ သဘောတရားကို။ သမ္မ သမ္မာ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်သော။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာပညာ မဂ်ပညာဖြင့်။ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊ ရှုမှတ်သင့်လေတော့သတည်း။

ရှုတော့ ငြီးငွေ့တဲ့ဉာဏ်ရ။ ။ဒီအတိုင်းရှုကြ၊ ဒီအတိုင်းရှုကြ၊ ဝေဒနာအပေါ် ဒီအတိုင်းရှုကြ၊ သညာအပေါ်မှာလဲ ဒီအတိုင်းရှု၊ သင်္ခါရအပေါ်မှာလဲ ဒီအတိုင်းရှုကြ၊ ဝိညာဉ်ပေါ်မှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲရှုတော့။

အဲသလို ခန္ဓာငါးဝကိုရှုတော့—

ဧဝံ ပဿံ ဘိက္ခဝေ သုတဝါ အရိယသာဝကော ရူပသ္မိမ္ပိ နိဗ္ဗိန္ဒတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧဝံ၊ ဤ ဆိုအပ်ပြီးတဲ့အတိုင်း တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ မစွဲလမ်းတော့ပဲ။ ပဿံ၊ ရှုဆင်ခြင်တတ်သော။ သုတဝါ၊ ကြားနာအပ်ပြီးသော ယခုလို တရားရှိပြီးသော။ အရိယသာဝကော၊ အရိယာဖြစ်သော ငါဘုရား၏ တပည့်ရင်း သာဝကသည်။ ရူပသ္မိံပိ၊ ရုပ်ခန္ဓာ၌လည်း။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့တဲ့ဉာဏ်ကို ရလေတော့၏။

ငြီးငွေ့တယ်ဆိုတာ စိတ်ပျက်တာမဟုတ် ငြီးငွေ့တယ်ဆိုလို့ စိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်ပျက်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကြည်ပြီး အမယ်လေး ဒီလိုမရဘူးဘူး၊ ဟာခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးဘူး ဆိုပြီးတော့ ငြီးငွေ့စရာကြီး၊ ငြီးငွေ့စရာကြီး၊ ဟို စောစောစီးစီးက အတ္တလို့ ထင်လို့မို့ တွယ်တာတာ၊ တဏှာနဲ့ တွယ်တာတာ၊ ယခု အတ္တလို့မထင်တော့ အတ္တလို့ မဟုတ်မှန်းသိတော့ မတွယ်တာတော့ဘူး၊ ငြီးငွေ့လာတယ်၊ စိတ်ထဲ စောစောစီးစီးက တွယ်တာတာတွေ ပျောက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်ပေါက်လာတယ်၊ ဉာဏ်ပေါက်လာတယ်၊ ဉာဏ်ဟာ စိတ်ညစ်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ကကြည်ပြီးတော့ သောမနဿနဲ့ ဉာဏ်ကကြည်ပြီးတော့ တယ် ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးပဲ၊ တယ်

သတ္တဝါတွေများကိုး၊ ငြိးငွေ့စရာ တယ်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးပဲလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါ်လာတယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်က တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရင့် ရင့်ရင့် ရင့်ရင့်ပြီး နိဗ္ဗိန္ဒာဉာဏ်က တက်ပြီး ရင့်လာလိုက်တာ မဂ်နားကပ်ပြီးနေတဲ့ ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီဝိပဿနာရောက်ပြီးလာ။

ငြိးငွေ့တော့ အရဟတ္တ မဂ်ဖိုလ်အထိရောက် နိဗ္ဗိန္ဒံ နိဗ္ဗိန္ဒန္တော၊ ငြိးငွေ့သည် ရှိသော်။ ရူပသ္မိံ၊ ရုပ်ခန္ဓာအပေါ်၌။ ဝိရဇ္ဇတိ၊ တပ်မက်ခြင်းကင်း၍ နေလေတော့၏။

နဂိုတုံးက အတ္တလို့ထင်လို့ တဏှာနဲ့စွဲလမ်းတပ်မက်နေတာ၊ အခု အတ္တမဟုတ်မှန်းသိတော့ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်မှန်းသိတော့ ဘယ်မှာတပ်မက်ခင်မင်တော့မလဲ၊ မတပ်မက် မခင်မင်ပဲနဲ့ တပ်မက်ခင်မင်တဲ့တဏှာ ကင်းကွာပြီးသကာလ အရိယာမဂ်ပေါ်လာတယ်၊ ဟိုပဉ္စဝဂ္ဂီအရှင်မြတ်တွေကျတော့ သောတာပန်က တက်ပြီးတော့ သကဒါဂါမိမဂ် အနာဂါမိမဂ် အရဟတ္တမဂ်ထိအောင် ပေါ်လာကြတယ်။

နိဗ္ဗိန္ဒံ နိဗ္ဗိန္ဒန္တော၊ ငြိးငွေ့သည်ရှိသော် ငြိးငွေ့ခြင်းကြောင့်။ ဝိရဇ္ဇတိ။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားအပေါ်၌ တပ်မက်ခြင်း ကင်းလေတော့သတည်း။ ဝိရာဂါ၊ တပ်မက်ခြင်းကင်းကွာ၍ နေလေသောကြောင့်။ ဝိမုစ္စတိ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ တပ်မက်တဲ့ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့မှ လွတ်မြောက်၍ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေတော့သတည်း။

ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ပေါ်လာပုံ။ ။ကင်းသွားတော့ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်သွားကြ၊ ရဟန္တာတွေဖြစ်တော့ သူတို့ဟာသူတို့ ပြန်သိတယ် ကိုး။

စိတ္တေ၊ စိတ်သည်။ ဝိမုတ္တသ္မိံ၊ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ ကိလေသာတို့မှ လွတ်ကင်းသည်ရှိသော်။ မေ၊ ငါ၏၊ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိမုတ္တံ၊ ကိလေသာတို့မှ လွတ်ကင်း၍ နေခဲ့လေပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဉာဏံ၊ သိတတ်တဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

တို ကိလေသာတွေ ကင်းသွားပြီ သိတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား အနားမှာ တရား ဟောပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိလေသာတွေ ကင်းသွားပြီ၊ အို ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင်—

ဇာတိ၊ နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေနေဘို့ရန် အရေးသည်။ ခီဏာ၊ ကုန်ခန်းခဲ့လေပြီ။

တို နောက်ထပ်ပဋိသန္ဓေ မနေရတော့ဘူး၊ ပဋိသန္ဓေနေရဆိုတာ တဏှာနဲ့ အဝိဇ္ဇာအဖော်ပါလို့ ကံတွေက အကျိုးပေးနေတာ၊ ယခုတော့ တဏှာက ကုန်ခန်း၊ အဝိဇ္ဇာက ကုန်ခန်းသွားတော့ ကံကလဲ သူ့မှာ အဖော်မရှိဘူး၊ ပူးစရာ ကပ်စရာ တဏှာအဖော်မရှိလို့မို့ ကံကလဲ သူ့ချည်း အကျိုးမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ အို-နောက်ထပ် ဘဝသံသရာ မရှိတော့ပါပဲလားလို့ အင်မတန် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ် ဖြစ်တယ်။

ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမသာသနာတော်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အကျင့်မျိုးကို။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မဂ်တရားရအောင်ကျင့်ရတဲ့ အကျင့်မျိုးကို။ ဝုသိတံ၊ ကျင့်သုံးရှုပြီးပါပကော။ (တို့ပြီးပြီ၊ အားလုံးကိစ္စ ပြီးသွားပြီ) ကရဏီယံ၊ ပြုသင့်ပြုဘွယ် အသွယ်သွယ်သောကိစ္စကို။ ကတံ၊ ငါတို့ ပြုအပ်ပြီးပြီ။ (တို နောက်ထပ် ပြုစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး) ဣတ္ထတ္တာယ၊ ဤကဲ့သို့သော ကိစ္စအကျိုးငှါ။ အပရံ၊ နောက်ထပ်မဂ်ကို တိုးပွါး စေဘွယ်သည်။ န၊ မရှိတော့ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဇာနာတိ၊ ဉာဏ် ဖြင့် ထင်ထင်သိမြင်တော့သတည်း။

တိုက်တွန်းတော်မူချက်။ ။အဲဒီလို သိမြင်လိုက်တော့ အကုန်လုံးရဟန္တာတွေ ဖြစ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာပြုဘက် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာဝက အရင်းကြီးတွေဖြစ်လို့ အားကိုးအားထားတွေ ဖြစ်ကြလို့ အဲဒီပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးက ဆက်ပြီးသကာလ တချိန်ကျတော့ အရှင်အသဿဇိကို တွေ့လို့မို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းဖြစ်တဲ့ ရသေ့က အရှင်အဿဇိကိုကြည်ညိုလွန်းလို့ ဆိုပြီးတော့ အရှင်အဿဇိနောက်က လိုက်ပြီး တရားမျှားရှာပြီးသကာလ မေး မြန်းတဲ့အခါမှာ အရှင်အဿဇိ တရားနဲ့ပဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာ သောတာပန် ဖြစ်ရတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဘုရားဖြစ်ရကျိုး နပ်လိုက်တာ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးကို တရားဟောရကျိုးနပ်လိုက်တာ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အဂ္ဂသာဝကတွေ အရှင်သာရိပုတ္တရာကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးက တိုးပွါးပြီးသကာလ သာသနာ့ပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ယခု ပုဂ္ဂိုလ်များလဲပဲ အနုတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို နာယူပြီးသကာလ ငါတို့သည် ယခုဘဝတွင်ပင် သာသနာ့ပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ရဟန္တာကြီးတွေ မဖြစ်နိုင်စေကာမူ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ရန် အကြောင်းကောင်းမှုပါရမီတွေတော့ဖြင့် အများကြီးရအောင် ကြိုးစားတော့မယ်လို့ အဲဒီလို ကိုယ်စီကိုယ်င ကြိုးစားနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု

ဒုတိယနေ့ ပြီး၏။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော်

ဒုတိယနေ့

သာသနာတော်-၂၄၉၄-ခု၊ ကောဇာ-၁၃၁၂-ခု၊

အနတ္တလက္ခဏသုတ်နှင့် စပ်၍ ရှင်းလင်းချက်

သုခုမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊ ဝါလဂ္ဂံ ဥသုနာ ယထာ။
ယေ ပဉ္စက္ခန္ဓေ ပဿန္တိ၊ ပရတော နော စ အတ္တတော။

ယေ ဇနာ၊ သူတော်ကောင်းထံ တရားမှန်ကို ကြားဖန်များသလောက် တအားဆောက်၍ ပွါးမြောက်ကြိုးစား အကြင် အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည်။

ယေ ဇနာ၊ သူတော်ကောင်းထံ တရားမှန်ကို။

နဂိုကတဲက သူတော်ကောင်းထံ တရားမှန်မှန်ကလေး နာရမယ်၊ တရားတွေက မှားပြီးတော့ နေပြန်ရင်လဲ ကြိုးစားသလောက် ခရီးမရောက်တဲ့ပြင် ကြိုးစားတိုင်း ခရီးတွေလွဲလို့, လမ်းမှားတွေဖြစ်လို့, အဲဒီလိုနေမယ်၊ ယခုတော့ မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဟောတော်မူတယ်၊ မှန်လိုက်တာ၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီအရှင်မြတ်တွေက မြတ်စွာဘုရားအနားမှာ နေပြီးတော့ ကြိုးစားလိုက်ကြတာ၊ တရက်, နှစ်ရက်, သုံးရက်, လေးရက်၊ ဒီလိုကြိုးစားလို့ကို သောတာပန်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့မှ အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဟောတော်မူတော့ အနတ္တလက္ခဏသုတ်လဲ ဆုံးရော အာသဝေါတရား ကုန်ခန်းတဲ့ ရဟန္တာကြီးတွေဖြစ်လို့၊ အင်မတန် ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ မနေ့တုန်းက မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ တရားတော် အတိုင်း ပြောပြီးတော့ သိသင့် သိဘွယ်ကလေးတွေ ထည့်ပြီး ပြောပြီးတော့ ပြီးသွားခဲ့ပြီနော်၊ ပြီးသွားခဲ့တော့ ဩော်.... စိတ် ဘယ်နှယ် ဖြစ်နေရမလဲဆိုတော့၊ ဩော်....အတ္တမရှိဘူး၊ ငါမရှိဘူး၊ ဒီလိုတော့ စိတ်က ဖြစ်သွားပြီ၊ ဖြစ်သွားတော့ တော်တော်ကလေးစဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူပညာရှိ၊ လူလောကီ ပညာရှိတွေက စဉ်းစားပါတယ်၊ တရားတော်ကို စဉ်းစားပါတယ်။

ခန္ဓာငါးပါးမှ အလွတ် ရူပံ၊ ရုပ်တရားသည်။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။
အတ္တကျန်နေသေးဟု ယူခြင်း ထားပါတော့၊ ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်သည်၊ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်၊ အဲဒီလို

တော့ သူတို့က လက်ခံတယ်၊ ဒီလိုလက်ခံပြီးတော့ တရားတော်ထဲမှာ—

ဧတံ၊ ဤရုပ်ဆိုတဲ့ တရားသည်။ န မမ၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်။

ဒီအချက်ကလေး သူတို့ ကောက်ချက်ချကြတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တရားက ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ရုပ်တရားက ဥစ္စာမဟုတ်, ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ဒီလိုကောက်ချက်ချတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတုန်း၊ ရုပ်ကတော့ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်ဘူး၊ ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်တို့ကတော့ ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ ငါကျန်နေတယ်, ငါကျန်နေတယ်, ရုပ်ဟာ ငါမဟုတ်ဘူး၊ အတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်တွေဟာ ငါမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သူတို့က ပြီးတော့မှ ငါမဟုတ်တာက ခန္ဓာငါးပါးက ငါမဟုတ်တာ၊ ခန္ဓာငါးပါးက ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါးက အလွတ် တရားတော်ထဲမှာကို ကျန်နေတယ်၊ ငါ ငါ ငါ့ဥစ္စာ, ငါ ငါ့ဥစ္စာ၊ ခန္ဓာငါးပါးက ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ထားလိုက်တော့၊ ငါကျန်နေတယ်၊ အဲဒီ အတ္တ ကျန်နေတယ်၊ ဒါ စဉ်းစားတဲ့ လူတွေက ဟုတ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ခန္ဓာငါးပါး အနိစ္စလို့ ဟောတယ်၊ ဒုက္ခလို့ အနတ္တလို့ ဟောတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါ သူတို့လက်ခံတယ်၊ ငါတော့ ရှိသေးတယ်၊ အတ္တတော့ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလို စွဲလမ်းနေလို့မို့ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ထပ်ရှင်းဖို့ရန် အရေးကြီးတယ်လို့ ဘုန်းကြီးက ပြောနေတယ်။

နိဗ္ဗာန်မှာပင် အတ္တက ရှိနေသေးသလို။ ။ပြီးတော့ စိတ်ထဲ ယောင်မှားစရာက လူတွေက နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရ,ရပါလို၏၊ ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန်ရရပါလို၏၊ အဲ–ရုပ်နာမ် ခပ်သိမ်း ငြိမ်း, ရုပ်နာမ် ခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်း, ရုပ်ရော နာမ်ရော မရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန်ရရပါလို့ရှဲဆိုတော့ ရမဲ့အရာဝတ္ထုတခု ရှိနေပြန်ရော၊ ငါ့ရုပ် နာမ်တော့ မရှိဘူး၊ ငါတော့ နိဗ္ဗာန်ရမယ်၊ ဟောဒီ အတ္တ ကျန်နေ အတ္တ ကျန်နေတယ်၊ လူတွေကလဲ ဒီလိုဆုတောင်းပြီးတော့ ငါ နိဗ္ဗာန်ရရပါလို့ရှဲ၊ ကျွန်ုပ် နိဗ္ဗာန်ရရပါလို့ရှဲ၊ ဘုရားတပည့်တော် နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရရပါလို့ရှဲ၊ အဲဒီ ရုပ်တွေ နာမ်တွေ ချုပ်ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရရပါလို့ရှဲလို့ ဆိုတော့ ရုပ်နာမ် တော့ သူတို့က ဖယ်ပြစ်ပြီးတော့ အလွတ်အတ္တတခု ချန်ထားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်၊ အဲဒီ အတ္တကလေးက ခံစားတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်တော့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြရော၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ဘယ်လိုစံကြ, ရုပ်တွေနာမ်တွေချုပ်လို့, ဒုက္ခခပ်သိမ်းတွေ အေးငြိမ်း လို့, ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြရောဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်တောင် အတ္တကလေးက ရောက်ပြီး တော့ နေပြန်ရော၊ သူတို့အထင်က၊ သူတို့အထင်က၊ အဲဒါ ရှင်းဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါကို လူသာမာန်တွေက ရှင်းလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ သဘော မပေါက်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ သူတို့ထင်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက အနတ္တ လက္ခဏသုတ် ဟောပြီးရင် အနတ္တလက္ခဏသုတ်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ရှင်းစရာတွေ ရှိပါသေးတယ်။

လောကီပညာရှိတွေ စဉ်းစားဝေဘန်ပုံ။ ။ဟို နိုင်ငံခြားက ဗုဒ္ဓတရားတော် တွေ ကြည့်ပြီးတော့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားဝေဘန်တဲ့ ပညာရှိတွေကတော့–

အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော၊ ကောဟိနာထော ပရော သိယာ။

မြတ်စွာဘုရား ဟောထားကာ....

အတ္တာ ဟိ အတ္တာဝေ၊ မိမိကိုယ်သည်ပင်။ အတ္တနော နာထော၊ မိမိရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ အစစ်ပေတည်း။

ဒီအချက်ကလေး ကောက်ချက်ချတော့၊ ခုနက ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရရပါလို့ရှဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုး ကောက်ချက်ချတယ်။

အတ္တာနံ စေ ပိယံ ဇညာ။

အတ္တာနံ၊ ငါ့ကို။ ပိယံ၊ အချစ်ဆုံးဟူ၍။ စေ ဇညာ၊ အကယ်၍သိငြားအံ့။

မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဟိုနား ဒီနား အတ္တတို့ ဘာတို့ သုံးထားသေး၊ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏ နဲ့၊ ငါဘုရားဟောတော်မူ၏။ ဒီလို သုံးထားသေးတယ်။

တွံ၊ သင်သည်။ ကိံ မညသိ၊ အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။

သင်- နင်- နင်- သူ ဒီလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကလဲ သုံးတော်မူထားသေးတယ်၊ ဒီတော့ အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားကိုနာရလို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးပါးကတော့ မြတ်စွာဘုရားအနားမှာ တရားအားထုတ်ပြီးတော့ ရုပ်မှတပါး, နာမ်မှတပါး, ရုပ်နာမ်မှတပါး ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာ သဘောကျပြီးသားမို့လို့ ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ စသည်ဖြင့် ရွတ်တော်မူလိုက်လို့ရှိရင်ပဲ သူတို့ကတော့ ကျေနပ်လို့၊ ဒီပြင်လဲ ဘာမှ မရှိဘူးလို့ ကျေနပ်သွားတယ်။

မြတ်စွာဘုရား အနားမှာကပ်ပြီးတော့ ဒီတရားမနာရပဲနဲ့ အလွတ်စဉ်းစားတဲ့ သူတွေကျတော့ စိတ်တွေ ယောင်ဝါးစရာတွေ၊ လောကလူတွေ ပြောပုံဆိုပုံ ကလဲ တမျိုး၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ တရားတော် ထဲမှာလဲ တမျိုး၊ နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းကစပြီး အတ္တကျန်နေသေးသလို၊ နိဗ္ဗာန်မှာ အတ္တက စံနေသလို ဒီလိုယူဆကြ၊ ဒီလိုယူဆရုံသာ မကဘူး၊ လောကီပညာရှိတွေက အတ္တစွဲလမ်း ပြင်းထန်စွာနဲ့ တရားအားထုတ်ကြ၊ ဈာန်ရကြရော ပထမဈာန်, ဒုတိယဈာန်, အထက်ဈာန်တွေ ရတော့ ဟို ထိပ်ဆုံးဖြစ်နေတဲ့ နေဝသညာ-နာသညာယတန ဈာန်ကျတော့ ဒါ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ အေးသွားပြီ ကမ္ဘာပေါင်း များစွာ နိဗ္ဗာန်စံနေတယ်။

နိဗ္ဗာန်စံပြီးတော့ အဲဒီကမ္ဘာရဲ့သက်တမ်းစေ့တဲ့အခါ အဲဒီဗြဟ္မာဘုံရဲ့ သက်တမ်းစေ့တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီနိဗ္ဗာန်စံတဲ့ အတ္တဟာ ဒီလောကကြီးထဲ ပြန်လယ်လာပြန်တယ် တဲ့။ ဘယ်လောက် ဒီအတ္တစွဲလမ်းချက်ဟာ ကြီးကျယ်နေလဲ၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ပဉ္စဝဂ္ဂီအရှင်မြတ်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ဘာကတော့ မှန်တယ်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ သောတာပန်ကတဲကိုက ပြုတ်သွားပြီးသား ဖြစ်တယ်၊

တို့ သူငါ ကတော့ ဒီလိုဟောရုံနဲ့ မပြတ်ပေဘူး၊ သဘောမပေါက်ပေဘူး၊ အတွက်ကျန်နေတယ်။

သစ္စာနှစ်ပါးနဲ့ စဉ်းစား။ ။ဒီတော့ ဒီနားမှာ လူတွေရဲ့အပြောကို ဘယ်လို စဉ်းစားမလဲ။ မြတ်စွာဘုရားအဟောက ဘယ်လိုရှိတုံး ဆိုတော့။

ဒုဝေ သစ္စာနိ အက္ခာသိ၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ဝဒတံ ဝရော။

ဝဒတံ၊ ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုမ္မနိုင်တဲ့ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့တွင်။ ဝရော၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒုဝေ၊ နှစ်မျိုးနှစ်စားကုန်သော။ သစ္စာနိ၊ သမ္မုတိသစ္စာ ပရမတ္ထသစ္စာတို့ကို။ အက္ခာသိ၊ ဟောပြတော်မူခဲ့လေပြီ။

ဒီ လောကီနယ်က အများပြောနေတာ မလွဲဘူး။ မုသားမဖြစ်ဘူး၊ မှန်တယ်ဆိုတာက ဒါက သမ္မုတိသစ္စာ၊ အများသမုတ်ထားတဲ့ သစ္စာ၊ မှန်တယ်၊ ဒါ လူပါလို့ပြောတာဟာ လောက-က အားလုံးက လက်ခံတယ်၊ ဒါ လူပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဒါလူပဲ၊ လူကို လူလိုပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ လောကလူတွေက ကျွန်ုပ် ခင်ဗျား သူ ငါ ယောကျ်ား မိန်းမ ဒီလို ပြောထားကြတယ်၊ ဒါ ဟုတ်တယ်၊ လောကလူတွေ ပြောထားတဲ့အတိုင်းမှန်တယ်၊ သဘာဝအစစ်မှန်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ လောကပြောတဲ့အတိုင်း မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကလဲလေ တရားဟောပြီဆိုလို့ရှိရင် လောကလူတွေ နားလည်အောင်ဟောဟာ၊ လောကလူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ဟောတာ၊ လူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ဟောတော့ လူတွေနားလည်တဲ့ စကားလုံးနဲ့ သုံးပြီးတော့။

အတ္တာ ဟိ=အတ္တာဝေ၊ မိမိကိုယ်သည်ပင်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာတည်း။ ပရော၊ မိမိမှတပါး အခြားသူသည်။ နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ကော ဟိ သိယာ၊ ဘယ်မှာဖြစ်ပါတော့ မည်နည်း။

ဆိုတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုးကွယ်ကြ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရေး ကြီးတယ်။

အတ္တာနံ၊ မိမိ ကိုယ်ကို။ ပိယံ၊ အချစ်ဆုံးဟူ၍။ စေ ဇညာ၊ အကယ်၍ နားလည်ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးဟူ၍ နားလည်သည်ရှိသော်။ နံ အတ္တာနံ၊ ထို ကိုယ့်ကိုယ်ကို။ သုရက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်လောက်အောင်။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရှောက်ရာ၏၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကို **အချစ်ဆုံးလို့** နားလည်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်တွေ မပြုမိအောင် စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ နားလည်လို့ တရားနာတဲ့ သူတွေက သဘောပေါက်လို့။

ပရမတ္ထမဟုတ် သမ္မုတိသာ။ ။ဒီနား သမ္မုတိသစ္စာနဲ့ပြောနေတာ၊ လောက သမ္မုတိ လောကသမုတ်ထားတဲ့အတိုင်း မှန်တဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပြောနေတာ၊ ပရမတ္ထသဘောနဲ့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ပရမတ္ထ သဘောနဲ့ အတ္တရှိလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လောကီလူတွေ နားလည် အောင်လို့ ဒီလိုပြောနေတာ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတော် ထဲမှာ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ပရမတ္ထအလို ဘယ် နတ်ရှိလိမ့်မလဲ၊ ပရမတ္ထအလို ဘယ်မှာ ဗြဟ္မာရှိလိမ့်မလဲ၊ ရုပ်နာမ်ပဲရှိတယ်၊ ယောကျ်ားတွေ မိန်းမတွေလို့ ဟောနေတယ်၊ ဘိက္ခုတွေ ဘိက္ခုနီတွေလို့ ဟောနေတယ်၊ ဘယ်မှာ အစစ်တွေ ရှိလိမ့်မလဲ။

လောကအပြောအတိုင်း မှန်လို့မို့ ဒါ လောကသမ္မုတိသစ္စာနဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားဟောပြီးတော့ နေ့စဉ် နေ့စဉ်အမျှ စကားပြောတော့လဲ လောကလူသား တွေ နားလည်အောင် ပြောနေတယ်၊ ဖဿရှိနေတယ်၊ ဝေဒနာရှိနေတယ်၊ ဖဿက ဘယ်ဆွမ်းခံသွားတယ်ဆိုလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဘယ်ရဟန်းက ဘယ်မှာ ဆွမ်းခံသွားတယ်၊ ဘယ်ကျောင်းဒကာက ဘယ်ကျောင်းဆောက်တယ်၊ ဒီလိုမှ ပြောလို့နားလည်တယ်၊ ဘယ်ရုပ်နာမ်ခန္ဓာက ဘယ်မှာဖြစ်တဲ့ ရုပ်တရားကြီး အစုအဝေးကို ပြုလုပ်တယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူမှ နားမလည်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က လူများနားလည်အောင် အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားလည်အောင် သမ္မုတိသစ္စာ အများအသုံးအားဖြင့် ဒေသ

အမှတ် မှန်တယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ အဲဒီ စကားလုံးမျိုးကို သုံးပြီး သကာလ—

အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော၊ ကော ဟိ နာထော ပရော သိယာ။
ဒီလို စသည်အားဖြင့် ဟောတယ်။

နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရာမှာပင် အတ္တစွဲနဲ့။ ။ဒို့ လူတွေက ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်တုန်း၊ လူတွေက တပည့်တော် နိဗ္ဗာန် မြန်မြန် ရရပါလို၏ဆိုတော့ ဘယ့်နှယ်ဟာတုန်း၊ တပည့်တော် ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်းတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မြန်မြန်ကြီး ရောက်ရပါလို၏လို့ဆိုတော့ လူတွေက ဘယ့်နှယ်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောနေပါလိမ့်တုန်းလို့ တချို့တော့ နားကို မလည်လို့၊ အဟုတ်ကို အဲဒီ နိဗ္ဗာန် ရောက်သွားလိမ့်မယ်ထင်လို့၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဘုံတွေ ဗိမာန်တွေနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သူက ရောက်ပြီလို့ ဆိုတော့ သူကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်မှာ ရုပ်လဲ မပါ နာမ်လဲ မပါ အတ္တလေးချည်း သက်သက်ခံစားပြီး တော့ ချမ်းချမ်းသာသာနေတယ်လို့။ တို့နှစ်ယောက်လေ အဘယ်နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရရပါလို၏ဆိုတော့ ဟိုနားကသဲပဲ အတ္တတခုက၊ အိမ်ရှင်ဇနီးကလဲပဲ အတ္တတခုနဲ့ နိဗ္ဗာန်စံလို့၊ အိမ်သားယောကျ်ားကလဲ အတ္တတခုနဲ့ နိဗ္ဗာန်စံလို့၊ သူတို့က နိဗ္ဗာန်ကျတော့ အတူတူစံရလိမ့်ဦးမယ်လို့ ဒီလိုတွေးပြီးတော့ သူတို့ ကလေ နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရရပါလို၏ စသည်အားဖြင့် လူတကိုယ်လုံး သတ္တဝါ တယောက်လုံးဟာ ဟိုမှာ ရုပ်နာမ်ချုပ်ပြီးတော့ အတ္တအဖြစ်နဲ့ ရောက်လိမ့် မယ်လို့ ဒီလိုသင်ပြီးသကာလ သူတို့ ပြောကြဆိုကြတဲ့ လူတမျိုးလဲ ရှိမယ်နော်။

ငါတမျိုး ရှိလိမ့်ဦးမယ် မထင်နဲ့။ ။တချို့လဲပဲ မရှိတာ မှန်ပါတယ်၊ နိဗ္ဗာန် ကျတော့ ဘာမှ မရှိတာ မှန်ပါတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကျတော့လို့ ဆိုရတဲ့ စကားလုံးကိုက ပိုနေပါသေးတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ သဘာဝမမှာ အတ္တမရှိတာ အမှန်ပါပဲလို့ သိပေမဲ့ ပြောရိုးဆိုစဉ်ဆိုပါတော့ ဘုန်းကြီးတို့တတွေ သိရဲ့သားနဲ့ သင်တို့ဟာ နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားကြမှပေါ့နဲ့ စသည်အားဖြင့် စကားပြောတယ်၊ ဒါလောကသမ္မုတိ အတိုင်း လောကနားလည်တဲ့အတိုင်း စကားလုံး သုံးလိုက်ကြတာပါပဲ၊ စင်စစ်

အားဖြင့်တော့ နိဗ္ဗာန်မှာလဲ အတ္တမရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အနုတ္တလက္ခဏာသုတ်တရားတော်မှာ—

ဧတံ၊ ဤရုပ်ဘရားသည်။ န မမ၊ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်-လို့—
ဆိုလို့ ငါတမျိုး ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။

ဧသော၊ ဤရုပ်တရားသည်။ မေ၊ ငါ၏။ န အတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်-လို့
ဆိုလို့ ငါတမျိုးရှိလိမ့်ဦးမယ် မထင်ပါနဲ့။

အများ အသုံးအတိုင်း ဒီလိုသုံးမှ နားလည်မှာမို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဒီလိုသုံးတော်မူတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ ဒီလိုလိုက်ပြီးသကာလ အဓိပ္ပါယ်ပြောရတယ်၊ စင်စစ် ရုပ်နာမ်ကို ဖယ်ထားပြီးသကာလ အတ္တမရှိတော့ပါဘူး။

စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပြန်။ ။ကောင်းပါပြီ ဒါဖြင့်ကို အတ္တရဲ့သတ္တိကို ပြတဲ့ အခန်းတုန်းက အယံအတ္တာ၊ ဤအတ္တဆိုတဲ့အရာ ဝတ္တုသည်။ ကာရကော၊ ပြုရေးပြုရာ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် "လျော်စွာတခုခု ဖြင့် ပြုစုလည်း ပြုစုတတ်လေ၏။ ဝေဒကော၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးကို အကျိုးလျော်ကန် ပေါ်လာပြန်လျှင် ခံစံလည်း ခံစံတတ် လေ၏–လို့။

ဒီလိုဆိုတော့ ရုပ်ချည်း နာမ်ချည်းဆိုရင် ဘာပြုလို့ဖြစ်ခဲလဲ၊ ဆိုပါတော့ လမ်းသွားတယ်၊ ဒီရုပ်ကြီးဟာ အတ္တက မလှုံ့ဆော်ပဲနဲ့ အတ္တက သွားဖို့ရန် စီမံမပေးပဲနဲ့ ဒီရုပ်ကြီးဟာ ဘယ်လိုသွားမလဲ၊ ဘယ်လိုထိုင်မလဲ၊ ဘယ်လို ရပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုစကားပြောမလဲ၊ ဘယ်လိုအိပ်မလဲ၊ အတ္တမပါလို့ရှိရင်၊ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေပြုဖို့ရန်ဟာ အတ္တက ပြုလုပ်ပေးတာ မဟုတ် ဘူးလား၊ ထင်စရာတွေ၊ ထင်စရာတွေ၊ ရူပါရုံမြင်တယ်ဆိုတော့ အတ္တက မြင်တာမဟုတ်လား၊ သဒ္ဒါရုံ ကြားတယ်ဆိုတော့ အတ္တက ကြားတာ မဟုတ် လား၊ သဒ္ဒါရုံကြားလို့မို့ သာယာတယ်၊ မသာယာဘူးဆိုတဲ့ ခံစားမှုကျတော့ အတ္တခံစားတာ မဟုတ်ဘူးလားလို့ ဒီလိုလိုက်ပြီးသကာလ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာ ပြန်တယ်၊ ဒီတော့ တယ် ရှင်းလို့ကောင်းတယ်။

စိတ်က ရုပ်ကို ဖြစ်စေတယ်ဆို။ ။အဘိဓမ္မာ တရားတွေဟာ အဆက်ဆက် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေက စပြီးတော့ ဆောင်ရွက်လာလို့ စာတွေ ပေတွေဟာ တယ်အားကိုးစရာကောင်းတယ်၊ တယ်ရှင်းလို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီနားမှာ ပဋ္ဌမ နားလည်ဖို့ကတော့ စိတ်ဟာ ရုပ်ကို ဖြစ်စေတတ်တယ်၊ ဒီအချက်ကို နားလည်ထားဖို့တော့ သိပ်အရေးကြီး တယ်၊ စိတ်ဟာ ရုပ်ကိုဖြစ်စေတတ်တယ်။ ရှေးကံကြောင့်သာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ထဲမှာရှိတဲ့ ရုပ်အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကြောင့်လဲ ရုပ် အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်တယ်။

ဒါကိုတော့ နှစ်နှစ်ကာကာ နားလည်မှ ရှင်းလို့ကောင်းမယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲလို့ တခါစဉ်းစားရင် လူနှစ်ယောက် စကားယှဉ်ပြောနေကြတယ်၊ စကားပြောမတဲ့တာနဲ့မို့ တော်တော် ဒေါသဖြစ်စရာတခု စကားလုံး ကြား လိုက်တဲ့အခါ လူတယောက်ဟာ တခါထဲ မျက်နှာတွေနီ ချက်ချင်း ချက်ချင်း မျက်နှာတွေနီပြီးတော့ တကတဲ လက်တွေ ဘာတွေများ တုန်ပြီလာရအောင် ရုပ်တမျိုးပြောင်းသွားတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ဟိုတယောက်က စကားလုံးနဲ့ ပေါက်လိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စကားလုံးကို နားထဲကြားတဲ့စိတ် အကြောင်း ပြုပြီးသကာလ နောက်ထပ် စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဒေါသဖြစ်လို့ တခါထဲ မျက်နှာတွေနီလို့၊ ချက်ချင်း ချက်ချင်း ချက်ချင်း မိနစ်အတွင်းမှာ မိနစ်အတွင်းမှာ ချက်ချင်း မျက်နှာတွေနီလို့၊ တချို့များ တကတဲ ရိုက်ချင် နှက်ချင် သတ်ချင်လို့ ဖြတ်ချင်လို့ လက်တွေ ဘာတွေများတုန်လို့ ကကိုယ်လုံး များတုန်လို့၊ ဒီရုပ်ဟာ ဘယ်လောက်များ စိတ်က မဆောင်နေတုန်း၊ စိတ်ဟာ ဘယ်လောက် ဆောင်နေတုန်း။

တခါတရံမှာ အင်မတန် မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့လူ ဟော—ဆရာလာသတဲ့ ဆိုလို့ရှိရင် အမယ် တော်တော် သက်သာသွား၊ ကိုယ်အားကိုးတဲ့သူ လာသတဲ့ ဆိုရင် ထများထိုင်လို့၊ မစားတဲ့ လူမမာပေမဲ့ စားလိုက်ပါဦးလို့ အရေးပါတဲ့ သူက ချော့မော့ပြီး ဆေးလေးများတိုက်ရင် အစာလေးများကျွေးရင် စားလို့ မွမ်းလို့ စိတ်ဘယ်လောက် ပြုပြင်နိုင်သလဲ၊ ဒါကြောင့် စိတ်က ရုပ်ကို ဖြစ်စေ တတ်တယ်ဆိုတာကို နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ပဋ္ဌမဆုံး နားလည်စမ်းပါ။

ရုပ်တွေသာရှိပုံ အိမ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်

ဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ရုပ်-နာမ် ရုပ်-နာမ် ပေါင်းစပ်ထားလို့ ခန္ဓာကိုယ်လို့ဆိုတာ၊ ဟို ဘုန်းကြီးတို့ အိမ်ဆိုတာပဲကြည့်၊ မင်းတို့က အိမ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သမ္မုတိနယ် ပညတ်နယ်မှာ အိမ်ရှိပါတယ်၊ အားလုံး အသိအမှတ်ပြုတဲ့ ပညတ်နယ်မှာ အိမ်ရှိပါတယ်၊ လက်ညှိုးထိုးပြစမ်း အိမ်ကို၊ ဒါပေါ့လေဆိုရင် အို-ဒါက တိုင်ပဲ၊ အခင်းဟုတ်တယ်-ဒါက၊ ဒါက အကာအရံ သစ်သားတွေပဲ၊ ဒါက ထုပ်တွေ လျှောက်တွေပဲ၊ ဟင် ဒီလိုဆိုတော့ ဟုတ်ပါ့ အိမ်မရှိပေါင်၊ တိုင်တွေ တုံးတွေ သစ်သားတွေ ကြိမ်တွေ နွယ်တွေ သံတွေ ဒါပဲရှိပါလား။

ဆိုပါ အဲဒီ တုံးဆိုတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ တိုင်ဆိုတဲ့ဥစ္စာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဟောဒီဟာလေ၊ ဒီထောင်တဲ့ ဟာကြီးဟာ တိုင်ပေါ့၊ မှန်းစမ်း၊ ဖြတ်လိုက်စမ်း၊ အစိတ် အစိတ် စိတ်ကူးလေးနဲ့ ဖြတ်ကြည့်စမ်း၊ တိုင်ရှိသေးလား၊ မရှိဘူး၊ တုံးလေးတွေဖြစ်သွားပြီ၊ ဖြတ်လိုက်စမ်းဦး၊ အစိတ်တွေ ခွဲလိုက်စမ်း တုံးသေးရှိသေးသလား၊ မရှိဘူး၊ သစ်သားခြမ်းစိတ်တွေဖြစ်ကုန်၊ ဖြတ်လိုက်စမ်း ဒီသစ်တွေကို မီးရှို့ပြီး ပစ်လိုက်စမ်း၊ ရှိသေးသလား သစ်သား မရှိဘူး၊ ပြာတွေရှိတယ်၊ ဒီပြာတွေကို ရေနဲ့နယ်ပြီးသကာလ ပစ်လိုက်စမ်း၊ ပြာတွေရှိသေးလား၊ အို ရေတွေအကုန်လုံး ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အော်-တိုင်မရှိဘူး၊ ပထမတော့ အိမ်မရှိဘူး၊ နောက်တော့ တိုင်မရှိဘူး၊ တုံးမရှိဘူး၊ သစ်သား မရှိဘူး၊ ကြိမ်မရှိဘူး၊ အားလုံး ရုပ်မှုန့်ကလေးတွေဖြစ်သွား၊ အဲဒီ ရုပ်မှုန့် ကလေးတွေ ခွဲလို့ စိတ်လို့ ဘာလို့မှ မရဘူးဆိုတော့မှ ဒါ ရုပ်ကလာပ် ကလေးတွေ ရုပ်ကလာပ်ကလေးတွေ ရုပ်ကလာပ်ဆိုတာ အစုလေးတွေ ရုပ်စု လေးတွေ တမှုံစိ တမှုံစိ။

မုန့်မှုန့်အရုပ်ကလေးနဲ့ နှိုင်းစဉ်းစားဦး။

။တခါ ဒီမုန့်မှုန့်လေးတွေကို ရေနဲ့ ဖျော်ပြီးတော့ အရုပ် လုပ်တတ်တဲ့ လူက မုန့်မှုန့်လေးတွေကို လူရုပ်ကလေး လုပ်လိုက်၊ ကလေးလေး ပြတယ်၊ လူရုပ်ကလေး, လူကလေး၊ အဝတ်အစားလေး ဘာလေးများ ဝတ်ပြ၊ လူကလေး ကလေးလေးက လူကလေးထင်တယ်၊ လူကြီးက အော်....မုန့်မှုန့်

တွေ စုပေါင်းထားပြီးတော့ အရုပ်လုပ်ထားတဲ့လူက အရုပ်လုပ်လို့ လူရုပ်ပေါ်နေတာ၊ အမှန်တော့ စင်စစ် ရုပ်မှုန့်လေးတွေပဲ, မှုန့်မှုန့်လေးတွေပဲ၊ မှုန့်မှုန့်ကလေးတွေထောင်မှ ရေနဲ့ဖျော်ပြီးတော့ ရေထဲမျှားထည့်လိုက်ရင် အဲဒီမှုန့်မှုန့်လေးတောင် ပျောက်သွားဦးမယ်၊ အော်....လူရုပ်ကလေးလို့သာ ထင်ရတယ် စင်စစ်တော့ မှုန့်မှုန့်ကလေးပဲ၊ မှုန့်မှုန့်ကလေးတွေသာ ဆိုရတယ် စင်စစ်တော့ ရုပ်ကလာပ်လေးတွေ စုပေါင်းပြီးတော့ လူရုပ်ကြီးဖြစ်တာပဲ၊ ဟောသလို လူကြီးက မြင်တယ်၊ ဒီဝန္တာကိုယ် ဒီအခြေအနေအတိုင်း ဒီအခြေအနေအတိုင်း။

ရုပ်နဲ့နာမ် ပေါင်းစပ်မိမှ ကိစ္စပြီး။ ။မျက်စိ, နား, နှာ, အင်္ဂါခြေလက် တခုစီ ခွဲလိုက် လူရှာမရဘူး၊ တခါ အင်္ဂါခြေလက် တခုစီ စိတ်လိုက် စိတ်လိုက် စိတ်လိုက်၊ နောက်ဆုံး စိတ်လို့ရှိရင်ဖြင့် ရုပ်မှုန့်ကလေး ရုပ်ကလာပ်ကလေးတွေပဲ ရှိတော့တယ်၊ သူ့ချည်းဘာမှ မစွမ်းဘူး၊ တခါ တဖက်က ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ ဒီဘာရား ငါးပါးလဲ သူ့ချည်း မစွမ်းဘူး၊ သူ့ချည်းသွားနိုင်သလား၊ ဝိညာဉ်ဘာမှ မသွားနိုင်ဘူး၊ ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဉ်တွေ သူ့ချည်း မသွားနိုင်ဘူး၊ ရုပ်ကော သူ့ချည်းသွားနိုင်သလား၊ မသွားနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်သလဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီဥပမာ ပြတယ်ကိုး။

ကြိုးဆွဲ မင်းသား မင်းသမီးရုပ်

ရဇ္ဇုယောဂါ ဒါရုယန္တံ၊ သဗျာပါရံဝ ခါယတိ။
ဝေံ သုညံ နာမရူပံ၊ အညမည သမာယုတံ။

ရဇ္ဇုယောဂါ၊ အရုပ်ကြိုးနှင့် အသင့်တွဲစပ် ပေါင်းကပ်၍နေခြင်းကြောင့်။ ဒါရုယန္တံ၊ သစ်သားကိုလုပ် မင်းသမီး မင်းသားရုပ်သည်။ သဗျာပါရံဝ၊ သွားရပ် က ခုန် ဗျာပါရရှိပုံကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ရှုသူအများ ထင်မှား၍ နေရလေ၏။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ သုတံ၊ အနှစ်သာရ အတ္တမှ ကင်းဆိတ်သော။ နာမရူပံ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ခန္ဓာငါးပါးသည်။ နာမရူပံ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ငါးခန္ဓာသည်။ အညမညသမာယုတံ၊ အချင်းချင်းကပ် ပေါင်းစပ်မိသည်ဖြစ်၍။ သဗျာပါရံဝ၊

သွားရပ်ထိုင်လျောင်း လိုရာပြောင်းလျက် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဗျာပါရ ရှိနေသကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ရှုသူအများတွင် ထင်မှား၍ နေရလေသတည်း။

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဥပမာဆိုတာ အများနားလည်အောင်လို့ ပေးတာ၊ ဟို အရုပ်ထုထားတယ်၊ ရုပ်သေးစင်ပေါ်က မင်းသမီးရုပ်၊ မင်းသားရုပ်၊ ကြိုးနဲ့မတပ်ပဲနဲ့ အရုပ်ချည်းပစ်ထား၊ ဘာမှ က,တယ် ခုန်တယ် မရှိဘူး၊ ကြိုး ချည်ထားလိုက်စမ်းဦး၊ ဘာမှ လှုပ်လို့မရဘူး၊ ကြိုးနဲ့အရုပ်နဲ့ တပ်ပြီးတော့ ခုနက အရုပ်ကြိုးဆွဲတဲ့လူက လှုပ်ရှားပေးတဲ့ အခါကျတော့ က-နေသလိုလို၊ ခုန်နေသလိုလို—

ဒီလိုပဲ ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရားဟာ ရုပ်ချည်းဖယ်ထား ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ နာမ်ချည်းဖယ်ထား ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ နှစ်ခု ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့—

အညမည သမာယုတံ၊ အချင်းချင်းကပ် ပေါင်းစပ်မိသည်ဖြစ်၍။
သဗျာပါရံဝ၊ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း လိုရာ ပြောင်းလျက်
အကြောင်းအားလျော်စွာ ဗျာပါရ ရှိနေသကဲ့သို့။

ဒီလို သဘော ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီလိုထင်လာရတယ်၊ စာတွေက အဆက် ဆက် မကျန်ပ်လို့ အထပ်ထပ် မေးလာခဲ့ကြတဲ့ စာတွေကို ပညာရှိအဆင့်ဆင့် ရေးသားထားတာ ဖြစ်တော့လေ ဥပမာ ဒီလိုပေးပြန်တယ်။

ကျေန်း,ဆွံ့ ဥပမာ။ ။ဇရပ်တခုမှာ ကေန်းနဲ့ ဆွံ့ တွေ့မိကြတယ်၊ သူတို့ ဇရပ်မှာလဲပဲ စားရေး သောက်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သူတို့လဲ တောင်းရမ်းပြီးတော့ လယ်စားနေကြတာ၊ ခြေထောက် လက်ထောက် မသန်တဲ့ ဆွံ့က ကေန်းကို ပြောတယ်၊

"ကိုရင် ဟိုတောင်ဆီမှာ ဘယ်ဇရပ် အကျွေးအမွေးတွေ ရှိတယ် ကြား တယ်၊ ကိုရင် မသွားဘူးလား"

"ကိုရင်ကော မသွားဘူးလား"

"ကျုပ်က ခြေထောက်မသန်လို့ဗျာ သွားချင်သားပဲ"

"ခင်ဗျားက ခြေထောက်မသန်လို့ သွားချင်တယ်၊ ကျုပ်က မျက်စိ မမြင်လို့ သွားချင်သားပဲ၊ ကျုပ်လဲပဲ"

"ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ခြေထောက်မပါဘူး၊ မျက်စိတော့ မြင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ပေါ် ကျောပိုးပြီးတော့ ပခုံးပေါ် ခွစီးလိုက်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ပြောဗျာ၊ ဝဲဘက် သွားဟေ့၊ ယာဘက် သွားဟေ့၊ ခင်ဗျားကပြော"

"ဟာ....ဟုတ်ပြီ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင်တော့ နေရာကျပြီ" ဆိုပြီးတော့ ကေန်းက ဆွေ့ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီးတော့ ဇရပ်ပေါ်ကဆင်း ကောင်းကောင်းဆင်း၊ ဒီမှာ လှေခါးထစ် ဘယ်နှစ်ထစ်ရှိတယ်၊ တထစ်ဆင်းဦးကွ၊ နှစ်ထစ်၊ သူက အပေါ်ကနေပြီး ပြောနေတယ်၊ ကေန်းကလဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း ထမ်းလို့ သွားရှာတယ်၊ လမ်းသွားတော့ ဝဲဘက်သွားကွ၊ ယာဘက်သွားကွ၊ ဟော့ ကုန်းလေးရှိတယ်၊ နည်းနည်း တက်လိုက် တက်လိုက် ချိုင့်လေးရှိတယ်၊ ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေး၊ သူကလဲ လိမ့်ကျမှာလဲ စိုးရိမ်စရာရှိသေးတယ်၊ သူကသာ အမှတ်တမဲ့ အပြောမတတ်ရင် သူ ပထမဆုံး ဟိုလူလဲတာနဲ့ တပြိုင်နက် သူလဲ မသက်သာဘူး၊ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် တကတဲ အကြောင်းညီညွတ်ပြီးတော့ တယောက်တယောက် အားပြုပြီးတော့ သွားလိုက်ကြတာ အစားအသောက် တွေ ပေါတဲ့ ဇရပ်ရောက်လို့ နေရာတကျ စားကြရ သောက်ကြရတယ်။

စာက စာက၊ ရှေးအစဉ်အဆက် ပညာရှိတွေက ဒီလိုစေဒနာစရာတွေကို စပြီးတော့ သူတို့က အဖြေတွေ ပေးပေး ပေးပေး သွားကြတာလေ၊ အဲဒီ ကေန်းနဲ့ ဆွေ့ ပေါင်းမိတဲ့အခါမှာ လိုရာအကျိုးပြီးကြတာလို ရုပ်ကလဲ အကန်း၊ ဘာမှ ဒီရုပ်ကလဲ မသိဘူး၊ နာမ်ကလဲ အကျိုး၊ နာမ်ချည်းလဲ ဘာမှ ထိထိ ရောက်ရောက် ခရီးရောက်အောင် မဆောင်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ ပေါင်းစပ်မိတော့မှ—

အညမည သမာယုတံ၊ အချင်းချင်းကပ် ပေါင်းစပ်မိသည်ဖြစ်၍။ သည်၊ အနှစ်သာရ အတ္တမှ ကင်းဆိတ်သော။ နာမရူပံ၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးသည်။ အညမည သမာယုတံ၊ အချင်းချင်းကပ် ပေါင်းစပ်မိ

သည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗျာပါရံ၀၊ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း လိုရာပြောင်း လျက် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဗျာပါရရှိနေသကဲ့သို့။

ရုပ်နာမ်ကိစ္စတွေပါ, အတ္တမပါပါနဲ့။ ။အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ဒါ ထပ်ပြီး တော့ကို မေးစေချင်တယ်၊ ထပ်ပြီး စောဒနာစေချင်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့မှာ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ မေးတိုင်း မေးတိုင်း ဒီလိုသဘာ၀ရမွှန် ဆိုင်လာလို့ရှိရင်လေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ စာတွေက ပညာရှိ အဆက်ဆက်တွေက ဒီလိုမေးလွန်းလို့ အဖြေတွေကို ထည့်ထည့် ထည့် ထည့်ပြီးတော့ တရားတော်နဲ့ကိုက်ညီအောင် ထည့်ပြီးတော့ ပေးထားတယ်။

ကိုင်း ခု ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ ပေါင်းမိပြီနော်၊ ပေါင်းမိလို့ သူရယ် ငါရယ် ယောကျ်ားရယ် မိန်းမရယ် ပုဂ္ဂိုလ်ရယ် သတ္တ၀ါရယ်လို့၊ ဟို သစ်သားတွေ ပေါင်းပြီးတော့ အိမ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပညတ်တခု ပေါ်လာတာလို ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ လူ သတ္တ၀ါ ယောကျ်ား မိန်းမ တိရစ္ဆာန်ဆိုတဲ့ အဲဒီနာမည် ပညတ်တွေ ပေါ်လာပြီးတော့ လာတာပဲ၊ သူတို့နှစ်ခု ဖယ်လိုက်လို့ရှိရင် ဒီ နာမည်ပညတ်တွေပါ တခါထဲ ရှာမရဘူး ပျောက်သွားမယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ခု ပေါင်းစပ်မိလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် အားလုံးကိစ္စတွေ ပြီးပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်အတ္တမှ မပါခဲ့ပါနဲ့၊ အားလုံးကိစ္စတွေ ပြီးပါလိမ့်မယ်၊ သွားကြစို့ရဲ့၊ ကိုင်း ခရီးသွားကြစို့၊ ဒီ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ ဘယ့်နှယ် ခရီးသွားမလဲ၊ ခုနက စောစောက ဘုန်းကြီးချည်ထားခဲ့တယ်နော်၊ စိတ်ဟာ ရုပ်ကိုဖြစ်စေတတ်တယ်၊ ဒါကို ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တယ်နော်၊ ဒါကို မမေ့ရဘူး၊ ဒါကို သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်ရမယ်၊ အင်မတန်စိတ်စွမ်းပါလား၊ သူကြောင့် ရုပ်ဖြစ်နေတယ်၊ စိတ် သိပ်စွမ်းပါလား၊ ဒါလေးကို နားလည်ထားစေ်းပါ။

စိတ္တဇ၀ါယောဓါတ်ကြောင့် ဗျာပါရ အမျိုးမျိုးဖြစ်ရ

စိတ္တနာနတ္တ မာဂမ္မ၊ နာနတ္တံ ဟောတိ ၀ါယုနော။
၀ါယုနာနတ္တတော နာနာ၊ ဟောတိ ကာယဿ ဣဉ္ဇနာ။

စိတ္တနာနတ္တံ၊ သွားလေ လာလေ ထိုင်ရပ်လေမှုစ၍ ထိုထို အလိုထူးဆန်း **စိတ်**အစွမ်းကို။ အာဂမ္မ၊ မလွဲသာမှု အစွဲပြု၍။ အာဂမ္မ၊ အတွင်းသန္တာန် အရင်းခံ၍။ ဝါယုနော၊ သွားလာထိုင်ရပ် ဖြစ်စေတတ်သည့် ရုပ်ကလာပ်ဇွ ဝါယောလေ၏။ နာနတ္တံ၊ သွားလေလာလေ ထိုင်ရပ်လေဟု အနေကွဲပြား ထူးခြားသည်၏အဖြစ်သည်။ ဟောတိ၊ စိတ်အစဉ်နှင့် အဆင်သင့်အောင် မလင့်ပုံသေ ဖြစ်ရပေ၏။ ဝါယုနာနတ္တကော၊ သွားစေလာစေ ဝါယောလေက အနေကွဲပြား ထူးခြားခြင်းကြောင့်။ ကာယဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတပါး ယောကျ်ား မိန်းမ ဟူတတ်ကြတောင်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအပေါင်း၏။ ဣဉ္စနာ၊ ရုပ်သေးစင်တွင် အရုပ်သွင်သို့ အထင်ကွဲပြား လှုပ်ရှားခြင်းသည်။နာနာ ဟောတိ၊ သွားဟန်လာဟန် ထိုင်ရပ်ဟန်ဖြင့် ထန္တာန်ထူးထွေ ဖြစ်ရပေသတည်း။

စိတ်ကြောင့် သွားမှုဖြစ်လာပုံ။ ။ပထမသုံး ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အသုံးချကြည့်စမ်း၊ မတ်တပ်ရပ်နေရာက သွားချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်လို့ဆိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်တယ်။

> စိတ္တနာနတ္တံ၊ သွားခြင်းလာခြင်း ထိုင်ရပ်ခြင်းမှ စ၍ထိုထို အလိုထူးဆန်း စိတ်အစွမ်းကို။ အာဂမ္မ၊ အတွင်းသန္တာန် အရင်းခံ၍။ ဝါယုနော၊ သွားလာထိုင်ရပ် ဖြစ်စေတတ်သည့် ရုပ်ကလာပ်ဇွ ဝါယောလေ၏။ နာနတ္တံ၊ သွားလေလာလေ ထိုင်ရပ်လေဟု အနေကွဲပြား ထူးခြားခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ စိတ်အစဉ်နှင့် အဆင်သင့်အောင် မလင့်ပုံသေ ဖြစ်ရလေ၏။

သွားချင်တယ်လို့ စိတ်ဖြစ်လိုက်တယ်၊ ဟို နိုနဲ့နားလည်ထားဘို့က လက်ဖျောက်တချက်တီးမှာ စိတ်ပေါင်းကုဋေသိန်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်တယ်၊ လက်ဖျောက်တချက်တီးမှာ စိတ်က ကုဋေသိန်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါလေးကို နားလည်ထားစမ်းပါ။

ဒီတော့ စိတ်တစိတ် ဒီက ရုပ်ကလာပ်တမျိုး ဖြစ်တယ်၊ ခြေထောက်မှာ ရုပ်ကလာပ်တမျိုးဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ စိတ်ပေါင်း ကုဋေတသိန်းလောက် ဖြစ်

တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆိုပါတော့ ရုပ်ကလာပ်တွေ ကုဋေများစွာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ ကုဋေများစွာထဲမှာ ဝါယောဓာတ်က ပါလျက်နေ၏။

ဝါယောဓာတ်ဆိုတာ လှုပ်ရှားတဲ့သတ္တိ ရှိတယ်၊ အဲဒီ လှုပ်ရှားတဲ့သတ္တိရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ်ကပါတော့ နဂိုက နင်းထားတဲ့ ခြေထောက်ကြီးဟာ လက်ဖြောက် တချက်တီး အတွင်းမှာ မြောက်ပြီးတော့ လာတယ်။ ဘာပြုလို့လဲ၊ ဒီ ဝေယောဓာတ်ကြောင့်၊ လေဓာတ်ကြောင့် မြောက်လို့ရှိရင် ဘာဖြစ်လို့ လေဓာတ်ကြောင့် အထက်မြောက်သလဲ၊ လှမ်းသွားလိုက်ပါလားဆိုရင် ဟို စိတ်က သွားချင်လို့။

ဝါယောဓာတ်ဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးတို့ သာမန်လူလာတဲ့လူ မသိနိုင်တဲ့ ဝိညာဏ်ဆိုတာ ပါသေးတယ်၊ ကာယဝိညာဏ်၊ ဒီတော့ ဝိညာဏ်က လေကို ပံ့ပိုးပေးသလို၊ အဲဒီ ဝါယောဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို ဝိညာဏ်က ပံ့ပိုးပေးတာ အထက်ကိုမြောက်လာတယ်၊ အထက်မြောက်လာပြီးတော့ သွားချင်တယ်လို့ ဆိုတော့ ဝါယောဓာတ်က ဝိညာဏ်နဲ့တကွ ရှေ့တိုးတဲ့ ပံ့ပိုးပေးတဲ့ ဝါယောဓာတ်က လှုပ်လိုက်တာ ဒီ ခြေထောက်နှင့်တကွ ပတ်သက်ကျင်ရှိနေတဲ့ ရုပ်ကလာပ်တွေ အကုန် ရှေ့ရောက်သွားတယ်၊ သွားချင်တယ်လို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကြောင့်မို့ ဝိညာဏ်က ပံ့ပိုးပေးလိုက်တာ ဝါယောဓာတ်လှုပ်ရှားလိုက်တာ တကိုယ်လုံး ခြေထောက်မှာ အရေးတကြီးလှုပ်ရှားလိုက်တာ တခါထဲ ရှေ့ရောက်လို့ ရှေ့တိုးလို့ နေရာရောက်သွားရော။

နေရာရောက်သွားတော့ ပထဝီဓာတ်လွန်ကဲတဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကြောင့် ဝိညာဏ်က ပံ့ပိုးပေးပြီးတော့ အောက်နားဖြေးဖြေးကျ၊ မြန်မြန်ချချင် မြန်မြန်ကျ၊ ဒါကို သွားလိုက် မြောက်လိုက် ရှေ့တိုးလိုက် အောက်ချလိုက်၊ မြောက်လိုက် ရှေ့တိုးလိုက် အောက်ချလိုက်၊ ဒါစိတ်အတိုင်း ဝါယောဓာတ် လှုပ်ရှားနေတာ၊ ဝါယော ဓာတ်ဟာ တွေ့ကရာ ဖြစ်သလို လှုပ်ရှားပါလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ ပံ့ပိုးပေးတဲ့ ဝိညာဏ်ပါတယ်။

အဲ ဒီဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နည်း အင်မတန်ကောင်းတဲ့နည်း။ ဘယ်မလဲ အတ္တ၊ ဘယ်မလဲ အတ္တ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဝိညာဏ်ရုပ်ဆိုတာကို ဟော

ထားတယ်၊ ဘယ်မလဲ အတ္တ၊ ပထဝီဓာတ်လို့ ဟောထားတယ်၊ ဝါယောဓာတ်လို့ ဟောထားတယ်၊ ဝါယောဓာတ်လုပ်တာကို၊ အပြင်လေတွေ ကြည့်စမ်းပါလား၊ အပြင်လေတွေဟာ ဝါယောဓာတ်လှုန်ကဲတဲ့အတွက်ကြောင့် သစ်ပင်တပင်လုံး တကာတဲ ခါသွားအောင် လှုပ်တယ်၊ အဲသလောက်သတ္တိရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ်ဟာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာလဲ စိတ္တဇဝါယောဓာတ်ဟာ အင်မတန် သတ္တိရှိတယ်။

ဒါကြောင့် ခြေထောက်ကြီး မြောက်ပြီးတော့လာ၊ မြောက်ဆိုတာ ချက်ချင်း တခုလုံး မြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြေးဖြေးမြောက်တာ၊ ဒါပေမယ့်လို့ စိတ်က ကုဋေကသိန်းလောက် ဖြစ်တော့ ဝါယောဓာတ်ကလဲ ကုဋေတသိန်း လောက်ဆိုတော့ ချက်ချင်း မြောက်သွားသလို ထင်ရတယ်၊ ချက်ချင်း ရွှေတိုး သွားသလို ထင်ရတယ်၊ နောက် ပထဝီဓာတ်ကလှုန်ကဲတဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကြောင့် ချက်ချင်း အောက်ကျသွားပယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ ကဲ ဒီနည်းနဲ့သွားတာကို နားလည်ပေါ့နော်။

စိတ်ကြောင့် ရုပ်မှုစသည် ဖြစ်လာပုံ။ ။အဲဒီ အသွားရုပ်လိုက်တဲ့အခါ မတ်တတ် ရပ်တယ်လို့ဖြစ်တယ်၊ ဒါကို ညောင်းတယ်ဆိုပြီးတော့ ထိုင်ချင်တယ်ဆိုတော့ ရုပ်ကလာပ်တွေ ခုနက ဝါယောဓာတ် လှုန်ကဲတဲ့ ရုပ်ကလာပ်တွေကြောင့် လက်တို့ ခြေတို့ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲပြီး သကာလ ကွေးသွားတယ်၊ ထိုင်သွားတယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ လျောင်း သွားတယ်၊ အိပ်သွားတယ် စသည်ဖြစ်တာဟာ ဝါယောဓာတ်လှုန်ကဲတဲ့ ပထဝီ ဓာတ်လှုန်ကဲတဲ့ ရုပ်ကလာပ်တွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပြီးတော့ နေတာ၊ ဘာကြောင့် ပြောင်းသလဲဆိုရင်ဖြင့် စိတ်အစွမ်းကြောင့် ပြောင်းတာပါပဲ၊ စိတ်က ပြောင်းချင်လို့ကို ပြောင်းတာ၊ စိတ်က ထိုင်ချင်လို့ကို ထိုင်တာပဲ၊ စိတ်က လှဲချင်လို့ကိုပဲ လဲလျောင်းလိုက်တာပါပဲ လို့။

စိတ္တနာနုဂ္ဂ မာဂမ္မ၊ နာနုတ္တံ ဟောတိ ဝါယုနော။
ဝါယုနာနုတ္တတော နာနာ၊ ဟောတိ ကာယဿ ဣရိယနာ။

စိတ္တနာနုတ္တံ၊ သွားချင် လာချင် ထိုင်ရပ်ချင်မှု စရှိထိုထို အလိုထူးဆန်း စိတ်အစွမ်းကို။ အာဂမ္မ၊ အကြောင်းသန္တာန် အရင်းခံ၍။ ဝါယုနော၊ သွား

လာ ထိုင် ရပ် ဖြစ်စေတတ်သည့် ရုပ်ကလာပ်ဒွေ ဝါယောလေ၏။ နာနတ္တံ၊ သွားလေ လာလေ ထိုင်ရပ်လေဟု အနေကွဲပြား ထူးခြားခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ စိတ်အစဉ်နှင့် အဆင်သင့်အောင် မလင့်ပုံ့ဘေ ဖြစ်ရလေ၏။ ဝါယုနာနတ္တတော၊ သွားစေ လာစေ ဝါယောလေက အနေကွဲပြား ထူးခြားသည့်အတွက်ကြောင့်။ ကာယဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတပါး ယောကျ်ားမိန်းမ မဟုတ်ကြတောင်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အပေါင်း၏။ ဣဉ္စနာ၊ ရုပ်သေးစင်တွင် အရုပ်သွင်သို့ အထင် ကွဲပြား လှုပ်ရှားခြင်းသည်။ နာနာ ဟောတိ၊ သွားဟန် လာဟန် ထိုင်ရပ် ဟန်ဖြင့် သန္တာန်ထူးတွေ ဖြစ်ရပေသတည်း။

ဒူလာပဒါရက်သည်ကို အတ္တက ထိန်းစမ်းပါ။ ။ဒီတော့ သွားတဲ့နေရာမှာ ခုနက အတ္တက—

ကာရကော၊ ပြုရေးပြုရာ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် လျော်စွာတခုခု ဖြင့် ပြုစုလည်း ပြုစုတတ်လေ၏—

ဆိုတာ အတ္တ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ အတ္တ မပါပဲနဲ့ ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ချည်း သွားလို့ရတယ်၊ အတ္တ-မပါပဲ ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ချည်း ထိုင်လို့ ရပ်လို့ လျောင်းလို့ ရတယ်၊ အတ္တဘာလုပ်ဖို့တုန်း၊ အတ္တ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ စိတ်က ရပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတာကို အတ္တ-က မရပ်နဲ့လို့ ပြောနိုင်သေးသလား၊ ကဲ-ဒူလာပဒါရက် စွဲပြီးတော့နေလို့ ဝါယောဓာတ်ပျက်နေတဲ့ ပုံလဲနေတဲ့ လူကြီးတယောက်ကို အတ္တရှိတယ်လို့ဆိုရင် အတ္တက ထလိုက်၊ ဒူလာပဒါရက်စွဲနေပေမဲ့ ထလိုက်လို့ အတ္တက ခိုင်းစမ်းပါ၊ လုပ်နိုင်ရဲ့လား၊ အတ္တရှိတယ် ဆိုရင်လေ အတ္တက ထလိုက်ပါ၊ ဒူလာပဒါရက်စွဲနေတာကို မထနိုင်ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ၊ ဝါယောဓာတ်ကိုပျက်နေတာ၊ စိတ်က ရှိနေတယ်၊ စိတ်က ရှိပေမဲ့ ဝါယောဓာတ် လှုပ်ရှားအောင် စိတ်မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့ ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ အဆင်သင့်မှ ဒီကိစ္စမျိုးကို လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်၊ အတ္တ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

မြင်ခြင်းကိစ္စ၌ အတ္တမပါပုံ။ ။ကောင်းပြီ မြင်တဲ့ကိစ္စလေးတခု ပြောစမ်းပါ၊ မြင်တဲ့ကိစ္စကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က ရှင်းထားလိုက်တာလေ—

စက္ခုံ စ ပဋိစ္စ ရူပေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ တိဏ္ဏံ သင်္ဂတိ ဖဿော၊

စက္ခုံ စ၊ စက္ခုပသာဒရုပ်ကိုင်၎င်း။ ရူပေ စ၊ အပြင်ဘက်က ရူပါရုံတို့ကိုင်၎င်း။ ရူပေ စ၊ မိမိအတွင်းမှာဖြစ်စေ အပြင်ဘက်မှာဖြစ်စေ ရူပါရုံတို့ကိုင်၎င်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲမှီ၍ အကြောင်းပြု၍။ စက္ခုဝိညာဏံ၊ အဲဒီ ရူပါရုံကို မြင်တတ်တဲ့ စက္ခုဝိညာဏ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်ကြောင်း ၄-ပါး။ ။စက္ခုပသာဒဆိုတာ ဒီထဲ ဝမ်းထဲ ကမ္မဇရုပ်လို့ ခေါ်တယ်၊ မျက်စိထဲမှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ စက္ခုပသာဒလဲ ရှိမယ်၊ အပြင်ဘက်ကလဲ ရူပါရုံဆိုတာလို တခုခု ရှိမယ်၊ အဲဒီ ရူပါရုံကိုမြင်နိုင်မဲ့ အရောင်အလင်းလဲရှိမယ်၊ အဲဒီရူပါရုံ ရှိနေပေမဲ့ နှလုံးသွင်းမှု သတိထားမှုလဲရှိမယ်၊ အဲဒီလေးပါး စုံလို့ရှိရင် စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်တယ်။

စက္ခာလောကာ၊ ရူပထင်ပြီ၊ မနသိ၊ လေးလီ စက္ခုဖို့။

ဟို လယ်တီဆရာတော်က လွယ်လွယ်ကလေး သံပေါက်လုပ်ထားတယ်၊ ဒီလေးပါးကို။ အတွင်းမှာ စက္ခုပသာဒရုပ် ကမ္မဇရုပ်ရှိတယ်၊ အပြင်ဘက်က ဂြိုဟ်ဖြစ် ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေပဲဖြစ်ဖြစ် ရူပါရုံဆိုတဲ့ အဆင်းတခုခုရှိမယ်၊ အဲဒီ အဆင်းရှိတိုင်းလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အတွင်းက စက္ခုပသာဒနဲ့ အဆင်း ရူပါရုံရှိတိုင်းလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အရောင်အလင်း မြင်လောက်တဲ့ အရောင် အလင်းလဲ ရှိဦးမှတဲ့၊ အဲဒီ မြင်လောက်တဲ့ အရောင်အလင်းဆိုတာ မှောင် ထဲ မြင်တတ်တဲ့ ကြောင်တို့ ဘာတို့ ဇီးကွက်တို့ သတ္တဝါတွေ သူတို့မြင်နိုင် တဲ့ သူတို့ အရောင်အလင်းရှိတယ်၊ မြင်နိုင်တဲ့ အရောင်အလင်း ရှိဦးမှတဲ့။ အရောင်အလင်း ရှိပေမယ်လို့၊ စက္ခုပသာဒ, ရူပါရုံရှိပေမယ်လို့ သူ့ကို သတိ စိုက်လိုက်တဲ့၊ အာရုံစိုက်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မနသိကာရ နှလုံးသွင်းရှိဦးမှတဲ့၊ အဲဒီ ၄-ပါးဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်သူဘားလို့မှ မရဘူး၊ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်တာပဲ၊ ဘယ်သူလာတားလို့မှ မရဘူး၊ ဘယ်ဘုရား လာတားလို့မှ မရဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ သုံးလူထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားတားတောင် မရဘူး၊ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်တယ်၊ ဒီအကြောင်း စုံလာလို့ရှိရင်, ကဲ အတ္တဘာဆိုင်လဲ၊ အတ္တဘာဆိုင်လဲ၊ ဖြစ်

အောင်လဲ သူမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းစုံလာတော့လဲ သူဘာမှ မတားနိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ ဒီအတ္တဟာ ရှိသေးသလား၊ ဒီပြုစုနိုင်တဲ့ သတ္တမရှိတဲ့ အတ္တ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

မြင်မှုကိစ္စ၌ ဖဿဝေဒနာ ဖြစ်ပုံ။ ။စက္ခုံ စ ပဋိစ္စ ရူပေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ။ မြင်ရော ရူပါရုံ၊ အဲဒီ မြင်တဲ့ဟာက ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ မြင်ဆိုရင်ပဲ ဖဿ၊ မြင်ဆိုတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဖဿ ပါလာတယ်၊ အထိစေတ် ပါလာတယ်၊ ထိလို့မြင်တာ၊ ဒီလို ကပ်ပြီးထိတာ မဟုတ်ဘူး၊ စေတ်ခိုက်တဲ့အထိမျိုး ထိတာ ဖဿ၊ ဖဿဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ။

ဖဿပစ္စယာ၊ ဖဿဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ **ဝေဒနာ၊** အကောင်းအဆိုးကို ခံစားတတ်သော ဝေဒနာသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ **ဖြစ်၏။**

သိပ်ရှင်းတာ၊ သိပ်ရှင်းတာ၊ သိပ်ရှင်းတာ၊ ဖဿဖြစ်ရင် ခံစားမှုဝေဒနာ ပါပြီ၊ ဝေဒနာက သုံးမျိုးရှိတယ်၊ ဟို ကောင်းတဲ့ ကိုယ်သဘောကျတဲ့ အာရုံ ရူပါရုံခံစားတဲ့ ဝေဒနာက အင်မတန် သာယာတတ်တဲ့ သုခဝေဒနာဆိုတဲ့ ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ လာလုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ **သုခဝေဒနာ** ဆိုတဲ့ ဝေဒနာစေတသိက်ဖြစ်တာ၊ မကောင်းတဲ့ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ ရူပါရုံကို မြင်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်တဲ့ဝေဒနာက ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ မကြိုက်ပါဘူး၊ မကြိုက်ပါဘူး၊ သဘောမကျပါဘူး၊ **ဒုက္ခဝေဒနာ**ဖြစ်တယ်။ သိပ်လဲ ကိုယ်နှစ်သက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မနှစ်သက်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားအာရုံ ရူပါရုံကိုမြင်ရတဲ့အခါကျတော့ **ဥပေက္ခာဝေဒနာ**ဆိုတာဖြစ်တယ်၊ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ၊ စက္ခုဝိညာဏ်နဲ့ တွဲပြီးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စက္ခုဝိညာဏ်ပြီးတော့ နောက်နားက လိုက်လာတဲ့စိတ်တွေထဲမှာ သုခ ဒုက္ခ ဥပေက္ခာ။

စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်တုန်းကတော့ ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မြင်လိုက် သာမန်ပါပဲ၊ သူက ဥပေက္ခာနဲ့ မြင်လိုက်တာ၊ နောက်တော့ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာလို့ မြင်လိုက်တယ်၊ ဝေဒနာက ခံစား ခံစားလိုက်တယ်၊ မကောင်းလဲ မကောင်းသလိုပဲ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ခံစားလိုက်တယ်၊ ကောင်းလဲ ကောင်းသလိုပဲ ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင် ခံစားလိုက်တယ်၊ အကောင်းလဲမဟုတ် မကောင်းလဲမဟုတ် ဆိုလို့ ရှိရင်လဲ သာမန်လျစ်လျူရှုပြီးတော့ ခံစားလိုက်တယ်။

တယ်ကောင်းတယ်၊ တယ်ကောင်းတယ်၊ ဘုရားပွင့်မှ သိရတဲ့တရားတွေ မြတ်စွာဘုရားကြောင့် သိရတဲ့တရားတွေ၊ ဘယ်မလဲ ခံစားတာ၊ အတ္တက ဘာ တတ်နိုင်လဲ၊ ဖဿဖြစ်လို့ရှိရင် ဝေဒနာ မဖြစ်ပါနဲ့လို့ ဘယ်ဘုရားမှ တားလို့ မရဘူး၊ ဖဿဖြစ်လို့ရှိရင် ဝေဒနာဖြစ်မယ်။

ဝေဒနာကနေ တဏှာ အဲဒီ ဝေဒနာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် "ဝေဒနာ **ဆက်မလာအောင် တရားတွေဟော** ပစ္စယာ တဏှာ"မလိုက်အောင် မြတ်စွာ ဘုရားက တရားတွေ နင်းပြီးဟော့ အများကြီးဟောတော်မူတာပဲ၊ တဏှာမလိုက်အောင်လို့၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း မချုပ်တည်းတတ်လို့ရှိရင် တဏှာလိုက်တယ်၊ ဥပါဒါန်လိုက်တယ်၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးကံဟော့လိုက်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီဘက်မသွားရအောင်လို့ ဝေဒနာဖြစ်လို့ရှိရင် ရပ်ပြီးတော့ တရားနဲ့ထိန်းအောင်လို့ အနိစ္စ အနိစ္စ အနိစ္စ၊ ရုပ်ရုံ မောမောလာတဲ့က အနိစ္စ၊ ရုပ်ရုံ လှလှလေးမြင်လို့ရှိရင် အသုဘ နှလုံးသွင်းထားပါ၊ အသုဘ နှလုံးသွင်းထားပါ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒါမှမဟုတ် မေတ္တာနဲ့ သဘောထားပါ၊ မေတ္တာစစ်စစ်နဲ့ သဘောထားလိုက်ပါ၊ အသုဘယင်လဲ နှလုံးသွင်းလိုက်ပါ။

မကောင်းတဲ့ ရွံစရာ မုန်းစရာ စက်ဆုပ်စရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရုံမြင်လို့ရှိရင် သင့်တင့်အောင် နှလုံးသွင်းလိုက်ပါ၊ ဒုက္ခိတသတ္တဝါ မကောင်းတဲ့ရုပ်ရုံမြင်လို့ရှိရင်လဲ သနားစရာလေးပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ပါ၊ ဒုက္ခိတသတ္တဝါ ဆင်းရဲတဲ့ သတ္တဝါမြင်လို့ရှိရင် ဪ တချိန်တုန်းကလေ သူနဲ့ငါဟာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွေမျိုးဉာတ်ဖြစ်နဲ့ ဟယာက်အကျိုး တယောက်လိုက်လာခဲ့ကြမှာပဲလို့ မေတ္တာနဲ့ နှလုံးသွင်းလိုက်စမ်းပါ၊ ဒုက္ခိတသတ္တဝါကြည့်ပြီးပြီးလို့၊ ဒီဟော့ဟော သူနကြီးတို့ တရားဟော်က ဘယ်မှာလဲ အတ္တ၊ အသုံးချစရာ မရှိဘော့ဘူး။

အတ္တတခုမှ မပါ။ ။ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ ဝေဒနာဖြစ်တော့ တဏှာ မလိုက်အောင်လဲ တရားက ထိန်းတယ်၊ တရားမထိန်းလို့ရှိရင်လဲ တဏှာလိုက်တယ်၊ ဥပါဒါန်လိုက်တယ်၊ ကမ္မဘဝလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ကိုလေ ဘုန်းကြီးတို့ သိပ်ကြည်ညိုတာပဲ၊ ဒါကြောင့်-

ကာရကော၊ ပြုရေးပြုရာ ပေါပေါက်လာလျှင် လျော်စွာတခုခုဖြင့် ပြုစုလည်း ပြုစုတတ်ပေ၏။ ဆိုတာဟာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရုပ်နာမ် ပေါင်းစပ်ပြီးသကာလ ပြုစုထားတာ၊ ရုပ်နာမ်ပေါင်းစပ်ပြီးသကာလ သွားတယ် လာတယ် ထိုင်တယ် ရပ်တယ်ဖြစ်ဘယ်၊ ရုပ်နာမ်ပေါင်းစပ်ပြီးသကာလ ရူပါရုံတွေမြင်တယ်၊ သဒ္ဒါရုံတွေကြားတယ်။ ဂန္ဓာရုံအနံ့တွေနံတယ်၊ ရသာရုံ အရသာတွေ စားတယ်၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အတွေ့အထိတွေ တွေ့ကြထိကြတယ်၊ ဒီပြင် အာရုံငါးပါးမှ အလွတ်ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မာရုံဆိုတဲ့ အာရုံတွေကို စိတ်နဲ့ သိကြတယ်၊ အဲဒါတွေ အတ္တတခုမှ မပါဘူး၊ ဒါကြောင့်—

ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး ထာဝရတန်ခိုးမဟုတ်

န ကောစိ ဒေဝေါ ဗြဟ္မာ ဝါ၊ သံသာရဿတ္ထိ ကာရကော။
သုဒ္ဓဓမ္မာ ပဝတ္တန္တိ၊ ဟေတုသမ္ဘာရပစ္စယာ။

ဧတ္ထ၊ ရုပ်နာမ်အပေါင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပျက်၍နေရာ၌။ ဒေဝေါ ဝါ၊ ကျေးဇူးကိုဘင် ဂုဏ်အင်လိုမှတ် ပျပ်ဝပ်ရှိခိုးဘို့ ဗိဿနိုး နတ်မင်းသည်၎င်း။ ဗြဟ္မာ ဝါ၊ ကမ္ဘာကို စနိုင်သည့် ထာဝရသခင် အရှင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည်၎င်း။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သောလမျှ။ န ဟိ အတ္ထိ၊ အကြောင်းအကျိုးကိုစစ်က စင်စစ်ကန် မရှိရိုး အမှန်ပင်တည်း။

သေသေချာချာ လိုက်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဟို ကမ္ဘာကို ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ထာဝရသခင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးလဲ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ စက္ခုပသာဒနဲ့ ရူပါရုံနဲ့ အကြောင်းဆုံလို့ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်တာပဲ ရှိတယ်။ ဗြဟ္မာမင်းကြီး ဘာမှ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်အောင် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဝမ်းထဲမှာရှိတဲ့ ဇီဝ အသက်ကောင်ဆိုတဲ့၊ ဝိညဉ်ကောင်ဆိုတဲ့ အတ္တဆိုတဲ့ အရာတွေလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းဆုံလို့ရှိရင် ဖြစ်တာပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားကလဲ 'ကိုယ်တော်မြတ်က တတ်နိုင်တယ်'လို့ မဟောပါဘူး၊ ငါဘုရားတတ်နိုင်တယ်လို့ မဟောပါဘူး။ ဒီလို ဒီလို ဖြစ်တယ်၊ ဒီလို ဒီလို ဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလို အကျိုးရမယ်၊ ဒီလို စိတ်ထားရင်

ဒီလိုအကျိုးရှိတယ်၊ ဘုရားက ဒီလိုသာဟောတာ၊ ဝါဒုရား ဘယ်လိုဖန်ဆင်း ပေးမယ်လို့ ဘယ်ဘာနေ့ရာမှ ဟောတော်မမူဘူး၊ အကြောင်းအကျိုးတွေတော့ စုံစုံလင်လင် ဟောတော်မူတာပဲ။

န ဟေတ္ထ ဒေဝေါ ဗြဟ္မာ ဝါ၊ သံသာရဿတ္ထိ ကာရကော။

တွေ့၊ ရုပ်နာမ်အပေါင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပျက်၍နေရာ၌။ သံသာရဿ၊ အဆက်မပြတ် ဖက်စပ်တို့ပြန် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ သံသရာကြီးကို။ ကာရကော၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဟည်ထောင် ဖန်ဆင်း နိုင်သော။ ဒေဝေါ ဝါ၊ ကျေးဇူးကိုတင် ဂုဏ်အင်ကိုမှတ် ပျပ်ဝပ်ရှိခိုးဘို့ ဗိဿနိုး နတ်မင်းကြီးသည်၎င်း။

ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးက ကမ္ဘာကိုဖန်ဆင်းထားတယ်လို့ ဒီလိုယူကြတယ် ကိုး။

ဗြဟ္မာ ဝါ၊ ကမ္ဘာကို စနိုင်သည့် ထာဝရသခင် အရှင် ဗြဟ္မာ မင်းကြီးသည်၎င်း။ န ဟိ ဟောတိ၊ ရှေးနောက်ပေါင်းလစ် အကြောင်း မဲ့ကာ စင်စစ်ဧကန် မရှိရိုးအမှန်ပင်တည်း။ သုဒ္ဓမမွာ၊ အနုစ်သာရ-အတ္တမဖက် သက်သက်ရုပ်နာမ် တရားတို့ချည်းသာ။ ပဝတ္တန္တိ၊ အကြောင်း အဆက်အဆုံ လောက်လုံ သိုက်မြိုက် တိုက်ဆိုင်ခြင်းဘည်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်၍လာရပေသတည်း။

နိဗ္ဗာန်မှာ အတ္တရှိသေးသလား။ ။ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့တရားကလေ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ဘာက မေးလေ ဒီက ဖြေ ရှင်းလာတွေပေါ်လေ၊ ခု-ဘုန်းကြီးပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ရုပ်နာမ်ငါးပါး၊ ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို ဖယ်ထားလိုက်တော့ အတ္တတခု ကျန်နေသေးတယ်လို့၊ ဒီလိုပြောနေကြပါတယ်၊ ပြောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဟို အနောက်နိုင်ငံမှာဆိုလို့ရှိရင် တကယ့် ပညာရှိတွေ၊ ဟိုတိဘက်တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တကယ့်သူတော်ကောင်းပညာရှိတွေ၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အတ္တကျန်နေတယ်၊ ကျန်တာမှ နိဗ္ဗာန်အထိ အတ္တကျန်နေတယ်။

အဲဒီ အတ္တ မကျန်ပါဘူး၊ ဒါဖြင့်ကို တပည့်တော် နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရရ ပါလို့ရှဲလို့ ဆုတောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာတုန်းဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် အတ္တရှိတယ်ထင်လို့ တောင်းတာကလဲ တချို့ပါတယ်၊ တချို့ကလဲ ပြောရိုးဆိုစဉ် တောင်းလိုက်တာပါ၊ အတ္တရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်နာမ် ခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းမှာပါပဲလို့ ဒီလိုနားလည်လို့ တောင်းတဲ့သူကလဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီလို နားလည်လို့ ကုသိုလ်ပြုတဲ့လူကလဲ ရှိလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းလို့ရှိရင် ဘာအရာဝတ္ထု ကိုမှ ရှာလို့တော့ ရလိမ့်မယ်မဟုတ်နဲ့၊ ရုပ်နာမ်ခပသိမ်း ချုပ်ငြိမ်း၍ အေးမြတဲ့ ခါတ်ဟာမျိုးပဲ ရှိနှာပဲ၊ ဒီပြင် ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ လူတွေရဲ့ပြောတဲ့ဟာကို လဲပဲ တချို့ မှားလို့ပြောတာ၊ တချို့လဲ ပြောရိုးဆိုစဉ်ပြောတာ။

ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်ဆိုတာ ငါရှိလို့လား

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က 'ဇတံ၊ ဤရုပ်တရားသည်။ န မမ၊ ငါ့ဟာမဟုတ် ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်'-လို့ ဟော တော်မူတာကလဲ တကယ် ငါက ရှိလို့ဟောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ပြောရိုးဆိုစဉ် နားလည်ပါစေတော့လို့ သမ္မုတိသစ္စာ အနေဘက်ကနေပြီး သကာလ ဟောတာ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကလဲ အတ္တရှိတယ်လို့ မဟောပါဘူး။

အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော။

အတ္တာ ဟိ အတ္တာဧဝ၊ မိမိသည်ပင်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာတည်း—

လို့ ဟောတော်မူတာကလဲ အားလုံး ပြောရိုးပြောစဉ် သမ္မုတိသစ္စာ၊ သမ္မုတိဆိုတာ အများသမုတ်ထားတာ၊ အများက ငါရယ် သူရယ် မိန်းမ ရယ် ယောကျ်ားရယ် နတ်ရယ် ဗြဟ္မာရယ်လို့ သမုတ်ထားတာလို့ အများ သမုတ်တဲ့အတိုင်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က အများနားလည်အောင်လို့။ အများ နားလည်အောင်လို့၊ အများ လိုက်နာချင်အောင်လို့ ဟောတာ။ ဒါကြောင့်—

ဒုဝေ သစ္စာနိ အက္ခာသိ၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ဝဒတံ ဝရော။

ဝဒတံ၊ ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမတော်မူတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့တွင်။ ဝရော၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဒုဝေ၊ အများအသိအမှတ်ပြုအပ်လို့ သမ္မုတိသစ္စာဖြစ်တဲ့ သစ္စာတမျိုး၊ အများက နားမလည်ပဲ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟူသော ပရမတ္ထသစ္စာတမျိုး၊ ဤသို့အားဖြင့် နှစ်မျိုးကုန်သော၊ သစ္စာနိ၊ မှန်ကန်တဲ့ တရားတို့ကို။ အက္ခာသိ၊ ဟောပြတော်မူလေ့ ရှိပါပေသတည်း-

လို့ မြတ်စွာဘုရားက နှစ်မျိုးဟောတာပါ၊ နှစ်မျိုးဟောတာမှာ အများအားဖြင့်လေ သမ္မုတိသစ္စာနယ်ကဟောမှ လူတွေက နားလည်တယ်၊ နတ်တွေကပဲ ဒီဟောမှ နားလည်တယ်၊ ယောကျ်ားပဲ, မိန်းမပဲ, ဘယ်သူပဲ, အနာထပိဏ်သူဌေးပဲ, ဝိသာခါကျောင်းအမပဲ စသည်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ, အရှင်အာနန္ဒာ, အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် စသည်၊ ငါဘုရားစသည်၊ ဒီလို ဟောမှပြောမှ အများက နားလည်တယ်၊ အများက ကျေနပ်တယ်။

ဒါ့ကြောင့် အများနားလည်တဲ့ စကားလုံးသုံးပြီးသကာလ မြတ်စွာဘုရားက အများ ကျေနပ်အောင် သမ္မုတိသစ္စာနယ်က နေပြီး သကာလ ငါဘုရား “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာ” ဒီလို စသည်အားဖြင့် ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်တယ်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို ဖယ်ထား၍ အတ္တတမျိုးရှိခြင်းကြောင့် ဟောတော်မူခြင်း မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ အဲသလို သဘောထားပြီး သကာလ အင်း....ဒီရုပ်ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အနိစ္စ၊ မမြဲရုံ၊ ဒုက္ခ၊ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည် အတည်မကျ ဆင်းရဲရုံတင်မကဘူး၊ အနတ္တသာရ ဘာမှမရှိတဲ့ ငါလဲမဟုတ် သူလဲ မဟုတ်၊ တကယ်စင်စစ် ရုပ်တရား နာမ်တရား တွေသာ ဟုတ်တဲ့ အနတ္တ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာချည်းပါလားလို့၊ အဲဒီလို နှစ်နှစ်ကာကာ သတိထား၍ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ဘာဝနာပွါးသကဲ့သို့ ပွါးများနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု........သာဓု........သာဓု။

တတိယနေ့ ပြီး၏။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

အနတ္တလက္ခဏာသုတ်တရားတော်

စတုတ္ထနေ့

သာသနာတော်–၂၄၉၄-ခု၊ ကောဇာ–၁၃၁၂-ခု

ဉာဏ်မှိုင်းတော့ မှန်လျက်သားနဲ့ အသိခက်

သုခုမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဈန္တိ၊
ဝါလဂ္ဂံ ဥသုနာ ယထာ။
ယေ ပဉ္စက္ခန္ဓေ ပဿန္တိ၊
ပရတော နော စ အတ္တတော။

သုခုမံ၊ သာမန်ဉာဏ်များ မကြံအားဘို့ ဖန်ထားလေဟန် အနေ
မှန်လျက် ကောက်ခက်ခဲ သိမ်မွေ့နက်နဲဟဲ့ အနတ္တအချက်အလက်ကို။

ဒီ သိမ်မွေ့တယ် နက်နဲတယ်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ နက်တဲ့ ရေကိုတိုင်းရင် အဲဒီရေကို မှီနိုင်တဲ့ကြိုးတို့ တာဂါးတို့ ဒီလိုနဲ့တိုင်းမှ၊ ဒါဟာတောင် ရေက သိပ်နက်လို့ရှိရင် တိုင်းတဲ့ကြိုးက ချကြည့်လို့ မမှီပဲနဲ့ လိုနေတတ်သေးတယ်၊ ဒီလိုနက်ရင် အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ အရာဝတ္ထုကို ကြည့်လို့ရှိရင် မှန်ဘီလူး အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်မှ မြင်တယ်။

ယခု အနတ္တ အချက်အလက် ဆိုတာ မဟုတ်ပဲနဲ့ ကြံပြီးတော့ ရှေးက တိတ္ထိဆိုပေမဲ့ ပညာရှိတွေ ပညာရှိတွေ ကြံပြီးတော့ ထားတဲ့တရား ဖြစ်နေတယ်၊ ဟုတ်လဲမဟုတ်ပဲနဲ့၊ နောက် တယ်နက်နဲ အဲဒီ နက်နဲတဲ့ တရားကို နက်နဲတဲ့ဉာဏ်နဲ့မှ စဉ်းစားလို့ ကြံလို့ ရတယ်။

များစွာသော ဘုန်းကြီးတို့လူများက မိရိုးဖလာ ဒါနပြုတတ်တယ်၊ သီလ ဆောက်တည်တတ်တယ်၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းတတ်တယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ အဲသလို နက်နက်နဲနဲကျတော့ မကြံချင်ဘူး၊ ကြံလေ့မရှိဘူး၊ ကြံဖို့ရာ ဉာဏ်က မမှီဘူး၊ ဒါကြောင့်—

> သုခုမ၊ သာမန်ဉာဏ်များ မကြံအားဖို့ မကြံနိုင်ဖို့ မကြံအားဖို့ ဖန်ထားလေဟန် အနေမှန်လျက် –

မှန်ဟော့ အမှန်ပဲ၊ ရုပ်ပဲ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါကို ပြီးတော့ ရုပ်ကို အတ္တ ငါလို့ စွဲထားတယ်၊ မှန်ဟာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဝေဒနာပဲ, သညာပဲ, သင်္ခါရပဲ၊ ဝိညာဉ်ပဲ၊ ဒါကိုစွဲတဲ့လူက ငါ ငါ အတ္တ အတ္တ အသက် အသက် အဲသလို ကြံဖန်ပြီးဟော့ စွဲနေလို့ သဟာကို ဥာဏ်နဲ့လိုက်ပြီး စဉ်းစားတော့ မှန်ရက် သားနဲ့ အဘိခက်သွားတယ်။

> သုခုမ၊ သာမန်ဉာဏ်များ မကြံအားဖို့ ဖန်ထားလေဟန် အနေ မှန်လျက် ဧကန်ခက်ခဲ သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ အနတ္တ အချက်အလက်ကို။

ခန္ဓာငါးပါးက အမှန်ရှိလျက်သားနဲ့ အဲဒါကို လွန်ပြီးတော့ ကြံထားလို့ မလိုက်ခက်နေတာ၊ ဧကန်ခက်ခဲ သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ အနတ္တအချက်အလက်ကို အဲသလို ပြောခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီး အရင်နေ့များက ပြောတဲ့အတိုင်း ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ် ခန္ဓာငါးပါးဟာ အတ္တမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုတော့ တချို့လူများက စဉ်းစားတဲ့လူများက ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိရင် "တပည့် တော် ငါ သူ အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော" ဆိုတာ ဘယ့်နှယ်တုန်းနဲ့ ကြံလိုက်ကြတာ၊ အဲဒီကြံတဲ့ဟာတွေကို ပြေလည်အောင် မနေ့တုန်းက ပြော ခဲ့တယ်နော်။

ရဟန်းတပါး စဉ်းစားပုံ။ ။တနေ့တော့ ကချိုက ကြံပြန်တယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားက ရုပ်ဟာ အနတ္တပဲ၊ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ဟာ အနတ္တပဲလို့ ဟောတော်မူရင်ပဲ၊ ဟောတော်မူတယ်ဆိုတာ အခု အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဒီနေရာ မိဂဒါဝုန်မှာ ဟောတဲ့ ထေမအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တအကြောင်းတွေကို

မကြာခဏ ဟောတော်မူတော့ ဟို သာသနာ အစဉ်အဆက်မှာ အတော်ကြာကြာ ရဟန်း သံဃာတွေ ပေါ်လာတဲ့ အချိန်လဲပဲ ရုပ်ဟာ အနတ္တပဲလို့ မကြာခဏ ဟောပေးနေရတယ်၊ အဲသလိုဟောပေးတော့ ရဟန်းတပါးက မြတ်စွာဘုရားဟောရင်းကို စဉ်းစားတယ်။

အနတ္တကတာနိ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ငါးပါးက ပြုထားအပ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးသော ကံတို့သည်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ ကံ အတ္တာနံ၊ အဘယ်အတ္တသို့။ ဖုသိဿန္တိ၊ ရောက်ကုန်တော့လတံ့နည်း။

ဒီက ရုပ်က အနိစ္စလဲ ဆိုတယ်၊ အနတ္တလဲ ဆိုတယ်၊ ဖြစ်ပြီးတော့ ဒီမှာ ပျက်တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရတွေက အနိစ္စလို့ ဆိုတယ်၊ အတ္တလဲ မရှိဘူးလို့ဆိုတယ်၊ သူတို့လဲ အတ္တမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြင်လဲ အတ္တမရှိဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ အနိစ္စဖြစ်လို့လဲ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဒီတော့ ဒီဘဝတို့လို ရှေးရှေးဘဝတို့လိုက ပြုတဲ့ ကံတွေဟာ ဘယ်သူသွားပြီးတော့ ခံစားမှာတုန်း၊ အဲဒါ ရဟန်း ရဟန်း ရဟန်း၊ သာမန်အရပ်ထဲမှာနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ တရားတွေကြားထဲမှာနေတဲ့ ရဟန်းက စဉ်းစားတယ်၊ စဉ်းစားစရာလဲ စဉ်းစားပေမှာပေါ့၊ အဲဒီဟာကို ခု ရှင်းသွားစေရမယ်နော်။

ဣန္ဒကနတ် လျှောက်ထားချက်။ ။တခါ ဣန္ဒကဆိုတဲ့နတ်တယောက်က မြတ်စွာဘုရားထံ လာပြီး လျှောက်တယ်။

ဗုဒ္ဓါ၊ ပွင့်တော် ပွင့်တော်မူကြကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည်။ ရူပံ၊ ဤရုပ်ခန္ဓာကြီးကို။ န ဇီဝံတိ၊ အသက် ဇီဝ အတ္တမဟုတ်ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဟောပြောလေ့ ရှိတော်မူကြကုန်၏။ ဇေ ံ သတိ၊ ဤသို့ ရုပ်ခန္ဓာကြီးက အတ္တ မဟုတ်လို့ရှိလျှင်။ ဂဗ္ဘရသ္မိံ၊ စားလိုက်သမျှ တည့်ခွဲကျလျှင် မွမွခြေလိုက် အမိဝမ်းတိုက်၌။ ကထံ ဥပေတိ၊ အဘယ်သို့ကပ်ရောက်ပါသနည်း။ ကထံ တိဋ္ဌတိ၊ အဘယ်သို့ မပျက်မစီးပဲ တည်နေနိုင်ပါသနည်း။

ဣန္ဒကနက် စဉ်းစားယူဆပုံ။ ။မြတ်စွာဘုရားအဆူဆူ ပွင့်လာပြီဆို ဟောကြတယ်၊ ရုပ်ကြီး အတ္တမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဉ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ လိပ်ပြာကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အနှစ်သာရ ဘာမှ မရှိဘူး၊ **အနိစ္စချည်းပဲလို့** ဟောကြတယ်။

အဲသလို ဘုရားရှင်တိုင်း ဘုရားရှင်တိုင်း ဟောကြတော့ကာ ဟိုသတ္တဝါ တယောက် အမေ့ဝမ်းထဲမှာ သန္ဓေတည်တယ်ဆိုတော့ အမေ့ဝမ်းထဲက အင်မတန် ပူပြီးတော့နေတာ၊ ဟိုအမိဝမ်းထဲမှာ စားလိုက်ပြီဆိုလို့ရှိရင် အင်မတန် မာတဲ့ မကျေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အစာဝတ္ထုတွေ၊ တော်တော်တန်တန် အရိုးတွေ၊ ဘာတွေပါ အမိဝမ်းထဲကျရင် ကျေညက်ပြီးသွားရတယ်၊ အဲဒါလောက် ပူတဲ့ ဝမ်းမီးရှိတယ်၊ အမိဝမ်းထဲမှာ အတ္တရှိလို့သာ ခံနိုင်တာပေါ့၊ အတ္တက အမာခံ အနှစ်ကလေး၊ မပျက်မစီးနိုင်တဲ့ အတ္တရှိလို့သာ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်။

ခုတော့ ဘုရားရှင် ဘုရားရှင် တိုင်းက အနတ္တ အနတ္တ အတ္တ မရှိဘူး၊ အနှစ်သာရ မရှိဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပျက်တာချည်းပဲလို့ အဲသလိုချည်း အမိန့်တော်ရှိနေကြတော့ အဲသလိုချည်း အမိဝမ်းထဲ ပထမဆုံး သွားပြီးကပ်ဖို့၊ ပဋိသန္ဓေတည်ဖို့၊ ဘယ်လောက်များ ခက်သွားတုန်း၊ အမိဝမ်းထဲ သွားကပ် သန္ဓေတည်ပြီးတော့ကို ကိုးလ ဆယ်လ အဲဒီထဲမှာ မကျေမပျက်ပဲနဲ့၊ မကျေမမွပဲနဲ့ မပျက်မစီးပဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးတော့ တည်နိုင်ပါမတုန်းလို့ မြတ်စွာဘုရားကို လာပြီးလျှောက်တယ်၊ လျှောက်ချင်စရာ, လျှောက်ချင်စရာ။

လျှောက်ချင်စရာ စဉ်းစားချင်စရာ တွေပဲ။ ။အဲဒီ ဣန္ဒက နတ်က ရုပ်ကို အတ္တလို့ သူက စွဲထားတယ်၊ အတ္တရှိလို့သာ ခံနိုင်ရည်ရှိတာ၊ အမိဝမ်းထဲမှာ အတ္တဆိုတဲ့ အနှစ် အမာခံ မပါလို့ရှိရင် ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ ကျေမွသွားမှာပေါ့၊ ဒီထက်မကာ ယာကလေး တွေတောင် ကျေကုန်သေးတဲ့ဟာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးတော့ အတ္တ မရှိရင် တည်နေနိုင်မလဲလို့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်၊ လျှောက်ချင် စရာပါ၊ လျှောက်ချင်စရာပါ။

ခု ဘုန်းကြီးကို မြန်မာလူမျိုးများက အဲဒီအထိ မစဉ်းစားပြီး ခုနက ရဟန်းစဉ်းစားတာလဲ စဉ်းစားချင်စရာ၊ မနေ့တုန်းက ပြောတယ်၊ ရုပ်တွေ

နာမ်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါတွေ ဒီဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ချည်းပဲ၊ အနှစ်သာရ အတ္တဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဟော စက္ခုပသာဒ ရူပါရုံ အရောင်အလင်းနဲ့ တွေ့ဆုံပြီဆိုရင် စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်၊ မြင်ရော၊ ဘယ်အတ္တကမှ မြင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်တော့ ဖဿဖြစ်လို့၊ 'ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ဝေဒနာဆိုတဲ့ ခံစားမှုဖြစ်လာ၊ ဘယ်အတ္တကမှ ခံစားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကုန်လုံး ပြုတ်ကျန်နေရစ်တယ်၊ ဒီဘဝမှာ။

ဒီတော့ ဒီဘဝမှာပြုတဲ့ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ကံတွေဟာ ဟို နောက်နောက် နောက်နောက်ဘဝကျတော့ ဘယ် ဟာက ခံစားမှာတုန်း၊ မကောင်းတဲ့ ကံရဲ့အပြစ်ကို ဘယ်အတ္တက ခံမှာတုန်း၊ ကောင်းတဲ့ကံရဲ့အကျိုးကို ဘယ်အတ္တက ခံစားမှာတုန်း၊ သူလဲ ကြံစရာ။

မြန်မာတွေက လုံးလုံး လေးလေးနက်နက် လိုက်လေ့ ပြုလေ့မရှိလို့ စဉ်းစားလေ့မရှိလို့ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒါန သီလ ဘာဝနာ မှန်မှန်ရိုးရိုး ပြုတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်သွားကြတယ်၊ ကျေသာ ကျေနပ်တာ သူတို့က တပည့်တော် ရုပ်နာမ်ခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရောက်ရပါလို၏ ရရပါလို၏တွေနဲ့ သူတို့က အတ္တကြီးတွေနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေလိုက်ကြတာ အတ္တကြီးတွေနဲ့၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး အဲဒါကို ဒီနေ့ ရှင်းရမယ်၊ ဒီတော့ ပထမဆုံး ဘုန်းကြီးတို့ ကံအကြောင်းကို စဉ်းစားရအောင်။

ကံဆိုတာ ဘာလဲ

သန္တာနေ ဒံ ကပ္ပံ နာမ၊ န နိရုဇ္ဈတိ သဗ္ဗသော။
သဝိသေသံ နိုဗောဓ ဟိ၊ သမယမှိ ဝိပစ္စတို။

သန္တာနေ၊ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ အစဉ်၌။ ဣဒံ ကမ္မံ နာမ၊ ကောင်း ကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးဖန် ကံဟုခေါ်ရိုး ဤစေတနာတရား မျိုးသည်။

ဘုန်းကြီးကို ကံတခုဖြစ်လိုက်။ ယခု ဘုန်းကြီးက တရားဟောပြီးနေတော့ တရားဟောတဲ့အသံတွေ ထွက်အောင် လှုံ့ဆော်တဲ့ စိတ်စေတနာထဲမှာ

စေတနာဆိုတာပါပဲ။ ခု ဒီကလူငယ်များက ရဟန်းတော်များက တရား နာနေတော့ တရားစိတ်စိုက်နေတဲ့ စိတ်စေတနာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ရိုးရိုး အချိန်နဲ့တူရဲ့လားလို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်စမ်း။

ဘုန်းကြီး ဟောပြီးတော့နေတဲ့ အသံကုန်အောင် လှူဆောင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရိုးရိုး ဒ်ပြင် အချိန်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ တရားကိုလဲ စဉ်းစားတယ်၊ ဒီအသံဖမ်းနေတဲ့ သူတော်ကိုလဲ နားလည်စေချင်တယ်။ လှူဆောင်နေတဲ့ စိတ်တွေဟာလေ၊ တရားကိုလဲ နားလည်စေချင်တယ်၊ အဲဒီတော့ စိတ်စေတနာတွေ အမျိုးမျိုး လှူဆောင်နေတယ်၊ အဲဒီစိတ်စေတနာပဲ ရိုးရိုးစေတနာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒ်မျိုးကို မြတ်စွာ ဘုရားက

စေတနာ ဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ။

ဒါဟာ အလုပ်ကခု စေတနာသခု ကံဟုခု ပါပဲတဲ့။

လှူဆောင်ပေးတဲ့ စေတနာ။ ခု တရားနာနေကြတယ်၊ ရဟန်းတော်များ ရော၊ ဒီက အသံဖမ်းနေတဲ့ ဒကာလေးတွေ ရော နားထောင်နေကြတယ်၊ ဒါတိုင်း နားထောင်ပဲနဲ့ နေတဲ့စိတ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ကမျိုးလေးလေး၊ အဲဒီစိတ်တမျိုးလေးလေးထဲမှာ နားထောင်ဘို့ရာ လှူဆောင်ပြီးတော့ ပေးနေတဲ့ စေတနာပါဟယ်၊ အဲဒီ စေတနာဟာ ကံပဲ၊ ဒီလို ကံတွေ၊ ဒါနပြုတော့လဲ ဒီလို ကံစေတနာတွေရှိတယ်၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ အလှူဒါနပေးနေ၊ ဥပမာ- ကျွေးပြီးတော့ နေတယ်၊ လူများ စားကြ သောက်ကြ ဒီက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ လိုက်ကြပါ၊ ထည့်ကြပါ၊ ဟိုမှာ လိုနေပါသေးတယ်၊ မလိုပါစေနဲ့၊ လှူဆောင်တဲ့ စိတ်တွေဟာ ဖြစ်နေတယ်၊ လှူဆောင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကိုယ်ကြီးကလဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ဟိုယည့် ပေး ဒီယည့် ပေး နှုတ်ကလဲ စားကြပါ စားကြပါနဲ့ ဒီလိုဖြစ် အဲဒါတွေ အတွင်းလှူဆောင်နေတဲ့ စေတနာဟာ ကံပဲ။

ဒါနပြုတော့လဲ အဲဒီစေတနာရှိတယ်၊ သီလဆောက်တည်တော့လဲ ဒီ စေတနာရှိတယ်၊ ငါလေ ဒီကနေ့ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်နေတယ်၊ မကောင်းတာတွေ ငါမပြောဘူးနော်၊ မကောင်းတာတွေ ငါမလုပ်ဘူးနော်။

ကောင်းတာချည်းပဲ ပြောမယ်၊ ကောင်းတာချည်းပဲ လုပ်မယ်၊ ကောင်းတာချည်းပဲ ကြံမယ်လို့ဆိုတဲ့ လှုံ့ဆော်နေတဲ့ စေတနာတွေရှိတယ်၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းပွါးများတဲ့အခါမှာလဲ ဒီအာရုံထင်စေရမယ်ဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပြီးတော့ ကြိုးစားပြီးတော့ စိုက်ပြီးတော့ နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်တမျိုးရှိတယ်၊ အဲဒီစိတ်တမျိုးထဲမှာ ရိုးရိုးစိတ်မျိုးမဟုတ်ပဲနဲ့ လှုံ့ဆော်တဲ့ စေတနာပါနေတယ်၊ ဒါ ကံပဲ။

ကံချုပ်သွားရင် ဘဝမှ မကျန့်ဘူးလား။ ။သန္တာနေ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအစဉ်၌— အဲဒီကံဟာ ဆိုကြပါစို့၊ ဟိုဘက်ဘဝတုန်းကလဲ ဒီလိုဖြစ်ဘယ်၊ ဒီဘက်ဘဝယခု ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ် စိုက်ကြည့်စမ်း၊ ရုပ်ရယ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ရယ်၊ အဲဒီသင်္ခါရဆိုတဲ့အထဲ ဒီ စေတနာပါနေတယ်၊ ဒီ ခန္ဓာငါးပါးအစုထဲက စေတနာဆိုတဲ့ ကံဘရားဖြစ်နေတာ၊ ဒါကို နားလည်ပါနော်။

သန္တာနေ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအစဉ်၌။ ဣဒံ ကမ္မံ နာမ၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးဖန် ကံဟုခေါ်ရိုး ဤစေတနာမျိုးသည်။ နိရုဇ္ဈမာနံ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ချုပ်ရသည်ရှိသော်—

စေတနာဆိုဘာ ယုံးစံအတိုင်း နာမ်တရားမဟုတ်လား၊ ချုပ်တာပေါ့၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် အချိန်ရှိသရွေ့ လက်ဖြောက်တချက်တီး အချိန်မှာ စေတနာပေါင်း ကုဋေတသိန်းမက ဖြစ်နေတာ၊ ခု တရားနာတဲ့ သူတွေမလဲ စေတနာတွေ အများကြီးဖြစ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးမလဲပဲ စေတနာတွေ အများကြီးဖြစ်တယ်၊ ချုပ်ဘာပဲ၊ ဖြစ်ပျက်ပြီး ထပ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ပျက် ထပ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ပျက် ထပ်ဖြစ်၊ ဒီလိုကို ကုဋေသိန်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေတာ။

နိရုဇ္ဈမာနံ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ချုပ်ရပါသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗသော၊ ကြွင်းမဲ့ဉဿုံ အရှိန်ကုန်အောင် လုံးစုံခပင်း မချန်ချင်းပဲ။ န နိရုဇ္ဈတိ၊ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်၊ အနေရောက်အောင် ချုပ်ပျောက်ပျက်စီး၍ သချည်းနိုးမဖြစ်ကြချေ။

ချုပ်တော့ချုပ်တယ်၊ ချုပ်ပေမယ်လို့ ပြိုးပြိုးပျောက်ပျောက်ချုပ်တဲ့ အချုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ တမျိုးရှိတယ်။

သတ္တိထူးတမျိုး မြုပ်နှံချန်ထားခဲ့။ ။သမယမှို၊ အကြောင်းသင့်၍ အခွင့်သင့်ရာ ချိန်အခါ၌။ သမယမှို၊ သင့်တော်တဲ့အကြောင်းအမျိုးမျိုးသည်။ သတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်ရှိသော်။ ဝိပဿီတို့၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ဆိုင်ရာအကျိုးကိုပေးဘို့ရန် ။ သဝိသေသံ၊ မိမိတွက်တာ မပျက်သာအောင် ထက်စွာကျစ်ယစ် သတ္တိအနှစ်ကို။ နိဓေတွာ ဟိ၊ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာအစဉ်၌ မြုပ်နှံ၍သာလျှင်—

နောင် အကျိုးပေးဖို့ သတ္တိကမျိုး ကျန်နေရစ်တယ်၊ မြုပ်နှံတယ်ဆိုတာ သတ္တိတမျိုး ကျန်နေရစ်တယ်၊ အားလုံး ဒကာတွေ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ စိတ်တွေဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်တွေဖြစ်နေတယ်၊ အိပ်ပျော်နေပေမဲ့ စိတ်တွေဖြစ်ပေမယ်လို့ ဘာသတ္တိမှ မကျန်ရစ်ဘူး၊ ပြိုးပြိုးပျောက်ပျောက်ပဲ၊ အဲဒီဟာတွေ ဖြစ်ပျက်ပြီးကာပဲ၊ ဘာမှ မကျန်ရစ်ဘူး၊ အိမ်ပျော်နေတုန်းမှာ ဖြစ်တဲ့စိတ်တွေ။

တခါ သွားရင်း လာရင်း အမှတ်တမဲ့ ဟိုမြင် ဒီမြင် ဟိုကြား ဒီကြားတယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကောင်းတာလဲ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မကောင်းတာလဲ ဂရုမစိုက်လိုက်ဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့လဲ ဂရုမစိုက်လိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီအခါမှာလဲပဲ စိတ်တွေ ဖြစ်တယ်၊ ပြိုးပြိုးပျောက်ပျောက်ပါပဲ၊ သူတို့လဲ သိပ်ပြီးတော့ သတ္တိ မထင်ရှားရစ်ပါဘူး။ ယခု ဘုန်းကြီးဟောနေတဲ့ အနေမျိုးကျတော့ စိတ်အား ထက်သန်စွာ၊ တရားနာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက စိတ်အား စူးစိုက်စွာ၊ အဲသလို စိတ်စေတနာဖြစ်တော့ ချုပ်ပေမဲ့ ဓာတ်ကလေး ကျန်နေရစ်တယ်၊ ဒါကို **ကမ္မသတ္တိ**ခေါ်တယ်။

အဲဒီဓာတ်ကလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ ရုပ်နာမ်အစဉ်ထဲမှာ ပဌမဆုံး ဖြစ်ပျက် ဓာတ်ကလေးက ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့ အထဲမှာကို ဒီဓာတ်က ပါနေ၊ ဒုတိယ ရုပ်နာမ်က ဖြစ်ပျက်၊ အဲဒီ ဖြစ်ပျက်ထဲမှာလဲ ဒီဓာတ်ကလေးက လိုက်နေတယ်၊ တတိယ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်၊ အဲဒီဖြစ်ပျက်ထဲမှာ ဒီဓာတ်ကလေးက လိုက်နေတယ်။

ဒါ နားလည်ပါ၊ နားလည်ပါ၊ သိမ်မွေ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို သိမ်မွေ့တယ်လို့ ပြောတာ၊ နက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို နက်တယ်လို့ပြောတာ၊

> သန္တာနေ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာအစဉ်၌၊ ဣဒံ ကမ္မံ နာမ၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးဖြန့် ကံဟုခေါ်ရိုး ဤစေတနာမျိုးသည်။ နိရုဇ္ဈမာနံ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ချုပ်ပျောက်ရသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗသော၊ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အရှိန်ကုန်အောင် လုံးစုံခြင်း မချန်ချွင်းပဲ။ န နိရုဇ္ဈတိ၊ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် အနေရောက်အောင် ချုပ်ပျောက်ပျက်စီး၍ အချည်းနှီး မဖြစ်ကြချေ။ သမယမှီ၊ အကြောင်းသင့်၍ အခွင့်သင့်ရာ အချိန်အခါ၌၊ ဝိပစ္စတိ၊ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ဆိုင်ရာအကျိုးကို ပေးဖို့ရာ။ သဝိသေသံ၊ မိမိတွက်တာ၊ မပျက်သာအောင် ထက်စွာကျစ်လစ် သတ္တိနှစ်ကို။ (သတ္တိနှစ်ခေတ်ကလေးကို) နိဓေတွာ ဟိ၊ အတွင်းသန္တာန် အရင်းခံလျက် သွင်းနှံ့မြုပ်ထားပြီး၍သာလျှင်။ နိရုဇ္ဈတိ၊ ဥပါဒ် ဌီ ဘင် အစဉ်စေ့ဆောက် ချုပ်ပျောက် ပျက်စီး ရလေသတည်း။

ဒီတော့ ချုပ်တော့ ချုပ်တယ် ချုပ်ပေမယ့် ဒီပြင် ဒီပြင်စိတ်တွေ ချုပ်သွားတာနဲ့ မတူဘူး၊ ထက်ထက်သန်သန် ကောင်းတဲ့ကံကို ပြုပြု၊ ပါဏာတိပါတ အဒိန္နာဒါန စတဲ့ မကောင်းတဲ့ကံကို ပြုပြု၊ ထက်ထက်သန်သန် ပြုတဲ့ကံတရားတွေမှန်သမျှ သတ္တိကျန်ရစ်တယ်၊ ဒါ စာက။

သတ္တိကျန်ရစ်ပုံ ဥပမာ။ ။ဥပမာတခု ပြောကြစို့၊ အဖေ သား၊ တချို့ အဖေတွေ သေသွားတယ်၊ ဘာမှ သတ္တိမကျန်ရစ်ဘူး။ စည်းစိမ်ရွှေငွေ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှိန် ဘာမှ မကျန်ရစ်ဘူး၊ စည်းစိမ်ရွှေငွေ ကျန်ချင်ကျန် မကျန်ချင်နေ၊ တချို့မိဘတွေဆုံးတယ်၊ ဘာမှ စည်းစိမ်တွေ ရွှေငွေတွေ မဆိုလိုဘူး၊ သူ့ရဲ့အရှိန် မကျန်ရစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ သားလို့ ဘာလို ပြောစရာမရှိဘူး၊ တချို့ မိဘတွေ သေသွားတယ်၊ စည်းစိမ်တွေ ဘာတွေ မစဉ်းစားနဲ့၊ သူ့ရုပ်၊ သူ့နာမ်၊ သူနဲ့ဆိုင်ရာတွေ အကုန်လုံး ပျောက်သွားတယ်၊ အရှိန်ကျန်ရစ်တယ်၊ သူဟာ ဘယ်သူ့သား၊ အမျိုး အဝယ်

လုပ်တာ၊ ဟာ....သူက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘယ်သူ့ဘာ၊ ဘာက်ထပ်ထိမ်းမြားကိစ္စ၊ ဟာ....ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူတို့က ဘယ်သူ့မျိုးရိုးထဲက၊ အရှိန် အရှိန် အရှိန်၊ ဒီအရှိန်ဟာ အနည်းငယ်ထူလဲ မရှိပဲနဲ့ အမှန် အရှိန်ကတော့ ရှိ။

အဲ....ကံရဲ့သတ္တိဟာ ဒီလိုပဲ၊ အကောင်းအထည်တော့ ရုပ်နာမ် အဖြစ်နဲ့ တော့ မကျန်ရစ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့အရှိန်သတ္တိကတော့ ကျန်ရစ်တယ်၊ ကပ်ကျန်ရစ် တာပဲ၊ သပ်ကို အားကိုးစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ကောင်းတဲ့ ကံတွေက ဆိုရင်၊ မကောင်းတဲ့ ကံတွေရဲ့သတ္တိကလဲ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ အမှုတခု၊ မကောင်းမှုအလုပ်တခုပြု၊ ပြီးတော့ပြီးသွားတယ်၊ ရိုးရောဘာရောပြီးသွားတယ်၊ မကောင်းတဲ့သတ္တိကတော့ ခန္ဓာအစဉ်မှာ ကျန်လို့၊ အမလေး....တချိန်ကျယ့် ရှိရင် ....ကျိုးပေးဦးမှာပဲ၊ နောက်တချိန် ကျလို့ရှိရင် နောက်ဘဝ သံသရာ စိတ်မချရပါဘူး၊ ဒီမကောင်းမှု ကံတွေ့ ဟောဒီ ကြောက်စရာ သတ္တိဟာ အရှိန်ဟာ ကျန်နေရစ်တယ်။

ကောင်းကဲ့ ကံတွေကလဲ ငါဘယ်-လောက် ကောင်းတဲ့ ကံတွေ ပြုပြီးပြီ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လို့၊ ဘဝသံသရာ ဘယ်လောက် အားကိုးလောက် သလဲ၊ ဂ်ဖိုကိန်ဗွာန် ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ ပါရမီ အနေအောက် ရဦး ဘယ် လောက် ဖြစ်သွားသလဲနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားကိုးစရာ သတ္တိအရှိန် ကျန်ရစ်တယ်။

ဘုရားဖြစ်သည်အထိ သတ္တိပါနေပုံ။ ။ဒီတော့ဟာ ဒီအရှိန်ကို လိုက်ကြစို့ရဲ့၊ ဘယ်လောက် ထိအောင် ဒီအရှိန်ဟာ သွားနေသတုန်းလို့ ဆိုတော့ ရုပ်-နာမ် ဖြစ် ပျက် အရှိန်ပါရက်၊ ဖြစ်-ပျက် အရှိန်ပါရက်၊ သေခါနီး ထိအောင် သွားလိုက် ဖြစ်-ပျက် အရှိန်ပါရက်၊ ဟိုဘပတုန်းက အကျိုးမပေးရသေးတဲ့ ကံရဲ့အရှိန်သတ္တိတွေ ပါရက်၊ ဘုန်းကြီး မသိသေးပေမဲ့ ဘုန်းကြီးကံရဲ့ အရှိန် သတ္တိတွေ ပါရက်၊ ဒကာတို့ မသိပေမဲ့ ဒကာတို့ကံရဲ့ အရှိန်သတ္တိတွေ ပါရက်၊ သေခါနီး ကြည့်လိုက်၊ သေခါနီး ကြည့်လိုက်၊ သေခါနီးစိတ်ကူးကြည့်လိုက်၊ ဒီအရှိန်သတ္တိတွေ ပါရက်၊ ဒီဘဝက

ပြတာချည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘဝများစွာ သံသရာက ပြုခဲ့တဲ့ ကံတွေ သတ္တိ အရှိန် ပါရက်၊ ဒီနား ဘုန်းကြီး ရပ်ပြောဦးမယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းက ဘုရားဖြစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒတော်နဲ့ ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန်ချည်း ကြိုးစားပြီးတော့ ဒါန ပြုတယ်၊ သီလပြုတယ်၊ နေက္ခမ္မပါရမီဖြည့်တယ်၊ ခန္တီပါရမီဖြည့်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဘဝ တိုင်း, ဘဝတိုင်း ရပ်နာမ်က ချုပ်ရက် ချုပ်ရက်၊ သုမေဓာ ဘဝတုန်းက ရုပ်နာမ်သည် သုမေဓာဘဝ တဘဝကိုမပြောနဲ့ ဘုရားဆုပန်တဲ့အချိန်တုန်းက ရုပ်နာမ်သည် အဲဒီအချိန်မှာ ချုပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့-ခတ်က ကျန်နေ။

ဘုရားဖြစ်ပြီးတော့ သတ္တဝါတွေ ကယ်ဆယ်မယ်၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကိုရ ပြီးတော့ သတ္တဝါတွေ ကယ်ဆယ်မယ်၊ အဲဒီခေတ်ကတော့ ရုပ်နာမ် ချုပ် သွားပေမယ်လို့ ဒီခေတ်ကတော့ စိတ်အစဉ်ထဲမှာ ပါရက် ပါရက် ပါရက်။

ဒါကြောင့် နောက်တဘဝ ရောက်တော့လဲ ဒီခတ်အတိုင်း ဘုရားဖြစ် ဖို့ရန် ကြိုးစား၊ နောက်ကမ္ဘာရောက်တော့လဲ ဒီခတ်အတိုင်း ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် ကြိုးစား၊ ခတ်ပါလာလို့ ကြိုးစားတာ၊ အို…ဒါလေးတွေ စဉ်းစားလို့ကြည့်ရင် ဒီဘဝ သူဟော်ကောင်းစိတ်ခတ် ပါလာတဲ့သူတွေဟာ အင်မတန် အားရှိစရာ ကောင်းတယ်၊ ဟိုတုန်းကိုက ခတ်တွေပါလာတယ် ငါ့မှာ။

ဒီလိုနဲ့ မြတ်စွာဘုရား လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းသာ ကျော်လာရော၊ ဘုရားဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ချည်း ဒါနရော သီလရော နေက္ခမ္မရော ပါရမီတွေလေ တကထဲ အသက်ကို စွန့်ပြီးတော့ ဖြည့်ကျင့်ရတဲ့ ပါရမီတွေပါ စုဆောင်း ပြီးတော့ လာခဲ့တယ်၊ ဒီခတ်တွေဟာ ဘယ်လောက်ရင့်လာတုန်း၊ နောက်ဆုံး ကျတော့ မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်ရှိတဲ့ ဒီ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ခတ်ကြီးဟာ ဒီစိတ်တော်အစဉ်ထဲမှာ ပေါ်လာတာပါပဲ။

ကမ္မသတ္တိ။ ။ဒီတော့ ရုပ်နာမ်ကတော့ ဖြစ်ပျက် ချုပ်တယ်၊ အတ္တလဲ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ ကမ္မသတ္တိကတော့ လိုက်ပြီးတော့ ပါတယ်၊ ဒါ ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်းထဲမှာ ကမ္မပစ္စည်းလို—

ကုသလာ ကုသလံ ကမ္မံ
ဝိပါကာနံ ခန္ဓာနံ ကဋတ္တာ စ ရူပါနံ
ကမ္မပစ္စယေန ပစ္စယော။

ကုသလာ ကုသလံ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ဖြစ်သော။ ကမ္မံ၊ ကမ္မ စေတနာသည်။ ဝိပါကာနံ၊ နောက်နောက်ဖြစ်တဲ့ နာမ်ခန္ဓာဟူသော ဝိပါက်တရားတို့အားငှင်း။ ကဋတ္တာ စ ရူပါနံ၊ ကံပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကေန် မုချ ဖြစ်ရမဲ့ ကမ္မဇရုပ်တရားတို့အားငှင်း။ ကမ္မပစ္စယေန၊ ကမ္မပစ္စယ သတ္တိဖြင့်။ ပစ္စယော ဥပကာရကော၊ ကျေးဇူးပြုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဟော အကျိုးပေးမယ်၊ အကျိုးပေးမှာက အဲဒီကံက တိုက်ရိုက် လာပြီး တော့ အကျိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက အကျိုးပေးဖို့ရာ ဓာတ်သတ္တိအဖြစ်နဲ့ စောစောကတဲ့ကိုက ဝမ်းထဲမှာ ခန္ဓာအစဉ်ထဲမှာ ပါနေတာ ဖြစ်တော့ သူ့ အရှိန်ကြောင့် အကျိုးပေးမယ်။

အကြောင်းသင့် အခွင့်သာမှ အကျိုးပေးခြင်း သူ့ အရှိန်ကြောင့် အကျိုးပေးမယ် လို့ ဆိုတော့က—

သမယ်မို၊ အကြောင်းသင့်၍ အခွင့်သာရာ ချိန်အခါ၌။ ဝိပက္စိတုံ၊ သက်ဆိုင်ရာအကျိုးကို ပေးခြင်းငှာ။

အကြောင်းသင့်မှ ပေးမယ်၊ အကြောင်းမသင့်သေးဘူး ဆိုလို့ရှိရင် ဒီလိုပဲ ကံတွေ အများကြီးပေါ့၊ ဆိုပါတော့ အခု ဘုန်းကြီး ကုသိုလ်တွေပြုပြီးတော့ ကုသိုလ်စေတနာတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ အကုသိုလ်ကံကလဲ ရှိနေတာပဲ၊ အကျိုး ပေးနိုင်မလား၊ မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ သူကယ်ပဲ အကုသိုလ် အကျိုးပေးဖို့ရာက မကောင်းတဲ့ဂတိမျိုးလဲ ဖြစ်နေရမယ်၊ မကောင်းတဲ့အလုပ် မျိုးလဲ ဖြစ်နေရမယ်၊ မကောင်းတဲ့အချိန်အခါမျိုးလဲ ဖြစ်နေရမယ်၊ အဲသလို အကြောင်းတွေ အကြောင်းတွေ စုံလာမှ အကုသိုလ်ကံ လာအကျိုးပေးမှာ ရှိပေမဲ့ အကျိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ စုံမှ အကျိုးပေးမယ်။

သေခါနီးအထိ စဉ်းစားကြည့်ပုံ။ ။ကဲ ဒါနဲ့ သွားကြစို့ ဘုန်းကြီးတို့သေခါနီး ထိအောင် စဉ်းစားလိုက်ကြစို့၊ ဒီထဲမှာ ရုပ်နာမ်ကတော့ ချုပ်ပျက်ချည်းပဲ၊ အတ္တကလဲ မရှိဘူး၊ သေခါနီး ဘုန်းကြီးတို့ စဉ်းစားလိုက်ကြစို့၊ သေခါနီး စဉ်းစားတော့—

အဝိဇ္ဇာနုသယပရိက္ခိတ္တေန၊ အဝိဇ္ဇာနုသယသည် ခြံရံအပ်သော။ တဏှာနုသယမူလကေန၊ တဏှာနုသယ ဟူသော အကြောင်းရင်းရှိသော။ သန္တာနေန၊ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဟူသော သန္တာန်ရသည်။ ဇနိယမာနံ၊ ဖြစ်စေအပ်သော။ သမ္ပယုတ္တေဟိ၊ ယှဉ်ဘက် ဖြစ်တဲ့ သမ္ပယုတ်တရားတို့သည်။ (ဥပတ္ထမ္ဘိယမာနံ၊ ဝိုင်းဝန်း၍ထောက်ပံ့ကူညီအပ်သော)။ ပရိဂ္ဂယှမာနံ၊ ခြံရံလျက် ယူအပ်သော။ ပဋိသန္ဓိစိတ္တံ၊ ပဋိသန္ဓေစိတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏ လို့ ဆိုတော့—

ဒီအထဲက အကျိုးပေးမဲ့ ကံတခုက ခုနက ဒီဘဝမှာဖြစ်ဖြစ်, ရှေးဘဝမှာ ဖြစ်ဖြစ် ဒီရုပ်နာမ်အစုထဲမှာ ပူထားတဲ့ ကံတခုက ဇုတ်ဆိုလို့ရှိရင် ဟိုဘက် ပဋိသန္ဓေဆိုတဲ့ ဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်လာပြီ၊ ဖြစ်အောင် သူက စီမံပြီးနေစမ်း၊ ဘယ်နှယ်စီမံလဲ၊ အဲဒါ ရှုပ်လွန်းလို့၊ အဲဒါ နားမလည်လွန်းလို့။

ဒီလိုရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ သေခါနီးကျတော့ ဘယ်သူမဆို ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် မေ့သလိုပေါ့လေ, မြေသလို၊ ဟို စောစောစီးစီးက မေ့မြောနေတဲ့ သူဆိုဟာတော့ မပြောနဲ့၊ စောစောစီးစီးက မေ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည်ကြည် လင်လင် ရှင်ရှင်ပျပျ စကားတပြောပြော ရောဂါလေးကလဲ သက်သက် သာသာ၊ ချုပ်မှာကတော့ ချုပ်မှာ၊ အသက်ကလဲ တော်တော်ကြီးနေပြီ၊ ရောဂါကလဲ တော်တော်လွန်လာပြီ၊ ချုပ်မှာ ချုပ်မှာ အသက်ကလဲ ကြီးလှပြီ၊ စကားလေးလဲ တပြောပြောလေးနဲ့ ချုပ်တော့မှာ၊ ဒီ မိနစ်ကလေးလိုမှာ မေ့ကနဲဖြစ်သလို ဒီကအောင်းက ဇောတ်တော့ ဘာကွဟာ ညှိ့သွား၊ ဖြေးဖြေး ညှိ့လာတာက သိပ်ညှိ့သွား၊ သိပ်ညှိ့သွားတဲ့အချိန်မှာ စက္ကန့်လေးအနည်းငယ် ဖြစ်ဖြစ်, တချို့ စောစော၊ နောက်ဆုံး စက္ကန့်လေး အနည်းငယ် ဖြစ်ဖြစ်, အိပ်မက်မက်သလို၊ တချို့မှာ ရှေးတုန်းက ပြုထားတဲ့, ဟို ကမ္မာပေါင်း များစွာက ပြုထားတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်, အိပ်မက်မက်သလို၊ အဲဒီ အလုပ်ကလေး

ခုလုပ်နေရသလို ဆိုပါတော့ ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးမယ်၊ အခွင့်သာနေတဲ့ သူဟာ ရှေးက ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနေသလို ဟောဒီလို ထင်နေတယ်။

ဒါမှမဟုတ် ရှေးကပြုနေတဲ့ ကုသိုလ်ပြုတဲ့ အခါတုန်းက တွေ့ရကြုံရတဲ့ ဆိုပါတော့ ဘုရားတည်နေတယ်ဆိုရင်, ဘုရားဒကာဆိုရင်, ဘုရားအာရုံထင် ပြီးတော့နေတယ်။ ခုပြုနေသလိုပဲ၊ သူ့စိတ်ထဲ ကြည်နူးနေလိုက်တာ၊ ဘုရား အာရုံ အာရုံပြုပြီး ကြည်နူးနေလိုက်တာ၊ နည်းနည်းလေးများ ပါးစပ်မနိုင့် ကနိုင်နဲ့ ပြုံးလို့၊ မျက်လုံး မပွင့်တပွင့်နဲ့ ကြည့်လို့၊ ဘုရားအာရုံပြု အာရုံထင် နေတာ၊ အာရုံထင်နေတာ၊ သေခါနီးနော်။

တချို့တော့လဲပဲ ဟိုဘက်ရမဲ့ဘဝ အဲဆိုပါတော့ နတ်ပြည်တို့ဘာတို့ ရောက် တော့မယ်ဆိုတော့ နတ်ဘုံအကြောင်းအရာတွေ နတ်ဗိမာန် ဥယျာဉ်တွေ ဘာ တွေ စိတ်ထဲမှာထင်လို့၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်ထင်၊ ခုနက ကံအစွမ်းကြောင့်ထင်တာ၊ အကျိုးပေးတော့မဲ့ ကံတခုရဲ့ အစွမ်းကြောင့် ထင်တာ။

အာရုံထင်ပုံ သုံးမျိုး။ ။ထင်ပုံသုံးမျိုးရှိတယ်နော် ရှေးတုန်းက ကုသိုလ်ပြုခဲ့တဲ့ သူဟာ ကုသိုလ်ပြုနေတာ ခုပြုနေသလိုပဲ ထင်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ ပြုတုန်းက တွေ့ရ ကြုံရ ဘုရားတို့ဘာတို့ အာရုံထဲ ထင်လို့။ ဒါမှ မဟုတ် ရောက်မဲ့ဘဝက အကြောင်းအရာလေးတွေ ထင်လို့၊ ဟောဒီ သုံးမျိုး တမျိုးမျိုးထင်တယ်၊ နှစ်မျိုးသုံးမျိုးလဲ လှည့်ပြီးတော့လဲ ထင်တတ်တယ်၊ တမျိုး နှစ်မျိုးလဲ လှည့်ပြီးတော့ထင်တယ်၊ တမျိုးထဲလဲ ထင်တယ်၊ ခဏကလေး ခဏ ကလေးပေမဲ့ ထင်တယ်၊ အနည်းဆုံး ခဏကလေး ထင်ရမယ်၊ တချို့ စောစောက တင်ကြို ထင်တယ်၊ တချို့များ ရက်တော်တော်ကြာကြာက တင်ကြိုထင်တယ်၊ ပြီးတော့ တချို့များ ကုသိုလ်ကောင်းတဲ့သူက သေသေချာချာ ဘဝကောင်းကို ပြောင်းတော့မယ်လို့ ဆိုရတဲ့သူက ဒီကာလပဲ တကာတဲ နတ်တွေ ဘာတွေရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်လား အသံကောင်းလေးတွေ ကြားလို့။

ဓမ္မိက ဥပါသကာ။ ။ဘုန်းကြီးတို့ တခါတုန်းက ဟိုဓမ္မိက ဥပါသကာ ဆိုတာ ဥပုသ် သီတင်း သီလနဲ့ အမြဲနေတယ်၊ သူ့ရဲ့ အဖော် အပေါင်းကလဲ ငါးရာလောက်၊ သူ့စကား နားထောင်တဲ့ နောက်လိုက်ကလဲ

ငါးရာလောက် သူတော်ကောင်းတွေ နေကြတယ်၊ သား သမီး တွေကလဲ သူတော်ကောင်း၊ သူကလဲ သူတော်ကောင်း၊ သေခါနီးကျတော့ သံဃာတော်တွေက (ပရိတ်ရွတ်ပြီးတော့ နေကြတယ်)၊ တရားတော်တွေ ဟောပြီးတော့ ရွတ်ဖတ်နေကြတယ်၊ သားသမီးတွေက မလှမ်းမကမ်းက နာလို့ နေကြတယ်၊ သူက တရားနာရင်း လစ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးတော့ အို နေကြစမ်းပါဦး နေကြစမ်းပါဦး ဆိုတော့ ရဟန်းတော်များက မိမိတို့ကို တားတယ်ထင်တာနဲ့ ရပ်သွားတယ်။

သားသမီးတွေက ငိုကြတယ်၊ ဒီတင် သူက ပြန်ပြီး သတိလယ်လာပြီးတော့ ဘာပြုလို့ ငိုကြတာတုံး။ ဟာ— အဖေဟာ တသက်လုံး တရားနာလို့ မငြီးတဲ့ အဖေ၊ ခုကြည့်ပါဦး ကိုယ်တော်တွေ နေကြပါဦးလို့ တားတယ်၊ ဟဲ့-မဟုတ်ဘူး၊ ဟယ်-နင်တို့ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ကိုယ်တော်တွေ မတားပါဘူး၊ ကိုယ်တော်တွေ မတားပါဘူး၊ နတ်ပြည်က နတ်ရထားတွေက သူ့ရထားတင်မယ်၊ ငါ့ရထား တင်မယ် ပြောနေကြလို့ ဆိုတော့ တော်တော်ရှည်ရှည်ကြီး စကားပြောလို့ ရနေသေးတယ်။

ဒါနဲ့ သားသမီးတွေက မယုံပဲနဲ့ ကယောင်ကတမ်း ပြောတာများ ထင်ပါရဲ့လို့ ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင်တို့ ပန်းကုံး ကုံးကြစမ်း၊ ဆိုတော့ ကုံးပြီးသားများ အဆင်သင့်များ ရှိမလားမသိဘူး၊ အထက်နတ်ပြည် ပစ်လိုက်ဆိုတော့ ဟို တုသိတာ နတ်ပြည်ရထားကို ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတာနဲ့ အဲဒီ ပစ်လိုက်တာ တုသိတာ နတ်ပြည်ရထားမှာ ချိတ်နေတယ်။ ပန်းကုံး ချိတ်နေတာတော့ မြင်ရတယ်၊ ဒိပြင်ဟာတော့ မမြင်ရဘူး၊ ပြောပြောဆိုဆို စုတိစိတ်ကျပြီးတော့ ပဋိသန္ဓေစိတ် ပြောင်းသွားပြီး နတ်ရထားပေါ် ပါသွားတာပဲ တဲ့၊ ဒီတော့ ကံဟာ—

အနတ္တကတာနိ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာသည် ပြုအပ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ ကံတို့သည်။ ကံ အတ္တာနံ၊ အဘယ်အတ္တသို့။ ဖုသိဿန္တိ၊ ရောက်ကုန်လတံ့နည်း-လို့—

ရဟန်းတပါးရဲ့ စဉ်းစားချက် ယုံမှားချက်ဟာ ပြောသွားရော၊ အနတ္တပြုပေမယ်လို့ သူများဆီ မရောက်ဘူး၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာထဲက ပြုတဲ့ အနတ္တဟာ ဒီရုပ်

ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာထဲက ပြုတဲ့ကံဟာ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒီခန္ဓာထဲမှာပဲ အကျိုးပေးပါတယ် တဲ့။

နွားနို့နဲ့ နို့ချဉ် ဥပမာ။ ။ဥပမာ တခု စဉ်းစားကြဦးစို့၊ လူတယောက် ကနေ့ ဆိုပါတော့ မနက်စောစော နွားနို့တပိဿာ ဝယ်ထားခဲ့၊ နွားနို့သယ်ဆိ ငါသွားစရာရှိလို့ ငါ့ဖို့ နွားနို့ ၁ ပိဿာလောက် ချန်ထားစမ်း၊ ကောင်းပြီခင်ဗျား၊ အေးဒေးပဲ၊ ဒီနွားနို့ ငါ့ဖို့ဟော့၊ နွားနို့တပိဿာ၊ သူက သွားလို့၊ ခရီးလွန်လို့၊ နက်ဖြန်ခါကျမှ ဟော့၊ မနေ့က ငါ့နွားနို့ တပိဿာ ပေးကွဲလို့ ဆိုတော့ ဟိုက နို့ချဉ်ဖြစ်နေပြီ၊ ရော့ ခင်ဗျားနွားနို့၊ ဟဲ့-ဒါနို့ချဉ် ဖြစ်နေပါမင့်လား၊ ငါမနေ့က နွားနို့ဝယ်တာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ။ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ မနေ့က မင်း ငါ့နွားနို့ ပေးပါကွဲ၊ ငါ နို့ချဉ် မလိုချင်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဟာပါပဲခင်ဗျား။

ဒါနဲ့ ငြင်းခုံပြီးတော့ ရုံးရောက်တော့ ရုံးက သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်တော့ ခင်ဗျားရဲ့နို့ချဉ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နွားနို့ပါပဲ၊ အချိန်အားလျော်စွာ ပြောင်းပြီးတော့ နို့ချဉ် ဖြစ်သွားတာပါ၊ ခင်ဗျား နွားနို့ပါပဲလို့ ရုံးက ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ သူ ကျေနပ်ပြီးတော့ အဲဒီနို့ချဉ်ကိုပဲ သူယူသွားတယ်၊ ဒီလိုပါပဲ၊ နွားနို့ဟာ နွားနို့အချိန်တုံးက နွားနို့ဖြစ်ပေမဲ့ အချိန်အားလျော်စွာ နို့ချဉ်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ နွားနို့ဟာ ဒိပြင် သူ့တစဉ်တတန်းထဲ တချိန်ကျရင် ရေ ဖြစ်မသွားပါဘူး၊ နို့ချဉ်ပဲ ဖြစ်ပါမယ်။

ဒါကြောင့် ဒီခန္ဓာကိုယ် ရုပ် နာမ်အစုထဲမှာ ပြုတဲ့ စေတနာ ဆိုတဲ့ နာမ်တမျိုးဟာ ရုပ်နာမ်တဲမှာပါတဲ့ နာမ်တမျိုးဟာ အကျိုးပေးလို့ရှိရင် ဒီရုပ်နာမ် အစဉ်ထဲက ဆိုင်ရာ ရုပ်နာမ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အကျိုးကိုသာ ပေးမှာပဲ၊ ဒိပြင် ရုပ်နာမ်ကို သွားပြီးတော့ မပေးပါဘူး၊ ဒိပြင်ကို မပေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် အနတ္တပြုတဲ့ ကံလဲပဲ ဒီ အနတ္တဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာထဲမှာပဲ ကောင်းတာရော ဆိုးတာရော ခံစားရမယ်လို့ ဟိုရဟန်းက ဒီလို အပြောင်းအလဲ မသိတာနဲ့မို့လို့ အတ္တ မဖြစ်ရင်တော့ ဘယ့်နှယ်လဲ ဖြစ်ပျက်ရုပ်နာမ်တွေဟာ ဟို နောင်တချိန် ဘယ်သူက သွားပြီး ခံစားမှာလဲလို့ သံသယ ဖြစ်တာပါ။

တော်တော်ဆန်းကြယ်တဲ့ သေခါနီးဖြစ်ပုံ တခါ ခုနကပဋိသန္ဓေကို ဘုန်းကြီး ပြောပြဦးမယ်၊ သေခါနီးကျတော့ ခုနကလို အာရုံ သုံးမျိုးထဲက တမျိုးမျိုး ကံစွမ်းကြောင့် ထင်တယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ အိပ်မက်မက်တဲ့အခါ စဉ်းစားစမ်း၊ ဘာမှ စိတ်မကူးပဲနဲ့။ တခါတရံ စိတ်ကူး တာကတမျိုး၊ အိပ်ခါနီး စိတ်ကူးနေတာက တမျိုး၊ ည အိပ်မက်မက်တာက တမျိုး၊ အဲသလိုပေါ့လေ သူ့အစွမ်းတွေ အစွမ်းတွေ ဆိုတာဟာ တမျိုးစီ တမျိုးစီ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကံကလဲပဲပေါ့လေ၊ သေခါနီးမှာ ကုသိုလ်ကံ အကျိုး ပေးခွင့် သာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးခွင့်သာအောင် ဘေးက ပတ်ဝန်းကျင်က ပန်းတွေ ဘုရားပူဇော်လို့ ပရိတ်တရားတွေ ဘာတွေ ရွတ်လို့ ဒီလိုဆိုတော့ ကုသိုလ်ကံဘက်က အားကောင်းလာလို့ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးဖို့ အခွင့်ရလာတယ်။

သေခါနီးမှာပဲ သတ်ကြ ဖြတ်ကြ ရိုက်ကြ နှက်ကြ ထိုးကြ ပုတ်ကြနဲ့ ဒီလို နေတုန်းမှာ ခုနက သေဖို့ရာအချိန်ရောက်လာလို့ အာရုံထင်လာတော့ အကုသိုလ် ကံက အခွင့်သာလာပြန်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးဖို့ရာ ခုနက အာရုံတွေ ထင်လာပြန်တာပဲ။

ဒီတော့ ကံရဲ့ အစွမ်းသတ္တိဟာ တယ်ကောင်းတယ်၊ ထင်လာတော့လေ။ အဲဒီ အချိန်မှာ အဝိဇ္ဇာကလဲ ဖုံးရက်၊ ကံ အာရုံကလဲ တခုခု ထင်လာရက်၊ အဝိဇ္ဇာကလဲ ဖုံးရက်၊ တဏှာကလဲ ထင်လာတဲ့ ဘဝကို ညွတ်ရက်၊ တော်တော် ဆန်းကြယ်တယ်၊ ဒီ သေခါနီး ဖြစ်နေတာ၊ အဝိဇ္ဇာကလဲ ရမဲ့ဘဝရဲ့ အပြစ်တွေ ဘာမှ မမြင်ဘူး၊ အဝိဇ္ဇာ မကုန်ခန်းသေးလို့၊ တဏှာကလဲ ရမဲ့ဘဝကို ညွတ်ပြီး တော့ နေတယ်။

မိကျောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ လှမ်းဆွဲ။ ။တော်တော်ဆန်းတာက အဲဒီ အခါမှာ အကုသိုလ်ကံတွေ ထင်နေလို့ မကောင်းတဲ့ဘဝ ရောက်ရမယ်ဆိုလဲ တဏှာက အဲဒီဘဝကို ညွတ်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ဥပမာက ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောပျက်ရော၊ သင်္ဘောပျက်တော့ ပေါ်လာတော့ ရမ်းသမ်းပြီးတော့ တကကတဲ့ ဆွဲကြတာ၊ တယောက်မှာ

မိကျောင်းကြီး ဒီနားပေါ်နေတုန်း အဲဒီ မိကျောင်းကြီးကို မိကျောင်းကြီးမှန်း သိရက်သားနဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်တာပဲ၊ ဘာပြုလို့တုန်း၊ မိကျောင်းကြီးကိုက်မှာက နောက်ပဲ၊ ခု လောလောဆယ်မြုပ်မှာက အရင်ပဲ၊ မိကျောင်းကြီးတွေ့ပေမယ့် လို့ မိကျောင်း လှမ်းဆွဲတာပဲ။

အဲ သေခါနီးမှာ ဒီ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ အကုန်လုံး အပြီးသတ်၊ တဘဝကံ အရှိန် ကုန်တော့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် လာမဲ့အသစ်ဘဝအတွက် မကောင်းတဲ့ ဘဝ ပေမဲ့လဲ တဏှာက လှမ်းပြီးညွတ်တာပဲ၊ အဝိဇ္ဇာကလဲ အပြစ်တွေဖုံးတာပဲ၊ တဏှာကလဲ ညွှတ်တာပဲ၊ ကံကလဲ အဲဒီမကောင်းတဲ့ဘဝထဲ အကျိုးပေးဖို့ရာ သူ့ကအဆင်သင့်၊ ကောင်းတဲ့ဘဝဆိုတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ကံက အဆင်သင့် ကို လိုက်အကျိုးပေးမှာ။ ဒါကြောင့်—

> အဝိဇ္ဇာနုသယ ပရိက္ခိတ္တေန၊ အဝိဇ္ဇာနုသယသည် ခြံရံအပ်သော။ တဏှာနုသယ မူလကေန၊ တဏှာနုသယလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော။ သာခါရေန၊ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဆိုတဲ့ ပြုစီမံခဲ့တဲ့ သင်္ခါရသည်။ ဇနိယမာနံ၊ ဖြစ်စေအပ်သော။ မာနသံ၊ စိတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇ မာနမေဝ၊ ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ခြင်းပင်။ ပတိဋ္ဌာတိ၊ ဘဝတပါး၌ တည်လေတော့ သတည်း။

ဒီ ဘုန်းကြီးတို့ လိုက်စားလာတဲ့သူပျော့ အကြာကြီး လိုက်စားလာလို့ သာ ယခုလို ပြောနိုင်တာနော်၊ သိမ်မွေ့နက်နဲတယ်၊ သိမ်မွေ့နက်နဲတယ်။

ကြိုးတန်းဆွဲ မြောင်းခုန်ကူးတဲ့ ဥပမာ

ဒီတော့ ထပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြဦးစို့။ အာရုံတခုက ထင်လာ၊ ဒီဘက်ဘဝက ကံဖြစ်စေ၊ ရှေးက ပြုထားတဲ့ ကံဖြစ်စေ၊ ပြုတုန်းက ကံ၏ အာရုံဖြစ်တဲ့ ကမ္မနိမိတ်ခေါ်တဲ့ အာရုံဖြစ်စေ၊ နောက်ရမဲ့ ဂတိဆိုတဲ့ ဂတိနိမိတ်ဖြစ်စေ အာရုံတခုထင်လာတော့ စိတ်ဟာ အဲဒီအာရုံ ဆွဲကိုင် ထားသလိုပဲ၊ ဒီအာရုံမလွှတ်ဘူး၊ ဒီအာရုံ မလွှတ်တော့ ဒီအာရုံက မပျောက်ချင် ဘူး၊ စုတေလဲသွားရော အာရုံက မပျောက်ဘူး၊ စုတေလဲသွားရော နောက်ထပ် ပဋိသန္ဓေဟာ အဲဒီအာရုံဆွဲတာပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ ဘာနဲ့တူတုန်းဆိုတော့ ဒီကမ်းတခုကို ရေမြောင်းတခုကို ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်း ကူးတဲ့သူဟာ ဒီဘက်က အပေါ်ကကျနေတဲ့ ကြိုးတန်းကို ဆွဲပြီးတော့ လွှားကနဲ ခုန်ပြီးတော့ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးလိုက်တယ်၊ ဒီကြိုးကိုင်ရက် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားတယ်၊ ခုလဲပဲ သေခါနီး သူ့ရဲ့ စိတ်အစဉ်က ထင်လာတဲ့ အာရုံကို ကိုင်ရက် မလွှတ်ဘူး၊ ထပ်ပြီးထင် ထပ်ပြီးထင် ထပ်ပြီးထင် ဒီအာရုံကိုင်ရက် စုတိ ဒီအာရုံကိုင်ရက်၊ သေခါနီးဖြစ်တဲ့ စိတ်ဇော အစဉ်တွေဖြစ်၊ ပြီးတော့ စုတိဆိုတဲ့ မြောင်းကျော်ပြီးတော့ ဟိုဘက် ပဋိသန္ဓေဆိုတာ ဒီအာရုံကိုင်ရက်ပဲ၊ ပဋိသန္ဓေအသစ် ဖြစ်ပြန်တယ်၊ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ တော်တော်ဆန်းတယ်၊ တော်တော်ကောင်းတယ်။

ပဋိသန္ဓေ အမျိုးမျိုး။ ။အဲဒီ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဟာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ အဏ္ဍဇ ပဋိသန္ဓေတဲ့၊ တချို့မှာ ကြက်များလို ဥထဲမှာသွားဖြစ်ဘယ်။ **ဇလာဗုဇပဋိသန္ဓေ**တဲ့၊ တချို့မှာ လူများလို အများအားဖြင့် အမိရဲ့ဝမ်းထဲ သားအိမ်ထဲမှာ သွားဖြစ်တယ်။

ဒီ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဟာ တချို့မှာ **သံသေဒဇ**လို့ ဆိုပြီးတော့ ဟို ငါးပုပ်ထဲမှာ ဘယ်အမေ ဘယ်အဖေမှ မပါပဲနဲ့ ပိုးမွှားလေး ငါးလောက်ကလေး ငါးပုပ်ထဲမှာ လောက်ကလေး သွားဖြစ်ဘယ်၊ သံသေဒဇ ဘယ်အမေ ဘယ်အဖေမှ မပါဘူး၊ အမေ အဖေပါလို့ မွေးတဲ့ လောက်က တမျိုး၊ အမေ အဖေ မပါပဲနဲ့ ဖြစ်တဲ့ လောက်က တမျိုး၊ ငါးပုပ်ထဲမှာ ငါးပိထဲမှာ သွားဖြစ်ဘယ်။ တခါထဲ ပထမဆုံး အုပ်ထား၊ အိုးကို အာဏာကုန်ပိတ် နည်းနည်းကလေး ငါးပိကိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင် တော်တော်ကြာ ဒီထဲ ပိုးကလေး ဘာလေး ကျနေပြီ၊ ဘယ်ပိုးကမှ သန္ဓေလာပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးပိထဲကလဲ သန္ဓေပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံ၏အစွမ်းကြောင့် အဲဒီပိုးလောက်ကလေး ငါးပိထဲမှာ လာပြီးဖြစ်နေတယ်၊ လာပြီးတော့ဆိုတော့ ဟိုက လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံ၏အစွမ်းနဲ့ အင်မတန် သေးသေးကလေးက စပြီးဖြစ်လာတာ။ မမြင်လောက်တဲ့ အနေကစပြီး ဖြစ်လာတာ၊ လောက်ကလေး။

ဩပပါတိက **ဥပပတ်** ပဋိသန္ဓေဆိုတာကတော့ တခါထဲ ထင်ထင်ရှားရှား ဘွားကနဲ သွားပြီးတော့ ဖြစ်တယ်၊ သွားပြီးတော့ဆိုတော့ ဒီက

သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနကလိုပဲ ပဋိသန္ဓေစိတ်အနေကတော့ ခုနကလို ပြောင်းသွားတာ။ ဒီဘက်က စုတိစိတ် ဟိုဘက်က ပဋိသန္ဓေစိတ်၊ စုတိစိတ်က ဖြစ်ပျက်ရက်ပဲ၊ ပဋိသန္ဓေစိတ်ကလဲ အသစ်ဖြစ်ရက်ပဲ၊ နတ်ကွေ့ဘာတွေဆိုတဲ့ဟာ အောက်ပိုင်းနတ်တွေက မိဘတွေ ဘာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဟို အထက်ပိုင်းနတ်တွေ မှာ ဘယ်မိဘမှ မရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဥပပတ်ပဋိသန္ဓေဆိုတဲ့အတိုင်း ဘွားကနဲဖြစ် တယ်၊ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်တယ်၊ ခုနကလိုပြောင်းတော့ ခုနကလို ပြောင်းတာပဲ၊ စုတိ ပဋိသန္ဓေ ခုနက အာရုံတခုခုနဲ့ ပြောင်းလိုက်တာပဲ၊ စုတိ ပဋိသန္ဓေ ဒီဟော့ ဘုန်းကြီးတို့က ယခု ဣန္ဒကနတ် သံသယဖြစ်နေတဲ့ ဂမ်းထဲ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးတော့ တည်နေနိုင်သတုံးလို့ဆိုတော့ ဟော ပထမဆုံး ပဋိသန္ဓေစိတ် သွားပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။

ကံ အင်မတန် သတ္တိရှိခြင်း။ ။ကံ ဘယ်လောက် သတ္တိရှိသလဲဆိုတာကိုလေ ဘုန်းကြီးပြောပြဦးမယ်။

(၁) အမိဝမ်းထဲမှာ အမိက ရာသီဥတုများလဲ ပွင့်ပြီးလို့ ရပ်တည်နေပြီ၊ သားအိမ်ဟာ စင်ကြယ်လို့၊
(၂) မိဘနှစ်ပါးလဲပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ပေါင်းဆုံမိပြီ၊
(၃) ဒီမှာရောက်မဲ့ သတ္တဝါတယောက် စုတိပြီးတော့ ခုနက ပဋိသန္ဓေစိတ် ဖြစ်မဲ့ သတ္တဝါလို့ ခေါ်နေတဲ့ သမ္ဘုတိသစ္စာနယ်က သတ္တဝါလို့ ခေါ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်အစဉ်က ဒီမှာဖြစ်ဖို့ရန် ကံ အကျိုးပေးနေဖို့ ရှေးရှုတယ်ဆိုရင်—

ဒီမှာလာပြီးတော့ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ် မဖြစ်ပါဘူး။ ဟို မိဘနှစ်ပါးက ပျော်လို့၊ သွေးသားတွေ ဘာတွေ သန့်ရှင်းလို့၊ ဒီလိုနေပေမဲ့ ဟိုက သတ္တဝါတယောက်မပါရင် မဖြစ်ပါဘူး။

တခါတုံးက ပါရှားဘုရင်ဆိုမှတ်တယ်၊ သူ့ ဒုတိယမိဖုရား သားသမီးမရလို့ ကွာပစ်ရမယ်၊ သားသမီးရအောင် ကြိုးစားလိုက်တာ၊ ပါရှားဘုရင်လဲကြိုးစား မယ်၊ မိဖုရားလဲကြိုးစားမယ်၊ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းလဲ သားအိမ်သန့်ရှင်း အောင် မနဲကြိုးစားမယ်၊ အဲသလောက် ကြိုးစားရက်နဲ့ သားရတနာမရပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့လက်ထက်ကလဲ ဒီလိုဝတ္ထုတွေ ရှေးရှေးက ကြိုးစားပါရက်နဲ့ မရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဒါ ရှေ့က အင်္ဂါနှစ်ပါး၊ မိဘ နှစ်ပါးကလဲ အတူတူပေါင်းသင်းကြတယ်၊ သွေးသားကလဲ သားအိမ်မှာ သန့်ရှင်းပြီးတော့နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ပဋိသန္ဓေကို မရဘူး၊ သားသမီးကို မရဘူး၊ ဒီတော့ ကံဟာ ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလဲ၊ ကံကိုရှိမှ၊ တချို့မိဘတွေ မှာလေ သားသမီးရထိုက်တဲ့ ကံကိုမပါလို့၊ သားသမီးဘယ်လောက် ဆုတောင်း ဆုတောင်း မရဘူး။

ဗောဓိမင်းသားနဲ့မိဖုရား၊ ။ရှေးတုန်းက ဘုရားလက်ထက်က ဗောဓိမင်းသား သူ့ရဲ့မိဖုရား သားသမီး လိုချင်လိုက်တာ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တွေ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပင့်တော့ ငါတို့ သားသမီးရဖို့ရှိရင်တော့ မြတ်စွာဘုရား ဒီအဝတ် နင်းမှာပဲလို့ လှေကားမှာ ပြီးတော့ အဝတ်ဖြူတွေ ခင်းပြီးတော့ထား၊ သူကလဲ စိတ်က မိဋ္ဌာန်ထားသယ်၊ သားသမီးရရင် မြတ်စွာဘုရားနင်းပါစေ၊ မြတ်စွာ ဘုရားလဲ ဒီလှေကားဦး ရောက်ရော၊ သူကလဲပဲ ကြွတော်မူပါဘုရား၊ နင်းစေချင် လိုက်တာ၊ မြတ်စွာဘုရားက သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုသိတော်မူတော့ နင်းတော်မမူဘူး၊ ရပ်ပြီးနေတော့မှ ရှင်အာနန္ဒာက ရုပ်လိုက်ပါဆိုလို့ အားလုံးအခင်းတွေ ရုပ်လိုက် ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဒီနန်းတော်ပေါ်တက်တယ်၊ နန်းတော်ပေါ် တက်ပြီးတော့ သူတို့မှာ ဒီ သားသမီးရထိုက်တဲ့ကံ မပါဘူး။

ရှေးတုန်းက ဒီမိဖုရားပဲ၊ ဒီမင်းသားပဲ၊ တဘဝတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် သမီးခင်ပွန်းဖြစ်ကြတော့ ဟို ကုန်သည်တွေနဲ့သွားရာက သင်္ဘော သို့မဟုတ် လှေကြီးပျက်တာနဲ့ ကျွန်းတကျွန်းရောက်သွားတော့ ဒီ သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်ပဲ ငှက်ဥလေးတွေလား ငှက်ကလေးတွေလား သဘောတူပြုတ်ပြီးစားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီဟာကြောင့် ဒီအကြောင်းကြောင့် အဲဒီအကျိုးဟာ ဒီဘဝအခွင့်သာနေလို့မို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပဲကြိုးစားသော်လဲပဲ သားသမီးမရတော့ဘူး၊ ကံ ဘယ် လောက် ဆန်းကြယ်သလဲ၊ ဒီကံဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်သာ ထင်ရှားရှိတော် မမူဘူးဆိုရင် တောင်တွေး မြောက်တွေး တောင်ပြော မြောက်ပြော စဉ်းစား ကုန်ကြမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကံ အင်မတန် သတ္တိရှိတယ်နော်။

မိန်းမ ယောကျ်ား ကွဲပြားလာပုံကြည့်။ ။ဒီတော့ အမိဝမ်းထဲမှာ ခုနက အကြောင်းသုံးပါး ညီညွတ်တော့ ပဋိသန္ဓေဆိုတဲ့ အရာဝတ္ထုက စိတ်ချည်းမကဘူး၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ရယ် အဲဒီဝိညာဏ်နဲ့တွဲဘက်ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ စေတသိက်ဆိုတဲ့ ဖဿတို့ ဝေဒနာတို့ သညာတို့ စေတနာတို့ဆိုတဲ့ အဲဒီစေတသိက်တွေရယ် အားလုံးသုံးဆယ်ကျော် လောက် ရှိကယ်၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ရယ်၊ အဲဒီစေတသိက်တွေ သုံးဆယ်ကျော် ယောက်ရယ် အဲဒီစေတသိက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကံကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကလေး ရုပ်မှုန့် ရုပ်ကလာပ်ကလေး မနေ့ကပြောတဲ့ ကလာပ်စည်း ဆိုတဲ့ရုပ်၊ တခုဘခု ဆယ်မျိုးလောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ဆယ်မျိုးလောက်စုနေတဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကလေး သုံးဆယ်လောက်ရယ်၊ တခါထဲဖြစ်တယ်၊ အမေရဲ့သွေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီရုပ်ကလာပ်တွေဟာ အဖေရဲ့သွေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အမေအဖေရဲ့ သွေးကတော့ ဘယ်သဘောရှိသလဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဟိုသစ်ပင်စိုက်တဲ့အခါ ဆိုပါတော့ သရက်ပင်စိုက်တဲ့အခါဆိုရင် ရွှံ့ညွန်ကလေးပါရတယ်၊ မြေဩဇာလေး ပါရတယ်၊ အဲဒီရွှံ့ညွန်ထဲမှာ သရက်ပင်စိုက်ရသလို မိဘများရဲ့ သွေးသား ကတော့ အဲဒီရွှံ့ညွန်သဘောမျိုးပဲ။

ပဋိသန္ဓေတည်ပုံ။ ။အဲဒီ ခန္ဓာကိုယ်ကလေး စတည်တဲ့ အချိန်တုန်းက မိဘရဲ့ သွေးသား မဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘရဲ့ သွေးသားဟာ ရွှံ့ညွန် သဘောပဲ၊ ကံကြောင့် ခုနက ရုပ်ကလာပ်သုံးဆယ်ရယ်, ဝိညာဏ်ရယ်, သုံးဆယ် ကျော်လောက်ဖြစ်တဲ့ စေတသိက်တွေရယ် စုပေါင်းပြီးတော့ ပဋိသန္ဓေ ဆိုတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာလေး စတည်တယ်၊ ဘယ်အတ္တပါမလဲ၊ ဘယ်မှာမှ အတ္တမပါဘူး၊ ဖြစ်ပျက်ပဲ ဖြစ်ပျက်ပဲ။

ဒီတော့ လူတွေက ဘယ်လောက် အထင်မှားနေတုန်းလို့ဆိုတော့ ပထမဆုံး ဖြစ်တဲ့ အဲဒီ ရုပ်ကလာပ်ကလေး ဘုန်းကြီးတို့ **ကလလရေကြည်** ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ကလလရေကြည်ကလေးကို မိဘတို့ရဲ့သွေးသား ဘေးက ဘာမှ မပါဘူး၊ ဘယ်ကံနဲ့မှ မဆိုင်ဘူး၊ မိဘလို့ရဲ့ သွေးသားလို့ ထင်နေတယ်။

ဒါဖြင့် ခုနက ရှင်ဘုရင်ဟာ သူတို့သွေးသားတွေ အင်မတန်ကြိုးစားဟာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့ ပဋိသန္ဓေမရသလဲ၊ ဒီလို စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ တဖန်

အဲဒီမိဘတို့ရဲ့သွေးသားတူရက်သားနဲ့ အားချင်းဘာချင်းတူရက်သားနဲ့ ဘာပြုလို့ ရုပ်ကလာပ် တစုမှာတော့ကာ ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် စိတ်စေတသိက်၊ တစုမှာ တော့ကာ မိန်းမဖြစ်ဖို့ရန် အခြေခံဖြစ်နေသလို၊ တစုမှာတော့ ယောကျ်ား ဖြစ်ဖို့ရန် အခြေခံဖြစ်နေတယ်၊ အမိအဖတို့ရဲ့ သွေးသားလို့ သူတို့က ထင် နေတာ။

ဟော ဘုန်းကြီးတို့ အဲဒီ ရုပ်ကလာပ်ထဲမှာ သုံးဆယ်ထဲက ရုပ်ကလာပ် သုံးခုထဲက တခုကို ဆယ်ခုပါတယ်၊ ရုပ်ကလာပ်သုံးစုထဲက မိန်းမဖြစ်မဲ့သူမှာ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ **ဣတ္ထိဘာဝရုပ်ကလာပ်**၊ ဘာ မိဘသွေးသားမှ မဟုတ်ဘူး၊ ယောကျ်ား ဖြစ်မဲ့သူမှာ အဲဒီ ပဋိသန္ဓေစတဲ့ ပထမဆုံး စိတ္တက္ခဏအချိန်မှာ **ပုရိသဘာဝရုပ်ကလာပ်**၊ ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်မဲ့ **ကာယဒသက ကလာပ်**၊ ပြီးတော့ စိတ်ရဲ့မှီဖို့ရန်ဖြစ်မဲ့ **ဟဒယဝတ္ထု**၊ ဒီသုံးကလာပ်ပဲရှိတယ်၊ ဟဒယစိတ် မှီဖို့ရန် ဟဒယဝတ္ထု ဆိုတဲ့ ရုပ်ကလာပ်တမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ် ကျယ်ပွါးပြီး သွားဖို့ရန် ကာယဒသက ဆိုတဲ့ ရုပ်ကလာပ် တမျိုး၊ မိန်းမဖြစ်မှာဖြင့် မိန်းမဖြစ်ဖို့ရန် မျိုးစေ့ဖြစ်တဲ့ ဣတ္ထိဘာဝရုပ်ကလာပ်တမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ယောကျ်ားဖြစ်မယ် ဆိုရင် ပုရိသဘာဝ ရုပ်ကလာပ်တမျိုး၊ ဟောဒီ ရုပ်ကလာပ်သုံးစည်း ကလာပ် သုံးစည်း ရုပ်သုံးဆယ်၊ ခုနက စိတ် စေတသိက်၊ အဲဒါ ပထမဆုံး စတည် တာပဲ၊ ဒါကို ကလလရေကြည်လို့ခေါ်တယ်၊ ကံစွမ်းကြောင့်။

အမိဝမ်းထဲ စိတ်စေတသိက်တွေ သွားဖြစ်တယ်ဆိုတာမယုံဘူးလား

အဲ...တပည့်တော် စိတ်ရော, ဘာရော, စေတသိက်ရော အမိဝမ်းထဲ သွားဖြစ် တယ်ဆိုတာ တပည့်တော် မယုံနိုင်ဘူး၊ ပြောကြစမ်းပါ၊ တပည့်တော် နားလဲမလည်ဘူး၊ ယုံလဲ မယုံဘူး။

ကောင်းပြီ၊ အမိဝမ်းထဲဖြစ်တာကို မယုံနိုင်လို့ရှိရင် ယခုလောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေကို မောင် စဉ်းစားကြည့်ပါလို့ ဘုန်းကြီးက ပြန်မေးချင် တယ်။

ခု လောလောဆယ် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့ စက္ခုပသာဒလဲ ဝမ်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ မျက်စိထဲမှာ ရှိတယ်၊ အပြင်ဘက်က ရူပါရုံလဲ ရှိတယ်၊ အရောင်

အလင်းလဲ ရှိတယ်၊ နှလုံးသွင်းလဲ ရှိတယ်ဆိုရင် စက္ခုဝိညာဏ် မြင်စိတ်ဖြစ်တယ် အဲဒီမြင်စိတ် ဘယ်က လာသလဲ၊ ဒီမျက်စိထဲမှာ နဂိုတုန်းက စိတ်တွေ၊ (နဂိုကုန်းက) ပုံပြီးတော့ နေသလား၊ အဲဒီ မြင်ပြီးတော့ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ်ဟာ ဘယ်မှာရောက်ပြီး ဘယ်သွားစုနေသလဲ၊ မျက်စေ့ရှဲဘေးမှာ စုနေသလား၊ အဲဒီဟာလေး လက်တွေ့ကလေး လက်တွေ့ကလေး၊ မျက်စေ့နဲ့ မြင်တဲ့စိတ် တခုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ပင်ကိုကရှိနေတာမဟုတ်ပဲ ပေါ်လာ။ ။ဘုန်းကြီးတို့ ဘယ့်နှယ်ပြောသတုန်း။

အဒဿနတော အာယန္တိ၊ ဘဂ်ါ ဂစ္ဆန္တ၊ဒဿနံ။

အဒဿနတော၊ မမြင်ကွယ်ရာမှ။ အာယန္တိ၊ ဘွားကနဲဖြစ်ပေါ်၍ လာကြကုန်၏။ ဘဂ်ါ၊ ချုပ်ပျက်ကြ ကုန်သည် ရှိသော်။ အဒဿနံ၊ မမြင်ကွယ်ရာသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်ကြလေကုန်၏။

မျက်စေ့ရှဲထောင့်ထဲမှာ နဂိုကလဲ စုနေတာမရှိဘူး၊ မြင်ပြီးတော့ တဖက်ထောင့်ထဲမှာ စုနေတာ မရှိဘူး၊ အကြောင်းပြည့်စုံလို့ရှိရင် ဖြုန်းကနဲ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ်ဖြစ်၊ ဖြုန်းကနဲ ချုပ်၊ အသံကြားတဲ့အခါ ဖြုန်းကနဲ သောတဝိညာဏ်စိတ်ဖြစ်၊ ဖြုန်းကနဲချုပ်၊ ဘယ်မှာမှ စုပြီးဆောင်းပြီး ဘယ်မှာမှ မရှိပါဘူး။

အနုပ္ပန္နာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဥပ္ပန္နာပိ နိရုဇ္ဈရေ။
နိစ္စံ နဝါဝ သင်္ခါရာ၊ ဝိဏာသဒ္ဒသမူပမာ။

သင်္ခါရာ၊ ရုပ် နာမ် သင်္ခါရ တရားတို့သည်။ အနုပ္ပန္နာဝ၊ စုပြီးဆောင်းပြီး ဖြစ်ပြီး မဟုတ်ကုန်ပဲသာလျှင်။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရုပ်တရက် ဖြစ်ပေါ်၍ လာကြကုန်၏။ ဥပ္ပန္နာပိ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော်လည်း။ နိရုဇ္ဈရေ၊ ချက်တပြုတ် ရုတ်တရက် ချုပ်ပျက်ကြလေကုန်၏။ နိစ္စံ နဝါဝ၊ အမြဲဖြစ်လျက် အသစ်စက်စက်တို့ချည်းသာတည်း။

အဟောင်းတခုမှ မရှိဘူး၊ ဖြစ်ပြီးသားက ထပ်ဖြစ်တာ မရှိဘူး၊ ဖြစ်ပြီးသားချုပ်၊ နောက်ထပ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ပြီးသားချုပ်၊ နောက်ထပ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ပြီးသားက ထပ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အသစ်စက်စက်ချည်းပဲ။

စောင်းသံဥပမာ။ ။ဝီဏာသဒ္ဒသမူပမာ၊ စောင်းကြိုး စောင်းခွက် တီးမှုတ် တွက်ကြောင့် ပေါ်ထွက်ဖြစ်ဟန် စောင်းသံနှဲ့အလား တူလှလေကုန်သတည်း။

အဆင်သင့် စောင်းပြင်ထား၊ စောင်းတီးဖို့ ဒုတ်လက်ခတ်ကလေးလဲရှိထား၊ လူက ပယောဂစိုက်လိုက်လို့ တီးလိုက်၊ အသံထွက် ပျောက်သွား၊ အသံ ဘယ်နားက လာသလဲ၊ လျှောက်ကြည့် လျှောက်ကြည့် လျှောက်ကြည့်၊ ဒုတ်ထဲ ကလား ဒီအသံဟာ၊ စောင်းခွက်ထဲကလား ဒီအသံဟာ၊ လျှောက်ကြည့် လျှောက်ကြည့်၊ အသံပြီးတော့ ဘယ်ပျောက်သွားတုန်း၊ ဘယ်နားမလဲ၊ စောင်း ခွက်ထဲလား၊ မရှိဘူး။

ဝီဏာသဒ္ဒ သမူပမာ၊ စောင်းကြိုးစောင်းခွက် တီးမှုတ်တွက်ကြောင့် ပေါ်ထွက်ဖြစ်ဟန် စောင်းသံနှင့် အလားတူကြလေကုန်၏။

ဒီလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်ပျက်ပါလို့ ပြောနေတာ၊ ဒီတော့ လက်ရှိ မသေ သေးပဲနဲ့ လက်ရှိဖြစ်တဲ့ စက္ခုဝိညာဏ်လေးဟာ ထိုကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ဟာကို ဘယ်က ဖြစ်သလဲလို့ အသင်တို့ ရှာလို့မှ မရပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပဋိသန္ဓေစိတ်ကျမှ ဘယ်က ဖြစ်လာသသဲ၊ အမိပမ်းထဲမှာ, မျက်စိထဲ ဘယ်က ဖြစ်လာသလဲနဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ၊ ဒါကြောင့် အကြောင်းရှိလာလို့ရှိရင် အကျိုးပေါ်တာ ပေါ့လို့။

> ကုသလာ ကုသလံ ကမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံသည်။ ဝိပါ-ကာနံ၊ အကျိုးဝိပါက်လို့ ခေါ်တဲ့ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ကစ၍ အကျိုး ဝိပါက်လို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်စေတသိက် တရားတို့အားငှင်း။ ကဋတ္တာ စ-ရူပါနံ၊ ကဋတ္တာရုပ် ကမ္မဇရုပ်လို့ခေါ်တဲ့ ခုနက ရုပ်ကလာပ်သုံးစည်း စတဲ့ ရုပ်တရားတို့အားငှင်း။ ကမ္မပစ္စယေန၊ကမ္မပစ္စယသတ္တိဖြင့်။ပစ္စယော-ဥပကာရကော၊ ကျေးဇူးပြုနိုင်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏-လို့။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဟောတော်မူတာ သိပ်ကောင်းတာ၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သာ မပွင့်လို့ရှိရင် ဟောတော်မမူရင် ဘယ်ပြဿနာ ဘယ်သူမှ ဖြေလို့မရတဲ့ ပြဿနာပဲ။

ကံနဲ့အမေအဖေအကြောင်း ၂–ပါးကွဲပြား။ ။ဒါကြောင့် ကံကြောင့် အမိဝမ်းထဲ ရောက်သွားတဲ့ **ကလလရေကြည်**–

ပဌမံ ကလလံ ဟောတိ၊ ကလလာ ဟောတိ အဗ္ဗုဒံ။

ခုနစ်ရက်လောက်ကျတော့ ခုနက ရေကြည်ကလေးဟာ အမြှုပ်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီအထိ အမေအဖေနဲ့ဆိုင်တယ်လို့ မဆိုသေးနဲ့၊ အမြှုပ်ဖြစ်သွားတယ်၊ နောက် ခုနစ်ရက်လောက်ကြာ၊ ဆယ့်လေးရက်လောက်ကြာပေါ့–

အဗ္ဗုဒါ ဇာယတေ ပေသိ။

အသားတစ်ကလေး ပျော့စိစိဖြစ်လာ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကလေးဟာ အသားတစ်ကလေး ပျော့စိစိကလေး ဖြစ်လာ၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဘယ်လို ဖြစ်နေတုန်းလို့ဆိုတော့ အမေက စားလိုက်တဲ့ အစာဟွေ ဟိုရုပ်ကလာပ်ချင်းဆက်ပြီးတော့ အမေ စားလိုက်တဲ့အစာက ခုနက သားအိမ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ ခုနက သားတစ်ပျော့ပျော့လေးမှာ လူးတယ်ကိုး၊ဆက်တယ် ဆက်မိလို့ လူးတယ်။

သူ အဲဒီက သူ့မှာ နည်းနည်းလေး အစာရုပ်တွေရတယ်၊ အမေ့အစာ, အမေစားတဲ့ အစာကလေးနည်းနည်းရတယ်၊ အမေ့ရဲ့သွေးသားကလဲ သူ့ရဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ ခုနက ရွှံ့ညွန်လို ဖြစ်နေတော့ အမေ့ရဲ့ အသွေးအသား ဓာတ်ကလဲ ကူးနေတယ်၊ အဖေရဲ့သွေးသားဓာတ်ကလဲ ခုနက အမိသားအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတော့ ကူးနေတယ်၊ ဒါလောက်ရတော့ ကူးအားရှိသွားပြီ။

စောစောက ကလလရေကြည်တုန်းကတော့ သိပ်ကူးအား မထင်ရှားဘူး၊ မကူးဘူးတော့ မဆိုလိုဘူး၊ နည်းနည်းတော့ ကူးမယ်၊ ကူးပေမယ့်လို့ ခုနက နှစ်သတ္တာဟ ခုနစ်ရက်နှစ်ပတ်လောက် ရောက်တော့ တော်တော်ကို ကူးသာလာတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေနဲ့ရုပ်တူတယ်၊ တချို့က အမေနဲ့ရုပ်တူတယ်၊ အဲဒီအကူးလေးရှိတယ်။

ဟို ပထမဖြစ်တုန်းက အမေအဖေနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ရွှံ့ညွန်သဘောပဲရှိတယ်၊ နောက်တော့ ရုပ်ကလာပ်က ဒီလို နည်းနည်းလေးကြီးတော့ ဒီအထဲမှာ နေရ

တော့ အမိသွေးသားလေးတွေကလဲ ဆက်တယ်၊ အဖေ့သွေးသားကလေးတွေကလဲ ဆက်တယ်၊ အဖေ့ရုပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်, အမေ့ရုပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်၊ အဲဒီသွေးသားကလေးတွေက ဆက်တာမို့လို့ မွေးလာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီလိုဖြစ်လာတယ်။

အဲသလိုသာ ဖြစ်လာတာ၊ အမေက အဖေက သားလေးမွေးချင်တဲ့ဟာ သမီးလေးမွေးတယ်၊ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ အမေ အဖေရဲ့ သွေးသားဆက်တာသာမှန်တယ်၊ ခုနက အရင်းခံက အမေအဖေ မဟုတ်ဘူး၊ အမေ အဖေရဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ဆက်တော့ ဆက်ပါတယ်၊ အဲဒီဆက်တာကို ဘုန်းကြီးတို့က ဘာပြောလဲဆိုတော့ ဥတုဇရုပ်၊ ဥတုအငွေ့ချင်းဆက်ပြီးတော့ အဲဒီရုပ်တွေက ကလေးထဲမှာ ပါလာတယ်။

အကြောင်း ၂-ပါးအရ တူ မတူဖြစ်သွားရ ပဌမတည်တာက ကမ္မဇရုပ်၊ ဒါကြောင့် မွေးလာတဲ့အခါကျတော့ တချို့က အမေ အဖေလောက် အရည်အချင်းမရှိဘူး၊ စိတ်နေစိတ်ထား ညံ့တယ်၊ ဒါ ကံညံ့လို့၊ တချို့က အမေ အဖေထက် စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်လာတယ်၊ ကံ ရှိလို့။

အဲ အမွှာမွေး နှစ်ယောက်တောင်မှ ဒီသွေး ဒီသားနဲ့ အတူတူမွေးတဲ့ နှစ်ယောက်တောင်မှ တယောက်က ဉာဏ်ထက်တယ်၊ တယောက်က ဉာဏ်မထက်ဘူး၊ တချိန်ထဲ ပဋိသန္ဓေတည်တဲ့ အမွှာမွေးနှစ်ယောက်၊ တယောက်က မိန်းမဖြစ်တယ်၊ တယောက်က ယောကျ်ားဖြစ်တယ်၊ ဒီသားအိမ်ထဲမှာ အတူတူ နေခဲ့တယ်၊ ဒါ ခုနက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တယ်၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်နဲ့ ရုပ်ကလာပ် သုံးစည်းဖြစ်တုံးကိုက ကွဲလာပြီးပြီ။

ဒါကြောင့် တယောက်က မိန်းမ တယောက်က ယောကျ်ား၊ယောကျ်ားချည်း နှစ်ယောက်ဖြစ်တောင် တယောက်က ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ စိတ်ကောင်းတယ်၊ သဘော ကောင်းတယ်၊ တယောက်က စိတ်နဲနဲ ယုတ်မာတယ်၊ ဉာဏ်က လေးတယ်၊ရုပ်လဲတယ်ပြီးတော့ မကောင်းဘူး၊ အသွေးအသားချင်း သာမန်သာ တူတာ၊ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အဲသလိုကွာလာတယ်။

အဲဒါ နုဂိုမူလ ကလာပ်စည်းသုံးခုကတဲက ကွာနေတာ၊ အကျိုးပေးတဲ့ ဟိုဘက်ဘဝကံကိုက ကွာနေတာ၊ ကလာပ်သုံးစည်းကိုက ကွာနေပြီ၊ သတ္တိချင်း၊ ဒါနဲ့မို့လို့မွေးလာလို့ ဒီဘက်ကျတော့ အကျိုးပေးချင်းလဲ တယောက်နဲ့တယောက် မတူဘူး၊သေချိန်လဲ တယောက်နဲ့တယောက်မတူဘူး၊တခါတလေ သတင်းစာတွေ ဘာတွေက ရုပ်တွေ တူလိုက်တာ၊ စိတ်တွေလဲ တူတယ်၊ တယောက်ဖျားတော့ ဖျားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဥတုဇရုပ်တွေကလဲ ပါလာတယ်၊ အမေ့ရဲ့သွေးသား တွေကလဲ ပါလာတယ်၊ အဲသလောက်တော့ တူချင်တူလိမ့်မယ်၊ ဉာဏ်ချင်း မတူပါဘူး၊ ကံချင်း မတူပါဘူး၊ အကျိုးပေးချင်း မတူပါဘူး၊ တူသင့် သလောက်တော့ တူပါတယ်။

အဲ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ အမေရဲ့ အဖေရဲ့ သွေးသားတွေက ခေတ်ဆက် ပြီးတော့လာတယ်၊ စားတာ သောက်တာတွေက တမျိုးထဲ စားကြ သောက်ကြ တယ်၊ နေတဲ့ဥတုက တူတူနေကြတယ်ဆိုတော့ ဖျားတာ အတူတူဖျား၊ နာတာ အတူတူနာမယ်၊ အဲသလို စသည်အားဖြင့်တော့ တူနိုင်ပါကယ်၊ အတွင်း သန္တာန်က ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွားချင်းကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတူနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် အမေ့ဝမ်းထဲမှာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးတော့ နေသလဲလို့ ဗုဒ္ဓက နတ်က ပြောတယ်၊ တဖြေးဖြေး ကံက ဘယ်လောက်သတ္တိရှိတုံး၊ ပြီးတော့ တဖြေးဖြေးကခလေးကြီးနေတာ၊ အရှိန်ကိုရလို့၊ ငရုပ်သီးထဲက ပိုးဟာ ငရုပ်သီး အပူကို ကြောက်စရာရှိသေးသသား၊ အရှိန်ကို ရလို့၊ အဲဒီဟာတွေ အပြောင်း ပြုပြီးသကာလ ခုနက ဗုဒ္ဓကနတ် ယုံမှားသံသယဖြစ်တာလဲပဲ ယခုမွေးဖွားသည် အထိ လျှောက်ပြီးတော့စဉ်းစားလို့ရှိရင် အမိဝမ်းထဲမှာ တည်နေနိုင်ပါတယ်၊ ရှေးတုံးက ကံကလဲပဲ တခြားသွားပြီး အကျိုးမပေးပါဘူး၊ ဒီကံမှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာအစဉ်မှာ ဒီကံတွေကပဲ အကျိုးပေးရပါတယ်။

တိုက်တွန်းတော်မူချက်။ ။ဒါကြောင့် ဒီပြောတဲ့ တရားတွေကို အားလုံး သတိထားပြီးသကာလ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ မကြီး ကြနဲ့၊ တဏှာကြီးတဲ့ ကိစ္စရောက်လာလို့ရှိရင် ရုပ်နာမ်တွေ အနိစ္စတွေနော်၊ အနတ္တတွေ၊ တဏှာနဲ့ ငါနဲ့ စွဲလမ်းတာ မကောင်းပါဘူးလို့ အဲသလို နှလုံး

သွင်းပြီးသကာလ ဒီတရားနဲ့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ တဏှာလွန်ကဲလာလို့ရှိရင်ဖြင့် ဖြေဖျောက်လိုက်ကြပါ၊ ငါဆိုတဲ့ မာန်မာန လွန်ကဲလာလို့ရှိရင် ဖြေဖျောက်လိုက်ကြပါ၊ အတွင်းသန္တာန်မှာ အတ္တလဲ မရှိပါဘူး၊ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိနဲ့လဲ မစွဲနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကံကိုတော့ ကြိုးစားပြီးသကာလ ကံကောင်းတွေကို နိဗ္ဗာန်အထိ ကျေးဇူးပြုအောင် ပြုလုပ်ကြပါ၊ အဲဒါကို ဒီ အနတ္တလက္ခဏသုတ် နာရကျိုးပဲလို့ ခံယူပြီး အနတ္တလက္ခဏသုတ်ဟာ ပညာနဲ့ ဆိုင်ရာမို့လို့ သဒ္ဓါတရား သိပ်မတက်ပေမဲ့ အသိဉာဏ်သိပ်တက်တာ ထောက်တော့ကို "ငါတို့သည် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို နာရသောအားဖြင့် အသိဉာဏ် ကြီးကျယ်ပြီး သကာလ ကောင်းတဲ့ကံတွေကို နိဗ္ဗာန်အထိပြုမယ်၊ ဂုဏ်ပကာသနကံတွေကို ငါမပြုဘူး၊ အကုသိုလ်ကံတွေကို ရှောင်ရှားမယ်"လို့ အဲသလို နှလုံးသွင်းပြီးသကာလ မာန်မာန ဖြစ်စရာရှိလို့ရှိရင် 'အို အနတ္တတွေ ဘာ မာန် မာန ဖြစ်ရမလဲ'၊ တဏှာလောဘ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်စရာရှိလို့ရှိရင် 'အို ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေဟာ အနိစ္စတွေ ဘာပြုလို့ တဏှာ လောဘ ဖြစ်ရမလဲ'၊ အဲသလို နှလုံးသွင်းပြီး သကာလ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိတို့ကို ပယ်ရှားပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပါရမီကိုသာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကြိုးစား၍ အားထုတ်နိုင်ကြပေကုန်သတည်း။

သာဓု.......သာဓု.......သာဓု။

အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော် ပြီးပြီ။

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

ကျမ်းစာများကို ရိုက်နှိပ်ခြင်း

ကျေးဇူးကို သိတတ်၍ သိသည့်အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ပူဇော်ရန် ပေးဆပ်ရန်သည် လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူခြင်း, ဒုလ္လဘလောက် ခဲယဥ်းသည်ဟု အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တွင် ဟောဖော်ညွှန်ပြထား တော်မူခဲ့ပါသည်၊ ဆရာတော်ကြီး၏ နှလုံးသားဖြင့် ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းစာ အသီးသီးကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခြင်း အားဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ကြပါစို့၊ ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ကို ပြုကြပါစို့။

ကျမ်းစာများကို ထုတ်ဝေနိုင်အောင် စေတနာသဒ္ဒါတရား ထက်သန်စွာ ဖြင့် အားပေးကူညီကြသော ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင် အပေါင်းတို့အား ကျေးဇူး တင်စွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

ဂျာမဏီပြည် ဖရင့်ဖတ်မြို့၊ ဂျာမန်အမျိုးသမီး မဥမ္မာ။

အင်္ဂလန်ပြည် အောက်စဖို့မြို့၊ ဦးမြတ်စော- ဒေါ်စန်းရီ။

အမေရိကန်ပြည် ဝါရှင်တန်မြို့၊ ဒေါက်တာ-သိမ်းတိုးသိမ်း။

ပဲခူးမြို့၊ မှုံရွှေရီ ဆေးလိပ်ရုံပိုင်ရှင်၊ ဦးကျော်အေး- ဒေါ်စောရီ။
ပဲခူးမြို့၊ မင်းကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးသူရိယ။

မြင်းခြံမြို့၊ ဆေးရိုးစက်ပိုင်ရှင် ဦးရီ- ဒေါ်အေးသန်း မိသားစု။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့၊ ဂဠုန်မင်း ဆေးလိပ်ရုံ၊ ဦးတင်မောင်- ဒေါ်မြင့် မိသားစု။

ကျောက်တန်းမြို့၊ ဆရာ-ဦးစောမောင်။

တောင်ကြီးမြို့၊ ရွှေကျားပျံ မရွှေဝါဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဦးဘိုန်းတင့်- ဒေါ်ခင်သိန်းမိသားစု။

မန္တလေးမြို့၊ ဆိုင်းတန်းရပ်၊ ကန်တော်ကလေး ထီရုံ တိုက်ခွဲ၊
ဦးဘမောင်နှင့် မိသားစု။

ရန်ကုန်မြို့၊ ယောက်လမ်း၊ ဒေါ်ရင်မြ- ဒေါ်အေးတင်။

။ ကျားသူဌေးကတော်- ဒေါ်ဒေါ်စော။

။ ဗုဒ္ဓမမ္မစာစောင် ပိုင်ရှင် ဒေါ်ရင်မေ။

။ ဗိုလ်ကလေးဈေးလမ်း၊ ဦးရင်ဂုဏ်-ဒေါ်ခင်ဆိုင်။

။ မဟာသုခလမ်း၊ဓမ္မဃောသက ဦးမောင်မောင်-ဒေါ်သန်း။

။ အောက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ ဦးသန်း-ဒေါ်ရင်မေ။

။ ၁၄၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ဦးစောလွင်- ဒေါ်သန်းမြင့်။

။ ဝင်ဒါမီယာလမ်း၊ ဗိုလ်မှူး စောဝင်းသိမ်း-ဒေါ်လွဲလွဲမိုး။

။ ၉၅-ပြည်လမ်း၊ ဗိုလ်မှူး ဇင်ဝေသိမ်း- ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း။

။ ပ-ရ-သ-ဖ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးလှဝင်း- ဒေါ်တင်တင်လှ။

။ အလုံရပ်၊ ဆဒ္ဒန်လမ်း၊ ဦးချစ်-ဒေါ်အုံးကြည်။

။ ၁၀- ပြည်လမ်း၊ ဦးထိန်ဝင်း-ဒေါ်မြင့်မြင့်။

။ ၉၄-ချင်းချောင်းရိပ်သာ၊ ဦးမင်းဟန်- ဒေါ်ခင်ညွန့်ဟန် မိသားစု။

။ လမ္မတော် လှည်းတန်း၊ ဦးကျင်ရှင်-ဒေါ်ပို။

။ ၃၅-လမ်း၊ ဦးအုန်းခင်- ဒေါ်စိန်စိန်။

။ ကမ္ဘာအေးလမ်း၊ ဦးကြည်တွဲ-ဒေါ်အေးအေး။

။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ဦးကျင်ညွန့်-ဒေါ်ကျင်ဟုန်။

။ ၃၁-လမ်း၊ ဦးသိမ်းလွင်-ဒေါ်ခင်သီ။

။ ပြည်လမ်း၊ ၈-မိုင်ခွဲ၊ ဦးမျိုးဆက်- ဒေါ်မြရီ။

။ ပါရမီရိပ်သာ၊ ဦးခင်မောင်ကြီး- ဒေါ်တင်တင်အေး

။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ဦးလှမောင်- ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်ရီ။

။ ရွှေတောင်ကြားရိပ်သာ၊ ဦးခိုင်-ဒေါ်ခင်သန့်။

။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားသူကြီး ဦးလှခင်မောင်- ဒေါ်ညိုညို။

ရန်ကုန်မြို့။ ဗဟို သမဝါယမရုံး၊ အကြံပေးအရာရှိ ဦးအောင်ငြိမ်း–ဒေါ်ဖွားရင် မိသားစု။
" ကမာရွတ် မင်္ဂလာလမ်း၊ ဒေါ်သောင်းသောင်း မိသားစု။
" ကျောက်မြောင်း ကျိုက္ကစံလမ်း၊ ပန်းချီဆရာ ဦးလွန်းကြွယ်-ဒေါ်သန်းရှိန်၊
" ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလိုင်(ရတနာပုံမတော်)၊ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းငြိမ်း။
" (၇) မိုင် ပြည်လမ်း၊ ဦးဘသိန်း- ဒေါ်တင်တင်ကြည် မိသားစု။
" ကမ္ဘာ့ဇရိပ်သာ၊ ဦးချစ်လှိုင်- ဒေါ်ခင်ညွန့်။
" ပါရမီကိုယ်ပလ္လင်ရေးဆရာ ဦးသုခ-ဒေါ်ကျင်မေ မိသားစု။
" ၁၀၇-မိန်ဂွန်းလမ်း၊ ဦးထိန်ဝင်း မောင်နှမတစု။
" တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ ဦးအောင်သိမ်း-ဒေါ်ညွန့်မေ။

ကျမ်းစာအုပ်များ အစမှ အဆုံးထိ ပြီးမြောက်အောင် စီစဉ်ထုတ်ဝေရေးအတွက် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အငြိမ်းစား ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သိမ်း (ရွှေတိဂုံ ဝေပုလ္လကြီးဟောင်း)၊ ဒေါ်ညွန့်မေ မိသားစုနှင့် မိန်ဂွန်းလမ်း ဦးထိန်ဝင်းနှင့် မောင်နှမတစုတို့က အရပ်ရပ်ဟာဝန်များကို ယမ်းဆောင်ကြပါသည်၊ ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်မှုများသည် ဆရာတော်ကြီး၏ သီလ သမာဓိ ပညာ ဂုဏ်အင်္ဂါ ပါ ကုန်းတန်ခိုးကြောင့်ရှင်း၊ သာသနာရေး ဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကူညီဆောင်ရွက်မှု ကြောင့်ရပ်း ဖြစ်သည်ကို မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။ ဤဆောင်ရွက်မှုများသည် ပုဂ္ဂိုလ်တစု ချမ်းသာရေး၊ တဦးတယောက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းရေးကို မရည်ရွယ်ပါ၊ ဆရာတော်ကြီး၏ စေတနာဆန္ဒတော်အတိုင်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အဆုံးအမများ ပြန့်ပွားရေး သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကျိုး နပ်စေရေးကိုသာ ရည်ရွယ်ပါသည်။

စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ရသော ပေယျာလစွ ကုသိုလ် ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ဖြင့် သာသနာတော်နှင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်

ကြီးအား ပူဇော်ပါ၏၊ ဤကုသိုလ်အဘို့ကိုလည်း အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းအား အမျှပေးဝေပါ၏၊ အကျိုးကျေးဇူးများကြပါစေ၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းကြပါစေ။

'တစု' 'တယောက်' ချမ်းသာရောက်ဘို့
ခုလောက်ကြိုးကုတ် အားမထုတ်ဘူး၊
ကျုပ်တို့ဆရာ ထေရ်မဟာ၏
ဘာသာကျမ်း များ စဉ်ပြန့်ပွါး၍
မြတ်မျှ သာသနာ ရှန့်ရှည်ကြာလျက်
ပြန့်ပြော ကသိုဏ်းကျိုး အညွန့်တိုးအောင်
အားကြိုးမာန်တက် တို့ဆောင်ရွက်သည်
နှစ်သက်ရွှင်လန်းနိုင်ပါစေ။

နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့ခြင်း

ဆရာတော်ကြီးသည် ဆယ်ပါမြောက်မှစ၍ ပြန့်လွန်တော်မမူမီ ၅-ရက်အထိ ကျမ်းစာများကို ပြုစုသွားတော်မူခဲ့ရာ သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်တွင် ကျမ်းစာပေါင်း ၅၀-ကျော်ကို ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေပြီး ရှိခဲ့ပါသည်၊ ပုံနှိပ်ခြင်း မပြုရသေးသော ကျမ်းကြီး ကျမ်းငယ် လက်ရေးစာမူ အများအပြားလည်း ကျန်ရှိနေပါသေးသည်၊ ပရိယတ္တိသာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက် တည်တန့်စေတော်မူသည့် သောတာဇန ပုဂ္ဂိုလ်များ အလွယ်တကူ သိနားလည်စေလိုသော ဆန္ဒတော်ဖြင့် ပြုစုခဲ့သော ယင်း ဘာသာဋီကာ ကျမ်းစာများကို အဆက်မပြတ် ရိုက်ထုတ်ဖြန့်ချိနေပါပြီ၊ တောင်မြို့ဆရာတော်ဘုရား၏ နှလုံးသားဖြင့် သာသနာတော်နှင့် တိုင်းပြည်ကို ကျေးဇူးပြုခဲ့သော ဤလုပ်ငန်းကြီးကို နောက်ဆုံး ပြီးမြောက်အောင် ကြိုးပမ်းခြင်းဖြင့် ဆရာတော်နှင့် သာသနာတော်အား စွမ်းနိုင်သမျှ ပူဇော်ကျေးဇူးဆပ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံပြုကြပါသည်။

ကျမ်းစာအုပ်မဖြစ်သေးသော ရိုက်နှိပ်ဆဲ စာမူသစ်များ

အဘိဓမ္မာ	=သမ္မောဟဝိနောဒနီ ဘာသာဋီကာ	(ပထမတွဲ)
	ပဉ္စပကရဏ ဘာသာဋီကာ	(ခြောက်တွဲ)
သုတ္တန်	=မဟာဝါ ဘာသာဋီကာ	(၃-တွဲ)
ဝိနည်း	=မဟာဝါ ဘာသာဋီကာနှင့် ပါဠိတော်နိဿယ	(၃-တွဲ)

ရိုက်နှိပ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ကုန်နေသော ဘာသာဋီကာကျမ်းကြီးများကိုလည်း တအုပ်ပြီးတအုပ် ဖြန့်ချိရန် ကြိုးစားနေကြပါသည်၊ ၎င်းကျမ်းများအနက်မှ ရှေးဦးစွာ အဋ္ဌသာလိနီ ဘာသာဋီကာ သီလက္ခန်ဘာသာဋီကာနှင့် အလင်္ကာဘာသာဋီကာတို့ကို ရိုက်နှိပ်ရန် စီစဉ်နေပါပြီ။

မပျက်မကွက် အောင်ရမည်

* တို့ဆရာတော် သက်ရှိတုန်းက
နောက်ဆုံးအထိ ရေးခဲ့သည်၊

* မြတ်ကျမ်းထွေထွေ ရှင်လူလက်သို့
ဆက်လက်ပြန့်ပွါး မပျက်စေမည်၊

* ကျေးဇူးတော်ရှင် ရည်ရွယ်ချက်သော့
မပျက်မကွက် အောင်ရမည်၊

* နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုကျေးလို့
ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားသည်။

တောင်မြို့ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ

ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းစာများ

(က) သဒ္ဒါကျမ်းများ

၁။ အခြေပြုသဒ္ဒါ
၂။ အခြေပြုနာမ်ဂိုဏ်း
၃။ မူလတန်းပဋ္ဌသိက္ခာနှင့်သဒ္ဒါအကျဉ်း
၄-၅။ ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု)
၆-၇။ ရူပသိဒ္ဓိ ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု)
၈။ သဒ္ဒတ္ထဘေဒစိန္တာ ဘာသာဋီကာ
၉။ ကစ္စာယနသာရ ဘာသာဋီကာ
၁၀။ အလင်္ကာဘာသာဋီကာ
၁၁။ ကထာသလ္လာပ သိက္ခာ

(ခ) ဝိနည်းဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများ

၁၂။ ရှပ်ပုံရှင်ကျင့်ဝတ်
၁၃။ ဘုရားဥပဒေတော်ကြီး
၁၄။ ပါတိမောက် ဘာသာဋီကာ
၁၅။ ခုဒ္ဒသိက္ခာ ဘာသာဋီကာ
၁၆-၁၇။ ကင်္ခါ ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု)
၁၈-၂၁။ ပါရာဇိကဏ် ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု တ-စ)
၂၂။ ပါစိတ် ဘာသာဋီကာ
၂၃။ မဟာဝါ ဘာသာဋီကာ
၂၄။ စူဠဝါ ဘာသာဋီကာ
၂၅။ ပရိဝါ ဘာသာဋီကာ

(ဂ) အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများ

၂၆။ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်

၂၇။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ

၂၈။ ဝီထိနှင့် သုံးချက်စုဘာသာဋီကာ

၂၉။ ဋီကာကျော် နိဿယ

၃၀-၃၃။ အဋ္ဌသာလိနီ ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု-တ-စ)

၃၄-၃၆။ သမ္မောဟဝိနောဒနီ ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု-တ)

၃၇-၄၂။ ပဋ္ဌာနပကရဏ ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု-တ-စ)
နှင့် မူလဋီကာနိဿယ (ပဉ္စ-ဆ)

(ဃ) သုတ္တန်ဆိုင်ရာကျမ်းများ

၄၃-၄၆။ သီလက္ခန်ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု-တ-စ)

၄၇-၄၉။ (သုတ်) မဟာဝါ ဘာသာဋီကာ (ပ-ဒု-တ)

၅၀။ အဋ္ဌကထာအခြေပြု

(င) ပကိဏ္ဏကကျမ်းစာများ

၅၁။ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်

၅၂။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ

၅၃။ အနာဂတ်သာသနာ

၅၄။ ဘာသာသွေး

၅၅။ ဘာသာရေးပြဿနာများနှင့် စစ်တပ်တရားတော်

၅၆။ ဗြဟ္မဇာလသုတ် မြန်မာပြန်

၅၇။ သာမညဖလသုတ် မြန်မာပြန်

၅၈။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ

၅၉။ သာသနာရေးလျှောက်ထားချက်

၆၀။ အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု ပခုက္ကူဆရာတော်မိန့်ခွန်း

၆၁။ ပဌမပြန်စာမေးပွဲ ပြုပြင်ရေး အစီရင်ခံစာ

၆၂။ ကျောင်းတိုက်များအတွက် ဂေါပက စာတန်း
၆၃။ သရဏဂုံစီစစ်ချက်
၆၄။ အခြေပြုမင်္ဂလသုတ်
၆၅။ မူလတန်း ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲ အစိုးရရိုက် (၅- အုပ်)နှင့် ဆရာကိုင် ၁-အုပ်
၆၆။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာ (အနာဂတ်သာသနာအတွက်)
၆၇။ ဗုဒ္ဓဝင်အမေးအဖြေ
၆၈။ ရုပ်စုံဗုဒ္ဓသာသနာဝင်
၆၉။ လူချမ်းသာ
၇၀။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတဒုလ္လဘာ
၇၁။ နောက်ဆုံးဆယ်လ မြတ်ဗုဒ္ဓ
၇၂။ တဘာဝသံသရာ
၇၃။ အခြေပြုပဋ္ဌာန်းတရားတော် (ဟောတရား)
၇၄။ ဓမ္မစကြာတရားတော် ။
၇၅။ အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားတော် ။